

Pintér István

A szűk kapu

gondolkodási segédlet

PILISVÖRÖSVÁR, 2009.

T A R T A L O M

Címzés	4
Ajánlás	5
A helyről és az időről	6
Múltbéli felfogások	7
Az Írásokról	9
A Biblia csodái	11
Üdvtörténeti folyamatosság – mindenáron	17
Pál, az anti-Krisztus	26
A keresztény koktél	33
Teológiai alapkérdések	36
Ki kaphat kinyilatkoztatást ?	39
Az ördögi egyház	43
Miért Jézus ?	45
Ki volt Jézus ?	47
Jézus és a Bemerítő	52
Jézus büntelensége	64
Jézus, a Messiás	67
Miért jött ?	71
Mit ért el ?	73
Voltak-e követői ?	75
Jézus feltámadása	78
Lelkületi azonosság	82
A megmentés módja	83
Megmerítkezés a Lélekben	85
A keresztelési parancs	88
A második eljövétel	93

Mit hirdetne ma ?	95
Jézus megkísértése	98
Miért nem jut be az ember Isten Országába ?	101
Végső kérdések	104
Ismerd meg önmagadat !	106
A világ legnagyobb hazugságai	115
Előszó a Szellemi Hagyatékhoz	121
A Tamás–evangélium	123
Máté evangéliuma	175
Márk evangéliuma	237
Lukács evangéliuma	251
János evangéliuma	286
Jézus keresése az apostoli levelekben	317
Az iszlám hagyomány jézusi logionjai	325
A zsidókeresztény hagyomány	337
A gazdag ifjú	344
Kulcs a példabeszédekhez	345
Jézus–szótár	347
Rövidítések és elérhetőségek	356
A szerző művei a M E K – en	357

A könyvborítón

Marek Katalin

Dobogókőn készült fotója látható

Címzés

Egyfajta nyílt levelet kaptál kézhez, első dolgod eldönteni, hogy valóban címzettje vagy-e. Ez a könyv a boldogtalanoknak íródott. A társadalom kivetettjeihez szól. Ezek közül is azokhoz, akik látni és érteni akarnak.

Ha nem a szellemi periférián tengődsz, akkor nem fog érdekelni a dolog. Ez esetben nincs szükséged olyan tudásra, amiből hitet meríthetsz. Én ugyanis együttgondolkodásra hívlak Téged, számítva a közreműködésedre. Használnod kell az eszedet, hogy tiéd lehessen a megértés öröme és nyugalma. Ha hajlandó vagy gondolkodni, akkor leírhatatlan biztonság- és szabadságérzet kerít majd a hatalmába. Életed értelmet kap, s másképp fogsz viszonyulni a halálhoz is. Új értékrendet nyersz, saját törvényekhez jutsz, egyedül is a legerősebb lehetsz. Felszabadíthatod igazi énedet, életre keltheted önmagadat.

Feldolgozhatod múltadat, előre vetítheted a jövődet. Megváltozik az emberekhez és a dolgokhoz való viszonyod, bár se az emberek, se a dolgok nem fognak nagyon változni. Életprogramot kapsz, és a Célt eléred, mert életmódod maga lesz a cél... Mindennap nyugodtan hajthatod le a fejedet, és reggelente tiszta fővel ébredhetsz. Se betegség, se tragédia nem rendítheti meg a hitedet. Rá fogsz jönni arra, hogy nincs ok a félelemre. Tisztánlátó szemed előtt egyre inkább feltárul az igazság.

Ajánlás

Bármelyik vallásba is születik bele az ember, kezdetben meg lesz győződve arról, hogy ő az igaz hitet birtokolja, és az egyedül üdvözítő egyházhoz tartozik. Ezt nevelik belé a szülei, erre tanítják a hitoktatói, ezt sugallja az a kulturális milió, amiben él.

Ez a „meggyőződés” azonban nem saját hit. Ez csak a hagyomány szava, az Írások képe, s a teológusok véleménye. A mértékadó szent emberek viszont rajtunk kívül vannak, nekünk viszont belső bizonyosságra van szükségünk... A különféle felekezetek papjai nem tudnak ilyesmit nyújtani. Ők csak őrzik a hagyományokat, magyarázgatják az Írásokat, és kielégítik a vallásos igényeket. Igazi válaszadásra azonban képtelenek... Ebből a szempontból nézve minden eszme reménytelenül használhatatlannak bizonyul.

Persze, olvashatunk a világvallásokról, esetleg el is utazhatunk arra a földre, ahol az „él”. Bármennyi időt töltünk el azonban ott, csak felszínes ismereteket nyerhetünk. Fehér emberként is énekelhetünk bluest, de fekete barátainknak az a zsigereikből fog jönni, nekünk pedig csak a szánkból... Egyszerűen nem ismerhetjük meg eléggé más népek vallását, ami tulajdonképpen egyfajta testi-lelki kapcsolat a környező kultúrával. Egy másik vallásról csak az nyilatkozhat hitelesen, aki azon a vidéken akart boldogulni, ott kereste Istent.

Minden vallást lehet „gyakorolni” is, meg élni is. A vallásgyakorlás a valóságban csak külsőségeket jelent: a szokások betartását, a hagyományok ápolását. Ezek a külsőségek mindenki számára láthatók és ellenőrizhetők. Ha ezek mellett valaki még vallja is azt, amit kell, és hiszi a hihetlent, akkor egyháza biztosítja arról, hogy őt senki sem penderítheti ki a mennyországból. De az embernek belső bizonyosság kell...

Erre csak azok tehetnek szert, akik meg is élik a hitüket. Életüket áthatja a valóságuk, sőt ez a vallás az életük. Esetükben a hit nemcsak egy része az életnek, ellenkezőleg: az élet játszik alárendelt szerepet a hittel szemben. Ilyen szintre csak gondolkodás, egyéni útkeresés után lehet eljutni. Ez persze fárasztó, hiszen sokkal könnyebb főpapi zsebekben tartani a lelkiismeretet... Mégis, csak akkor találunk nyugalmat, ha „igába hajtjuk a lelkünket”, ha magunk eredünk megmentődésünk nyomába.

A nyugalom helyére keskeny út vezet; szűk kapu nyílik rá. Csak a lelkünk fér át rajta: minden más kívül marad. A kérdező-kereső emberre sok csata vár. Elsősorban önmagával kell megküzdenie [1], majd a rokonságával és egyházával, aztán az egész világgal. A gondolkodás nem tűr korlátokat, hamar kívül lehet kerülni az intézményes kereteken. Az egyházak nagyon nem szeretik az érteni akaró és válaszokat váró embereket. Tanításaikat tévedhetetlennek tartják, s ha valaki mégis megkérdőjelezi azokat, akkor eretneknek kiáltják ki.

Mégis megéri. A Célba érés mindenért kárpótol. Aki megtalálja az elrejtett kincset, az másoknak is tud adni belőle [2]. Azok viszont, akik csak gyakorolják a vallásukat, halálukig csak gyakorolni fogják – sikertelenül.

[1] Tm 99.

[2] Tm 110.

A helyről és az időről

Ha Isten megközelítésének lehetőségeit kutatjuk, akkor meg kell jelölnünk vizsgálódásaink koordinátáit is. Az sem mindegy, hogy a Föld melyik világvallásának hatókörében tartózkodunk. Természetesen az Örökkévaló bárhol és bármikor megközelíthető a homo sapiens számára, függetlenül attól, hogy melyik vallásba született bele [1]. Sőt, egy hitet nem igénylő életút után is bármely választott felekezet alkalmas kiindulópont a Célba éréshez.

Az olvasó szempontjából azonban egyáltalán nem közömbös, hogy hol és mikor, s milyen alapállásból vizsgálódunk. Nos, az északnyugati negyedtekén, a 21. század elején, zsidókeresztény alapokon. A vallási helyzetkép ismerete is fontos, ezért kendőzetlen nyíltsággal kimondjuk, hogy az említett térségben a mammon–imádat és –szolgálat dominál. A Föld „jóléti negyedében” szegénynek és gazdagnak is a jólét a célja. A kimondatlan, ám teljességgel hivatalos világvallás az itteni berendezkedés, a lehető legnagyobb testi-lelki komforttal.

Régiókban is a gazdasági helyzet határoz meg mindent, és ez rossz hír azoknak, akik Istent csak a „minden” után akarják keresni. A politika már békén hagyja a vallást, legalábbis az ateista érához viszonyítva... Sajnos, a fél évszázados materializmus után keresztény kurzus következett, bár a rendszerváltás óta már zsidó kaftánt és kalapot is lehet látni a Nagykörúton. Joga már mindenkinek van, a szabályozást az anyagi tényezők vették át. A tudománynak viszont ismét fel kellett vennie zsargonjába Isten nevét, s egyáltalán nem biztos, hogy ez hasznára fog válni.

A kultúra nehezen eladható árucikké vált, a tévéműsorok szerkesztői moslékot kevernek, a kikapcsolódni és művelődni vágyó nézőre a világhíradó rémségei várnak. A gyerekek egyre okosabbá válnak: mire iskolába kerülnek, már tudnak minden rosszat. Fegyelmezés címén idomítani kell, nevelni pedig a szülőt kéne... A „társadalmi munka” csak egy címszó, amit lexikonból kell kikeresni.

A könyv a haláltusáját vívja, pedig van egy nagy előnye; az, hogy nincs benne – mondjuk negyedívenként – egy idegőrlő reklám. Ismereteinket csak árukapcsolások árán szerezhethetjük be: házhoz jön ugyan a nagyvilág, de a felesleges információk zuhatagával együtt... A különféle kijelzők és monitorok figyelése szó szerint elrabolja tőlünk az időt. A jobb sorsra érdemes internet a világ elektronikus vásárcsarnoka és virtuális bordélyháza.

Ennyit a helyről és az időről... Itt és most, ilyen körülmények között kell megközelítenünk a Jóistent... Az Európai Egyesült Államok szerveződése idején, a globalizáció hatásainak kitéve, s a mindent bekebelezni akaró szekularizációval szemben.

[1] Jn 5,45–7

Múltbéli felfogások

Ha áttekintjük a világ vallásait, akkor megállapíthatjuk, hogy nincs új a nap alatt. A földi kultúrák felfogásai a leglényegesebb dolgokban hasonlítanak egymásra. Valójában mind ugyanazt kínálják, s mindegyikből hiányzik valami. A világvallások geocentrikusak és emberközpontúak, közvetlen istenkapcsolatról pedig nem tudnak. Általános bennük a férfihegemónia, a vallásgyakorlást pedig intézményesen, a hagyományok ápolgatásával tudják le. Teológiai rendszereik egyetlen ember felfogására vezethetők vissza, amit valami-féle tanítóhivatal aktualizál. Hinni tehát csak bizonyos korlátok között lehet, a másként vélekedők automatikusan kereteken kívülre kerülnek.

A világvallások által nyújtott isten- és világvélemény rendre emberi konstrukció, így nem a valóságot tükrözi. A teremtést egyszeri és befejezett dologként kezelik, és csak a Föld nevű bolygóra vonatkoztatják. Szent írásaik igazából csak a kultúrkör létrejöttének megszerkesztett naplói. A végső kérdéseket nem nagyon feszegetik, mert azokat nem is tudnák megválaszolni. A vallást kollektív módon fogják fel, s valamiféle egyetemes üdvtörténetben hisznek. Egyéni biztonság helyett általános gondviselést hirdetnek.

A világ vallásai az evolúcióval se tudnak elszámolni: azzal a túlságosan hosszú és véres folyamattal, melynek végén megjelent az ember. A homo sapiens azonban szintén öldököl, mégpedig az igaz hit térnyerése és védelme érdekében. Az összes vallás egyeduralkodó akar lenni, így aztán egymást érik a szent háborúk.

Minden kultúrkörben voltak gondolkodók, akik – a környező világot alapul véve –, levontak bizonyos következtetéseket. Az így megszerzett tudás azonban csak megfigyelés, némi spekulációval megfejelve. Ha beleképzeljük magunkat egy ókori mértékadó szerepbe, akkor simán kijelenthetünk egy csomó „magától értetődő”, sőt „természetes” dolgot.

Úgy mint:

1. A világ egyenlő a Földdel, a többi égitest csak fényűzési kellék.
2. Ezt a világot Isten teremtette, s ő is irányítja, neki tetsző módon.
3. Isten igazságos Bíró, aki különféleképpen büntet és jutalmaz.
4. Isten áldozati adományokkal befolyásolható.
5. A teremtés egyszeri aktus volt, mely már lezárult.
6. A teremtés koronája az ember.
7. Istennek képe a természetben leírva vagyon.
8. Az ember istenképű.
9. Az embernek szabad akarata van.
10. Ez a világ szép és jó.
11. Az anyagcsere-folyamatok természetes dolgok.
12. Az asszony tisztátalan.
13. A havi baj szükséges rossz.
14. A bűnös nemi élvezetet és a szent szaporodást Isten kapcsolta össze.
15. A világban levő rossz és kellemetlen dolgokért az ember a felelős.
16. Az ember élettartama Isten által előre meg van határozva.
17. Az öregedési folyamat természetes dolog.
18. A betegség Isten büntetése.
19. Mindenre kiterjedő és általános Gondviselés van.
20. Az ember alatti világnak nincs lelke.
21. Isten és az ember között az egyház közvetít.

Ezeket az égbekiáltó ostobaságokat bármely kultúrkör vallási vezéregyénisége húsz perc alatt össze tudja hordani. A dolognak egy feltétele van: a világból való kiindulás. Az ember ugyanis a környezetét tartja az egyetlen realitásnak, ezért minden következtetését abból vezeti le. A téveszmék kialakulásának ez a kikövezett útja. Eredményre csak az elvont gondolkodás vezet.

Az egyén akkor ismeri meg az igazságot, ha az Abszolútumot járja körül. A helyes istenkép aztán már felvázolja a világ igazi arculatát [1], e kettő pedig megszüli az individuum vallását, azaz tudatosan gyakorolt életformáját. Ezzel szemben a kollektivizált hit maximum „meggyőződéssé” válhat, de ez a gyakorlatban csupán azt jelenti, hogy valaki *mások elképzelései* mellett tör lándzsát.

A fentebb pontokba szedett hipotézisek idővel hittételekké merevülnek, s a törvényhozók hivatkozási alapjaivá válnak. Mivel a földi hatalmasságok általában Istenig vezetnek vissza legitimációjukat, kézenfekvő módon egész népüket is „kiválasztottként” aposztrofálják. A bekebelező háborúk rendre „az Úr nevében” s egy „szent cél” érdekében indulnak. Isten természetesen az erősebb szövetségese ebben az örök harácsolásban. A történelemkönyveket mindig a győztesek írják...

A vallásalapítók – mint például Mózes és Pál – *sohasem* keresik meg a kinyilatkoztatás forrását, helyett saját programjukat adják Isten szájába. A reformátorok pedig hasonlóképpen cselekszenek... Így aztán az összes vallás szó szerint világ-vallás, mert kiindulási alapjuk is, és célterületük is a Föld: „Legyetek termékenyek, szaporodjatok, töltsétek be a földet és vonjátok uralmatok alá” [2]. Ezt a mammon-hajhászást iktatta volna szövetségbe az Úr ?

[1] Tm 4., 55., 81.

[2] 1Móz 1,28

Az Írásokról

Az egyes kultúrkörök szent írásai gyakorlatilag a fennálló társadalmi rend erkölcsi alapjait képezik. Ezek a rendszerek – lett légyenek bárhol is az idő tengelyén – természetesen erkölcstelenek, mert a *mammon-imádat* határozza meg őket. Nincs ez másként a zsidókeresztény kultúrkörben sem [1]. Az egoista homo sapiens mindenkor és mindenhol a saját vágyaiból faragja ki isten- és világképét. Geocentrikus és emberközpontú szemlélete önzéséből fakad, s ez a határtalan bírvágy tartja tudatlanságban is. A teremtés koronája vakságában észre se veszi, hogy e kor istene [2] dróton rángatja. Az emberben tudniillik egy sátáni program munkál [3]. Világlátásunk, vallásunk és ebből fakadó magatartásunk végső soron abból az istenképből fakad, amelyet elődeink vetítettek ki magukból [4]. Ennek nyomán tartjuk természetes dolognak a váltivarúságot, és fogadjuk el az élet rendjének a halált.

Szent írásaink fokozatosan nyerték el végleges formájukat, tartalmukon pedig sok névtelen szerző és szerkesztő csiszolt. A régen letűnt kultúrák tudása se veszett el, mert a győztesek azt általában beolvasztották a magukéba. Az uralkodó vallások iratai mindig a kultúrkör létrejöttének naplói is. Ezek a naplók természetesen a mindenkori kívánalmaknak megfelelően vannak megszerkesztve. A történetírás köztudottan nem tudomány, hanem művészet... A valóság megismerésére szent írásaink tehát nem alkalmasak.

A mi szentírásunk a Biblia, amely – teljesen indokolatlanul –, egységes egészként van beállítva. A nem létező üdvtörténet kontinuitása érdekében ugyanis a kereszténység a júdaizmus könyveire is rátette a kezét. Így aztán mindent meg lehet találni benne, sőt: mindennek az ellenkezőjét is. Az Ördög könnyen idézhet belőle, annál is inkább, mivel e kornak ő az istene és teremtője [5]. A Biblia tehát nem „Isten szava”, még a sugalmazás szintjén se. Isten csak az őt kereső embernek tud sügni [6], akkor viszont nem mértékkel adja a szent szellemet [7].

A „törvény és a próféták” szerves kapcsolatban állnak a geocentrikus és emberközpontú világképpel, aminek tetején az Úr, a szigorú Bíró-Isten trónol. Ezért aztán az egész „építményt” le kell rombolni [8], mert csak így kerülhet a helyére egy nem emberi kéz alkotta [9]. A helyes istenkép a világ igazi arcát is felvázolja, így magát a homo sapienst is könnyedén elhelyezhetjük majd benne. Hogy mikor, az kizárólag rajtunk, a gondolkodó emberen fordul [10].

A júdaizmus szent írásai és szent emberei a kinyilatkoztatás és az istenkapcsolat körül forognak, Jézus mégis holtaknak nevezi a prófétákat [11]. Az a kinyilatkoztatás ugyanis, ami nem személyre szabott, s az az istenkapcsolat, ami nem közvetlen, az nem valóságos. Az új szövetség lényege éppen az az Atya-Fiúi egymásbanlevés, amely mindenki számára látható és utánozható. A világot sajnos az ilyesfajta demonstráció nemigen érdekli [12].

[1] 1Móz 1,26

[2] 2Kor 4,4

[3] Jn 8,41–7

[4] Tm 85.

[5] Jn 8,41; Tm 86.

[6] Tm 89.

[7] Jn 3,34; Tm 40.

[8] Tm 72.

[9] Mk 14,58

[10] Mt 5,17–20

[11] Tm 51.

[12] Tm 27.

Nincs ez másként a kereszténységben sem. Már az ősegyház is korán visszatért a zsidó szimbólumokhoz és képekhez. Saul pálfordulása és a Szentlélek leszállása nem igazi történet, csak biblikus eszközökkel megrajzolt közlemény. István sem láthatta megnyílni az eget [1], mégpedig azért, mert Jézus egyszerű megértésről beszélt [2]. Ananiás és Szafira esete is csak tanmese [3]. Szent írásaink a túlzásoktól sem mentesek, főleg a számadatok tekintetében. A keresztények – Jézus határozott tiltása ellenére [4] – papjaik reverendájában tartják a lelkiismeretüket. Így aztán a felszántható föld parlagon marad [5], és a tudás kulcsa se kerül elő [6]. Az istenkapcsolatot az egyoldalú ima helyettesíti, a bizonyosságot pedig a vakhit.

Az Írások akkor válnak szentekké, ha foglalkozunk velük. Ha csak a tenyerünket helyezzük rá a kötetre, nem jön át semmi. Hiába mutatjuk fel a Könyvet, az Ördög nem fog meghátrálni... Csókolgathatjuk a fedőlapot, ám azzal nem fejezhetjük ki a tiszteletünket. Az igazi imádat ugyanis az elemző olvasás. Ekkor alakul ki az a kapcsolat, amely a megvilágosodáshoz vezet. Erre mindenfajta Írás alkalmas, amit istenes igénnyel írtak. Jézus is a szombatnapi elmélkedéssel kezdte [7]. Ezért vádolhatja majd Mózes a zsidókat. A júdaizmus szent könyvei ugyanis „őfelőle”, vagyis a közvetlen istenkapcsolat lehetőségéről beszélnek [8]. A szóban forgó Írások természetesen önmagukban nem alkalmasak arra, hogy a helyes útra tereljék az embert. Ám ha a homo sapiens használja az eszét [9], akkor könnyen [10] Célba ér.

Jézus mondásai, tettei és jelképes cselekedetei közvetlen atyai kinyilatkoztatásokon alapulnak [11]. Az ezeken való elmélkedés bárkit megment [12]. A logion-gyűjteményeken és evangéliumokon csupán az érdektelenség fog ki. Ezért Evilág Ura nem-gondolkodásra inspirálja az embert, elsősorban az egyház segítségével. A jézusi mondásokat el lehet fordítani, értelmező jellegű fordítással, ill. rossz kommentárral. Szerencsére oly mennyiségű és oly sok helyről származó anyag áll a kereső rendelkezésére, hogy az ilyen tévedések könnyedén kiigazíthatók. A Magvető széles mozdulatokkal szórta el a Pneuma-magokat, hogy a más karámból valók is megtalálhassák azokat [13]. A zsinórmérték szerepét természetesen a Szellemi Hagyaték tölti be [14]. A juhok ettől függetlenül is felismerik a jó pásztor hangját [15], mert a nevükön szólítja őket. Ez pedig azt jelenti, hogy az igazi kinyilatkoztatás és az élő istenkapcsolat mindig személyre szabott.

- [1] ApCsel 7,55–6
- [2] Jn 1,51
- [3] ApCsel 5,1–11
- [4] Mt 23,8–12
- [5] Tm 110.
- [6] Tm 38.
- [7] Tm 26.
- [8] Jn 5,31–47
- [9] Tm 40.
- [10] Tm 91.
- [11] Tm 78., 84., Jn 8,26; 16,12–5
- [12] Jn 8,31–2
- [13] Jn 10,16
- [14] Jn 10,1–5
- [15] mek.oszk.hu/14600/14682

A Biblia csodái

A szóban forgó események elsöprő többsége az „Ószövetség” első harmadában található, a Kivonulás könyvétől a Királyok II. könyvéig. Nyugodtan állíthatjuk, hogy ezek a csodák Mózes színre lépésével kezdődnek, s pontosan addig tartanak, amíg meghatározó szellemisége él. Ez az időszak messze túlmegy a halálán, mert követői rendre az ő nyomdokaiba lépnek. A csodatévők sora Elizeus próféta személyével zárul.

Talmudi források szerint az ifjú Mózes megtanították az egyiptomiak minden bölcsességére. E Nílus-menti kultúra erős pillérekén állt. Komoly matematikai, csillagászati, vegytani, építészeti és bányászati ismeretekkel rendelkeztek, az orvostudományban szintén otthonosan mozogtak. Az egyiptomi hadművészet stratégia és taktika szempontjából éppoly fejlett volt, mint a harci eszközök és a kiképzés területén. Mózes, ezzel a tudással felvértezve, toronymagasan állt a héber (= hazátlan barbár) népség felett. Az akkor még bálványimádó jövevények élére egy „félisten” került. Olyan volt a helyzet, mintha a honfoglaló magyarokat II. Rákóczi Ferenc vezette volna. A bécsi iskoláztatású, puskaport és ágyúkat ismerő fejedelem irányíthatta volna oly módon Árpád nemzetét, ahogy Mózes az általa kiválasztott népet.

Eltökélt szándékkal és határozott céllal használta fel eszköztárát, hogy Ábrahám, Izsák és Jákob népét a kis és szegény törzsekből mielőbb szuverén nemzetté kovácsolja. Belátható időn belül (!) határokkal védett országot, hatékony államszervezetet s egységes társadalmat akart létrehozni. Ekkora teljesítményt csak erős kézzel lehet elérni, a kicsikart eredményeket pedig meg kell tartani. Ezért kemény és könyörtelen utat járattott be a kezére került néppel.

Ha meggyőzésre, átnevelésre nem volt mód vagy remény, akkor a fizikai megsemmisítéstől se riadt vissza. A sok lázadás közül az aranyborjú istenné tevése után (ez a bálványimádáshoz való visszatérési kísérlet volt), pl. 3000 férfit–nőt–gyereket mészároltatott le a lévitákkal [1], hogy ettől a súlyos visszaeséstől elrettentse a népet. Az elképzeléseit megzavaró kezdeményezéseket következetesen letöri, így az Ígéret Földjéről megjövő felderítőket is megöleti, mert híreikkel demoralizálják a tömeget [2]. Mózes mindezt az általa szentnek ítélt cél érdekében teszi.

Ha pedig a nép hitének ébren tartásához, hangulatának javításához, lelkesedésének felkeltéséhez, reményeinek újraélesztéséhez, ill. saját tekintélyének növeléséhez csodálatos események kellenek, akkor csodákat is produkál. Az ő képzettségével nem volt nehéz dolga a nomád törzsekkel szemben.

Közismert dolog, hogy a választott nép száraz lábbal kelt át a tengeren. A víz állítólag szétnyílt előttük, ugyanakkor üldözőik előtt összecsapott. Hajlamosak vagyunk igazi tengert elképzelni, több méter magas hullámokkal, de erről szó sincs. A menekülő nép a Vörös-tenger északi árterületének nyugati részén menetelt, vagyis a Sástenger mentén. A név árulkodik: sásból volt tengernyi, nem pedig vízből. Saras, mocsaras, nádas részen haladtak, száraz lábról már csak ezért sem lehet szó.

[1] Kiv 33,25–9

[2] Szám 14,36–8

Mózes jól számított: apálykor érkeztek az ingovány elkeskenyedéséhez, így ügyel-bajjal, de át tudtak kelni rajta. A „Sástenger” egy hatalmas mélyföld volt, amit dagálykor elárasztott a nagy víz. A dagállyal együtt járó déli szél hullámokat keltett rajta, melyek összekötötték a sekély tavacskákat, amik ilyenkor komoly mélységűek lettek. Nem csoda, hogy a választott nép nyomába eredt egyiptomi sereg nagy része lovastul, harci szeke-restül beleveszett, mert mire ők odaértek, ráadásul be is sötétedett.

A közhiedelem szerint Isten a Sínai-hegyen megjelent választott népe előtt, és saját maga deklaráta a szövetséget. Az idevágó bibliai szövegek szerint viszont csak Mózes látta szemtől szembe, sőt még ő sem. Ha Jahve meg akart volna mutatkozni népének, akkor bizonyára nem lett volna szüksége olyan vásári csodákra, melyekről, kísérelés-ként, szó esik. Lássuk a vonatkozó részeket:

„Ezután az Úr így szólt Mózeshez: *Sűrű felhőben jövök hozzád, hogy a nép ne hallja, amikor veled beszélek, és így mindenkor higgyen neked*” [1]. Miért akart volna titkolózni Isten, amikor éppen megnyilatkozni kívánt? S nem akkor hitt volna a nép jobban Mózesnek, ha tanúja az isteni párbeszédnek?

„Holnapután az Úr az egész nép szeme láttára leszáll a Sínai-hegyre. Te pedig határold körül a hegyet, és parancsold meg: Óvakodjanak attól, hogy fölmenjenek a hegyre, vagy a lábához közeledjenek. Aki hozzáér a hegyhez, annak meg kell halnia. Egyetlen kéz sem érintheti, azt meg kell kövezni, vagy le kell nyilazni. Sem ember, sem állat nem maradhat életben. Csak akkor mehetnek fel a hegyre, ha majd a kosszarvat hosszan megfűjják” [2].

Ez a parancs csak Mózesből származhat: nem akarta, hogy megzavarják őt az előkészületeiben. A leselkedőknek mindenképpen meg kellett halniuk, mert túl sok forgott a kockán. Képtelen feltételezés, hogy Isten saját teremtményei életére törne egy rendszabály áthágása miatt, a szemfényvesztés rendezőjének viszont még az esetleg állatbőrbe bűjt kíváncsiskodókra is gondolnia kellett!

„Harmadnap virradatkor mennydörgés és villámlás tört ki, sötét (!) felhő telepedett a hegyre, és hatalmas harsonazúgás hangzott fel... Az egész Sínai-hegyet beborította a füst... A füst úgy szállt, mint az olvasztókemence füstje... Mózes beszélt, és az Úr felelt neki a mennydörgésben. Az Úr leszállt a Sínai-hegyre, a hegy csúcsára, Mózes pedig felment. Az Úr így szólt Mózeshez: *Menj le, és figyelmeztess a népet: ne lépje át a határt, és ne akarja látni az Urat, mert sokan meghalnának közülük. A papoknak is, akik különben közeledhetnek az Úrhoz, meg kell szentelődniük, nehogy az Úr haragra gerjedjen ellenük*” [3].

A Sínai-hegy a környék különálló hegyecskeje, amely nem vulkanikus eredetű, így a fény-, hang- és szaghatások Mózes pirotechnikai ismereteiről tanúskodnak. Az egyiptomi bányászatban használtak robbanószerkeket, s állami-egyházi ünnepekkor tűzijáték is volt...

„Az Úr még ezt mondta: *Menj le, és Áron kíséretében jöjj fel újra. A papok és a nép azonban ne lépjenek át a határt, ne jöjjenek fel az Úrhoz. Kiténnék magukat annak, hogy ellenük fordul*” [4].

Áron Mózes féltestvére volt, a választott nép főpapja, aki feltehetően mindenbe be volt avatva.

„Így szólt az Úr Mózeshez: *Menj fel az Úrhoz, te és Áron, továbbá Nadab és Abihu, meg hetvenen Izráel vénei közül. De már messze le kell borulnotok. Csak Mózes járulhat az Úr elé, a többiek nem mehetnek közelebb. A nép nem mehet fel velük*” [5].

Ehhez nem szükséges kommentár. Nadab és Abihu a főpap fiai.

[1] Kiv 19,9

[2] Kiv 19,11–3

[3] Kiv 20,16–22

[4] Kiv 20,24

[5] Kiv 24,1–2

„Mózes és Áron, Nadab és Abihu s Izráel vénei közül hetvenen újra felmentek. Látták Izráel Istenét. A lába alatt olyan valami volt, mint a zafir kövezet, és fénylett, mint a tiszta ég” [1].

Az előző szakasz értelmében legfeljebb Mózes láthatta az Urat, a többiek csak azt, ami a lába alatt volt.

„Az Úr így szólt Mózeshez: *Jöjj fel hozzám a hegyre, és maradj itt. Átadom neked a kőtáblákat a törvénnyel és a parancsokkal, amelyeket oktatásukra írtam.* Mózes elindult szolgájával, Józsuéval, és fölment Isten hegyére. A véneknek ezt mondta: Várjatok meg itt, amíg visszajövünk. A felhő betakarta a hegyet, és az Úr dicsősége leereszkedett a Sinai-hegyre. A felhő hat napig takarta be. A hetedik napon a felhőből szólt Mózeshez. Az izráeliták szemében Isten dicsősége olyannak mutatkozott, mint az emésztő tűz a hegy csúcsán. Mózes belépett a felhőbe, és fölment a hegyre. Negyven nap és negyven éjjel maradt a hegyen” [2].

A fiatal Józsué Mózes tanítványa volt, később ő vezette a választott népet. Valószínűleg fokozatos beavatást nyert a titkokba, és segítőtársul is szolgált... A kőtáblák átvételéhez kicsit soknak tűnik a jelzett idő, elkészítésükhöz már kevésbé.

„Mózes ezt kérte: Hadd lássam meg dicsőségedet ! A válasz ez volt: *Megteszem, hogy elvonul előtted egész fényességem, és kimondom előtted a Jahve nevet. De arcomat nem láthatod, mert nem láthat engem ember úgy, hogy életben maradjon... Nézd, itt mellettem van egy hely, állj ide a sziklára ! Ha majd elvonul előtted dicsőségem, a szikla mélyedésébe teszek és kezemmel befödlek, amíg elvonulok előtted. Ha visszavonom a kezemet, hátulról látni fogsz, arcomat azonban nem láthatod*” [3].

A fentiekből teljesen nyilvánvaló, hogy Mózes nem látta Istent. Sem részleteiben, sem hátulról, sem sehogy, és ezt Jézus is megerősíti [4].

A választott nép papjainak beiktatásakor Mózes különleges élményt ígért a résztvevőknek. A nagyszabású égőáldozat szenzációja az, hogy „az Úr megjelenik nektek” [5]. A szertartásnál Áron főpap két idősebb fia segédkezett... A ceremónia után mindnyájan eltávolodtak az állati maradványokkal megrakott oltártól, s Mózes és Áron kis időre bement a megnyilatkozás sátrába. Kijövetelük után áldásra emelték karjukat, mire „láng csapott elő az Úrtól, s megemésztette az oltáron fekvő égőáldozatot és hájat”. A nép örömrivalgásban tört ki, bár a megjelenés elmaradt.

Elég volt nekik egy kémiai jellegű látványosság, amely olyan egyszerű volt, hogy a jó megfigyelőképességű ifjak is el tudták lesni: „Áron fiai, Nadab és Abihu vették a füstölőjüket. Tüzet tettek bele és rá tömjént, és az Úr előtt szabálytalan tűzáldozatot mutattak be, amely nem volt előírva számukra. Az Úr színe elől láng csapott ki és megégette őket; meg is haltak az Úr előtt” [6].

A kísérletnél valószínűleg műhiba történt (szabálytalan volt), ennek oka az lehetett, hogy még nem nyertek beavatást mindenbe (nem volt előírva számukra). A baleset nagyon megrázta az apát, Áront, a nép pedig értetlenül állt. Mózes vigasztalási szándékkal – ám egyben saját céljaira is felhasználva az esetet – mondvacsinált magyarázattal szolgált: „Itt beteljesedett az, amit az Úr mondott: azokon mutatom meg szentségemet, akik a közelemben vannak, s az egész nép előtt kinyilvánítom dicsőségemet”.

[1] Kiv 24,9-10

[2] Kiv 24,12-8

[3] Kiv 33,18-23

[4] Jn 5,37b

[5] Lev 9,4b

[6] Lev 10,1-2

A fiúk legénykedni akartak, és ehhez valószínűleg némi bátorságot is merítettek. Erre utal Mózes parancsa: „Amikor a megnyilatkozás sátorához jösztek, ne igyatok se bort, se más erjesztett italt, akkor nem haltok meg”.

Egy kialakulóban lévő rendszert meggyengíthetik a lázadások. A Mózes elleni legnagyobb arányú felkelést Korach, Datan és Abiram neve fémjelzi. Kétszázötvenen esküdtek össze Mózes és Áron ellen, valamennyien tekintélyes emberek [1]. Mózes némi gondolkodás után kész istenítéletre menni, hajlandó alulmaradni, ha az Úr úgy akarja.

„Holnap az Úr megmutatja, ki tartozik hozzá, ki szent neki... Mindegyiktek hozza a füstölőjét az Úr elé – kétszázötven füstölőt – te is, Áron... Mindenki fogta a füstölőjét, tüzet tett bele, majd Áron rászórta a tömjént... Ekkor tűz szállt alá az Úrtól, s elemész-tette a kétszázötven embert” [2].

Hogy Áron mit szórt a füstölőkbe, azt talán ő maga sem tudta, csak Mózes, aki ezt mondta: „...szedjétek össze a füstölőket, s kalapáljátok szét őket az oltár borítására vékony lemezekké. Szolgáljanak figyelmeztetőül Izráel fiai számára”.

Az ilyesfajta példastatuálástól sosem riadt vissza [3], de ezúttal nagy felzúdulást váltott ki: „Másnap Izráel fiainak *egész közössége* felkelt Mózes és Áron ellen, mondván: az Úr egész népét kiirtjátok? Mózes így szólt Áronhoz: Fogd a füstölőt, és tegyél bele tüzet az oltárról, aztán szórj rá tömjént. Sietve vidd oda a néphez és oldozd fel őket. Mert már felgerjedt az Úr haragja és a vész kezdetét vette... Áron tehát vette a füstölőt s a nép közé vegyült, s a vész megkezdte pusztítását a tömegben. Amint ott állt az élők és holtak között, a vész alábbhagyott. Mindazonáltal 14.700-an pusztultak el” [4].

Még ha elosztjuk is ezt a számot százzal (a Bibliában előforduló számadatokkal ezt nyugodtan megtehetjük), akkor is valóságos „tömeg közé lövetés” történt.

Józsué jó tanítványa volt Mózesnek, első (székfoglaló jellegű) csodájával is mesterét másolta [5]. A választott nép száraz lábbal kelt át a Jordánon – ez a sástengeri eset miniatürizált változata. Józsué már az előző nap kihirdeti, hogy az Úr csodát fog tenni. Át is vezeti népét a Jordán árterületén (s nem a folyón).

Jerikó falai állítólag a harsonazengés és az összehangolt csatakiáltások rezonanciát gerjesztő hatására omlottak le, bár maga a szöveg is alternatívát kínál. Hihetőbb a második változat: Józsué kémeit egy Rácháb nevű prostituált okosította ki, bizonyos feltételekkel [6]. Valószínűleg ezen árulás folytán vették be a várost, hiszen a régészeti feltárások romjai között nem sikerült várfalak nyomára bukkanni. Ha léteztek is azok a falak, akkor már évszázadokkal az események előtt leomlottak.

Józsué a napot is megállította az égen [7], hogy a nép bosszút tudjon állni ellenségein. Aki ezt elhiszi, az azt vallja, hogy a Föld forgása egy napra megszűnt, mert csak ekkor „áll meg” a Nap és a Hold. Van, aki teljes napfogyatkozással magyarázza a történeteket, ám ez két okból sem szerencsés. Egyrészt az ilyesmi maximum öt óra hosszát tart, s nem huszonnégy órát, másrészt a szöveg szerint [8] a Nap Gibeon fölött, a Hold pedig Ajalon völgye fölött állt meg, napfogyatkozásakor viszont éppen a Hold takarja el

- [1] Szám 16,1–3
- [2] Szám 16,4–35
- [3] Szám 21,4–9
- [4] Szám 17,6–14
- [5] Józs 3,1–14
- [6] Józs 6,1–21
- [7] Józs 10,10–5
- [8] Józs 10,12b

a Napot a földi megfigyelő elől. A teljes napfogyatkozások helyét és idejét visszamenőleg is meg lehet határozni, de a szóban forgó események korában nem történt ilyen csillagászati jelenség.

Külön érdekessége a dolognak, hogy „sem azelőtt, sem azután nem volt még egy olyan nap, melyen az Úr hallgatott volna emberek szavára” [1]. Józsué tudniillik úgyszólván *utasította az Istent*, aki „harcolt Izráélért”, azaz közreműködött abban, hogy minél több teremtményét le tudják mészárolni, még a világosban.

Dávid király egy ízben prófétai szerepkörben is tetszelgett: elragadtatásában táncolt a szövetség ládája előtt. A frigyládát Jeruzsálem elfoglalása után vitette fel a fővárosba, valláspolitikai célokból. Egy Uzza nevű fiatalember ment a láda mellett, s amikor az megbillent, meg akarta tartani. Ekkor gerjedt fel az Úr haragja, és halálra sújtotta őt, mert kinyújtotta a kezét a láda felé.

A nemes gesztust gyakorló Uzzának feltétlenül meg kellett halnia. A láda ugyanis – háborús hányattatások után – már évtizedek óta egy parasztember csűrjében porosodott [2], Dávid viszont a jeruzsálemi szentélyben akarta elhelyezni, mint az egyik legfőbb kegytárgyat. A szerencsétlen Uzza halála az egész ország előtt bebizonyította, hogy a láda „még él”, Isten azon keresztül is működik. A szövetség ládája ekkor már eléggé viharvert állapotban volt, és mielőtt a harmincezer fős díszes menet élére, az újonnan ácsolt szekérbe került, renoválták is. Érdekes módon a sokkal durvábban beavatkozó restaurátorok közül nem halt meg senki.

Illés próféta lenne a választott nép történelmében az első halott-feltámasztó, és tanítványa, Elizeus, a második. Még a náluknál sokkal nagyobb ószövetségi alakok sem tettek ilyesmit, s ez eleve gyanús. Illés és Elizeus csodatettei olyannyira egyformák, hogy az ezegéták egy esemény (vagy legenda) dublettjeként kezelik. Elizeus mindenesetre a mózesi iskola utolsó markáns képviselője; vele zárul a tudományos ismereteket vallási célokra felhasználó próféták sora.

Egy város lakóival „csodát tesz”, mert forrásuk rossz vizét sóadagolással megtisztítja [3], és újraéleszti a sunémi asszony fiát [4]. A szövegből az derül ki, hogy az illető még nem halt meg: „Bement, magára zárta az ajtót és az Úrhoz könyörgött. Aztán fölment az ágyra és a fiúra borult, száját a szájára, szemét a szemére, kezét a kezére tette. S ahogy így ráborult, a fiú teste fölmelegedett. Akkor felállt és föl-alá járkált a szobában, majd újra fölment és hétszer ráborult. Végül tüszentett a fiú és kinyitotta a szemét” [5].

[1] Józs 10,14

[2] 1Sám 5,1 – 2Sám 6,23

[3] 2Kir 2,19–22

[4] 2Kir 4,8–37

[5] 2Kir 4,33–5

Illésnél tömörebben találjuk ugyanezt a leírást [1]. Elizeus sírjában is csupán egy tetszhalott „támad fel”: „Egyszer, mikor éppen temettek egy embert, hirtelen megpillantották a portyázó ellenséges csapatot. Az embert bedobták Elizeus sírjába, és elszaladtak. Mihelyt az ember hozzáért Elizeus csontjaihoz, életre kelt és talpra állt” [2].

Valódi csoda esetén elegendő lenne a feltámasztáshoz a kézrátétel vagy egy szó, az orvosi értelemben vett újraélesztésnél azonban nem maradhat el a procedúra. A tetszhalottat pedig feltehetően a jókora zuhanás hozhatta vissza az életbe. Ha ugyan igaz a dolog, mert miért lett volna nyitva Elizeus sírja ?

Illés prófétát kitüntető tisztelet övezi a júdaizmusban, s kortársai is „Izrael kocsijának és fogatának” nevezték. A megszólitás azonban nem Illés *szekerére* utal, ez kijárt a mindenkori prófétának, így Elizeusnak is [3]. Illést az a „tény” emeli a legnagyobb bibliai alakok közé, hogy még életében felragadtatott a mennybe. Ha ez igaz lenne, akkor az egész üdvtörténet legkimagaslóbb személye volna.

Szent Pál – saját tanúsága szerint ! –, szintén elragadtatott „a harmadik égig”. Hogy csak látomásban-e, vagy testestül, azt maga sem tudja, de ott olyan dolgokat halott, „amelyeket embereknek nem szabad elmondania” [4]. Eme misztikus élménnyel Illés vetélytársa lehetne, mivel ő is feltámasztott egy „halottat” Troászban:

„...még éjfélén túl is beszélt hozzájuk. Egy Eutükhosz nevű ifjú az ablakban ülve hallgatta, de végül elnyomta az álom, lezuhant a harmadik emeletről, és holtan emelték fel a földről. Pál lement hozzá, átkarolta, fölébe borult, és így szólt: *Bízzatok, mert még van benne lélek*” [5]. Ehelyütt is magából a szövegből derül ki, hogy nem csoda történt. A tanítványok is csak addig tudtak csodákat tenni, amíg Jézus „hordozta” őket [6].

Nem kell túl nagy kanyart tennünk ahhoz, hogy visszatérjünk Illéshez, mert Pál, sőt bizonyos értelemben a Tizenkettő is, még a júdaizmushoz tartozik. Mátyás apostollá választásának módja – majd az Úr megmutatja, hogy ki mellett áll ! – a régi próféták gyakorlatára emlékeztet. Illés is ezt mondta a Kármel-hegyen, s kegyes csalása után le-mészároltatta Baál 450 prófétáját [7], akik közül egy sem ismerte a nagyitólencse tüzgűjtő képességét, és a vízszerű spiritusz tulajdonságait.

Elképzelhetetlen, hogy Isten magáénak vallja az ilyen módszerekkel dolgozó személyeket, és Jézus is elhatárolódik mind a huszonnégy prófétától [8]. Illés nem jobb és nem rosszabb a többieknél, ő is a Mózes óta jól bevált eszközökkel tartotta kordában a népet, s feltehetően hivatásának áldozata lett. Nem feltétlenül „tüzes szekéren” ment az égbe, hiszen a tüzes szekér szimbólum: Elizeus prófétát is láthatatlan tüzes szekerek védelmezik a Dotán melletti hegyen. Az Írás szerint *forgósél* ragadta az égbe, ami robbanás is lehetett... Valószínűleg nem állunk messze az igazságtól, ha „üzemi balesetre” gondolunk. Utódja, Elizeus, a sikertelen kísérletet a maga hasznára aknázza ki [9], de ez bevett dolog a próféták között.

[1] 2Kir 14,14b

[2] 1Kir 17,17–23

[3] 2Kir 13,21

[4] 2Kor 12,2–4

[5] ApCsel 20,6–10

[6] Lk 16,17–20

[7] 1Kir 18,20–40

[8] Tm 51.

[9] 2Kir 2,14–5

Üdvtörténeti folyamatosság – mindenáron

Az alábbiakban a júdaizmust és a kereszténységet vetjük össze. Tanulságos dolog lesz, és tulajdonképpen elvezethetne a zsidó–keresztény megbékéléshez is. Tudniillik, egyiknek sincs mit a másik szemére vetnie: az Emberfit ugyanis a keresztények is megfeszítenék. Ő egyszerre közös nevező és botránykő azon a síkon, mely Mózes és Pál között húzódik. Ez az „üdvtörténeti egyenes” valójában egy olyan görbe, mely önmagába tér vissza.

A júdaizmus kialakulása

Ezen a bolygón már jóval az ember megjelenése előtt is volt élet, ősünk azonban hosszú ideig csak az élővilág egyik faja volt, s nem is a legdominánsabb. Az ún. „emberré válás” elképzelhetetlenül nyomorúságos körülmények között ment végbe. Tisztálkodási, étkezési, egészségügyi és szexuális kultúráról egyáltalán nem beszélhetünk. A jogtalan-ság, tudatlanság és eszköztelenség több ezer évig éppolyan természetes volt, mint a rabszolgaság, a bálványimádás, és az emberáldozatok. A szodómia, a vérfertőzés, a poli-gámia csak annyira volt „szörnyű”, mint a kannibalizmus.

A majomember sokáig fákon élt, s mikor lejött, akkor is csak ritkán egyenesedett fel, s az még tovább tartott, míg szellemileg is kihúzta magát. Az írásbeliség még egyál-talán nem olyan régi, a történelem messze korábban kezdődött. A homo sapiens utólag s a múltat megszépítve nevezte ki magát a teremtés koronájának. Az ezt jelző királyi dísz pedig még ma is inkább csak a férfinemet ékesíti.

A társadalmi fejlődés minden kultúrkörben hasonlóan zajlott le, csak éppen nem minden kultúra maradt fenn. A szerencse mindig a rátermettek oldalán áll, s az erőseb-bek nemcsak a gyengébbeket, hanem azok kultúráját is bekebelezték. Különösen igaz ez Izráelre, amely nem utolsósorban azért lett nagy nép, mert vándorlása és honfoglaló harcai során többször is keveredett más nemzetekkel, létszámát eme beolvasztásokkal is gyarapítva.

A csöppet sem homogén emberanyag (még ma is több rassz mutatható ki a népen belül) semmivel sem volt erkölcsösebb a többinél. Erről egyértelműen tanúskodnak azok a törvények, amelyeket bűncselekmények hiányában nem kellett volna meghozni.

Volt fajtán belüli rabszolgaság, [1], nemi erőszak [2], jósolás, szodómia, bálvány-imádás, uzsorakamat, dögevés [3], hamis tanúzás, megvesztegetés [4], vérfertőzés, homo-szexualitás, háremtartás [5], házasságtörés és megrontás [6], emberrablás [7], csalás [8], hogy csak a főbb bűnöket említsük.

Isten erkölcsi alapon egyetlen népet sem tudna kiválasztani magának, soha, sem-mikor. A „kiválasztott” mivolt, a szövetségkötés „ténye”, a kinyilatkoztatás „megtörténte”, „a Teremtő által adott” törvények és a globális viszonylatban megvalósuló, majdani, nagy jövő minden földi kultúrkörben kimutatható, Atlantisztól kezdve a Harmadik Birodalomig. A győztes és erős – az mindig felsőbbrendű.

[1] Kiv 21,1–11

[2] Kiv 22,15–6

[3] Kiv 22,17–30

[4] Kiv 23,1–8

[5] Lev 18,6–23

[6] Mtörv 23,22–9

[7] Mtörv 24,7

[8] Mtörv 25,13–5

Az erkölcsi érzékenység pedig minden nép szívébe bele van plántálva, a Tízparancsolat csupán esszenciája a Mediterráneum és Babilónia akkor már több száz éve létező törvényeinek. Az is evidens, hogy ha egy nemzet hatalmi pozícióba kerül, akkor nekiáll megírni a saját történetét... Két-három ezer év „csodás” eseményei *egymás mellé rakva* szenzációs sort alkothatnak, és utólag könnyű megteremteni a kontinuitást.

Izraelnek ott és akkor szerencséje volt, mert a korabeli világ közepén terült el, a legfontosabb kereskedőutak kereszteződésében. A szerencse persze forgandó, hisz babilóniai fogság, majd római megszállás következett. Az üdvtörténeti magyarázat eléggé sablonos: az Örökkévaló mindig az erkölcsi romlás miatt fordul el népétől. Ez már a vízözön óta így van [1].

A Tóra – a Biblia első öt könyve – jóval a mózesi idők után nyerte el végleges formáját. Szó sincs tehát egyfajta naprakész és hiteles krónikáról. A bűnbeesés és a megtorlás (ezt valahogy elfelejtik hangsúlyozni !) története *merő fikció*. Ez a teodicea kérdését boncolgató mű is rámutat arra, hogy ez a világ bizony rossz, s ezt meg kéne valahogy magyarázni, Isten becsületét tisztára mosva.

Mózes szerepe

A zsidók története elvileg Ábrahámmal kezdődik, de júdaizmusról csupán Mózes fellépése után beszélhetünk. A sokat emlegetett „atyák” népe valójában barbár törzsek szövetsége volt, ami vérszerződészerűen gyakorolta a körülmetélkedés szokását [2]. Mózes ezt az *Úrral kötött szövetség jeleként* kiterjeszti mindenkire, a rabszolgákra is, és a zsidó hitre áttérni akarókra is. Ma már értelemszerűen ez a kiválasztottság és szövetség jele, ám Jézus szerint eme jel mögött nincsen tartalom [3].

A zsidó ünnepek megemlékeznek a *szolgaság* idejéről is, amikor a (még egyáltalán nem homogén) nép megtúrt idegenként élt egy gazdag kultúra periferiáján. A „héber” kifejezés eredetileg nem is önálló etnikumot jelölt, hanem csak egy gyűjtőfogalom volt. Ennek jelentését leginkább a *jövevény* szó adja vissza. Már csak ezért sem mondhatjuk azt, hogy Isten az emberi fajon belül egy bizonyos fajtát megkülönböztetett módon kezelt, hiszen az „alapanyag” heterogén volt.

Ez az ide-oda csapódott törzsszövetség generációkon át Ábrahámnak, Izsáknak és Jákobnak hívta fejedelmeit. Ezeken a neveken több személy is követhette egymást, tudniillik, ezek nem „keresztnevek” voltak, hanem rangok ! A magyar nyelv is megőrizte a nomád időszak ezen emlékét: pl. a „gyula” vagy „zoltán” név eredetileg nálunk is funkciót (tisztiséget) jelölt.

A „monoteista kis nép” léte illúzió, ezt a hamis képet sok száz évvel később vetítették vissza a múltba. Az egyistenhit Mózes érdeme, aki *családostul* kiirtatott minden visszaesőt [4]. A „kiválasztottság” és „szövetség” Mózes agyából pattant ki, *az atyáknak semmi közük sincs hozzá*. Az államalapító ezt deklarálja is: „Az Úr, a mi Istenünk, a Hóreb hegyén szövetséget kötött velünk. *Nem atyáinkkal kötötte az Úr ezt a szövetséget, hanem velünk...*” [5].

Valamely új eszmerendszer kialakítói mindig kisajátítják a múltat. Legjobb példa erre a kereszténység, amely szintén Ábrahámit vezet vissza magát, holott erre semmi alapja sincsen, főleg etnikai nincs. Mózes még meglövegolhatta azokat a hagyományokat és szokásokat, amelyek beilleszthetők voltak az elképzeléseibe, de a kereszténység teljesen jogtalanul „tenyerel rá” a zsidó történelemre és kultúrára.

[1] 1Móz 6,5–6

[2] Jn 7,22

[3] Tm 52.

[4] Kiv 20,4–5; Mtörv 5,7–9

[5] Mtörv 5,2–3

Mózes, ahogy később Pál – a kereszténység megalapítója – a kontinuitás érdekében egyszerűen kiagyalt egy „üdv történetet”. Ő hozta meg az „isteni” törvényeket, ő alakította ki az áldozati rendszert, sőt ő teremtette meg a prófétaság intézményét is. Sokkal inkább államalapító és nemzetvezető volt, mint vallási személyiség. Az Örökkévalóról, a kinyilatkoztatás módjáról és a közvetlen istenkapcsolat lehetőségéről semmit se mondott. Népnemzeti messiásnak ott volt ő, a Szabadító...

Ez az erős-népet-összekovácsolni-akaró, keménykezű férfi jól tudta még az egyiptomi időkben, hogy egy nemzetet *csak félelemmel* lehet kormányozni. Így hát megrajzolta – eszközként – a szigorú Bíró-Isten képét. Ennek az Úrnak ő volt a teljhatalmú megbízottja és földi helytartója. Okos zsarnokok módjára *szürke eminenciásként* gyakorolta a tényleges hatalmat, a rivaldafényben ugyanis Áron „pápa” állt. Mózes tekintélye sohasem szenvedett csorbát, ha bűnbak kellett; ott volt a főpap, aki életét is áldozati állatként fejezte be.

Akkoriban minden állam teokratikus berendezkedésű volt, azaz vallási alapon szerveződtek és működtek a dolgok. Mózes természetesen sose látta Istent, és nem is beszélt vele, ezt tulajdonképpen be is vallja [1]. A tény Jézus is megerősíti, amikor kimondja: „Az Atyát eddig még nem látta senki” [2].

Izrael Mózes irányítása alatt rabszolgatartó társadalom volt [3], amiben a többnépesség is dívott [4]. Az Úr által kinevezett vezető nemcsak tűrte az ilyesmit, de ösztönözte is. Mindent a gazdasági és demográfiai növekedés szolgálatába állított, ugyanis *evilági célokat* akart elérni. Az áldozati rendszer létrehozása az államkincstár periodikus feltöltését szolgálta, akárcsak egy modern büdzsé [5].

Mózes nagy ember volt, jelentős államférfi, vallásalapító s nemzetteremtő, de amit csinált, azt isteni felhatalmazás nélkül tette. Bizonyára azt hitte, hogy életművével Istent is szolgálja, ez azonban társadalmi (gazdasági-politikai-jogi) síkon nem valósítható meg. Isten igazi Szolgája – az Atya emberi Fia – egyszerűen más területen mozog.

Valójában Mózes volt az, aki „felhasználta” az Istent, mert mindig őrá hivatkozott. Az egyiptomiak kifosztása egyenesen az Úr cinkos sugallatára történt [6], Isten úgymond bizalomra hangolta (!) a károsultakat. Az igazság az, hogy a Szabadítónak meg kellett teremtenie a szökéshez és a vándorláshoz szükséges anyagi feltételeket. Sok nagy ember kezdte becstelenséggel a később makulátlanná retusált életművét.

Mózes egy emberek és népek között is diszkrimináló Istent állít elénk, akitől félni kell. Az *istenfélelem* fogalma tulajdonképpen a mózesi érából datálható. Ez a szigorú Úr azt parancsolja, hogy mindenkit meg kell ölni, aki meg meri közelíteni a megnyilatkozás hegyét [7]. A Jóisten – főleg, ha éppen megnyilatkozni kíván – mindenkit magához vonzana, Mózes azonban kisajátítja őt.

Gyakorlatilag nem a népet, hanem csak

- őt választotta ki,
- vele kötött szövetséget,
- neki nyilatkozott meg, és
- őrá bízta a Törvényt.

Ennél is szembetűnőbb, hogy semmiféle istenkapcsolatot nem kínált, s nem ígért se immanens, se transzcendens szabadulást-megmenekülést... Neki magának nem volt szüksége megváltásra, hiszen úgy élt, mint egy király. Az Atya igazi választottai – mint

[1] Kiv 33,18–23

[2] Jn 6,46

[3] Kiv 21,1–9

[4] Kiv 21,10–1

[5] Lev 1,1–38

[6] Kiv 3,21–2; 12,35–6

[7] Kiv 19,9–13

Jézus – viszont nem törvényhozással és ítélkezéssel foglalkoznak [1], hanem kinyilatkoztatással, vagyis a közvetlen istenkapcsolat létrehozásával, ami az ember számára maga a „megmentődés”, a „nyugalom” [2].

A mózesi szemlélet és magatartás ma is él, helyesebben: Mózes csak az első markáns képviselője volt kultúrunkban annak a lelkületnek, amivel eddig csupán Jézus szegült szembe. Már a próféták is segítségért kiáltottak, de ők nem Isten küldöttei voltak, a próféta intézményét ugyanis szintén Mózes hozta létre [3]. Jól tudta ugyanis, hogy minden nép gyermekei között vannak szuperérzékeny lelkek, és azzal is tisztában volt, hogy a hatalom számára az egyetlen szabályozási lehetőség – a keretek közé szorítás. A prófétai hitelesség fokmérője komolytalan [4], az Emberfi ennél biztosabb eligazodási lehetőségre utal [5].

Mózes a legfőbb megtestesítője annak az embertípusnak, akit Jézus „igazságosként” aposztrofál. Az ilyen egyén hivatalos és hivatásos mértékadó, aki formális tekintéllyel rendelkezik, s ezért szent és sérthetetlen. E nagy és példaadó ember élete a Törvény körül forog, így hitelt érdemlően nyilatkozhat bármiről. Ez a magas képzettséggel rendelkező valaki persze egyáltalán nem „igaz”, nem „egészséges” és a legkevésbé sem „okos”. Mégis ezek a „bölc és belátó” tudósok [6] tanítják és vezetik a népet, többnyire álszent és képmutató módon. Általában koruk és papi mivoltuk is tiszteletet *parancsol*.

Eme „szolgák” abban a hiszemben vannak [7], hogy legapróbb lépésükkel is Uruk hírnevét öregbítik. Ebben a tudatban „Isten csahos kutyái” a legnagyobb gonoszságokat is képesek elkövetni. Mások „megmentése” érdekében barátaikat is hajlandók máglyára küldeni. Dicstelen cselekedeteiket a legszentebb szavakkal fedezik, úgymint: „szolgálat”, „küldetés” stb. Ezek a szó szerint *elvakult* emberek úgy gondolják, hogy igazságtalan és kegyetlen tetteikkel Istennek tesznek szívességet [8].

A farizeus lelkületű személyek társadalmi méretekben és századokban számolnak... Azt hiszik, hogy Isten „ügye” az idő függvénye, és az arányokon fordul. Pl.: „Igaz, hogy most koholt vádak alapján ki kell nyíratnom ezer embert, de harminc év múlva hálás lesz nekem az utókor, mert addigra már hírből sem ismerik ezt az eretnekséget.”

Az, hogy Istennek „ügye” van, az Mózes „érdeme”. Ő volt ugyanis az *üdvörténeti folyamat* elindítója, s ez a nem létező kontinuitás meg sem állt Szent Pálig. De vegyük sorba, hogy mi mindent „köszönhetünk” Mózesnek:

1. A monoteizmus idő előtti (erőszakos) kialakítását.
2. A bírói istenképet, s az azzal együtt járó „istenfélelmet”.
3. A „kiválasztottság” hamis (össznépi) tudatát.
4. Egy nem létező és diszkriminatív nemzeti szövetséget.
5. Isten „megnyilatkozását” vásári tűzijátékok formájában.
6. A Törvény igáját.
7. Az áldozati rendszert.
8. A próféta intézményét.
9. A kisemberek feje felett elzúgó „üdvörténetet”.

Mindezt nevezhetjük „előkészítő jellegű” Isten Országának is, csak hát... túlságosan hosszú és véres. Semmiképpen sem vet jó fényt a Teremtőre, még akkor sem, ha az egészset Ószövetségnek tituláljuk.

[1] Mt 23,1–4

[2] Tm 1.

[3] Mtörv 18,9–20

[4] Mtörv 18,21–2

[5] Tm 44., Mt 7,15–20; Isz 110a/216

[6] Mt 11,25–6

[7] Isz 40/56

[8] Jn 16,1–4

Izráeli helyzetkép Jézus korában

Ebben az időben már több száz évre vagyunk a zsidó nép nagy történelmi eseményeitől, az ország római megszállás alatt görnyed, a nemzet legfeljebb a múlt dicsőségén merenghet. Az igazi nagy dolgok már sűrű ködbe vesznek, mindössze egy-egy levert lázadáson lehet keseregni. Kimondva–kimondatlanul ott lóg a levegőben: az Úr elfordult népétől, s természetesen az erkölcsi romlás miatt. Már próféták se támadnak, akik ostromoznák és felráznák a népet...

A prófétai korszak végleges lezárulását nemcsak az Emberfi fellépése okozta, hanem egy már sokkal korábban elkezdődött folyamat elharapózása, nevezetesen: Izráel elvilágiasodása. Egy szűk réteg természetesen a végletekig betartotta a Törvényt, de a nagy többség vallásossága formálissá vált, és csak külsőségekben mutatkozott meg. A nép is, és a vezetők is „az aranyborjú” körül táncoltak; mindenki gazdag akart lenni, vagy még gazdagabb.

Isten helyét egyetlen dolog képes átvenni: a mammon, azaz a földi javak összessége, s azok igézete. Bizony, a prófétai vénával rendelkező személyek is *aprópénzre váltották a tehetségüket*. Mit ér ugyanis a kiválasztottság és szövetség, ha az embert nyilvánvaló módon a pénz teszi királlyá. A kiválasztottságnak s a szövetségnek összesen két jele maradt: a körülmetélkedés és a szombat megtartása. Mindkettőben az a lényeg, hogy mielőbb túl legyen rajta az ember... Az Úr napja már rég kiüresedett, egyszerű pihenőnappá vált, amin mindenki erőt gyűjthetett arra, hogy ismét belevesse magát a világba. Jézus szerint ez végzetes következménnyel jár [1].

Izráel szekularizációja nem a királyságra (mint államformára) való áttéréssel vette kezdetét [2]. Ezt a váltást nem a nép, és valójában nem is Saul kényszerítette ki, hanem *a globális fejlődés*. Lépést kellett tartani a környező világgal, ami nem tisztelte az isteni kiválasztottságot. A geopolitikai és világgazdasági változásokra reagálni kellett, ha nem akartak eltűnni a történelem süllyesztőjében.

A szekularizáció már a mózesi érában elkezdődött, a népi kiválasztottság és nemzeti szövetség ugyanis *az emberek feje fölé tolta* a vallást. Az üdvözülés egyéni (járható) útja társadalmi, sőt emberiség szintű (s így az individuum számára járhatatlan) „üdvörténette” vált. A törvényerőre emelt szokások hagyománnyá rögzültek, de ennek formalitás lett az eredménye. A keretek közül eltűnt a tartalom: a Törvény betűje megmaradt, ám a szelleme elillant...

Ennek fő oka Mózes személyiségében keresendő. Ő ugyanis azt hitte, hogy Istent az erkölcsi–etikai tökéletesedés útján lehet megközelíteni, s ez társadalmi méretekben is igaz. Úgy gondolta, hogy az Úr az igazakat–igazságosokat (tisztákat, szenteket) választja ki magának, velük köt szövetséget. A vallásalapító és nemzetvezető államférfi ezért minden eszközzel meg akarta tisztítani az általa összekovácsolt népet. Ez a módszer azonban nagyon hasonlít a politikai tisztogatáshoz. Ő tulajdonképpen csak megelőlegezte népének a szövetséget, az Úrral való paktum *a szent kísérelt* végén következett volna be. Mózes – mivel nem volt az Atya Felhatalmazottja – semmiféle kinyilatkoztatásban nem részesült. Következésképpen ő se tudott „össznépi kinyilatkoztatást” nyújtani a nemzetnek, a teológiai úr helyére a Törvény került [3]. Az volt hivatott üdvözíteni az egyént és a társadalmat is. Valódi kinyilatkoztatás hiányában viszont a nép azt látta, hogy igenis a pénz az, ami boldogít.

Jézus korára a nemzet már régen elveszítette a sinai–hegyi szövetségkötés okozta euforikus „istenkapcsolatát”, az élő istenkapcsolat kialakulásának útjába pedig odaállt a mammon. Egy igazi Szabadítónak tehát az egész világ (a Rendszer személytelen erői) ellen kellett fellépnie, következésképpen Jézus valódi ellenfele Evilág Ura volt [4].

[1] Tm 26.

[2] 1Sám 8,1–35

[3] Jn 6,32 Ez az igehely Mózes totális trónfosztása!

[4] 1Ján 3,8b; Tm 72., Isz 183/62

A nép azonban egyáltalán nem várt igazi Messiást, csak egy olyat, aki úgymond „helyreállítja” a kezdeti erőviszonyokat. Az Úr választott népének ugyanis méltó körülmények közé kell kerülnie... Akkor majd Isten Királysága (értsd: a vezető világhatalom) fogja diktálni a feltételeket. Az lesz majd a kánaán ! Akkor köszöntenek majd be a paracicsomi állapotok !

Ilyen materialista szemlélet mellett azt is megtippelhetjük, hogy mekkora érdeklődést válthatott ki egy „szellemi Szabadító”... Ha Jézus valóban nagy tömegeket vonzott, akkor azok nem a lelki megújulás miatt kísérték [1]. A Nagytanács (ami a Sátán területileg illetékes végrehajtó szerveként is funkcionált), természetesen nem várt semmiféle messiást, főleg nem az igazi Szabadítót ! *Ők tudták, hogy kivel állnak szemben* [2], és azt is, hogy semmi jóra nem számíthatnak [3].

A zsidóknak tulajdonított messiás-hit valójában nem a zsidókra (= a júdeai mértékadókra) volt jellemző, hanem az elnyomott népre. A vallási arisztokrácia tisztában volt azzal, hogy az eljövendő messiás – mint olyan – egyáltalán *nem szerves része az eredeti júdaizmusnak*.

A zsidó hit ugyanis öt dolgon alapszik, úgymint:

- az Örökkévaló numerikus Egy-ségén,
- a népi kiválasztottság tudatán,
- a nemzeti szövetségen,
- a Törvényen, és
- a szombaton.

A messiás-fogalom jóval ezek kikiáltása után jelenik csak meg. Addig Mózes volt a Szabadító, és az első önjelölt próféta is [4]. A Messiás iránti vágyat épp a mózesi iga egyre szaporodó terhei váltották ki, a babilóniai fogság ebben kisebb szerepet játszott. A próféták csak *reményeiknek* adtak hangot, de az Eljövendőről szóló tudósítást a nép – érthető okokból – szívesen állította üdvtörténeti hadrendbe. Nikodémus nem is tiszteli meg Jézust messiási címmel, csak „Istentől jött tanítónak” nevezi [5]. A gonosz lelkek is „Isten szentjének” titulálják, pedig ők igazán autentikus források ! [6]. Az egyetemes üdvtörténetben gondolkodó Saulus-Paulus [7] persze ismét visszatér a régi (ámde nem eléggé régi) Messiás alakjához, és isteni megváltóvá emeli őt.

Az Emberfi is igyekezett különböztetni ama reménybeli (politikai) messiás és saját, igazi Szabadító mivolta között, de ez – a tanítványok értetlensége miatt –, reménytelen vállalkozás volt. Megpróbálta valódi tartalommal megtölteni ezt a címet, de a nép „Dávid fiát” csak egy harcos királlyal tudta azonosítani. Az egykori názáreti építómester azonban jogosan vállalta fel a legenda-béli szerepet, mert igazi Messiásként annak a munkáját is elvégezte. Aki értette őt, az a mózesi iga és az idegen elnyomás alól is felszabadult.

„Dávid fiát” csupán azok várták, akiknek pozitív változást hozott volna az eljövétel. Azok reménykedtek a fellépésében, akiknek nem volt veszténivalójuk... A Szabadítónak tudniillik szó szerint *erőszakkal* kellett volna felszabadítani az országot. Az iga ugyanis akkoriban is kettős súllyal nehezedett a nép nyakára: nemcsak a rómaiak, de a honi arisztokrácia is azon ült. A zsidók (= a formális tekintélyek) ráadásul a Törvényre hivatkozva [8] szipolyozták a szegényeket [9].

[1] Jn 6,26-7

[2] Tm 65.

[3] vö. Mt 23,1-36

[4] Mtörv 18,9-20

[5] Jn 3,2a

[6] Lk 4,33-5

[7] Lásd *Szentlecke Párról* (mek.oszk.hu/16500/16532)

[8] Mt 15,1-9; Mk 7,9-13

[9] Mt 23,4

Az Írások *éppen azért* plántálják a majdani Messiást ama nagy király vérvonalába, mert aki Dávid „fia”, az nyilvánvalóan a harcos uralkodó örökébe lép, vagyis: kardélre hányja a nép ellenségeit, és visszaállítja Izráel régi dicsőségét ! A Tizenkettő egész végig ebben reménykedett, még az utolsó utáni napon is [1]. Jézus azonban korábban rámutatott arra, hogy a Felkent *nem* a király vérvonalába tartozik, következésképpen nem a dávidi módszereket fogja alkalmazni [2]. Az Emberfi tehát nem egy írástudói bakit pelengérezett ki, hanem fontos dolgot közölt ! Attól, hogy nem hajlandó a nép élére állni, még ő lehet a Messiás... A Máté–evangélium szerkesztője a származás levezetése során egy szépséghibát is vétett [3]: a nemes családfába tudniillik egy házasságtörés is belekerült [4].

A templomrombolás

Jézus gondolkodó ember volt, akit a végső kérdések foglalkoztattak. Az ilyen jellegű szellemi erőfeszítéseknek viszont mindig a kivetettség az oka. Csak a boldogtalanok állnak neki annak, hogy megkeressék Istent. Ő egy olyan kérdező–kereső egyén volt, aki mindenáron el akart jutni a közvetlen, élő istenkapcsolatig. Tudni akarta az igazságot, mert „üldözött volt a szívében” [5]. Egészen addig zörgetett, míg ajtót nem nyitottak neki.

A názáreti ács felismerte, hogy a mennyei Atya fiaikat keres magának ezen a világon [6], s élt is a nagy lehetőséggel [7]. Jézus Emberfiének, azaz Isten emberi fiának nevezte magát. Ez az istengyermekség a *lelki összhang* alapján keletkezik [8]. A közvetlen istenkapcsolatot létre lehet hozni, mégpedig magunkban, mert a királyság nem rajtunk kívül épül, hanem bennünk [9], mivelhogy az egy lelki- vagy tudatállapot.

Az Emberfi rájött arra, hogy ezt az Egy-séget [10] bárki el tudja érni, aki hajlandó logikus módon gondolkodni. Ez óriási örömhír mindenki számára ! Csak fel kell ismerni a világot [11], s máris megnyílnak számunkra a kinyilatkoztatás csatornái. A megmentődés útja az állhatatos gondolkodás, ezért Jézus az egész életművével gondolkodásra inspirált. Minden logionja összefoglalható egyetlen szóban is: „gondolkozz !”.

Szabad lélekként szabadítani akart... [12]. Megmentőde menteni akart. Ilyen értelemben Szabadító és Megmentő volt, vagyis Messiás. Üdvtörténeti viszonylatban nem volt az, mert egyetemes, emberiség szintű üdvtörténet nem létezik. Ezt csak Pál terjeszti, és az emberek azért hiszik el, mert a „megváltottságért” tulajdonképpen nem kell tenni semmit.

Jézus az Atyától kapta a Küldetést magában foglaló felhatalmazást, ezért Felkentnek vagy Krisztusnak nevezhetjük. Eglényegűnek mondhatjuk az Örökkévalóval, mert a lelke összhangba került a Lelkével [13]. Lényegében tehát közte és az Atya között nem volt különbség [14], s ez az, amit közvetlen istenkapcsolatnak nevezünk emberi vonatkozásban. A homouision vagy homoiouision kérdése simán megválaszolható: Jézus Istenhez *hasonló*, mert lelkületileg *ugyanaz*.

[1] ApCsel 1,6

[2] Mt 22,41–6

[3] Mt 1,6b

[4] 2Sám 11,1–27

[5] Tm 69. Ezt jelenti a „lelki szegény”!

[6] Tm 2.

[7] Tm 71.

[8] Tm 107.

[9] Lk 17,20–1; Tm 1., 2., 3.

[10] Jn 10,30

[11] Tm 55., 81., Jn 7,7

[12] Zsk 80.

[13] Tm 107.

[14] Jn 10,38b

A zsidó férfinak született Emberfi hústeste nem változott át valamiféle „mennyei anyaggá”, mert az értelmi megvilágosodásban a test semmiféle szerepet nem játszik [1]. A homo sapiens az eszével gondolkodik, ezért lelke az agyában van. Jézus ember volt, férfi volt, és zsidó volt, egészen az újjászületéséig [2]. Ezt követően ezek a meghatározások már nem igazak. Ránézésre zsidó férfiember maradt, de olyasvalaki volt, aki zsidó vallásán és nemén messze túllépett [3].

A szellemi kiteljesedés nem ismer vallási határokat, ezért aztán az Emberfi nem a zsidóságban gondolkodott. Izráel kulturális határain belül működött, ám amikor visszanyúlt az Írásokhoz, akkor azokat csak felhasználta a maga mondanivalójának szemléltetésére. Ezeket pedig „Izráel házának elveszett juhait” [4] érthetik meg leginkább, tehát azok, akik így vagy úgy, de már túlléptek a júdaizmuson, s ezért képesek [5] és mernek is [6] logikusan gondolkodni, így meg tudja szólítani őket. Ezek egyáltalán nem „elveszett emberek” [7], csak az uralkodó vallás szempontjából!

Jézus kezdettől fogva támadta a zsidó hit alapjait, de ha más kultúrkörbe születik bele, akkor ott ugyanezt tette volna... A júdaizmus ugyanis nem különbözött alapvetően az akkori világ más vallásaitól. Nem a monoteizmus a lényeg, hanem az alapállás és a hétköznapi gyakorlat! Tekintve, hogy az ókorban még nem vált el egymástól az állam és az egyház, az Emberfi valójában az egész Rendszernek, a világ személytelen erőinek ment neki.

Nem ismert el semmiféle népi kiválasztottságot és nemzeti szövetséget, sem felekezeti jogon való üdvözülést. Azt állította, hogy az embereknek vakhit helyett az eszüket kell használniuk. Szerinte a hivatalos kinyilatkoztatás nem történt meg [8], de még egy asszony is részesülhet abban, ha következetesen gondolkodik [9].

Megszegte a szombatot, s azt mondta, hogy a körülmetélkedés nem használ semmit [10]. Ez botrány, hisz mindkét intézmény a népi kiválasztottság és szövetség jele! Hitetlen szamaritánusokat és pogány megszállókat állított példaképpül [11]. Nem imádkozott, nem böjtölt s nem osztogatott alamizsnát *a szokott módon*, sőt mindezt hazugságnak, képmutatásnak és bűnnek bélyegezte [12]. Mi több: a prófétákat is leszólta [13], a Törvény felülbírlásával pedig Mózes tekintélyét is alaposan megtépázta.

A legkeményebb szavakat a vallási arisztokrácia kapta. Az írástudók és a farizeusok „nem álltak meg előtte”. Nem ismerte el Isten hivatalos képviselőinek legitimitását, azt állította, hogy a mértékadók felhatalmazása emberektől van, s igazából Evilág Urát szolgálják. Hazug, tudatlan és vak vezetők ők, akik gögjükben észre sem veszik, hogy képmutató módon viselkednek.

Érdemes mindezt pontokba szedni. Jézus szerint tehát:

1. Nincs népi kiválasztottság.
2. Nincs nemzeti szövetség.
3. Vallási hovatartozás alapján nem lehet üdvözülni.
4. A Törvény alapján nem lehet megigazulni.
5. Nem volt hivatalos kinyilatkoztatás.

[1] Jn 6,63a

[2] Tm 102.

[3] Tm 21.

[4] Mt 10,6; 15,24 Bővebben: *Bulányi, a tisztelendő*, 17 – 19. old. (mek.oszk.hu/10200/10251)

[5] Tm 42.

[6] Tm 15.

[7] Tm 48.

[8] Jn 1,18a; 5,37b

[9] Tm 115., Lk 10,38–42

[10] Tm 52.

[11] Mt 8,10–1

[12] Tm 5., 13.

[13] Tm 51.

6. Isten nem befolyásolható áldozati adományok által.
7. Az Atya nem szigorú Bíró-Isten.
8. A Sátán nem mennyei ügyvéd, hanem ördög.
9. A betegségek és csapások nem Istentől jönnek.
10. Istent nem szent helyeken vagy templomban kell imádni.
11. A szokásos ima nem jelent istenkapcsolatot.
12. Hit helyett az eszünket kell használnunk.
13. A vallási mértékadóknak nincs igazi felhatalmazásuk.
14. Isten irányában nincs szükség hivatásos közvetítőkre.
15. A szombat lélektelen, rutinszerű betartásának nincs értelme.
16. Fölösleges körülmetélni.
17. Mózes a saját feje után ment.
18. A prófétákban nem volt meg az Élet.
19. A nőket is emberszámba kell venni.
20. A más vallású emberek nem alsóbbrendűek.

Nos, ez messze nem minden... Ne feledjük; lett volna még mondanivalója, bőven [1]. Nemcsak földi dolgokról, de menyeeiekről is [2].

Azt is észre kell vennünk, hogy Jézus *a népet sem szólította meg*, tudniillik nem volt neki politikai-gazdasági-jogi programja. Szociális reformokkal a Bemerítő állt elő, az osztó igazság nevében, amitől az Emberfi határozottan ódzkodott [3]. Nem hagyta magát királlyá tenni, elmenekült a tömeg elől, nem állt az élükre. Nem vállalta el sem a társadalmi reformer, sem az elnyomókat elűző politikai messiás szerepkörét.

Nem alapított szektát, egyházat és új vallást se. Nem akart semmit se bizonyítani a világ előtt. Vajon mi volt Jézus célja, és kikhez „jött”? Ha helyesen tesszük fel a kérdést, akkor azonnal megvan a válasz is: Kikhez *tudott* jönni Isten Elsőszülött (tehát az időben legkorábbi) Fia ?

Nyilván a közvetlen istenkapcsolatot igénylő, őhöz hasonló emberekhez, legyenek azok férfiak vagy nők. Ezek az egyének azonban nem „hívek” és nem „papok”. E két réteg ugyanis nem igényel ilyesmit: beérik annak pótlékaival is. A megváltó Igéket csak az eretnek, perifériára szorított *gondolkodók* foghatják fel. Kinyilatkoztatásban csupán a keresők részesülhetnek. Jézus kizárólag azokhoz jött, akik követni akarják őt az isten-gyermekké válás útján. Ők azok a (lelki) „szegények”, (szellemi) „foglyok” és „szétzúzott szívűek” [4], ill. „szívükben üldözöttek” [5], akik *látni szeretnének*, de vakok. Az önhibájukból ostobákon nem tud segíteni [6], mert a papok és a hívek egymást vezetik – az *előre kiásott* sírgödör felé.

Ezért aztán a Jézus-esemény nem is vert fel túlságosan nagy port... Hiszen ő egy másik világról beszélt, az ő országa nem innen való... Amit mondott, nem volt összeegyeztethető a hagyományos isten- és világképpel. Beszédeivel csak a „vétkezők” tudtak szóba állni, azok, akik már – ilyen vagy olyan okokból –, a júdaizmus keretein kívülre kerültek [7]. *Ennek fényében* kell értelmeznünk a Nyilvános Működést, és semmiképp sem „egyetemes üdvtörténeti szempontból”. Szerinte ugyanis az üdvtörténet nem más, mint az egyes emberben végbemenő eredményes megvilágosodási folyamat !

[1] Jn 16,12-5 Ezek a tudósítások logionjainak elemzése során kerülnek napvilágra (vö. Mk 4,21-5)

[2] Jn 3,12

[3] Tm 73.

[4] Lk 4,18-9

[5] Tm 69.

[6] Isz 86/166

[7] Mt 15,24

Pál, az anti-Krisztus

Nem kell megijedni a címtől, mert egyrészt igaz, másrészt csak azt jelzem velem, hogy ő nem rendelkezett olyan jellegű felhatalmazással, mint Jézus. Sajnos, ennek következtében szépen visszaépítette azt, amit az Emberfi lerombolt. Ezt pedig azért tudta megcselekedni, mert őbenne nem számolódott fel a júdaizmus. Ennek viszont az az oka, hogy Pál abszolút nem Jézus tanításán gondolkodott, hanem azon, hogy miként teremthetné meg az üdvtörténeti kontinuitást a zsidók és a „krisztuskövetők” között.

Pál apostolnak nevezi magát, de Jézus nem választotta volna be a Tizenkettő közé, mert esze ágában sem volt a mondásain töprengeni... Márpedig a válogatás kritériuma a gondolkodási képesség volt! Ezt Péter [1] és Tamás [2] felmagasztalása is igazolja. Az Emberfi a „mester és tanítvány” viszonylatában oktatott, egy tanítványnak viszont a *tanulás* a legalapvetőbb feladata. Teológiát majd akkor írhat, ha már ő maga is mesterré avanszál [3]. Ekkor már *benne* lesz az Igazság Szelleme [4]. *Ez az*, ami hiányzik Pálból, noha folyton a Szentlélekre hivatkozik...

A szent Szellem vagy Lélek „leszállásának” egyetlen lehetséges útja-módja többszörösen is dokumentálva van. Jézus tapasztalatból beszélt: „Én is azt mondom nektek: kérjétek és adni fognak nektek, *keressetek* és találtok, ha zörgettek, megnyitnak majd nektek. Mennyei Atyátok szent Szellemet fog majd adni azoknak, akik tőle kérnek” [5].

Ki is volt Pál ?

A tarsusi Saul *igazi zsidó* volt: egy elhivatott és hitbuzgó farizeus, ambíciózus írástudó, jézusi szóhasználattal élve: „igazságos” ember, aki mindenáron „Isten előtt akart járni”. Mint ilyen, az emberektől kapható dicsőségre szomjazott [6]. Természetesen bírói istenképe volt, amihez a hagyományos zsidó világkép kapcsolódott. *Tudása nem haladta meg az írástudókét* [7], mert formális tekintélyek nézeteit biflázta be. A keresztényeket is *gondolkodás nélkül* üldözte, ugyanis biztos volt abban, hogy ezzel szolgálatot tesz az Úrnak [8]. Ebből viszont az következik, hogy egy *vallási fanatikus* „tisztelhetünk” benne. Mint ilyen, öntudatlanul is a Sátán malmára hajtotta a vizet.

Ez a lelkület sajnos a későbbiekben is jellemző volt rá. Én azt szoktam mondani tréfásan, hogy Saul kezdetben tüzzel-vassal üldözte a keresztényeket, de később rájött arra, hogy sokkal többet tud ártani nekik, ha Szent Pállá változik... Aki ebben kételkedne, az olvassa el a Róm 13,1-7 alatti sorait. Az abban foglaltak még egy teokratikus társadalmi rendszerben sem lennének követendőek, hát még egy evilági országban, pláne diktatúrában.

Saul *hivatásos mértékadónak* (ma úgy mondanánk: papnak) készült, s be is érte a formális tekintéllyel. A Gamálielnél tanult farizeuspalántának jó volt „a beszélőkéje”, s minden bizonnyal jó volt a sajtófőnöke is, hiszen töméntelen mennyiségű írás maradt utána. Pál (Mózeshez hasonlóan) kiváló vezetői és szervezői képességekkel rendelkezett. Rátermetten irányító és bíraskodó volt, sőt még törvényeket is hozott Isten nevében. Egy szóval: igazi „építő” volt [9], aki simán elvetette Jézus örökségét.

W. Nestle már 1947-ben leírta: „A kereszténység egy Pál által alapított vallás, ami Krisztus evangéliumát a Krisztusról szóló evangéliummal helyettesítette”. Valóban: Pál, e vallás létrehozója, semmiképp se nevezhető Jézus követőjének, de még tanítványának

[1] Mt 16,16-9

[2] Tm 12.

[3] Lk 6,40

[4] Jn 14,15

[5] Lk 11,9-13; Tm 95.

[6] Jn 5,41-4

[7] Mt 5,20

[8] Jn 16,2b

[9] Tm 66.

sem. Ő egy olyan személyiség, aki Mózeshez és Mohamedhez hasonlóan nemcsak megalapította az új hitet, de annak első számú profétájává is vált. A kereszténységben, minden látszat ellenére, Pál a központi figura, s nem az Emberfi. A páli levelekben a több száz jézusi logionból vajmi kevés olvasható. Az „apostol” kísérletet se tesz azok értelmezésére. Miért is boncolgatná a Fiú tanítását, ha a magáét is fejtegetheti?

Mózes és Mohamed kereken kimondja, hogy Isten után ő a legfőbb mértékadó, Pál ezt nem deklarálja, de állandóan sugallja. Igazából *Isten fiává nevezte ki magát*, s ezzel a Fiú státusát bitorolja. Azzal ugyanis, hogy Jézus istenné lépett elő, az Emberfi helye „megüresedett”. Pál e zseniális húzással becsempészte magát abba a székbé, melyről a Zebedeus-fiak álmódostak! [1]. Pál – ebből a fivérek által áhított alkirályi székéből – ezt hirdeti: „Jézus az Úr, s én vagyok az ő rabszolgája!”. Mózes [2] és Mohamed gyakorlatilag ugyanilyen értelmű kijelentést tett...

A valóságban nem Péter volt az első pápa, hanem Pál, aki ezen a téren is felülbírálta Jézust [3]. Ő lett a legfőbb közvetítő az emberek és az Úr között! *Nos, ez az, ami minden „igazságos” vágyálma...* Ezért lépett felhatalmazás nélkül az élő istenkapcsolattal rendelkező Emberfi helyébe. Az Atya persze egyszer se tanúskodott mellette: a szövegből egyértelműen kiderül, hogy a prédikációján elaludt troászi ifjú nem halt meg [4]. Pál – Jézussal ellentétben – soha nem hivatkozik az Atyával való bensőséges kapcsolatára. Őt (az általa nem is definiált) Szentlélek utasítgatja...

Lelkületét tekintve Pál *valamennyi keresztény pap előképe*. Ezért tudott oly nagy népszerűségnek örvendeni a pálinizmus... A vak vezetők rendre őt választották példaképül, mert Jézust (a látót) nem merték, hiszen ő isten! A Pál nyomdokaiban lépkedő papok így nem is tudnak tanítványszerző mesterekké válni, csak gyülekezeteket szervező „építőkké”. Ahogy mintaképük is erkölcsi-etikai síkon mozog, úgy ők is csak ama „kehely” külsejét tisztogatják [5]. Mivel semmijük sincs, nem is tudnak adni semmit.

Szedjük hát sorba, ki is volt Pál:

1. A keresztény vallás megalapítója.
2. Az egyes egyházakat összefogó első pápa.
3. Jézus istenné emelője.
4. A Szentháromság dogmájának fő megteremtője.
5. A szent Szellem mivoltának elködösítője.
6. Az egyházi méretekben „realizálódó” új szövetség meghirdetője.
7. A „megváltáselmélet” kiagyaloja.
8. A Jézus-esemény félremagyarázója.
9. Jézus logionjainak elsikkasztója.
10. A kinyilatkoztatási folyamat meggátlója.
11. Az értelem hitre váltója.
12. A „királyság” túlvilágra tolója.
13. A jézusi „kiválasztottság” fogalmának felülírója.
14. A mózesi üdvtörténet folyamatosságának megóvója.
15. A júdaizmus újjáépítője–átmentője.
16. Az egyéni megmentődés meghíúsítója.
17. Az „erkölcsi megtérés” fogalmának bevezetője.
18. Az igazi apostolok tekintélyének megnyirbálója.
19. A világi hatalom eredetének tévtanítója (Róm 13,1–7).

[1] Mk 10,35–7

[2] Mtörv 18,15

[3] Mt 16,17–9

[4] ApCsel 20,9–10

[5] Tm 90., Mt 23,25–6; Lk 11,39–41; Isz 114/61

Íme, ezt tudja produkálni egy *felhatalmazás nélküli*, önjelölt mértékadó ! De hát hogy volt képes mindeerre? Mi tette lehetővé ezt az eltévelyedést? Két egyszerű dolog... Az egyik az, hogy csak *érteni vélte Jézust*, de nem értette. A másik ennek az elkerülhetetlen következménye: Pálban sohasem rombolódott le a hagyományos – geocentrikus és emberközpontú – szemlélet [1]. A hagyományos isten- és világkép benne úgyszólván érintetlen maradt ! Az egyén teológiáját viszont e kettő határozza meg [2].

Hívei visszaterelődtek ama széles útra, (a mózesi) erkölcsi-etikai síkra. A királlyá levés immanens lehetősége ismét transzcendens üdvözüléssé redukálódott... A közvetlen istenkapcsolat helyére megint a terméketlen ima került, és újra kialakult a hivatásos mértékadói (papi) réteg.

Pálnak Luthert és Kálvint is sikerült megtévesztenie: mindkét reformátor szükség-szerűnek tartotta a világi felsőbbtség létét... A különböző „ideális államformák” azóta is „szent kísérletek” táptalajai. Mózes is egy isteni törvények által irányított nemzetet kovácsolt össze, s a más felismerésre térni nem akaró Beméritő János is társadalmi reformer volt...

A páli teológia

A címzetes apostol leveleiben szó sem esik olyan alapvető jézusi témákról, mint például a „keresés”, a „megvilágosodás”, a „más felismerésre térés”, az „újjászületés”. Az Emberfi folyton gondolkodásra inspirál, Pál viszont hitet tesz az ész helyére. Jézus az immanens „királyságról” beszél, Pál a transzcendens üdvözülésről. Nyilvánvaló, hogy „az Úr rab-szolgája” egyszerűen nincs tisztában az örömhír tartalmával. Szót sem ejt arról, hogy *bárki* Isten gyermekévé válhat, a nőket is beleértve.

Pál nem használja a jézusi terminusokat és a rá jellemző képeket, nyilván azért, mert nem érti azokat. Olyan jézusidegen kifejezéseket használ, mint „engedelmesség”, és „Isten haragja”. Teológiájának legszembetűnőbb fogalma ama „igazságosság”, melyet Jézus – apostolatól eltérően – rendre negatív értelemben használ. Itt érhető tetten leg-inkább Pál mózesi lelkülete: bizony ő is egy „igazságos” személy, aki erkölcsi-etikai síkon szeretné építeni Isten országát.

Szerinte az ember semmit sem tehet megmenekülése érdekében, ez viszont szöges ellentétben áll Jézus véleményével, hiszen a megmentődés kulcsa bennünk van [3], és nem is lehet máshol... [4]. Nyilvánvaló, hogy „az örömmüzenet hirdetésére különválasztott személy” nem ébredt rá a Lélek/Szellem/Ész/Értelem közti azonosságra.

Ima és aszkézis tekintetében is teljesen más nézeteket vall a Küldő és a küldött [5], ahogy gyakorlatilag mindenben... Sajna, hosszú távon a konfúz pálnizmus diadal-maskodott: az összes keresztény templomot a páli teológia emlékművének tekinthetjük. Az egyházak Pál útmutatásai alapján működnek, és a hívek gyakorlatilag neki hisznek, nem Jézusnak.

Az igazsághoz azonban az is hozzá tartozik, hogy a Pál nevével fémjelzett teológia tulajdonképpen a tanítványok munkásságával kezdődik el. Jézus a húsvét utáni galileai mesterkurzuson se tudta „megnyitni az értelmüket”. Mondandója szemléltetésére akkor is idézett az Írásokból, s ezt a tanítványok az üdvtörténet kontinuitásaként fogták fel. Innen erednek a tanulatlan fiatal emberek vallásfilozófiai spekulációi, amit az evangéliumok szerkesztői továbbfejlesztettek. Már maga Péter is ezen a nem létező kontinuitáson munkálkodik [6], s eme tervszerű folyamatosság miatt „hozták össze” Beméritő Jánost Jézussal [7].

[1] Tm 72.

[2] Tm 85., 112.

[3] Tm 2., 71., 110.

[4] Tm 2., 3., Lk 17,20–1; Jn 14,15–7

[5] Tm 5., 13.

[6] ApCsel 2,14–36

[7] A különböző hagyományok szerint János rokona, barátja, sőt mestere volt Jézusnak...

Tények, feltételezések és kérdések Pállal kapcsolatban

Tények:

- István mártírhalálakor még nem számít nagykorúnak. Az ifjú Saul így csak a megkövezők kaftánjait őrizhette (vö. ApCsel 7,58b). Egyes fordítások jelzik is, hogy csupán „egyetértési joga” volt (8,1).
- Saul így „aznap” még semmiképpen sem kezdhetett neki az eklézsia üldözésének (8,1b), csak bizonyos kivárási idő után.
- Mivel az apostolok nem rögtön kezdték meg áldásos tevékenységeiket, hanem csak a húsvétól számított 50. napon (2,1), és az eseményeknek Istvánig, illetve Saul damaszkuszi útjáig is el kellett jutniuk, a Jézussal való állítólagos találkozásra csak hónapokkal a mennybemenetel után kerülhetett sor. Ez kizárja a fizikai összefutást.
- A leírás szerint Saul *nem maga jött rá arra*, hogy Jézus Isten fia volt (mint például Péter, Tamás és Nikodémus); ezt az információt szinte beléje verték! Ez a magatartás sem az Atyára, sem elsősülött Fiára nem jellemző...
- Pált ott és akkor nem „tölthette el” a szent Szellem, mert az egy viszonylag hosszú *folyamat* eredménye.
- Pál nem világosodott meg, nem is használja az ezzel kapcsolatos jézusi igéket és képeket.
- Pál nem született újjá, mert nem kezdett el *legelőről* átgondolni mindent, ő inkább összhangba akarta hozni a júdaizmust és a kereszténységet.
- Pál nem tért más felismerésre a világot illetően, ellenkezőleg: rendre a világgal példálózik (pl. Róm 1,20).
- Nem kapott Fiúi kinyilatkoztatást (mint Jézus), így az ő teológiájából éppúgy hiányzik a kinyilatkoztatás fogalma és tartalma, mint Mózeséből.
- Nem tudja, hogy mi az örömhír, sem azt, hogy hol van a „királyság”!
- Pál nem „vette” Jézus felszólítását (*Legyetek olyanok, mint én!*), és nem is buzdított senkit a Fiú követésére!
- Nem a mester és tanítvány viszonylatában oktatott, mint Jézus.
- Nem hitt a közvetlen istenkapcsolat lehetőségében, ahogy Mózes sem.
- Nem kereső (gondolkodó) ember volt, hanem „karizmatikus”.
- A többi apostol általi elismerése kétes értékű, mert értetlenségük miatt azok nem tudták „levizsgáztatni”.
- Nem teljesítette az apostollá levés jézusi feltételét: „Ha tanúskodtok tetteimről és szavaimról, akkor...” (vö. Lk 24,49). Az Emberfi csak az ilyen magatartást tanúsítóknak tudja elküldeni a szent Szellemet.
- Pál, ha akarta volna, akkor se tudta volna jobban összekutyulni az Emberfi tanítását. Ha öntudatlanul is, de a Sátán malmára hajtotta a vizet.

Feltételezések:

- Pál másodkézből (a zsidóktól, illetve üldözötteitől) hallotta Jézus (töredékes) tanításait, s azok túlnyomó részét félreértette, ill. úgy vélte, hogy (egyedül) ő az, aki felfogta a lényegét.
- Pál lelkében büntudat, bizonytalanság és félelem bújkált.
- Pálnak fogalma sem volt arról, hogy miféle gyümölcsöt kéne teremnie, mit is kéne learatnia (vö. Mk 4,26–9; Jn 4,34–8; Tm 20.), ő az általa létrehozott gyülekezeteket tekintette „gyümölcsnek” – tehát egy saját magán kívül felépített ingatag valamit – és nem az életre nemzhető Pneumáját.
- Pál Jézus nevével és nem nevében tette azt, amit tett. Mumusnak használta a Krisztust!

- Pál csupán olyan kinyilatkoztatást „kapott”, mint Mózes; a jó ügy érdekében *csinált egyet*, hogy higgyenek benne. Sem ő, sem nagy elődje nem látta az Urat. Az önjelölt mértékadó semmilyen gázságtól sem riadnak vissza, ha „Isten szolgálatáról” van szó. Aki valódi (Fiúi) kinyilatkoztatásban részesül, mint Jézus, az folyton erről beszél, és többször is felvázolja az ahhoz való hozzájutás útját és módját, mert azt szeretné, ha mások is kapnának belőle. Kinyilatkoztatásban ugyanis bárki részesülhet, hiszen mindenki „a közösből” kap, bár egyéni és személyre szabott módon. Pál mindig arról beszél, hogy Isten nem személyválogató, de kinyilatkoztatás tekintetében rendre csak a magáéra hivatkozik, másokat nem buzdít annak vételére ! Jézus szerint ez a lehetőség mindenki számára fennáll (vö. Tm 89.). Pál szemlátomást elégedett kiváltságos helyzetével, ő ugyan nem kecsegtet senkit királyi trónszékekkel (vö. Mt 19,28).
- Pál nem részesült kinyilatkoztatásban, hiszen a megvilágosodott személy mindent átlát (vö. Tm 1.), ill. minden tudást megkap (Jn 3,31-5), Pál viszont továbbra is csak „tükör által, homályosan” lát, ismeretei „töredékesek” (1Kor 13,12).
- Mivel Pál valójában nem volt szomjas (vö. Tm 75.), s ezért nem is ivott Jézus szájából (vö. Tm 109.), nem jelenttetett ki neki semmi.

Kérdések:

- Vajon Pál a Sátán alattvalója volt ?
- Honnan jött rá Saul arra, hogy Jézus (mégis) Isten fia ?
- Ő hogyan minősíti magát ?
- Mi az az egyetlen dolog, amivel szolgálni lehet Istent ?
- Mit kell cselekednünk Jézus emlékezetére ?

Ami biztosan kijelenthető

Saul nem volt a Sátán alattvalója, mert az események nem indokolták, hogy Evilág Ura „kézi vezérléssel” is beleavatkozzon a dolgokba. A Tizenkettő Pál nélkül is megalapította volna a keresztény vallást; istenné tette volna az Emberfit; megteremtette volna a szentháromság dogmáját; kihirdette volna az új (kollektív) szövetséget; és kimutatta volna a mózesi üdvtörténet folytonosságát... Pál, egyfajta „karizmatikus katalizátorként” csak felgyorsította ezt a folyamatot, saját tanait is hozzácsapva. Magyarán: a Tizenkettő a címzetes apostol nélkül is „átállította volna a váltókat”, lassabban ugyan, de egészen biztosan [1].

Jézus nem választotta volna tanítványának és későbbi apostolának Pált, mert se írástudókat, se farizeusokat nem hívott, tudniillik ezek az „igazságosok” és „egészségesek” már az első körben kiestek [2]. Az Emberfinek az utcáról kellett válogatnia, vámosok, cédák és más bűnösök közül. Saul viszont a gazdag ifjúhoz hasonló „mintazsidó” volt, aki formális tekintélyekre hallgatott. Jézus nem ment volna vele sokra, ahogy más, „benne hívő” zsidókkal se ment ! [3]

Pál – Mózeshez és Bemertő Jánoshoz hasonlóan – *önjelölt mértékadó* volt, aki saját magát hatalmazta fel. Felkentségét később a hívei erősítették meg, jól illusztrálva, hogy ez a fajta felhatalmazás „emberektől van”. Nemcsak a világtalanok kapaszkodnak a vakokba, de a vakok is a világtalanokba !... Pál a kezdet kezdetén egy nimanddal – Ananiással – hitelesíttette magát...

[1] Tm 11. Az „igaz” Jakab bele akarta integrálni Jézust a júdaizmusba.

[2] Tm 64., Mt 22,1-10; Lk 14,15-24

[3] Jn 8,31-59

Pál, nem tagadva meg *vallási fanatikus* mivoltát, egészen különleges üdvtörténeti státust biztosított magának. Őt közvetlenül Isten helyezte a pozíciójába, őt nem ember tette apostollá. Ő Isten választotta, sőt rabszolgája (ez teljes lelki azonosásra utal), noha ilyen címek csak Jézust illetik meg. Olvassuk csak el figyelmesen: milyen „feladót” ír levelei élére !

Pál nem következtetések levonásával (eszének használatával) definiálta Jézust (ez esetben rájött volna arra, hogy Isten emberi fia volt), hanem *hittel*, melyet üdvtörténeti spekulációi szültek. Jézus „Istennek bizonyulása” kapóra jött az emberek előtti dicsőséget kereső Saul számára, mert így ő léphetett az Emberfi helyére. Ez az (őt-meg-nem-illető) státus ráadásul cselekvési programot is kínált az ambíciózus fiatalember számára: „ő fogja nevémet a nemzetek, királyok és Izráel fiai elé vinni” [1], ami megint csak nem az ő asztala volt. Kinyilatkoztatásokat nélkülöző papi líráján el lehetett aludni... [2].

Pál viszont csak úgy kerülhetett automatikusan – és észrevétlenül – Jézus helyére, ha megérteti az emberekkel, hogy őt maga Isten nevezte ki oda. *Ezt a „tényt”* kürtölte világgá a csodálatos látomás zsidó szimbólumaival a biblikus műveltséggel rendelkező ifjú írástudó. Nemhiába ült a híres Gamálieel lábánál: ez egyszerű és hatásos magyarázatnak bizonyult a tömeg előtt. Elvégre nem hívhatott félre külön-külön mindenkit, hogy „önkritikát gyakoroljon”.

A Tizenkettő pedig kétszeresen sem volt abban a helyzetben, hogy kétségbe vonja az állítását. Egyrészt – a feltámadás tanúiként – hihetőnek vélték Jézus felbukkanását, másrészt ők maguk is biblikus szimbólumokkal értették meg a világgal, hogy a szent Szellem már leszállt rájuk [3]. Ők hitték, hogy már birtokolják a Lelket, de ezt másoknak is tudniuk kellett...

Mózes – a származása miatt –, Egyiptomban sohasem lehetett volna király, de a héberek (= jöttment, keverék nép) élén igen ! Pál, Mózeshez hasonlóan, *meglovagolta a kínálkozó alkalmat*, és a zsidó szektából új vallást és új népet kovácsolt. Megteremtette a júdaizmus jogutódját, s ezzel *egész Izráelt maga alá gyűrte*. Bizonyára azt hitte, hogy ezzel Istennek tesz szolgálatot, de azért saját ambícióinak is sikerült megfelelnie... Ebből a szempontból nézve ama bizonyos „pálfordulás” nem is volt olyan nagy !

Pál, és a mai papok lelkiülete

Isten csupán a fiait tudja nyilvános működéssel megbízni. Az ember számára az egyetlen lehetséges szolgálat ennek a küldetésnek az elvállalása. Minden más egyházi hivatás messze alulmúlja ezt. Következésképp a keresőknek csak a Fiúvá/Leánnyá válás lehet a célja. Jézus barátot és ellenséget is az ő követésére buzdított. Az evangélium igazi hirdetése ugyanis annak *megvalósításával és szemléltetésével* egyenlő. A közvetlen istenkapcsolatot mindenáron ki kell alakítani, hisz ez egyéni megmentődésünk [4], s országbeli használhatóságunk közös záloga !

Pál nagy bűne az, hogy atyai felhatalmazás nélkül működött, s ebben a vétékben osztozik minden „hivatásos mértékadóval”. Őbenne is csak az munkált, ami egy mai ambíciózus kispapban.

Aki ugyanis a papi hivatásra készül, az:

1. Eleve lemond a Fiúvá levésről.
2. Feljebbvalói zsebébe helyezi a lelkiismeretét.
3. *Mások számára* akar létrehozni valamit.
4. Csak közvetítő akar lenni Isten és az emberek között.

[1] ApCsel 9,15

[2] ApCsel 20,7-9a

[3] ApCsel 2,1-3

[4] Tm 71.

5. Szívesen végez félmunkát. (Én csak vetek, majd mások aratnak.)
6. A nem létező (kollektív) üdvtörténet folyamába akar beleállni.
7. „Szent kísérleteket” végez, mások bőrére.
8. Építeni akarja az építhetlent.
9. Elődei tudásával kívánja felvértezni magát.
10. A saját nevében áll az emberek elé (vö. Jn 5,43).
11. Elrejti a tudás kulcsát (vö. Tm 38.).
12. Elijeszti a barmokat a jászoltól (vö. Tm 103.).

Egy függetlenített, hivatásos mértékadó nem keresi az Istennél található dicsőséget, s így nem is részesülhet abban [1]. Azért nem képes élni a nagy lehetőséggel, mert *nem tudja*, hogy az számára is fennáll ! Beéri a közvetítói szerep kínálta előnyökkel: az emberek tiszteletével, és az „istenes” ténykedéssel járó *túlvilági* jutalommal.

Pál is a majdani, „hervadhatatlan koszorúért” futott, s nem az immanens királyságért, holott utóbbival ő is, és a világ is jobban járt volna. Hiába, ha egy vallási fanatikus *úgy érzi*, hogy valamivel szolgálatot tehet az Istennek, akkor semmi sem állíthatja meg... Ha a mai „építők” [2] szeretnék előre látni az „eredményeiket”, akkor elég, ha a páli, anti-Krisztusi életműre tekintenek !

[1] Jn 5,41-4

[2] Tm 66., Mt 21,42; Mk 12,10; Lk 20,17; Jn 15,1-8; Zsolt 118,22

A keresztény koktél

Krisztus után 2006-ban – itt, a Föld északnyugati negyedtekéjén –, vallási szempontból zsidókeresztény alapokon állunk. Életterünkön elvileg három nagy világvallás létezik: a hitet nem igénylő életmód, a kereszténység és a júdaizmus. Gyakorlatilag csak egy van: a mammon-imádat, mivel mindhárom a földi javakra összpontosít. Evilág Ura valójában mindig is ezt az egy vallást kínálta az embernek [1], a történelem folyamán állandóan ez jelenik meg, különféle köntösökbe bujtatva.

A „mennyei dolgokról” [2] ma sem tudunk semmit, isten- és világgépünk gyerekcipőben jár. Jézus óta senki sem jutott még fel „a mennybe” [3], rajta kívül nem támadt Emberfi. Kézenfekvő lenne az a feltevés, hogy azóta az Elsőszülött tanítása alapján tájékozódunk. Sajnos, ez sem igaz, mert a hitet nem igénylőket nem érdekli Jézus, a júdaizmusban sohasem válhat mértékadóvá, a kereszténység pedig megközelíthetetlen magasságokba tolta, midőn Istent csinált belőle.

Az emberek többsége „tudja”, hogy *van Isten*, de hát ezt már a Neander-völgyben is sejtették... Ellenben a teremtési folyamatot még ma is egyszeri és befejezett dolognak hiszik, s a mennyországot valahová a csillagok közé képzelik. A Mennyei Atyáról azt feltételezik, hogy csak emberi fiai vannak, s ezért a homo sapiens a teremtés koronája.

Evilág Urát szinte senki se tartja létező személynek, s az sem köztudott, hogy itt tartózkodik, a Kozmosznak titulált birodalmában. E „tékozló fiúról” nem tételezik fel, hogy teremtő képességekkel rendelkezik, holott Atyja – jóságából kifolyólag – azzal is felruházta. Sokan azt gondolják, hogy önzése és hazudozása csak játék: Isten úgymond az ő gonoszsága által teszi próbára az embereket.

Az ember csupán a kézzel fogható (szemmel látható, füllel hallható, ízlelhető, szagolható, tapintható) dolgokat fogadja el valóságnak, ezért az élő, közvetlen istenkapcsolat lehetőségét kizárja. Konstatálja, hogy ebben a világban csak a változás állandó, *mégis a mulandóságokhoz ragaszkodik*. A földi léttel kapcsolatos bajokért saját fajtát okolja, így lesz a homo sapiens egyszerre bűnös és áldozat.

Minden egyház kilátástalan harcot folytat a szekularizáció ellen, holott vereségük tulajdonképpen győzelem, mert ördögi Gazdájuk éppen azért hozta létre a vallási szervezeteket, hogy az elvilágiasodás olajozott módon haladjon. A Sátánt öntudatlan módon szolgáló papok fő funkciója a Fiú-aspiránsok likvidálása, s ezt a feladatukat nagy lelkesedéssel el is végzik [4].

A kereső ma is egyedül marad, mert hitet nem igénylő egyének, hivatásos hívek, formális tekintélyek és „építők” [5] veszik körül. A gondolkodásra nincs idő, így aztán nem is indul el senki az istengyermekké válás útján. A nők még ma is azt hiszik, hogy ez a „dolog” nem nekik való, ők méltatlanok e nagy feladatra.

Jézust a mai, keresztény vallású emberek is megfeszítenék, és ez az állítás azért igaz, mert a kereszténység a Fiú meg-nem-értésének következtében jött létre. E vallás hívei tulajdonképpen a Tőle való elrugaszkodást gyakorolják. Ez azért lehetséges, mert már a korabeli tanítványok sem értették mesterüket. Ezt a *tényt* az evangéliumok gaz-

[1] Ter 1,28

[2] Jn 3,12

[3] Jn 3,13

[4] Jn 8,37-59

[5] Tm 66.

dagon dokumentálják. A Tizenkettőnek az a bűne, hogy évekre rúgó együttlét alatt sem fogták fel az Emberfi mondanivalóit. A kereszténységnek elvileg Jézus örömhírén kellene alapulnia, de ennek az örömhírnek a tartalma és ama bizonyos „királyság” holléte még ma is homályos az egyházfiak számára.

A kialakult helyzetért hárman is felelősek: Jézus, a Tizenkettő és Pál. Az Emberfi azért „hibáztatható”, mert rébuszokban beszélt, rejtélyes szavai mindenképpen értelmezést kívánnak. Aki nem gondolkodik logionjain, az óhatatlanul tévútra jut. Ő *azonban kizárólag azokhoz „jött”, akik a találás szándékával keresnek* [1], s ezért örömmel megfejtik képes beszédeit. A többieknek marad a kereszténység...

Jézusnak van mentsége. Kezdetől fogva azt hirdette, hogy *a szoros út* vezet Célishoz, az Életre *szűk kapu* nyílik. Megvilágosodni egyénileg lehet, csak személyre szabott kinyilatkoztatás képzelhető el. Ha az istenkapcsolat nem közvetlen, akkor semmi hasznunk belőle [2]. Senki se tud helyettünk újjászületni, vagy szövetséget kötni a nevünkben. A kereszténység – mint minden tömegmozgalom – nem más, mint ama *széles és kikövezett út*, ami a veszedelembé visz [3]. Persze, a júdaizmus is az, hisz alig különbözik a pálnizmustól.

Nézzük csak meg :

1. A zsidók és a keresztények egyaránt kiválasztottnak hiszik magukat.
2. A zsidók és a keresztények is úgy hiszik, hogy Isten velük kötött szövetséget.
3. A zsidók szerint e kettőnek a *körülmetékedés*, a keresztények szerint pedig a *megkeresztelés* a jele.
4. Mindkét vallás emberiség szintű és egyetemes üdvtörténetben hisz.
5. Mindkét vallás egy „hivatalos” kinyilatkoztatásra hivatkozik.
6. Mindkét vallás egy erkölcsi–etikai megigazulást gondol el.
7. Ezt mindkét vallás *az egész életre elnyújtva* képzelel el.
8. Mindkét vallásban van „áldozati rendszer”.
9. Mindkét vallásban szent helyeken és templomban imádják Istent.
10. A zsidók szombatot, a keresztények vasárnap (nem) tartják az Úr napját.
11. Mindkét vallás a hagyományos imádkozásban látja az istenkapcsolatot.
12. Mindkét vallás *féli az Istent*, bírói istenképe miatt.
13. Mindkét vallás hívekre és mértékadóakra tagolódik.
14. A vezetők mindkét vallásban mások által járt, széles utakat használnak.
15. A nők mindkét vallásban háttérbe szorulnak.

A kereszténység ráadásul egyfajta többistenhit, mert a papok és a hívek fejében sok eligazodási pont van, *egymás mellett*. Úgymint: az Úr, a Szentháromság, a pápa, a Szentírás, Szűz Mária, Jézus, Pál, valamelyik egyházatya, illetve rendalapító szerzetes... Hinni és bízni mindegyikben lehet, ahogy imádni is bármelyiket, továbbá közbenjárásért is folyamodhatunk. Sajna, a dogmák is fejlődnek, ezért aztán abszolút nincs biztos talaj. Nem marad más hátra: értelmünk kösziklájára kell felhúznunk saját „házunkat”, vagyis belső, megtartó struktúránkat.

Az emberek azonban ennél sokkal kevesebbet várnak a vallástól. Bőven elegendő, ha megadja nekik a világba való beilleszkedés receptjét. A világ persze a saját rendszere szerint forog, ezért a sikereseknek a hitükből is sikerül kifordulniuk. A vallásgyakorlás színtere a családra s a gyülekezetre redukálódik, mert a világban farkastörvények uralkodnak. Ott „muszáj” másképp viselkedni...

[1] Tm 70., Lk 6,21

[2] Tm 2.

[3] Mt 7,13–4

E miatt csak *a világgal szemben* lehet Istent keresni [1]. Böjtölni kell a világgal [2], félrevonulva, hogy az idő és az energia jó helyre menjen [3]. Csupán kétféle ember van: az egyik „bemegy” az Atya királyságába, a másiknak erre nincs ideje [4].

A homo sapiens legalapvetőbb jellemzője a nem-gondolkodás. A vallásos emberek *a hitükről sem elmélkednek*. Nem bányásszák ki magukból a teológiai szókincset, ezért fogalmazni se tudnak. Aki gondolkodik, az tud beszélni és írni is arról, ami a szívében van. Akit valójában nem foglalkoztatnak a *Dolgok*, az néma marad.

Ez a lelki némaság teszi lehetővé azt, hogy hazugságok tömkelegével árásszák el. A vallásos ember minden további nélkül elhiszi azt, hogy:

1. Isten a semmiből teremt.
2. Isten kezéből jó és rossz is jöhet.
3. Isten egyszerre irgalmas és igazságos.
4. Úgy Erős, hogy a történelem folyamán gyengének bizonyul.
5. Gondot visel a világra, de közben minden gonoszságot eltűr.
6. A halál természetes dolog.
7. A földi katasztrófák az „üdv történet” részét képezik.
8. Az ima istenkapcsolat.
9. Az öregedési folyamatnak is megvan a szépsége.
10. A halál automatikus átmenetet jelent a Mennyországba.

A vallásos ember mindenért Istennek ad hálát, holott a történések mögött általában csak a sátáni Rendszer rendes működése áll. E fel nem ismert törvényszerűségeket nevezi véletlennek. Az ember végső soron Evilág Urában hisz, így hitének megtámogatására is evilágból ragad ki példákat. A világ fiai „legalább” kiaknázzák az evilág nyújtotta lehetőségeket, a vallásos emberek viszont csak *végigsodród*nak az életükön, nem létező dolgokban bízva, elsősorban az általános gondviselésben.

Időnként támadnak reformátorok, akik szeretnék felrázni a híveiket. Ezek a személyek azonban rendre felsülnek „szent kísérleteikkel”, egyrészt a rossz emberanyag, másrészt a rossz teológia miatt. Ha ugyanis az új elgondolások érintetlenül hagyják a geocentrikus és emberközpontú világképet, akkor csupán a „helyben járás” ütemét lehet fokozni. Hagyományos szemlélet mellett semmit sem lehet elérni [5]. Ha egyszer Isten teremtette ezt a világot, és gondot is visel reá, akkor minek ugrálni?

A vallásos ember *épp ezért* simul bele a sátáni teremtés „rendjébe”, ezért fogadja el mindazt, ami jön, a végén pedig a halállal is megbékél. Ez persze csak úgy sikerül, ha beköti a szemét, betömi a fülét és megkeményíti a szívet. A világ felismeréséhez [6] viszont érző szív és őszinteség kell. Ha magunknak is hazudunk, s elmegyünk a szenvedők mellett, akkor sohasem indul el az egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatási folyamat.

A sok összetevőből álló keresztény koktélt tehát ki kell loccsantanunk kelyhünk-ből, hogy egyszerű (homogén) jézusi folyadékkal tölthessük tele [7]. Ez a víz aztán örök életre buzó forrássá változik az emberben [8].

[1] Jn 7,7; 1Ján 5,19; Isz 29/90 32/124 57/129 62/145 stb.

[2] Tm 26.

[3] Tm 38., Mt 5,20

[4] Tm 32., Jn 10,9

[5] Tm 85., Zsk 47a

[6] Tm 55., 81., Jn 7,7

[7] Tm 61., Mt 6,22–3

[8] Tm 12., Jn 7,37–8

Teológiai alapkérdések

A hagyományos felfogás szerint Isten a földi világtól függetlenül, az ember nélkül is jól megvan magában. A mértéket és időt nem ismerő, anyagtalan és változatlan Abszolútum „nem izgatja magát” a világ történésein. Miért is tenné, hiszen birtokolja a lételjességet, s e hiányt-nem-ismeréstől boldog. Ez a modell azonban súlyos kérdéseket vet fel.

Nevezetesen:

- Hol van Isten a teremtett világhoz képest ?
- Hol van helyileg a Mennyország, a pokol és a Föld ?
- Létezhet-e valami Istenen „kívül” (a semmiben, az üres térben) ?
- Hogyan visel Isten gondot a világra, ha a teremtésétől távol tartózkodik ?
- Hogyan gyakorol hatást a világra, ha az *merőben más*, mint ő ?
- Ha Isten időtlen, akkor mikor történt a teremtés ?
- Mit csinált Isten, mielőtt teremtett ?
- Szétválasztható-e Isten „rendes tevékenysége” a teremtéstől ?
- Nevezhetjük-e Istent jónak, ha anyagot, időbelit és végeset teremt ?
- Micsoda az ember, s mi célja lehet vele Istennek ?
- Miért kezdődött az „üdv történet” majomember-szinten ?
- Teremthetett-e Isten a *semmiből* ?
- Miért csak egyszer teremtett ?
- Lehet-e Isten teremtése tökéletlen és mulandó ?

A gondolkodó nem éri be egy befelé forduló Istennel. A *kereső* meg akarja találni őt, mert csak az eggyé válás boldogíthatja. Az Örökkévaló elébe is megy eme találkozásnak, kinyilatkoztatva magát. Ez után az egyénnek már helyes isten- és világgépe lesz. Saját magát és feladatát is képes lesz meghatározni.

Mindenki tudja, hogy van Isten, de a nagy többség nem foglalkozik ezzel. A homo sapiens elsősorban *maga az ember* érdekli, és az, amit megszerezhet. Az ember persze – mint olyan – igazából nem szerezhet semmit. Az egyetlen dolog, amit ténylegesen birtokolhat(na), az a közvetlen istenkapcsolat [1]. Tehát az istenkeresésnek is csak akkor van értelme, ha az eggyé válást célozza meg [2]. Ez a keresés-kutatás gondolati síkon történik, és egy lelki- vagy tudatállapotba torkollik [3].

Nagyon fontos, hogy a részletkérdésekben is felülről induljunk el, vagyis először a Jóistent „járjuk körül”, mert különben „nem jutunk fel a mennybe” [4]. A helyes istenkép a kulcsa mindennek ! Aki „felülről jó”, az mindenre rálát [5], aki viszont a világból indul ki, az a földhöz ragad.

Itteni világunk legjellemzőbb tulajdonsága az, hogy hiányzik belőle az alanyi jogon járó közvetlen istenkapcsolat. Ez persze egyáltalán nem csoda, hiszen a sátáni gépezet globális rendszerének személytelen erői kizárólag így tudnak funkcionálni. Ha csak egy valaki is létrehozza magában a mindennél drágább Egy-séget, páni félelem fogja el a Sötétség Birodalmának irányítóit [6].

[1] Tm 67., Mt 16,26; Mk 8,36; Lk 9,25 [2] Tm 2., 3., 107. [3] Tm 1. [4] Jn 3,13 [5] Jn 3,31
[6] Isz 5/18; Mk 5,1-7

A Kozmosz nemcsak Isten „telkén” áll, de isteni „anyagból” is épült, tehát természetes, hogy minden rendű és rangú lény – bárhol lakjon is az Univerzumban – az Atya után kiált lelkében [1]. Ez azt jelenti, hogy minden normális ember közvetlen (egyéni és személyre szabott) istenkapcsolatot igényel.

A lehetőség szerencsére fennáll [2], és ez Jézus példájával illusztrálható. Ő jórészt arról beszélt, hogy hogyan lehet megteremteni ezt az egységet, s ezzel már a mikorra is válaszolt. Tanítványai folyton a *mikoron* lovagoltak, és nem vették észre, hogy Mesterük a *hogyan*nal a lehető legpontosabb választ adta. Bizony, az, hogy mikor érzük el ama királyi lelkiállapotot, kizárólag [3] rajtunk fordul!

A közvetlen istenkapcsolatra irányuló igénnyel Evilág Urának is számolnia kellett. Ezért kezdettől fogva intézményes mederbe terelte az ember istenülő vágyait. A szervezett formák ugyanis nem teszik lehetővé az egyén szellemi kibontakozását. Hivatalos keretek közé szorítva ez lehetetlen vállalkozás. Jézus sokszor és hangsúlyosan beszélt arról, hogy csak a kiválasztottaknak (= a perifériára szorítottaknak, a lekezelteknek), tehát a kereső és érteni akaró eretnekeknek, a kereteken kívüli számkivetetteknek van esélyük. Nekik is csak akkor, ha állhatatosan kutakodnak [4].

A hit kollektivizálása (micsoda ellentmondás!), s méginkább a hitélet szabályozása és ellenőrzése garantáltan megfojtja az egyéni kezdeményeket [5]. A mindenkori valláshoz ugyanis alkalmazkodni kell, nem szabad kilógni a sorból... A kereteken kívülre kerülők megbélyegzetteké válnak, és a mértékadók befolyásától függően különféle szankciókra számíthatnak. A szektásodás sem kiút, hiszen az ismét intézményesüléshez vezet, mert megszűletnek a kiségyházak. Ez tehát a szó szoros értelmében egy ördögi kör.

A közvetlen istenkapcsolatra vágyó ember mindig és mindenhol egy bizonyos kultúrkörbe születik bele, ahogy például Jézus a júdaizmusba. Egy ilyen ember igényeit a világ semelyik felekezete se tudja kielégíteni. A vallási szervezetek ugyanis öncélúak, és társadalmi perspektívákban gondolkodnak. Az egyénnek valamiféle kollektív megigazulást kínálnak fel, ami bizony akkor is édeskevés lenne, ha működne.

Szerencsére a homo sapiensnek egyedül is módjában áll megközelítenie Istent. Ezt a lehetőséget szellemi képességei biztosítják. Az istenkeresés tudniillik gondolati síkon zajlik. A szent Szellem vagy Lélek az agyban van. Értelem hiányában, az ész célirányos használata nélkül nem ébred fel az Isten-igény! Magához való esze minden embernek van, ehhez azonban az elvont gondolkodás képességének is társulnia kell. Természetesen, egyfajta helyzeti energiaként ezzel is rendelkezünk, *tudatos aktivizálás nélkül* azonban parlagon marad [6]. A nagy lehetőség mindenki számára adva van, de ez csak egy esély, amellyel élni is kell! [7]

Ez a valós helyzet a „magára hagyatottság” érzetét kelti: az ember-gyerekek próbára tett alanyként határozza meg magát. A kiszolgáltatott, s ezért „sértett” egyén nem lehetőségként éli meg a dolgot, hanem kényszerként, s ezért hátat fordít Istennek. Inkább a széles és kikövezett úton halad – együtt a többiekkel.

A homo sapiens számára az egyetlen valóság az őt körülvevő világ. Ezt a környezetet józan ésszel (tiszt szívvel) ellenségesnek érzékeli, s ezért szabadulni kíván belőle. Ez a lelki alapállás élete során egyre tompul, később már elfogadja az adott körülményeket, és csak a beilleszkedési szándék motiválja. Így váltja fel a nagy Célt a kicsi: az *élni akarás*. Ekkor az élet értelme maga az élet, vagyis a szűkre szabott lehetőségek minél nagyobb fokú kihasználása. Ily módon kerül Isten helyére „a világ”.

[1] Róm 8,19–25; 1Ján 5,19; Jn 10,32–8; Zsolt 82,6

[2] Tm 28., 71.

[3] Mt 24,36 Az Atyán igazán nem múlik! (vö. Zsk 7a)

[4] Tm 93., Mt 7,7–11; Lk 18,1–8; Jn 16,12–5

[5] Mt 13,1–9

[6] Tm 110., Mt 13,44

[7] Tm 71., Lk 12,57 – 13,9 hasonlóképpen = létrehozott Pneuma nélkül

Evilág származása az ember előtt homályban marad, ezért rosszul reagál a kihívásokra. A homo sapiens azt kérdezi: Miért nekem kell bizonyítanom? Mire vár a Szabadító? Miért nincs alanyi jogon járó, közvetlen istenkapcsolat? Miért úgy vannak a dolgok, ahogy? Miért nem jön már a világvége? Helyes magatartáshoz csak a világ felismerése [1] vezethet.

Aki már fölismerte, hogy ő is az élő Atya fia lehet [2], az tudja, hogy nem neki „kell” bizonyítania, hanem ő az, aki bizonyíthat. A homo sapiens rájöhet arra, hogy ő maga lehet önmaga és mások Szabadítója, ha létrehozza magában a közvetlen istenkapcsolatot, ahogy Jézus. Ekkor az ő személyében is meg tud megnyilvánulni Isten a világban. A Miatyánk a mindenkori Emberfi imája ! Tehát az egyén számára akkor lesz „világvége”, ha az *a fejében* következik be [3]. Ekkor van meg az esélye egy „második eljövételnek” !

A sokat emlegetett „szabad akarat” igazából csak ebben az esetben tud realizálódni: akkor, amikor az Isten fiává lett ember elvállalja a Nyilvános Működést [4].

[1] Tm 55., 81., Jn 7,7; Isz 32/124; 137/38

[2] Tm 2.

[3] Tm 112., Mt 24,35; Lk 16,17

[4] Jn 10,17-8

Ki kaphat kinyilatkoztatást ?

Mielőtt gyorsan megválaszolnánk ezt a kérdést, egy „bárki”-vel vagy egy „mindenki”-vel, gondolkodjunk el azon, hogy miről is beszélünk ! Ha ráérzünk arra, hogy a kinyilatkoztatás egy találási folyamat, akkor nem fogjuk elkapkodni a választ. Természetesen bárki megvilágosodhat, aki keres. No de, hányan vannak a keresők? [1]. A kinyilatkoztatásból alanyi jogon részesülhet a homo sapiens, de az senkinek se jár, a lehetőséggel ugyanis élni kell ! Aki más zsebében tartja a lelkiismeretét, az sose fog ilyesmiben részesülni. Pontosabban: csak egy hivatalos „kinyilatkoztatást” fog kapni, a zseb gazdájától.

Az egyházfiak nem érintettek a találás kérdésében, mert ők az előljáróikra hallgatnak. Ezek gondolkodás nélkül is „mindent tudnak” az illetékes tanítóhivataltól. Ha felmerül egy probléma, akkor azt csak „az okosok” hatáskörébe kell utalni. Majd az arra hivatottak megválaszolnak az okvetlenkedőknek. Minek a gondolkodás „terhét” cipelni, mikor az iga „könnyebb” [2]. A hívek nem fáradoznak, ezért aztán nem is találják meg az Életet [3].

A találás, a megvilágosodás és a kinyilatkoztatásban részesülés egy felismerés alapú tudás (gnózis !) részei. A találás egyszeri és az embertől elvehetetlen dolog, a megvilágosodás helyes isten- és világképet nyújt, a kinyilatkoztatás pedig a talentum-forgatás függvényében egy soha le nem záródó *folyamat*. Ebben csak a kiválasztottak részesülhetnek. Jézusnál minden egyszerű: aki keres, az talál, de csak az talál, aki keres !

Ha ezt a világot az Örökkévaló teremtette volna, akkor nem kéne keresni semmit, mert az istenkapcsolat közvetlen lenne. Ha a körülmetélkedés számítana valamit ez ügyben, akkor már körülmetéltnek születnénk. A találáshoz azonban Lélekben kell körülmetélnünk [4], vagyis szellemileg [5]. Nincs az a külső jel (megkeresztelés) vagy felekezeti tagság, amely biztosíthatná számunkra a kinyilatkoztatás vételét. Ellenkezőleg: a külsőségek és a „valahová” tartozás csak az Ajtó előtt állást biztosítja. Ez a hamis lelki nyugalom éppenséggel a be-nem-lépést garantálja [6]. Az egyház ugyanazt nyújtja, mint a biztosítótársaságok: az ember a pénzéért csak a félelemtől mentesül, a káreseménytől nem. Az Emberfi viszont igazi nyugalmat kínál, káresemény nélkül [7].

Ha kinyilatkoztatást akarunk kapni, akkor rekonstruálni kell a magunk számára a Jézus-eseményt, ugyanis működésének az volt a célja, hogy hasznunkra legyen. A megmentődés egyéni megvilágosodás útján következik be, ehhez akart ő segítséget nyújtani mindazoknak, akiket az Atya neki adott. Jézus nemcsak a szavaival, de tetteivel és jelképes cselekedeteivel is sok mindent közölt.

A kinyilatkoztatásban részesülésnek két útja van. Egyik az autodidakta kopogtatás-zörgetés [8]. A másik: a mestertől való tanulás. Aki megérti őt, az gyorsabban juthat el „oda, ahol ő van” [9]. Felvilágosító munkájával (a Nyilvános Működés elvállalásával) meg akarta könnyíteni, le akarta rövidíteni számunkra az utat. Fennmaradt logionjai ugyanezt a célt szolgálják [10].

[1] Tm 22., Mt 22,14

[2] Tm 91., Mt 11,28

[3] Tm 57.

[4] Tm 52.

[5] Jn 3,3-8

[6] Tm 76., Mt 22,8

[7] Tm 1., 59.

[8] Tm 26., Mt 13,52; Jn 6,45

[9] Tm 23., Jn 14,3b; 17,24

[10] Tm 109., Jn 16,12-5: A jézusi logionok elemzést igényelnek !

Végso soron a Jóisten az, aki kinyilatkoztat, vagyis bárki megvilágosodhat Jézustól függetlenül is, de ha már módunk van rá, hogy tanuljunk az Elsőszülöttől, akkor célszerű rá hallgatni. Sokszor mondta, hogy őt kell követnünk, hiszen az Atyához csak a Fiún keresztül lehet eljutni. Ez azt jelenti, hogy mindenképpen istengyermeki státusba kell kerülnünk [1].

Jézus tanúságot tett az Igazságról, azaz mindarról, amire rájött [2]. A megmentődés útja – az ismeretszerzés útja. Az ember azonban semmihez sem juthat mennybéli segítség nélkül [3]. A Fiú tehát arról beszél, amit megtudott Istentől, s azt bizonygatja, amit megértett [4]. Ehhez csak az Atyát hívhatja tanúnak, aki ki is állt mellette [5]. Nyilvánvaló, hogy Jézus a lelki szemeivel és belső füleivel vette a kinyilatkoztatásokat. Mi is csak ily módon vehetjük majd [6], de már az ő hathatós támogatásával [7].

Az Igazság megismerésének (így a szabadulásnak is) azonban feltétele a Jézusnak való hitelt adás. Ő csak azokat tartja a tanítványainak, akik hisznek neki [8]. Aki elveti őt és beszédeit, azt az igazságot hordozó Igék (= a Logika) fogja elítélni, az utolsó napon (= akkor, amikor eljön „az igazság pillanata”). Ez egy egyéneként változó időpont, melynek eljövetele rajtunk fordul.

Jézus egyedüli mértékadónak jelentette ki magát, és ezzel megszüntette a vallási szervezetek közvetítő szerepét [9]. Közvetlen istenkapcsolatot ajánlott az embereknek, olyat, amelyet ő létesített és testesített meg [10].

A kinyilatkoztatás titkai [11] nem olyan egyszerűek, hogy azokat bárki felfoghatja. A bölcsek és belátók (írastudók, farizeusok és vének) sem ostobák, ám az újjászületés hiánya vakokká teszi őket. A talált „gyöngyöket” csak a kicsinyek tudják értékelni [12]. Ezzel a ténnyel az Atya és a Fiú is számol [13], ez azonban nem korlátozza a kinyilatkoztatás mennyiségét... [14]. Aki gyermekké lesz, az mindent birtokolhat [15]. A tudás bárkié lehet, aki akarja, hogy az Emberfi kinyilvánítsa neki az Atyát [16].

Aki papi zsebekben tartja a lelkiismeretét, azt az egyház gazdája (Évilág Ura) fogja közvetett [17] s így hazug kinyilatkoztatásban részesíteni. A világban nagyon sok olyan istenkereső van, aki nem jut sehová. Nagy részüket az egyház vezeti félre [18], egyesek azonban saját hibájukból késnek el a menyezőről [19]. Ezek közül sokan atyjuk nyomdokaiba lépnek [20]. Bizony, a Tékozló fiú az első a sorban, azok között, akik visszatásítják a lakodalmi meghívást. Ő egy ezüsttálcán felkínált, mennyei kinyilatkoztatásra mondott nemet. Nem akart belépni Isten Világába, ezért nem is láthatta „színről színre” a Teremtőt.

[1] Tm 2.

[2] Jn 5,34b Ezt a tudásanyagot élőszóban csak részben volt képes átadni (Jn 16,12–5).

[3] Jn 3,27; Tm 89.

[4] Jn 3,11

[5] Jn 5,31–4

[6] Tm 14., 18., 32., 84.

[7] Tm 109., Jn 14,12–4

[8] Jn 8,31–2

[9] Ezt a főpapok és a farizeusok is felfogták! (Jn 11,48; 12,19)

[10] Tm 27.

[11] Tm 62.

[12] Tm 94., Mt 7,6

[13] Mt 11,26

[14] Tm 40., Mt 13,12; Mk 4,25; Lk 19,26

[15] Tm 17., Mt 11,27; Jn 3,27; 3,31–2; 3,34–5; 4,25–6; 16,30

[16] Mt 11,27c

[17] Tm 39., Isz 109/53; Mt 15,13; Jn 15,1

[18] Mt 23,13–5; Tm 2., 5., 33., 38., 39., 51., 52., 66., 72., 103.

[19] Mt 25,1–13

[20] Jn 8,37–47

A hivatásos mértékadónak – papnak – készülők a *Jóisten helyett* azt az egyházat választják, amit Evilág Ura felajánl nekik. Ők azok, akik hitükért az Istenen is átgázolnak. Ezt azért nem veszik észre, mert lelkiismeretüket a hierarchia zsebeiben tartják. Aki egyházi lesz, az nem Istent szolgálja, hanem a Rendszert ! Az ilyenek az Ördög azt hazudja, hogy belépésével *már meg is találta Istent*. Ezért a delikvens nem is fogja keresni őt, hanem másokhoz akarja elvinni, felhatalmazás nélkül. Ily módon vezeti le a Sátán az istenes ambíciókat !

Elméletileg a kispapok Fiú-aspiránsok, esetükben jó esély van arra, hogy istengyermekké váljanak. Ez az a veszély, amit Evilág Ura nem vállal, ezért (a hierarchia segítségével) már kezdetben tévútra csalja őket. Hamis kiválasztottság-érzést és emberektől való felhatalmazást kínál. Működési területet is ad, és az egyházi karrier lehetőségét is megcsillantja. A dicsőségre szomjazó [1] delikvens hamarosan a saját nevében [2] prédikál, magyarul: a hiúsága gátolja meg abban, hogy eljusson az Atyához.

A „hivatásos hívek” is rossz emberanyagnak bizonyulnak a kinyilatkoztatni kívánó Isten számára. Ők azok, akik másokra bizzák a gondolkodást, hitéletüket egyházi kezelésbe adják, szívük helyett a templomba zárják Istent... A hívek meg vannak győződve arról, hogy ők tiszták és egészségesek, nekik nincs szükségük a kinyilatkoztatás gyógyszerére. Az Emberfi nem is tudott mit kezdeni a magukat büntetlennek tartó egyénnel. Az „igazakat” hiába hívta, csupán a bűnösök álltak kötélnél [3]. Azok, akik áldozathozatalként fogják fel az irgalom gyakorlását, *lelkületileg alkalmatlanok* a Dolgok megértésére [4]. Az embernek a szívét kell odaadnia, mégpedig spontán módon [5].

A Pneumát nélkülöző egyed, aki csak „hús és vér”, magától értetődően geocentrikus. A cseperedő homo sapiens tényleges világa a szemhatárig tart, a gyermek lassanként fogja fel, hogy „a hegygerinc mögött is élnek emberek”. A világ azután rohamosan távol, de léptéknél marad a szemhatár... A Föld nevű bolygó, mint globális élettér, az egyén számára meghódíthatatlan. Fizikai tulajdonságaira éppúgy nincs rálátásunk, mint magára az emberiségre. Tudhatjuk, hogy planétánk gömb alakú, s hogy szédítő sebességgel forog, de az alátámasztottság vagy felfüggesztettség hiánya nem zavaró. Értesülhetünk holokauszt méretű népirtásokról, de a nagy távolság „valószínűtlenné” teszi az eseményeket. Emberi perspektívába kényszerítve szilárd talajnak fogjuk érezni a lábunk alatt a földet, s közvetlen környezetünk jelenti számunkra „a világot”. Az ember érzékelési köre erősen korlátozott, és sok minden szűkíti a mozgásteret. Összehasonlítási alap hiányában törvényszerűen téves következtetésekre jutunk.

A Földhöz hasonló, Kozmosz-béli világok mind „a saját tengelyük körül forognak”, és a rajtuk élő civilizációk egyedüléneke, s így a teremtés koronájának hiszik magukat. Ez azt jelenti, hogy egy bizonyos domináns evolúciós faj mindenhol elhivatottságot érez az uralkodásra. Meg vannak győződve arról, hogy létezik egy isteni szövetség, mely velük és érettük kötött, az élet haszonélvezetére. Az adott világhoz tartozó hivatalos kinyilatkoztatásnak éppen az a szerepe, hogy rögzítse ezt a „tényt”.

Nem tudni, hogy a mi bolygónkon hány civilizáció váltotta már egymást, de jelenleg az ember áll az evolúciós hierarchia csúcán. Most, a 21. század elején, több nagy kultúrkör él a Földön, egymás mellett... Ez azt jelenti, hogy még nem dőlt el: melyik világvallás lesz az egyeduralkodó. Ezt a „természetes” szelekció fogja eldönteni, ugyanis ezen a téren is az erősebbé a pálma. A globális üdvtörténetet a győztesek írják majd, az új generációk pedig egyre kevesebbet fognak tudni a múltbéli valóságról. Bármelyik emberi rassz fia örömmel elhiszi majd, hogy az ő felülkerekedett népe a felsőbbrendű, s hogy Isten az ő kiválasztott népe mögött állt.

[1] Jn 5,41

[2] Jn 5,43-4

[3] Mt 9,9-13

[4] Tm 90., Mt 23,25-6; Lk 11,40

[5] Tm 62., Mt 5,7; 6,3; Lk 10,25-37

Összehasonlítási alap hiányában szinte mindent be lehet adni a homo sapiensnek, méricskélései pedig őt fogják „igazolni”. Az ember alatti világot oktalannak, sőt lelketlennek látja, így felhatalmazva érzi magát arra, hogy uralkodjon azon. Mivel erre megvan a lehetősége, ideológiát is gyárt hozzá: a földkerekség azért van, hogy az ő fajtája *rablógazdálkodás-szerűen* használja. Ezt a „kinyilatkoztatást” a Jóisten szájába adja [1], mert az önző, harácsolás iránti vágy belülről jön, „természetes” ösztönként, ami valójában egy beprogramozott sátáni örömhír. A más fajok szempontjából igazságtalan terjeszkedést *mindig az egyház szentesíti*, ugyanis a mammon iránti affinitást a vallási köntös hivatott leplezni.

Evilág Ura egy geocentrikus és emberközpontú „kinyilatkoztatást” sugall, amit a teremtés koronája örömmel a magáévá tesz. Hivatalos rangra emeli a sátáni programot, szentséggé teszi és dogmatizálja. A Hagyomány és az Írások a mindenkori domináns gondolkodók elképzeléseit tükrözik. Ily módon válik a világ az ember istenévé, akár vallásos, akár nem.

[1] Ter 1,26–8

Az ördögi egyház

A Mennysországban nincsen egyház, mivel ott nincs szükség semmiféle közvetítőre, Isten és a Teremtények vonatkozásában. Ott sohasem volt és semmikor sem lesz ilyesfajta szervezet. Az egyház öröktől fogva és örökre fölösleges intézmény. *A Teremtőnek nincs szüksége reá*, és a közvetlen istenkapcsolattal rendelkező Teremtények sem igénylik... Az istenkereső ember viszonylatában sincs olyan funkció, amit betölthetne. Következésképpen egy olyan emberi szervezet, amely ördögi sugalmazás alatt áll [1].

Az egyház, mint minden intézmény, társadalmi feladatot lát el, tömegek igényeit elégíti ki. Szolgáltató jellegű szervezet, azt adja az embereknek, amit azok elvárnak tőle. Saját, jól felfogott érdekében a közakaratot is figyelembe kell vennie. A hierarchia sokakat képvisel az evilági érdekszférákban, így politikai és gazdasági tényező, mellyel mindenkinnek számolnia kell. Az egyház egy olyan földi hatalom, amely Istenre hivatkozik. Egy a világi hatalmak közül, akikkel érdekellentétben áll. Az egyház „a földből van”, s ezért földi céljai vannak. Harcol ugyan a szekularizációval, de ezt csak azért teszi, mert nem szeretné, ha bárki is az ő megkerülésével boldogulna.

Az egyház egyidős az állam kialakulásával, és mindig szorosan összefonódott vele. Az államot a *szervezett munka* hozta létre, ami *letelepedett életmódot* igényelt, s *ingatlan vagyonghoz* vezetett. E három dolog együttesen ad lehetőséget bizonyos személyeknek a kizsákmányolásra. Ezek később egy uralkodó osztályba tömörülnek, s eztán már csak a tömegek irányításával foglalkoznak. Az egyház *az istenfélelem* okán kerül be a hatalomba, a nép hitére támaszkodik, s ezzel zsarolja ki előjogait a világi vezetéstől.

A varázslókból és sámánokból papi kaszt lett, mely öntörvényű hierarchiába rendeződött. *Ők se vettek részt* a szervezett munkában, inkább másfajta feladatokkal foglalkoztak. A hagyományok őrzőivé váltak, a hit letéteményeseivé, a kinyilatkoztatás tolmácsolóivá. Az egyház funkcionáriusai ezzel a kizsákmányoló réteghez csapódtak, mégpedig *haszonélvezőként*. A szervezet földi hatalommá (evilági tényezővé) nőtte ki magát, s hozzájuk hasonló módon öncélúvá és hazuggá vált. Mivel kezdettől fogva azt hirdetik, hogy „a világi hatalom Istentől adatott”, hallgatólagosan felzárkózhatnak a mindenkori uralkodó osztályhoz.

A földi hatalmak – mint versenytársak – szakadatlanul harcolnak ellene. Állam és egyház hol frigyre lép, hol elvállik egymástól. Ez az intézmény végül megszűnik, mert fel fog oldódni a szekularizáció folyamatában. Nincs ebben semmi meglepő: Evilág Ura azt akarja, hogy az emberiség teljesen elvilágiasodjon. A mindent magába olvasztó folyamat végén már nem lesz szükség egyházra. Ha már betöltötte sátáni funkcióját (a Fiú-aspiránsok likvidálását), akkor felesleges eszközként elhajtják. Erre az intézményre csupán ideig-óráig (eónokban mérve) van szükség, hogy „helyes mederbe” terelje a homo sapiens istenülő vágyait. Ha már senki sem fogja igényelni a közvetlen istenkapcsolatot – akkor nincs kinek elállni az útját.

Addig azonban a hivatalos mértékadók kisajátítják maguknak a teologizálás jogát. A gondolkodási lehetőséggel viszont ők sem élnek [2], idejüket és energiáikat a szervezet fenntartására fordítják. Az öncélú intézmény lelki kufárkodásból él: hazug istenkapcsolatokat ad el a híveinek. A szoros út [3] helyett kikövezett középutat kínál – a pokolba.

[1] Tm 39., Mt 7,13-4; 15,13; Jn 15,1-8; Isz 157/117

[2] Tm 38., 103.

[3] Mt 7,13-4; 15,13; Lk 13,24; Jn 15,1-8; Tm 39.

Az embernek nem egyházra van szüksége, hanem istenkapcsolatra. Nem a közvetítőt akarja birtokolni, hanem vágyai tárgyát szeretné elérni. El is érné, ha a Sátán nem tette volna rá a kezét a médiára. Evilág Ura résen volt: már a kezdet kezdeténél ott bábáskodott, ördögi sugallataival meghamisítva a jóisteni kinyilatkoztatást, ami az egyén lelkiismereten keresztül tör fel. Az ő „segítségével” születtek meg a vallásalapítók tollából a hivatalos változatok, melyek alkalmatlanok Isten megközelítésére.

A kollektivizált hit mindig és mindenhol ópium: nyugtat, csitít, elsimitja a viszalyokat, szőnyeg alá söpri a szemetet. A világ szemetét éppúgy, mint az egyes emberét, jó tábori lelkésként megnyugtatja a háborgó lelkiismeretet, és megáldja a fegyvereket. Végül, de nem utolsósorban: felment a keresés alól.

Jézus *ehelyett* „tüzet, kardot, háborúságot” hozott, mert csak a termékeny viták vezethetnek célhoz. Lelki békét csak a saját álláspont adhat. Az egyház hitet, tekintélytiszteletet és engedelmisséget követel, így „szoktat le” a vitákról. Az Atya királyságába azonban csak „az egyedüliek”; az önállók, a kivetettként is erősek, a saját (világnézeti) lábukon is megállók juthatnak be [1].

Az egyház a legfontosabb dolgokat felfoghatatlannak bélyegzi, s *odaátra* tolja őket. Ez a hozzáállás teljes mértékben ellentmond az Emberfi tanításának, mely szerint mindenről lehull a lepel. A kereső tudniillik folyamatos kinyilatkoztatásban részesül. Az ily módon szerzett tudás szüli őt újjá, az igazság menti meg... Feltéve, ha engedetlen az egyház irányában, s csak „befelé” hajlandó figyelni.

Isten emberi Fia lerombolja magában „a templomot”, így saját személyében teszi közhírré [2], hogy nincs szükség semmiféle közvetítő szervezetre! A hivatalos mértékadók jogos félelmüknek adtak hangot a Nagytanácsban [3]: „Ha ezt hagyjuk, mindenki benne hisz majd (s mi eltűnhetünk balfenéken)”. A farizeusok is hamar rájöttek arra, hogy búcsút mondhatnak a közvetítői hatalmuknak: „Látjátok, semmi hasznotok már... Lám! Utána megy már a világ” [4].

Bulányi György óta tudjuk, hogy felnőtt ember esetében az engedelmisség bűnnek minősül. Az engedelmisség nem erény, erre a fegyelmező eszközre csupán pártoknak és maffiaknak van szüksége. Az egyház is ilyen jellegű szervezet, ami Isten emberi fiainak likvidálására hozatott létre. Igazi gazdája, a Sátán, kezdettől fogva embergyilkos [5], az egyház pedig a lelkek megnyomorításával utánozza őt... Ráadásul ezt az áldatlan tevékenységét abban a hitben végzi, hogy Istennek tesz vele szolgálatot. A piszkos munkát (az igazságkeresők likvidálását) persze a világi hatalommal végezteti el, ami merő képmutatás.

Minden egyház azt állítja, hogy ő az igaz hit letéteményese, a szövetség őrzője, a kinyilatkoztatás közvetítője, holott erre se képessége, se felhatalmazása nincs. Valójában az egyház – mint olyan – az Ördög által elindított szekularizációs folyamat katalizátora. Mértékadó csak egy olyan Emberfi lehet, mint Jézus. Egy ilyen egyén le tudja rombolni a Sátán műveit, mégpedig úgy, hogy nem marad kő kövön [6].

Isten száműzése a templomba – ez egyszerre tömegigény és hierarchikus kívánság. Ha az emberek a templomon kívül nem foglalkoznak a Jóistennel, az már fél siker a szekularizáció folyamatában. Jézus szerint Isten imádása *nem helyhez és időhöz kötött*, vagyis nem kell se templom, se egyház. A szervezet nemcsak szükségtelen, de egyenesen gátló tényező. Az intézményesített „hitélet” naiv szentek és markukba vigyorgó szélhámosok „show”-ja. Igaz, ezt a műsort a tömeg is igényli, vevő rá...

A világ is ad békét az embernek (az egyház segítségével), de ez a béke országbeli halálhoz vezet. A hívő ember mindent elhisz, amíg fiatal és egészséges... Fiatalon az öregségben is talál szépséget, és a biológiai halált is természetesnek tartja. Sőt, ezt a halált automatikus „átmenetnek” gondolja az öröklét felé, holott a „természetes” halál éppen a szabadulás lehetőségének a megszűnését jelenti... Az exitus beálltával ugyanis a fogoly a börtönudvar viszonylagos szabadságából a sír magánzárkájába kerül.

[1] Tm 15., 22., 48., 76. [2] Tm 27. [3] Jn 11,46-8 [4] Jn 12,19 [5] Jn 8,44 [6] Tm 72.

Miért Jézus?

Az értelmes ember – s valójában csak a gondolkodó érdemli ki a *homo sapiens* nevet – az élet nagy kérdéseivel foglalkozik. Ennek során Istent is körbe kell járnia, sőt kultúrkörünkön belül Jézus személyét se tudja megkerülni. Ez egyáltalán nem azt jelenti, hogy el kell helyezni őt a nem létező üdvtörténet valamelyik pontján. Zsidó szívvel érezve nagy a kísértés arra, hogy beleintegráljuk a júdaizmusba. Ez ugyanolyan lehetetlen vállalkozás, mintha a pálinizmus sajátítaná ki... A se zsidó, se keresztény Jézus mindkét felet határozottan visszautasítaná, mert nem szeretne csöbörből vödörbe kerülni.

A zsidókat figyelmeztetni kell arra, hogy a kereszténységet nem ő találta ki, s ha rajta múlt volna, akkor sose jön létre az egyház. Az ő ekléziája ugyanis a gondolkodó ember agyában épül fel [1]. Szerencsére hozzánk hasonló ember volt, így módunkban áll követni őt az istengyermekség útján. A nők is bizalommal fordulhatnak hozzá, hisz már kétezer évvel ezelőtt esélyegyenlőséget hirdetett. Az Isten előtti egyenjogúságnak mindössze a logikus gondolkodás a feltétele [2].

Az egykori názareti építómester se született tökéletesnek, és nem is volt büntelen, mégis a kinyilatkoztatás kútfejévé tudott válni! Erre a szerepre irgalmas lelkülete tette alkalmassá. Csak a szétzúzott szívű ember kezd el gondolkodni a végső kérdéseken, csak a kivetett személy keresi állhatatosan a válaszokat, így aztán csak ő ismerheti fel azt, hogy *kicsoda* is valójában, s hogy *hol* van [3].

A más felismerésre térés az alapja mindennek, ezért indítja Nyilvános Működését ezzel a felszólítással. A helyes isten- és világgéppel rendelkező ember képes a Dolgok megértésére, hisz már a szívével lát. Ezzel az *értő érzékszervvel* veszi a személyre szóló kinyilatkoztatásokat. Ugyanez a Pneuma szükséges Jézus logionjainak megfejtéséhez is. Példabeszédei csupán a kívülállók számára rejtélyesek. A Fiú terminológiájának ismeretében az evangéliumok nyitott könyvvé válnak.

Az Örömhír szóban került a nyilvánosság elé. Az Emberfi nemes tettei elsősorban a lelkületéből fakadtak, ugyanakkor alkalmasak voltak arra is, hogy aláhúzzák mondanivalóinak igazságát. Ezek a cselekedetek igen beszédesek, érdemes őket a logionokhoz hasonlóan kielemezni.

A Fiú azért „jött”, hogy megismertesse és biztosítsa a közvetlen istenkapcsolathoz vezető utat. Ezért hátrahagyott egy írásbeli művet is, ami nem más, mint a szellemi hagyatéka. Ez az ún. Tamás-evangélium, amely csak 1946-ban került elő [4].

Jézus a Nyilvános Működés tanúira is számított [5], akik át is hagyományozták a történeteket, ill. megőrizték az elhangzott szavakat. Ez azt jelenti, hogy még ma is több mint elegendő anyag áll a rendelkezésünkre. Az Atya Elsősülött emberi Fia magáról is minden lényegeset elmond a logionjaiban, amelyek csupán egyféleképpen értelmezhetők. Ő mindent megtett azért, hogy ez így legyen.

Az őskereszténység idején tucatnyi evangélium foroghatott közkézen. Ezek nyilván átfedték egymást, hiszen ugyanarról a dolgról igyekeztek beszámolni. A későbbi kanonizálás talán egyetlen érdeme az, hogy ezeket az átfedéseket a szelektálás útján nagyrészt megszüntette. Mennyiségileg biztos elveszett sok jézusi mondás és olyan történet, ami a kiszuperált evangéliumok saját anyaga volt.

[1] Mt 16,17-8

[2] Tm 115.

[3] Jn 8,14

[4] mek.oszk.hu/14600/14682

[5] Lk 24,48

A ma rendelkezésünkre álló művek (Tm, Mt, Mk, Lk, Jn, Isz, Zsk) ellentmondásmentesek és kölcsönösen megerősítik egymást. A szinoptikusok tartalmi azonossága nyilvánvaló, s ha Jánost is hozzájuk csapjuk, akkor kijelenthető, hogy a kánoni anyag 50%-a Tamásnál is megvan. Az Iszlám hagyomány egyharmad része viszont a Szellemi Hagyatékkal cseng össze, s természetesen sokszor a többi evangéliummal is. A Zsidó-keresztény hagyomány töredékeiből szintén ki lehet gyűjteni az Emberfire utaló mondásokat, éppen úgy, ahogy a Katolikus levelekből is. Ez utóbbiak – a páli teológia miatt – elég kevés jézusi anyagot tartalmaznak [1].

A Szellemi Hagyaték felbukkanásával igazából minden olyan evangélium előkerült, ami ilyen vagy olyan okokból átmenetileg elveszett... Jézus ugyanis nem hagyhatott ki egyetlen fontos mondást sem „a Tamás–evangéliumból”, hiszen éppen a logionok összegyűjtése és sorba rakása volt a célja.

A Szellemi Hagyaték 50%-a csak azoknak új, akik nem ismerhették meg a kanoizálás előtti evangéliumokat. Természetesen így is hiányozhat néhány mondás, ám ez nem olyan nagy baj. János például több logiont is szán olyan témákra, amihez máshol egy is elegendő.

A Tamás–evangélium, az Iszlám hagyománnyal együtt, agyon van hallgatva. Hivatalos szaktekintélyek nem foglalkoznak velük, pedig a jó pásztor hangja [2] egyértelműen felismerhető. Az egyik eklatáns példa az egyes teológusok által gyanúsnak tartott János–evangélium és az Iszlám hagyomány *stílusbeli* azonossága. „Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz” – írja János [3], s ez a megfogalmazás csak az iszlámban található meg: „Én azért jöttem hozzátok az én Atyámtól és a ti Atyátoktól” [4].

A másik *tartalmi* egyezés, ami azt bizonyítja, hogy a Szellemi Hagyaték logionja s a János–evangélium szemléltető beszéde [5] ugyanattól a személytől származik. A szóban forgó mondás a szinoptikusoknál is megvan, de a pontos szöveg „Tamásnál” olvasható [7]. Máténál és Márknál a lámpás mindenkinek (az emberek fiainak is) világít, Lukácsnál azonban [8] csak azoknak, akik bemennek (a királyságba). A Szellemi Hagyatékban viszont az áll, hogy „mindenkinek, aki bemegy és kijön”. Ez ismét hitelesíti Jánost, aki ezt írja: „Én vagyok az ajtó. Ha valaki rajtam át bemegy, megmenekül: bemegy majd, kimegy majd, és legelőt talál” [9].

Az Örömhír teljes és homogén volta a mondanivalók alapján domborodik ki. Jézusnak ugyanis kevés közlendője van, s tulajdonképpen mindig ugyanazt vezeti elő, különböző formában. Egy maréknyi szöveg elegendő – bármelyik evangéliumból –, hogy megértsük őt. Ehhez persze be kell szereznünk egy „másik fület” [10]. A bonyolultabb példabeszédek után egy figyelmeztetés áll: „*Akinek van füle a hallásra, hallja!*” [11]. Ez azonban nem a Pneumával rendelkezőknek szól, ők tudniillik elsőre is értik: miről van szó. Az intést a „másik fület” nélkülözőknek kell megszívlelni. Az Emberfi azt akarja az értésükre adni, hogy az egyszerűnek látszó logion összetett kinyilatkoztatást tartalmaz, amit kizárólag Pneuma birtokában lehet felfogni, a jézusi terminológia ismeretében. Magyarán: ha hallani akarsz valamit, akkor legyen hozzá füled!

[1] Ezek a könyv 318 – 325. oldalain olvashatók.

[2] Jn 10,4–5

[3] Jn 20,17b

[4] Isz 57/129

[5] Jn 10,1–18

[6] Mt 5,15; Mk 4,21; Lk 8,16

[7] Tm 32.

[8] Lk 11,33

[9] Jn 10,9

[10] Tm 32., Mt 5,14–6; 10,27; Lk 11,33

[11] Tm 7., 20., 56., 63., 65., 97., Mt 11,14; 13,9; 13,43; 19,12; Mk 4,9; 4,23; Lk 8,8

Ki volt Jézus?

A korabeli zsidó mértékadók szemében egy botcsinálta tévtanító volt, hamis próféta, sőt álmessiás. S mint ilyen: *felforgató* egyén, aki feldúlja a világ rendjét. Jézus el is ismeri a felforgatás szándékát, csak épp az Igazság nevében. Ily módon viszont a „felforgatás” valójában *helyreállítás*. A mai zsidó gondolkodók természetesen nem tartják messiásnak, de helyel-közzel besorolják Izráel szent emberei közé. Jézust azonban semmiképp sem lehet „hivatalossá” tenni, mert a prófétáktól eltérően *nem erősítette meg* a népi kiválasztottságot és a nemzeti szövetséget.

Édesanyja és testvérei szemében szellemi sikon dühöngő örült, akinek „rohamai” vannak. (Isten tudja, hogy kinek-minek képzeletét... Micsoda szegényen!)

Bemerítő János előtt egy „isten barma”, aki állítása szerint meg fogja menteni az egész világot.

Tanítványai szerint ő a megígért Messiás, aki politikai értelemben is helyre fogja állítani Izráelt, létrehozva ezzel az Úr földi királyságát.

A feltámasztott személyek hozzátartozói, a látóvá tett vakok és a megtisztult leprások szerint Isten Fia.

Nikodémus, Arimateai József és más szimpatizánsok szerint „egy Isten mellől jött tanító”, tehát nemcsak gyógyító, de küldetéssel is bíró személy.

A vallási hatalmasságok (papok, farizeusok, írástudók, vének) szemében veszélyes rivális [1], akit félre kell állítani, különben megtépázza mértékadóságukat, nagyságukat, tisztességüket és befolyásukat.

A megszállók szemében gyanús lázító, aki könnyen népfölkelést szíthat.

Pál szerint ő a világ megváltója, aki kereszthalálával jövátette az emberiség bűneit. Az ősegyház Jézus-képét már olyan elbizakodott – tehát országbeli értelemben halott – vezetők rajzolták meg, mint pl. Jakab [2]. Jézus előre látta, hogy a rangvitázó tanítványokat egy világi értelemben „rátermett” vezető fogja majd össze.

Az evangéliumi szövegek szerint polgári foglalkozása építőmester volt [3]. Életkorát illetően két adat áll a rendelkezésünkre: az egyik pusztán szerkesztői spekuláció [4], amit jóval az események után „számítottak ki”. E szerint „mintegy harmincéves volt, amikor szolgálatát elkezdte”. Van azonban egy ennél hitelesebb, szemtanúi becslés is [5], amely ötven évesnél fiatalabbnak, tehát negyvenhat–negyvenhétnek saccolja. Mivel a Nyilvános Működés körülbelül három–négy évig tartott, baj lehet a keresztény naptárral. A kutatók úgy vélik, hogy Jézus időszámításunk előtt 7-ben vagy 8-ban született.

Semmi furcsállnivaló nincs azon, hogy egy *középkorú* építőmesternek saját háza volt, mégpedig Kapernaumban, Názárettől körülbelül 40 kilométerre [6]. Anyja és testvérei a szülőfaluból kerekednek fel, hogy hazatoloncolják, de legalábbis, hogy jobb belá-

[1] Jn 11,47–8; 12,19

[2] Tm 11., Isz 40/56

[3] Csia Lajos fordítása. Fő műve: mek.oszk.hu/08900/08907

[4] Lk 3,23

[5] Jn 8,57

[6] Mk 3,1–35

tásra bírják őt [1]. Az építőmester szerény egzisztenciája éppúgy nem volt kirívó, ahogy a neve sem: akkoriban minden ötödik férfit Jézusnak hívtak Izráelben. Ez az ember „egy rabbi lábánál se ült”, ma ezt úgy mondanánk; nem volt teológiai végzettsége [2]. A képzett és hivatalos mértékadók egyenesen *rejtélyesnek* találták azt, ahogy az egyszerű építőmester eligazodott az Írásokban.

Ebben a szakmája is segíthette, hiszen egy építőmester okos ember, olyasvalaki, aki használja az eszét [3]. Jézusnak át kellett látnia a dolgokat, az alapoktól a kúp-cserépig, s ez az „egybenlátás” hozzásegítette őt az élet nagy kérdéseinek megválaszolásához is. Sokszor nyomatékozta, hogy ezekben a dolgokban el lehet igazodni, de csak szellemi erőfeszítések árán. Szerinte az embereknek éppen az a bajuk, hogy fárasztónak találják a gondolkodást, és ezért inkább valódi (az emberi mivoltot megnyomorító) terheket hordoznak [4].

A nőtlen építőmester arra használta fel a szombatjait, amire azt eredetileg létrehozták; a heti pihenőnapon ráhangolódott Istenre [5]. Az Atya szemében ugyanis ez az *igazi istentisztelet* [6], mert Ő kizárólag az értelemmel szerzett ismereteket tudja még világosabbá tenni [7]. Szellemi síkon is igaz: segíts magadon, s Isten is megsegít!

Az Emberfi lelki békéje tudáson alapult, ez adott neki biztonságot [8]. Az egyházak kollektív hite nem kínál ilyen jellegű nyugalmat... Az egykori építőmester szerint csak a logika kősziklájára épült ház (= az a szellemi építmény, ami tartást ad az embernek) marad állva az élet viharaiban, a hivatalos helyekről származó, intézményes hit nagyon ingatag talaj. *Erről beszél* a Mt 7,24–7, János evangéliuma pedig egyenesen Logosznak nevezi Jézust, azaz Értelemnek, Észnek, aki maga a Gondolkodás.

A mester legnagyobb műve az a „ház”, melyet magában épített fel. Ez a „zártkerti terület” minden emberben megvan, ott kell felhúznunk saját teológiánkat. A kinyilatkoztatás tudniillik csak egyénileg, személyre szabott módon vehető. Az örömhír éppen az, hogy ez a megtartó–megmentő lelki– vagy tudatállapot [9], teljesen függetlenül létrehozható! [10]

A királysághoz vezető út szoros, azaz kizárólag egyénileg járható [11]. Az egyházak hívei (Jézus korában és ma is) a veszedelembé vivő széles úton járnak, pedig az Életre nyíló kapu szűk, ott tömegek nem jutnak át. Nemzeti kiválasztottság, kollektív szövetségkötés, általános kinyilatkoztatás, össznépi megmentődés ugyanis nem létezik, ahogy világméretű gondviselés sem. Az ember számára csak egyetlenegy lehetőség áll nyitva, az, amelyet a názáreti építőmester kihasznált.

Minden férfi – és nő is [12] – istengyermekké válhat, ha akar. Bárki Istentől tanítottá lehet [13], hisz Jézus is az Atyánál tanult. Csak az elmélkedő embert lehet megtanítani a mennyek királyságára [14]. Aki előljárói zsebében hordja a lelkiismeretét, az menthetetlen [15]. Ezért minden példabeszéd gondolkodásra inspirál. Szellemi hagyatéka egyenesen megfejtői munkát kíván. Az egykori építőmester pontosan illeszkedő köveket fāragott össze az őt követni szāndēkozók számára.

[1] Jn 7,1–13; Tm 100., Mt 12,46–50; Lk 14,25–7

[2] Jn 7,15

[3] Tm 40., Mt 13,12; 13,52

[4] Tm 91., Mt 11,28–30

[5] Tm 26.

[6] Jn 4,23–4

[7] Tm 89., Mt 13,12

[8] Tm 49. mozgás és megnyugvás = magabiztosság

[9] Tm 1., 59.

[10] Tm 71.

[11] Mt 7,13–4; Lk 13,24

[12] Tm 115.

[13] Jn 6,45

[14] Mt 13,52

[15] Tm 2.

Az istengyermekké levést bátran kitűzheti maga elé bárki, hiszen az eldugott kis faluból származó építőmester is büszkén felvállalta: „Ismertek is engem, és azt is tudjátok, honnan való vagyok. Mégsem magamtól jöttem, hanem van Valaki, egy igaz, aki engem elküldött, akit ti nem ismertek. Én ismerem őt, mert mellőle való vagyok, és ő küldött el engem” [1]. Igen bátor szavak ezek olyasvalakitől, akit „Mária fiának”, tehát zabigyerekeknek titulál a környezete !

Az Isten Fiává/Leányává válásnak nem akadály a, ha az ember nyilvántartott lakos egy országban. Akadály csupán az lehet, ha valaki nem építi fel a belső házát, amely mindentől megóvja, és örökre megmarad. Jézus a „ház” kifejezést gyakran az ember szinonimájaként használja, az ő ajkán a ház az ember legbelső lényege. Igazi énünk belül van, s ezt a Valamit (örök) életre lehet nemzeni. A megvilágosodás folyamata azonban szellemi, a hústest nem használ semmit.

Belső házát persze csak az tudja létrehozni, aki nem hagyja, hogy bárki is beleszóljon az építésébe. Aki fejet hajt a hivatalos mértékadók előtt, annak a tudása is azok szintjén marad. A vallási értelmiség ugyanis csak a saját egyházában élt „nagy” elődei nézeteit magolja be. Ezek azonban csak hittételi rangra emelkedett emberi vélekedések, melyek nem versenyezhetnek az isteni kinyilatkoztatással [2]. Ezért a figyelmeztetés: „Ne szólítsatok senkit atyának !” (Magyarán: Ne tiszteljetekek semmilyen formális tekintélyt !) „Mindentről ti magatok alkossatok véleményt !”, „A ti igazságosságotoknak (= tudásotoknak s az abból fakadó viselkedéseketeknek) felül kell múlnia az írástudókét és a farizeusokét !”.

Péterben is a gondolkodási képességet magasztalta fel, a *helyes következtetés* levonásakor [3]. Ezt az igehelyet szinte mindenki ismeri, ugyanis ennek téves értelmezésén alapul az egyházi hierarchia. Az Emberfi pont az ellenkezőjéről beszél ! Lássuk a szöveget Csia Lajos fordításában:

„Boldog vagy Simon, Jónás fia, mert hús és vér nem leplezhette le ezt előtted, csak az én mennybéli Atyám. Ezért azt mondom neked: Te Péter (kőszikla) vagy ! Én ezen a kősziklán építem fel majd az én eklézsiámat, s azon még a láthatatlan ország (Hádész) kapui sem vehetnek majd erőt. Odaadom majd neked a mennyek királyságának kulcsait, úgyhogy ha valamit a földön megkötnél, az a mennyekben is kötve lesz, és ha valamit a földön feloldanál, a mennyekben is oldva lesz.”

Magyarán: Jó neked, Simon, ugyanis amit most kimondtál, azt senki mástól nem hallhattad, arra te magad jöttél rá, mert szellemi erőfeszítéseket tettél (Isten irányában). Ő volt az, aki a logika segítségével igazolta neked felismerésed helyességét. Én kizárólag a gondolkodó emberekre számíthatok, mert az én eklézsiám nem formális tekintélyek vezette tömegegyház. Az értelem kősziklájára épített házakat (= embereket) még a biológiai halál sem tudja elpusztítani. *Ha így folytatod, akkor* oda tudom majd adni neked a szűk kaput nyitó kulcsokat, így, hozzám hasonlóan, te is „király” leszel [4]. Az Atya (soros) emberi fiaként te is uralkodhatsz (= megismételheted nyilvános működésedet).

A mennyek királyságának „kulcsait” Péter egyértelműen ésszel szerezhetette volna meg, vagyis az ember csak akkor juthat be Isten országába, ha forgatja a táalentumait [5], azaz; ha használja az eszét [6]. A rejtélyesnek tűnő jézusi mondás: „Akinek van, annak adni fognak, de akinek nincs, attól azt is el fogják venni, amije van”, megfejtése igen egyszerű: valójában csak annak van esze, aki használja is azt, aki ezt nem teszi (mert ő „hisz”), annak gyakorlatilag nincs. Jézus szerint kizárólag az részesülhet kinyilatkoztatásokban, aki gondolkodik. Aki kötelező hittételekhez igazodik, az nem !

[1] Jn 7,28-9

[2] Jn 7,16; 8,26

[3] Mt 16,13-20

[4] Mt 19,28

[5] Mt 25,14-28

[6] Tm 40.

A vallási szervezetekkel szemben Jézus közvetlen, élő istenkapcsolatot mutatott fel, amit az Atya fényesen visszaigazolt. S ha belegondolunk: az igazi istenkapcsolat csakis közvetlen, azaz egyéni és személyre szabott lehet. Az egyháznak nincs és nem is lehet semmilyen közvetítő szerepe, mert ez a dolog – természeténél fogva – nem igényel s nem is tűr közvetítőt.

Jézus háza és aközött, amit „Isten házának” titulálnak, óriási különbség van. Más a gazda, más az örömhír és más a végkifejlet. Az intézményes vallási szervezetek világméretű üdvtörténetben gondolkodnak, és egy nem létező kontinuitásban reménykednek. (Én csak vetek, majd mások aratnak.) Jézus viszont egy nagy és immanens lehetőségre hívja fel a figyelmet: itt és most lehet üdvözülni már ! Szerinte az üdvtörténet az egyes emberben végbemenő eredményes folyamat. Mindenkinek magának kell learatni az örök élet gyümölcsét, mert ezt senki más nem tudja megtenni helyette [1].

A jézusi közlendők *sohasem* a túlvilágra vonatkoznak, azokat csak az egyház tolja át transzcendens síkra. Isten meghatalmazott nagykövete nyilvánvaló módon egy itteni lelki- vagy tudatállapotot kínál [2]: az Atyával való tökéletes rezonanciát. Magától értetődik, hogy ennek kézzelfogható következményei is lesznek, hiszen a Fiúi/Leányi státus mindenkit nyilvános tanúságtételre sarkall. Jézus is letette a szerszámaikat, hogy a világ elé lépjen.

Megkérdezte tőle valaki: Uram, kevesen menekülnek-e meg? Így felelt neki: „Küzdjetek azért, hogy a szűk kapun bemehessetek, mert azt mondom nektek, hogy sokan igyekeznek majd bemenni, de nem lesz rá erejük” [3]. A megmenekülés, illetve megnyugvás tipikus jézusi terminus, azt jelenti, hogy valaki végérvényesen átjutott „oda”, vagyis eltöltötte őt az uralkodásra képesítő [4] királyi Lélek. Ez olyasmi, amit már a földi lét alatt elérhet az ember, ha hajlandó küzdeni érte, szellemi erőfeszítésekkel [5]. Isten királyságát „erőszakosok” ragadják el ! [6]. Tehát *erő* kell, mégpedig lelki/szellemi, mert a küzdelem az agyunkban folyik.

Evilág arról hírhedt, hogy nincsen benne közvetlen istenkapcsolat, pedig lenne rá igény; sokan szeretnék azt alanyi jogon birtokolni. Az egyház ezeknek a kereső embereknek a vitorláiból fogja ki a szelet oly módon, hogy a fáradtságos, de elérhető megmenekülés helyett könnyű, ám illuzórikus „megváltottságot” kínál. Jézus ezt a kereskedelmi kifejezést soha nem használta. A Pál nevéhez kapcsolódó megváltáselmélet teljes képtelenség, ennek ellenére sokan hisznek benne, ami azzal magyarázható, hogy semmiféle erőfeszítést nem kíván.

Az egyház bizony ópiumot forgalmaz, mégpedig a leghalálosabb fajtát, mert ez az emberek örök életét támadja meg. A vallási szervezetek alapvetően két dolgot csinálnak: szentesítik a világot, s megölik a gondolkodókat. Ha főfeladataikat ellátják, akkor cserében jótékonykodhatnak egy kicsit, bár ezzel is a világ szemetét söprik a szőnyeg alá. A fegyvereket pedig mindenképpen meg kell áldaniuk... Meg is teszik, ráadásul Istenre hivatkozva !

A vallás egyfajta használati utasítás akar lenni az evilági élethez, de Jézus ajkán a biológiai élet nem élet, csupán lehetőség az örök élet megszerzésére [7]. Az egyetlen értelmes cél, amit az ember kitűzhet maga elé: ennek a lehetőségnek a kihasználása. Ha nem él vele, akkor „elkárhozik” (= kárba megy az élete, az az idő, amit itt tölt). Jézus szerint a biológiai halál nem igazi halál, az igazi (országbeli) halál az, amikor a

[1] Jn 4,35b-36; Tm 20.

[2] Tm 1., 2., Lk 17,20-1

[3] Lk 13,23-4

[4] Tm 1., 82.

[5] Tm 57., 91., Mt 11,28

[6] Mt 11,12; Lk 16,16

[7] Mt 14,26-8

biológiailag még élő emberben elsorvad az Élet-csira. Az az igazi halál, ha a hústest úgy él vagy hal meg, hogy a belerejtett kincset nem találják meg [1], ha nem cserélnek el mindent ama gyöngyre [2]. Mindegyikünk egy mustármagnyi Élet-csírát hordoz, és csak rajtunk áll, hogy szárba szökken-e.

Ezt állítja a Mester, a kinyilatkoztatás kútfeje. Ő azonban nemcsak Úr, de Tanító is [3]. Következésképp ésszel is ugyanolyan intenzitással kell hódolni neki, mint hittel. Aki nem értelmezi a logionjait, az nem lehet a tanítványa. Ezt a tudományt [4] egyedül és kivetettként is művelni kell, hiszen ilyenkor a legnagyobb az esélyünk a találásra ! A többieknek marad a sírva és fogcsikorgatva élés, ama „külső sötétségben” [5]. Jézus ajkán ugyanis a „gyehennára kerülés” nem más, mint az evilágban való sodródás.

Neki azonban sikerült legyőznie a világot, igaz, hogy csak magában. Nem is a világ számára támadt fel. A Jézus-esemény a maga korában nem vert fel túl nagy port. Ha visszajönne, fel sem ismernék. Másodszor is úgy végezné, ahogy először. De a ház áll, és mindenki számára nyitva van az ajtó: „Ha megmaradtok beszédemben, valóban tanítványaim vagytok, és akkor meg fogjátok ismerni az igazságot, és az igazság szabadokká fog tenni titeket.”

[1] Tm 110., Mt 13,44

[2] Tm 77., Mt 13,45; Lk 12,33

[3] Jn 13,13

[4] 2Ján 7–11; 1Ján 3,24

[5] Mt 8,12

Jézus és a Bemerítő

Bevezetés

Az üdvtörténeti kontinuitás érdekében kettejük viszonyát már sokféleképpen beállították. János állítólag rokona, barátja, sőt mestere volt az Emberfinek. A Bemerítő elvileg az ószövetség és az újszövetség határköve – s mint ilyen – összekapcsolja a júdaizmust a kereszténységgel. Ez az az átmenet azonban nem létezik. János hallani sem akart az Örömhírről, s Jézus is elhatárolta magát a Bemerítőtől [1].

Ha az olvasó fellapozza a János–evangéliumot, akkor maga is jól látja, hogy az 1,29–34 szintiszta krisztológia, s az is észrevehető, hogy a 3,27–35 alatti szöveg csak János szájába van adva. Ez utóbbi hivatkozás mondanivalóit korábban Jézus fogalmazza meg a Jn 3,1–13 alatt. Ha a Bemerítő tudná a szóban forgó dolgokat, akkor ő lenne a Felkent... No de, menjünk sorjában !

Honnan jött Jézus ?

A csodálatos születés története nem feltétlenül krisztológiai konstrukció. A Szentlélektől való fogadás nagy valószínűséggel tanítványi félreértésen alapul. Soha nem szabad megfélemedezni arról, hogy a Tizenkettő az összes lényeges dologban félreértette mesterét.

A János–evangélium is sokszor megerősíti Jézus ember voltát. Például: „Ismertek is engem, és azt is tudjátok, honnan való vagyok. Mégis (egyszerű galileai lakos voltom ellenére) nem magamtól jöttem...” [2]. Maga–választotta neve, az „Emberfi” is nyilvánvalóvá teszi: Isten emberi fia volt. A név éppen a státusát tükrözi.

A Jn 16,28 önmagában véve könnyen félreérthető: „Eljöttem az Atyától, lejöttem a világba, ismét elhagyom a világot és az Atyához megyek”, de a teljes szövegösszefüggésben (16,1–27) egyértelmű. A tanítványok mégis félreértik: „Most végre nyíltan beszélsz (holott Jézus éppen egy körülírással fáradozik), most már tudjuk, hogy mindent tudsz (ha egyszer az Atyától „szálltál le” ide a világba), és terhedre van állandó kérdezősködésünk”.

Így vált Jézus, a tanítványai fejében, mennyei Fiúvá. S mivel a szent Szellemről is „nyíltan” beszélt, a Tizenkettőnek ismét téves „Ahá !”-élménye keletkezett. Ezen az alapon alakult ki később a szentháromság dogmája, hisz a hittétel a legautentikusabb hagyományra támaszkodhatott.

Az Emberfi azonban egy keresési és találási folyamat betetőzésekor született meg igazán [3]. Ez a lelki átalakulás nemes tetteket eredményez, amik álmélnokodást váltanak ki: „Mutasd meg nekünk a helyet, ahol vagy !” [4], „Mikor jelented ki magad nekünk? És mikor látunk meg téged ?” [5], „Ki vagy te, aki ezeket mondod nekünk ?” [6].

[1] Tm 45., Zsk 4a

[2] Jn 7,28–9

[3] Tm 102.

[4] Tm 23.

[5] Tm 36.

[6] Tm 42.

A magabiztos [1] Jézusról sugárzik „a királyság”. Ujjával űzi ki a gonosz lelkeket. Hát ez csodálatos ! Ilyesmit csak Isten fia tehet... Nikodémus is hasonlóképpen vélekedik [2]. A tanítványok ezért maradnak mellette: „Uram, kihez mehetnénk ? Örök élet beszédei vannak nálad” [3].

Pál – aki nem vándorolt Jézussal – ezekről a hallomásból kapott alapokról indul. Neki (a feltámadás fényében) már természetes, hogy Jézus Isten Egyszülött Fia, mégpedig szentháromságnyi értelemben. A Jézusról szóló fals apostoli hagyomány volt a legelső váltoállítás, ezt Pál csak továbbiakkal tetézte. Hallomásokból kellett összeraknia valami értelmeset, s ez „sikerült is” neki.

Isten azért tudta nyilvános működéssel megbízni Jézust, mert az „vette” a kinyilatkoztatását. Az egyetlen lehetséges – Atya–Fiúi – szövetségkötésnek a gondolkodás a feltétele. Keresés és találás, zörgetés és ajtónyitás... A názáreti építómester találkozott az Atyával [4], aki Felhatalmazottjaként „küldte vissza” őt a világba.

Mikor „jött” ?

Hiába ismernénk Jézus születésének pontos dátumát, ez önmagában nem sokat jelentene. Ő maga is attól a bizonyos újjászületéstől kezdte számolni éveit. Az azt megelőző időszak, a biológiai születés, emberi szülei és korábbi relációi – fivérek és nővérek – semmiek a szemében [5].

Témánk szempontjából csupán akkor lenne érdekes születésnapjának ismerete, ha egyúttal azt is tudnánk, hogy a Bemérito mikor látta meg a napvilágot. A Lukács–evangélium elbeszélő költeménye ne tévesszen meg senkit, az egy lírai mű... Jézus és János egy korosztályhoz tartozása és a Bemérito csodálatos születése csak krisztológiai kellék. A Lukács szerinti örömhír a 3,1–el kezdődik, ahogyan Mátéé is... Ez utóbbi evangélium szerkesztője egy hibát is vétett: az 1,6–ban azt írja, hogy Dávid Salamont „az Uriás asszonyától” nemzette. Ez igaz [6], de kínos, mert így a szent családfába egy házasságtörő aktus is belekerült.

Jézus és János nagyon rövid ideig működhetett párhuzamosan, különben senki se gondolta volna azt, hogy a Bemérito reinkarnálódott Jézusban [7]. Sokkal valószínűbb, hogy nyilvános működésük között eltelt bizonyos idő, hiszen a reinkarnálódáshoz is idő kell... Mivel Jézus nem akart a Bemérito örökébe lépni, s nem is volt a kijelölt utóda, felesleges kapcsolatot keresni János bebörtönzése és Jézus színre lépése között... Ezt a misztikus összefüggést csak a krisztológus szerkesztő sugallja, a kontinuitás érdekében. Az ateista Heródes sem reinkarnációra gondolt. Szavai így értendők: „Na, ez megint egy Jánoshoz hasonló bajkeverő...” [8].

Ha Jézus és a Bemérito egyivású lett volna, akkor János a teofánia után (amit a János–evangélium krisztológus szerkesztője szerint a Bemérito látott, és nem Jézus !) hanyatt-homlok beáll Jézus tanítványai közé, sőt ő lett volna az egyes számú. János éppen azért nem lett Jézus követője, mert nem látott *semmit*. Se az égben, se Jézusban mint emberben. Nagyon valószínű, hogy visszahőkölt attól az isten– és világképtől, amit a názáreti ács eléje tárt. Jézus pedig úgy nyilatkozott, hogy ő „az Atyánál tanult” [9], tehát nem tartozott a Bemérito (kumráni) köreihez.

[1] Tm 49.

[2] Jn 3,2

[3] Jn 6,67–9

[4] Tm 14., Mt 5,8; Jn 5,37

[5] Tm 14., 15., 54., 100., 106.

[6] 2Sám 11,1 – 12,25

[7] Mt 16,13–4; Mk 8,27–8; Lk 9,18–9

[8] Mt 14,1–2

[9] Jn 6,45

A Jézus keresztelési sikereit hangsúlyozó anyag csak „okos” bevezetője egy nagy szerkesztői csalásnak, mégpedig annak, amikor egy jézusi szöveget János szájába adnak [1]. Ez a krisztológus ügytelenségében egy nyomot is hagyott maga után; a 24. verset. Ha ugyanis azt nem szűrja be (majd-elfelejtettem-alapon), akkor kiderül, hogy Jézus és János rivalizálása – mese.

A szöveg szerint Jézus is Júdeában, tehát János közelében kereszttelt. Ha ez igaz, akkor csakis „tűzzel” [2] kereszttelhetett, vagyis ő nem vízbe, hanem értelemben merített. Ha tehát a sokaság Jánost mellőzve hozzá tódult, akkor ugyanez a néptömeg hogyan hihette, hogy Jézus a Bemerítő reinkarnációja? Hiszen ők választottak a kettő közül... Nem, nem, itt Jézust akarták nagyobbítani, Jánost pedig kisebbíteni !... Erre tulajdonképpen nincs szükség, mert maga Jézus utalt a köztük lévő különbségre [3].

Számunkra sokkal fontosabb kérdés, hogy mennyi idő telt el Jézus vízkeresztése – feltéve, hogy egyáltalán volt ilyen – [4] s a nyilvánosság elé lépése között. A Lk 3,23 szerint harmincéves kora körül kezdte meg működését, a Jn 8,57-ben viszont egy ötven éves emberhez hasonlítják a szemtanúk. Az evangéliumokból 3,5 év nyilvános működés következtethető ki, vagyis 43 éves kora körül léphetett színre. A vízkeresztés és a nyilvános működés között viszont egy évnél több idő nem telhetett el, különben a nép – és főleg a Bemerítő – elfelejtette volna Jézust. Az ég megnyílását sem a tömeg, sem János nem észlelte, az Emberfi is csak „a másik szemmel és másik füllel” [5] érzékelt.

Jézus tehát legalább 40–42 éves lehetett, amikor elment a Jordánhoz (nem feltétlenül alámerítkezni). Ez azonban már nem tanítványi életkor, ez egy érett ember éveinek a száma. Ebben a korban az egyénnek már kialakult világnézete van, sőt saját hitvallása. Valószínűtlen tehát, hogy tapasztalt ember létére a Bemerítő mellé szegődik. Jézus tanítványai is nagyon fiatalok voltak, János (evangélista) még nem is volt nagykorú.

Ki is volt „Mária fia” ?

Minden írott örömhír elején felmerül ez a kérdés... A „Tamás-evangélium” választ is ad: Jézus istenkereső volt ! [6]. Ilyen ember nagyon kevés van, ezért tűnik a názáreti ács vallási zseninek. De vajon mi kell ahhoz, hogy valaki istenkeresővé váljon? E világra fiai nem lesznek azzá, mert feltalálják magukat a világban, s ezért nem is tagadják meg azt [7]. Az ilyenek el vannak telve a világgal, nem szomjúhoznak Isten után, nekik csak a csalódásaik után van esélyük erre [8].

A kereső azonban bőjtől a világgal, és jelentős időt szán az elmélyülésre [9]. Olyan dolgokról elmélkedik, mint a teremtés, a Mennyország, az angyalok és az Ördög [10]. Rájön arra, hogy Isten ereje a jóságában van, s jót-teremtésben nyilvánul meg. Mindig a saját Lelkével összhangban cselekszik, ezért tökéletes [11], s ugyanezért boldog is. Nem varázspálcával, hanem saját magából teremt. Ez a tevékenység a lényege, ezért a teremtés egy soha-meg-nem-szűnő folyamat. A jóisteni teremtés produktumai jók és szépek, élettartamuk pedig örök. Ezekből a tényekből s eviágra arculatából [12] aztán következtéseket von le.

[1] Jn 3,22–35

[2] Tm 9., 15., 83.

[3] Tm 45., Mt 11,11; Jn 3,3–7

[4] Zsk 4a

[5] Tm 32.

[6] Tm 1.

[7] Tm 111., Jn 7,7

[8] Tm 27.

[9] Tm 26., Isz 32/124; 103/194,1

[10] Mk 1,12–3; Tm 89.

[11] Mt 5,48

[12] Tm 55., 81., Jn 7,7; 1Ján 5,19

A kereső boldogtalan lény: valamilyen módon és valamiért kivetett személy. Nem képes beilleszkedni az evilági társadalomba, mert boldogulásának útjába akadályok állnak. Kiválnak, kiválasztódnak, kilöködnek evilág periferiájára. Csak az ilyen ember fogékony a Dolgokra, mert személyesen érdekelt az élet nagy kérdéseinek megválaszolásában. Aki nem érintett Isten ügyében, az nem lesz kereső, s így nem is találhat.

Jézus, szellemi hagyatékának elején, a legfontosabb kérdéseket válaszolja meg:

- Ki voltam én? Egy istenkereső! (Tm 1.)
- Hol van a királyság? Az ember lelkében! (Tm 2.)
- Mi kell hozzá? Újjászületés! (Tm 3.)
- Hogyan lehetséges ez? Gondolkodás útján! (Tm 4.)

A megvilágosodott emberek arról beszélnek, amit tudnak [1], a többiek pedig arról, amit a hivatalos mértékadóktól hallanak. A hiszékenységet felváltó tudás bárki számára elérhető, még akkor is, ha az illető iskolázatlan ember. Mindenki írástudóvá válik, akit megtanítottak a mennyek királyságára [2]. Jézus, az autodidakta írástudó [3], Bemérintő Jánossal is eszmét cserélt, de mikor lement a Jordánhoz, már gyakorlatilag készen állt a Nyilvános Működésre.

Mit csinált Jézus az újjászületése előtt?

Dolgozott és gondolkodott... Építőmesterként tisztos egzisztenciát teremtett magának, pl. saját háza volt Kapernaumban [4]. Negyven éves korára ez nem volt különösebb teljesítmény... Először feltehetően boldogulni akart a világban, mint minden ember.

A gyerekkori eseményekről szóló lukácsi beszámolók akár igazak is lehetnek. Ezek a történetek kizárólag anyjától, Máriától, származhatnak, aki jóval húsvét után csatlakozott csak a tanítványokhoz. Visszaemlékezéseit tehát már a feltámadás *után* rögzítették, így hát óvatosan kell velük bánnunk.

A különösnek ható sztorik igazából mindennapi történetek, amik a legtöbb gyerekkel megesnek. Mindig van valaki, aki nagy jövőt jósol a szülőknek [5]. A 12 éves Jézus pedig már egyáltalán nem gyerek! Talán már egy év sem kell a barmicvóig, ami a zsidó nagykorúságot jelenti. A fővárosi forgatagban bizonyára más lurkók is „elvesztek”, ami a jelzett korban, pláne egy fiúnál, egyáltalán nem indokolja a nagy riadalmat [6].

Jézusnak pedig nem saját vallásfilozófiai nézetei voltak, csak jó „belátásai” (vagyis értette, hogy miről van szó), és jó „feleletei” (tehát az előírásoknak megfelelően válaszolt) – Csia Lajos fordításában.

Anna prófétaasszony pedig úgyszólván éjjel-nappal a szent helyen tartózkodott, így több ezer elsőszülöttre mondhatott automatikus áldást. Az Írás szerint azonban nem is Jézusról beszélt, hanem az Örökkévalóról [7].

Jézus nőtlensége már fontosabb kérdés. Az, hogy valaki negyven évesen (még) nem házas, elég ritka, de korántsem példátlan dolog. Van, aki nem akar, s van, aki nem tud (úgy és azzal) megnősülni. Jézus esetében is a legkülönfélébb okok foroghattak fenn... Később persze a „királyságért” mondott le a nemiségről, illetve a megvilágosodás oltotta ki benne az ilyen irányú vágyakat [8].

[1] Jn 3,11

[2] Mt 13,52

[3] Jn 7,15

[4] Mt 13,1; 13,36; Mk 3,20-35

[5] Lk 2,25-35

[6] Lk 2,41-52

[7] Lk 2,38

[8] Tm 8., 113., Mt 19,12

Mit tudhatott Jézus a Bemerítőről ?

A Zsk 4a szerint nem sokat... Ha elment hozzá, akkor vízkeresztje csupán „köszönési gesztus” lehetett, mert szerinte a bűnöket csak a Lélekben való megmerítkezés törli el [1].

Mit tudhatott a Bemerítő Jézusról ?

Amíg nem beszélgettek egymással, addig semmit... Nem volt az útkészítője, s nem tett róla tanúbizonyságot. Nem látott–hallott semmiféle teofániát. Közös nevező nélkül váltak el. Eszmeцерéjük után mondhatta a tanítványainak, hogy „Íme az Isten báránya, aki elveszi a világ bűneit”, de ezt csak egyféleképpen érthette: nézzétek ezt az isten barmát, állítólag ő fogja megmenteni a világot...

Min botránkozott meg a Bemerítő ?

Jézus totálisan más isten- és világmépen, és az ebből fakadó „megigazolási programján”. A názáreti ács (!) felvilágosította arról, hogy az Örökkévaló nem szigorú Bíró–Isten, és nem fogja haragjában elpusztítani a Földet, amit nem is ő teremtett. Közölte vele, hogy az embereket nem ijesztgetésekkel kell rávenni a megtisztulásra. Megmagyarázta neki, hogy a világ rosszaságát nem lehet a valláserkölcssel orvosolni. Felhomályosította arról, hogy a társadalmi igazságosság útja járhatatlan [2]. Az Atya királyságát és *annak igazságosságát* kell keresni !

Jézus arra is rávilágított, hogy a jeruzsálemi és júdeai gazdag városiakok (a szép ruhákban járók és „palotákban” élők) nem egy állhatatos réteg: arra hajlanak, amerre a szél fúj. Az ilyenek – az életmódjuk miatt – képtelenek felismerni az igazságot [3]. Nem a polgári réteget kell ostromozni, hanem a keresőket tanítani [4].

Miért vallott kudarcot János ?

Mert nem volt olyan isteni felhatalmazása, mint Jézusnak. Ő csak vízbe tudta meríteni az embereket, s nem szent Szellemben. Még prófétának sem mondhatta magát [5]. János a politikai Messiást várta, az ő útját készítette, az ő eljövételét „sürgette” a munkásságával... A Jeruzsálemből lejött vizsgálóbizottságnak indirekt módon (egy Izajás-idézettel) meg is mondta: én az Eljövendő előfutára vagyok.

Jézus Isten fiaként „mutatkozott be” neki, ám „nézeteivel” megbotránkoztatta őt. János már a Jordán partján csalódott benne, Júdás csak a nyilvános működés végén. Nem olyan nagy különbség ez... Mindenki a Messiást várta, csak a Bemerítő nem hitte el, hogy ő az, a Tizenkettő pedig igen.

Mit tartott Jézus Jánosról ?

„Bizony mondom nektek: Az asszonyok magzatai között nagyobb nem támadt Bemerítő Jánosnál. Ám aki a mennyek királyságában legkisebb, nagyobb nála” [6].

„Azt mondom nektek: Asszonyok szülőttei között nincs nagyobb Jánosnál, de aki legkisebb az Isten királyságában, nagyobb nála” [7].

[1] Tm 52.

[2] Mt 21,32

[3] Tm 79., Mt 11,7–8; Lk 7,24–5; Isz 114/61

[4] Tm 53.

[5] Jn 1,19–21

[6] Mt 11,11

[7] Lk 7,28

Jézus mondta: „Ádám-tól Bemerítő János-ig az asszonyoktól születettek között nincs kiemelkedőbb, mint Bemerítő János, ezért a szemei nem fognak megtörni. Én pedig azt mondtam: aki közületek kicsiny lesz, megismeri a királyságot, és fölül fog emelkedni Jánoson” [1].

Most ez utóbbi logiont fogjuk megfejteni, mert ezt Jézus pont erre a célra szánta. Az elemzéshez szükségünk lesz még a Jn 3,3–7 alatti igehelyre, és segítségünkre van a Tm 14., 79. és 86. is. Először lássuk a jézusi terminusok jelentését:

asszonytól született = olyasvalaki, aki nem született újjá szent Szellemből
szemei nem fognak megtörni = emléke „örökké élni fog”
kicsiny lesz = újjászületik

Tegyünk fel néhány kérdést !

1. Mi a közös Ádámban és Jánosban ?
2. János mitől olyan kiemelkedő ?
3. Ha Jánosnál nincs kiemelkedőbb, akkor mindenki egy szinten van ?
4. Mi az értékesebb: az emberektől kapható dicsőség vagy a királyság ?

Válaszoljuk meg őket !

1. Az, ami minden emberben: nem születtek újjá. Ádám-tól János-ig mindenki evilágon akart berendezkedni: az ádám-i édenkert képe a jánosi „gazdasági kánaánig” vetül. A Bemerítő szociális reformer volt !
2. Attól, hogy ő – a prófétáktól eltérően – minden társadalmi osztályt megszólított, sőt, a *Törvényen kívüliek* (Lk 3,12) és a *bűnösök* számára is volt mondanivalója (vö. Mt 21,31–2). Egész Izráelben gondolkodott, nemcsak a „tisztákban” és „igazakban”. Felismerte, hogy a nemzeti kiválasztottság és a hivatalos szövetség *nem* garantálja Isten jóindulatát (vö. Mt 3,9–10; Lk 3,8–9). Mindenkitől *értékrend-átalakítást* várt el. Tudta, hogy a bemerítés csak jelkép, külsőség: gyümölcsök-tettek nélkül *nem ér semmit*. Elöl járt a jó példával, személy szerint is mindent bevetett, aszkéta módjára élt.
3. Igen. Mindmáig Jézus az egyetlen, aki „felülről” is megszületett. Ő az első és egyszülött Fiú.
4. Természetesen a királyság.

Az Atya királyságába csak újjászületés után lehet bemenni... Tehát, aki már ott tartózkodik, az méretétől függetlenül *nagyobb* az újjá-nem-született kívül maradottnál ! Mindaz, aki „kicsiny lesz” (= újjászületik), még biológiai élete folyamán be fog lépni „Isten országába”, akárcsak Jézus. Ott lesz, ahol ő van ! [2]

Mi volt az alapvető hiba Jánosnál ?

Az, hogy evilágot Isten teremtésének gondolta. Nagyjából mindent jónak tartott, egyedül az embert hibáztatta, aki szerinte keresztülhúzta a Teremtő számításait. János tulajdonképpen *szentesíti a világot*, érintetlenül hagyja a társadalom tartópilléreit. Egy földi országban gondolkodott, nem számolt le (magában) a világgal, mint Jézus.

[1] Tm 45.

[2] Tm 23.

Miért végezték ki a Bemerítőt ?

Mert társadalmi reformer volt, aki forradalmasítani akarta a gazdasági-jogi-közigazgatási rendszert, méghozzá az Úr nevében. Izraelban az ilyesmi beláthatatlan dolgokhoz vezetett volna – a gazdagok, nagyok és hatalmasok szerint. A szegények számára János valóságos népjóléti Szabadító lett volna, hisz a mózesi törvények értelmében rendszeres és intézményesített adósságelengedésekre, kölcsönfolyósításokra és kárpótlásokra került volna sor [1].

Ezért fogatta el Heródes a Bemerítőt, aki csak a tömlöcben jegyezte meg, hogy a fejedelem mellékesen a magánéletét is rendezhetné. A Saloméának tett esküre való hivatkozás nevetséges és átlátszó dolog. Jánosnak a politikai nézeteiért kellett meghalnia.

Volt-e Jézusnak és Jánosnak közös szövege ?

Nem volt. A Szellemi Hagyaték 115 logionjából csupán egy foglalkozik a Bemerítővel és munkásságával, az is „helyretevő” módon. A négy kánoni evangéliumból is csak Máté adja János szájába a jézusi mondatot: „Térjetez új felismerésre, mert itt van közel a mennyek királysága !” (3,2). A Bemerítő eredeti kiáltványa a Mk 1,7–8 alatt olvasható. A „királyság” (értsd: uralkodói lelkiállapot), illetve az „Atya királysága” (az Istennel való összhang) tipikusan jézusi terminológia, János számára idegen és érthetetlen. A Bemerítő „igazi” Messiást várt, nem pedig lelki átlényegülést.

A János–evangélium szerkesztője Jézus ajkáról „lopott” összefüggő szakaszokat ad a Bemerítő szájába, de ilyen messzire ő sem megy. János magyarázhatja a bizonyítványát (Jn 3,27–35), de – s éppen ezért ! – nem hirdetheti a mennyek országának közelségét. Hiszen az (a krisztológus szerkesztő szerint is) a fölötte álló Jézus reszortja !

Felismerte-e János Jézusban a Messiást ?

A Jordán partján még nem, a tömlöcben azonban már igen, de csak a Tizenkettő szintjén. A tanítványok biztosak voltak abban, hogy Jézus a Felkent, néhányuk már a meghívása órájában tudta ezt, így például András [2], Fülöp [2] és Nátánáél [3]. Ez a hitük csak Jézus elfogatásakor ingott meg, de később helyreállt.

Azt, hogy miféle Messiás Jézus, és hogy miképpen mentheti meg őket, azt még a haláluk órájában sem tudták. A Tizenkettő közös életműve az volt, hogy tanúságot tettek az Emberfi szavairól és tetteiről. Az utókor számára ez sorsdöntő dolog, de Jézus sokkal többet várt tőlük. Legalább egyiküknek követnie kellett volna őt – a Fiúságban.

A János–evangélium bevezetője jórészt krisztológia, de értelmes krisztológia. Istentől, a Teremtésről, Isten Világáról s a Teremtményekről (az Atya mennyei fiairól) beszél. A szent Szellemről, a Pneumáról, vagyis a Lélekről. Jézus Emberfivé válásáról, az Ige testté [5] levéséről (értsd: a Fiú maga volt a megtestesült Ige). A világosság, az értelem, a *gondolkodás* szerepéről. Az igazi gnóziról, annak tudásáról, hogy valamennyien az Atya fiai lehetünk, egylényegűségünk okán [6].

Ez az evangélium megpróbál utólag rendet rakni a történetekben, és keresi azok okait. Nem egyszer meg is találja ! Így van ez Jézus és a Bemerítő viszonylatában is... A szerkesztő sikere abban rejlik, hogy felismerte: csak *fentről lefelé* lehet megérteni a Dolgokat [7]. Helyes isten- és világkép hiányában és a Sátán szerepének tisztázása nélkül nincs esélyünk !

[1] 3Móz 25,8–42

[2] Jn 1,41

[3] Jn 1,45

[4] Jn 1,49

[5] Tm 27.

[6] Tm 2., Jn 10,34–6; Zsolt 82,6

[7] Jn 1,1–4; 3,13; 16,28

A Jordán partján a Bemerítőnek sem volt esélye a megértésre, szerencsére akadt két értelmes tanítványa, akik közül az egyik András volt, a későbbi apostol. Ők utána-mentek Jézusnak, hogy többet is hallhassanak a témáról. Simont *már ekkor* Petrosz-
nak aposztrofálja a Tanító, mert úgy látja, hogy gondolkodó ember, s ő erre a kősziklára (a logikára) alapoz.

Jézus és a Bemerítő feltehetően hosszasan beszélgetett a folyóparton, s talán nem is kettesben. János nyilvánvalóan közölte a tanítványaival a vita témáját és kimenetelét. A fő téma a megtisztulás [1] kérdése volt, kiegészítve Isten királyságának *hollétével* [2] s az örömhír tulajdonképpeni tartalmával [3].

Ha az „Isten báránya” pozitív minősítés lett volna, akkor a Bemerítő *minden* tanítványa azon nyomban átáll Jézushoz. Sőt, ebben az esetben magának Jánosnak kellett volna az élen rohannia. Nem így történt, mert a többség úgy látta, hogy a názáreti ács valóban „egy isten barma”. Csak két ingadozó akadt, akik mesterük lesújtó véleménye ellenére elgondolkodott a szavain. A Bemerítő tehát *nem a tömlőben* botránkozott meg Jézuson, hanem a Jordánnál.

Aztán eljött az az idő is, amikor Jánosnak komolyan fel kellett tennie a számára üdvtörténeti kérdést: „Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk?”. A Bemerítő ekkor már nem gúnyolódik, mert Jézus olyan dolgokat művelt, amiknek a híre még a tömlőbe is eljutott. Saját tanítványai referáltak azokról. János döbbenet emlékszik vissza arra, hogy Jézus úgy beszélt az Úrról, mint atyjáról.

A Bemerítő tömlőcbéli őrlődése lehetett a forrása annak a krisztológiai konstrukciónak, melyet „János behódolásaként” találunk az evangéliumok. Erről a Bemerítő egyik tanítványa tudósíthatta az utókort. János a következőket mondhatta odabent: „Nem én vagyok a Messiás, én csak az útkészítője voltam. Magam se tudom, hogy miképpen, de látod, eljött... Most már ő vette át a dolgok irányítását... A menyasszony a vőlegényé... A vőlegény barátjában, aki ott áll (ül a tömlőben) és hallgatja (a csodás híreket), nagy örömet kelt, ha a vőlegény szavát (válaszát) hallhatja. Ez az én örömöm teljessé vált... Neki növekednie kell, nekem kisebbé lennem (mert nem ismertem fel idejekorán). Ez a *magyarázkodás* [4] tökéletesen beleillik a rács mögötti János szájába.

Az Emberfi megválaszolja neki az „üdvtörténeti” kérdést: „Tehet-e valaki olyan dolgokat [5], mint én, ha nem Isten fia? S ki más lenne a Messiás, mint az ő Felkentje? Fel kellett volna ismerned az igazságot a Jordán partján... Jó annak, aki nem botránkozik rajtam, mint te, ott és akkor...

A folyóparti eszmecsere s a Bemerítő kivégzése között túlságosan kevés idő telt el. Jézus ebben az időszakban nem „építhette fel” magában a közvetlen istenkapcsolatot... Az istengyermekség eléréséhez egy évtizedre is szüksége lehetett... Tehát amikor Jánost felkereste, már Fiú volt!

János elhivatottsága és Jézus felhatalmazottsága

A hivatalos mértékadók Jézus felhatalmazását firtatták, mégpedig fenyegető hangsúllyal. Kérdésük életveszélyes: *milyen* felhatalmazás ez, és *ki adta* azt [6]. Ő imígyen válaszolt: *Honnan kapott indíttatást* János a bemerítésre, vagyis az össznépi bűnbánatot és megtérést követelésre?

A vizsgáló bizottság értette is, hogy mire céloz... Azt kérdezi, hogy *igaza volt-e* a Bemerítőnek, *jogosak voltak-e* – az Írások szerint – szociális programjának követelései. Nem hitről van itt szó, hanem *beismerésről*: bizony, Jánosnak igaza volt; az elnyomott

[1] Jn 3,25

[2] Tm 2., 3.

[3] Tm 1., Mk 1,15

[4] Jn 3,28–30

[5] vö. Jn 3,2; 5,36–7; 10,25b; 10,37–8; 14,11

[6] Mk 11,27–33

osztályokat fel kéne szabadítani a terhek alól. Ez „természetesen” nem hangozhatott el, de azt sem mondhatták ki (legalábbis szavakkal nem, csak törvényerejű rendeletekkel), hogy *így van ez jól* (nekünk, gazdagoknak). Akármit is válaszolnak, felzúdul a sokaság. Ezért mondták (feltehetően piruló lelkiismerettel): nem tudjuk. *Jézus felhatalmazásának kérdése lekerült a napirendről*, mégpedig a néptől való félelem okán.

Jánost az igazságérzete indította arra, hogy bűnbánatot és megtérést követeljen a teokratikus társadalom minden rétegétől. Ez szép dolog volt, de mivel önmagát hatalmazta fel, működése nélkülözötte az égi jóváhagyást. A Bemerítő a saját szakállára tevékenykedett, igaz, a lehető legbecsületesebb módon. Tisztában is volt azzal, hogy őt nem kente fel senki, ezért nem is vallotta magát Krisztusnak [1].

János bizonyásgtétele (= szemlélete, világnézete, isten- és emberképe, „igazságossága”, cselekvési programja) rossz, a Jn 1,6–8 egy valótlan, szerkesztői állítás, amelyet az Emberfi le is leplez a Jn 5,30–47 alatt. Az ő tudása azon a közvetlen istenkapcsolaton alapul, amit nemes tetteivel bizonyít [2]. A Bemerítő épp ennek hiányában alkalmatlan a közvetítői szerepre, habár „ő” ezzel dicsekszik [3]. A felkentséghez másodszori (újja-) születés kell. Isten gyermekei – mint mindenki más – *először* húsból és vérből születnek [4].

A fővárosból leküldött vizsgáló bizottság kérdésére, mely a felhatalmazását firtatta (a jézusi esethez hasonlóan szintén életveszélyes módon), János azt válaszolta, hogy ő a Szabadító útkészítője. Valójában *csak az akart lenni*, noha az Eljövendő se hatalmazta fel (hiszen a Messiás végső soron maga az Isten).

Mivel nem mondta magát se prófétának, se messiásnak, békén hagyták... „A Messiás útkészítője” ismeretlen cím, amire nincs paragrafus. Az elnyomott osztályok sajnos vezérüknek tartják, de vallási szempontból nem lehet hozzáférni. *Majd a világi hatalom elintézi őt*. Vádat koholni mindig lehet... (Salome tánca is megtette.) János feltehetően azért választotta homályos címét, mert egész Izráel messiást várt, így „útkészítője” elvileg biztonságban volt. Jézus – a gazdagok még nagyobb ellensége – szintén ügyelt arra, hogy minek tartják-mondják őt az emberek.

Jézus az „Emberfi” nevet pajzsul is használta, ami úgy értendő: Isten emberi fia. Nem állított valótlan, mert a Bemerítővel ellentétben, ő nemcsak az akart lenni, de az is volt ! Ami közös bennük: mindketten el akarták érni céljukat. Az igazságot illetően sohasem ködösítettek (János: „viperaék fajzatai...”, Jézus: „jaj nektek, képmutató és vak vezetők...”), de ha lehetett, elkerülték a túl korai végkifejletet.

A legszemléletesebb példa erre az adópénz kérdése. Ezt az esetet a „tamási” ige-helyen vizsgáljuk meg:

„Mutattak Jézusnak egy aranyat, és mondták neki: A császárhoz tartozóak követelik tőlünk az adókat. Mondta nekik: Adjátok a császáréit a császárnak, adjátok az Istenéit Istennek, és ami az enyém, azt adjátok nekem !” [5]

Akár azt is állíthatnám, hogy a három párhuzamos hellyel ellentétben, ez az Ige az igazi, a többről, valamilyen okból, lecsípték a hangsúlyos toldalékok. Ilyet azonban nem mondok, mert teljességgel valószínűtlen, hogy a logion végét levették volna Jézus ajkáról. Akkor viszont egyetlen lehetséges megoldás marad, amit teljes súlyommal képviselvek is, nevezetesen az, hogy ezt a toldalékokat az Emberfi írta hozzá, szellemi hagyatéka megalkotásakor. Ezt a művet Tamás-evangéliumként ismerjük [6].

[1] Jn 1,19–21

[2] Jn 10,25b; 10,37–8

[3] Jn 1,33–4

[4] Jn 1,12–3; 3,3; Tm 54., 80., 100., 102., 106., Isz 172a/190 – 172b/204

[5] Tm 101. (Mt 22,15–22; Mk 12,13–7; Lk 20,20–5)

[6] mek.oszk.hu/14600/14682

Most tegyük fel a legalapvetőbb kérdéseket !

1. Kikhez szólnak Jézus logionjai ?
2. Mi az, amit Jézusnak kéne adni ?
3. Mit követelt Jézus a mindenkori hallgatóságától ?

A jézusi mondások kizárólag az őt követni akarókhhoz szólnak, tehát a Fiú-aspiránsokhoz [1]. Az egyetlen dolog, amire Jézus igényt tartott, az a *hit* volt. Azt akarta, hogy higgyük el azt, amit mond. Hitelt követelt a szavainak, azoknak az Igéknek, amik az Atya kinyilatkoztatásait tartalmazzák [2]. Tudniillik, azon áll vagy bukik a megmentésünk, hogy igaznak tartjuk-e azokat.

A túl korai végkifejlet megghiúsíthatta volna a Küldetést, Jézus ezért nem hagyja magát lépre csalni. Másutt – a jóindulatú tanácsnak álcázott fenyegetésre adott válaszában – kereken kimondja: „Tudom, hogy meg kell halnom, nem is azért bujkálok, hogy ezt elkerüljem, hanem azért, hogy még Jeruzsálemben is elmehessek” [3].

Az Emberfi a társadalmi gúla alján működött, az ország nagyjai elé csak megköztözött kézzel került. E réteg diszkriminálásának nagyon egyszerű oka van: elvileg nekik kéne a legjobban tudniuk, hogy mi az igazság hit és erkölcs dolgában. Az ő értetlenségük a legigazolhatatlanabb: „Izráel tanítója vagy és nem tudod ezeket?” [4]. Nekem kell ezt megmondanom, a názáreti építómesternek ?!

Az Igazságot nem képesek felfogni, ezért ellenséget látnak benne. Joggal, hiszen a legitimitásukat vonja kétségbe, hatalmuk alapjait rengeti, mértékadóságukat bombázza. Nagyon jól látják, hogy „ez az ember templomromboló” (= egyházellenes), s mivel Izráel teokratikus berendezkedésű állam, az egész Rendszert megingatja ! [5]. E világfelforgatóhoz képest a Bemérintő csak egyszerű lázadó...

Az evilági uralkodók „az Úr kegyelméből” országlanak, a főpapok „Isten helytartói”. Mint ilyenek, természetesen tisztelendőek és tévedhetetlenek. Hiszen ők a szent hagyományok őrzői, az Írások magyarázói, a szövetség jeleinek hordozói. Ha jön egy Szabadító, akkor őhozzájuk fog bekopogtatni, hogy igazolja magát. Az a vezetők kompetenciája [6], hogy eldöntsék: valóban ő-e a Messiás.

Csak a papok beszélhetnek Isten nevében, egy názáreti ács nem. Ezért a kérdőre vonás: *ki* hatalmazott fel erre (mi ugyan nem), *miféle* felhatalmazás ez? Nekünk tudni kéne arról, ha te „jöttél”... Jézus választhat: vagy elhatárolódik tőlük s isteni felhatalmazására hivatkozik, de akkor *megkövezik*, vagy „átnyújtja nekik a megbízólevelét”, azaz elismeri az illetékességüket, ezzel viszont *visszamenőlegesen szentesít* minden gonoszságot a földön. Utóbbi esetben a hatalom folytonosságát is biztosítja számukra.

Jézus elveszejtése már régóta eldöntött dolog volt. Többször is keresték rá a kedvező alkalmat [7], hiszen a Templom megtisztítása felért egy gazdasági válsággal... Az Emberfinek pusztulnia kellett, egy teljesen világos okból; ha ez így megy tovább, akkor a vezető réteg elveszíti a hatalmát [8]. A nemzet érdekeire való hivatkozás gyalázatos kibúvó. Kaifás nyugodtan mondhatta volna azt is: az állam én vagyok.

[1] Jn 7,17

[2] Tm 84. Az Atya a Fiú által nyilatkoztatja ki magát, aki jézusi képekbe rejtette a lényegét.

[3] Lk 13,31-3

[4] Jn 3,10

[5] Tm 72., Mt 26,61; Mk 13,2; 14,58; 15,29; Jn 2,19; ApCsel 6,14; Isz 183/62

[6] Jn 7,48-9

[7] Mk 14,1-2

[8] Jn 11,48

Pilátust is előszeretettel mossák tisztára egyesek. Valójában véres kezű helytartó volt, akit a túlkapásai miatt rendelték vissza Rómába. Ő már csak azért is pribékek kezére adta volna Jézust, mert azon a héten még nem feszített meg senkit. A Nagytanács tudta ezt. Jézust az oroszlán barlangjába lökték.

Próféta volt-e Jézus ?

Nem. Prófétának csak a jeruzsálemi sokaság tartotta [1]. Országszerte azt hitték, hogy *valamelyik* ismert (rég) proféta reinkarnálódott benne, valószínűleg Illés, neki ugyanis a közhiedelem szerint vissza kellett jönnie a Messiás előtt. Jánost is profétának, ill. Illésnek tartotta a nép, bár egyik sem volt, s kategorikusan tagadta is mindkettőt [2], ahogy Jézus is [3].

Illés valójában egy Mózes-epigon volt, aki „üzemi baleset” áldozata lett, mikor példaképéhez hasonlóan tűzijátékot készített a jónépnek. A Bemerítő és Illés között mégis sokan párhuzamot vonnak, s ennek Jézus rejtélyesnek tűnő nyilatkozata az oka:

„Ha ugyan el akarjátok fogadni: Illés ő, akinek jönnie kell. Akinek füle van, hallja meg!” [4].

Ez egy nagyon nehéz igehely, s Jézus jelzi is a tőle megszokott módon, hogy itt össze kell szednünk az eszünket. Egyelőre olvassuk el a másik szövegváltozatot is:

„Illés valóban előbb jön el. És helyre is állít mindent. Akkor viszont miért van megírva az Emberfiről, hogy sokat fog szenvedni, s hogy meg fogják őt vetni? Mondom azonban nektek, hogy Illés már eljött, és azt tetted vele, amit akartak, ahogyan meg van írva róla” [5]. A Máté-evangéliumban a fentiek egy toldalékkal is kiegészülnek: „Ekkor megértették a tanítványok, hogy Bemerítő Jánosról beszélt nekik” [6].

No, tehát. Adott az *igazi* Illés, aki nem tartozott a klasszikus (író) proféták közé. Említésre méltó tanai nincsenek. Páratlan dicsfényt annak köszönheti, hogy véletlenül felrobbantotta magát egy mózesi „csoda” előkészítése közben. Az „egyház” a szerencsétlen esetet természetesen üdvtörténeti luftballonná fújta. Ez az egyén nyomtalanul eltűnt, és csak az általános feltámadáskor fog előkerülni.

Adott egy *illési legendakör*, melynek semmi köze sincsen a valódi személyhez és a valóságos eseményekhez. A babonás népet ez nem zavarja: akárki mozdul meg a Dántól Beér-sebáig, azonnal Illés nevét sutyorogják.

Adott *Bemerítő János*, aki társadalmi reformjainak keresztülviteléhez kihasználta a nép Messiás-várását, és „a Szabadító útkészítőjeként” lépett fel, forradalmi programmal. Vértelen átrendeződést szeretett volna, az osztó igazságra hivatkozva. Ezt a „felforgató” személyt kivégezték a rendszer haszonélvezői.

Adott a *zsidó vallás*, mely nem ismer reinkarnációt és lélekvándorlást, s a kezdektől fogva tilt minden okkult dolgot, pl. szigorúan bünteti a halottlátókat [7]. A zsidó nép tehát Illés eljövételét csak üdvtörténeti értelemben és módon képzelheti el, valahogy úgy, mint a Messiás eljövételét. Vagyis az igazi Illés csak égi szekéren jöhetne vissza, és *semmiképpen sem rangrejtve*. Inkognitóját megőrizve tudniillik nem tudna helyreállítani semmit! Felhatalmazását személyazonossága és az érkezés módja bizonyítaná.

Adott *Lukács evangélista*, aki szót sem ejt az Illés-ügyről, mert nem tartja fontosnak, pedig tud a Tábor-hegyi eseményekről [8].

[1] Mt 21,10–1

[2] Jn 1,21

[3] Tm 51.

[4] Mt 11,14–5

[5] Mk 9,12–3

[6] Mt 17,13

[7] Kiv 22,17

[8] Lk 9,28–36

Lássuk újra a jézusi nyilatkozatot, most már azokkal az írásjelekkel együtt, amik benne is vannak a legtöbb fordításban: „Ha ugyan el akarjátok fogadni: Illés ő, akinek jönnie kell. Akinek füle van, hallja meg ! Illés valóban előbb jön el (?) És helyre is állít mindent (?) Akkor viszont miért van megírva az Emberfiről, hogy sokat fog szenvedni, és hogy meg fogják őt vetni? Mondom nektek, hogy Illés már eljött, és azt tettek vele, amit akartak.”

Jézus tehát valamiképpen azonosítja a Bemerítőt Illéssel... Ám ez *sem* valódi, *sem* reinkarnációs azonosság nem lehet. A „jönnie kell” tovább súlyosbítja a dolgot, hisz azt sugallja, hogy János mégis az Emberfi előfutára volt. A János–evangélium naiv olvasója ezt igazolva is látja a krisztológiai tálalás miatt... Az idézet második részében Jézus azt állítja, hogy Illés már eljött, ez azonban nem lehetett az igazi, csak a Bemerítő.

Az igazi Illés ugyanis – a nagy prófétákat „megszégyenítve” – *nem lett vértanú*, őt nem a hatalom likvidálta. Vele nem teheték „azt, amit akartak”, vagyis amit a Bemerítővel tettek. Tehát Jézus nem a régi időkről beszél, hogy Illés akkor, az ő idejében jött el, de kinyírták. Ez a változat „bűncselekmény hiányában” sem áll meg, de főleg azért nem, mert Illés nem volt egy szelíd ember, így az Emberfi sohasem példálózna vele... A próféta 450 embert fojttatott meg a Kison–pataknál [1], ami még akkor is sok, ha csak a századrésze igaz [2].

Csak egyetlen megoldás marad, mégpedig az, hogy Jézus a kérdéseivel mutat rá a logikátlanságra: ha ugyanis Illés már a Messiás előtt eljön, és helyreállít mindent (utat készít a számára), akkor miért kellene annak szenvednie? Akkor miért nem foglalja el dicsőséges trónusát? Bizony, ezek a kérdések *tagadások*: nem, Illés nem jön és nem állít helyre semmit !

Hogy a szituációt megértsük, térjünk vissza a szövegösszefüggéshez ! Jézus éppen a Tábor–hegyről jön lefelé, és *már nem magyaráz semmit*, tudniillik odafent felsült a megvilágítási kísérletével... A tanítványok pótlólagos kérdése [3] egyértelműen a kudarc jele, ahogy egy későbbi megnyilvánulás is [4].

Korábban [5] viszont még magyarázott: „Ha ugyan el akarjátok fogadni (= ha képesek vagytok megérteni), Illés ő (= János egy Illés, a Bemerítő egy Mózes–követő), akinek jönnie kell”. Vagyis: előre látható volt, hogy előbb–utóbb fellep majd valaki, ennyi gazemberség láttán, az osztó igazság nevében.

Ezt persze csak az látja át, „akinek van szeme”. Az ilyen ember azt is észreveszi, hogy „a Törvény és a próféták Jánosig érnek”, azaz a Bemerítő (minden erénye ellenére) még hozzájuk tartozik [6].

Ezek után megérthetjük, milyen ostoba vélekedés volt az, hogy az Emberfiben a Bemerítő reinkarnálódott. Ő lényegét tekintve különbözött Jánostól, s ezért sokszorosan túltett rajta. Így nem degradálhatjuk egy prófétai címmel a Bemerítő alá. Akkor sem, ha ilyen nyakatekert módon be tudnánk illeszteni Izráel nem létező üdvtörténetébe.

Sokan vannak, akik azt állítják, hogy Jézus közvetett módon prófétának titulálta magát, mert ilyeneket mondott: „*A prófétának nincs becsülete a saját hazájában*”, „*Nem engedhető meg, hogy a próféta máshol vesszen el, mint Jeruzsálemben*”. Azért, mert valaki idéz egy közmondást – mindkét esetben erről van szó – az még nem jelenti azt, hogy azonosítja is magát valamelyik szereplővel. Ha egy szituáció hasonlít egy másikra, akkor annak szereplői is csak hasonlítanak egymásra. Azt meg jól tudjuk, hogy minden hasonlat sántít...

A prófétaágnak egyébként kritériumai is vannak... Minden próféta megerősíti a nemzeti kiválasztottságot, a kollektív szövetségkötést és a Törvényt. Az Emberfi semmi ilyesmit nem tett !

[1] 1Kir 18,16–40

[2] Tótfalusi István véleménye szerint az ószövetségben előforduló számokat százzal kell osztani.

Fő műve: *Kalauz a Bibliához* (mek.oszk.hu/12600/12635)

[3] Mk 9,11

[4] Mk 13,1

[5] Mt 11,14–5

[6] Tm 45.

Jézus büntelensége

Isten nem a büntelennel köt szövetséget, hanem a keresőkkel. Nem az „életszentség” az ajánlólevél, hanem az érző szív [1]. Ebben a világban az ember különben se maradhat mentes a büntől, mert affinitása van rá. Jézus sem rekesztette ki tanítványai sorából az érző szívű bűnösöket, például a vámos Mátét és a céda Máriát sem. Kereken kimondta: „A vámszedők és a parázna asszonyok megelőznek titeket a mennyek királyságában [2]. Péter magamagát vallotta bűnösnek [3].

Talán nem túlzok, ha azt állítom, hogy egyetlen zsidó ember se gondolja azt, hogy az Emberfi abszolút mentes volt a büntől. A keresztények viszont pontosan ezt hiszik, úgyhogy itt akár véget is érhetne a zsidó–keresztény párbeszéd. Ha azt kívánjuk, hogy Izrael fedezze fel és ölelje keblére Jézus nevű honfitársát, akkor ezt a kérdést feltétlenül tisztáznunk kell.

A keresztények túlnyomó része Istenét, a szentháromság második személyét tiszteli Jézusban, ezért az ő szemükben vitán felül áll a büntelensége. Sőt, mivel a teológusok roppant következetesek, ezt a büntelenséget az édesanyjára is kiterjesztették. Hogyan is közeledhetett volna a Szentlélek bűnös nőszemélyhez? Így szeplőtelen fogantatás lett, és Szűz Mária–kultusz. Jórészt ennek következtében fonódott össze a bűn fogalma a nemiséggel.

Jézus mennybemenetele semmi Szűz Máriához képest, akit halála után szintén, és következetesen, mennybe vittek – a teológusok. Semmi, mert az Emberfi csak egyszer ment fel, Máriát azonban a keresztények rajongása újra és újra a mennybe repíti. A vele kapcsolatos elgondolásokból nyilvánvaló, hogy a hívők bűnnek tartják a szexualitást, sőt az a főbűn.

Ezért választ magának a megtestesülni akaró Isten egy éppencsak felserdült szűzet, és nem egy derék, három–négygyerekes családanyát, aki minden bizonnyal rutinosabban tudná világra hozni. Egy asszony persze már nem érintetlen, habár ettől eltekintve még lehet büntelen, míg egy szűz, meglévő erénye mellett is lehet erkölcstelen. Látható, hogy az „ártatlanság” és a büntelenség fogalma összemosisodik.

A keresztény etikában még a házastársi köteléken belüli szexualitás is bűn, ha az nem az utódnemzést szolgálja. Szexualitásnak kizárólag a koitusz minősül, minden más körítés, ami fűszerezhetné az aktust, „fajtalanságnak” számít. Ezért lett hittétel, hogy József és Mária (bocsánat; Mária és József) egyáltalán nem éltek házasesetlet... Jézus hat–hét testvére, akiket a Mt 13,55–6 és a Mk 6,3 felsorol, állítólag csak unokatestvérek voltak, illetve az özvegy József hozta őket az új házasságba.

Az unokatestvérek verzióra nyugodtan legyinthetünk; az Írások a szent családról is alig mondanak valamit, miért beszélnének a semmilyen szerepet sem játszó unokatestvérekről? A mostohatestvéri változat sokkal hihetőbb, noha igen valószínűtlen, hogy az idős és sokgyerekes József egy 13 éves lányt választ melléjük anyának és feleségnek. A vonatkozó szöveg négy fiút nevez meg Jézus testvéreiként, s még legalább két–három lányt említ.

Józseffel kegyetlenül elbánnak a krisztológusok. Ő nem is büntelen, nem is viszik a mennybe, ráadásul szellemileg visszamaradott is... Egy normális, egyistenhívő zsidó tudniillik nem hiheti azt, hogy jegyese a Szentlélektől terhes. Ez a héber nyelvben nő-nemű [4] személy különben is csak Pünkösöd után, tehát jó negyven év múlva száll alá a világba. A Szentlélek eljövetele – a keresztény dogmatika szerint – Jézus kereszthalálának a függvénye; ő az, akit maga helyett küld!

[1] Tm 69. [2] Mt 21,31 [3] Lk 5,8 [4] Zsk 2a

Persze, az is lehet, hogy az idős, hagyománytisztelő József egycsapásra megértette a Szentháromság dogmáját, mármint azt a hittételt, ami csak jóval Jézus halála után keletkezett, s amit a keresztények jelentős része ma sem vall, s aki vallja, az sem érti. Ez esetben József párját ritkító zseni, ácsmester létere.

Szerintem a szent család semmiben sem különbözött az átlagos zsidó családoktól, létrejöttét illetően se. Hogyan is vethetett volna szemet az idős, hatgyerekes József egy tini lányra? És ő miért viszonzta volna az érzelmeit? S mit szőtt volna ehhez a falusi közvélemény? Nem volt elég fiatalember Izráelban? Jézusnak vagy József az apja, vagy valaki más, de ez teljesen lényegtelen. Mert *újjászületett* (a lelkében), és ettől kezdve az Örökkévalót tekintette atyjának és anyjának is [1]. Ez is egy „csodás” születés, ám ez érthető!

A krisztológusok azt sugallják, hogy Mária a szülés után is, egész életében büntelen maradt, ráadásul *minden vonatkozásban*. Ha ez így volna, akkor már két emberünk lenne, aki abszolút mentes a bűntől: Jézus és Mária. József sajna nem lehet büntelen, mert akkor esetleg egy csomó büntelen gyereket nemzénének, ami beláthatatlan következményekhez vezetne. Így is marad egy nyitott kérdés: hogyan élhetett együtt egy abszolút büntelen és egy nem teljesen büntelen személy?

Mária dicsőfénye azonban töretlen („mindössze” az Emberfi csorbítja néhány helyen), így a keresztények gyakorlatilag két istenben hisznek: Jézusban és Szűz Máriában (akinek a szüzessége a szülés után már anakronizmus). Valójában ez a kétpólusú istenség vette át a Szentháromság szerepét, amelyben igen nehéz kimutatni a női nemet, holott szükség lenne rá, a váltivarú hívek miatt. A héber Lélek ugyan nőnemű, de a krisztológusok irtóznak a júdaizmustól.

Ha elhisszük Szűz Mária büntelenségét, akkor jogos a kultusza, ugyanis Jézust is lekörözi. Máriának tudniillik sokkal hosszabb ideig kellett büntelenül élnie. Sajnos, két nagy bűne is van, az egyikben az Emberfi testvérei is osztoznak vele. Először siettetni akarta Jézus színre lépését [2], majd haza akarta toloncolni a nyilvános működés közepette [3]. Ezzel aztán rá is világított arra, hogy milyen dolgok számítanak igazán bűnnek Isten szemében.

A megtestesülés kérdését boncolgatva még sok egyéb dolog is felvetődik, nevezetesen: Miért van ehhez szüksége Istennek női közreműködőre, s ha nőire van, akkor férfire miért nincs? Miért nem jön le személyesen, csak úgy, simán? Miért nem teremt (a semmiből!) egy testet magának, úgy, ahogy szokta? Vagy azért kell neki női közreműködő, mert az Atya és a Fiú is himnemű, következésképpen kettejük Lelke is? De ha Isten „férfi”, akkor miért és hogyan teremtett nőt? Én tudok válaszolni minderre: ezt az egészet férfiak találták ki.

Jézus büntelenségének vizsgálatánál megállapíthatjuk, hogy a keresztény levezetésnél egy sokkal hihetőbb magyarázat kell. Annál is inkább, mert a szóban forgó dogma egyetlen igehelyen alapul; a Jn 8,46-on. Erről az igen fontosnak tűnő logionról a másik négy evangélium *nem tud semmit*, még a Tamás-evangélium sem, pedig az az Emberfi szellemi hagyatéka. A mély hallgatás nem véletlen, tudniillik ez egy félreértett igehely, amit a többi evangélium nem ért félre, sőt János első levele sem érti félre [4].

Lássuk a szöveget az eléggé nem dicsérhető Csia Lajos fordításában: „Miért nem ismertek rá arra, amit beszélek? Azért, mert nem vagytok képesek meghallgatni, amit mondok. Ti a vádló atyától (= a Sátántól) valók vagytok, és atyátok kívánságait akarjátok megtenni. Az kezdettől fogva embergyilkos volt, nem állott meg az igazságban, mert az igazság nincs benne. Akkor a magából beszél, mikor a hazugságot szólja, mert hazug ő és a hazugságnak atyja. De mert én az igazságot szólok, nem hisztek nekem. Közültek ki bizonyít rám vétket? Ha meg az igazságot mondom, miért nem hisztek nekem?

[1] Tm 100., 102., Isz 172a/190 – 172b/207

[2] Jn 2,1-5

[3] Tm 100., Mt 12,46; Mk 3,31; Lk 8,19

[4] 1Ján 3,4-9

Aki Istenből való, hallgatja Isten beszédeit. Ti azért nem hallgatjátok, mert nem Istentől valók vagytok” [1].

A felületes szemlélő is észreveszi, hogy itt nem bűnről és büntelenségről van szó, hanem *igazmondásról és hazudozásról*. Jézus igazmondónak vallja magát, hallgatóságát pedig hazugnak nevezi. Mindössze az bonyolítja a dolgot, hogy ő ennek az okát is megadja. Fordítsuk hát magyarrá az egészet, a teljes szövegösszefüggés [2] ismeretében:

„Miért nem látjátok be, hogy igazam van? Azért, mert ebben meggátol benneteket a saját lelkületek. Azt a lelket Evilág Ura teremtette, és ti a belétek plántált programnak akartok megfelelni. De a Programozó hazug, és így csak hazugságot tud és akar csinálni, ami számotokra a halált jelenti. Ez a hazugság már úgy belétek ivódott, hogy amikor az igazságot halljátok, az nem tud megérinteni benneteket. Bizonyítsátok be, ha tudjátok, hogy nem igaz, amit mondok, ha pedig nem tudtok megcáfolni, akkor higgyetek nekem !”

A Sátán léttartalma a hazugság, így hazugságot is beszél, s ezeket a hazugságokat az ember lelkén keresztül sugalmazza. Ezért nem helyes a homo sapiens isten- és vilásképe. Az Atya által felvilágosított Emberfi azonban minden kérdésben az igazságot mondja, és a jelenlévők nem is képesek – a logika eszközeivel – megcáfolni, tehát nem tudnak hazugságot bizonyítani reá.

Jézus ehelyütt (is) azt állítja, hogy ő Isten Felhatalmazottja, s nem azt, hogy ő még életében nem vétkezett. Jeruzsálemi idegenek előtt ugyan könnyű lenne ilyet mondani, de abszolút hihetetlen volna. Egy ilyen kijelentésnek csupán a keresztény egyházak hívei dőlnek be. Azok is csak azért, mert a teológusokra hagyják a gondolkodást. A hivatásos mértékadók viszont szintén nem gondolkodnak, ők *hisznek* az előttük élt hivatalos szaktekintélyeknek, akik – különféle szempontok alapján és sátáni sugalmazásra – megalkották a dogmarendszert.

Lássuk a János-levelet is: „Aki a vétket teszi, a vádlóból való, mert a vádló kezdetől fogva vétkezik. Avégett lett láthatóvá az Isten Fia, hogy lebontsa a vádló munkáit. Képtelen mindenki a vétkezésre, aki Istenből született, mert az Isten magva benne marad. Nem is képes vétkezni, mert Istenből született” [3]. Íme, itt van Jézus büntelenségének oka (újjászületés), és e büntelenség kezdete is. Nyilvános működése során már kérdezhet: „Mi hát a bűn, amit elkövettem?” [4]. Ebben az apostoli levélben egy Jézusmondás őrződött meg, mert a lényegét csak ő tudta így megfogalmazni. Az Emberfi azért „jött”, hogy mindent lebontson–leromboljon, az egész őrdögi Rendszert, összes hazugságával együtt. Ő egy ettől alapvetően különböző, ám valódi isten- és vilákképet tárt az emberiség elé. Tehát nem pusztán egy erkölcsi–etikai megújulást akart, az alapok érintetlenül hagyása mellett. Az Bemerítő János asztala, jobbján Mózesrel, balján Pállal.

De még mindig nem tudjuk, hogy büntelen volt-e... A Jóisten szemében bizonyára nem volt az. Fiúvá válása előtt semmiképp. Jézus nem azért tudott az Atya emberi fia lenni, mert erkölcsi–etikai szempontból feddhetetlen volt... Ez inkább gátolja a keresést, hiszen „az egészségeseknek” nem kell az Orvos. Itt, a Kozmoszban, egyébként se lehet megüszni bűnözés nélkül. Erről Evilág Ura gondoskodott. A Tékozló Fiú bűnös dolgokat csinált: egy bűnös világot, tele bűnös emberekkel. Ezek a teremtmények csak bűnözöként boldogulhatnak. Ez a világ már csak ilyen.

Más világvallások is tisztelik Jézust, de nem gondolják, hogy abszolút bűn nélkül való volt. Ellenfelei se gondolták, már csak azért sem, mert lépten–nyomon megszegte a Törvényt. Kaifás se hitte, őt az borította ki, hogy Jézus egyszerű homo sapiens létere Isten Fiának, vele egylényegűnek mondta magát. A főpap szerint egy gyarló ember nem is álmodhat ilyesmiről... Vagy ha igen, akkor az olyan bűn, amit meg kell torolni ! Ezt erősítgette–sugalmazgatta benne a Sátán. Mindketten atyjuk dicsőségét keresték, s el is nyerték a jutalmukat. Kaifás díszes sírhelye még ma is megvan, zarándokok látogatják. Jézusnak nincs ilyen, mert ő nem halt meg. A testét megölték, de többet nem tehettek [5]. Az Emberfi örömhíre pontosan az, hogy a bűnös ember is istengyermekké válhat. Újjászületése után persze már képtelen lesz vétkezni... Hogy „azelőtt” mi volt, az meg nem ránk tartozik, csak egyedül Istenre.

[1] Jn 8,43–7

[2] Jn 8,21–59

[3] 1Ján 3,8–9

[4] Tm 105.

[5] Mt 10,28

Jézus, a Messiás

Ki is az a „Messiás” ?

Ő az a Szabadító vagy Megmentő személy, aki a Sátán által létrehozott kaotikus Birodalom degradált teremtményeit kiemeli ebből a világból, és áthelyezi Isten királyságába. E megmentés szükségességét a teremtmények degradált mivolta indokolja. A szóban forgó teremtmények nem feltétlenül vannak tudatában degradált mivoltuknak, de legkésőbb a haláluk előtt rájönnek erre. A Messiás senkit sem tud megváltani, tehát az illető tudta, beleegyezése és közreműködése is szükséges.

Hogyan menthet meg bennünket ?

A Messiás Isten segítségével tud megmenteni bennünket. Végsősoron tehát maga Isten a Szabadító. Az ember számára azonban csak egy *másik ember* lehet az, Istennek egy emberi Fia vagy Leánya. A mi Messiásunk Jézus. Elvileg – hozzá hasonló módon – autodidaktaként is meg lehet szabadulni, de most már (és most még) segíthet bennünket. Általános értelemben csak Isten Fia lehet a Szabadító, illetve a Szabadító mindig Isten Fia.

Ki nem lehet Messiás ?

Senki sem, aki a saját nevében jön (vö. Jn 10,1–10; ill. Jn 5,19–43; és főleg Jn 5,43), azaz isteni felhatalmazás nélkül. Az ilyen egyének nem tudnak (vagy nem is akarnak) megszabadítani senkit. Megmentő csak az lehet, aki maga már megmenekült. A hamis messiások mindig önjelölt mértékadók, akik erkölcsi-etikai síkon, az osztó igazság nevében akarnak rendet csinálni evilágban.

Mit kell tenni jövetelének előkészítésére ?

Hallgatni kell Jézusra. Ismerni és értelmezni kell a mondásait. Valóra kell váltani az azokban foglaltakat.

Miféle Messiás fog jönni hozzánk ?

Olyan, akinek az országa nem innen való.

Mit mondott Jézus, a Messiás ?

1. Isten csak-jó, „de” és „ha” nélkül.
2. Isten ereje a jóságában van.
3. Mindig a saját Lelkével összhangban cselekszik, s ezért tökéletes.
4. Az evilági történésekbe csak emberi fiain keresztül tud beavatkozni.
5. A mennyei Atyának sok mennyei fia van.
6. Isten mennyei világa teljesen más, mint evilág.
7. A mennyek országában közvetlen az istenkapcsolat.
8. A mennyek országában nem nőülnek és férjhez se mennek.

9. A Sátán valóságos személy, aki nem a mennyekben tartózkodik, hanem idelent, a kozmikus birodalmában.
10. Ez az Ördöggé lett Tékozló fiú gonosz, hazug és embergyilkos.
11. Evilágból hiányzik a közvetlen istenkapcsolat.
12. Ez a világ nem jó, csúnya, tökéletlen, vásári és zajos.
13. Evilág a Sátán Ország, ezért az élet minden területén csak a sátáni örömhír mentén lehet érvényesülni.
14. A Föld csak a világ fiai számára lakható hely.
15. Egy Emberfi nem tudja sehová lehajtani a fejét benne.
16. Az egyházi és a világi hatalom között nincs különbség, ugyanis közös a Gazda.
17. A hatalmi gépezetek öncélúak, hazugok és a Sátán sugalmazása alatt állnak.
18. Nem kell közvetítő intézmény az Örökkévaló és az ember közé.
19. Az ember saját maga ítélhet mindenekben, nincs szüksége hivatalos mértékadókra.
20. Nem a világi hatalomtól kell félni, hanem az ördögötől.

A tanítványok tudták, hogy Jézus az Eljövendő, csak azt nem értették meg, hogy ő *nem az a legendabéli személy*, aki a várakozások szerint politikai értelemben is helyre fogja állítani Izráelt. Ő valóságos Szabadító volt, aki az igazság közlésével és demonstrálásával – szóbeli s cselekedeti kinyilatkoztatással – mindenkinek megadta a lehetőséget a szabadulásra. Saját magát mutatta fel követendő példaként, az Atya pedig tanúszkodott mellette.

Jézus a jeruzsálemi bevonuláskor [1] deklarálja (igazi) Messiás voltát, amit egyébként *sohase titkolt*, a tanítványok előtt. Ha így lett volna, akkor a Tizenkettő nem várta volna oly makacsul Izráel helyreállítását. A „szamaragolás” elsősorban *nekik szólt*, nem a népnek. Ezzel a jelképes cselekedettel újra a tudatukba akarta vésni, hogy ugyan ő a Messiás, de *nem az*, és *nem olyan*, akit ők várnak.

Izráelban sokan felléptek már messiási programmal... Jézus ezért ország-világ előtt rá akar mutatni az igazi Messiás fogalmára és szerepére [2]. Az Eljövendő arról híres, hogy „ő majd mindent tudtunkra ad”. Bizony, az igazság tud csak megszabadítani bennünket, s csak annak van szüksége szabadításra, *aki börtönben van*. Az ember degradált teremtményként sínylődik kozmikus méretű cellájában, azzal a reá erőltetett téveszmével, hogy eredendően bűnös. Az egyházak azért ördögiek, mert tovább sugallják ezt a tant, s ezzel erkölcsi-etikai síkra terelik a lelki-értelmi rendcsinálást.

Jézus tagadja az ember ős-bűnösségét, s az ún. eredeti bűnt. Tetteivel is tagadja, minden gyógyításával: „Ábrahámnak ezt a leányát azonban, akit a Sátán immár tizen-nyolc esztendő óta megkötözött...” [3]. Ismeretes; csak az az „ország” vagy „ház” állhat fenn, amelyik nem hasonlít meg önmagával. A görnyedt asszonyt a Sátán kötözte meg, s Isten oldozta el.

Másik példa: „Rabbi, ki vétkezett, ő-e, vagy a szülei, hogy vakon született? Jézus ezt felelte: Se ő nem vétkezett, se a szülei”. Aztán magyaráz: „Azért gyógyítottam meg, hogy világos legyen a számotokra: a különféle betegségek nem emberi bűnök következményei” [4]. A keresztény hívők persze azt hiszik – a rossz helyre került mondatzáró pont miatt – Isten előre megvakított valakit, hogy Fia később csodát tehessen...

Az egyházak ősidők óta az emberek bűntudatából élnek, mégpedig igen-igen jól. A Templom-megtisztító és *ingyen* gyógyító Jézus egyszersmindenkorra aláásta a vallási intézmények tekintélyét. Mivel az alapokat rengette meg, le is rombolta volna „a házat”

[1] Lk 19,40

[2] Jn 10,1-18

[3] Lk 13,10-7

[4] Jn 9,2-4

(= az egész emberi konstrukciót), ha meg nem ölik [1]. Legvilágosabban a János–evangélium beszél: „Ekkor a főpapok és a farizeusok (a fő haszonélvezők) összegyűjtötték a Nagytanácsot és abban így szóltak: Mit tegyünk, mert ez az ember sok jelt cselekszik. Ha úgy hagyjuk, mindenki benne hisz majd [2], (s nem a hivatalosan közvetítő mértékadóknak).

A Bemerítő nem volt ennyire veszélyes ember, mert ő (ahogy az egyház is) csupán „szenteltvízzel” tudott keresztelni. Jánosnál az alámerítés csak a bűnbocsánat *jele*. Azt jelképezi (ámde nem közvetíti), hogy: bűnös vagy, de most megtisztultál. A jézusi szó és tett azonban azt jelenti: *nem te vagy az igazi bűnös*, és ezért most mentesülsz a következmények alól. Aki vakon született, az nem is lehet bűnös, s bizonyos értelemben a házasságtörő asszony sem volt az.

Van valaki, aki egész pontosan tudta, hogy kicsoda Jézus, illetve azt, hogy mi vé lett. A visszautasított – és ily módon legyőzött Sátán [3] – tisztában volt azzal, hogy az egykori názáreti építómester Isten Fiává vált. Ez után már nem tudta befolyásolni őt, mert nem maradt benne semmi a sátáni örömhírből... Ezt az embert csak kiebrudalni lehetett a Sötétség Birodalmából, melyben világítani kezdett másoknak is.

A likvidálást azonban evilági szolgálai segítségével kellett végrehajtania, „kézi vezérlés” útján. Az Emberfire ugyanis már nem hatottak a világ „természetes” csábításai, ő immunissá vált az Rendszer személytelen erőivel szemben. Sőt: ki tudta űzni a gonosz lelkeket a megszállt emberekből. Ezek a gonosz lelkek is tudták, hogy Jézus Isten Fia, mert csak Isten Szentje lehet a Kiűző, azaz, a másik oldalról nézve: a Messiás. Ők úgy gondolták, hogy az Eljövendő „idő előtt” zaklatja őket [4], hiszen ők kapták meg evilág minden dicsőségét. Azzal nem számoltak, hogy az Istenből származó „anyag” egy bizonyos szabadsági fokon újra a Teremtője felé fog fordulni, önmagára találva [5].

A Messiás az egyedüli mértékadó

A Tizenkettő tudta, hogy Jézus a Messiás, Péter csak a szószólójuk volt [6]. A „*Kinek mondanak engem az emberek?*” kérdésére adott válaszukban viszont van egy nagy pozitívum. Arra kell felfigyelnünk, ami *nincs* benne... A felsorolásból tudniillik hiányzik a *Szabadító* cím. Ez azt jelenti, hogy a tömegek nem tartották az Emberfit politikai messiásnak. Az ágról szakadt vándorprédikátorból senki se nézte ki Dávid fiát, mert Jézus hangsúlyozottan nem úgy viselkedett [7], mint egy ilyen ambíciókkal bíró férfi. Ő sikerként könyvelte el, hogy a sokaság nem tartja „a” Messiásnak. *Ezért* a kemény tiltás [8], ugyanis azt akarta, hogy ez így is maradjon. Igazi szabadítói mivoltára úgyis mindenkinek magának kell rájőnnie! [9].

Az Emberfi azonban azt szerette volna, ha legalább a tanítványai megértik; miféle Szabadító is ő, vagyis, hogy személyében az igazival találkoztak. Ezért hármójukkal felment a Tábor-hegyre, megvilágítandó a dolgot... Azt sikerült is *megértetni* velük, hogy Messiásként mindenkiben az ő szava a döntő. Isten fiaként jogosult felülbírálni Mózeszt, és „újraírni” a Törvényt. Ezt meg is tette, az ima, a böjt, az alamizsna, az ételválogatás, az áldozatbemutatás, a szombat, a körülmetélkedés, a válás, és a nőemencipáció kérdésében. Azt viszont már nem sikerült elérnie, hogy személyét ne kapcsolják össze a várva-várt politikai Messiással. Ha egyszer saját bevallása szerint is Isten fia, akkor helyre kell állítania Izraélt...

[1] Tm 72., Mt 26,3–5

[2] Jn 11,46–8

[3] Tm 34., 99., Mt 4,1–11; Lk 4,1–13; Jn 14,30 „Bennem nincsen semmije.” (Csia Lajos fordítása)

[4] Mt 8,29

[5] Bővebben: *A fizika költészete* (mek.oszk.hu/18800/18894)

[6] Mt 16,13–6

[7] Mt 21,5

[8] Mt 16,20

[9] Mt 16,17

Ez a meggyőzési kísérlet az *utolsó* volt, ezután csak tetteivel és jelképes cselekedeteivel cáfolja a Tizenkettő várakozásait. Jézus a Tábor-hegyről lefelé jövet már nem magyaráz, hiszen a tanítványok pótlólagos kérdése [1] egyértelműen a kudarc jele. Illésnek ugyanis „ama” Messiás előtt kell eljőnie... Tehát továbbra sem értik, hogy az ő országa nem innen való.

Néhány nappal korábban még azt ígérte nekik: „Bizony azt mondom nektek, hogy vannak némelyek az itt állók közül olyanok, akik *halált nem kóstolnak* addig, amíg meg nem látják az Emberfit királyként eljönni” [2]. Ez a mondás nagy zavart kelt, mert a katolikus szentírások ezeken a helyeken [3] „lefordították” az önálló jelentéssel bíró jézusi terminust. Érdekes módon a János–evangéliumban meghagyták az eredeti kifejezést, ami sűrűn előfordul Jézus szellemi hagyatékában.

A dilettáns fordítók számára egyértelmű volt, hogy a „halált nem ízlel”, ill. „halált nem lát” kifejezést a *biológiai életbenmaradás* értelmében kell használni. A jézusi terminológia ismeretében ez durva – habár könnyen felfedezhető – hiba. A János–evangéliumban összemosódik a kettő, de szerencsére helyesen: ugyanis aki „nem lát halált” (vagyis tudja, hogy nincs), az nem is „ízleli–kóstolja” meg (tehát nem lesz halálfélelme). Jézus a Jn 8,51 alatt az új világkép kialakulásáról beszél [4], ami – többek között – a halál „nemlétével” is megajándékozta az embert.

A Mester úgy gondolta, hogy a Tábor-hegyen *meg tudja magyarázni* a királyságát. Ez nemcsak hogy nem sikerült, de félreértett kijelentése nyomán elkezdődött a visszaszámlálás a világvégéig. Az őskeresztények és a későbbi (köztük a legújabb kori) szekták hitét ez a terméketlen várakozás határozta meg. Ehhez persze az a téves elgondolás is hozzájárult, hogy Isten királysága látható és helyhez kötött módon valósul majd meg. Magyarán (vagy inkább héberül !): egy földi ország jön létre, a Messiás uralma alatt, a „kiválasztottak” vezetésével, illetve kizárólagos részvételével.

Az is növeli a zavart, hogy az ominózus mondást értelemszerűen összekapcsolják az előzővel: „Mert kell, hogy az Emberfi eljöjjön angyalaival Atyjának dicsőségében, és akkor kinek–kinek megfizet majd cselekvéséhez mérten” [5]. A rossz lelkiismeretű ember a „megfizet majd” hallatán automatikusan az utolsó ítéletre gondol, de ez örült félreértés. A valódi mondanivalóra két dolog is utal... Az egyik a „mert kell”. Ez azt jelenti, hogy *elkerülhetetlen szükségszerűségről* van szó, vagyis a dolog megakadályozhatatlan. Jézus transzcendens segítséggel [6] ki fogja nyilatkoztatni magát, vagyis egyesek előtt nyilvánvalóvá válik a státusa.

A másik árulkodó dolog az angyalok röpködése. A Mester máshol is ezzel a képpel fejezi ki az ember transzcendens felismeréseit. Például: „Megnyitva fogjátok látni az eget, s látni fogjátok Isten angyalait, amint föl s alá szállanak az Emberfire” [7]. Vagyis: Fülöp és Nátánáél fiam, meg fogjátok érteni, hogy én az Örökkévaló emberi fia vagyok. Sőt: ennél komolyabb dolgokat is megértetek majd.

Az eljövétel tehát nem a világvégén lesz. Ha addig várunk rá, akkor fújhatjuk az egésztest... [9]. Fordítsuk hát magyarrá a szóban forgó mondást: „A közöttetek álló fiatalembereknek nem lesz halálfélelme, ahogy most sincs, és egész végig nem is lesz, mert meg fogják érteni (majd fönn, a hegyen), hogy én Isten Fia vagyok, az igazi Szabadító”. A félelem nélkülséget a „meglátás” okozza ! [10]. A szinoptikusok által hozott mondás lényege egy olyan kérdés, amit Jézus többször is megválaszolt. Így hangzik: „Mikor jön el Isten királysága?” Akkor, ha megvilágosodunk. A Tábor-hegyen, vagy máshol...

[1] Mk 9,11

[2] Mt 16,28

[3] Mk 9,1; Lk 9,27

[4] Tm 112.

[5] Mt 16,27

[6] Tm 89.

[7] Jn 1,51; 6,62

[8] Tm 114.

[9] Tm 36.

Miért jött ?

A megvilágosodott és ezért mindent átlátó egyén nem tudja elfordítani a szemét a világ nyomorúságairól, hiszen éppen a lelki érzékenység tette őt keresővé, a bajok forrásának kutatójává [1]. Aki újjászületett, az nem képes lelki békéjével kettesben éldegélni. Jézus se azért ment ki a pusztába, hogy a nyilvános működésen dilemmázzon, hanem azért, hogy ideális körülmények között hangolódhasson rá az Örökkévalóra. Istenélménye nem a Jordánhoz, hanem *a csendhez* kötődik. Magányában tisztult meg teljesen [2], magában győzte le a világot [3] lelkében kötött vele szövetséget az Atya. Ez volt Jézus számára a valódi születés, s *akkor* kísértette meg a Sátán, hogy letérítse útjáról [4].

Az Istent és embert összekapcsoló közös Lélek (5) magában hordozza a Küldetést: a nyilvános működés ily módon „elkerülhetetlen” [6].

Az istenfiúi fellépésnek nem a Sátán elpusztítása a célja. Az Ördögöt nem lehet megölni, mert Isten örök életet adott neki is, mint minden Teremtményének. Egy emberi Fiú a megtérés útjára sem képes rákényszeríteni. Az Emberfi nem tudja „hazai pályán” megverni a Tékozló fiút. Ezen a világon minden az Ellenfél kezére játszik... A dolgok azért működnek úgy, ahogy, hogy neki legyen jó.

Egy istengyermek csak *lerombolni* tudja a Sátán műveit [7], azáltal, hogy *leleplezi* a hazugságokat, *rávilágítván* az igazságra. Egy kinyilatkoztatásban részesült embernek ez „gyerekjáték”. Egyszerűen tudja, hogy mi a helyzet [8]. Evilág Fejedelme nem véletlenül ígért fűt-fát neki, ha eláll a szándékától. Jézus ezt a világot *az ördög szántóföldjének* nevezte, az embert pedig az ő „szántóvetőjének”, tehát egyáltalán nem a jóisteni teremtés koronájának.

Jézus azért „jött”, hogy kiszabadítsa az embert kozmikus méretű börtönéből [9]. „Arcra döntötte” a világot, vagyis feje tetejére állított mindent (teljesen más világképet rajzolt), felforgatta a hagyományos eszmerendszert, „felgöngyölítette az eget és a földet” [10]. „Tüzet” vetett a világra [11], vagyis heves vitákat váltott ki [12] szavaival és tetteivel.

Az Emberfi csak két országot ismert: Istenét és a Sátánét [13]. A világ minden esetben evilágot jelöli, a Sötétség Birodalmát. Ebben a világban nincsen isteni szféra: éppen azért jött, hogy az ő személyében legyen. A világból hiányzik a közvetlen istenkapcsolat, de Jézus megteremtette azt. Saját példáján mutatta meg, hogy miként lehetséges ez [14].

[1] Tm 69., 70.

[2] Mk 1,12-3

[3] Jn 16,33

[4] Mt 4,1-11; Lk 4,1-13

[5] Tm 107.

[6] Jn 10,17-8

[7] Tm 72., 1Ján 3,8b

[8] Jn 3,11

[9] Isz 57/129

[10] Tm 112., Mt 24,35; Jn 1,51

[11] Tm 9.

[12] Tm 15.

[13] Jn 7,7; Isz 29/90 32/124 62/145 134/35 139/41 12/193

[14] Tm 27., Jn 14,4-14

Jézus elsősorban egy *örömhírt* közölt velünk. Ez az örömhír arról szól, hogy létezik egy másik világ, egy másik ország–királyság, ami a Mennyei Atya uralma alatt áll. Ebből értelemszerűen az következik, hogy ez a világ itt, amelyben élünk, *nem jó*, mégpedig úgy, ahogy van [1]. S ha ez a helyzet, akkor nyilván nem a Jóisten teremtette... Az Emberfi szó szerint is kimondta, hogy ez a világ rossz [2], s nem a Mennyei Atya birtoka [3], tehát nem ő „tartja fenn”, nem visel rá gondot a hagyományos értelemben, s nem az ő elgondolásai szerint működik.

Mondandóinak igazságát *példabeszédekkel* világította meg, hogy mindenkit gondolkodásra inspiráljon. Vakhit és imamalom helyett a józan ész használatát szorgalmazta. Tanítványainak a pár soros Miatyánk az imája, s feltétel nélkül csak a mesternek hisznek. Nem „a világ megváltójában” kell hinni, hanem a Tanítóban, aki elvezet bennünket egyéni megmentésünk kapujához.

Tetteivel és jelképes cselekedeteivel is felvilágosító munkát végzett... Demonstrálta, hogy a betegség nem a bűn büntetése, sőt a halál sem Isten kezéből–rendeléséből jön. Halott–feltámasztásai ezt illusztrálják, ez volt a céljuk.

Jézus szerint a Messiás nem Dávid fia, hanem maga az Isten [4], aki ezen a világon csak és kizárólag emberi fiain keresztül tud szabadítani... Tehát a Messiásokat az *istengyermeki lelkület* szüli, akik így önmaguk, s ennek következtében mások megmentőivé is válhatnak. Ez a szabadulás azonban nem jelenti a világ végét, sőt még annak rögtöni elhagyását sem. Ha Isten „ki tudná venni” testbe zárt fiait a világból [5], akkor minden bizonyosan ki is venné. Így hát az istengyermekeknek kell maguk mögött hagyni a világot. A világ ugyanis „csak test” [6], s a test nem használ semmit...

Az Emberfi mindent lerombolt, ami „szent” volt, az összes emberi konstrukcióról lerántotta a leplet [7]. Nem korrigálni akart, hanem teljesen újat építeni. Természetesen mindezt csak az őt követni akarókban tudja elvégezni [8].

[1] vö. Tm 4.

[2] Tm 55., 81., Isz 133/34; 143/62

[3] 1Ján 2,15–7; Isz 157/117

[4] Mt 22,41–6

[5] Jn 17,15

[6] Tm 28., 55., 81., Jn 6,63

[7] Tm 72., Mt 26,61; Mk 13,2; 14,58; 15,29; Jn 2,19; ApCsel 6,14

[8] Jn 7,17; 16,12–5

Mit ért el ?

A válasz attól függ, hogy milyen viszonylatban vizsgáljuk a dolgot. Az Atya emberi fiára lelt, s az ember isteni atyjára talált. Ez mindkét fél számára örömteli esemény. A Menyeyei Fiak szurkolhattak ember-testvérüknek, s ez bizonyára lelkesítette őket. A kinyilatkoztatás igéit hordozó angyalok [1] is kedvükre repkedhettek.

A Gonosz emberére akadt, ez pedig alaposan megizzasztotta. Rés keletkezett építményén, amin keresztül Fény áramlott a sötétségbe [2]. Néhány évig egy isteni szférával is számolnia kellett. Egyik degradált teremtménye közvetlen kapcsolatba került Istennel, s ezzel megszűnt lefokozottá lenni. Valaki szétkürtölte a birodalmában, hogy az nem jó és hazugságra épül [3]. Közhírré tétetett, hogy birodalma egyszer nyomtalanul el fog múlni. Megtudták róla, hogy ő csak egy Tékozló fiú... Egy ember (!) visszautasította őt, és semmi pénzért nem volt hajlandó szolgálni. Nem kellett neki semmilyen Kozmosz-béli dicsőség és hatalom.

Az Isten-telen és lelketlen emberi történelembe belekerült a Jézus-esemény, mégpedig kitörölhetetlenül... A földi hatalmaknak már ezzel is számolniuk kell... Az ellenőrzött nagy egyházakon kívül egy csomó kis szekta keletkezett. Az Emberfi története és mondásai szájról szájra szálltak... Összegyűjtötték és leírták őket, azután kinyomtatták s terjesztették. Még ma is bárki elolvashatja, és gondolkodhat rajta.

Jézus a saját személyében mindent megnyert... Kivetett és mellőzött egyénből központi figurává vált. Magánya feloldódott Isteben. Kinyilatkoztatásban részesült s kinyilatkoztathatott... Újjászületett a Lélekben. Isten szövetséget kötött vele... Az Atya fiaként képviselhette az Abszolútumot, a legszélesebb nyilvánosság előtt... Felhatalmazása volt a gyógyításra és a halott-feltámasztásra. Legyőzte a Gonoszt és tökéletessé vált. Megtalálta élete értelmét.

Kudarcnak nevezhető-e ez eddig ?

Tán csak az a szomorú, hogy az emberi történelem során, Jézus előtt és után nem támadtak emberi fiúk. De még ez sem biztos. Lehet, hogy a földgolyón már több civilizáció is váltotta egymást, és mindegyiknek megvolt a messiásuk. Talán a Kozmosz más lakott bolygóin is születnek ilyenek. Hiszen a Világegyetem nagy, s nem a Föld a közepe.

Fejezetünk címét mégis más szempontok szerint kell megválaszolnunk. *Izráelban a helyzet változatlan.* A Via Dolorosán – amerre Jézus keresztútja vezetett – bevásárlóutca húzódik. A hithű zsidók még ma is a Templom romjai felé fordulva imádkoznak [4]. Továbbra is válogatják az ételeket, mintha azok szennyeznék be őket. Egyetlen irgalmas palesztin sem akad, aki bekötözné a zsidó harcosok sebeit...

Több keresztény állam, *Jézus után 1500 évvel*, még rabszolgákat tartott, és gályarabokat dolgoztatott... Az „anyaszentegyház” búcsúcédulákkal nyereszkedett... Keresztesháborúk dúltak, katedrálisok épültek, boszorkányüldözés folyt. A hitvitákat az Inkvizíció kőpadjain intézték el. Európa egét máglyák füstje borította be...

Nagyon úgy tűnik, hogy a Jézus-eseménynek nem volt semmi hatása. A keresztény világ ugyan „ujjong”, hiszen „meg van váltva”, de éppen ez a legnagyobb fiaskó. Azok a hívők, akik azt hiszik, hogy automatikusan (A Fiú vére árán) meg vannak váltva, azóta is rabok. Pedig az Emberfi azért vállalta a keresztet, hogy kiszabadulhassanak.

[1] Tm 89., Mt 18,10-1; Lk 16,9-13

[2] Tm 23., Jn 8,12

[3] Jn 8,37-47

[4] Jn 4,20-4

Címbeí kérdésünk megválaszolásához Jézust kell vallatóra fognunk... Az ugyanis, hogy kudarcot vallott-e, abból fog kiderülni, hogy *ő mit akart*. Segíteni csak személyre szólóan lehet, Isten egyéenként tudja kijelenteni magát [1], és az Emberfi is egyesével válogat [2], mert kizárólag az „egyedüliek” fogékonyak a Dologra [3]. A megmentődéshez ugyanis gondolkodni kell, gondolkodni pedig csupán egyedül lehet. Jézus a mester és tanítvány viszonylatában oktatott. A Tizenkettő ugyan egy csoport volt, sőt *átmenetileg* egy életközösség, de a terv szerint szét kellett volna szóródniuk, hogy „tűzzel” borítsák lángba a lelkeket [4].

A tanítványok közül azonban senki se fogta fel a dolgokat, minden fontos kérdésben félreértették a tanítójukat. A keresztény közgondolkodás nagyra értékeli őket, pedig Jézus a Tizenkettő egyikét sem tudta a maga követőjévé tenni, azaz Emberfivé nevelni. Elhívásukkor is Izráel felszabadítása lelkesítette őket [5], és a magukra hagyáskor is az ország helyreállítását várták [6]. A Hegyi beszéd idevonatkozó része sajnos beteljesedett rajtuk [7], az apostolok szinte illusztrálják azt.

Jézus olyan embereken akart segíteni, akik „éheznek és szomjazzák az igazságot” [8]. Olyasmiket szeretett volna nekik adni, „amit szem nem látott, fül nem hallott, kéz nem érintett, és az emberi szívbe nem ment be” [9]. Ilyen dolgokat csak egy istenkeresőnek lehet adni, az ilyen fajta örömhír csupán az ő számukra evangélium. Titkaira kizárólag ezek a személyek méltók [10].

Jézus azért jött, hogy eligazítsa a keresőket. Örömhíre nekik szól, mert csak nekik tud szólni. Megmenteni azokat lehet, akik meg is akarnak mentődni. Logionjait az érti, aki érintett az Ügyben. Válaszokat az kaphat, aki ismeri a kérdéseket. A kinyilatkoztatást tartalmazó Igék rejtélyesek, de csak a kívülállók számára megfejthetetlenek [11].

A világ fiai nem szomjasak és nem akarnak látni [12], őket tehát nem lehet meg-
itatni és felvilágosítani [13]. A szűk kapu csak egy kopogtatónak nyílik meg. Arról nem ő tehet, hogy senki sem zörgetett... Az elsőszülött Fiú így egyszülött maradt.

- [1] Tm 84.
- [2] Tm 22.
- [3] Tm 76.
- [4] Tm 9.
- [5] Jn 1,41
- [6] ApCsel 1,6
- [7] Mt 7,21-3
- [8] Tm 53., 69., 70.
- [9] Tm 16.
- [10] Tm 62.
- [11] Mk 4,21-5
- [12] Tm 27.
- [13] Jn 7,37

Voltak-e követői ?

Lehetetlen észre nem venni azt a szakadékot, mely Jézus és tanítványai között tátong. Ha a szentháromság második személye lett volna, akkor természetes lenne a felsőbbrendűség, habár ez esetben – isteni képességeivel –, bizonyára jobban meg tudta volna értetni magát velük. Mivel azonban mivoltbeli különbség nem áll fenn, az ember és ember közötti viszonylatokat kell megvizsgálnunk.

Az Emberfi körülbelül két és félszer annyi idős volt, mint apostolai, de ez a különbség mester és tanítvány vonatkozásában inkább előnyt jelent... Ha iskolázottabb és műveltebb volt náluk, az szintén az ő dolgát könnyítette meg. Problémáról csupán akkor beszélhetnénk, ha „proletársága” [1] szókincs- és kifejezésszegénységben is megmutatkozott volna. Mondásai azonban csak első ránézésre tűnnek primitív megfogalmazásúnak, valójában *rejtett szavak*-ról van szó, amelyek utánagondolást, sőt megfejtést kívánnak. [2]

Jézus kezdetben hithű zsidóként viszonyult az élethez, ezért volt adott számára a *szombat*, mint elmélkedési lehetőség [3]. Bármilyen szegény s képzetlen egy zsidó férfiú – ha akarja – ezen a napon minden idejét és energiáját arra használhatja, hogy az Örök-kevaló felé forduljon. Heti egynapos elmélkedés bárkiből „értelmes filozófust” csinál [4]. Isten és a világ összevetéséből tudniillik minden kiderül... [5].

Az istengyermeki újjászületéshez összesen két dolog szükséges: böjtölés a világgal, és a *szombat szombattá* tevése [6]. Az iszlám hagyományban megőrzött jézusi logionok még világosabban beszélnek: „Gyűlöljétek a világot – és Isten szeretni fog titeket !” [7]. „Jaj nektek, akik ezt a világot szolgáljátok !” [8]. A világ felismerése [9] a helyes istenkép következménye. Ahhoz viszont csak gondolkodás árán juthatunk.

A tanítványok tehát elsősorban a *gondolkodás hiánya* miatt nem értették Jézust. Másodsorban – de éppen ezért – híján voltak a megvilágosodásnak. Mesterük tudta ezt, így lépten-nyomon újjászületésre ösztökölte őket [10]. Az újjá-nem-született ember tudniillik semmit sem tud felfogni, legyen akár a legképzettebb ! [11]. A totális értetlenségnek pedig tragikus következményei lehetnek [12]. Kinyilatkoztatásban kizárólag a „kicsinyek” (= az újjászületettek) részesülhetnek. Ez olyan tény, mellyel Jézusnak is szembe kellett néznie [13].

Tanítványai nem voltak *keresők*, így nem is találhattak [14]. Ezek a fiatal emberek Izrael lehetséges helyreállítóját látták benne, nem saját Messiásukat. Érdeklődésük nem Istenre irányult, hanem a világra. Földi dicsőségről álmódoztak, gazdagságról, nagyság-

[1] Anton Mayer véleménye.

[2] vö. Mk 4,21-5; Jn 16,12-5

[3] Tm 26.

[4] Tm 12. Máté értelmes filozófushoz hasonlítja mesterét.

[5] Tm 4., Jn 7,7; Isz 29/90

[6] Tm 26., Isz 103/194,1

[7] Isz 139/41

[8] Isz 156/110

[9] Tm 4., 55., 81., Isz 158/123

[10] pl. Tm 20., 21., 36., 41., 45. stb.

[11] Jn 3,1-13

[12] Mt 12,22-37

[13] Mt 11,25-30

[14] Tm 95., Mt 7,7-8; Lk 11,9-13 Az Atya „csak” szellemet (igazi mammont) tud adni !

ról, hatalomról és népszerűségről... *Önmehtagadás hiányában* nem is tudták legyőzni a Gonoszt [1]. A tanítványi csodatettek igen szerények voltak. Isten képvisellete tudniillik nem hit, hanem felhatalmazás kérdése. Ilyen jellegű felhatalmazást Jézus se adhatott nekik. Aki a hamis mammonnal sem tud bánni, arra nem bizzák rá az igazit!

A tanítványokkal való veszkölődés gazdagon dokumentált. A logionok elsőpró többsége elsősorban nekik szólt. Fő feladatuk az Emberfi nyomdokaiba lépés lett volna, ám a Küldetés csak „a Magasságból jövő hatalomba való beöltöztetés” után érvényes! [2]. Először követniük kell Jézust [3], mégpedig a Fiúvá levésben [4].

Ő először saját rokonságában keresett olyanokat, akik követhetnék őt az istengyermekségben. E próbálkozás kudarcra szintén dokumentált... [5]. Ezután ismerősei között kutatott, latolgatva; kik lennének megfelelő alanyok. Ezzel a második körrel is csúnyán felsült [6]. *Ekkor ment ki az utcákra*, s gyűjtött be boldog-boldogtalant. Mindenkit elfogadott, akit az Atya „neki adott” (akiben a legkisebb affinitás is volt).

A Fiú-aspiránsokat azonban meg kellett különböztetni a csak együtt vonuló szimpatizánsoktól. Jézus ugyanis – mester-tanítványi szinten – nem foglalkozhatott hetvenkét emberrel. Hírnökként, próbaút gyanánt azért lehetett őket küldözgetni, egyfajta „piacutatás” céljából. Ezek a kettesével útra bocsátott párok voltak az *igazi útkészítői*, nem Bemerítő János.

Jézusnak minden bizonnyal átgondolt terve volt a nyilvános működést illetően, így pótjelentkezőket nem fogadott el [7]. Neki nem a vég nélküli tanítványgyűjtés volt a célja (hiszen az valamiféle egyházépítést jelentett volna!), hanem a világraszóló tanúságtevés. Értetlen tanítványból tizenkettő is több a soknál, tehát felesleges szaporítani a számukat. Az írástudó [8] csak elragadtatásában akarta őt követni, bízva a pozitív végkifejletben. A gazdag ifjú [9] figurájában nem nehéz észrevenni a Törvény-eskedőt, aki *meg akarja vásárolni* magának az üdvözülést. Aki gyerekkora óta kínosan betartja a Törvényt, az egy „mintazsidó”, tehát nem jó alany Jézus számára.

Az erkölcsi-etikai megigazulás talaján állók közül senki sem vette komolyan őt... Az írástudók, farizeusok és vénék képtelenek voltak újjászületni, ugyanis ehhez sutba kellett volna vágniuk egész addigi életüket. Csöppet sem mellesleg: nagyságukat, hatalmukat és népszerűségüket is. Akkor már sokkal egyszerűbb hátat fordítani Jézusnak... Nikodémus is *érti*, hogy miről van szó (csupán a felületes szentírás-olvasó nézi hülyének a méltán tekintélyes előljárót), de *felmentést kér* az újjászületés alól, élemedett korára való tekintettel. Az újjászületési feltétel teljesítését olyan „lehetetlenségnek” tartja, mint az anyja méhébe való visszabújást [10].

Aki a hivatalos felhatalmazottság tudatában, hivatása bűvöletében éli Törvény-tisztelő életét, az nem alkalmas a királyságra... Az ilyeneket a vámosok és az utcanók is megelőzik, a Dologra való *fogékonyságban*. A bűnösök ugyanis lelkük mélyén szeretnének újjászületni – s ezt nem is tartják lehetetlennek! – de „az igazságosok” egyáltalán nem érzik úgy, hogy ezt meg kéne tenniük. Jézus azért nem „az igazakat” hívta, mert tapasztalta, hogy azok nem állnak kötélnek. Az „egészségeseknek” bizony *nem kell* az Orvos! Vigye az örömhírét oda, ahová akarja...

[1] Mt 17,16

[2] Lk 24,49

[3] Jn 21,19b; 21,22b

[4] Tm 4,1., Jn 14,4–14

[5] Tm 15., 54., 100., 102.

[6] Tm 64.

[7] Mt 8,19–22; 19,16–22

[8] Mt 8,19

[9] Mk 10,17–20

[10] Jn 3,1–4

Máté, a magdalai Mária és Zákeus sem született újjá, de legalább jelét adták a fogékonyságuknak. Vándoroltak vele, később pedig tanúságot tettek róla. Máté értelmes filozófushoz hasonlította, Mária illatszerrel kenegette és a hajával törülgette [1], Zákeus a vagyona felét szétosztotta a szegények között [2]. Melyik „tisza”, „igaz” és „egészséges” tett valami hasonlót? Persze, ezzel együtt sem jutottak be az Atya királyságába, ahogy Arimateai József sem. Az Emberfínek ugyanis nem az tesz szolgálatot, aki eltemeti őt [3], hanem az, aki életre kelti – saját magában.

Jézus sokáig és személyre szólóan gyúrta a Tizenkettőt, mégsem öltöttek Fiúi formát. Ez tény. Hihetetlen s szinte feldolgozhatatlan tény. Ezt figyelembe véve érthető, hogy később sem léptek mesterük nyomdokaiba. Magukra hagyva, önerőből, egymást gyengítve, nem sok esélyük volt, ráadásul az „okos” Pál is színre lépett. Tanúságot tettek a szavairól, tetteiről és jelképes cselekedeteiről – de ez minden.

A Mester előtt nem maradhatott titok, hogy még a tanítványai sem értik őt. Nem is maradt [4]. Mindössze Pétert [5] és Tamást [6] dicsérhette meg egy-egy jó következtetésért. De ezt is beárnyékolják az állandó rangviták... Júdas egyáltalán nem rosszabb a többinél. Jézus tisztában volt azzal, hogy *egyikőjük* mindenképpen elárulja őt [7]. Persze, enélkül is a keresztre került volna.

A tanítványok a végkifejlet felé úgy érezhették, hogy becsapta őket. Ennek az az oka, hogy az Emberfí csak zsidó fogalmakkal és szimbólumokkal fejezhette ki magát, s csupán a júdaizmus írott történelmére hivatkozhatott. Tehát egy másik Világról kellett beszélnie, emberi, sőt zsidó módon, vagyis egy adott földi vallás keretei között... A mi zsidókeresztény fogalmi tárházunk geocentrikus és emberközpontú, de a Valóság nem az ! Ezért Jézus szavait csak az foghatja fel, aki „odaátról való” [8]. Ki is mondta: „Csak az jöhet hozzám, akinek Atyám megadta azt !” [9].

Tudta, hogy őután a világ ismét visszatér az erkölcsi-etikai megigazulás életfogytig tartó útjára. Csakhogy az – széles és kikövezett volta ellenére – járhatatlan.

[1] Jn 12,1–3

[2] Lk 19,1–10

[3] vö. Mt 23,29–36

[4] Tm 11.

[5] Mt 16,17

[6] Tm 12.

[7] Mt 26,25

[8] Tm 48.

[9] Jn 6,65

Jézus feltámadása

A zsidóság túlnyomó része hitt a feltámadásban, de a szadduceusok nem. Egy szemfüles zsidó számára nyilvánvaló, hogy van feltámadás, hiszen az égő csipkebokor üdvtörténeti korszakában Ábrahám, Izsák és Jákob, tehát az ősatyák nemzedéke, már eltűnt a föld színéről, az Úr mégis úgy mutatkozott be Mózesnek, mint azok Istene [1]. Jézus szerint azonban *Mózes mutatta be úgy az Urat*, mint az atyák Istenét [2], mivel éppen az ősök leszármazottait akarta összefogni azzal a vallással, amit ma júdaizmusnak nevezünk.

Látszik, hogy Jézust megtanították a mennyek országának titkaira, hiszen tud a sorok között olvasni. Ahhoz, hogy autodidakta írástudóvá váljunk, egy kis önképzés kell. A tudás kulcsa ugyanis a gondolkodás [3]. A sokaság nem *elmélkedik* – szombatoként – ilyesmiről, ezért aztán *álmélkodik* az építőmester tudásán.

A logikai fejtörővel kísértő szaddik (= igaz) nem azt akarja megtudni, hogy van-e feltámadás, ebben a témában tudniillik nem ad az ágrólszakadt vándorprédikátor véleményére. *A cél az, hogy csöbbe húzza* (ezt akarták a farizeusok is az adópénzzel!), mert Jézusnak – elvileg – csak két választása lehet: vagy kimondja a sógorházasság érvénytelenségét (ekkor megtapossa a szent Hagymányt), vagy ő maga is tagadja a feltámadást (ezzel viszont megbotránkoztatja az ebben hívő többséget).

Jézus így zárja le a vitát: „Ti tehát nagyon tévedtek!” [4]. Vajon miben? Nem a feltámadás kérdésében, mert a szemben álló felek jól tudják, hogy az csak ürügy. A kísérők *abban* tévednek, hogy a szaván tudják fogni... Ez lehetetlen a számukra, mert nem ismerik Isten Uralmát/Világát (téves fordítással: hatalmát), így nem tudhatják azt sem, hogy mi történik az emberekkel haláluk után. Jézus tisztában van vele: olyanok lesznek, mint Isten angyalai, vagyis az Atya Mennyei Gyermekeivé avanszálnak. Végre-valahára nagybetűs Teremtményekké válnak; attól fogva már valóban istenképűek, szabadok, tökéletesek s szépek. Ez a felemelkedés jelenti a homo sapiens számára az „alapértelmezett” üdvözülést, ami alanyi jogon jár minden Sátán által degradált teremtménynek, *cselekedeteitől függetlenül* [5].

Az Emberfi azt is nagyon jól tudta, hogy az Örökkévaló *nem* Ábrahám, Izsák és Jákob Istene, hanem minden teremtményé. Egy zsidó számára csak a másik zsidó volt felebarát – a közös kiválasztottság és szövetség alá tartozás okán –, ő azonban az irgalmas samaritánusról szóló példabeszéddel rámutatott arra, hogy ennek nem szabad így maradnia. Nem véletlenül vádolták meg azzal, hogy ő is „szamáriai”. Ez, ott és akkor, olyan volt, mint ma az, ha valakiről „levesszük a keresztvizet”.

Jézus *ex cathedra* jelentette ki, hogy „feltámadt testben nem házasodnak és férjhez se mennek” – tehát nem magyarázott s nem érvelt, hanem *kinyilatkoztatott*. Vajon ki hatalmazta fel arra, hogy így viselkedjen? Ismeretei birtokában jelentette ki, mert egyszerűen tudta, hogy így van [6].

A Kivonulás könyvét Mózes (vagy sameszai) írták, tehát az Örökkévaló kisajátítása vallásalapítói koncepció. A nemzetteremtő államférfi egységes és erős népet akart összekovácsolni a szigorú Bíró–Isten segítségével. Az Úr alkalmas volt a nép rövid pórázon tartására. Amit mi, manapság, itt a zsidókeresztény kultúrkörben „kinyilatkoztatásnak” tartunk, az jórészt mózesi elgondolásokon alapul.

[1] 1Móz 3,6

[2] Lk 20,37

[3] Tm 38.

[4] Mk 12,27b

[5] Mt 5,45

[6] Jn 3,11–3

Az igazi kinyilatkoztatásnak Jézus a kútfeje [1], nekünk az ő közlései alapján kell tájékozódunk. Természetesen a feltámadás kérdésében is... Szerinte a halál evilág jellemzője, ez a sajátosság nem része a Valóságnak. A helyes isten- és világgéppel rendelkező ember „nem lát halált” [2]. Nem látni pedig csak olyan dolgot „lehet”, ami nincs. A megvilágosodott ember számára egyértelmű, hogy *nincs (igazi) halál*. Nincs végleges és visszavonhatatlan elmúlás!

Az állandó változás (a periodikusan ismétlődő születés és halál) a Kozmosz – azaz a Sátáni Birodalom – jellemzője. Ez az ország éppen ezért nem jó. Mint tudjuk, Isten (s Világa) változatlan, ami a lényegét illeti. Az általunk „ismert” Univerzum pusztulásra (helyesebben: újrendeződésre) van ítélve: „Ez az ég el fog múlni, és az, ami az égben van, el fog múlni; és *a halottak nem élnek*, és az élők nem fognak meghalni”... [3]. Az eljövendő új világ polgárai halhatatlanok, így halottak sem keletkeznek. Az a halott, aki „nem él” – az nincs!

Ábrahám, Izsák és Jákob nemzedéke azért él, mert nem haltak meg (valójában). Biológiai értelemben „elmúltak”, de ez a szétbomlás nem jelent igazi távozást. Az isteni „anyag” (márpedig minden abból van!) nem vész el, csak átalakul. Egy bizonyos összerendezettségi szinten azt mondjuk rá, hogy „él”, de az nem az igazi Élet, így aztán *a halál sem igazi*. Az előttünk élt nemzedékek ma is itt vannak a bioszféra anyagában. Megszületésünk előtt mi is ott „tartózkodtunk”. Az általános feltámadás napján ez az anyagmennyiség újrendeződik, azaz Életre kel.

Jézus mindig az igazi Életről beszél, mert számára a biológiai élet és a biológiai halál között alig van különbség. Hiszen egyik sem valóság, mert egyik sem örök. Az ő ajkán csupán a Pneumatikus (örök) élet az Élet, olyannyira, hogy a biológiai (pusztán pszichoszomatikus) létet „gyehennának”, „külső sötétségnek” mondja. Az, aki nem lép be a királyságába, az a gyehennára kerül, azaz marad ott, ahol van, „a külső sötétségben”, ahol csak sírva és fogcsikorgatva lehet élni.

Pokol nincs, mert azt csak geocentrikus és emberközpontú szemlélettel helyezhetnénk el „valahol”. Bizonyos értelemben evilág a pokol, a Kozmosz ugyanis egy pokoli hely, nem utolsósorban az elkerülhetetlen halál miatt. Ebbe a pokolba azonban nem az Örökkévaló taszítja bele az embert, hanem a Sátán teremti *pokoli keretek közé*. Ha Isten teremtette volna a világot (keresztények értsék ezen a Föld nevű bolygót), akkor a halál is az ő kezéből jönne. A Hazugság Atyja pontosan ezt akarja elhíttetni velünk, egyházi tisztviselői által. Jézus azonban *ezt a hazugságot is leleplezte*. Halott-feltámasztásainak fő célja az volt, hogy tudatosítsa az emberekben: a halál nem Isten rendelése.

Az emberek többségét a halálfélelem hajtja egyházi keretek közé. A legmegátalkodottabb ateisták is „megtérnek”, mikor meglegyinti őket az elmúlás fuvallata. A rettegés azonban senkit se vihet közelebb a Jóistenhez. Ellenkezőleg: aki közel kerül hozzá, az halált nem ízlel [4], azaz nem fog tartani a biológiai végtől. Az istenfélelmet – a szigorú Bíró-Isten képével – az egyház folyamatosan táplálja, mert ez a fegyelmező eszköze, és bevételi forrásainak biztosítója. A papok a születés [5] és a halál vámszedői, segítségükkel az egyház intézményes, kenetteljes és szervezett rablást folytat.

Az Emberfi többször is azt mondta, hogy bizonyos feltételek mellett „nem ízlelünk halált”. Ez persze nem a biológiai életbenmaradást, hanem „csak” a halálfélelemtől való mentesülést jelenti. Az istengyermekek tehát az örök élet biztos tudatával agonizálnak. A keresztények azonban sírva temetnek s hosszan gyászolnak. Mi ez, ha nem a hitelenség és bizonytalanság jele? Tudat alatt nagyon is jól érzik, hogy a názáreti ács feltámadása mögött volt valami olyasmi, ami belőlük hiányzik.

Jézus feltámadását illetően rosszak a kérdésfeltevések... Az nem vitás, hogy feltámadt, mégpedig akkor, amikor újjászületett a Lélekben [6]. *Ettől kezdve* már nem lehetett megölni őt, csak a semmilyen szerepet se játszó [7] testét elpusztítani [8]. A kérdés az, hogy visszatért-e tanítványaihoz, s hogy ma itt tartózkodik-e valamiképpen. Ennek eldöntéséhez tisztáznunk kell, hogy egyáltalán elment-e innen.

[1] Tm 12. [2] Tm 112. [3] Tm 10. [4] Tm 17., 18., 86. [5] Lk 2,24 [6] Tm 52., 107., Jn 3,3
[7] Tm 28., Jn 6,63 [8] Mt 10,28

Ha Jézus szentháromságtani értelemben lett volna Isten Fia, akkor nem támadhatt volna fel, mert csak az támadhat fel, aki előzőleg meghalt. Istenről azonban ilyesmit nem állíthatunk. Az Atya menyeei fiai – az angyalok – is elpusztíthatatlanok, hisz ők alanyi jogon bírják az örök életet. Kérdés, hogy egy Emberfit meg lehet-e ölni ?

Jézus (biológiai) halála ámen-igével megerősített tény [1]. Tudta, hogy a hústestét el fogják pusztítani, s azt is, hogy – időlegesen – vissza fogja venni azt. Nem háromszor beszélt erről, hanem sokszor... Két tény (halála és tanítványaihoz való visszatérése) egy közbensőt is bizonyít. Fel kellett támadnia, mert kivégzése nyilvános volt [2] és „független szakértők” által bizonyított [3]. A hatalomnak épp az volt a célja, hogy közhírré tegye: az örök életről hadováló tévtanító csúfos véget ért !

A keresztre feszítettek lábszárainak összetörése gyakorlatilag a kegyelemdőfés volt, vagyis a halál előrehozása. Az *ölésre parancsot kapott katonák* azért nem törték össze az Emberfi lábszárait, mert látták, hogy már felesleges... Ha csak szemernyi kétségük lett volna az exitust illetően, akkor biztos, ami biztos alapon az ő végtagjait is eltörik. Ezek a harcosok azonban már sok halált láttak, és a „közönség” se első ízben ment ki keresztfeszítést nézni. A római katona nem azért szúrta Jézus oldalába a lándzsáját, mert kíváncsi volt arra, hogy él-e még, hanem azért, hogy ha – ad absurdum – még él, akkor most *végérvényesen* meghaljon. Az a harcedzett ember biztos kézzel rutinszerű kegyelemdőfést adott.

A bekövetkezett halálról tehát senkit sem kellett meggyőzni... A túlélés lehetősége fel sem merült, csak a holttest esetleges ellopása. A hatalom biztos volt a győzelmében, a nép pedig nagyot csalódott. Csakhogy a Fiú nem a világért élt és halt, s így nem is a világ számára támadt fel. Tanítványait kereste meg, akik be is számoltak a megjelenéséről. Ők viszont hiteles tanúknak bizonyulnak, tudniillik *még a Tizenkettő sem hitt Jézus harmadnapi feltámadásában*, hiába esett erről szó, már jó előre.

A Nyilvános Működés a reménybeli Fiú-aspiránsoknak szólt, értük a kereszthalált is vállalta [4]. (Persze, későbbi tanítványaira is gondolt.) Nekik azt kellett volna észre venniük, hogy *nem a feltámadás a rendkívüli dolog*, hanem az Élet, ami „nem hagyja magát” elpusztítani. A halál az, ami nem illik bele a képbe !

A Jézus-esemény vizsgálatánál – s ezen belül a feltámadás kérdésénél – végig szem előtt kell tartanunk a „királyság” immanens voltát... A cél az volt, hogy olyan követőket toborozzon, akik státusukból fakadóan, Fiúként imádják az Atyát. Vagyis „lélekben és igazságban”, vagyis irgalomból fakadó és értelemmel gyakorolt jócselekedetekkel. A világból hiányzó isteni szféra ugyanis csak így teremthető meg... Mi másért jöhetett volna Jézus, mint azért, hogy ezt a szférát létrehozza? Vándorlása során egymaga testesítette meg azt, tehát joggal hirdette: a királyság közel jött [5] hozzátok (énbennem).

Csak az él, aki „van”. Az újjászületett embert ennek a létnek a birtoklása teszi istengyermekké. Ez az „első feltámadás” [6] a legfontosabb. Az Elsőszülöttbe olyan Élet került, ami testének halála után is megmaradt. Ha ez az Élet bennünk van, akkor az meg is látszik rajtunk [7]. Attól azonban, hogy a test már nem képes láttatni a Lelket, az még létezik. Ha pedig szükséges, akkor újra testet ölthet. Nem a képességgel van a baj, hanem a befogadással: „Ha Mózesra és a prófétákra nem hallgatnak, még annak sem adnának hitelt, ha valaki a halottak közül feltámadna” [8].

[1] Lk 23,43

[2] Mt 27,49–50; Mk 15,36–7; Lk 23,46

[3] Jn 19,31–4

[4] Jn 10,17–8

[5] Mt 12,28 A királyság közöttetek van = itt és most fizikailag is! (vö. Tm 11., 37., Jn 16,10)

[6] Fülöp-evang. 100., Filippieknek 3,10–2 (Csia Lajos fordítása)

[7] Tm 2., 49. mozgás és megnyugvás = magabiztosság (vö. Mt 7,28–9)

[8] Lk 16,19–31

Jézus azt mondta: „Velem semmit se tehet a Világ Fejedelme, mert bennem semmije nincsen” [1]. Magyarul: *én nem a testem vagyok, én a Lélekem vagyok*. Az én igazi mivoltom nem a látható test, hanem a láthatatlan Pneuma. Megölheti a szómámat, de ezzel nem pusztít el semmi olyasmit, ami értékes. Az ember egyetlen kincse tudniillik az életre nemzett Pneumája [2].

Jézus akkor támadt fel a homo sapiens által életnek nevezett élőhalotti állapotból, amikor beléje került a Lélek. Az volt az igazi feltámadás, mikor az Atya Életet lehelt belé. S csak ilyen feltámadás van, másmilyen nincsen. Ebben – majd egyszer – minden embernek része lesz.

A közhiedelem szerint azonban nem ez a feltámadás, hanem az, amikor a biológiailag élő ember biológiailag meghal, majd, ugyancsak biológiailag – feltámad. Nos, ez teljességgel lehetetlen. A feltámadás az egy Életre nemződés, ami után már nem következhet halál. A biológiailag halott ember viszont már nem tud Életre nemződni, hiszen elmulasztotta a nagy lehetőséget [3]. A Pneumájában élő ember – mint például Jézus – biológiailag meghalhat, de ez nem érinti az Életét.

A kérdés nem az, hogy mi lesz velünk a biológiai halál *után*, hanem az, hogy mire tudjuk felhasználni biológiai életünket. Attól, hogy Jézus feltámadt, más még nem fog feltámadni. Feltámadás csak akkor „van” (az egyén számára), ha él a lehetőséggel. A csak biológiailag élő ember gyakorlatilag halott. Ezen a szinten a biológiai halott is „él”. Az ilyet *vissza lehet hozni az úgynevezett életbe*, hiszen alig történik változás. Egy Emberfi számára ez is lehetséges.

Az persze már nem, hogy valakibe erőszakkal leheljen Életet. A Jézus által feltámasztott személyek csak új lehetőséget kaptak, aminek nem is voltak tudatában. A jobb lator [4] sem fizetségképpen jutott az üdvösséghez, csupán közölte vele; mire számíthat, alanyi jogon. Jézus feltámadásának tényszerű tudása se feltétlenül segít, hiszen Tamás a szegek helyére dugta az ujját [5], mégse követte őt.

Az életre nemzett Pneuma örökre megmarad, nem foszlik úgy szét, mint a test és a lélek [6]. A biológiai halál után rögtön „az Atyához mehet” [7], nem kell kivárnia az általános feltámadást. A Kozmosz perturbált szellemiségéből álló anyaga csak az ördögi világ végén tud „mennyszággá” válni, a Pneuma viszont azonnal üdvözülni. A mennybemenetel egy valós, de láthatatlan esemény, mert nem a hústest szívódik fel a felhőkben, hanem a Lélek távozik a Sötétség Birodalmából.

Az Emberfi visszavette a hústestét, időlegesen, az Atya felhatalmazásával [8], de a „demonstráció” után távozott. Természetesen csak az igazi énje, vagyis a Lelke. Hogy mi lett a testével? A teste „nem ő” volt! A testnek nincs semmilyen szerepe. A test Evilág Urának kétes értékű alkotása. Mennybemenetele után már nem jöhet vissza, *valamilyen* emberi testet felöltve. Ez ugyanis gyakorlatilag azt jelentené, hogy maga Isten lép be a Tékozló Fiú által uralt területre. Ilyen jellegű beavatkozásra azonban a szabad akarat világában nincs lehetőség. Ami lehetséges volt, az pedig már megtéetett.

Jézus evilágban is megteremtette az addig nem létezett isteni szférát. Munkássága folytán ez a „felségterület” már a rendelkezésünkre áll. Pontosabban: igénybe vehetik a *keresők*. Az Elsőszülött Fiú segítsége egyszerre kézzelfogható és kitapinthatatlan. Kézbe fogható és olvasható logionjain gondolkodva mennyei kinyilatkoztatásokban részesülhetünk. Ezeket a nekünk címzett dolgokat angyalok hozzák [9]. Tehát a „fáradozó” ember ma is Jézus által találhatja meg az életét [10].

[1] Jn 14,30

[2] Tm 7., 77., 108., 110.

[3] Tm 41., 71., Lk 13,1-5 hasonlóképpen = életre nemzett Pneuma nélkül

[4] Lk 23,39-43

[5] Jn 20,24-9

[6] Tm 113.

[7] Jn 20,17a

[8] Jn 10,17-8

[9] Tm 89.

[10] Tm 57.

Lelkületi azonosság

Az Emberfi külsőre még a mennyei fiakra se hasonlított, nemhogy az Atyára. Mégis azt állította: aki őt látja, az látja az Atyát is. Jézus és az Atya lelki egysége már-már közhely, ezért gyakran elsiklunk a jelentősége fölött.

Szellemi hagyatékának egyik utolsó logionja eléggé zavarba ejtő: „Jaj annak a testnek, mely a lelken csügg ! Jaj annak a léleknek, mely a testen csügg !” [1]. Az ember pszichoszomatikus egység; se a testét, se a lelkét nem tudja nélkülözni. Ha valamelyikük megsemmisül, akkor már nem beszélhetünk emberről. Az antropológiai értelemben ép ember azonban még nem teljes, mert hiányzik belőle a Pneuma. „A Szellem az, aki megelevenít, a hús nem használ semmit” [2]. Jézust az Atya Lelke éltette, ezen a „köldökszinóron” csüggött teste és lelke is, vagyis pszichoszomatikus egysége.

Ha az ember csak testből és lélekből áll, akkor jaj neki, mert előbb-utóbb el fog pusztulni. Ezt elkerülendő kell életre nemzeni Pneumánkat, hogy az újjászületés következtében biztosíthassa nekünk az öröklétet. Ez a lehetőség nyitva áll a homo sapiens számára: „Ha magatokban azt hozzátok létre, amitek van, meg fog menteni titeket. Ha az nincs bennetek, akkor az, ami nincs bennetek, meg fog ölni titeket” [3].

Az ember oly módon tehet szert örök életre, hogy a kettőt egyg teszi: azaz a saját lelkét egyesíti az Atyáéval. Az immár közös Lélek bármit megtehető istengermekké formál bennünket [4]. A nemi meghatározottságnak ebben nincs szerepe, a nemi diszkrimináció viszont gátló tényező [5].

Jézus lényegileg egy volt az Atyával, mert az ő Lelkét birtokolta. A mennyei fiakhoz hasonlóan az ő lelkületével rendelkezett. Ezt úgy sikerült elérnie, hogy az irgalom logikája mellett kötelezte el magát. Így aztán tökéletes volt, mert ezzel a Lelki-ismerettel összhangban beszélt és cselekedett. Tudta, hogy mi a Valóság, tudta, hogy mi a jó és mi a rossz, s a rossz mellett nem ment el szó és tett nélkül. Ily módon tett tanúságot az Igazságról, példát adva és utat is mutatva. Az Atya ezért magáénak ismerte el, és meg is dicsőítette.

A Nyilvános Működéshez csak akkor fogott hozzá, amikor az Atya már mindent a tudtára adott [6]. Amit egy ember felfoghat az Istenről, a Teremtésről, Isten Világáról, a Mennyei Fiakról, a Tékozló fiúról, a Sötétség Birodalmáról, az emberről – azt ő felfogta. Megkísértette őt Evilág Ura, de visszautasította, mert tisztában volt az illető gonoszságával. Tudta, hogy abban a világban, melybe beleszületett, nincsen isteni szféra, ebben az országban ő hontalannak számít. Megértette, hogy egy Emberfi sehová sem tudja lehajtani a fejét a Földön.

A „nyugalom helye” egyedül az Istennel közös Lélek, mely az ember agyában van, ha létrehozza azt, szellemi erőfeszítések árán. A lelkületi azonosság olyasmiket tud adni nekünk, amiket a világ nem tud nyújtani: szem-nem-látta, fül-nem-hallotta, kéz-nem-érintette dolgokat [7].

Ez a „templom” három nap alatt is felépülhet az értelmes emberben, és ha már tető alá került, akkor senki sem építi újra a régi, kőből valót. Magunkban kell tehát helyre tenni a Dolgokat [8].

[1] Tm 113.

[2] Jn 6,63

[3] Tm 71.

[4] Tm 107.

[5] Tm 20., 21., 36., 61., 115.

[6] Jn 3,35

[7] Tm 16.

[8] Tm 72., 112., Jn 2,19

A megmentés módja

A páli megváltáselmélet éppúgy felfoghatatlan, mint a legtöbb keresztény hittétel. Ennek azonban nem valami Isten általi elrejtettség az oka, hanem az értelmetlenség. Nézzük hát az előzményeket:

Az örök, változatlan s önnön lényegéhez hű Isten egyszeri aktusként (!) megteremti a semmiből (!) a világot, ami egyenlő (!) a Föld nevű bolygóval. A leírhatatlan nagyságú Kozmoszban csupán e parányi sárgolyót népesíti be, az Univerzum „egyéb részei” csak látnivalók. Megalkotja az embert, aki természetesen (!) férfi, mégpedig olyan, akinek nemi sajátosságai ekkor még céltalanok. Ezután készít számára egy alárendelt (!) segítőtársat. Az első és egyetlen (!) emberpárt egy kellemes éghajlatú kertbe helyezi, azzal a megbízatással, hogy őrizték (kitől?) és műveljék (miért?). Az embert azonban (aki a teremtés koronája!) becsapja egy oktalan állat...

Így aztán megtörténik a bűnbeesés, aminek mibenléte közelebbről nem határozható meg. Ha definiálni akarjuk, akkor bajba kerülünk, mert meg kell erőltetni az agyunkat. Azért csak erőltessük meg! A közhiedelemmel ellentétben az ember nem a tudás fájáról evett (bárcsak így tett volna!), hanem „a jó és rossz tudás” fájáról. Ha tudom, hogy mi a jó, és mi a rossz, *akkor már van lelkiismeretem*. Ha pedig előtte nem volt, akkor a Jóisten (aki szintén lelkiismeretlen, hisz a saját képmására teremtette az embert), lelkiismeret nélkülinek akarta teremtményét, aki viszont mégiscsak megszerezte azt, ráadásul bűnös módon.

Jó, egyelőre fogadjuk el, hogy az első emberpár engedetlen volt, s ezzel elkövette az ősbűnt, mely átszáll minden emberre. Ne firtassuk, hogy miként, s hogy miért, s hogy igazságos-e ez... Ha firtatnánk, akkor Isten jóságát kérdőjeleznénk meg, s ezzel tulajdonképpen magát a létét is.

Szóval, az ember kiűzetett (!) a paradicsomból, nehogy jóvá tudja tenni a vétjét... Szétszóródott a földgolyón, s teljesen beszennyezte azt, mint két lábon járó bűn. A bűn egyre csak hatalmasodott, a végén olyan méreteket öltött, hogy a Teremtő is megelégtelt. Mégiscsak meg kéne menteni az embert, hisz az is szabadulásra vágyódik, óriási Istenigény él benne, ezt a bűnei is igazolják...

Leküldte hát egyetlen (!) fiát, hogy magyarázza meg az embereknek, hogy mit is kéne csinálniuk. A Fiú közölte, hogy ő Istent képviseli, s hogy megmentési szándékkal érkezett. Az ember (mint olyan) azonban ennek ellenére (sőt, éppen ezért!) kiebrudalta a világból, amely tulajdonképpen a Fiúé, örökös jogcímen.

Tehát, az ember, évezredek át tartó bűneit azzal is tetézte, hogy megölte Isten meghatalmazott nagykövetét, aki az egyetlen fia volt. Ettől a szörnyűséges, égbekiáltó bűncselekménytől a Teremtő szélesen elmosolyodott s megbékélt. A páli teológia szerint ez a helyzet, noha a gyilkos szőlőművesekről szóló példabeszéd végén Jézus azt kérdezi: vajon mit tesz a Gazda, ha megjön, ezekkel az emberekkel?

Most ezt ne válaszoljuk meg, inkább tegyünk néhány megállapítást:

1. A Biblia nem egy Isten által sugalmazott szentírás, csak kultúrkörünk létrejöttének utólagosan megszerkesztett naplója. Ennek élén egy hipotetikus teremtéstörténet áll, ami emberi konstrukció.
2. Nem szabad összemosni a júdaizmust a kereszténységgel.
3. Az egyetemes, emberiségszintű „üdv történet” csak a vallásalapítók fejében létezik.
4. Jézus soha nem beszélt „eredeti bűnről”.
5. El kell jutnunk a helyes istenképhez.

A páli megváltáselméletet akár sátáninak is minősíthetjük, mert azt állítja, hogy az ember mentesítése – tudtán és akaratan kívül – *már megtörtént*, így semmi tenni-valónk nincs. A hívó ember nem is tesz semmit a megmeneküléséért, legalábbis semmi olyat, ami célravezető lenne. Pedig „a királyság” akkor nem jön el, ha csak várják...

A hagyományos felfogás szerint Jézus a kereszthalálával (mintegy ár-lefizetéssel) kiváltotta az emberiséget a bűn, a Sátán rabságából. A „megváltás” azonban páli terminus, a Fiú ezt a *kereskedelmi* kifejezést nem használta. Ő csak „megmentésről”, „megmenekülésről”, „megnyugvásról” és „uralomról” beszél. Eme a lelki- vagy tudatállapotra viszont el kell jutni, mégpedig „fáradozás” árán. Szerinte „csak a Fiú marad meg örökre” [1], vagyis saját istengyermeki énünk, már amennyiben létrehoztuk.

Jézus tulajdonképpen ellenfele Evilág Ura volt, az emberiség története is Isten és a Sátán küzdelméből áll... Az egyén azonban nem kívülállóként szemléli ezt a harcot, tudniillik a küzdelem az egyes ember lelkében zajlik. A győzelem és a vereség szintere is *bennünk* van. Az Emberfi kizárólag azt tudja megmenteni, aki hisz neki, s útmutatásai alapján maga is Fiúvá/Leánnyá válik. Ezt kell tenni „az ő emlékezetére”, s ez az utánzás-követés egyszerre a minimum és a maximum.

A hivatalos, egyházi megváltáselméletet Jézus „felülről” való érkezése lehetetleníti el, ugyanis a logika azt parancsolja, hogy a bűnös embernek kell kiengesztelnie Istenét. A valóban felülről jött (a helyes istenképtől elindult) Emberfi is ezt mondja: „Mindaz, aki teszi a vétket, rabszolgája a vétkeknek. A rabszolga pedig nem marad örökké a házban (az ilyen ember meg fog halni), csak a Fiú marad meg örökre. Így hát ha a Fiú (értsd: a saját magad által létrehozott istengyermeki éned) szabadít meg téged, akkor leszel valóban szabad” [2].

Minden rendű s rangű megváltáselmélet ott hibádzik, hogy nem az ember követte el az ősbűnt, hanem a Tékozló fiú, azzal, hogy önfejűségében megcsinálta ezt a világot. Az ember „csak” abban vétkes, hogy vevő a sátáni örömhírre, és kihasználja az Ördög által felkínált lehetőségeket. Így aztán az embertől elég, ha észbe kap, és más felismerésre tér. Ha ezt meg tudja tenni, akkor már meg is menekült.

Jézus úgy látta, hogy az emberek szívtelenek és ostobák. El vannak telve a világ javaival, meg vannak részegülve tőlük [3]. A kevésbé sikeresek azzal mentegetik bűneiket, hogy: „ilyen a világ”, „ez az élet”, „így működnek a dolgok”. Az egyházak hívei azt mondják: „ennyit tehet az ember”, „mást nem tudtam csinálni”, „most nincs lehetőség többre”. A Fiú szerint azonban lehet többet, és főleg mást csinálni!

Az egyes ember, élete folyamán, sohasem a Jóistennel áll szemben. Nem tőle kell félnie, s nem hozzá kell könyörögnie. Nem tőle jön a baj, a betegség és a halál. Nem az ő irányából fenyeget a világvége. Jézus tudta ezt, a hivatalos és hivatásos mértékadók pedig még ma sem tudják! Az erkölcsi-etikai megigazulás (amellett, hogy *önmagában* lehetetlenség) nem old meg semmit... Csak a *belülről* (értelmileg) rendbe rakott ember lesz igazán tiszta [4], s az ily módon megszerzett feddhetetlenségét attól kezdve már a lelki homogenitás *biztosítja* [5].

Az ember két okból igényel megváltást. Egyrészt azért, mert degradált teremtmény. Sérülékeny s halandó testbe van zárva, ami ráadásul nemileg is meghatározott. Ki van téve embertársai és a társadalom támadásainak. Szükségei kielégítésében élethosszigan korlátozott. A boldogsággal ily módon csak kergetőzni tud. Másrészt pedig azért, mert meg szeretne szabadulni személyes bűneitől. Az ember, ha őszintén magába néz, akkor egyáltalán nem találja magát vétkesnek, ill. számos (fel)mentő körülményt tud felsorolni. A vallási szervezetek, *mivel ebből élnek*, nem fogadnak el ilyen (egyébként méltányolható) „kifogásokat”.

Az igazság az, hogy az ember ön- és közveszélyes bűnei meg sem tudnának valósulni egy Isten által teremtett világban, s csakis egy mennyei környezetben lehetne azokat egyértelműen személyes bűnökként definiálni. A bűnözést, mint társadalmi jelenséget, alapvetően a lehetőségek hiánya és a javak egyenlőtlen elosztása váltja ki. A bajok már ott kezdődnek, hogy vannak szépek és csúnyák, gyengék és erősek, fogyatékosak és épek, fehérek és színesek stb. Az igazi bűn pedig az, ha nem hiszünk az Isten által felhatalmazott Fiúnak. Ebben az esetben bele fogunk halni a bűneinkbe [6].

[1] Jn 8,34–6

[2] Jn 8,31–6

[3] Tm 27.

[4] Tm 90.

[5] Tm 61.

[6] Jn 8,21–6

Megmerítkezés a Lélekben

Ha azt állítjuk, hogy az Isten lélek, akkor tulajdonképpen csak azt mondjuk, hogy az Isten – Isten. Tudniillik, a lelket se tudjuk közelebről meghatározni. Valamiféle anyag-talan és alaktalan dologra gondolunk, amire talán a „szellem” a legjobb szó. Jézus is ezt a kifejezést használta a legtöbbször. Nála a sima, kisbetűs lélek az emberi psziché szinonímája. A „szent Szellem” mindig az Atya lényegére utal, ami nyilvánvaló módon maga a teremtő jóság, az irgalmas logika. Így aztán Isten leginkább szellemi erőfeszítésekkel közelíthető meg, magyarán: eszünk használatával „járható körbe”.

Az emberi lélek az agyban van, s egész nyugodtan nevezhetjük észnek vagy értelemnek is. Aki tiltakozik ez ellen, az üsse fel a legfőbb parancsolatot, ami imígyen szól: „Szeresd Uradat, Istenedet egész szívedből, egész lelkedből, egész gondolkodásodból és minden egész erődből!” [1]. Ez csak látszólag különböző dolgok felsorolása, valójában egy összevonás: az ember ugyanis egy és oszthatatlan, nincsen külön szíve és lelke, ez az egész „mindenség” a fejében található. Az Emberfi gyakran *szemnek, fülnek és szívnek* is nevezi a *lelket*, melyet az ember világosságának, tehát az *értelmének* mond.

A homo sapiens testből, lélekből és Pneuma-magból áll [2]. A harmadik összetevő azonban csak gondolkodás következtében fejlődik ki, annak hiányában parlagon marad [3]. A világ fiai egyáltalán nem szántják fel ezt az értékes földet. Az emberiség túlnyomó része ezért egy programvezérlésű automataként pergeti napjait. Él bele a világba, sodródik a sorssal és nem keresi élete értelmét. Ezért nem is tör föl bennük ama Forrás, amiből az Élet vize fakad [4].

Az ember az égvilágon mindent a boldogsága érdekében tesz. Ha nincs módja a boldogságán munkálkodni, akkor semmit sem csinál. Nem dolgozik, nem tanul, elhanyagolja a tennivalóit, nem eszik, nem tisztálkodik, nem mozog, nem kommunikál. A boldogság iránti vágy éltet bennünket, s ha kilátástalannak ítéljük a célba érést, akkor letargiába esünk, esetleg önmagunk ellen is fordulunk, az öngyilkosság lassú vagy gyors módját választva.

Az ember tulajdonképpen attól boldog, ha tehet valamit jövőendő boldogsága érdekében. A boldogság definíciója tehát így hangzik: „nemsokára nagyon jó lesz nekem”. Aztán valahogy mégsem lesz jó, illetve az a bizonyos „nemsokára” mindig egy lépéssel előttünk szalad, akár az előre vetülő árnyékunk. Sehogy sem jön össze hely, idő s alkalom, aztán az idő múlásával (valójában a világ változásával) egyre reménytelenebb lesz a dolog. A boldogság eléréséhez meg kéne találni az élet értelmét. Keressük is az emberi élet általában vett értelmét, de nagyon rossz nyomon járunk... Akkor se lennénk boldogok, ha rábukkannánk, tudniillik a *saját életünk értelmét* kéne megtalálnunk. Ez az egyetlen dolog, ami igazából boldogíthat bennünket.

Az egyes ember boldogság-igényének azonban csak Isten tud megfelelni. Csak ő adhat értelmet életünknek. A kinyilatkoztatás során fel fogjuk ismerni, hogy mi az, amit tennünk kell. Ha életünk értelmet kap, akkor boldogok leszünk. Az emberi élet egyedüli értelme pedig az istengermekké válás. Ez az egyetlen esélyünk a boldogságra, minden más „lehetőség” csalóka ábránd.

[1] Mk 12,30

[2] Tm 28.

[3] Tm 110., Mt 13,44

[4] Tm 12., Jn 4,13–4

Kizárólag „fentről” kaphat az ember bármit is, de ennek újjászületés a feltétele. A János–evangélium megmagyarázza a szinoptikusok gyermek–ideálját: „Aki valakit befogad, akit én küldök, engem fogad be, s aki engem befogad, azt fogadja be, aki küldött engem” [1]. Aki tehát befogadja a Jézus által megígért és elküldött szent Lelket, az a Fiút fogadja be, s ezzel egyúttal az Atyát is. Ez nem valami szent „háromság”, ellenkezőleg, ez egy szent Egység!

A rangvitázó tanítványok *nem* afelől érdeklődnek, hogy ki a nagyobb a Mennyei Királyságában (értsd: odafönt), hanem arról, hogy a Jézus által meghirdetett immanens (tehát szerintük: földi) királyságban ki lesz majd közülük (Mesterük hatalomra jutása után) a legbefolyásosabb. Ezekben a rangvitákon [2], az is lemérhető, hogy a tanítványok hol tartanak [3].

Jézus a gyermekés–képpel válaszol nekik: „Ha nem születtek újjá, *még csak be se mentek* a mennyek királyságába” (Máté). „Aki közületek újjászületik, az lesz a nagy” (Lukács). „Újjászületetteké az Isten királysága (Márk). A Mk 9,33–7 alatt az újjászületés keveredik a szolgálattal, azért, mert az evangélium szerkesztője nem érti a „gyermekés” képet. Szolgálni csak az tud, aki vállalja a Szolgai/Fiúi szerepet az újjászületés után. A szellemi hagyaték is az újjászületés elsődlegességét hangsúlyozza [4], akárcsak János mini evangéliuma [5].

Az újjászületettek tudják, hogy hol van „az élet helye” [6], a hivatalos és hivatásos mértékadók előtt viszont rejtve marad. Az önjelölt nagyságok is így járnak, ezért Jézus még utoljára hangsúlyos példát ad e tárgyból [7]. Nincs nagyobb szolgálat a nyilvános működésnél, így az lesz a legrangosabb közülük, aki elsőként követi őt a Fiúságban! Önmehtagadás és alázat nélkül nem lehet istengyermekké válni...

Az ember elégedetlenségében, boldogtalanságában kezd el töprengeni az élet nagy kérdéseiben. Az Emberfi esetében is valamilyen frusztráció állhatott a háttérben. Az igazság iránti igény sokunkban él, de nem elmélkedünk eleget. Ő viszont „maga ítelt mindenekről”, és sok–sok következtetést vont le... Arról sem kellett felvilágosítani, hogy *mi* az ember [8].

Jézus nagy valószínűséggel *a saját kárán tanult*, s helyes következtetéseket vont le a tapasztalataiból [9]. A tudás kulcsa a logika [10], és ha ehhez *őszinteség* is párosul, akkor megnyílik a Kapu, csak nem szabad abbahagyni a zörgetést. Az Atya a keresőkkel köt „találási szerződést”, nem a büntelennel. Ha az „életszentség” alapján válogatna, senkivel sem köthetne szövetséget...

A Fiúsághoz csupán „*érező szív*” kell, azaz az irgalom logikája szerint működő lelkiismeret. Eltompult aggyal, vaksi szemmel és süket füllel nem érthetünk meg semmit... Ahogy akkor se, ha másokra bizzuk a gondolkodást. Magunknak kell eldöntenünk, hogy mi a helyzet, s hogy mi a teendő. Jézus szerint az Isten királyságába csak az „egyedülálló” jutnak be [11], ezt saját tapasztalatból tudja. Ezért ő is csak keveseket választhat ki magának [12]. Nem az Atya szűkmarkú [13], az emberek azok, akik nem gondolkodnak.

[1] Jn 13,20

[2] Mt 18,1–5; Mk 9,33–7; Lk 9,46–8

[3] Tm 11.

[4] Tm 3., 20., 21., 36., 45.

[5] Jn 3,1–21

[6] Tm 3.

[7] Jn 13,1–8

[8] Jn 2,23–5

[9] Mt 13,52

[10] Tm 38.

[11] Tm 15., 48., 76.

[12] Tm 22.

[13] Jn 6,65

A kereső Jézus saját életének értelmét akarta megtalálni, ám sokkal többet lelt, zavarbaejtően csodálatos dolgokat [1]. Ezen ismeretek erejében uralkodhatott a mindenségben, ami azt jelenti, hogy le tudta győzni a világot, először *magában*, azután a nyílt színen is.

A makacsul érteni akaró ember *tudást kér*, és meg is kapja azt, vagyis a szent Szellemet. A lukácsi szöveg teljesen világosan beszél [2]. Az Atya „csak” ezt tudja adni, mást nem nyújthat [3]. Természetesen ezt is csupán angyalok közvetítésével teheti [4], *ha* az értelmes ember jó partnernak bizonyul... Az Emberfi folyamatos kinyilatkoztatásban részesült [5], ezért aztán sokkal többet tudott annál, mint amennyit a tanítványaival közölhetett. Ezek az ismeretek megfejtésre váró logionjaiban rejlenek [6].

[1] Tm 1.

[2] Lk 11,9–13

[3] Mt 7,7

[4] Tm 89., Mt 18,10

[5] Jn 5,19

[6] Jn 16,12–5; Fülöp-evang. 115. (Zsk 46.)

A keresztelési parancs

Jézus az egyházat, mint olyat, nem tartja alkalmas közvetítő közegnek. Túl távol ültették az Atyától (kívül van az emberen !), így nem tud megerősödni, ezért kitepetik és elpusztul [1]. Ezt az „ültetvényt” Isten gyermekei fogják kiirtani, mégpedig gyökerestül. Magukból gyomlálják ki, hogy helyet adjanak annak a tőnek [2], ami képes gyümölcsöt hozni. A Lélekben való körülmétkedés [3], a Szellem általi keresztség a lényeg. Tehát *értelemben* kell megmerítkezni, hogy nyugalmat találjunk magunknak [4].

Az újjászületés lehetőségét Jézus biztosította a számunkra, a kereszthalálig menő tanúságtételével: „A Bátorító, a szent Szellem, akit az Atya küldeni fog nektek (a halálom és feltámadásom következtében beálló katarzissal), mindenre megtanít majd titeket, s mindenre emlékeztetni fog, amit mondtam nektek” [5]. Ily módon függvénye a Lélek leszállásának a Golgota, s ezért nevezhetjük Megmentőnek Jézust. Nyilvános működése nélkül nem tudnánk; hogy milyen irányban keressük megmentődésünket. A János–evangélium teljes 16. fejezete ezt sulykolja.

Az Emberfi azt hitte, hogy tanítványai húsvét után elkezdenek gondolkodni. Ezért lediktálta Tamásnak a szellemi hagyatékát, ami 115 megfejtendő mondás. Ez a logiongyűjtemény lett a későbbi evangéliumok alapja [6]. Világos parancsot is adott nekik, a tőle megszokott, „burkoltan feltételes” módban: „Ha ti lesztek működésem tanúi, akkor elküldöm reátok Atyám ígését (a megvilágosító és ezért szent Szellemet). Maradjatok a városban mindaddig, amíg a magasságból jövő [7] hatalomba (*a tudás ez a hatalom !*) bele nem öltöztetnek titeket” [8].

Az Emberfi szinte soha nem fogalmaz feltételes jövő időben, a „lesztek” helyett általában „vagytok” áll, ami viszont ott és akkor *még nem igaz*, ezért sok logionba bele kell érteni a feltételt szabó „ha” szócskát, és az ígést hordozó „akkor”-t. Tanúskodni csak akkor lehet valamiről, ha az illető érti, hogy mi történt. Ehhez azonban gondolkodni kell, és ez a szellemi erőfeszítés hozza el a mindent-átlátás képességét. Jézus itt (mennyebe menetele előtt utoljára) se mond mást, csak azt, amit mindig: keresés, fáradozás, felszántás és vesződség nélkül nincs megvilágosítás [9].

A Feltámadott ugyanazt ígéri, mint korábban: „Aki hisz (nekem, az Atya emberi Fiának), és bemerítkezik (természetesen szent szellembe), az megmenekül [10]. A mondat második része („de azt, aki nem hisz, el fogják kárhozható”) egyáltalán nem jézusidegen, ha ismerjük és értjük a Tm 71-et: „Ha magatokban azt hozzátok létre, amitek van, meg fog menteni titeket. Ha az nincs bennetek, az, ami nincs bennetek, meg fog ölni titeket”. Az Örömhír tehát az, hogy pusztán szellemi–lelki erőfeszítésekkel – az enyhe iga [11] felvételével – megteremthetjük a közvetlen istenkapcsolatot.

[1] Tm 39., Mt 15,13; Isz 109/53

[2] Jn 15,1–8

[3] Tm 52., Jn 3,5–8

[4] Tm 1., 59., 91., Mt 11,28–30

[5] Jn 14,26

[6] mek.oszk.hu/14600/14682

[7] Jn 3,3; 3,11a; 3,13

[8] Lk 24,49

[9] pl. Tm 57., 91., 93., 95., 108., 110.

[10] vö. Mk 16,16a

[11] Tm 91., Mt 11,28

Jézusról leírt [1], hogy ő az Atya fia, sugárzott róla, hogy Élet van benne. Ennek birtoklásához azonban „felismerések” és „megismerések” kellettek. Mindkettő a *következetes és állhatatos* gondolkodás eredménye. Aki nem hisz neki, mert nem ismeri el Isten Fiának, az nem is fog töprengeni a mondásain. Az ilyen emberből nem válik Szabadító, hiszen ő maga is rab marad, akit saját cellatársai – a világ fiai – visznek a kárhozatba. Ily módon kell értelmezni a Jn 3,36 alatti szerencsétlen fordítást is. Az Emberfi itt se és a Mk 16,16b-ben se azt mondja, hogy az illető elkárhozik (Isten a pokolra taszítja), hanem azt, hogy mások fogják letéríteni a helyes útról, s ezért kárba megy a (biológiai) élete, mert azt „a külső sötétségben” [3] időnként sírva és fogcsikorgatva tölti el.

A lukácsi kérdés (*Miért kerestek az Élőt a holtak között?*) teljesen Jézusra vall [2], s a „távozási parancs” [4] is szellemi hagyatéka fényében értelmezendő. Szó sincs arról, hogy a megokosodásra várni kell, hisz „a királyság” (az Atya ígérete, a szent Szellem), akkor nem jön el, ha csak várják [5].

Az Emberfi – a magától értetődő szellemi erőfeszítés mellé [6] – még két feltételt szab a Tizenkettő számára: egy időbelit és egy helyhez kötődőt. A tanítványoknak mindaddig Jeruzsálemben kell maradniuk, amíg meg nem világosodnak. Ugyanis, ha elhagyják a fővárost és visszatérnek eredeti foglalatosságaihoz, akkor elveszítik az esélyüket a Fiúvá válásra. Emlékezzünk csak arra; mennyire fontosnak tartotta Mesterük, hogy oda is kövessék őt! [7]

Fentiek Lukács alapján jelenthetők ki, de az idevonatkozó mondanivaló szempontjából a többi evangélium vége is összecseng.

János: „Békesség nektek ! *Ahogy* engem elküldött az Atya, *úgy* küldelek el én is titeket” [8]. Az Emberfi nyilvános működése istenkeresés és -találás *következménye* volt. A tanítványoknak is ott kell „zörgetniük”, ahol mesterük „kopogtatott”, vagyis az agyukban, ha Küldöttekké akarnak válni. A „nyugalom helye” [9] az ember fejében van, ezért Jézus békéjében [10] csak a megvilágosodottak részesülnek. A Tizenkettő számára sincs más út, csak a „szoros” [11].

„Miután ezt mondta, rájuk lehelt és így szólt hozzájuk: Vegyetek szent Szellemet ! Akiknek vétkeket megbocsátjátok, azoknak megbocsátják azokat, akikéit megtartjátok, azoknak megtartják” [12]. Jézus természetesen éppúgy nem volt képes szent Szellemet kilehelni, ahogy tölcseren se tudott ismereteket tölteni tanítványai fejébe. A két dolog tudniillik *egy és ugyanaz*: itt ugyanis az ész használatáról van szó. Csak annak van esze (szent Szellem), aki használja is azt [13], aki paragon hagyja [14], annak „nincs”.

Jelképes cselekedete (a kilehelés) azt sugallja: bennem van szent Szellem, legyen hát tibennetek is. Az ember személyes istenkapcsolata értelemszerűen a „szívében” van, s nem is lehet máshol, valahol őrajta kívül [15]. Aki viszont birtokolja az Atya királyságát, azon az meg is látszik, s ami lényegesebb: használni is tudja ezt a gazdagságot [16], vagyis képes lesz a vétkek megbocsátására [17].

[1] Tm 2., 23., 49., Mt 7,28–9

[2] Tm Prológus, Tm 51., 58.

[3] Mt 8,12

[4] Lk 24,49

[5] Tm 114.

[6] pl. Tm 57., 91., 93., 95., 108., 110.

[7] Mt 16,24–8

[8] Jn 20,21

[9] Tm 59.

[10] Jn 14,27

[11] Mt 7,13–4; Lk 13,24

[12] Jn 20,22–3

[13] Tm 40., Mt 13,12; Mk 4,25; Lk 8,18

[14] Tm 110., Mt 13,44

[15] Tm 2., 3., 39., Mt 15,13

[16] Tm 96.

[17] Mt 9,1–8; Mk 2,1–12; Lk 5,17–26

A János-evangélium (másodszeri) befejezése is teljesen jézusi: a Péternek mondotakból mindenki érthet. A 21,19b-t nyugodtan kiegészíthetjük így: „Kövess engem az istenfiúságban! Ezt akarja az (időben) Elsőszülött emberi Fiú, és ezt kell megcselekednünk az ő emlékezetére! [1].

Máté: „Mennyben és földön minden fennhatóságot nekem adtak. Menjete el ezért, és tegyétek tanítványokká az összes nemzeteket, bementve őket az Atyának, a Fiúnak és a szent Szellemnek nevében, s arra tanítva őket, hogy őrizzenek meg mindent, amit nektek parancsoltam. Íme (ily módon) én mindennap veletek leszek e kor Célba érkezéséig!” [2].

Elemezzük ezt az igét a „tamási” logionok megfejtésénél használt módszerrel!

mennyben és földön = mindenhol és mindenkor

fennhatóság = felhatalmazottság, Felkent-ség, képviselőre való jogosultság

azért = mert ez így van, s csak így lehet

tanítványokká = Fiú-aspiránsokká

nevében = státusában; tehát Jézus nevében = Fiúként

tanítva = nem formális tekintéllyel, hanem személyes példával illusztrálva; nem hirdetve, szervezve és védve, hanem életformaszerűen (szellemben és igazságban); nem erkölcsi-etikai síkon (ítélkezve, bíraskodva és törvényeket hozva), hanem oktatva

mindent, amit parancsoltam = az összes mondásomat és példabeszédemet

e (ill. „a”) kor = valakinek a belső üdvtörténeti útja az istengyermekké válásáig, például a vénnek „a napjai” [vö. Tm 3.]

a Cél = elválaszthatatlan a keresés korától (időszakától), ez a Fiúvá válás

1. A „fennhatóság” nem uralkodást jelent, „csak” az Atya képviselőjét.
2. A fennhatóságot (a felhatalmazást) az Atya adja gyermekeinek, s csak nekik tudja adni.
3. Az minősül az Atya gyermekének, aki elvállalja a Küldetést.
4. Az Atya azt akarja, hogy *mindenki* elinduljon a Fiúvá válás útján.
5. A kinyilatkoztatást Jézus igéi hordozzák.

Tehát: „Csak a Fiúvá lett ember juthat atyai felhatalmazáshoz. Kizárólag a közvetlen istenkapcsolat birtoklása tehet titeket mások Megmentőivé. Ezért, mielőtt bármit is tennétek, kövessetek engem az istenfiúságban, mert ez a státus képesít tanítványszerzésre. Csak egy okos ember meríthet *értelemben* másokat [3]. Ha már megvilágosodtatok, akkor az összes nemzetet taníthatjátok. Soha ne felejtsetek el, hogy a tudást az én logionjaim tartalmazzák, tehát őrizzétek meg azokat! „Aki az én számból fog inni, az olyan lesz, mint én; én azzá válok, aki ő. És azok, amik el vannak rejtve (a mondásaimban), kijelentetnek neki” [4]. Ily módon (a logionjaimban) leszek veletek, és segíték nektek Célba érni...”

[1] Tm 109., Jn 6,53–8

[2] Mt 28,18–20

[3] Mt 7,3–5; Lk 6,41–2; Tm 25.: Akkor fogod látni kivenni!

[4] Tm 109., Jn 16,12–5

A mátéi búcsúbeszéd tehát csak feltételesen indít útnak (akárcsak a márki, lukácsi és jánosi). Az, hogy valakinek a mestere Isten fia volt, még nem képesíti az illetőt mások meggyőzésére. A Felhatalmazott Jézus nem küldhet még-még-nem-világosodott személyeket sehová. Az ész nem áll elő parancsra... A kezdő mondat (Mennyben és földön minden fennhatóságot nekem adtak) egy tényt közöl: Bizony, a királyság olyanoké, mint én vagyok. Ha ti is királyok akartok lenni (s én is ezt szeretném !), akkor kövessetek az istengyermekség útján, hogy másokat is megmenthesetek.

Márk: „Menjetek el az egész világba s hirdessétek minden teremtménynek az örömhírt: Hogy aki hisz (bennem) és bemeztkezik (a szent Szellembe), *megmenekül*” [1]. Aki hisz az Emberfinék, az nem neki hisz, hanem az Atyának. Nemcsak Jézus személyét kell tisztelni (ez a páli teológia !), hanem azokat az igazságokat is, amelyeket kinyilatkoztatott. Kizárólag az menekül meg, aki gondolkodik ezeken. Az üdvözítőbe vetett hit önmagában nem használ semmit [2], csak ha párosul az üdvözítő Igék megértésével ! Itt, Márknál, található az örömhír legtömörebb megfogalmazása: gondolkozz, s megszabadulsz! Jézus maga volt a gondolkodás [3].

Húsvét után, Galileában, elméletileg már semmi sem állhatott a megértés útjában. Ha valamikor, hát ott és akkor kellett volna leszállnia a szent Szellemnek ! Sajnos, nem így történt... Jézus megígérte ugyan a Pártfogót, de az Igazság Lelke nem automatikusan jön el. Világosan megmondta, hogy „Nálam nélkül semmit sem tehettek. Ha valaki nem marad bennem, azt kivetik” [4]. Azt is nyilvánvalóvá tette, hogy ez az „öbenne maradás” attól függ, hogy mennyire maradunk meg *a beszédeiben* [5].

A „gyümölcstermésnek” (a szent Lélek eljövételének) az az alapfeltétele, hogy megértsük a logionjait. Ebben már a Tizenkettő se jeleskedett, Pál pedig egy intuitív teológiát csúsztatott a helyükre. Minden eltévelyedésnek az Emberfi mondásairól való leválás az oka [6], hisz így a kinyilatkoztatott igazságoktól zárjuk el magunkat. Az igazi tisztaságot az ő igéi teremtik meg [7], s nem az erkölcsi-etikai törvényteljesítés.

Az Igazság Lelke felszabadítható és birtokolható. Ennek a „leszállásnak”, helyesebben *feltörésnek* [8] egy kiüresedés a feltétele. Az Atya királyságába csak az erőszakosok jutnak be, tehát azok, akik képesek megtagadni önmagukat, s egyszersmindenkorra leszámolnak a világgal. A Lélek csak annyira tud eltölteni bennünket, amennyire kiüresítjük magunkat, ráadásul a fél munkát se szereti: „Ha üres lesz (az emberi lélek), megtelik majd fényvel, ha pedig megosztott, meg fog telni sötétséggel” [9].

A kiüresedés következtében feltör bennünk a Forrás, amiből az Élet vize fakad [10]. Az éltető Lehelet folyóvízként árad s megelevenít minket [11]. Ez lesz a maximális kinyilatkoztatás, amit az emberi mivolt be tud fogadni. „Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám és igyék ! Annak, aki hisz bennem, amint az Írás mondja: élő víznek árjai folynak majd *belsejéből*. Ezt pedig a Szellemről mondta [12]. A Lélekben való alámerülésnek újjászületés a következménye, ezt mondja el képi nyelven a jézusi teofánia. Az ember meghal a Bűn számára [13], s ezzel a hétköznapi bűnöknek sem marad táptalaja [14].

[1] Mk 16,15-6a

[2] Mt 7,21

[3] Tm 66.

[4] Jn 15,4-6

[5] Jn 15,7

[6] Jn 15,1-11

[7] Jn 15,3

[8] Tm 12.

[9] Tm 61.

[10] Jn 4,13-4

[11] Ezékiel 37,9

[12] Jn 7,37-9

[13] Jn 8,31-47 A legnagyobb bűn a Fiúvá-nem-válás (vö. Jn 5,44b)

[14] Tm 90., Mt 23,25; Lk 11,39

A szent Szellemet azonban kérni kell, mégpedig céltudatos gondolkodással. Hogy ennek a *folymatnak* mikor lesz meg az eredménye (mikor jön el az Atya királysága), az nem jósolható meg előre [1], de az biztos, hogy nem a zsidó húsvétól számított 50. napon [2]. Főleg nem *egyszerre tizenkét ember számára*, akik közül az egyiket sorsvetéssel (!) tettek meg Jézus apostolának.

A szent Lélek leszállásának Pünkösdre való időzítése azt mutatja, hogy a tanítványok visszatértek azokhoz az ősi hagyományokhoz [3], amelyek ellen mesterük küzdött. Ők felvállalták a júdaizmus gyökereit, és igyekeztek megteremteni az üdvtörténeti kontinuitást az új vallás: a kereszténység számára.

[1] Mk 4,26–9

[2] ApCsel 2,1

[3] Tm 85., Zk 47a; Fülöp-evang. 115.

A második eljövétel

Az Emberfi sok rejtélyes és ezért félreérthető dolgot mondott. Ha viszont tanítványokhoz méltóan használjuk az eszünket, akkor könnyedén rájöhetünk a kijelentések értelmére. A második eljövételt a kollektív tévhit a világvégével kapcsolja össze, s ha úgy vesszük, nem is teljesen alaptalanul.

Az őskeresztények, az egyre inkább eluralkodó páli teológia következtében, nagyon közeli időpontra számítottak. Minden évben várták a világraszóló eseményt. Ez egyszerre két problémát is felvet; egy magatartásbeli hibát, és egy illetékességi tévedést. Az Atya királysága ugyanis nem jön el, ha csak *várják* [1], és egyáltalán nem a világ számára köszönt be!

Második eljövételen azt értik a keresztények, hogy Jézus *a világvége alkalmából és személyesen* jelenik meg, s hogy akkor majd ítéletet tartva „rendet csinál”, megteremtve ezzel Isten Országának kereteit. Ebben a tévhitben nem nehéz felismerni a zsidó nemzeti várakozást, amely szerint az Eljövendő fogja helyreállítani a királyságot. Ez az elképzelés azonban geocentrikus és emberközpontú, amellet teljesen materialista.

A valóságban az történik majd meg, hogy az a Pneuma (Isten Lelke), ami életre nemződött Jézusban, valaki másban is működni kezd. Ez természetesen azt is jelenti, hogy az Emberfi (bizonyos értelemben) visszatér, hiszen csak az Atyáéból lehet meríteni, s ő is abból merített. Az új Fiú vagy Leány tehát ugyanazt tenné és mondaná, amit ő, és ugyanabból a célból. Nevezetesen, arra buzdítana mindenkit, hogy sürgősen tegyen szert igazi, élő istenkapcsolatra, a maga és az emberiség érdekében. Ezzel a nyilvános működést vállaló személlyel ugyanaz történne, mint az Elsőszülöttel. Másképpen fogalmazva: Isten Lelkét a keresztények épp úgy kiebrudalnák a világból, mint üdvtörténeti elődeik, mégpedig ugyanazért.

A második (és n -edik) eljövételnek két biztos vonatkozási pontja van, és egy esetleges. Ha Isten emberi Fiává/Leányává válunk, akkor számunkra eljön a világvége, a *keresők* számára pedig lesz második eljövétel. Hogy a világ mit profitál mindebből, az már esetleges dolog. Ha kíváncsiak vagyunk a második eljövétel hatására, akkor csak meg kell nézni, hogy milyen következményei voltak az „első királyságnak”, tehát Jézus fellépésének.

Mielőtt túlságosan elszomorodnánk, vegyük észre a biztos és megakadályozhatatlan pozitívumokat: az egykori názáreti ács királlyá vált, az Atya pedig Fiúhoz jutott! Nem a megmenekülési rátával kell foglalkoznunk [2], hanem azzal, hogy bemenjünk a szűk kapun.

Egy Fiú-aspiránsnak azután lesz esélye hatást gyakorolni a világra, ha már végérvényesen istengyermeki státusba lépett. Éppen ezért elsődleges célja nem az emberek megtérítése, hanem az Atya megdicsőítése [3] kell legyen. Oktatni majd csak a tanítványait tudja, több-kevesebb sikerrel.

Második eljövétel tehát csak akkor lesz, ha az Emberfi követőre talál. Ez a Fiú vagy Leány fogja majd megismételni a nyilvános működést, az adott kor viszonyaihoz alkalmazkodva [4]. Ez a személy „Jézus nevében” (tehát istengyermekként) fog tevékeny-

[1] Tm 114.

[2] Lk 13,23–30

[3] Jn 9,3b

[4] Jn 14,12

kedni. Magyarán: Atyánk megdicsőülését e státus garantálja. „Jézus nevében” kérni egy dolgot annyit jelent, mint Gyermekként kérni valamit. Ez a viszony (az élő, közvetlen istenkapcsolat) a biztosítéka a „munkák véghez vitelének” [1], hiszen mindaz, ami jó, az Atyától jó!

Vajon Jézusnak milyen szerepe van a bekövetkező történetekben? Miért beszélt az ő második eljövételéről? Szerinte ő fog eleget tenni a kéréseinknek [2]. Vagy az Atya ad meg nekünk mindent? [3]. A válasz egyszerű: az Atya és a Fiú „egymásban” van [4], azóta, hogy az Elsőszülött egyesítette lelkét/szellemét Istenével [5].

Az Emberfi nem a saját nevében [6] tevékenykedett: őbenne az Atya működött [7]. Minden eljövételkor az Atya fog szóhoz jutni Gyermekében, vagyis az a Lélek/Szellem, ami a „kisdéd nyáj” [8] közös lényege. Amivé Jézus lett, az már öröktől fogva megvolt [9]. Ez a praexistens mag volt az igazi valója, s Jézus felismerte ezt! [10].

A tanítványok gyakran kérdezték: mikor látunk–értünk meg téged? Mikor „jössz el” a számunkra? Ilyenkor mindig azt válaszolta: majd ha újjászülettek [11]. Az összes kép, melyben gyermekek a példák, erre a csodás, másodszori [12] születésre utal.

Tehát a mi fejünkben lesz világvége, azaz fel fog számolódni addigi, helytelen világképünk. Ha eljön „az ország”, akkor a másik „országnak” – a sátáninak – mennie kell. Mindent más színben fogunk látni, új relációink támadnak. Sokmindent megértünk a Jóistenről, Teremtésről, az Isten Világáról, a Teremtényekről és a Tékozló fiúról is. El fogjuk tudni helyezni magát az embert is a palettán.

„Az egek föl fognak göngyölödni, és a föld is, előttetek. És aki az Élőből él, nem fogja meglátni a halált” [13]. Jézus egy izajási képet használ fel a „megzavarodás” [14] szemléltetésére: „Mint a könyvtekercs, összegöngyölödnek az egek, és seregük úgy lehull, mint a falevél, mint a szőlő, s mint a fügefáról a levél” [15]. Ez azonban csak egy kép, tehát a szinoptikusok borzasztó leírásait nyugodtan elfelejthetjük. *János okosabb*, az ő evangéliumában minden világos, ezzel kapcsolatban is [16].

Az Emberfi „királyságot” hagyott ránk, de annak trónusára nekünk magunknak kell – értelmünk segítségével – felkapaszkodni [17].

[1] Jn 14,12

[2] Jn 14,13–4

[3] Jn 16,23b–4

[4] Jn 14,7–11

[5] Tm 107.

[6] Jn 5,43 nevében = státusában

[7] Jn 5,19

[8] Mt 6,33–4; Lk 12,22–32; Jn 10,16; 17,20–1; Tm 22.

[9] Tm 18., Jn 8,14; 8,58

[10] Tm 2.

[11] Tm 36.

[12] Jn 3,3; Isz 172a/190 – 172b/207

[13] Tm 112.

[14] Tm 1.

[15] Izajás 34,4

[16] Jn 16,16–23

[17] Mt 19,28

Mit hirdetne ma ?

Fejezetünk címéből egy másik kérdés is következik, nevezetesen: vajon a Jézus–esemény helyhez és időhöz kötött dolog volt-e? Nem, mert ő az egész világgal perben állt, a világ személytelen erői pedig mindig ugyanúgy működnek. Az Örömhír se változik soha, mégpedig azért, mert igaz. Jézust nem lehet sem relativizálni, sem túlhaladni. Minden ilyen próbálkozás a meghazudtolását jelentené. Ő azonban azt nyilatkoztatta ki, amit az Atyától hallott [1].

Tehát bárhol és bármikor támadhatnak jézusok, minden kultúrkörben és minden országban [2]. Ezek a személyek az Elsőszülött nevében, azaz istengyermeki státusban lépnének fel. E „második eljövétel” csak úgy mehetne végbe, ahogy az első. Valaki Isten emberi fiává válna, s ezzel felhatalmazott Küldötté. A világ közepére állna, és testben jelentené ki magát [3]. Maga volna a megtestesült és működő szövetség, Isten és ember megbonthatatlan egysége. Benne válna nyilvánvalóvá, hogy létre lehet hozni az élő, közvetlen istenkapcsolatot.

Ugyanúgy vándorolna, mint az Elsőszülött [4], tanítaná és gyógyítaná az embereket, s tanítványokat szerezne, akiket a maga követésére buzdítana. Ez a Fiú vagy Leány nem volna hivatásos mértékadó, és külsején sem látszana, hogy kit képvisel. Származási helye és előélete könnyedén lenyomozható lenne [5], többen ismerősként azonosíthatnák [6].

A „történelmi egyházak” vizsgálóbizottságokat küldenének a nyomába, és a világi hatalomnak se lenne közömbös, hogy mit mond, s mit csinál. A média azonnal lecsapna a nagy eseményre, és beindulna az országos találgatás: vajon Jézus reinkarnálódott-e, vagy csak szélhámosságról van szó. A hétköznapi élet „természetesen” nem állna meg, az emberek továbbra is elmennének dolgozni és tanulni, építgetnék a házaikat, s odaülnének megszokott tévéműsoraik elé [7].

Ennél azonban sokkal fontosabb, hogy ő maga hogyan mutatkozna be, és kikkel közölné az örömhírét. A névválasztás, mint Jézus esetében, rajta múlna, a megszólítandó réteget viszont mondanivalójának tartalma jelölné ki. Érdemben tehát ő sem foglalkozna gyermekekkel, mert azok még nem képesek az élet nagy kérdéseivel szembe-sülni. Sem papokat, sem híveket nem győzködne, hiszen a hivatásos vakokat nem lehet látókká tenni.

Nem a diplomok környékén fordulna elő, inkább – jelképes módon – oktatási intézmények előtt, hogy ezzel is nyomatékozza a gondolkodás fontosságát. Jézusnak is a Salamon–csarnok bejárata volt a kedvenc helye, ugyanilyen megfontolásokból. Ő sem diszkriminálna zsidók, keresztények és hitetlenek között, de semelyik egyházzal nem vállalna közösséget.

[1] Jn 12,44–50

[2] Mt 8,11

[3] Tm 27.

[4] Tm 13., 87., Mt 8,20; Lk 9,58; Isz 195/37

[5] Jn 7,28 – 9

[6] Mk 6, 3

[7] Mt 24, 37– 8a

Tanításaival, tetteivel, jelképes cselekedeteivel ő is gondolkodásra inspirálna. Megtiporna sok keresztény hagyományt, szentségtöréseket követne el, és több nagy embert is lerántana a piedesztálról. Nem tisztelné a formális tekintélyeket, nem keresné fel a hivatalos mértékadókat. Nem venne részt egyházi megmozdulásokon és nem csatlakozna politikai mozgalmakhoz. Nem vállalná fel egyének vagy közösségek jogi képviselőjét, azaz nem bíraskodna evilági dolgokban [1].

Leleplezné a vallási köntösbe bújtatott emberi konstrukciókat, lerombolva ezzel a Sátán műveit. Igyekezne mindenkit visszaterelni a széles útról a szoros felé. Rámutatna a vallási hierarchia felesleges voltára. Lelőkné trónusáról a hitet, és az értelmet ültetné a helyére. Az ideigtartó boldogság helyett az örökösét ajánlaná. Nem a halál utáni üdvözülést kínálná, hanem az Életben maradáást.

Vigasz és remény helyett biztonságot nyújtana. Eddig megválaszolatlan kérdésekre is megfelelne. Ópiumosztogatás helyett az Élet kenyerét nyújtaná. Nem a sorssal való megbékélésre biztatna, hanem lázadásra. Perelne az egész világgal. Azt állitaná, hogy a vallás nem a társadalomba való beilleszkedés receptje. Sohasem a világból indulna ki, hanem a helyes istenképből. Felhívna a figyelmet arra, hogy az ember Isten lakhelyétől távol él.

Hazug istenkapcsolatok helyett az igazit ajánlaná. Az egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatás vételére szólítana fel. Nyilvános működése idején „isteni szférát” biztosítana a keresők számára. Bűnöket bocsátana meg, és eloszlatná a tévhiteket. Felhívna a figyelmet arra, hogy evilág egy pokoli hely, mely személytelen erők irányítása alatt áll, a Sátán vezérése alatt [2]. Rámutatna arra, hogy minden emberre elkerülhetetlen halál vár, ami nem természetes dolog.

Megcáfolná azt, hogy „Istennek képe a természet örök könyvében leírva vagyon”. Világnézeti szemléletváltásra ösztönözné. Azt hirdetné, hogy mindent újra át kell gondolni, előlről. Senkinek sem adna felmentést az újjászületés alól. Az emberi alapállás megváltoztatását kívánná: arccal a Jóisten felé kell fordulni. Választást szorgalmazna Isten és a világ között. Közölné, hogy minden bűn gyökere a világ szeretete [3].

Tanúságot tenne arról, hogy ez a világ rossz [4]. Bebizonyítaná, hogy hazugságra épül. Lerombolná a hazugság tartópilléreit, úgy, hogy nem maradna kő kövön. Külső (erkölcsi-etikai) megújulás helyett belső (értelmi) megigazulást követelne. Nyilvánvalóvá tenné, hogy az erkölcsi intelem már csak kegyelet, míg a megvilágosodás automatikusan tisztaságot teremt.

Közhírré tenné, hogy szellemi erőfeszítések nélkül senki se jut be Isten országába [5]. Hiába hirdetjük, szervezzük és védjük a hitünket, ha nem éljük. Kijelentené, hogy a vallás gyakorlása nem templomba járást jelent, hanem értelem vezérelte jó cselekedeteket. Nemcsak a családban s a gyülekezetben kell jó kereszténynek lenni, hanem elsősorban odakint, a világban. Se a gondolkodást, se a becsületes magatartást nem lehet megspórolni.

Azt állitaná, hogy az egyházi tisztségviselők felhatalmazása „emberektől van”, így az semmis. Felhívna a figyelmet arra, hogy a hivatalos mértékadók szolgálatnak nevezett uralkodással és bíraskodással töltik az idejüket, és „a hit védelmével” valójában a saját pozícióikat biztosítják. Mivel mindenük megvan, nincs szükségük az ismeret kulcsaira, így nem is tudnak semmit. Az istenkeresőket pedig azért üldözik, mert veszélyt jelentenek a számukra.

[1] Tm 73., Lk 12,13 (Mt 6,33; 23,2)

[2] Isz 57/129; 62/145

[3] Isz 29/90; 32/124

[4] Jn 7,7

[5] Tm 57., 78., 91., Isz 132/113

Megmagyarázná, hogy a vallásalapítók emberi vágyakat adnak a Teremtő szájába. A teológusok saját nézeteiket vetítik bele Istenbe, sőt, megpróbálják önnön képükre formálni őt. Evilág Ura pedig örömmel segít nekik a háttérből, mert így ördögi Rendszerének szörnyűségeit Istenre és az emberre tudja kenni. Ily módon a hierarchia az Örökévaló nevében teszi lehetetlenné a közvetlen istenkapcsolat kialakulását.

Kimutatná, hogy az ember odaadja az örök életét egy tál lencséért. Az Élet helyett üveggyöngyökkel is beéri, mert azzal fizetik ki. A Hazugság Atyja persze „az egész világot” kínálja, de a megállíthatatlanul öregedő s véges életű ember legfeljebb a morzsákkal lakhat jól. Valójában semmilyen területet sem hódíthat meg, és semmit sem birtolhat. A fenyegetően közelgő halál mindent értelmetlenné tesz.

Közölné, hogy Isten országát nem lehet biológiailag építeni. A sima születés nem garantál semmit, akkor sem, ha „kereszteléssel” van megfelve. Egy szava sem lenne a gyereknevelésről vagy az ifjúsági hitoktatásról. Nem eszményítené a családot s a házasság életét. Azt mondaná, hogy a házasság csak a nemiség legalizálása, ami a világba integrálja az embert. Az istengyermeki státusz viszont nem tűr korlátokat, nem hagyja megkötözni magát.

Mindenkit ráébresztene arra, hogy csak a halálnak nemz, és csak a pusztulásnak épít [1]. Az emberek utódaira halál vár, otthonuk pedig romhalmazzá válik. A homo sapiensnek a logika kősziklájára kell felhúznia a „házát”, és a saját lelkét kell életre nemzenie. Nem a hústestén kívül kell tevékenykednie, és nem mások érdekében. Azt az „országot”, amiről a Második beszélne, nem építeni kell, csak megtalálni.

[1] Isz 104/218

Jézus megkísértése

Az eseményeket a teofániához hasonló szükséztudás jellemzi. Ennek az az oka, hogy a megkísértés – akár csak az istenmegtapasztalás – kizárólag a Fiak osztályrésze. A Sátán csak az Emberfik előtt leplezi le tényleges hatalmát. Ahhoz, hogy Evilág Ura „személyesen” [1] keressen fel bennünket, istengyermekké kell válnunk. Éppen a megvilágosodással járó lelki azonosulás hívja fel a Sötétség Fejedelmének a figyelmét arra, hogy méltó ellenfele támadt. Az átlagemberek előtt azért rejtőzködik, mert létezésének bizonytalansága és szándékainak homályossága is az ő céljait szolgálja.

A Sátán minden Fiút megkísért; megpróbálja őket lebeszélni a nyilvános tanúságtévésről. Ez egy eltántorítási kísérlet, melyre a világ elé lépés előtt kerül sor [2]. Evilág Urát már otthon le kell győzni [3], e nélkül nincsen világra szóló működés. A kísértés visszautasítása végleges és visszavonhatatlan elköteleződést jelent, ez az aktus gyakorlatilag a vértanúhalál előzetes elfogadása [4].

Evilág Ura „a világot” kínálja, s ez a csábítás egyszerre valóságos és hazug. A Kozmosz tulajdonosa tényleg ő [5], így odaadhatná a Fiúnak „a lakott föld összes királyságát”. Ezzel a gesztussal csupán az Univerzum egy parányi pontjáról mondana le, de az is hűbéri birtoka maradna, mert Jézusnak a vazallusává kéne válnia.

Ehhez a tényleges világalomhoz azonban nem jár örök élet és teremtő erő, azaz a „kiskirályságot” csak ideig-óráig lehetne gyakorolni. Ez tehát rossz üzlet egy Emberfi számára, aki az Atya királyságát örökre birtokolja. Evilág Ura mindenkinek ezt a rossz üzletet ajánlhatja: a világ javainak ideigtartó élvezetét. A halandó ember nem is tudná „a világot” uralni, hiszen a testbe zártság még orbitális ellenőrzést sem tesz lehetővé, nemhogy kozmikus hatalomgyakorlást.

Az Ördög csak „farsangi királyságot” nyújt mindazoknak, akik az ő malmára hajtják a vizet. Ez a „sátánimádás” öntudatlan is lehet... A Sötétség Birodalmának trónját persze senkinek sem adja át, a világ legnagyobb császárai előtt is csak mézesmadzag van elhúzva. Az egyházi és világi hatalom (a kettő tulajdonképpen egy), morzsányi konkoclon huzakodik, a „birtoklás” és „dicsőség” nevetséges és illuzórikus. Az állandóan változó világot az öregedő és halandó ember nem tudja „konzerválni és hazavinni”.

A Sátán tehát igazat mondott abban, hogy rendelkezik a világ felett, de hazudott annak értékességét illetően. A világ ugyanis „csak test”, illetve „holttest” [6], így a földi hatalom és dicsőség értéktelen dolgokon való uralkodást jelent. Ráadásul ez az országolás mindenképpen véges. A visszavonhatatlanul elmúló dolgok viszont nem is lehetnek értékesek.

Evilág Ura arról is hallgat, hogy az általa adományozható „világcsászári” pozíciót meg is kell tartani, hisz a földi királyok személye egyáltalán nem szent és sérthetetlen. A sátáni örömhír a pártütők számára is lelkesítő akcióprogram... Evilágon az győz, aki ördögibb módszerekkel dolgozik !

[1] A Sátán nem „pszichén belüli realitás”, hanem személyes létező, aki a birodalmában tartózkodik. Emberi alakot azonban nem tud – s nem is akar – öltetni. Ez teljesen felesleges, mert „országá” saját maga kiterjesztése, amelyben mindent áthat aromaszzerű jelenléte.

[2] Zsk 27.

[3] Tm 99.

[4] Tm 17., Mt 16,24

[5] Lk 4,6

[6] Tm 55., 81.

A Sátán minden Emberfit (és minden embert is) arra csábít, hogy osztozzon vele „a” bűnben. Az ösbűnt ugyanis ő követte el, akkor, amikor fittyet hányt a Teremtőre, és hátat fordított a Mennyországnak. A bűn az önfejű engedetlenségben öltött testet, ezért hivatkozik Jézus mindháromszor Isten írott parancsára. Ezzel fejezi ki azt, hogy *ő nem* lesz engedetlen. Önző önfejűség helyett az Atya Lelkére hagyatkozik. Ez a megkísértés szimbolikus leírásának a mondanivalója.

Jól érezni magunkat Isten nélkül is – ezt szeretné elérni Evilág Ura. A Sátán egy teljesen szekularizált világot akar létrehozni. Ezért hazudik annyit, e cél érdekében szentesít (önmaga előtt) minden gonoszságot. A történelem hullahegyzeit azonban nem lehet megmagyarázni, csak megideologizálni. Az ördögi elképzeléseket kiszolgáló vallási szervezetek „üdv történetét” szelidítik a legvadabb kegyetlenségeket is.

A Gonosz számára nem kérdés, hogy kicsoda Jézus. A gonosz lelkek is azonnal felismerik benne Isten emberi fiát. A Sötétség irtózik a Világosságtól, mert antagonisztikus ellentétben áll vele. Az Emberfi felszólítására távozniuk kell a megszállt emberekből. Miért? Mert a fény magától értetődő módon elűzi a homályt. A fényt sugárzó ember világosságot támaszt maga körül [1].

Isten Uralma erőnek erejével jött el, Jézus szilárd elhatározásából. Isten Uralmába csak azok kerülnek, akik erőszakot alkalmaznak önmagukkal szemben. A királlyá válásnak a totális önmegtagadás a feltétele. Középút nincs: két úrnak nem lehet szolgálni! A megosztott lélek homályos, és a sötétség felé hajlik [2]. Csak a kiüresedést követi a teljes fénybe borulás. Választani kell a Jóisten és a világ között [3].

A választásban a világ „felismerése” segít [4]. Ha ragaszkodunk a javaihoz, akkor kísérthetők vagyunk. Szükségeinket a minimumra kell korlátoznunk. A világ ugyanis a nyilvános működés során semmit nem fog adni nekünk [5]. A létfenntartáshoz szükséges dolgokhoz azonban hozzájutunk, mert az Atya (ezen a szinten) gondot tud viselni gyermekeire.

Felmerül a kérdés; miért nem ölte meg Jézust a Sátán már idejekorán. Azért, mert Fiúvá válása előtt ugyanolyan ember volt, mint a többi. A minőségi változás *az újjászületés* időpontjához kötődik. A „hegyre épített erődített város” viszont már nem eshet el [6], hiszen a mécses maga az Atya helyezi a mécslábra, hogy mindenkinek világítson. A nyilvános működést tehát nem lehet erőszakkal megakadályozni.

A megvilágosodott s másoknak világítani akaró egyén azonban életveszélybe kerül. Számára nem adott a háborítatlan tanítás lehetősége. Minden Emberfi szorongatott helyzetekben tevékenykedik, nincs hová lehajtani a fejét [7]. Jézusnak is bujkálnia kellett, s nem egyszer kitérni kényszerült a túl korai végkifejlet elől.

Mivel nem a Szellem testesült meg (tehát nem szentháromságtani értelemben vett Fiú volt), hanem a hústest szellemiesült el (a szómában életre nemződött a Pneuma), az első logikus elpusztítási alkalom az újjászületés után adódik. Jézus mindaddig csak egy názáreti ács, akire a Sátán nem fordít különösebb figyelmet. A Sötétség Birodalmában felgyulladó Fény azonban már veszélyt jelent.

Az eltántorítási kísérlet [8] tehát nem azt célozta, hogy „vizsgálja fölül” a nézeteit, hanem azt, hogy ne kerüljön sor a nyilvános tanúságtételre, a történelemből maradjon ki a Jézus-esemény. Ez persze lehetetlen kívánság, hiszen aki világosságot gyűjt, az nem azért teszi azt, hogy utána vékát borítson a lámpásra. Ellenkezőleg: aki tüzet vet a világra, az szítja és táplálja, amíg csak ég! [9].

[1] Tm 23., Jn 1,5: A sötétség azt fel nem tartóztatta. (Csia Lajos fordítása)

[2] Tm 61.

[3] Tm 64., Isz 134/35 139/41 142/193 143/162

[4] Tm 55., 81., Isz 158/123

[5] Tm 87.

[6] Tm 31., Mt 5,14

[7] Tm 87., Lk 9,58; Isz 195/37

[8] Mt 4,1-11; Mk 1,12-3; Lk 4,1-13

[9] Tm 9., Lk 12,49

A „megkísértés” egy reflexszerű, kétségbeesett próbálkozás volt. Ez teljességgel érthető, a kérdés az, hogy miért nem ölte meg Jézust a Sátán, ott, helyben?... Hiszen ő kezdettől fogva embergyilkos [1]. A válaszhoz két további kérdést kell feltennünk. Egy: *hogyan* volt jelen a Sátán? Kettő: mivel és *kivel* állt szemben?

Ad 1. A Tékozló fiú valóságos és személyes létező, de éppen ezért nem érzékelhető a homo sapiens számára. Az ember nem kerülhet vele közvetlenül kapcsolatba, ugyanis más dimenziókban leledzik. Nem a Sátán rendkívüli lény, ellenkezőleg: a homo sapiens az, aki bizonyos értelemben nem valóságos létező. Mégpedig azért nem, mert degradált mivolta folytán nem képes transzcendens módon átlátni a dolgokat.

Az ember csak „a szívével” láthat jól, vagyis azzal az „értő érzékszervével”, amit Jézus hol fülnek, hol szemnek nevez... Ez a „másik”, „belső” szem és fül valójában a Lélek, a létrehozott Pneuma. Ez a bennünk lévő „lámpás” világíthat nekünk, ha már rendelkezésünkre áll [2]. A szellemi hagyaték szövege egyértelmű: „Fény van egy fénylény belsejében, és ez a fény megvilágítja az egész világot” [3]. Isten emberi fiai ebből a Fényből támadnak (a megvilágosodás útján), önmaguk erejéből („fáradságos” gondolkodás révén), az Atya kinyilatkoztatásai által [4]. Ha nincs ilyen lámpásunk, akkor semmit sem fogunk megérteni.

Ad 2. A Sátán, mint valóságos létező, látta, hogy nem emberrel, hanem az Atya Lelkével áll szemben. Ez a Lélek azonban örök, és ezért elpusztíthatatlan. Legfeljebb azt az embert ölheti meg, aki ezt a Lelket birtokolja. Ez a „szomatikus likvidáció” azonban nem hat Jézusra, hiszen ő nem a testében él, hanem a Lelkében. A sátáni gyilkosság csak akkor lenne sikeres, ha a Lélek birtokosa engedne a kísértésnek, és magától visszakozna [5].

Ennek hiányában Evilág Urának mozgósítania kellett az általa létrehozott Rendszer személytelen erővel operáló gépezetét, hogy annak törvényszerűségeivel tudja kieb-
rudalni őt a birodalmából. A Fiú azért nevezte őt embergyilkosnak, mert eleve szaka-
szosra tervezte a homo sapiens életét. A Sátán tehát előre programozott módon öldököl. Közvetlenül csak úgy tud ölni, ha rátelepszik az ember lelkére, a Pneuma azonban ki tudja üzni onnan [6].

[1] Jn 8,44

[2] Tm 71., Mt 6,22–3

[3] Tm 23.

[4] Tm 49.

[5] Mt 10,28; Lk 12,4–5

[6] Mt 12,28

Miért nem jut be az ember Isten Országába ?

Ahhoz, hogy erre válaszolhassunk, először is tisztáznunk kell, hogy hol is van az az „Isten Ország”? Vigyázat, egyáltalán nem a Mennyországról van szó, kérdésünk nem a halál utáni életre irányul, nem az üdvözülés feltételeit kutatjuk. Azt szeretnénk megtudni, hogy itt és most, emberi életünk folyamán, van-e lehetőség valamiféle „minőségi átalakulásra”. Ilyen irányú reményeinket Jézus táplálja, sőt, egyenesen szítja [1].

A katolikus „Isten Országá” félrevezető terminus, jobb, ha ezt a kifejezést nem is használjuk. Az *Isten uralma* sokkal jobb megközelítés, mert ebben már benne rejlenek az Atya-Fiúi viszonylatok is. Maga Jézus az „Isten királysága”, az „Atya királysága”, illetve egyszerűen a „királyság” meghatározást használta, amit a protestáns szentírásfordítások hűen tolmácsolnak is.

Jézus szóhasználata persze nem véletlen: a „királyság” a júdaizmus ősi kifejezése. Ennek tartalmára csak elvont fogalmakkal lehetne utalni, mert jelentése a zsidó világképben gyökerezik, ami – ahogy minden földi vallásé – emberközepű és geocentrikus. Ezért két részből áll: az egy Úrból (= Izrael Istenéből), és az egy világból (= a Föld nevű bolygóból). Az Úr egyesíti magában a férfi és a női mivoltot (Já + Hevah = Jahve), az ember pedig az ő (egyetlen említésre méltó) teremtménye. Az Örökkévaló szigorú Bíró-Isten, aki csak egyszer teremtett: ezt a jó, habár véges (a Messiás eljövetelkor minden megváltozik-átalakul) világot. A „mennyország” a világ végén fog eljönni, itt a földön, s ekkor a választott nép tagjai királyok lesznek. Fontos megjegyezni, hogy a Messiás is ember (hisz csak egy Úr van !) ő lesz Isten földi helytartója. Az Örökkévalónak csupán annyi szerepe van az egészben, hogy megrendezi ezt a szituációt, egyébként se helye, se funkciója nincs az elméletben.

A zsidó ember várakozása tehát evilági jellegű: Isten királyságán egy más aiónbeli, de itt a földön megvalósuló, anyagi javakkal teli globális kiterjedésű országot ért. Jézus tanítványai megéreztek, hogy mesterük nem lehet más, mint a Messiás, ezért Jakab és János már jó előre bejelentette alkirályi igényét [2]. Izrael politikai Szabadítót várt, s egy földrajzilag körülhatárolható birodalmat.

Jézus e felfogással verbálisan is szembe helyezkedett: tüntetően „az Atya királyságáról” (mint valami merőben más dologról) és „a” királyságról (értsd: az igazi királyság) beszélt. Pilátus előtt világosan kimondja: „Az én királyságom nem evilágból való” [3]. Így természetesen a földi helytartóságot sem vállalta, bár a nép nem egyszer királlyá akarta tenni. Többször is utalt arra, hogy „országá” nem látható és nem építhető-szervezhető, mint egy párt vagy egyház. Össznépi szabadításról nála szó sincs, mindenkit az igazság (= a saját kútfejből merített tudás) ment meg [4].

Ez a másfajta királyság azonban megjelent Jézusban, s mert benne volt, fizikailag is közel kerülhetett (az akkor élt) emberekhez. A kinyilatkoztatás ily módon „testben” is meg tudott történni [5]. Isten királysága tehát nem időben került közelebb, hanem a Fiú személyében-tolmácsolásában közvetlenül is elérhetővé vált. Ez a lehetőség természetesen csupán időleges volt [6]. A kinyilatkoztatás vételéhez ma már más csatornát kell és

[1] Tm 9.

[2] Mt 20,20-1

[3] Jn 18,36a

[4] Lk 17,20; Jn 4,25; Tm 71., Isz 110a/216,7

[5] Tm 27.

[6] Tm 37..

lehet használni [1]. Szerencsére a királlyá válás rajtunk múlik, így bárki trónra ülhet, beleértve a nőket is [2].

Az, hogy Isten Országá „köztünk van”, csak félreértés. Jézus akkor mondta, hogy a királyság (már) közöttetek van, mikor az emberek gyűrűjében állt. Fizikai távozása óta ezt már nem mondhatjuk. A „köztetek van” akkor s ott azt jelentette: én vagyok, bennem jelent meg, személyemben látható-érthető meg, fogható fel. Én vagyok az egyedüli mértékadó, engem küldött az Atya, csak rám hallgassatok ! Tanítványai minden kétséget kizáróan konstatálták, hogy mesterük a királyság állapotában van [3], csupán azt nem értették; hogyan került „oda”... Jézus ezt a kérdést többször is megválaszolta: komoly és következetes gondolkodás árán világosodtam meg, s megvilágosodott személyként már másoknak is tudok világítani.

Aki keres, az talál, de a kérdező-kereső ember csak magában tud „találni”: a világos szem, a belső fül, az érző szív – mind-mind az agyban van. Az ember az eszével ismerheti fel [4], hogy az Atya Fiává/Leányává válhat, s lélekben-szellemben lehet azzá. „A királyság” olyan lelki- vagy tudatállapot, ami, ha bennünk van, akkor meg is látszik rajtunk. Jézus teljesen világosan beszél: „Értsétek meg, Isten királysága bennetek van” [5], de afelől sem hagy kétséget, hogy ha nincs bennünk, akkor akárhol is van, mit sem érünk azzal [6].

Ezt könnyen be is látjuk, ha már tudjuk, hogy mi is az a királyi tudatállapot. Ez a szellemi-lelki szint a közvetlen istenkapcsolattal egyenlő. Jézus azért volt Isten fia (= lényegileg, tulajdonképpen ugyanaz, mint a szülője-teremtője, ahhoz a legteljesebben hasonult, legközelebbi emberi hozzátartozója), mert értelmi fáradozás árán létrehozta ezt a szétszakíthatatlan kapcsolatot. Az Emberfi (= Isten időrendben első, történetesen hím-nemű „gyermeke”) volt az élő példa arra, hogy a királyság bárki számára elérhető. Aki pedig nem közvetítő által kapcsolódik Istenhez, az igazán él [7], az olyan embernek már örök élete van. Erről a valakiről mondhatjuk, hogy bejutott Isten „országába”.

Sajnos, mindmáig csak egyetlen ilyen személyt ismerünk: Jézust, az egykori názáreti építőmestert. Rajta kívül eddig még senki sem ment át a halálból az Életre, pedig ő barátot és ellenséget is arra biztatott, hogy lépjen a nyomába. Nyilvános működését s kinyilatkoztatásait azóta is értetlenség övezi. Példabeszédei és logionjai megfejtésre várnak. Jobbján és balján üresen állnak a bársonyszékek [8], holott végrendelete szerint nekünk is asztalhoz kell ülnünk [9] Atyja országában, ahol még sok lakás van [10].

Valakinek a nyomába lépni azt jelenti, hogy pontosan ugyanazt az utat járjuk be, mint az előttünk haladó. Ez az, amit Jézus megvalósulva akart látni: követőinek sorát, akik az Élet felé törnek, önmagukat erőszakkal megtagadva, és a világ ellenében. Isten Fia vagy Leánya abban különbözik a többi embertől, hogy teljesen kiüresíti szívét-lelkét az Atya számára, s ezzel alkalmat biztosít neki a világban való működésre.

Nos, tudjuk már, hogy mi is az az „Isten Országá”, és hogy hol kéne lennie... Vajon miért nem jön létre, miért nem tud megmenteni bennünket ?

A szemfüles olvasók most megkérdezhetik, hogy: Miért kell egyáltalán „bemenni”? Miért nem születünk bele mindjárt abba? Miért vagyunk a mennyországtól (Isten lakhelyétől) távol? Miért nem alanyi joga az embernek a közvetlen istenkapcsolat? Miért csak erőnek erejével [11] hozhatjuk azt létre magunkban? Istenképűnek mondhatjuk-e

[1] Tm 109.

[2] Tm 115.

[3] Tm 23.

[4] Tm 40.

[5] Lk 17,21b

[6] Tm 2.

[7] Tm 58.

[8] Mt 20,20-3

[9] Lk 22,28 - 30

[10] Jn 14,2-3

[11] Lk 16,16

az embert, ha pont a lényeg hiányzik belőle? S ha már – ad absurdum – így áll a helyzet, akkor miért nincs egy széles út, miért kell egy szűk kapun át beverekedni magunkat ?

Ezekre a kérdésekre könnyen meg lehet felelni, az Emberfi mégis példabeszédekbe és rejtélyes logionokba rejtette a válaszokat. Az ismeretszerzésnek ugyanis az a legbiztosabb módja, ha némi fejtörés árán magunk jövünk rá a megoldásra ! Az ily módon megszerzett tudást aztán már senki sem veheti el tőlünk. Ezért íratta Jézus szellemi hagyatékának [1] elejére: „Aki megtalálja e szavak értelmét, nem ízleli meg a halált”.

Az ember azért nem jut be Isten Országába, mert az atyai kinyilatkoztatás fogadása helyett emberi konstrukciókat ad az Örökkévaló szájába. A homo sapiens a saját elképzeléseit és vágyait vetíti bele a Teremtőbe [2], sőt, megpróbálja önnön képére formálni őt. Isten emberi Fiait és Leányait azonban a gondolkodás szüli [3]. Ezek a gyermekek tehát szellemben fogannak. Ez a sokszor előjövő „gyermek” Jézus ajkán mindig az újjászületés szimbóluma. Vajon miért ? Mert folyton kérdez.

Az ember igazi tragédiája az, hogy nincsenek kérdései.

[1] Ez az ún. Tamás–evangélium. (mek.oszk.hu/14600/14682)

[2] 1Móz 1,26 – 8

[3] Tm 3.

Végső kérdések

Hol vagyunk? Mi ez a világ? Van-e értelme az életünknek, s ha igen, mi az? Mi az ember? Van-e Isten? Miből következik jósága? Ő ugye csak-jó? Tényleg a jósága az ereje? Vajon boldog-e? Hol lakik, s változtatja-e a helyét? Változik-e a lényegét illetően? Miért nem láthatjuk őt? Ugye nem varázspálcával teremt, a semmiből? Adhatja-e azt, amije nincsen? Teremtése egyszeri, szakaszos, vagy folyamatos? A Mennyei Atyának ugye csak mennyei fiai lehetnek? Mindent ad-e a Mindentadó? Tudnak-e teremteni a fiai? Van-e szabad akaratuk? Miért ennyire igazságtalan az élet? Miért nem uralkodik Isten a világon? Miért nem hat oda (és ide) a Mindenható? Tényleg mindenható-e? Van-e gondviselés, s kik élvezhetik azt? Most igazságos vagy irgalmas az Isten? Beavatkozik életünk és a világ dolgaiba, vagy nem? Ha nem, akkor miért beszélünk csodákról? Rezonál-e Isten a világ történéseire? Lehet-e boldog, ha „lenéz”? A Föld nevű bolygó egyenlő a Világgal? Más égitesteken is vannak civilizációk? Lesz-e (van-e) ember utáni fokozat? Van-e evolúció, s véget ért-e? Ami kezdetes, az véges is? Akkor a mennyországbeli életünk is? Mi az a „valóság”? Mi az „idő”? Mi az, hogy „elmúlt”?

Honnan van a rossz, s miért domináns? Ugyan mit adhat egy teremtmény a Teremtőjének, s ugyan mit vehet el tőle? Mi az, hogy „istenképű”? Hozzá tartozik-e ehhez a teremteni tudás? Ha nem, akkor beszélhetünk-e istenképűségről? Mi lehet a különbség Teremtő és teremtményei között? Mi az a „szellem”, mi az a „lélek”? Mivel lehet kiemelni a Mennyországot? Mindenki üdvözülni-e? Kapott tulajdonságokkal van-e értelme a „próbára tevésnek”? Ugyan hol történhetne meg ez a próba? Miért képtelenség a „tisztítótűz”? Miért nem lehet pokol? Vannak-e tékozló fiúk a Mennyben? Vajon mire használják szédítő lehetőségeiket? Saját világukban élnek-e? Szép-e az a világ? Van-e örömhíre az önzésnek?

Mi hiányzik a legjobban a mi világunkból? Miért nem tudta Jézus sehol lehajtani benne a fejét? [1]. Jó-e ez a világ? Miért tökéletlen, s hogyan lehet az? Miért csúnya és miért hazug? Miért vásári, s miért zajos? Mitől kaotikus? Miért változik benne minden? Miért marad a lényeg ugyanaz? Mitől igazságtalan, s miért ostoba? Miért szép az élet a világ fiai számára? Hogyan találhatják meg benne a helyüket? Mitől és miért boldogok?

Van-e „élő” és „élettelen”? Az állatnak tényleg nincs lelke? Miért eszik egymást? S mi miért fogyasztjuk őket? Biztos, hogy a növények nem rendelkeznek én-tudattal? Mi a különbség „szervetlen” és „szerves” anyag között? Valóban harmónia-e a Kozmosz? Természetes-e a természet? Miért irtózik a természet az embertől? Hogy mondhatja valaki, hogy „Istennek képe a természetben leírva vagyon”? Milyen Istenre lehetne így visszakövetkeztetni? Miért repülnek el előlem a madarak? Miért szűr meg a szúnyog, miért mérgez a liliom? Miért nyel el a folyó, miért emészt el a tűz? Miért mérges a gomba, s miért édes a mákony? Miért fal fel a cápa, s miért visznek ki a partra a delfinek? Miért mar meg a kígyó, s miért nem bánt a gorilla? Miért adja életét értem a kutya, s a macska miért a házhoz hű? Miért nem tapos emberre a ló, s miért öklel fel a bika? Miért reng a föld, miért pusztít a víz? Hogyan történhetnek közlekedési balesetek?

Hány nép él a Földön? Közülük hány az Isten választottja? Melyikkel nem kötött szövetséget? Hány „igaz hit” van? S ha egyik sem az? Melyik egyház az „egyedül üdvözítő”? Ha nincs ilyen, melyik az értékesebb? Kellenek-e mértékadók? A kereszténység előtt hány millió ember élt a földön? Addig senki sem üdvözült? Milyen keretek biztosítják az Istennek tetsző életet? A felekezeten kívüliek mind rossz emberek? Jézus csak a zsidó vallási rendszerbe nem akart beilleszkedni, vagy semelyikbe se tudna? Ha nem alapított egyházat, akkor ez hogyan keletkezett? Van-e lényegi különbség a júdaizmus és a kereszténység között? Van-e üdvtörténeti kontinuitás? Vállonveregetné-e egymást

Mózes és Pál? Ha a körülmétkedés nem használ semmit [2], akkor mi értelme van a gyermek-keresztelésnek? Beszélhetünk-e szabad akaratról, ha nem társulnak hozzá lehetőségek? Miért lesznek szegények mindenkor? [3]

Igaz-e, hogy aki ember, az tévedhet? S igaz-e, hogy a pápa ember? I. János Pált valóban ama „gépezet” ölte meg? A Péter-állalékokkal tényleg tőzsdéznek? Szétkergetné-e Jézus a vatikáni kufárokat? Miért könnyebb az egyházért szenvedni, mint az egyháztól? Hány katedrális igazol egy koldust? Ha tényleg hatmillió keresztény van Magyarországon, akkor miért nem állítjuk vissza közfelkiáltással az apostoli királyságot? Ha Galilei rehabilitálásához majdnem négyszáz évet kellett várni, akkor mennyit kell a relativitás-elmélet elfogadásához? Miért jó a keresztény szellemű iskola, ha az összes régi kommunista olyanba járt? Ha vannak tábori lelkészek, akkor miért nincsenek nyilvánosháziak? A pénzért szeretőknek nincs joguk a lelki békéhez, csak a pénzért gyilkolónak? Szentté avathat-e valakit egy nem-szent? Miért nem foglalkozott Jézus gyermek-hitoktatással?

Hány boldog ember él a Földön? Hányan vágyódnak a boldogság után? Hányan érik el? A többinek mit ér az élete? Ha az ember boldogságra termett, miért nem az? Mi a boldogtalanság oka? Mi a cselekedeteink valódi rugója? Mi a boldogság, s miben találhatjuk azt meg? Miért nem találjuk, holott keressük? Ki vagyok én, s mivé válhatok? Mi lesz a múlt felé irányuló vágyaimmal? Miért nem tudok kitűnni és miért nem tudok beolvadni? Miért örökök várkastélyt ez, és reumát amaz? Miért van gazdag és szegény? Miért van fehér, fekete, vörös és sárga ember? Miért nem fog egyformán mindenki esze? Miért pattanásos ez, s miért szemüveges amaz? Miért erőszakos az egyik, a másik miért sebezhető? Miért egyszázbélű ez, a másik miért dagadt? Miért táncoslábú ez, miért botlábú az? Hogy lehet az egyik égimeszelő, a másik pedig törpe?

Miért védtelen az ember, már az anyaméhben is? Miért fájdalom közepette születik? Miért foganhat erőszakban, mámorban és véletlenül? Hogyan lehet nem várt, nem akart? Miért akkor és oda születik? Mitől lesz fiú vagy leány? Hogy születhet csonkán, bénán, vakon? Miért dobják kukába az épet, s miért lélegeztetik évtizedekig a sérültet? Miért játszik gyerekkorában az egyik, s miért robotol a másik? Miért övják az egyiket, a másik miért kiszolgáltatott? Miért marad sokáig gyermek ez, s amannak miért nem volt gyermekora? Neki miért nem volt apja, neki miért volt három is?

Miért kísérik haza ezt a lányt, a másikat pedig sohasem? Miért ízlelheti meg a csókot idejekorán ez, s miért szomjúhozik amaz? Miért van aranyszőke haja ennek, s az miért szeplős-vörös? Miért tud leburnulni ez, s mitől fehérbőrű az? Miért veszi el idő előtt szüzességét az egyik, miért nem tudja azt elajándékozni a másik? Miért esik túl könnyen teherbe ő, ő pedig miért magtalan? Miért szül torzót a szűz, s miért van szerelemgyereke a szajhának? Miért a szépség a legnagyobb hatalom a földön? Miért mulandó, s a csúnyság miért nem az?

Ha nincs igazi bűnös, miért igazi mindig az áldozat? Miért van véres világbéke, miért vannak háborúk? Miért van bűnözés, és kik a valódi bűnösök? Miért vannak betegségek, miért vannak temetők? Miért kell meghalni, s miért nem tudunk, ha akarunk? Nem túl nevetséges az ősbűnt az embernek tulajdonítani? Mennyire tudja befolyásolni a világ sorsát a mai ember? Mennyire befolyásolhatta azt a kardfogú tigris elől menekülő ősember? Az ember megjelenése előtt hány ezer faj élt? Hol húzódik köztünk a határvonal? Szenved-e az állat, s fájdalommal szül-e? Van-e magához való esze? Pusztultak-e már az emberiség előtt élőlények, növények? Volt-e vulkánkitörés, szökőár? Ki pusztított és miért? Ez a világ a mi világunk? A mi világunk az egész Világ? Ki a mi istenünk? Igazi Isten-e attól, hogy nekünk az? Mit érzel evilágot látva? Van-e szemed, s akarsz-e látni?

[1] Tm 87., Mt 8,20; Lk 9,58; Isz 195/37

[2] Tm 52.

[3] Jn 12, 8a

Ismerd meg önmagadat !

Előszó

Most olyan tükröt tartok az olvasó elé, mely megmutatja pillanatnyi helyzetét. Tudniillik, mindenki egy egyéni és személyre szabott üdvtörténeti pályán *sodródik* vagy *halad*. Csak kevesek mozgása tudatos, a nagy többséget a csordaszellem hajtja. Ez utóbbiak sohase nézhetnek szembe önmagukkal, mert mindig a többieket látják. Az önmegismerésre és a meggazdagodásra csupán az „elveszett juhoknak” van esélye. Jézus kizárólag hozzájuk és értük jött, hiszen csak *a keresők* ismerik fel a hangját. „Királlyá” a befelé forduló, az élet nagy kérdéseivel foglalkozó ember lesz. Az ilyen személy megtalálja „az élet helyét” és újjá is születik, nem utolsósorban azért, mert környezetét szemlélve levonja a nyilvánvaló következtetéseket [1].

Az alkalom

Az evilági élet sokszor produkál olyasmit, ami erősen elgondolkodtató. Hiába mondjuk, hogy „ez az élet rendje”, „a világ így működik”, „ilyen az emberi sors” – mégsem tudunk igazán megbékélni ezekkel a dolgokkal. Nagy nehezen tesszük túl magunkat rajtuk, és a túske sokáig bennünk marad. Személyes érintettség híján is megsérülünk, mert isten-, világ- és emberképünk kap súlyos sebet. Ha pedig velünk történik valami, akkor képesek vagyunk teljesen összeomlani.

Ezek az események alkalmat nyújtanak arra is, hogy magunkba szálljunk. A közmondás szerint Isten megveri azt, akit szeret. „Verés” hiányában ugyanis nemigen foglalkozunk vele, így aztán pozitív találkozásra nincs is mód. A gondolkodó embert éppen az jellemzi, hogy tragédiák nélkül is keresi a kapcsolatot. Ez a folyamat igen gyümölcsöző, mert Isten nem mértékkel adja a Szellemet [2]. Az így megszerzett tudás olyan jellegű békét tud adni, amit a világ nem nyújthat. A Célba ért személy mindent átlát, számára semmi sem marad titokban [3].

A nagy vízvázalasztó

A kérdés csak az, hogy keressük-e az okokat, érdekel-e bennünket a dolgok nyitja. Aki gyermek módjára állandóan kérdez és kérdez [4], az megkapja a válaszokat. Mindenkinek megnyitják, aki a tudás ajtaján kopogtat [5]. Az elsöprő többség sajnos nem akar látni és hallani. A vakok legfeljebb a világtalanokhoz mennek tanácsért... [6]. Az ember abban hisz, amiben hinni akar: hogy érette vannak mindenek. Az Örökkévalót is saját képére formálja, vele akarja legalizálni a harácsolás iránti vágyát [7].

[1] Tm 4.

[2] Jn 3,34

[3] Tm 1.

[4] Mt 18,1-7; Mk 9,33-7; Lk 9,46-8

[5] Tm 95., Mt 7,7-8; Lk 11,9-10

[6] Tm 33., Mt 15,14; Lk 6,39; Jn 9,39-41; Isz 80/50,1; 108/197

[7] Ter 1,28

A homo sapiens egy gépiesen cselekvő, programvezérlésű automata, akinek a mammon parancsol [1]. Istenkapcsolatát az egyházra bizza, ez pedig olyan, mintha valaki egy részvénytársaságot bízna meg nemi életének lebonyolításával. A dolognak súlyos következménye van, mert az egyén, s a vallási szervezet tisztségviselője is, hoppon marad [2]. Az emberek „vakok a szívükben” [3], így nem is érdekli őket a közvetlen istenkapcsolat lehetősége [4].

A „homo sapiens” tragédiája az, hogy a *mindennel* szemben a *semmit* választja [5]. A vallásos ember ezen is túlmegy: a lehetőséget muszájnak fogja fel, s eltolja magától... Abban a világban akar otthonra lelni, ahol semmiképp sem rendezkedhet be [6]. Ez az oka annak, hogy sírva és fogcsikorgatva tengeti napjait a „külső sötétségben” [7].

Íme, néhány példa :

1. Újsághír

„Egy esztergomi cukrászdában szörnyű dolog történt. Egy fiatal házaspár, akiknek csak nagy sokára született gyermekük, a Bazilikában imádkozott. Miután hálát adtak Istennek, lesétáltak a belvárosba, csemegézni. Az apa a nyakában vitte nevetgélő, másfél éves kisfiát, aki nagyon szeretett így utazni. Alacsony termetű édesanyja előttük lépett be a cukrászdába. A helyiség mennyezetén nagy ventilátor forgott, ami szabályosan lefejezte a kisgyereket. A vér mindent és mindenkit összefröcskölt. A szülők semmit sem észleltek, csak a vendégek sikoltozására kaptak észbe. Az anya – kis növése miatt – amúgy sem akadályozhatta volna meg a tragédiát. A hivatalos szervek bűncselekmény hiányában nem indítottak eljárást.”

2. Tévéműsor

„A paksi kompnál tragédia történt. Egy személygépkocsi belecsúszott a Dunába, és a két benne tartózkodó kisgyerek megfulladt. Az apa kiszállt jegyet venni, az anya pedig a csomagtartóhoz ment. A rossz vagy rosszul behúzott kézifék nem tudta megtartani az autót, így az egyre gyorsulva a jéghideg vízbe szaladt. Az anya hiába futott utána, de ha utol is éri, nem tudta volna elfordítani a kormányt a felhúzott ablak miatt. Az apa a vízbe vetette magát, de még csak nem is látta, hogy merre lehet a kocsi. A gyerekek túl kicsik voltak ahhoz, hogy önerejükkel a felszínre kerüljenek. Nem kizárt, hogy a balesetet részben műszaki hiba okozta.”

3. Rádiós tudósítás

„Sokadszorra esett meg, hogy egy alkalmi szerelmespár a rakpartról a folyóba csúszott. Lakásproblémák miatt ugyanis többen csak személyautóban lehetnek együtt. Ilyenkor a festői alsó rakparton parkolnak le, ahol csekély a forgalom. A kéziféket nem húzzák be, mert a kar útban lenne, e helyett sebességbe teszik a kocsit. A heves ölelkezés közben azonban üresbe rúgják a váltót, s önfeledt állapotukban még az autó lassú mozgására se figyelnek fel. A mostaniaknak szerencsésük volt, mert egy taxisofőr észrevette a guruló járművet. Beugrott a zajló folyóba, és az utolsó pillanatban kihúzta az utasokat. Az életmentő férfi viszont szerencsétlenül járt: elmerült a vízben. Csak este kilenckor fogták ki a holttestét.”

[1] Jn 8,41–4

[2] Tm 33., 38., 103.

[3] Tm 27.

[4] Tm 71.

[5] Mt 16,24–7

[6] Tm 87.

[7] Mt 8,12

Folytathatnánk még ezt a sort, hisz havonta történik ilyesmi, bár nem mindig teszik közhírré. A pártállami időkben nem is jelenhettek meg ilyen jellegű hírek, képeket pedig egyáltalán nem közöltek. Ma a divatos témák szorítják ki egymást a híradóból, tragédiáról csak akkor esik szó, ha nincs más szenzáció. Most szándékosan békebeli események kerültek terítékre, mert a háborús borzalmakról látszólag könnyű sommás véleményt mondani. Valójában a népirtásokat s a természeti katasztrófákat ugyanilyen nehéz helyre tenni, habár egyesek mindent „kimagyaráznak”... Mi azonban, e tényekkel szembesülve, mondjuk ki, hogy mit gondolunk ezekről a dolgokról!

Lehetséges vélemények

- Isten útjai kifürkészhetetlenek.
- Isten nem ver bottal.
- Mindez az általános erkölcsi romlás miatt van.
- Mindez az eredeti bűnre vezethető vissza.
- Mindenről az ember tehet.
- A szóban forgó események szereplői valami módon bűnösök voltak.
- A szülők felelőtlenül viselkedtek.
- A kisgyerekekből angyalok lettek.
- A taxisofőr azonnal üdvözült, hiszen életét adta barátaiért.

Az ilyen vélemények legalább olyan szörnyűek, mint maguk az események. Isten a maga részéről mindent megtesz azért, hogy megértesse magát az emberrel. E cél érdekében elsősülött Fiát is a kereszthalálig tartó tanúságtételre szólította fel. Ő sem bottal, sem más módon nem ver senkit. Az „általános erkölcsi romlás” egyidős az emberiséggel. Az eredeti bűnt nem az ember követte el, hanem a Hazugság atyja [1]. Az ember sok mindenről tehet, ám nem „magától” bűnözik. Minden egyes homo sapiens végső soron áldozat, mégpedig Evilág Urának az áldozata. A szülők felelőtlensége nem említhető egy napon a következményekkel, a rájuk szakadt „büntetés” aránytalan. A gyerekekből nem lettek angyalok, ez a kifejezés egész mást jelent. A taxisofőr nem üdvözült azonnal, mert biológiai halála megakadályozta abban, hogy megszerezze az örök életet. Azt csak hosszadalmas és „fárasztó” [2] szellemi erőfeszítések után lehet megkapni. A három esetben éppen az a legnagyobb tragédia, hogy egyesek számára túlságosan hamar lezárult ez a biológiai élet kínálta lehetőség.

Mit mond erről Jézus ?

Az ő korában is történtek ilyen jellegű dolgok, és nyilatkozott is azokról. Akkor is megesezt, hogy emberek haltak meg a templomban, méghozzá istentisztelet közben. Az idő tájt is voltak, akik tömegszerencsétlenség áldozataivá váltak. Ő tudta, hogy nem voltak bűnösebbek másoknál, s azt is, hogy nem Isten büntette őket. Hírhözőit arra figyelmeztette, hogy *ha más felismerésre nem térnek*, akkor hasonlóképpen fognak elveszni [3].

Vajon milyen hasonlóságra célozhatott? Ezt a következő példázat [4] világítja meg. A mondanivaló a következő: ha az egyén újra és újra elutasítja a Dolgokkal való szembenézést, akkor sosem fogja létrehozni azt a közvetlen istenkapcsolatot, ami megmenti az országbeli haláltól. Ez esetben teljesen mindegy, hogy biológiai életének *mely szakaszában*, s hogy *miképpen* halálozik el, hiszen – így is, úgy is – Pneuma nélkül távozik. Márpedig a tét nem más, mint énünk Életre nemzése !

[1] Jn 8,44

[2] Tm 91.

[3] Lk 13,1–5 hasonlóképpen = életre nemzett Pneuma nélkül

[4] Lk 13,6–9

Magyarra fordítva: aki 90 éves korában, egy hosszú és boldog élet után leheli ki a lelkét, dédunokái társaságában, *de Pneuma nélkül*, az pontosan odáig jutott, mint az, aki másfél éves árvaként hunyt el, tüdőbajban. Különböző okokból ugyan, de egyikük sem érte el a Célt, tehát egy közös tragédiában osztoznak. Az egyetlen és igazi emberi tragédiában: az örök életre el-nem-jutásban. Ez akkora tragédia, hogy semmiféle biológiai csapás nem képes fokozni... Jézus szerint az emberek üresen (= Pneuma nélkül) jönnek a világra, és arra törekednek, hogy üresen is távozzanak [1]. Mivel ez „sikerül” is nekik, kár sópáncodni az exitus hogyanján...

És hol marad a Gondviselés ?

Az általános jellegű és mindenre kiterjedő Gondviselés fogalmát a jüdaizmus is ismeri, hiszen ez a dolog minden földi vallás egyik alappillére. Ha van Isten, akkor nyilván törődik a teremtésével, mégpedig automatikusan. Magyarán: a hívő ember egy világfenntartó és „rendszer szabályozó” tevékenységet tulajdonít Istennek. A kereszténység is ezt hirdeti, mégpedig Jézus nyilatkozatai alapján [2].

Itt azonban egy nagy félreértés van, ami abból is látszik, hogy a hívek egyáltalán nem fogadják be ezeket az igéket, sőt életvitelük szöges ellentétben áll azok mondani-valójával. (Ahogy a hegyi beszéd egyéb részeivel is.) Mindenki az étel-ital-ruháért aggodalmaskodik, az ember vet, arat és csűrbe takar [3]. Igazából csak a pogányok kivételek: ők a mának élve nem törődnek semmivel. Bizonyos értelemben a világ fiai okosabbnak bizonyulnak náluk, ahogy máskor is [4].

A megoldás roppant egyszerű: a jézusi mondandók csak az őt követni akaró Fiú-aspiránsoknak szólnak. Az egész Nyilvános Működés az ő érdekükben történt, kizárólag hozzájuk jött, és értük vállalta a kereszthalált [5]. Ők azok, akik hallgatnak rá, ezért csupán őket tudja tanítani. Elvileg senki sincs kizárva ebből a körből, még a nők se... [6]. Mindenki saját magát zárja ki, oly módon, hogy elengedi a füle mellett a megmentő igéket [7]. Következésképpen a sok meghívott közül kevesen lesznek a választottak [8], márpedig csak ezek képesek a szövetségkötéssel záruló kinyilatkoztatás vételére.

Az Örömhírt nem lehet egy evilágban berendezkedni akaró kollektíva törvényeivé tenni. Jézus „országá” nem evilágból való [9]; a királyság egy tudatállapot, ami Atya és Fiú (Leány) lelki egymásbanlevését jelenti [10]. Az eme státushoz vezető út pedig szigorúan egyéni és személyre szabott [11], mégpedig azért, mert nem tud másmilyen lenni, hiszen közvetlen istenkapcsolatról beszélünk.

Az Emberfi által megígért (és megélt) gondviselés egyáltalán nem általános jellegű, és nem is terjed ki mindenre. Az Atya csak a Fiain tud segíteni, s azért tud, mert benne van. Ráadásul őket is csak a nyilvános tanúságtétel során képes segíteni. Annyi étel-ital-ruha-lakást tud biztosítani, amennyi feltétlenül szükséges. A „százannyi” ház és szántóföld átmeneti haszonélvezetet jelent, ahogy a „százannyi” szülő, testvér, feleség és gyermek szintén csak az üldözések idejére jelent támaszt. Aki már nyakába vette a kivégzőkeresztjét [12], nincs ideje a tartós viszonylatokhoz, arról nem is beszélve, hogy amúgy sem akar birtokolni semmilyen evilági kincset.

[1] Tm 27.

[2] Mt 6,25-34; Lk 12,22-31

[3] Isz 132/113

[4] Lk 16,8

[5] Jn 17,1-26

[6] Tm 115.

[7] Mt 7,21-3

[8] Tm 22.

[9] Jn 18,36

[10] Tm 107.

[11] Mt 7,13-4; Lk 13,24

[12] Mt 16,24

Az istengyermekeké lenni nem akaró hívők ezzel szemben egy olyan fokú – szeretetekre is kiterjedő – gondviselést képzelnek el, ami több ok miatt se működhet. Az Atya nem azonos Evilág Urával, így nem is tud semmiféle befolyást gyakorolni a földi történésekre. Ő csak emberi Fiai s Leányai által juthat szóhoz. Az Emberfi szavakkal, tettekkel és jelképes cselekedetekkel mutatta be, hogy miben különbözik Atyja *e kor istenétől* [1], akit Sátánnak is nevezhetünk. Ő az, aki bárhol és bármikor „kézi vezérlést” alkalmazhat a Kozmoszban [2]. Ezt csak vészhelyzetben teszi meg, mert általában elegendő a személytelen erők automatikus működése. Sajnos, a hívők legtöbbször a Rendszer fel nem ismert törvényszerűségeiért adnak hálát...

Van valami, ami bizonyos fokú védettséget adhat az embernek; mégpedig a tanítványi státus ! Ha valaki Fiú-aspiránssá válik, akkor *tudása arányában* felhatalmazást kap némely dologra [3]. Az ehhez szükséges erő természetesen Jézuson keresztül jön, és az Atyától származik, de magát a védettséget a tudás adja. Minél többet tudunk, annál nagyobb biztonságban leszünk. A folyamat végére pedig elérjük a teljes nyugalmat, azaz Jézus békéjét [4].

Ki profitálhat egy tragikus eseményből ?

Bárki, aki hajlandó megerőltetni az agyát. Az ember lelke/szelleme/értelme/esze egy és ugyanazon dolog ! A „szív”, a „szem” és a „fül” egyben van, ez az az „értő-érzékszerv”, amellyel képes az irgalom logikája szerint gondolkodni. Akinek van esze, az használja is, s aki nem használja, annak tulajdonképpen nincs [5]. A Kincset csak az találhatja meg, aki felszántja „a földjét” [6], vagyis aki hajlandó a nyakába venni az Emberfi könnyű terhét [7]. A szellemi erőfeszítés valójában nem nehéz, és sok mindentől megkímél bennünket. Ha megkeressük a tragédiák és katasztrófák okát, akkor nyugalom tölthet el minket, még a holtakkal kapcsolatban is [8].

A megközelítés módja

Az jut el az igazsághoz, aki előlről kezdi az egészet [9]. Jézus fel akart jutni a mennybe, ezért „a mennyből szállt alá”, vagyis először a legalapvetőbb kérdésekkel foglalkozott ! Felülről lefelé haladva tette fel a kérdéseit, és a logika – Isten segítségével [10] – mindenre választ adott. A tudás kulcsa a gondolkodás, az igazsághoz a helyes következtetések vezetnek el. Ha híján vagyunk a legalapvetőbb ismereteknek, akkor nem érthetünk meg semmit. Kezdjük hát onnan, hogy van-e Isten...

Nikodémus nem volt hajlandó mindent előlről átgondolni, ő *felmentést kért* a szellemi erőfeszítések alól [12]. Ilyen jellegű felmentést azonban senki sem kaphat Istentől. A mennyek országát az „erőszakosok” ragadják magukhoz, akik erőnek erejével törekednek arra felé [13].

[1] 2Kor 4,4

[2] Ami önmaga kiterjesztése, így aromaként hat át mindent.

[3] Lk 10,17–20

[4] Tm 1., 59., Jn 14,27

[5] Tm 40.

[6] Tm 110., Mt 13,44

[7] Tm 91.

[8] Tm 50.

[9] Jn 3,13

[10] Tm 40., 43., 89.

[11] Tm 43., Mt 12,31–2; Jn 4,23–4

[12] Tm 57.

[13] Mt 11,12; Lk 16,16

Átok és ima

A 107. oldali tragikus események kapcsán jogosak az égbe kiáltó indulatok. Ki ne értené meg a szülőket, akik jajongva tudatják a világgal, hogy szerintük nincs Isten. Ez az ő viszonylatukban igaz is! Tudniillik, még el se indultak azon az úton, amelynek végén – a közvetlen istenkapcsolat formájában – Isten léte valósággá válik. Persze, „csak” az ő számukra, de hát ez a legtöbb, amit a homo sapiens elérhet. Az ember tragédiája az, hogy kollektív megoldásokban gondolkodik, noha sem a kiválasztottság, sem a kinyilatkoztatás, sem a szövetségkötés, sem a megmenekülés nem képzelhető el tömegméretekben. Ez egy olyan illúzió, melyet az egyház táplál, mégpedig a Sátán sugallatára.

Természetesen az lenne a jó, ha mindenki, és nagyjából egyszerre indulna el az üdvösség irányába, ez azonban, ezen a világon, lehetetlen. Az Emberfi világosan beszélt a „kiválasztottak” számáról [1] és a kinyilatkoztatás útjáról–módjáról [2]. Ő arra intett bennünket, hogy ne a megmenekülési rátával foglalkozzunk, hanem azzal, hogy mi is a bejutottak közé tartozunk! [3]

Ha nincs Istenünk (a bennünk kialakuló Pneuma formájában), akkor gondot sem tud viselni ránk. A gondviselés persze csak a keskeny úton való haladást célozza, mert ez az egyetlen terület, ahol működni képes. Isten nem tud és nem is akar belefolyni a hétköznapi élet dolgaiba, mert ez a világ nem az ő világa. Tragikomikus, hogy a hívők földi kincsekért–lehetőségekért imádkoznak hozzá... Ha kapnak valamit, az azért van, mert Evilág Urához sokkal hatékonyabban imádkoznak! Ez az ima az életvitel és a viselkedés, mely meghozza a maga „gyümölcsseit”.

Mikor az ember elkerül egy tragédiát vagy mentesül valamely következménye alól, akkor azt mondja, hogy „imáim meghallgatásra találtak”. Ez teljesen nonszensz, mert egy Bíró–Istent feltételez, aki ráadásul befolyásolható is. A köznapi értelemben vett ima egyáltalán nem jelent istenkapcsolatot, és ezt a homo sapiens tudja is, csak hazudik magának. Igazán imádkozni csak egy Jézushoz hasonló Emberfi tud, éppen azért, mert közvetlen istenkapcsolata van, pontosabban: ő maga a megtestesült, élő istenkapcsolat. Az embert, aki egy „zsebkiadású káoszharcos” [4] ez a lehetőség nem érdekli [5]. Ezért születésétől haláláig egyfajta kötéltáncot jár, vagyis sírva és fogcsikorgatva egyensúlyoz az evilági élet háborgó tengere felett.

A vallásos ember ezt azzal tetézi, hogy a jót és a rosszat is Istennek tulajdonítja. „Az Úr adta, az Úr elvette, áldassék érte az Úr neve.” Ez magyarul azt jelenti: fogalmam sincs, hogy mi miért van, s hogy hogyan lehet a jó rossz, és hogy miképpen lehet a rossz jó. Tudatlansággal keveredő érdektelenség pecsételi meg a homo sapiens sorsát, amit lelkiismeretlenség fejel meg. A „hájjal benőtt”, vagy „megkövesedett” szív semmit se képes felismerni, a begyöpösödött agy nem tud logikusan működni. Az embert az öli meg, hogy kollektív hitet tesz az esze helyére [6]. Így aztán nem jön rá arra se, hogy élete folyamán nem Istennel áll szemben. Az örömök és a tragédiák mögött nem őt kell keresni! A jézusi gyógyítások és halott-feltámasztások azt tudatják, hogy Isten csak-jó, az ő Világában nincs betegség és halál, s ha alkalmat kap rá, akkor itt is megszünteti ezeket.

Hazugságok halmaza

Bármelyik világvallásról is legyen szó, biztos, hogy félrevezeti a kereső embert, tudniillik mindegyik kollektív módon kezeli az istenkapcsolat kérdését. A „széles utak” azonban a veszedelembe visznek, csak a szűk kapu nyílik az Életre. A végső kérdésekkel egyénileg

[1] Tm 22., 48., 76.

[2] Tm 40., 71., 107., 109.

[3] Lk 13,23–4

[4] Pierre Casetti–Frei

[5] Tm 27.

[6] Tm 42., 43., 44.

kell foglalkozni, és ha a gondolkodó ember nem adja fel, akkor mindenre választ kap. Ez a folyamat az igazi üdvtörténet, ezt koronázás követi [1].

Isten ugyanis csak a kereső számára van. Az ilyen ember valóban kapcsolatban áll vele [2], a kétoldalú viszony pedig automatikusan elmélyül [3], és csak a teljes egymás-banlevésnél áll meg [4]. Jézus egy olyan *kereső* volt, aki megvalósította, és demonstrálta is ezt a tökéletes egységet [5]. Isten csak akkor *van*, ha belénk költözve nyilvánosan működni kezd [6]. Ekkor a többi ember számára is elérhetővé válik a közvetlen isten-kapcsolat *lehetősége* [7].

Ez a világ éppen azért rossz, mert nem nyújtja alanyi jogon ezt az élő kapcsolatot. Csak akkor birtokolhatjuk, ha minden másról lemondunk. Mégis az Emberfi példáját kell követnünk, mert a megszerzett státus az, ami megment bennünket [8]. Nincs semmiféle kollektív „megváltás”. Ez a kereskedelmi kifejezés ritkán szerepel az evangéliumokban, hiszen egy páli terminusról van szó. A vallásos emberre tengernyi hazugság zúdul, s kizárólag az okosak üsszák meg szárazon.

Evilág szolgái

Isten ajándékára – a szent Szellemre [9] – a hívó ügyet sem vet. Ha valami problémája van, akkor gondolkodás helyett a papokhoz megy... Az Emberfi óvott ettől a fordulattól [10], mert ezáltal lelkiismeretünk más zsebébe kerül. A Célhoz csak rajta (az istengyermeki státuson) keresztül lehet eljutni, minden más út a veszedelembé vezet. A vallási szervezetre hagyatkozó egyén ahhoz az őseMBERhez hasonlít, aki megfagyott a kőszé-
ből kifaragott piccsén.

A papok az erkölcsi-etikai megújítást erőltetik, az emberi magatartásra akarnak hatni. Ez egy kilátástalan és fölösleges dolog, mert amíg a lélek nem válik homogénná, addig a próbálkozások kudarcra vannak ítélve [11], ha viszont megtisztul, akkor a viselkedés magától megváltozik [12]. A tudás birtokába jutott ember már *képtelen* a vétkezésre [13], egy Emberfi már verbális bünt sem tud elkövetni [14].

A hazugság kiapadhatatlannak tűnő folyama viszont a SÁTÁNTól egészen a lelki-vezetőig hömpölyög. A papok nem tudnak semmit, ők csak elődeik hiedelmeit viszik tovább [15]. Ha kell, akkor persze tűzzel-vassal védik a hitet, akár saját kezüleg is hajlandók ölni érte [16]. A „jó” pap a hitéért az Istenen is átgázol...

Az egyház nem foglalkozik a végső kérdésekkel, mert az beláthatatlan következményekhez vezetne. Hamar kiderülne, hogy Isten és ember között nincs szükség közvetítőre [17]. Nem lehetne igazolni az ópiumforgalmazást, és fel kéne számolni a jogosulatlan biztosítási tevékenységet. A papok valójában olyasmit ígérnek, amivel nem rendelkeznek. Arról gyözködik a híveket, amit maguk is csak hinni szeretnének. Olyasvalaki nevében beszélnek, aki nem hatalmazta fel őket erre. Küldött csak egy Emberfi lehet, aki nek felkentségét a tettei bizonyítják.

- [1] Tm 1., 93.
- [2] Tm 89.
- [3] Tm 40.
- [4] Tm 107.
- [5] Tm 27.
- [6] Tm 2.
- [7] Tm 71., Jn 1,12
- [8] Tm 2.
- [9] Jn 4,10
- [10] Mt 23,9
- [11] Tm 61.
- [12] Tm 90., Mt 23,25
- [13] 1Ján 3,9
- [14] Jn 8,46
- [15] Tm 38., Mt 23,9
- [16] Jn 16,1–4
- [17] Jn 12,19

A vallási szervezetek ellenérdekeltek abban, hogy a Jóisten és az ember egymásra találjon, hiszen ők az állítólagos közvetítésből élnek, mégpedig igen jól. Igazi funkciójuk az, hogy meggátolják a homo sapienst az istengyermekké válásban. Ha pedig ez nem sikerül, akkor „a nagyobb rossz elkerülése érdekében” – likvidálják [1]. Ez egy öntudatlan tevékenység, amit Evilág Ura irányít. A szekularizáció elleni harc már tudatos, tudniillik nem szeretnék, ha bárki is önélkülük boldogulna.

A próbatétel helye?

A vallásos ember úgy tudja, hogy az evilági lét az örökkévalóság előszobája. Az üdvözülés érdekében azonban nem tesz semmit: keresés, készülés és tanúságtevés helyett csak lavírozgat. Valójában nem akar mást, mint „szépen élni”, vagyis mindenben megtalálni a középutat. A trónörökösök számára [2] viszont nincs középút, választani kell Isten és a világ között [3]. A kompromisszumkészség „hiányzik” Jézus tanításából...

A hívők persze hallani sem akarnak ilyesmiről. Nekik az a fontos, hogy az egyház szentesítse az életvitelüket. A szolgáltató jellegű vallási szervezetek ontják is az „áldást” és a „biztosítékokat”, így elkerülhetetlen az elkárhozás. Ez a kifejezés azt jelenti, hogy az embernek *kárba megy az élete*, vagyis országbeli szempontból kihasználatlanul marad az az idő, amit itt tölt. Aki viszont nem él a nagy lehetőséggel, az meghal! [4]

Ez az országbeli halál előre megjósolható, a hívők viselkedése alapján. A törvényszerűség ugyanakkor nem jelent szükségszerűséget, hiszen a tragédia könnyen elkerülhető lenne [5]. Sajnos, az emberek hagyják, hogy a hivatalos mértékadók elállják az útjukat [6], sőt egyenesen megbízzák őket ezzel. Ha viszont vak vezet vakot, akkor mindketten gödörbe esnek. A hívek a világba való beilleszkedés receptjének gondolják a vallást, és a papok meg is akarnak felelni ennek a várakozásnak. Bizony, kettőn áll a vásár, ám egyik fél sem profitál...

Ez az ördögi kör tovább gyűrűzik, mert az utódok ugyanonnan indulnak, ahonnan a szüleik. Ők se tudnak a szántó földjükbe rejtett kincsről, így aztán nem is találhatják meg [7]. Akik úgy gondolják, hogy mindent megtettek a gyermekeikért, valójában semmit sem csináltak. Ha ugyanis a Lélek kárba vész, akkor mi az, ami megmarad? [8]. Hiába forog minden a csemete körül, ha nem csírázik ki benne a Pneuma-mag. Ez lenne az igazi Élet-adás, mert ez az igazi születés! [9]. A hívő ember magatartásából egyáltalán nem lehet arra következtetni, hogy ő valamiféle próbának akar megfelelni. Sorozatos felmentéskérésekből áll az élete, és csupán azzal törődik, hogy mi alól kaphat feloldozást... A papok meg is bocsátják a bűneit, csak hogy ilyesfajta tevékenységre nincsen jogosítványuk. Ez majd ki is fog derülni „odaát”. Akkor a papok majd úgy fogják érezni magukat, mint az a rendőrtiszt, akit az általa letartóztatottak cellájába zártak be.

A keresztény ember hazugságok burkában nő fel. Ez nem azt jelenti, hogy tudatosan megtévesztik őt, hanem azt, hogy valakik – önhibájukból – nem tudják közölni vele az igazságot. Arra nevelik, hogy önmagának is hazudjon, főleg a szexualitás kérdésében. A Pneumát nélkülöző egyed azonban félig állat, félig gép, így az életét a kéjvágy és a fájdalom irányítja. Korán megtanulja, hogy *amiről nem beszélünk, az nincs...* Ezért az sem tudatosul benne, hogy a születés és a halál egyformán abnormális. Nem döbben meg azon, hogy a szűz torzót szült, s hogy a kurva szerelemgyereket. Az ilyesmi mindig csak másokkal történik meg...

[1] Jn 11,45–50

[2] Mt 19,28–30

[3] Tm 55., 81., Isz 29,90; 32/124; 62/145

[4] Tm 71., Jn 8,21–5

[5] Tm 91.

[6] Tm 38., 103.

[7] Tm 110.

[8] Mt 16,26

[9] Tm 102.

Élet a külső sötétségben

A sodródó ember nem törődik azzal, hogy hol van, s azzal se foglalkozik, hogy ő tulajdonképpen micsoda. Ha megválaszolná ezeket a kérdéseket, akkor hamar rájönne arra is, hogy élete folyamán nem Istennel áll szemben. Isten az ő szövetségese lehet, feltéve, ha nem akar ebben a világban berendezkedni. Itt amúgy is csak sírva és fogcsikorgatva lehet élni, sőt a tragikus események is „benne vannak a pakliban”... A homo sapiens úgy mond igent ezekre, hogy közben nem létező dolgokban bízik... Úgy gondolja; ha ő nem tesz rosszat, akkor vele sem történhet semmi rossz. Ezért a felfogásért csak saját magát okolhatja.

A világ legnagyobb hazugságai

Ahogy a címből is következik, a felsorolás nem teljes. Ez a 33 pont azokat a dolgokat sem tartalmazza, amikre az olvasónak magának kell rájönnie. Ha már azt is tudja, hogy mi a legalapvetőbb hazugság, akkor semmi sem állhat útjába annak, hogy más felismerésre térjen.

1. Nincs Isten.

De van. Mindig volt és mindig is lesz. Magyarán: örök. Az ember szempontjából nézve változatlan és időtlen, ám a saját idejében nyilván változik, különben nem tudna rezonálni teremtményei megnyilvánulásaira. Lényegét illetően persze változatlan, mert mindig a lelkiismeretével összhangban viselkedik. Ezért nevezzük tökéletesnek, s ugyanezért tartjuk boldognak is. Isten csak-jó, nem lehet beléje dualizmust vinni. Léte garancia a jóságára, mert csak a Jó létezhet.

2. Azt sem lehet bizonyítani, hogy van Isten, s azt sem, hogy nincs.

Csak olyasminek lehet bizonyítani a létét, ami van, a nem létező dolgot képtelenség. Ami nem létezik, annak neve sincs. Nem mondhatjuk, hogy: „Nézz oda ! Látod, hogy nincs?”, hiszen ha lát valamit, vagy meg tudja nevezni a vita tárgyát, akkor az létezik... Isten nemlétét csak állítani lehet, eleve lemondva mindenfajta bizonyításról, mert a bizonyítási kísérlet azonnal megcáfolná az állítást. A lelke mélyén mindenki tudja, hogy van Isten, csak a másik embertől várja a bizonyosságot. Erre a bizonyosságra azonban csak egyénileg lehet eljutni, ez a felismerés kizárólag személyesen élhető át. Szükségképpen van ez így, hiszen a szóban forgó élményben két lélek találkozik, itt egy harmadik rész-vevő nem lehet jelen. Isten léte tehát sosem igazolható – mások számára.

3. Istent csak az emberek találták ki. Ha nem lenne, ki kéne találni...

Azt az istent, akit a homo sapiens a saját képére formált, azt valóban az emberek találták ki. A gátlástalan harácsolás programját ők adták a szájába (1Móz 1,28). A bűntetésekkel-jutalmazásokkal operáló, áldozati adományokkal befolyásolható, igazságos de irgalmas (!), érthetetlenül gondot viselő, kifürkészhetetlen akaratú, felfoghatatlan állagú és nemű, a semmiből (!) és varázspálcával teremtő, jócselekedeteket számláló, de végül mindent („hivatalból”) megbocsátó Úr – tényleg emberi mű. Ennek az istenképnek azonban semmi köze sincs a valósághoz.

4. Istennek képe a természetben leírva vagyon.

Az ember alatti világ véres körforgásban küzd a létért: a nagyobb megeszi a kisebbet, az erősebb végez a gyengébbel, az agresszívabb kirekeszti a többieket a párosodásból, elsőként a betegek és a kicsinyek esnek áldozatul, a fészkeket kirabolják, a tojásokat feltörik, a kölyköket nemegyszer a szülők falják fel. A növények kíméletlen harcot folytatnak a tápanyagokért s a fényért, ez jól látszik a gyorsított felvételeken. A természet szépnek és harmonikusnak tűnhet a városi kiránduló számára – de csak azért, mert már nem él benne. Alig van kitéve az őserdő növényi és állati veszélyeinek, az időjárás szeszélyeinek, jobbára az ökológiai katasztrófák sem érintik. Hitler expanziós törekvéseit az élővilág törvényei igazolják, ő hivatkozik is erre a Mein Kampf-ban.

5. Isten csak a dolgok összessége, a mindenség eredője (panteizmus).

Ez egy geocentrikus és materialista felfogás. Rendszeren belül sem igaz, mert a Természet nem természetes, a Kozmosz korántsem harmónia...

6. Isten mindenható.

Ha a „mindenhatón” olyasvalakit értünk, aki bármit megtehet, akkor ez Reá nézve nem igaz. Önmagával-lényegével-céljával ellentéteset ugyanis nem „tud” tenni.

7. Isten irgalmas / igazságos.

Isten lehet irgalmas *vagy* igazságos, de a kettő együtt nem. Ha irgalmas, akkor ez azt jelenti, hogy a tények ellenére másként dönt, az igazságos lelkület pedig ezt nem teszi lehetővé.

8. Isten végtelen.

Ezt a jelzőt általában rosszul használjuk. A „végtelen” egy tér-idő kategória fosztóképzős alakja, vagyis a térbelinek tagadása. Magyarán: nem térbeli. Mégis, mikor a „végtelen” szót kimondjuk, valami térbeli végnélküliségre gondolunk, ami ostobaság.

9. Az ember istenképű.

A Teremtés könyve egyetlenegy dologban jelöli meg az ember istenképűségét: a váltivarúságban (1Móz 1,27). Az ilyesméhez hús-vér test szükséges, amelyet táplálni és ruházni kell. Az ehhez kapcsolódó érzékszervek az állatokhoz és a gépekhez képest is tökéletlenek. Szervezetünk sérülékeny, öregedő és halandó. Az ember a váltivarúság miatt nemi életet is él, továbbá szaporodik. Ehhez azokat a szerveit használja, melyek a kiválasztást végzik az anyagcsere-folyamatban. Hol hát a hasonlóság? Ha Jahve egyesíti magában a férfi és női mivoltot (Já + Hevah), akkor miért választotta volna azt szét az emberben? Ha pedig megtette, akkor bizony vége az istenképűségnek... Szerencsére ez csak a régi teológusok kétes értékű spekulációja.

10. Az ember a teremtés koronája.

Hogyne. Mit is mond Madách ?

*Ezt tartja tán az a kis féreg is,
Mely a gyümölcsöt eszi el előled,
Meg a sas, melly a kis madárra csap.*

.....
*Az ebnek is eb legfőbb ideálja,
S megtisztel, hogyha társaúl fogad.*

11. A világ egyenlő a Földdel, a többi égitest csak fényüzési kellék.

Állítja a homo sapiens, akinek geocentrikus és emberközpontú a felfogása. Ez az alapállás nagy butaságról és még nagyobb gőgről árulkodik.

12. A teremtés egyszeri esemény volt és befejezett dolog.

Igen? És mit csinált Isten a teremtés előtt? S utána? Ha pedig időtlen, akkor mikorra datálható az aktus? A változatlan Isten miért „mozdult meg”? Vajon miből teremtett? Hol volt mindaz, ami lett? S mivé válik a világ végén? Teremthet-e az Örök mulandót? A helyes válaszok Isten létéből vezethetők le... Ha van, akkor csak-jó lehet, s ez a jósága állandó. Aki jó, az ad, vagyis teremt. Ez a teremtési tevékenység Isten lényege. A teremtési folyamat tehát egyidős Istennel. Ily módon nem lehet sem egyszeri esemény, sem pedig szakaszos.

13. Mindenkinek szabad akarata van.

Abszolút értelemben senkinek sincs... Istennek azért nincsen, mert Ő a jóság mellett kötelezte el magát, önmagával-lényegével pedig nem tud ellentétesen viselkedni. Meny-nyei teremtményeinek ugyanezért csupán „egyszer használatos szabad akarata” van: Isten mellett való döntésük következményeként elvesz a visszatáncolás lehetősége. Esetükben a szabad akarat megléte a teljes értékű választás kritériuma... Az embernek egyáltalán nincs szabad akarata, mert szándékai mellé alig-alig társulnak lehetőségek. A homo sapiens mozgásteret igencsak parányi...

14. Mindenre kiterjedő, általános Gondviselés van.

Ha Isten teremtette ezt a világot (értsd: a Föld nevű bolygót), akkor ilyesmire nincs szükség. A dolgoknak maguktól kell menniük, mégpedig remekül. Az emberiség története azonban nem ezt tükrözi... Ha viszont nem ő alkotta, akkor vajon belenyúlhat-e a világ dolgaiba?

15. Lélekvándorlás van.

A zsidókeresztény talajból kinőtt egyházak ezt nem tudják igazából megcáfolni. Teológiájuk tudniillik a lélekvándorláshoz hasonlóan geocentrikus és emberközpontú. Amíg „a teremtés koronája” önmaga körül forog, nem jöhet rá semmire. Más felismerésre kell térni!

16. Az igazság „odaát” van.

Valószínűleg még nagyon sok, a földihez hasonló civilizáció kering az űrben. Mindegyikük azt gondolja, hogy a másik tudhat valamit. Mi azt tudjuk, hogy csak az igazság tesz szabaddá (Jn 8,31–3), s ehhez a tudáshoz hozzá lehet férni (Tm 1.).

17. Az üdvtörténet folyamatos és jó irányba megy.

És miért kellett majomember-szinten kezdeni? S miért közelítünk újra a majomember-szinthez?

18. Ez a világ a próbatétel helye.

A Jöisteni teremtéshez ilyesmire nincs szükség... Semmiféle várakozási vagy próbaidő nem indokolt. Nincs honnan hova fejlődni, s nincs is ilyesmire hely. Filozófiai értelemben „idő” sincs rá...

19. Az egyén élettartama és sorsa előre meghatározott (predestináció).

Üdvözljük Isten bábszínházában, ahol mindenkit dróton rángat... Reméljük, jól érzi magát, hiszen nincsen semminemű felelőssége... Az ilyen és ehhez hasonló felfogások csak helytelen istenképből következhetnek, amit egy geocentrikus és emberközpontú szemlélet fejel meg. Más felismerésre kell térni!

20. A világ rosszaságáért az ember a felelős.

Beleértve természetesen az „eredeti bűnt” is ! A homo sapiens mindent elvállal (persze, nem személyesen, csak filozófiai síkon), ha megtarthatja a „teremtés koronája” címet. Ez azonban szintiszta gőgösség, és éppen erre épít az igazi bűnös... A saját vétkét más nyakába varrja.

21. Az ördög nem létezik.

Ez a sugallat a legzseniálisabb húzása. Aki „nincs”, azt nem lehet leleplezni. Tettenerés és legyőzés kizárva. Evilági szolgái szintén szürke eminenciásokként uralkodnak, felelősségre vonásuk így teljességgel lehetetlen.

22. Az ördög csak „pszichén belüli realitás”.

A Mennyei Atyának csak mennyei fiai lehetnek, mondta Barcza Barna, és igaza is volt. Isten Tékozló fia sehol máshol nem tartózkodhat, csakis a saját birodalmában. A homo sapiens azért nem találkozik ezzel a személyes létezővel, mert az átlagembert fölösleges komolyan kísérteni, anélkül is elvész pitiáner bűnei következtében. Ha viszont Isten Fia vagy Leánya életre nemzi önmagát, akkor azon nyomban az útjába áll (vö. Lk 4,1–13), hogy eltántorítsa őt a nyilvános működéstől.

23. Az ördög nem is olyan fekete.

De igen ! Önfejű, önző, hazug és gonosz. Abszolút nincs tekintettel az emberre (vö. Jn 8,44b,c).

24. Az emberek – állatok.

Ha egy emberre azt mondom, hogy: állat, az sértés. Mármint az állat számára. Egy állat ugyanis mindenkor a mivoltának megfelelően cselekszik, amit az emberről nem lehet elmondani.

25. Az ember tulajdonképpen egy gép.

Nem, csak gépiesen viselkedik, mert alapvetően egy programvezérelt automata. A gépnek nincs lehetősége „feljebb lépni”, a homo sapiensnek – van.

26. Az ember tökéletlen.

Igen, de tökéletessé válhat, mégpedig úgy, ahogy az Atya (vö. Mt 5,44–8), aki mindig a lelkiismeretével összhangban viselkedik.

27. Az élet szép !

Ez a világ nem jó. Hazug, csúnya, vásári és zajos. Állandóan változik, csak az igazságtalanság, ostobaság és gonoszság „örök” benne... Az élet minden területe a harácsolás örömhírétől hangos. A mindennapi lét motorját a hazugság olaja keni.

28. Hamarosan sokkal jobb lesz...

Az emberiség történelme nem más, mint az utódokba vetett hiú reménység. Az egyén gyakorlatilag semmit sem profitál belőle. A homo sapiens életének tulajdonképpen nincs értelme.

29. Az ember lehet boldogabb!

Sőt, még boldogabb is lehet. Csak az az alapfok, az elérhetetlen. Amikor az ember „boldog”, akkor azt érzi, hogy „hamarosan és véglegesen jó lesz nekem”. Aztán mégse.

30. Az öregségnek is megvan a szépsége.

Állítják a fiatalok... A többiek már mélyen hallgatnak. Talán tudnak valamit az anyagcsere-folyamatok „természetességéről”.

31. Volt egy földtörténeti aranykor.

Hol és mikor? A választott nép Mózes idején rabszolgatartó társadalom volt. A prófétákat meggyilkolták, és a teokratikus berendezkedést közfelkiáltással királyságra változtatták át (vö. 1Sám 8,1–22). A kereszténységet egy pogány császár tette államvallássá, akit csak a halálos ágyán lehetett (?) megkeresztelni. Ez az uralkodó az „egy vezér, egy nép, egy vallás” szlogen alapján központosította hatalmát, ahogy előtte és utána mások is. Az anglikán egyháznak is a király a feje, s annak is üzenete van, ha Putyin a kamerák előtt templomba megy.

32. A társadalmi rendszerek jó irányba fejlődnek.

Egyes modellekben ember embert zsákmányol ki, másokban pont fordítva.

33. A zsidó–keresztény párbeszéd eredményre fog vezetni.

„Üdvtörténeti kontinuitás” nem létezik, több okon sem. Kollektív megigazulás nincs, az igazi üdvtörténet az az egyes emberben végbemenő megvilágosodási folyamat. Össznépi szinten nem köttetett sem ó-, sem újszövetség. Isten és ember csak kettesben köthet ilyen jellegű megállapodást. A júdeizmus Mózes műve, a kereszténység pedig szent Pálé. Jézusnak semmi köze sincsen kettejükhöz, ahogy Beméritő Jánoshoz sincs. A krisztológiai konstrukciók nem vezetnek sehová, csak Jézus példabeszédekbe rejtett kinyilatkoztatásai.

Evangéliumok

„A szűk kapu” utolsó hét fejezete (*A Szellemi Hagyaték, a Máté-, a Márk-, a Lukács- a János- evangélium, Jézus keresése az apostoli levelekben és az Iszlám hagyomány*) a könyv legfontosabb része. Ha a kereső olvasó találni is akar, akkor gondolkodnia kell. Így aztán az egyes megfejtési segédletek (hivatkozások, kérdések és megállapítások) után sokszor hiányzik a kommentár. Az igehelyek mondanivalóját tehát mindenki maga fogalmazhatja meg, a beígért segítséggel (Tm 89.).

Mindenkinek jó munkát kíván:

a szerző

*„Az igazság nem meztelenül jött a világba,
hanem szimbólumokban és képekben.
Máshogy a világ nem fogja megkapni az igazságot...
Az igazság, mely kezdettől fogva létezik,
el van vetve mindenütt.
Sokan vannak, akik látják, amint elvetik,
de kevesen vannak, akik látják, mikor learatják.”*

Fülöp-evangélium

ELŐSZÓ

A legelső dolog, ami felmerül az Olvasóban, valószínűleg az, hogy miért rejtettek Jézus szavai. Mert bizony azok, s nemcsak itt, a Tamás–evangéliumban. Igéit minden előfordulási helyen értelmezni kell. Ez nagyon fontos, mert Örömhírét logionjaiban fejt ki. Egy írásmű tehát akkor tekinthető evangéliumnak, ha tartalmaz ilyen mondásokat.

Az isteni ismeretek kútfeje Jézus (Tm 12.), ő pedig az igazi mammont a logionjaiba rejtette (Tm 110.). Ezeket a kincseket szó szerint meg kell találni. Magától értetődik, hogy kizárólag a lankadatlanul kereső találhat (Tm 1., 93.), tehát az a személy, aki hajlandó a szellemi erőfeszítésre.

Fáradozás nélkül (Tm 57.) nem lehet tudáshoz jutni. Tudatlanságunkat ugyanis a nem–gondolkodás okozza. Az egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatások vételét a rejtett szavak elemzése teszi lehetővé. Mire kihámozzuk a mondanivalót, addigra kristálytisztává válnak a jézusi közlendők.

Tulajdonképpen a *Keresők Evangéliumát* forgatjuk, ami az Emberfi írásbeli hagyatéka. Ezt a művet nagy valószínűséggel Galileában diktálta le Tamásnak, feltámadása és mennybemenetele között. A 115 logion egy teljes evangéliumot ad ki, aminek van eleje, s van vége. A mondások sorrendje tehát meg van határozva. Ezek tudniillik magától az Atyától származnak (Tm 84., Jn 8,26; 16,12–5), s éppen az isteni zsenialitás miatt fejthetők meg minden történelmi korban (Mk 4,21–5).

Kizárt, hogy Tamás apostol írásával állunk szemben. Arra könnyű egy tanítványnak visszaemlékezni; mit mondott és mit tett a mestere (így állt össze a kánoni evangéliumok gerince), de a keresztretjvényszerű pontosságot igénylő rébuszok memorizálása lehetetlen, hiszen itt minden szónak, sőt toldaléknak komoly szerepe van! A látszólagos nyelvtani rendellenességek sem véletlenek...

A szöveg másolás közben, a fordítások során, ill. a szerkesztői munka következtében sem torzulhatott, mert a *Szellemi Hagyaték* csak 1946-ban került elő, tehát kétezer évet pihent a föld alatt. Összekötő szövegeket nem tartalmaz, ezért betoldásokra egyszerűen nincs lehetőség.

A fordítások közül a *Hubai Péter* által jegyzett jelesre vizsgázott. A mérce tudniillik az anyag megfejthetősége, így maga az eredmény dicséri a munkát. Más magyarításokban (az értelmező jellegű fordítás miatt) több jézusi terminus elsikkad. A különböző szövegváltozatok kritikai elemzésére nincs szükség, mert ezt a konklúziót bárki levonhatja, ha összeveti egymással a fellelhető műveket.

A kánoni párhuzamok *Csia Lajos* tolmácsolásában olvasandók.* Annál jobb magyar szöveg sohasem fog a rendelkezésünkre állni. A protestáns fordítások köztudottan jobbak a katolikusoknál. A jézusi képek és logionok érthetetlenek, ha a „királyság” helyett egy építhető országban gondolkodunk.

A Szellemi Hagyaték 50%-a a kánoni evangéliumokban is „megvan”. Ezek a párhuzamok azonban nem jelentenek betű szerinti egyezést. Az egyes szövegváltozatoknak persze ugyanaz a mondanivalója, de sokszor az is csak hasonló, azaz egy kicsit más vagy több. Az igazi szenzációt a másik ötven százalék jelenti, vagyis a *számunkra új* mondások. Ezek nyilván szerepeltek az apokrifnek minősített evangéliumokban,** ám azokat a kanonizáció során megsemmisítették.

* Digitális hozzáférhetőség: mek.oszk.hu/08900/08907 (Lábjegyzetekkel és Jézus–szótárral.)

** Lásd a Zsk töredékeit. In: *Ami szemet szúr*, 48 – 54. old. (mek.oszk.hu/22800/22805)

A kölcsönös hitelesség igazolásaként utalok arra, hogy a *Keresők Evangéliumának* egyharmad részénél hivatkozni lehet az Iszlám hagyományban megőrzött jézusi mondásokra is. Ezek a párhuzamok természetesen jelölve vannak (Isz). A szóban forgó logionok *Pikó Gábor Mózes: Minden Jézusról* című könyvében található, a Zsidókeresztény hagyomány agrafaival együtt.* (Paulus Hungarus/Kairosz Kiadó, 2002.)

A Tamás–evangélium, az Iszlám hagyománnyal együtt, agyon van hallgatva. Hivatalos szaktekintélyek nem foglalkoznak velük, pedig a jó pásztor hangja (vö. Jn 10,4–5) egyértelműen felismerhető. Az egyik eklatáns példa az egyes teológusok által gyanúsnak tartott János–evangélium és az Iszlám hagyomány stílusbeli azonossága. „Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz” – írja János (20,17b), s ez a megfogalmazás csak az iszlámban található meg: „Én azért jöttem hozzátok az én Atyámtól és a ti Atyátoktól” (Isz 57/129).

A másik tartalmi egyezés, ami azt bizonyítja, hogy a Szellemi Hagyaték logionja és a János–evangélium szemléltető beszéde (Jn 10,1–18) ugyanattól a személytől származik. A szóban forgó mondás a szinoptikusoknál is megvan (Mt 5,15; Mk 4,21; Lk 8,16), de a pontos szöveg „Tamásnál” olvasható (Tm 32.). Máténál és Márknál a lámpás mindenkinek (tehát az emberek fiainak is) világít, Lukácsnál azonban (11,33) csak azoknak, akik bemennek (a királyságba). A Szellemi Hagyatékban pedig az áll, hogy „mindenkinek, aki bemegy és kijön”. Ez ismét hitelesíti Jánost, aki ezt írja: „Én vagyok az ajtó. Ha valaki rajtam át bemegy, megmenekül: bemegy majd, kimegy majd, és legelőt talál” (10,9).

A Tamás–evangélium és az Iszlám hagyomány mellőzöttségének alapvetően két oka van. A messiási alak egyáltalán nem hasonlít a máig élénk állítotthoz, s merőben másként – a hívek affinitásával ellentétes módon (Jn 7,7; 1Ján 2,15–6) – viszonyul a világhoz (pl. Isz 32/124).

A Szellemi Hagyatéknak igen nagy jelentősége van, hiszen ebből tudhatjuk meg a legbiztosabban, hogy milyen isten- és világképe volt Jézusnak. A kánoni evangéliumok szerzői kívülről szemlélték az eseményeket, s egyáltalán nem voltak tisztában a lényeggel (Zsk 65.). Ma már világos, hogy a tanítványok csak naiv tanúi voltak a Nyilvános Működésnek, és nem értették Mesterüket.

Természetesen az elemző se akarhat mást, mint a Szerző: a cél tehát az, hogy az olvasó felismerés alapú tudáshoz (gnózis !) jusson. Ehhez elvileg elegendő a párhuzamos helyek felsorolása és a jézusi terminusok jelentésének megadása. Ezen túlmenően segítő kérdések, illetve megállapítások is vannak, sőt az éppen terítéken lévő logionnal érintőleges kapcsolatban álló más „tamási” logionokat is jeleztem.

Az érteni akaró (Tm 70.) olvasó akkor jár el helyesen, ha a 115 logionra 115 napot szán. Ekkor sajátjaként könyvelheti el az igék megfejtését ! Szem előtt kell tartani, hogy *sorba rakott feladványokkal van dolgunk*, tehát csak akkor lépünk tovább, ha már biztosan megtehetjük. Ne hagyjunk magunk mögött fehér foltokat, mert a lépcsőzetes előre haladás közben terminológiai tárházunk állandóan bővülni fog, és a Szerző számít erre. Szóval, meg kell tanulnunk „jézusul”, ám ez a nyelvtudás segítségünkre lesz a kánoni evangéliumokban való eligazodásnál is.** A Szellemi Hagyaték fénye minden értelmezésbeli homályt eloszlat !

Pintér István

* Ezek egy része digitális formában is megtalálható *A szűk kapu* c. könyvemben (326 – 344. old.).

** A kánoni evangéliumok elemzése (175 – 317. old.) ugyanott kapott helyet. (mek.oszk.hu/08000/08061)

Prológus

Ezek (azok) a rejtett szavak, amiket az élő Jézus mondott, és amelyeket Didymos Júdás Tamás írt le. És mondta: „Aki megtalálja e szavak értelmét, nem ízleli meg a halált.”

Az idézőjelbe tett mondatot csak a mű szerzője, vagyis Jézus mondhatta. Tamás ugyanis – apostoltársaihoz hasonlóan – nem tudta értelmezni az Emberfi kijelentéseit. Ő csupán közli az olvasóval mestere biztatását... A későbbiekben gyakran előkerülő „És mondta” fordulat is arra utal, hogy egy jézusi logion következik.

nem ízleli meg a halált = nem lesz halálfélelme (Jn 8,51)

Tm 1.

Jézus mondta: A kereső ne hagyja abba a keresést, amíg nem talál, és ha talált, megzavarodik, és ha megzavarodott, csodálkozni fog, és királlyá lesz a mindenségben.

Oxyrhynchusi papirus:

...és ha talál, csodálkozni fog, és csodálkozván uralkodni fog, és uralkodván nyugalmat talál.

Mt 7,7; Lk 11,9 (Tm 2., 12., 15., 22., 23., 48., 59., 76., 82., 91., 93., 95., 114.)

kereső = az élet nagy kérdéseiben gondolkodó ember

keresés = a gondolkodási folyamat

találás = a teljes megvilágosodás, ama utolsó nap (Jn 6,39–44)

zavar = a tudás okozta megmámorosodás (vö. Tm 12.)

csodálkozni fog = a Pneuma létén és működésén (vö. Tm 28.), hogy ez ilyen egyszerű

királyság, uralkodás, nyugalom = a Jézus által megígért lelki- vagy tudatállapot

mindenség = az egész (itteni) világ

1. Kiből válhat „kereső” ?
2. Mit keres az illető ?
3. A találás lehetséges !
4. Mikorra datálható a célba érés ?
5. Hol realizálódik a dolog ?
6. Találhatunk-e, ha felfüggesztjük a keresést ? (Lk 11,5–13; 18,7–8)
7. Mitől zavarodhat meg az ember ?
8. A csodálkozás egyben tanulás is !
9. Mivel kapcsolatban érheti a legnagyobb meglepetés ?
10. Az ember számára a világ az egyetlen valóság.

Tm 2.

Jézus mondta: Ha azt mondják, akik előttetek járnak: „Íme, a királyság az égben van”, akkor a madarak meg fognak előzni titeket az égben. Ha azt mondják nektek, hogy a tengerben van, akkor a halak meg fognak előzni titeket. Ám a királyság bennetek és kívületek van. Ha megismeritek magatokat, akkor megismertettek, és felismeritek, hogy az élő Atyának fiai vagytok. De ha nem ismeritek meg magatokat, akkor szegénységben lesztek, és ti magatok lesztek a szegénységben.

Mt 5,15; 6,22–3; Lk 11,33–6; 17,21; 1Ján 5,19 (Tm 23., 28., 67., 82., 85., 86., 113.)

1. Hogyan ismerheti meg magát az ember ?
2. Mi által és kik előtt „ismertetik meg” ?
3. Ki lehet az élő Atya fia ?
4. Mi a legkézenfekvőbb elnevezés az Atya emberi fiára ?
5. Mi az a „szegénység” ?
6. A királyság bennünk lehet !
7. Ha bennünk van (létre jön, vö. Tm 71.), akkor az meg is látszik rajtunk.
8. Az igazi gazdagság a közvetlen istenkapcsolat.
9. A gazdagság a felismerés következtében áll elő.
10. Ez a gazdagság tehát egy lelki- vagy tudatállapot.

Tm 3.

Jézus mondta: Nem fog habozni a vén az ő napjaiban megkérdezni egy kisgyermeket – egy hétnapos kicsit – az élet helye felől, és élni fog. Sok első lesz utolsóvá, és egyes-egyedül lesznek.

Mt 11,25; 20,16; Mk 10,13–6; 10,31; Lk 10,21; 23,30

(Tm 18., 22., 43., 48., 52.)

vén = kora, származása és vagyoni helyzete alapján mértékadónak számító, formális tekintéllyel rendelkező ember

az ő napjai = az az időszak, amikor valaki ráérez az igazságra

kisgyermek = újjászületett ember, tanítvány (Ez az egyik legfontosabb jézusi kép !)

hétnapos = még körülmetéletlen (tehát nem zsidó)

az Élet helye = a Pneuma, az ember legbelső lényege (vö. Tm 43.), mely a gondolkodó agyban képződik (vö. Tm 71.)

1. Mikor köszöntenek be „azok a napok” ?
2. Miért pont hétnapos a kicsi ?
3. A zsidó kisfiúkat a 8. napon metélik körül.
4. Aki nincs körülmetélve, az nem egy kollektív szövetség hatálya alatt áll...

Tm 4.

Jézus mondta: Ismerd meg, ami színed előtt van, és ami előled elrejtett, nyilvánvalóvá lesz számodra. Ugyanis nincsen semmi, ami el van rejtve, és ne lenne nyilvánvalóvá.

Mt 10,26; Mk 4,22; Lk 8,17; 12,2 (Tm 40., 43., 55., 81., 89., 92.)

1. Mi van a szemünk előtt ?
2. Mi van elrejtve előlünk ?
3. Ki lehet az, aki elrejtette előlünk az igazságot ? (Jn 8,44)
4. Ki és hogyan segít nekünk a felfedezésben ?

Tm 5.

A tanítványok megkérdezték őt, s mondták neki: Akarod, hogy böjtöljünk? És miképpen imádkozzunk és adjunk alamizsnát? És mely ételekre ügyeljünk? Jézus mondta: Ne hazudjatok, és ne tegyétek azt, amit gyűlöltek, mert mindenek nyilvánvalóak az ég előtt. Ugyanis nincsen semmi, ami el van rejtve, és ne lenne nyilvánvalóvá; és nincsen semmi, ami beborított, és leleplezés nélkül fog maradni.

Mt 6,6; 10,26; Isz 109/53,1–3; 114/61 (Tm 13., 26., 90., 105.)

1. Miért ajánlkoztak aszkézis végzésére a tanítványok ?
2. Mi volt a tanítványok szemében az aszkézis ?
3. Jézus szerint az előírt aszkézis és adakozás hazugság.

Tm 6.

Jézus mondta: Boldog az oroszlán, amelyet az ember megeszik, és az oroszlán emberré fog válni; és átkozott az ember, akit az oroszlán megeszik, és az oroszlán emberré fog válni.

Tm 10., 59., 99. (1Móz 1,26-8)

boldog = jó annak, annak igazán jó, igazából jó annak

megeszi = elpusztítja (a bekebelezés, asszimilálás értelmében), vö. Tm 10., 59.

átkozott = nagyon rossz helyzetbe kerül

1. Mit szimbolizál az oroszlán ?
2. Milyen emberi tulajdonságra utal ?
3. Miről nevezetes az oroszlán ?
4. Mit csinál az oroszlán ?
5. Kicsoda az oroszlán ?
6. Hol eszi meg az ember az oroszlánt ? (vö. Tm 99.)
7. A Sátán az oroszlán ?
8. Az oroszlánt meg lehet enni !
9. Az is megehet bennünket.

(A logion vége nem elírás, csak akkor lenne nyilvánvalóan az, ha valódi oroszlán szerepelne benne. Abban az esetben vagy az ember asszimilálja az állatot, vagy az állat az embert. Itt azonban egy „emberi állatról” van szó: első esetben az állatot eszi meg magában, másodjára pedig az „állatság” hatalmasodik el rajta.)

Tm 7.

És mondta: Az ember hasonlít egy bölcs halászhoz, aki kivetette a hálóját a tengeren; kihúzta azt a tengerből, és az kis halakkal volt teli. A bölcs halász talált köztük egy nagy, jó halat. Az összes kicsiny halat bevetette a tenger mélyére; zokszó nélkül a nagy halat választotta. Akinek van füle a hallásra, hallja !

Mt 13,47 (Tm 77., 108., 110.)

1. Kicsoda „az ember” ?
2. Mit szimbolizálnak a kis halak ?
3. Mit szimbolizál a nagy, jó hal ?
4. Egy igazi halász a tenger mélyére tudja-e vetni a halakat ?
5. Mit jelent az, hogy „zokszó nélkül” ?
6. A nagy hal nemcsak nagy, hanem „jó” is, tehát a kicsik rosszak !

Tm 8.

Jézus mondta: Íme, kiment a vető, megtöltötte a markát, és vetett. Ám néhány mag az útra esett; jöttek a madarak és fölcsipegették azokat. Mások a sziklára estek, és nem eresztettek gyökeret a földbe, és nem növesztettek kalászt az ég felé. Mások a tövisbokrokba estek, és azok megfojtották a magot, és a féreg fölfalta azokat. És mások a jó földbe estek, és az jó gyümölcsöt növesztett az ég felé; és hozott hatvanszor annyit, és százhuszszor annyit.

Mt 13,3-9; Mk 4,3; Isz 74b/59 (Tm 1., 5., 6., 12., 22., 27., 43., 59., 71., 110.)

a vető = Jézus, a Pneuma–magok elszórója
kiment vetni = megkezdte nyilvános működését
a magok = pneumatikus kezdemények, Élet–csírák
a féreg fölfalta = a Sátán megölte, hullává tette, s aztán megette, bekebelezte, asszimilálta (vö. Tm 6., 59.)
jó föld = a „megművelt”, igénybe vett agy, a felszántott parlag (vö. Tm 110., Lk 18,8)
jó gyümölcs = a létrehozott Pneuma, énünk életre nemzése, önmagunk megismerése
az ég = Isten (királysága) mely bennünk van, lehetőségként
az ég felé = a szent Szellem „irányába”, tehát befelé

1. Hol hozza meg a kicsírázott mag a sokszoros termést ?
2. Ki lehet Pneuma–mag vető ?
3. Hol lehet és miért kell vetni ?
4. Mivel lehet vetni ?
5. Mi hiúsíthatja meg a munkát, s milyen mértékben ?
6. Van–e jó föld, mennyi és hol ?
7. Lehet és kell vetni !

Tm 9.

Jézus mondta: Tüzet vettem a világra, és lám, őrzöm azt, amíg az ég.

Lk 12,49 (Tm 15., 38., 83., 91., 103.)

1. Miért kell tüzet vetni a világra ?
2. Lehet–e a „tűz” negatív jelentésű ? (A „világ” egyértelműen az !)
3. Miért kell őrizni a tüzet ?
4. A tűz fellángolt !
5. A tűz mára már kialudt.
6. A mi tűzünknek égnie kell !

Tm 10.

Jézus mondta: Ez az ég el fog múlni, és az, ami az égben van, el fog múlni; és a halottak nem élnek, és az élők nem fognak meghalni. Amikor megettétek a halottat, élővé tettétek őt. Ha a világosságban lesztek, mit fogtok tenni? Ama napon, amikor egyek vagytok – váltatok kettővé. Ha pedig kettővé váltatok, mit fogtok tenni?

Mt 13,24–30; Mk 13,31; Lk 16,17; Fp 109., Isz 57/129; Róm 8,13

(Tm 2., 6., 21., 47., 56., 59., 61., 89., 107., 112.)

Tamás csel.: „A holtat életre keltettem, és az élőt legyőztem.”

Zsk 45.: „A rabszolgának csak szabadság jár, a fiúra azonban atyai örökség is vár. De akik halott dolgokat örökölnék (ilyesmikre ácsingóznak), azok maguk is halottak lesznek. Akik viszont az élőt öröklik, azok mindent örökölnék (a királysághoz a „többi mind” is hozzá adatik, Mt 6,33). Az (országbeli) halottak egyáltalán nem örökölnék (semmi érdelemeset), hiszen hogy is juthatna igazi értékekhez egy hulla (Tm 59.), egy Pneumát nélkülöző test? De ha a halott öröklí az élőt (ha életre nemzi magát), akkor nem fog meghalni (országbeli értelemben, vö. Jn 11,25–6), hanem nagyon is Élni fog...”

Hippolyt Ref.: „Ti, akik halott dolgokból ettetek, és azokat élővé tettétek, mit tesztek majd, ha élőket esztek ?”

A bonyolultnak látszó Tm 10. megfejtésekor a jézusi terminológia ismerete segíthet bennünket. Jézus ajkán a „holt” mindig ténylegesen halott, s az „élő” mindig igazán él. Ennek tudatában könnyen értelmezhető a *Tamás csel.* mondata: „A holtat életre keltetem, és az élőt legyőztem (sajnos)”.

Vagyis: aki a világ javai után fut, az hatalmat ad maga fölött ezeknek az értéktelen dolgoknak, mondhatni: életet lehel e vagyontárgyakba. Az ilyen ember viszont megöli magában a Pneumát. A *Zsidókeresztény hagyomány* ezt ki is mondja... Másképpen fogalmazva: ha az oroszlán eszi meg a szóban forgó embert, akkor az állatiság fogja uralni őt (vö. Tm 6.).

A *Hippolyt Ref.* kérdésére is könnyen megadható a válasz: aki egykor halott dolgokat kergetett, az megvilágosodva nem fog utánuk futni, mert már nem vágyakozik rájuk.

Most pedig gondolkodjunk el a Tm 10–zel kapcsolatos kérdéseken, illetve megállapításokon !

1. Hol van a szóban forgó ég ?
2. Hol fog az elmúlni ?
3. Mi van ebben az égben ?
4. Mi (minden) az, ami el fog múlni ?
5. Minek következtében fog az elmúlni ?
6. Az a halott, aki „nem él” – az nincs !
7. Ha az élők nem fognak meghalni, akkor nincs (is) halál !
8. Isten az élők Istene !

Tm 11.

A tanítványok mondták Jézusnak: Tudjuk, hogy el fogsz menni tőlünk. Ki az, aki nagy lesz fölöttünk? Mondta nekik: Ahonnan jöttetek, és ahová menni fogtok, az Jakab, az igaz, aki miatt az ég és föld keletkezett.

Mt 6,33; 7,13–4; Jn 13,12–20; ApCsel 1,6; 1Móz 18,22–33 (Tm 2., 109.)

Az „igaz”, „igazságos” jelentése:

A magát igaznak tartó személy valóban becsületes és tisztességes *a világ normái szerint*. Erkölcsi–etikai síkon feddhetetlen, így joggal büszke magára. A Törvény alapú (tehát a cselekedeti) megigazulás útját járja, és abban hisz, hogy áldozathozatalaival kiérdemli az Úr figyelmét. Állandóan az „életszentségén” munkálkodik, mert úgy gondolja, hogy Isten királysága a halál után vár reá. Vallásosságát áthatja a hagyománytisztelet, s az üdv-történetet folyamatosnak és fejlődőnek tartja. Abban reménykedik, hogy ő eleve kiválasztott személy, és ennek a szerepnek meg is akar felelni... Állandóan összeméri magát az erkölcstelen tömeggel, s igyekszik elkülönülni attól. Rendszerint vallási címeikkel és tudományos fokozatokkal is rendelkeznek. Tekintélye van *a világ előtt*, ami legyezgeti a hiúságát (vö. Jn 5,41–7).

Az „igaz” azonban lelke mélyén féli az Istent, mert bírói istenképe van... Ezért az „igazságosok” állandóan az igazsággal (= a vallási törvényekkel, az egyházjoggal) foglalkoznak. Ezen az erkölcsi–etikai síkon akarják felépíteni Isten királyságát, amit tulajdonképpen *másoknak* szánnak. Övék a „szent kísérlet” öröme, és az atyai vállon veregetés. Az ilyen vezető azonban vak, aki a világtalanokat rossz felé vezet. Ez az előljáró *mások hitét* akarja felmutatni a magáé helyett, vagyis a tömeg hátán szeretne üdvözülni. Ezt az embert a státusa gátolja meg abban, hogy az országbeli igazságosságot (vö. Mt 6,33; Jn 5,44) művelje, s az azt értelemszerűen megelőző logikus gondolkodást (Mt 12,22–37).

Az „igaz” úgy gondolja, hogy Isten csak a hozzá hasonló erkölcsös emberek miatt nem pusztítja el a világot. Ez a tévhit az ós-júdaizmusból ered (vö. 1Móz 18,22–33), és azóta is úgy vélik, hogy bizonyos létszámú „igaz” tartja a frontot az Úrral (!) szemben. A tömeg számára ez kényelmes álláspont: majd a szent emberek elboronálják a dolgot, hiszen azért vannak... Az „igaz” egy elbizakodott (Isz 40/56) ember, aki országbeli értelemben – halott.

1. Miért biztosak a tanítványok abban, hogy Jézus el fog menni tőlük ?
2. Hova fog elmenni Jézus ? (Jn 6,62; 8,14; 8,58; 13,3)
3. Mit jelent ez a tanítványok számára ?
4. Miért fontos a számukra, hogy legyen vezetőjük ?
5. A tanítványokban „csordaszellem” munkál.
6. Honnan jöttek, s hová mennek a tanítványok ?
7. Ha Jakab „igaz”, akkor milyen ember ?
8. Keletkezhetett-e Jakab miatt az ég és föld ?
9. Ki állítja, hogy az miatta keletkezett ?
10. Jakab egy vallási csoportosuláshoz tartozott.

Tm 12.

Jézus mondta a tanítványainak: Tegyetek összehasonlítást, és mondjátok meg nekem, kire hasonlítok ! Mondta neki Simon Péter: Egy igaz angyalhoz hasonlítasz. Mondta neki Máté: Egy emberhez hasonlítasz, aki értelmes filozófus. Mondta neki Tamás: Óh, mester, egyáltalán nem fogja elviselni a szám azt, hogy kimondjam, kire hasonlítasz. Jézus mondta: Én nem vagyok a mestered, mivel ittál – és megmámorosodtál – a forrásból, amely föltör; én mértem ki azt. És fogta őt, visszavonult vele, és mondott neki három szót. Amikor pedig Tamás a társaihoz ment, megkérdezték őt: Mit mondott neked Jézus? Mondta nekik Tamás: Ha megmondok nektek egyet azokból a szavakból, amiket mondott nekem, köveket fogtok ragadni, rám vetitek azokat, és tűz jön ki a kövekből, s meg fog égetni titeket.

Tamás csel.: Külön vettél engem minden társamtól, és három ígét mondtál nekem, melyektől tűzben égek, és nem tudom azokat másoknak elmondani.

Jn 7,37–8 (Tm 1., 27., 75.)

1. Miért kíváncsi Jézus a tanítványok véleményére ?
2. Láthatott-e már Simon Péter „egy igaz angyalt” ?
3. A mátéi „értelmes filozófus” a jánosi Logossal egyenértékű.
4. Jézus „nagy koponya” volt !
5. Tamás egyértelműen Istenre utalt.
6. Jézus szerint mindenkinek Isten a tanítója (vö. Jn 6,45).
7. A „megmámorosodás” egyenlő a „zavarral” és a „csodálkozással” ? (vö. Tm 1.)
8. A „megmámorosodás” feltétele a Forrásból való ivás ! (vö. Jn 7,37–8)
9. A Forrás magától tör föl, de Jézus segít „csapra verni”.
10. Miért jött tűzbe Tamás azoktól a szavaktól ?
11. Miért nem tudta azokat másoknak elmondani ?
12. Miért kövezték volna meg őt a társai ?
13. Mikor nyúl egy zsidó kövekért ?
14. Mi az, ami „megégeti” az embert ?
15. Tamás az igazságot mondta volna ki !

Tm 13.

Jézus mondta nekik: Ha böjtöltök, bűnt nemzetek magatoknak, és ha imádkoztok, megítéltettek, és ha alamizsnát adtok, rosszat tesztek lelketeknek. És ha bejártok minden földet, és vándoroltok a vidéken, ha befogadnak titeket, azt, amit elétek adnak, egyétek meg! – A köztük lévő betegeket gyógyítsátok! – Mert nem az tesz titeket tisztátalanná, ami szájatokon bemegy, hanem ami kijön a szájatokon, az az, ami tisztátalanná tesz titekeket.

Mt 6,1–18; 15,11; Mk 7,15; Lk 7,33–5; 10,9; Isz 109/53; 114/61 (Tm 5., 26., 105.)

1. Mikor lehet bűn az aszkézis és a jótékonykodás?
2. Mikor fogunk „minden földet bejárva” vándorolni?
3. Miért fognak befogadni bennünket?
4. Miért utasíthatnak el?
5. Ami kijön, az a hazugság.

Tm 14.

Jézus mondta: Ha látjátok azt, aki nem asszonytól született, vessétek magatokat arcotokra, s imádjátok őt! Ő a ti Atyátok!

Mt 5,8; Jn 5,37b; Isz 41/57,3; Fp 109., 2Kor 4,18 (Tm 45., 61., 79., 84., 89.)

látni = megérteni, felismerni, felfogni

1. Az ember képes az ilyen jellegű látásra.
2. Jól csak a szívével lát az ember!
3. Ezt a képességünket használnunk kell!
4. Ha használjuk, akkor az Atya látható és hallható lesz.
5. Kizárólagosan az Atyát kell imádnunk, teljes szívünkkel, minden erőnkkel és szellemi képességeink maradéktalan bedobásával (vö. Mk 12,30).

Tm 15.

Jézus mondta: Talán azt gondolják az emberek, hogy azért jöttem, hogy békét vessek a világra, és nem tudják, hogy azért jöttem, hogy meghasonlásokat vessek a földre, tüzet, kardot, háborúságot. Mert öten lesznek egy házban, három lesz kettő ellen, és kettő lesz három ellen, az apa a fiú ellen, és a fiú az apa ellen, és meg fognak állni, midőn egyedül lesznek.

Mt 10,34; Lk 12,49; Jn 7,7 (Tm 9., 22., 29., 83.)

az emberek = valamely egyház hívei, a mások által vezetett „nyáj”

jöttem = léptem fel, vállaltam a nyilvános működést

béke = a földi nyugalom és megbiztosítottság hamis érzete, a látszólagos harmónia, a felszíni csend

tűz, kard, háborúság = lángoló vita, szenvedélyes eszmecsere (vö. Jn 6,52)

meg fognak állni,

midőn egyedül lesznek = kivetetten bár, de magabiztosan, Jézus (tehát a tudás) békéjével, az Atya erejével-lelkületével

egyedül = osztatlan, homogén lélekkel (vö. Tm 22., 29., 48., 60., 61., 76., 107.)

1. Miből gondolhatják azt az emberek, hogy Jézus békét hozott ?
2. Miért akar Jézus konfrontációkat ? (Mt 10,34; Lk 12,49)
3. Az ember csak akkor áll meg a saját (teológiai) lábán, ha „egyedül” marad !

Tm 16.

Jézus mondta: Azt adom majd nektek, amit szem nem látott, és amit fül nem hallott, és kéz nem érintett, és az emberi szívbe nem ment be.

Izajás 64,3; Jer 3,16

1. Mikor adja ezt nekünk Jézus ?
2. Hogyan adhatja ?
3. Hol adhatja ?
4. Jézus olyasmit kínál, amit a világ és az egyház nem tud biztosítani.
5. Az egyház becsapja a hiveit !
6. A világból hiányzik valami.
7. Ez a valami Jézusban mutatkozott meg.

Tm 17.

A tanítványok mondták Jézusnak: Mondd meg nekünk, miképpen lesz a mi végünk ! Jézus mondta: Hát fölfedezték a kezdetet, hogy a véget fogjátok keresni? Ahol a kezdet van, ott lesz a vég. Boldog, aki meg fog állni a kezdetben, és ismerni fogja a véget, és nem ízleli meg a halált.

boldog = jó annak, annak igazán jó, igazából jó annak
nem ízleli meg a halált = nem lesz halálfélelme

1. A tanítványok úgy gondolták, hogy Jézus tisztában van mindennel.
2. Ezt jól gondolták (Isz 38b; Jn 3,27; 3,31–2; 3,34–5; 4,25–6; 16,30).
3. Jézus szerint problémájukat a helyes istenkép fogja megoldani.
4. Akinek helyes istenképe van, az abból mindent levezethet.
5. Mindenekelőtt a helyes istenképhez kell eljutnunk !
6. Hogy hívják azt, aki „megáll a kezdetben” ?
7. Ez az illető mindent tudni fog, a jövőt is beleértve (Jn 13,36–8).
8. Jézus részletekbe menően ismerte a saját „végét” (Mt 20,17–9).

Tm 18.

Jézus mondta: Boldog, aki azelőtt lett, amikor még nem volt. Ha tanítványaimmá lesztek, és hallgattok a szavaimra, ezek a kövek fognak szolgálni nektek. Ugyanis van öt fátok a paradicsomban. Nyáron, télen nem mozdulnak, leveleik nem hullanak le. Aki meg fogja ismerni azokat, nem ízleli meg a halált.

Fülöp-evangélium:

Boldog, aki már létrejötté előtt létezett. Mert a létező jött létre és fog létezni.

Barnabás levele:

Egy folyóból szépséges fák emelkedtek ki. Aki eszik gyümölcsükből, örökké élni fog.

János-evangélium:

Kezdetben már volt az Ige, az Ige Isten felé fordult és Isten volt az Ige. Ő kezdetben az Isten felé fordulva volt (Jn 1,1-2).

Bizony, bizony azt mondom nektek: Mielőtt Ábrahám lett, én öröktől fogva vagyok (Jn 8,58).

Jelenések könyve:

Azután megmutatta nekem az élet vizének fénylő folyamát... a folyamon innen és túl az élet ligete van, mely tizenkétszer terem gyümölcsöt, havonként adja meg gyümölcsét (Jel 22,1-2).

Mt 6,19-21; Lk 12,33-4 + Mt 3,9b; Lk 3,8c; Lk 19,40 + Jel 22,3-5

Isz 32/124 (Tm 7., 10., 48., 55., 77., 81., 85., 106., 107., 108.)

boldog = jó annak, annak igazán jó, igazából jó annak

hallgattok a szavaimra = felfogjátok őket és annak értelmében cselekszettek
(vö. Mt 7,21; Lk 6,46)

tanítvány = csak az, aki meg is teszi azt, amit Jézus mond

ezek a kövek = az egész környezet, magyarul: minden

szolgálni fog nektek = hasznotokra lesznek

fák = az élet ligete

öt fa = ugyanaz: egy terület, melyen elfér minden (az öt a tökéletesség száma), egy kicsi, de örök liget. (Jn 14,2: „Atyám házában sok lakás van...”)

paradicsom = Isten igazi Világa, a Mennysország

megismerni = rájönni, felfogni

nem ízleli meg a halált = nem lesz halálfélelme

folyó = az élet vizének szimbóluma (folyamatos, soha el-nem-apadó áramlás)

szépséges fák = az élet fái

a fák gyümölcse = valami élő dolog (vö. Tm 10.), melynek fogyasztása Életet eredményez

az Ige = Jézus

1. Hol mondta el Jézus ezt a (Tm 18.) logiont ?
2. Hogyan tudnak „a kövek” szolgálni nekünk ?
3. Mit nem lehet csinálni azokkal a fákkal, melyek mozdíthatatlanok ?
4. Milyenek azok a fák, melyeknek nem hullanak le a leveleik ?
5. Mi nem történhet azokkal a fákkal, melyek egy folyóból emelkednek ki ?
6. Aki élőt eszik – az élni fog! (vö. Tm 10.)
7. Ki volt az, aki már azelőtt lett, mielőtt még nem volt ? (Jn 8,58; 13,3; 17,5)
8. Hogyan lehetséges ez ?
9. Ki az egyetlen (igazi) létező ?
10. Mi az ember igazi lényege ? (Jn 10,31-9; 1Ján 5,19)

A bonyolultnak látszó logion megfelelője megvan a Hegyi beszédben is !

Tm 19.

A tanítványok mondták Jézusnak: Mondd meg nekünk, hogy mihez hasonlít a mennyek királysága ! Mondta nekik: Egy mustármaghoz hasonlít, amely kisebb minden magnál. Ha pedig olyan földbe esik, amit megműveltek, nagy ágat hoz, s az ég madarainak ernyőjévé válik.

Mk 4,30–2; Isz 74a/89; 156/110,3–4 (Tm 89., 97., 98., 110.)

megművelt föld = a szellemi munkára fogott agy

nagy ágat hoz = könnyen és gyorsan felfogja a dolgokat

az ég madarai = természetesen az angyalok (Jn 1,51)

Tm 20.

Mária mondta Jézusnak: Kire hasonlítanak tanítványaid? Ő mondta: Kisgyermekekre hasonlítanak, akik egy olyan földön tartózkodnak, amely nem az övék. Amikor a föld urai jönnek, azt fogják mondani: Hagyjátok el a földünket ! Ők (a gyerekek) levetköznek előttük, hogy a föld urai meghagyják azt nekik, s adják a földjüket nekik. Ezért azt mondom: Ha tudja a házigazda, hogy úton van a tolvaj, örködni fog, amíg nem jön, s nem fogja hagyni, hogy beásson a házába (a királyságánál), hogy elvigye a gazda edényeit. Ti pedig őrizkedjétek a világtól ! Övezzétek föl magatokat ágyékoknál nagy erővel, hogy a rablók ne találjanak hozzátok vezető utat ! Mert a szükségeset, amit vártok, meg fogjátok találni. Bárcsak lenne köztetek egy értelmes ember ! Amikor a gyümölcs megérett, sietve jött sarlójával a kezébe; learatta azt. Akinek van füle a hallásra, hallja !

Mt 24,43; Mk 4,26–9; Lk 12,35–9; Jn 4,31–8; Isz 156/110,7; 1Tessz 5,1–6

(Tm 36., 55., 81., 104., 115.)

a föld = a megművelhető emberi agy (vö. Tm 110., Mt 13,44)

kisgyerek = tanításra, nevelésre szoruló személy, aki még keveset tud, de már úgy viselkedik (néha, felháborító módon), mint egy felnőtt

a föld urai = az angyalok, akiknek módjukban áll teret adni (vö. Lk 16,9–12) vagy elvenni (Tm 68.), természetesen intuitív módon

levetköznek előttük = inkább újjászületnek (vö. Tm 21., 36.)

a gazda edényei = feltétlenül szükséges használati tárgyai, melyek hozzá tartoznak az élethez (Egy ilyen „edény” akkoriban 5–6 báth vizet, olajat vagy bort tartalmazott, tehát kb. 120 liter folyadékot. Ezdrás pl. 100 báth olajat és 100 báth bort kapott (Ezd 7,22). Ha tehát a tolvaj *elviszi a gazda edényeit*, akkor az olyan, mintha a végrehajtó a padlást és a pincét is „kisöpörné” !

övezzétek föl magatokat ágyékoknál = felejsétek már el a férfi felsőbbrendűséget !

a szükséges, amit vártok = a királyság (vö. Lk 10,42)

értelmes ember = aki gondolkodik

a megérett gyümölcs = a létrehozott Pneuma

learatta azt = istengyermekké vált

1. Ez egy kifakadás.
2. A kifakadás jogos, mert Jézus igazat ad Máriának.
3. Vajon mi lehet a kifakadás oka ? (vö. Tm 115.)
4. A tanítványok nem a mesterükre hasonlítanak.
5. Vajon milyen szempontból ?
6. A házigazda tudhatja, hogy *honnán* fenyegeti a veszély.
7. Az örködés (a védekezés) lehetséges.
8. A „ház” maga az ember, az ember lelke.
9. A királyság van veszélyben !

10. Az „edények” nélkül nincs Élet.
11. Ha a felövezést nem „nagy erővel” hajtjuk végre, akkor a rablók (az Életre törők) utat fognak találni hozzánk (Tm 81., Mt 5,27–30; Mk 9,43–50)
12. Egy a szükséges: a királyság (vö. Mt 6,33; Lk 10,42).
13. Aki azt keresi, az meg is fogja azt találni.
14. A keresés és a találás gondolati síkon történik.
15. A „gyümölcs” gyorsan, könnyen (vö. Tm 19.) és szinte észrevétlenül (vö. Tm 98.) megéri.
16. Nekünk csak le kell aratni azt, amit Jézus elvetett (vö. Jn 4,35–8).

Tm 21.

Jézus kisgyerekeket látott, akik szoptak. Azt mondta tanítványainak: Ezek a kicsinyek, akik szopnak, azokhoz hasonlatosak, akik bemennek a királyságba. Mondták neki: Ha mi kicsinyek vagyunk, be fogunk menni a királyságba? Jézus mondta nekik: Ha a kettőt egygé teszitek, és ha a belsőt olyanná teszitek, mint a külső, és a külsőt mint a belső, és a felsőt mint az alsó, és hogy a férfit és a nőt az egyes–egyetlenné fogjátok tenni, hogy a férfi ne legyen férfi, sem a nő nő; ha szemeket szem helyébe teszitek, és ha kezet kéz helyébe, és lábat láb helyébe, és képet kép helyébe, akkor fogtok bemenni a királyságba.

Fülöp–evangélium:

Azért jöttem, hogy az alsót olyanná tegyem, mint a felső, és a külsőt mint a belső, és itt egyesítem őket ösképük szerint.

Alexandriai Kelemen leveléből:

Ha a szégyen öltözékét lábbal tapossátok, és ha a kettő egy lesz, és a férfi a nőivel összekapcsolódva már sem férfias, sem nőies nem lesz.

Mt 18,13; Mk 9,43–7 (Tm 3., 36., 61., 90., 107.)

csecsszopók = az újjászületés szimbólumai (általában: „kicsinyek”, pl. Tm 3.)

a kettő egygé tévése = a hústest és a lélek összhangja (vö. Tm 47.)

a belsőt olyanná,

mint a külső = szavaink és tetteink összehangolása, lelkületünk és viselkedésünk egysége, a teljes homogenitás (vö. Tm 61., 90.)

a férfi és a női (mivolt)

egyes–egyetlenné tévése = a teljes egyenjogúság és egyenértékűség vallása és megvalósítása

szemeket szem helyébe stb. = mindent a helyére tenni (az agyunkban)

képet kép helyébe = helyes isten- és világképre jutni, gondolkodás által

a szégyen öltözékét lábbal taposni = újjászületni (vö. Tm 36.)

Tm 22.

Jézus mondta: Kiválasztalak titeket, egyet ezerből, és kettőt tízezerből, és meg fognak állni, midőn egyes–egyedül lesznek.

Mt 22,14; 7,24–7 (Tm 3., 18., 21., 29., 48., 61., 76.)

egyes–egyedül = osztatlan (homogén) lelkülettel és (ebből fakadóan) önállóan

Tm 23.

A tanítványai mondták: Mutasd meg nekünk a helyet, ahol vagy ! Mivel szükség nekünk, hogy kutassunk utána. Mondta nekik: Akinek van füle, hallja ! Fény van egy fénylény belsejében, és megvilágítja az egész világot. Ha nem világítaná meg, sötétség lenne.

Mt 6,22-3; Lk 11,35-6; Jn 1,4-5; 14,3b; 17,24; Isz 153/160; 2Kor 4,6

(Tm 32., 49., 61.)

a hely = a királyi lelki- vagy tudatállapot

fény = szellemi világosság, megvilágosodottság

fénylény = megvilágosodott személy

fül = ama belső fül, lelki szem, vagy szív

1. A világ sötét.
2. Jézus az egyetlen, aki világít.
3. Azt a „helyet” nem lehet megmutatni, csak megérettetni.

Tm 24.

Jézus mondta: Szeresd testvéredet, mint saját lelkedet, ügyelj rá, mint szemed pupilájára !

Mk 12,31; Jn 15,9-17; Fülöp-*evang.* [Lásd a Tm 88. után.] (Tm 22.)

1. A „testvér” ugyanaz, mint a felebarát ?

Tm 25.

Jézus mondta: A szálkát, ami testvérednek a szemében van, meglátod, a gerendát pedig, ami a te szemedben van, nem látod meg. Amikor kiveszed a gerendát a szemedből, akkor fogod látni kivenni a szálkát testvérednek a szeméből.

Mt 7,3-5; Lk 6,41-2; Isz 33/7 (Tm 24., 56.)

Tm 26.

Jézus mondta: Ha nem böjtöltök a világgal, nem találjátok meg a királyságot. Ha nem teszitek a szombatot szombattá, nem látjátok meg az Atyát.

Isz 32/124; 55a/55; 103/194,1; 139/41; 156/110; 1Ján 2,15-6

(Tm 5., 13., 14., 27., 105.)

a világ = mindaz, ami a világban van, minden, amit nyújtani tud

a szombat = Isten ünnepe, a Vele való foglalkozás napja

látni = érteni, felfogni

1. A szombatnapi elmélkedés csak a minimum !

Tm 27.

Jézus mondta: A világ közepén álltam, és testben jelentettem ki magam nekik. Mindnyájukat részegen találtam, nem leltem köztük senki szomjúhozót, és fáj a lelkem az emberek fiai miatt, hogy vakok szívükben, és nem látnak. Hiszen üresen jöttek a világra, és arra törekednek, hogy ismét üresen menjenek ki a világból. Ám most részegek. Amikor borukat eltávoztatják, akkor fognak megtérni.

Mt 6,22–3; Jn 7,37; Isz 103/194,1; 109/53,6–10; 155/50 (Tm 26., 59., 71., 75.)

a világ = csak „test” (vö. Tm 81.), Pneuma nélküli „hulla” (vö. Tm 55.)

testben = az emberek nyelvén, a világ kifejezéseivel

részeg = beszámíthatatlan, kezelhetetlen, taníthatatlan

nem szomjúhozó = nem kereső

fáj a lelkem = a Pneumám, a legbelső lényegem, a szívem

az emberek fiai = a csak asszonytól születettek (vö. Tm 45.), a Pneumát nélkülözők

vakok a szívükben = értetlenek, nem képesek felfogni a Dolgokat

nem látnak = nem veszik észre a nyilvánvalót sem

üresen jött a világra = Pneuma nélkül (értelmi képességek hiányában)

üresen megy ki belőle = Pneuma nélkül (igazi ismeretek hiányában)

megtérés = totális szemléletváltozás, melynek tárgya az isten-, világ- és emberkép

1. Mitől részegek az emberek fiai ?
2. Miért nem szomjúhoznak ?
3. Aki a „szívében vak”, az nem képes megérteni semmit (vö. Mt 6,22–3).
4. Nekünk arra kell törekednünk, hogy ne üresen menjünk ki a világból.
5. A „részség” kizárja a gondolkodást, így a más felismerésre térés lehetőségét is !
6. Ki és mikor távoztatja el a „bort” ?
7. A bor eltávoztatása megtérést eredményezhet.
8. Pneuma-mag minden homo sapiensben van, de az csak akkor fejtheti ki a hatását, ha életre nemzik (vö. Tm 71.).

Tm 28.

Jézus mondta: Ha a hústest a szellemért lett, ez csoda. Ám ha a szellem lett a testért, ez a csodák csodája. Én azonban azon csodálkozom: Hogyan vett ilyen nagy gazdagság lakozást ebben a szegénységben ?

Jn 6,63; Fp 101., 104. (Tm 1., 2., 27., 67., 71., 86., 110., 113.)

hústest = a sarx, tehát csak hús és vér

szellem = a psziché, a lélek

nagy gazdagság = a Pneuma megjelenése és működése a pszichoszomatikus egységben, az emberben

szegénység = a Pneumát nélkülöző emberi test (vö. Tm 2.)

1. Mi a „csoda” ? (Válaszolok: a képtelenség.)
2. Mi a „csodák csodája” ? (A még nagyobb képtelenség.)
3. Mikor csodálkozik az ember ? (Ha kénytelen-kelletlen el kell fogadnia egy tényt.)

Tm 29.

Jézus mondta: Ahol három isten van, istenek azok. Ahol kettő vagy egy van, én velem vagyok.

P. Oxy.:

Ahol hárman vannak, azok istentelenek. De bárhol van valaki egyedül, én mondom, hogy azzal én magam vagyok együtt. Emelj föl egy követ, és ott találsz engem. Hasíts el egy fát, és én ott vagyok.

Tm 1., 2., 22., 26., 32., 47., 48., 57., 58., 60., 61., 76., 78., 91., 109.

1. Hol vannak (lehetnek) azok az istenek ?
2. Hol van az emberben az „isteni szféra” ?
3. Mitől „isten” valaki ?
4. Mit csinál egy isten ?
5. Miért (minek következtében) válik valaki istenné valaki számára ?
6. Miért pont három istenről beszél Jézus ?
7. A kettő vagy egy miért előnyösebb háromnál ?
8. Kivel van Jézus ? (Válaszolok: egy konkrét személlyel.)
9. Mit csinál az, aki követ emel fel, ill. fát hasít el ? (Tm 57.)

Tm 30.

Jézus mondta: Nem kiváló egy próféta sem a falujában. Egy orvos sem tudja meggyógyítani azokat, akik ismerik őt.

Mt 13,57; Mk 6,4; Lk 4,23; 13,33; Jn 4,44; Isz 171/213

a próféta = Isten küldötte

az orvos = Jézus

1. Jézus Isten küldötte, ezért tud gyógyítani.
2. A próféta attól még próféta, hogy nyilvántartott lakos egy országban.
3. Jézus annak ellenére Isten küldötte, hogy sokan ismerik őt és a múltját. (Jn 7,28–9).
4. Egy praktizáló orvosdoktor ismertsége ellenére is tud gyógyítani, sőt, hírneve csak segíti ebben !

A logion első része egy közmondás (Lk 4,24), melynek igaz a tartalma. Jézus ezt egy képtelen állítással toldja meg, hogy megfejtendő legyen a mondanivalója... Ő azért tud gyógyítani, mert Isten Fia. Az istenfiúságnak viszont nem kritériuma az ismeretlenség.

Tm 31.

Jézus mondta: Egy erődített város, amit magas hegyre építettek, nem eshet el, sem nem rejtőzhet el.

Mt 5,14

egy erődített város = Istennek egy emberi fia. (A sima „ház” Jézus ajkán magát az embert jelenti. Egy Emberfi hozzá képest egy „erődített város”.)
magas hegyre építették = mindenki által jól látható helyre, a nyilvánosság szeme elé

Tm 32.

Jézus mondta: Amit hallani fogsz a füleddel (a másik füllel), hirdesd azt tetőitekről ! Hisz senki sem gyűjt lámpást, s teszi azt véka alá, sem nem teszi azt rejtett helyre, hanem gyertyatartóba teszi azt, hogy mindenki, aki bemegy és kijön, lássa annak a fényét.

Mt 5,14–6; 10,27; Mk 4,21–5; Lk 11,33; Jn 10,9; 16,12–5

(Tm 1., 2., 16., 23., 29., 78., 84., 91., 109.)

a fül = a belső „hallókészülék”

amit hallhat az ember, s amit hirdetnie kell = a kapott kinyilatkoztatások

1. Mikor és mit lehet hallani ?
2. A „bemenés” és a „kijövés” egy irányban történik ! (Jn 10,9).

Tm 33.

Jézus mondta: Ha vak vezet vakot, mindketten gödörbe esnek.

Mt 7,13–4; 15,14; Lk 6,39; Jn 9,39–41; Isz 80/50,1; 108/197

(Tm 2., 38., 55., 103.)

vak I. = a vallási vezetők, a hivatalos és hivatásos mértékadók

vak II. = a hívek

a gödör = a gyeheenaszerű világ, ami előre kiásott veremként igazi sírgödörre válik

1. Hogyan vezethet valakit egy vak ?
2. Hogyan bizhatja rá magát egy vak egy másik vakra ?
3. Ez a logion nem egy evidenciát mond ki !
4. A „gyehennát” hullák (= Pneuma nélküli testek) népesítik be !
5. A hivatalos mértékadók félrevezetik a népet.
6. Mi az, amiben hazudnak?

Tm 34.

Jézus mondta: Lehetetlen, hogy valaki behatoljon az erős házába, erőszakkal bevegye azt, hacsak nem kötözte meg annak kezeit. Akkor fölforgatja az ő házát.

Mt 9,32–4; 12,22–36; Mk 3,20–35; Lk 11,14–23 (Tm 43., 86., 99.)

a ház = az ember lelke, legbenső valója, az éne, a személyisége

az Erős = a Sátán

az Erős háza = a Sátán által megszállt ember

1. Ki az a (mindmáig egyetlen) személy, aki megkötözte az Erős kezeit ?
2. Aki ezt (hozzá hasonló módon) nem teszi, az lehetetlenre vállalkozik.
3. A Sátán által megszállt emberi lelket föl lehet forgatni (= rendbe lehet tenni).
4. Mi is megkötözhetjük az Erős kezeit !

Tm 35.

Jézus mondta: Ne aggodalmaskodjatok reggeltől estig, és estebédtől reggelig, hogy mit vegyetek magatokra.

P. Oxy.:

Ne aggodalmaskodjatok, milyen ételt fogtok enni, vagy mit fogtok fölvenni. Ti sokkal jobbak vagytok, mint a liliomok, melyek nem szőnek és nem fonnak. És ami titeket illet, mit fogtok viselni, ha nem lesz ruhátok? Ki adhat hozzá (valamit) természetekhez ? Az, aki ruhát ad majd nektek.

Mt 6,25–34; Lk 12,22–34; Isz 47/36,2; 99a/125; 99b/60; 132/113 (Tm 79.)

aggodalmaskodás = a félelem és remény közti lebegés (vö. Lk 12,29)

reggeltől estig és estebédtől reggelig = mindig, szüntelenül, állandóan, folyton–folyvást

1. Kikhez szól ez a logion ?
2. Kik azok, akik sokkal többek (lehetnek), mint a liliomok ?
3. Kinek a szemében lesznek többek ?
4. Milyen ember az, akinek mindig azon jár az esze, hogy mit vegyen magára ?
5. Fontos-e az, hogy nézünk ki, milyen benyomást keltünk a külsőnk alapján ?
6. Miért nem szabad/kell a külsőnk miatt aggodalmaskodni ?
7. Mire utal mindaz, amit magunkra aggatunk ?
8. Kinek fontos az, hogy mi van rajta ?
9. Az ilyen ember ki előtt akar parádézni ?
10. Nők is istengyermekké válhatnak ! (vö. Tm 115.)

Tm 36.

A tanítványai mondták: Mikor jelented ki magad nekünk? És mikor látunk meg téged? Jézus mondta: Ha levetkőzítetek szemérmeket, és veszítetek ruháitokat, lábaitok elé teszitek azokat, mint kicsiny kisgyerekek, s rátiportok azokra, akkor fogjátok meglátni az Élő fiát, és nem fogtok félni.

Jn 6,40; 14,18–20; Isz 153/160; 1Tessz 5,1–6 (Tm 20., 21., 42., 92.)

láttni = érteni

kicsiny kisgyerekek = újjászületett ember

az Élő fia = Jézus

1. Hogyan „jelenthetné ki” magát Jézus ?
2. Hol tehetné meg ezt ?
3. Miképpen lehetne meglátni őt ?
4. Jézust fel lehet ismerni !

Tm 37.

Jézus mondta: Sokszor kívántátok ezeket a szavakat hallani, amiket nektek mondok, és nincs számotokra másvalaki, akitől hallanátok ezeket. Lesznek majd napok, s kerestek engem, s nem fogtok megtalálni.

Mt 13,16–7; Lk 10,23–4; Jn 7,33–6; 16,16–9 (Tm 44., 91., 93.)

1. Miért esnek jól az emberi fülnek Jézus szavai ?
2. Ezeket a szavakat csak Jézus tudja kimondani.
3. Miért csak ő képes rá ?
4. Más is képes lehet erre ?
5. Aki (gondolkodás útján) keres, az *talál* is (vö. Tm 95.), tehát itt kizárólag fizikai keresésről lehet szó.
6. Jönnek olyan idők, amikor Jézust fizikailag nem lehet majd elérni.
7. Jézus szellemi síkon mindig és minden *kereső* számára elérhető marad.

Tm 38.

Jézus mondta: A farizeusok és az írástudók kapták meg az ismeret kulcsait. Elrejtették azokat: sem ők nem mentek be, sem a bemenni akarókat nem engedték be. Ti pedig legyetek eszesek, mint a kígyók, és egyszerűek, mint a galambok.

Mt 5,20; 10,16; 23,9; 23,13; Lk 10,3; 11,52; Isz 80/5,1; 108/197; Zsk 114.

(Tm 1., 2., 22., 32., 33., 57., 58., 91., 103.)

az ismeret kulcsai = a gondolkodáshoz szükséges feltételek

elrejtették azokat = nem használják, nem élnek vele

„be” = ahová az ismeret kulcsai juttatják az embert

1. Kitől kapták meg a farizeusok és az írástudók az ismeret kulcsait ?
2. Miért ők kapták meg, s miért nem mások ?
3. Miért rejtették el az ismeret kulcsait ?
4. A hivatalos mértékadók felhatalmazása „emberektől van” !

Tm 39.

Jézus mondta: Egy szőlőtövet ültettek az Atyától távol, és mivel az nem erősödik meg, kitépetik gyökerestül, s el fog pusztulni.

Mt 7,13–4; 15,13; Jn 15,1–8; Isz 109/53 (Tm 38., 40., 71., 72.)

a szőlőtő = gyümölcsözésre képes dugvány

az Atyától távol = az emberen kívülre

1. Kik ültették azt a szőlőtövet ?
2. Miért ültették azt az Atyától távol ?
3. Ki bábáskodott még ott, az ültetésnél ?
4. Miért nem erősödik meg az a szőlőtő ?
5. Miért fog elpusztulni ?
6. Ki lesz az, aki kitépi ?
7. Hol fogja azt kitépni ?
8. Mikor fogja azt kitépni ?

Tm 40.

Jézus mondta: Akinek van a kezében, annak adatik, és akinek nincs, az a kevés is elvétetik tőle, ami van.

Mt 13,12; 25,29; Mk 4,25; Lk 8,18; 19,26; Isz 110a/216,7 (Tm 4., 71., 110.)

adatik = Istentől

elvétetik = a Sátán mesterkedéseinek következtében

1. Mi az az egyetlen dolog, ami akkor is a birtokunkban marad, ha „van”, s akkor is, ha „nincs” ?
2. Az, amit nem használunk, az olyan, mintha nem is lenne.

A dolog komolyságát az iszlám hagyományban feljegyzett logion szemlélteti: „Mert amint a teve is igyekszik hazaszökni az övéihez, hacsak a gazdája feszesen meg nem köti, ugyanúgy a bölcsesség is gyorsan kibújik a szívből és eltűnik, hacsak gazdája (szellemi) munkálkodásával meg nem valósítja.”

Tm 41.

Jézus mondta: Legyetek, midőn elmúltok !

„Úgy éljete a világban, mint mellette elmenők, és ne mint odavalósiak.”

(Isz 133/34,8)

„A világ egy híd, menjetek hát át rajta, de semmiképp se telepedjete meg rajta !”

(Isz 148a/75)

Isz 62/145; 133/34,4–16; 138/40; 149; Jn 18,36

1. Mivé kéne lenniük a tanítványoknak ? (Tm 109.)

Tm 42.

A tanítványok mondták neki: Ki vagy te, aki ezeket mondod nekünk? Mondta: Amit mondok nektek, azokból nem ismeritek meg, hogy ki vagyok én? Sőt, olyanok lettetek, mint a zsidók; hogy szeretik a fát, gyűlölik a gyümölcsét, és szeretik a gyümölcsöt, gyűlölik a fát.

Mt 7,16; 12,33; Lk 6,43 (Tm 36., 43., 44., 92.)

a zsidók = a júdeai mértékadók, a formális tekintélyek, akik logikátlanak bizonyultak

1. Jézust fel lehet ismerni a szavai alapján (vö. Jn 7,17).
2. Nem mindenki ismeri fel őt a szavai alapján.
3. Van, aki a tettei alapján se (vö. Mt 12,22–8).
4. Hogyan lehetséges ez ?
5. Milyen ember az, aki nem következetes ?
6. Mi lehet a következetlenség oka ?

Tm 43.

Jézus mondta: Aki az Atyát káromolja, megbocsáttatik neki, és aki a Fiút káromolja, megbocsáttatik neki, aki azonban a szent Lelket káromolja, nem fog megbocsáttatni neki, sem a földön, sem az égen.

Mt 12,31; Mk 3,28; Lk 12,10; Jn 4,23; Isz 86/166

(Tm 1., 2., 8., 34., 36., 42., 44.)

1. Mi az a „káromlás” ?
2. Ki az, aki káromol ?
3. Miért káromol ?
4. Hogyan káromolhat (egyáltalán) ?
5. Az Atyát lehet káromolni. (Ez nincs megakadályozva.)
6. Az Atya káromlása meg lesz bocsátva.
7. Ki fogja azt megbocsátani ?
8. Hol fogja megbocsátani ?
9. Mikor fog megbocsátani ?
10. Milyen feltételek mellett fog megbocsátani ?
11. Miért bocsáttatik meg az illetőnek a káromlás ?
12. Kicsoda a szent Lélek vagy szent Szellem ?
13. Miért nem fog az ő káromlása megbocsáttatni ?
14. Hol nem fog ez megtörténni ?
15. Mi lesz ennek a következménye ?

a káromlás = valami/valaki ellen szólás, rossz színben való feltüntetés, gúnyolás

aki káromol = jelen esetben a hivatalos mértékadók

a káromlás oka = nem ismerik fel Jézusban Isten fiát

a fel-nem-ismerés oka = a tudatlanság, mely az eltompult szív (agy) következménye

a káromlás megbocsátásának oka = mert az tudatlanság/tévedés következménye

a megbocsátó személy = mindig az érintett

a megbocsátás helye = az érintett személy ott fog megbocsátani, ahol éppen van

a megbocsátás ideje = az az időpont, mikor az illető rájön a tévedéseire

a megbocsátás feltételei = a józan ész használata

a megbocsátás oka = a káromlás tudatlanság, s nem gonoszság következménye

Jézus szellemi hagyatéka – a Tamás–evangélium – tudatosan megszerkesztett mű. A logionok sorrendje nem esetleges, ez itt is kiderül... Erre a Tm 43. szomszédai a bizonyítékok: a Tm 42. és 44. is logikai kapcsolatban áll a vizsgált igével ! Magát a mondást a Tm 34. mögötti események váltották ki, ezért az előrébb is áll.

Aki még ezek után is kételkedne a jézusi szerkesztés tudatosságában, az lapozza fel a Máté–evangéliumot: ott mind a négy „tamási” logion *szoros egymásutánban* sorakozik fel. Mt 12,22–30 = Tm 34., Mt 12,31–2 = Tm 43., Mt 12,33–34a = Tm 42., Mt 12,34b–5 = Tm 44.

Az ember lelke az agyában van, erre egyértelműen utal a jézusi terminológia is: a „másik fül”, a „szem”, a „szív”, az mindig az *értő érzékszerv*, ami csalhatatlan, hisz eszünket az Atya plántálta belénk (vö. Tm 39.).

A János–evangélium is segít: az Atyát csak „szellemben és igazságban” lehet és kell imádni, és ő is kizárólag ilyen imádókat keres, akik értelem vezérelte jócselekedete-
ket visznek végbe. Ezeket pedig nem (szent) helyhez és (szent) időhöz kötötte, hanem spontán természetességgel, belülről fakadóan (irgalomból, nem áldozathozatalként gyakorolva) kell megcselekedni.

Tm 44.

Jézus mondta: Nem szüretelnek szőlőt túskebozótról, sem nem szednek fügét tevetővisről – ezek nem adnak gyümölcsöt. És egy jó ember jót hoz ki a kincseskamrájából. Egy rossz ember gonoszakat hoz ki rohadt kincseskamrájából, ami a szívében van, és gonoszakat szól, hiszen a szív fölőslégéből hozza elő a gonoszokat.

Mt 7,16; 12,33–4; Lk 6,44–5; Isz 110a/216,6 (Tm 34., 42.)

Tm 45.

Jézus mondta: Ádámtól Bemerítő Jánosig az asszonyoktól születettek között nincs kiemelkedőbb, mint Bemerítő János, ezért a szemei nem fognak megtörni. Én pedig azt mondtam: aki közületek kicsiny lesz, megismeri a királyságot, és fölül fog emelkedni Jánoson.

Mt 11,11; Lk 7,28; Jn 3,3–7 (Tm 14., 79., 86.)

asszonytól született = nem született újjá (vízből és szellemből)

szemei nem fognak megtörni = dicsfénye nem múlik el soha, örökké élni fog
az emléke

kicsiny lesz = újjászületik

1. Mi a közös Ádámban és Jánosban ?
2. János mitől olyan kiemelkedő ?
3. Mi a fontosabb: az emberektől kapható dicsőség, vagy a királyság megismerése ?

Tm 46.

Jézus mondta: Lehetetlen, hogy egy ember két lóra üljön, két íjat feszítsen ki, és lehetetlen, hogy egy szolga két urat szolgáljon. Vagy tisztelni fogja az egyiket, és megcsúfolja a másikat, vagy [...] Nem iszik az ember óbort, és nem kíván rögtön új bort inni; és nem öntenek új bort régi tömlőbe, hogy ne feszítenék szét azt, és nem öntenek óbort új tömlőbe, hogy ne tegye tönkre azt. Nem varrnak régi foltot új ruhára, mert szakadás fog keletkezni azon.

Mt 6,19–24; Mk 2,21; Lk 5,36–9; 16,13; Isz 134/35; 139/41; 142/193; 143/162

lehetetlen = abszolút kivitelezhetetlen–megvalósíthatatlan, fizikai képtelenség

1. Jézus nem pedagógiai jelleggel állítja, hogy „lehetetlen”, hanem tényszerűen.

A hiányzó szövegrész kipótolható a Lk 16,13 alapján.

Tm 47.

Jézus mondta: Ha ketten békében maradnak egymással ugyanabban a házban, s azt fogják mondani a hegynek: Menj odébb !, az odébb fog menni.

Mt 17,20; 18,19; 21,21; Isz 123/204; Efézus 2,14–6 (Tm 29., 46., 48., 60., 61., 107.)

a ház = az ember lelke, legbenső valója, az éne, a személyisége

1. A szóban forgó béke megvalósítható.
2. Ennek a békének csodálatos tettek lesznek a következményei.
3. Kik köthetnek csak békét ?
4. Mit jelent a békekötés ?
5. Hol történik a békekötés ?
6. Mi ez a béke ?
7. Minek következtében áll elő? (Mt 5,27–32; Mk 9,43–50)

Tm 48.

Jézus mondta: Boldogok vagytok egyedülállók és kiválasztottak, mert meg fogjátok találni a királyságot, hisz ti abból valók vagytok, és ismét oda fogtok menni.

Jn 5,17–29; 6,65 (Tm 3., 15., 18., 22., 47., 48., 53., 60., 61., 68., 69., 76., 107.)

boldog = jó annak, annak igazán jó, igazából jó annak

egyedülállók = homogén lelkületűek

kiválasztottak = lekezelték, perifériára szorítottak, teológiailag kiközösítettek

1. Hol lehet megtalálni a királyságot ?
2. Mikor lehet megtalálni ?
3. A királyságot csak az egyedülállók és kiválasztottak találhatják meg !

Tm 49.

Jézus mondta: Ha azt mondják nektek: „Honnan lettetek?” – mondjátok azt nekik: „A fényből jöttünk, onnan, ahol a fény keletkezett, egyedül, önmaga által. Ez a fény rejtett, és kijelentette magát képünkben”. Ha azt mondják nektek: „Ti vagytok azok?” – ezt mondjátok: „Mi az ő fiai vagyunk, és az élő Atyának vagyunk a választottai”. Ha megkérdezik titeket: „Mi a jele Atyátoknak, mely bennetek van?”, ezt mondjátok: „Mozgás és megnyugvás”.

Mt 8,11; 13,43; Lk 13,28–30; Jn 3,8–11; 2Kor 4,6; Zsk 51. (Tm 23., 61.)

honnan lettetek = kik vagytok ? (vö. Tm 23., 36., 42.) = Isten fiai vagytok ?

a fényből jöttünk, onnan ahol a fény

keletkezett, egyedül, önmaga által... = saját magunk világosodtunk meg, önerőből

és kijelentette magát képünkben = bennünk a világosság mutatkozik meg

ti vagytok azok ? = ti lennétek azok ? (lekicsinylően és hitetlenül)

mi az ő fiai vagyunk és

az élő Atyának vagyunk a választottai = bizony, mi megvilágosodtunk, ezért tudott bennünket az Atya kiválasztani (Tm 22.)

mi a jele Atyátoknak,

mely bennetek van? = mi bizonyítja azt, hogy valóban Isten fiai vagytok (s nem az Ördögéi) ?

mozgás = cselekvő, magabiztos tanúságtetés

megnyugvás = ama bizonyos béke és biztonság, amely Isten emberi fiaiban honol (Jézus tudáson alapuló békéje, melyet ránk hagyott, vö. Jn 14,27)

Tm 50.

A tanítványai mondták neki: Mikor lesz a halottak nyugalma? És mikor jön el az új világ? Mondta nekik: Az, amit vártok, eljött, de ti nem ismeritek azt föl.

Lk 17,20–2; Jn 11,24–6 (Tm 17., 36., 42., 43., 44., 79., 92., 114.)

1. Szükségük van-e a halottaknak nyugalomra ?
2. Kinek van szüksége nyugalomra a halottakkal kapcsolatban ?
3. Összefügg-e az élők nyugalma az új világ eljövételével ?
4. Hogyan fordulhat elő az, hogy amit vár az ember, azt nem ismeri föl, amikor az eljön?
5. Eljön-e az új világ, ha csak várjuk ? (vö. Tm 114.)
6. Mikor és kinek a számára fog az eljönni ?
7. Az új világ már eljött Jézus személyében.
8. Hol lehet ezt az új világot látni ?

Tm 51.

A tanítványai mondták neki: Huszonnégy próféta szolt Izráelben, és mindnyájan általad szóltak. Mondta nekik: Elhagytátok a jelenlétetekben élet, és a halottakról beszéltek.

Augustinus:

Mit tartunk a prófétákról? (Ti.: Azokról, akik Messiást jövendöltek.) Ne tápláljatok ilyen reményeket, rám figyeljete!

Tm 50., 52., 58., Lk 10,24

általad szóltak = mind azt ígérték, amit te (hogy eljön a szabadulás órája, Isten királysága)

halottak = nem Élők (országbeli értelemben hullák)

1. Egyedül Jézus az élő (vö. Tm Prológus).

Tm 52.

A tanítványai mondták neki: Használ-e a körülmetélkedés vagy sem? Mondta nekik: Ha használna, atyjuk körülmetélnék nemzené őket anyjuktól. De az igaz körülmetélkedés Lélekben, meglelt mindent.

Jn 6,63; 7,22; Róm 2,28–9 (Tm 1., 2., 28., 49., 107., 113., 115.)

1. A körülmetélkedés nem használ semmit a királyság szempontjából.
2. Mit profitálhat az ember lelke egy csecsemőkorban (tehát tudtán és akaratán kívül) elvégzett műtéttől ?
3. Mi lenne Jézus véleménye a gyermekkeresztelésről ?
4. A körülmetélkedés az Istennel kötött nemzeti szövetség jele !
5. A tanítványok tkp. ezt kérdezik: „Kivételezett helyzetben vannak a zsidók ?”
6. Isten csak a férfiemberrel köthet szövetséget ?
7. A zsidókon kívül más népek is gyakorolják a körülmetélkedést, jobbára egészségügyi megfontolásokból.

8. A körülmétkedés ritusa nem a mózesi – a Törvénnyel szabályozott – időkre vezethető vissza, hanem még régebbre, a barbár „atyák” korára (vö. Jn 7,22).
9. Isten nem tud szövetséget kötni nemzetekkel, csak egyénekkal (vö. Tm 1., 2., 3.).
10. Az Istennel kötött szövetségnek nem a körülmétkedés a jele, hanem a magabiztoság és a tudáson alapuló belső béke (vö. Tm 49.).
11. A szellemnek nincs szüksége a hústestre (vö. Tm 28.).
12. A nőket nem lehet körülmétkelni.
13. Isten a nőekkel is szövetséget köt (vö. Tm 115.).

Tm 53.

Jézus mondta: Boldogok vagytok szegények, mert tiétek a mennyek királysága.

Mt 5,1–12; Lk 4,18–9; 6,20 (Tm 48., 68., 69., 70., 95., 96.)

boldog = jó annak, annak igazán jó, igazából jó annak

szegény = egyedülálló, kivetett, lekezelt, perifériára szorított, szétzúzott szívű személy

1. A „szegénység” is egy lelkiállapot, és a „királyság” is az !

Tm 54.

Jézus mondta: Aki nem gyűlöli meg atyját és anyját, nem lehet a tanítványom, és aki nem gyűlöli meg fivérét és nővérét, s nem hordja a keresztyét, mint én, nem lesz méltó hozzám.

Mt 10,37; Mk 8,34; Lk 9,59–62; 14,25–7; Jn 3,3; 7,3–4

Isz 34/14; 172a/190; 172b/207

(Tm 15., 43., 100., 102., 106.)

tanítvány = a Jézust (életútjában, istengyermekségében) követni akaró személy

méltó = olyan, mint Jézus, azaz Isten emberi Fia

1. Egy „istenes” gyűlöletről van szó.
2. Miből gondolhatják azt az emberek, hogy valaki gyűlöli a hozzátartozóit ?
3. Biztos, hogy az Emberfi gyűlöli a rokonait ?
4. Igazi hozzátartozóink a mennyben vannak !

Az ilyen logionokra mondták a köréje sereglett emberek, hogy „kemény beszéd”. Jézusi mércével mérve is az, mert a „nem lehet tanítványom”, ill. a „nem méltó hozzám” fogalmazás megkerülhetetlen feltételt jelez ! Maga a „gyűlölet” szó ritkán hangzik el az Emberfi ajkán, de ilyenkor a legnagyobb természetességgel, ténymegállapító módon.

Tm 55.

Jézus mondta: Aki felismerte a világot, egy hullát talált, és aki egy hullát talált, a világ nem méltó hozzá.

Jn 7,7; Isz 32/124; 133/34,14–16; 137/38; 158/123 (Tm Prológus, Tm 1., 58., 81.)

1. Hogyan lehet felismerni a világot ?
2. Hol lehet felismerni a világot ?
3. Miről nevezetes egy hulla ?
4. A világot a felismerés következtében lehet legyőzni !
5. Hol lehet legyőzni a világot ?

Tm 56.

„Jézus mondta: Az Atya királysága hasonlatos egy emberhez, akinek jó magja volt. Az ellensége elment éjjel, gyomot vetett a jó mag közé. Az ember nem engedte nekik, hogy kitépjék a gyomot. Azt mondta nekik: ne hogy elmenjete, hogy kitépjétek a gyomot, és vele együtt a búzát is kiszakítsátok. Mert az aratás napján a gyom nyilvánvaló lesz; kitépik azokat, elégetik azokat. Akinek van füle a hallásra, hallja !”

Mt 13,24–30; Mk 4,26–9; Jn 4,35–8 (Tm 8., 20., 63., 72., 97., 98.)

az ember, akinek jó magja volt = az Atya (kizárólag neki van jó magja [ő a birtokos], Jézus csak „a vető” [vö. Tm 8.], aki elhinti azokat

az ellensége = a Sátánná lett tékozló fiú

éjjel ment el = sötétségben, tehát tudatlanságában tette azt, amit csinált (vö. Tm 63.)

azok, akik ki akarták tépni a gyomot = az Atya mennyei fiai (az angyalok)

ahová a gyom került = az emberek lelkébe

az aratás napja = az emberi megvilágosodás időszaka

akik kitépik a gyomot = az aratók (vö. Jn 4,35–8), tehát az értelmes (Tm 20.), megvilágosodott emberek

1. Csak egy Jó van (vö. Mt 19,17a), csak egy Abszolútum létezik.
2. Az Atya jót akart.
3. A jó mag közé gyomot lehet vetni. (Ez nincs megakadályozva.)
4. A tékozló fiú „sötét” alak.
5. Kik akarhattak segíteni mennyei Atyjuknak ?
6. Az Atya mennyei fiai közbe akartak lépni.
7. Az Atya jobb belátásra bírta őket.
8. A jó fiak hallgatnak Atyjukra.
9. Az aratás napja egyszer eljő.
10. Ahhoz, hogy eljöhessen, először vetni kell.
11. Jézus már megtette a magáét (vö. Jn 4,36–8).
12. Számunkra mikor jön el az aratás napja ?
13. Hol jön el ?
14. Kik lesznek az aratók ?
15. Mit fognak learatni ?
16. A gyom haszontalansága egyszer nyilvánvalóvá válik.
17. Kik előtt lesz ez nyilvánvaló ?
18. Kik fogják kitépni a gyomot ?
19. Honnan fogják kitépni azt ?
20. Miért a gyommal kezdik ? (vö. Isz 57/129)
21. A gyomot nemcsak kitépik, de el is égetik.
22. Ami megsemmisült, az kinőhet újra? (vö. Tm 72.)
23. Hol nem fog az újra kinőni ?

Tm 57.

Jézus mondta: Boldog az ember, aki fáradozott. Az megtalálta az életét.

Isz 132/113 (Tm 1., 2., 4., 19., 58., 59., 62., 70., 78., 89., 91., 93., 95., 108., 109., 110.)

boldog = jó annak, annak igazán jó, igazából jó annak

1. Az ember értelmet adhat (egyébként értelmetlen) életének (Tm 67., Mt 16,26).
2. Ez kizárólag szellemi erőfeszítések árán lehetséges (Mt 11,28–30; Lk 16,16).

Tm 58.

Jézus mondta: Tekintsetek az előre, amíg éltek, nehogy meghaljatok, és nehogy akkor próbáljatok látni, és ne tudjatok már látni.

Mt 25,1–13; Jn 8,43–7; 9,39–41; 11,9–10; 11,25–6; 12,35–6; 14,6–11

Isz 133/34,14–16

(Tm 14., 16., 23., 26., 36., 37., 41., 51., 59., 63., 78., 91., 109.)

az élő = Jézus (vö. Tm Prológus)

látni = érteni

1. Jézus mondandóit meg lehet érteni.
2. A megértés lehetősége nem áll fenn korlátlan ideig.
3. Addig élünk igazán, amíg módunkban áll Jézusra tekinteni.
4. A biológiailag élő ember is lehet halott!
5. Aki nem tekint Jézusra, az országbeli halált hal.
6. Az országbeli értelemben halott ember is látni akar.
7. Az országbeli értelemben halott ember már nem tud felfogni semmit.
8. Az országbeli halott a saját sötétsége miatt nem lát.
9. Aki Jézusra tekint, az nem fog meghalni országbeli értelemben.
10. Jézust csak egy Fiú-aspiráns tudja megérteni (Jn 7,17).

Tm 59.

Midőn Jézus és tanítványai Júdeába mentek föl, láttak egy samaritanust, aki egy bárányt vezetett maga mellett. Jézus így szólt: „Vajon hová viszi ezt a bárányt? Mit akar vele tenni?” A tanítványok ezt válaszolták: Nyilván elviszi haza, hogy levágja és megegye. Mondta nekik: „*Amíg életben van a bárány, nem fogja azt megenni, de ha leöli azt, hullává változik az.*” Mondták: Másképp nem eheti meg. Mondta nekik: „*Ti is keressetek magatoknak egy helyet nyugalomra, hogy ne legyetek hullává, s ne egyenek meg titeket.*”

Mt 10,28; 24,28; Lk 12,4–5 (Tm 1., 6., 27., 55., 58., 60., 91.)

1. A hullában nincs Élet (vö. Tm 55.).
2. Az Életet el lehet venni (vö. Mt 10,28).
3. Aki a nyugalom helyén van (vö. Tm 1.), az nem lesz hullává.
4. A nyugalom helyét meg kell keresni!
5. Az Élet-ben maradásra csak a *keresőknek* van esélye.
6. Aki nem keresi meg, az hullává lesz.
7. Az Élet-telenné vált testet megeszik.
8. Ki eszi meg? (vö. Mt 24,28)

Tm 60.

Jézus mondta: Ketten fognak nyugodni egy ágyon. Az egyik meg fog halni, a másik élni fog.

Mt 24,28; 24,37–44; Lk 17,26–37 (Tm 28., 29., 47., 48., 59., 61., 107., 112., 113.)

1. Mikor áll elő ez a helyzet? (Válaszolok: a világ végén, vö. Tm 112.)
2. Egy ágyon csak egyvalaki nyugodhat!
3. Hol fog bekövetkezni a világ vége?
4. Kinek a számára lesz „világvége”?
5. Megmenekülésünknek a világ vége a függvénye (Mt 5,17–20; Lk 16,17).
6. Az időpont rajtunk fordul!
7. Mit kell tennünk a dolog siettetésére?
8. Miért fog meghalni az „egyik”, s mitől fog élni a „másik”?
9. „A szellem az, aki megelevenít, a hús nem használ semmit” (Jn 6,63a).
10. Mi közvetíti számunkra az éltető szellemet? (Jn 6,63b)

Tm 61.

Salome mondta: Ki vagy te? Az ágyamra dőltél és emberként ettél az asztalomról, de szádból isteni igék jönnek. Jézus ezt válaszolta neki: „Én vagyok, aki a hasonlóból keletkezik; adatott nékem Atyáméiból”. Mondta Salome: Akkor a tanítványod vagyok. Jézus mondta: „Ezért mondom: *ha üres lesz, megtelik majd fénnel, ha pedig megosztott, meg fog telni sötétséggel.*”

Mt 6,22–3; Jn 6,68; Isz 32/124,6

(Tm 2., 15., 16., 23., 27., 29., 48., 49., 60., 71., 89., 107.)

1. Kinek és mit adhat az Atya? (Kizárólag szent szellemet, vö. Lk 11,13)
2. Jézus Isten emberi fia volt.
3. Salome elhitte ezt.
4. Jézusnak nőtanítványai is voltak!
5. Az istengyermekség szempontjából nincs középút.
6. Isten emberi fiainak/leányainak teljesen ki kell üresíteniük a lelküket.

Tm 62.

Jézus mondta: Azoknak mondom el titkaimat, akik méltók a titkaimra. Amit a te jobbold tenni fog, ne tudja a balold, hogy az mit tesz.

Mt 5,7; 6,3; 7,21; Mk 4,11; Isz 55a/55; Róm 2,28–9

(Tm 22., 57., 58., 91., 93., 94., 95., 109.)

Jézus titkai = könnyen (Mt 11,30) megfejthető kinyilatkoztatások
akik méltók = a találási céllal keresők, a személyesen érintettek

1. Jézusnak vannak titkai! (Jn 16,12–5).
2. A méltók nagyon kevesen vannak (vö. Tm 22.).
3. Ezeknek ösztönös irgalomból kell majd cselekedniük (Mt 9,13a; Lk 10,25–37).

Tm 63.

Jézus mondta: Volt egy gazdag ember, akinek sok java volt. Azt mondta: Használni fogom a javaimat, mert vetni fogok, aratok, ültetek, megtöltöm a csűrjeimet gyümölcs-csel, hogy ne szenvedjek hiányt semmiben sem. Ez az, amit gondolt a szívében. És azon az éjszakán meghalt. Akinek van füle, hallja!

Mt 6,19–21; Lk 12,16–21; 12,33–4; Isz 136/221; 155/50 (Tm 86., 111.)

1. A szívében gondolta ezt!
2. Éjszaka halt meg! (= szellemi sötétségben, anyagba zuhanva, országbeli halállal)

Tm 64.

Jézus mondta: Egy embernek vendégei voltak, és lakomát készített. Elküldte a szolgálját, hogy hívja el a vendégeket. Elment az elsőhöz, mondta neki: Uram meghív téged. Az mondta: Pénzem van a kereskedőknél, hozzám jönnek estére, el kell mennem, hogy utasítsam őket. Kimentésemet kérem a lakomáról. Elment a másikhoz, mondta neki: Uram meghívott téged. Az mondta neki: Vásároltam egy házat, és egy napot kérnek tőlem. Nem lesz szabad időm. Elment egy másikhoz, mondta neki: Uram meghív téged. Az mondta neki: A barátom menyegzője lesz, és én vagyok, aki a lakomát rendezi majd. Nem fogok tudni elmenni, kimentésemet kérem a lakomáról. Elment egy másikhoz, mondta neki: Uram meghív téged. Az mondta neki: Falut vettem, elmegyek elhozni a bérleti díjat. Nem fogok tudni elmenni, kimentésemet kérem. Elment a szolgálta, azt mondta az urának: Akiket meghívtál a lakomára, kimentésüket kérik. Az úr mondta a szolgáljának: *Menj ki az utcákra, akiket találsz, hozd azokat, hogy lakmározzanak. Szatócsok és kalmárok nem fognak bemenni Atyám helyeire.*

Mt 22,1–10; Mk 11,15; Lk 14,15–24 (Tm 63.)

az ember = Jézus

az Atya helyei = a) ahol az Atya van,
b) ahol mennyei fiai vannak,
c) ahol emberi fiai vannak

1. Mi a közös a négy visszautasításban?
2. Mi az, ami a szatócsoknak és a kalmároknak a legdrágább?
3. Milyen életformával jegyzi elmagát egy vállalkozó?
4. Egy üzletembernek a nap bármely szakában készenlétben kell állnia.

Tm 65.

Jézus mondta: Egy derék embernek szőleje volt, kiadta azt szőlőmunkásoknak, hogy megműveljék azt, s elvegye annak gyümölcsét tőlük. Elküldte a szolgálját, hogy a szőlő gyümölcsét a szőlőmunkások adják oda neki. Megragadták a szolgálját, elverték őt, még egy kevés kellett volna hozzá, és megölik őt. A szolgálta visszament, elmondta az urának. Mondta az ura: talán nem ismerték őt. Elküldött egy másik szolgálta; a szőlőmunkások elverték a másikat is. Akkor az úr elküldte a fiát. Mondta: talán megbecsülik majd a fiamat. Azok a szőlőmunkások, mivel tudják, hogy ő a szőlő örököse, megragadták őt, megölték őt. Akinek van füle, hallja!

Mt 21,33–41; Mk 12,1–9; Lk 20,9–16 (Tm 2., 39., 61., 71., 87., 110., 114.)

a derék ember = az Atya

a szőlő = Izráel fiai, tehát egy teokratikus berendezkedésű ország vallásos lakosai, akik közvetlen istenkapcsolatot igényelnek, és képesek is lennének azt elérni, mivel az Atya szőleijéről van szó, ami hozhat gyümölcsöt, a holléte okán (vö. Tm 2., 71.)

a szőlőmunkások = vincellérek, azaz szakképzett felügyelők, tehát a hivatásos mértékadók, akiknek formális tekintélyük és hivatalos megbízásuk van a szőlő művelésére, melynek gyümölcsöt kell teremnie

a szőlő gyümölcse = egy lelki, szellemi szféra lenne, egy olyan „hely”, ahol Isten emberi fiai meg tudnának pihenni (vö. Tm 87.), tehát a közvetlen istenkapcsolat

a szolgák = az isteni igazságosság szószólói

az úr fia, a szőlő örököse = Jézus (az igazi mértékadó, aki éppen státusa miatt az !)

az örökség tárgya = Isten képviselője, a közvetítői szerep

1. A szőlő az Atyáé, s az mindig a birtokában marad.
2. A szőlő nem egy fizikai értelemben vett „hely”.
3. Az Atya királysága nem látható és körülhatárolható dolog (vö. Tm 114.).
4. Isten „országát” nem lehet úgy építeni, mint a szocializmust.
5. A szőlő csak akkor terem, ha megművelik azt (vö. Tm 110.).
6. A királyság (lehetősége) bennünk van (vö. Tm 2., 71.).
7. Az Atya az egész gyümölcsre (minden termésre) igényt tart (vö. Tm 61.).
8. Ha ez így van, akkor nyilván bért fizet a művelésért.
9. Ez a bér az örök élet (vö. Jn 4,36a).
10. A vincellérek az Atyától távolra ültették a szőlőtövet (vö. Tm 39.).
11. Ez a szőlőtő nem hozhat gyümölcsöt.
12. A vincellérek nem tudnak gyümölcsöt felmutatni.
13. A vincellérek nem is akarnak hallani a gyümölcstről (a közvetlen istenkapcsolatról)
14. Miért nem akarják a vincellérek kiadni a kezükből a szőlő „művelését” ?
15. A vincellérek szolgákkal szembeni magatartása nagyon durva.
16. Vajon mi lehet az oka ennek ?
17. Mivé lett a szőlő ? (vö. Mt 21,13).
18. Kit szolgálhat egy bünbarlang üzletvezetője ?
19. A vincellérek tudják, hogy az örökössel állnak szemben.
20. Mi lehet Jézus öröksége ?
21. Éppen ezért ölték meg őt !
22. A fiúban maga a derék ember jött el.

Tm 66.

Jézus mondta: Adjatok nekem tanítást erről a köről, amit az építők elvetettek ! Ez a sarokkő.

Mt 21,42; Mk 12,10; Lk 20,17; Jn 15,1–8; Zsolt 118,22 (Tm 11., 114.)

az építők = mindazok, akik látható, körülhatárolható s mérhető módon az emberen kívül (s főleg: mások számára) akarják építeni a királyságot, vagyis a hivatalos és önjelölt mértékadók, azok, akiket az emberek „nagy”-nak és „igaz”-nak tartanak, éppen azért, mert szent kísérleteikkel Isten kedvében akarnak járni

a sarokkő = a helyes következtetésekre jutó, célirányos gondolkodás, maga a logika, az a bizonyos „szikla”, amelyen a „házunk” (= egész mivoltunk) áll (vö. Mt 7,24–7)

1. Erről a „kőről” tanítást lehet adni, mégpedig Jézusnak.
2. A mesternek csak a tanítványok tartoznak magyarázattal.
3. Erről a dolgról csak a Fiú-aspiránsok tudnak tanítást adni.
4. Ez a „kő” vagy „szőlőtő” (vö. Jn 15,1–8) azonos Jézussal.
5. Jézust meg lehet érteni (Jn 7,17).
6. Ha az építők (az állítólagos szaktekintélyek) pont a sarokkövet vetik el, mint használhatatlant, akkor ezek az emberek valójában dilettánsok, nem értenek a szakmájukhoz, tehát méltatlanul töltik be pozícióikat.
7. Csak a józan észre lehet alapozni, amit Jézus testesít meg.
8. Jézus az egyedüli mértékadó, mert (vö. Jn 10,1–8).
9. Jézus igéi kinyilatkoztatásokat tartalmaznak.
10. Az „építők” Jézus korában és ma is félrevezetik a népet.
11. A királyság nem építhető kollektív módon, a széles úton járva (Mt 7,13–4).
12. Nincsen evolúciószerű, emberiség szintű „üdv történet”.
13. A királyság kizárólag magunkban építhető fel.
14. A királyság a földön terjed ki (Tm 114.), nyilvános működésünk idején.
15. Ez az „ország” már látható! (Mt 5,13–6).
16. Csak a Jézus igéin való gondolkodás hoz Pneuma-gyümölcsöt (vö. Jn 15,1–8).

Tm 67.

Jézus mondta: Aki meg is ismeri a mindenséget, ha önmagában hiányt szenved, mindenben hiányt szenved.

Mt 16,26; Mk 8,36; Lk 9,25 (Tm 1., 2., 27., 28., 71., 86., 110., 113.)

a mindenség = evilág, az ún. Kozmosz

hiányt szenved önmagában = a „hiány” benne van, belőle hiányzik valami, mégpedig az Élet, a Pneuma, vagyis a közvetlen istenkapcsolat

mindenben hiányt szenved = tulajdonképpen semmi sincs, semmi igazit nem birtokol, csak talmi értékei vannak

1. A „mindenség” az egyes ember számára nem is ismerhető meg.
2. A biológiai halál minden „megismerést” értelmetlenné tesz.
3. Hiányozhat belőlünk valami, ill. ez a valami sérülhet (vö. Lk 9,25b).

Tm 68.

Jézus mondta: Boldogok lesztek, ha gyűlölnék titeket, üldöznek titeket, és nem találnak ott helyet, ahol titeket üldöztek.

Mt 5,11; Lk 4,18–9; 6,22 (Tm 48., 69., 70., 107.)

boldog = jó annak, annak igazán jó, igazából jó annak

a „hely” = a királyi tudatállapot, a pneumatikus szféra, ama lelki-szellemi szint, az Isten Uralmában való tartózkodás, az élő, közvetlen istenkapcsolat megvalósulása

1. Kik nem találnak „ott” helyet ?
2. Csak a gyűlöltek és üldözöttek lesznek boldogok.
3. Hol (milyen téren) fognak üldözni bennünket ?
4. Vannak olyanok, akik számára nincs „ott” hely !
5. A kitiltás oka a gyűlölet és az üldözés (mely jogalap nélküli).

Tm 69.

Jézus mondta: Boldogok azok, akiket üldöztek szívükben. Ők azok, akik megismerték az Atyát igazságban.

Mt 5,10; Lk 4,18–9; Jn 4,23–4; Isz 183/62 (Tm 48., 53., 68., 70., 107.)

boldog = jó annak, annak igazán jó, igazából jó annak
szívében üldözött = szétzúzott szívű (vö. Lk 4,18f), érzékeny lelkiismeretű személy
igazságban = valójában, igazán, félreérthetetlenül, tévedhetetlenül

1. Kik voltak az üldözők ?
2. Miért viselkedtek úgy, ahogy ?
3. Ezek az üldözők nem ismerték meg az Atyát.
4. Miért nem ismerték meg őt ?
5. Az Atya megismerésének a lelki szegénység a feltétele.

Tm 70.

Jézus mondta: Boldogok, akik azért éheznek, hogy megelégtessék annak a gyomra, aki kíván.

Lk 6,21; 4,18–9 (Tm 48., 53., 69., 75.)

boldog = jó annak, annak igazán jó, igazából jó annak

1. Vannak, akik éheznek és szomjazzák az igazságot.

Tm 71.

Jézus mondta: Ha magatokban azt hozzátok létre, amitek van, meg fog menteni titeket. Ha az nincs bennetek, az, ami nincs bennetek, meg fog ölni titeket.

Lk 17,20–1; Jn 4,25; Isz 110a/216,7 (Tm 1., 2., 27., 28., 40., 57., 67., 110.)

1. Milyen jellegű dolgot hozhatunk létre magunkban ?
2. Mi lehet az, ami csak akkor van, ha létrehozuk ?
3. Hogyan (mivel, mi módon) hozhatunk létre valamit magunkban ?
4. Saját megmentődésünkön nekünk kell munkálkodnunk.
5. Esetleges országbeli halálunkért mi magunk vagyunk a felelősek !

Tm 72.

Jézus mondta: Le fogom rombolni ezt a házat, és senki sem tudja fölépíteni azt újra.

Mt 26,61; Mk 13,2; 14,58; 15,29; Jn 2,19; ApCsel 6,14; Isz 183/62; 1Ján 3,8b
(Tm 56., 71., 112.)

a ház = ama Építmény, azaz a hagyományos (világ-) Rend, vagyis az ember vallásos világképe

1. Miért akarja Jézus lerombolni a házat ?
2. Ki építhette ezt a lerombolható házat ?
3. Az ember egy hamis szemlélet rabja.
4. Az ember egy megtévesztett lény, aki csak „a szívével” láthat jól.
5. Egyszerű (homogén) szívre–szemre kell szert tenni (vö. Mt 6,22; Tm 61.).
6. Jézus látóvá akarja tenni a vakokat.
7. Jézuson kívül mindenki vak (vö. Tm 33.), mert vagy vak vezető, vagy vak hívó.
8. Mikor (hogyan) fogja Jézus lerombolni a házat ?
9. Hol fog összedőlni a ház ?
10. Kiben tudja Jézus lerombolni a házat ?
11. Segíthetünk-e neki ? (vö. Tm 89.)
12. A közös erővel elvégzett rombolás után lehetetlen az újraépítés !
13. Ki nem tudja újraépíteni a házat ?
14. Mi kerülhet a ház helyére ?

Tm 73.

Egy ember mondta neki: Mondd a fivéreimnek, hogy osszák meg atyám javait velem !
Mondta neki: „Ó, ember, ki az, aki osztóvá tett engem?” Odafordult a tanítványaihoz,
mondta nekik: „Nemde, osztóvá válnék ?!”

Mt 6,33; 23,2; Lk 12,13 (Tm 61.)

1. Jogos volt-e a kérdés ?
2. Az osztó igazságosság nem Jézus asztala.
3. Miért nem ?
4. Kik szakosodnak az osztó igazságosságra ?
5. Az Atya fiainak milyen igazságosságot kell keresniük ? (vö. Mt 6,33)
6. Miért nem akar Jézus bíróvá válni ?
7. Jézus a legegyszerűbb jogi esetet sem vállalja fel !
8. Ki tehetette volna Jézust „osztóvá” ?
9. Az Atya nem tette azzá.

Tm 74.

Jézus mondta: Egyrészt az aratás sok, másrészt a munkások kevesen vannak. Kérjétek azonban az Urat, hogy küldjön munkást az aratásra.

Mt 9,37; Lk 10,2; Jn 4,34–8 (Tm 20., 75., 76.)

sok az aratás = van mit learatni, és már most lehet aratni (vö. Jn 4,34–8)

a munkások = azok a személyek, akik hajlandók aratni. Az ilyen egyének értelmesek (vö. Tm 20d)

1. Kevés a gondolkodó ember, aki a saját, jól felfogott érdekében is hajlandó a cselekvésre.
2. Az Atya segíthet bennünket Pneuma-gyümölcsünk learatásában.
3. Az Atya Jézus közvetítésével segít minket (vö. Tm 109.).
4. Az aratók már most, és biztosan elnyerik bérüket (vö. Jn 4,36a).
5. Az Atya királysága immanens dolog!
6. Ez a bér az örökre megmaradó közvetlen istenkapcsolat (vö. Jn 4,36b).

Tm 75.

Jézus mondta: Óh, Uram, sokan vannak a kút körül, ám senki sincs a kútban.

Jn 7,37; 15,1–8 (Tm 12., 27., 57., 58., 66., 70., 74., 76., 109.)

a kút = Jézus, aki a kinyilatkoztatás forrása

1. Aki inni akar, annak le kell mennie a kútba.
2. Aki valóban oltani akarja a szomját, az le is megy.
3. Aki nem megy le, az igazából nem szomjas.
4. A kútba le lehet menni!
5. Ez a lehetőség nem áll fenn korlátlan ideig (vö. Tm 58.).
6. Hol van ez a kút?
7. Hogyan lehet lemenni a kútba?
8. Ebből a kútból az élet víze tör föl (vö. Tm 12.).

Tm 76.

Jézus mondta:

Sokan állnak az ajtónál, de csak az egyedüliek fognak bemenni a menyegző helyére.

Mt 22,8; Jn 5,17–29 (Tm 15., 22., 47., 48., 53., 68., 69., 70., 105., 107.)

az ajtó = Jézus (vö. Jn 10,1–10)

az egyedüliek = a homogén lelkületűek, a tiszta szívűek, az egyszerű szeműek, akik éppen ezért megállnak a saját teológiai lábukon

a menyegző helye = a megdicsőült lélek, vagyis a „lakodalmasság háza” (vö. Mk 2,19a).
(A sima „ház” az ember lelke, de ha valaki bemegy a menyegző helyére, akkor háza – lelke, igazi valója – „lakodalmassá” válik.)

1. Hol van a menyegző helye?
2. Hiába jut el valaki a küszöbíg, ha utána nem lép be az ajtón!
(vö. Mt 7,21–7; Isz 84/144 81/6)

3. Ha valaki be akar menni a menyegző helyére, annak át kell lépnie a küszöböt!
4. Aki valóban be akar menni, az át is lépi.
5. A menyegző helyére be lehet menni!
6. Hogyan lehet bemenni oda?
7. Meddig lehet bemenni oda?
8. Kik maradnak biztosan kívül?

Tm 77.

Jézus mondta: Az Atya királysága hasonlít egy kalmárhoz, akinek egy hajórakománya van. Amikor ez a kalmár, a bölcs, egy gyöngyöt talált, eladta a hajórakományt, és csak a gyöngyöt vette meg magának. Ti is törekedjétek az ő kincse után, amely nem pusztul el, hanem megmarad, a hely után, ahová moly nem közeledik, hogy fölfalja azt, sem féreg nem pusztít.

Mt 6,19; 13,45; Lk 12,33 (Tm 7., 108.)

egy kalmár = olyasvalaki, aki nyereséghez akar jutni, s abból akar élni

a hajórakomány = a kalmár nagy mennyiségű árukészlete, melynek eladásából nyereséget remél

a gyöngy = egy szem, de nagyon értékes valami

a kalmár kincse = egyetlenegy dolog, ami mindennel felér

a hely = az élet helye (vö. Tm 3.), ahol Jézus van (vö. Tm 23.), a nyugalom helye (vö. Tm 59.), a menyegző helye (vö. Tm 76.)

1. Nyereségből is lehet élni, nemcsak munkából (vö. Mt 6,25–34; Lk 12,22–31).
2. A kalmár sok értékesíthető dologgal bír.
3. Senkinek sem abból támad az élete, amiből feleslegesen sok van (vö. Lk 12,15).
4. Valójában csak egy dologra van szükség (vö. Lk 10,42).
5. A bölcs kalmár magatartása követendő példa a számunkra.
6. A bölcs kalmár találta a gyöngyöt! (vö. Tm 1.)
7. A bölcs kalmár felismerte, hogy a talált gyöngy értékesebb, mint az árukészlete.
8. Hol találhatta a bölcs kalmár a gyöngyöt? (vö. Tm 3.)
9. A bölcs kalmár csak gondolkodás árán juthatott erre a következtetésre.
10. A bölcs kalmár eladta az egész hajórakományt (vö. Tm 7., 108.).
11. A gyöngy megszerzéséhez minden árukészletétől meg kellett szabadulnia.
12. A gyöngy könnyebben kezelhető, mint egy hajórakomány.
13. Hol tarthatja a bölcs kalmár a gyöngyöt?
14. A bölcs kalmár kincse azért marad meg, mert hozzáférhetetlen helyen van.

Tm 78.

Jézus mondta: Én vagyok a fény, amely mindannyiuk fölött van. Én vagyok a mindenség; a mindenség belőlem jött ki, és a mindenség visszatér hozzám. Hasíts el egy fát! Én ott vagyok. Emeld föl a követ! És meg fogtok találni engem ott.

Mt 18,20; Jn 1,1–3; 8,12; Isz 132/113; Héb 1,3a; 2Kor 4,6

(Tm 10., 16., 18., 23., 29., 47., 49., 57., 58., 61., 84., 85., 91., 107., 109.)

1. Jézus a világ világossága (Jn 8,12a).
2. Aki Jézust követi, az nem jár sötétségben (Jn 8,12b).
3. Aki Jézust követi, az birtokolja az Élet világosságát (Jn 8,12c).
4. Az Élet világossága – maga Jézus (Jn 14,6).
5. A fény Jézus belsejéből jön ki (Tm 23.).
6. A világosság Jézus Igéiből tör elő (Jn 6,63b).
7. A fény, az értelem, a minden – Jézusból jön ki.
8. A kinyilatkoztatás forrása: Jézus.
9. Jézus a mértékadó minden tekintetben.
10. Jézus a „minden”.
11. Jézus osztozik Isten időtlen életében (Tm 18.)
12. Jézus egyesítette a lelkét az Atyáéval (Tm 107.).
13. Jézus igazi valója, lényege már öröktől fogva létezett (Tm 85.).
14. Jézus eggyé vált a Mindenséggel, a Valósággal.
15. Jézus egy „fénylény” (Tm 23.).
16. A megvilágosodott ember értelemszerűen világítani fog.
17. A világot megvilágító fény Jézus belsejében keletkezett, midőn fiúvá vált.
18. A „királyság” bennünk és kívülünk van. Ha birtokoljuk, akkor az meg is látszik rajtunk (vö. Tm 2., 49.).
19. Kiknek tud (csak) világítani az Élet világossága ?
20. Kiknek „a mindene” a Logosz, a megvilágosodott Jézus (a megvilágosodás kútfeje)?
21. Kik azok, akik használják az eszüket (Tm 40.) ?
22. Minden Fiú-aspiránst Jézus világosít meg.
23. A Jézust követni akarók számára minden kijelentetik (Tm 109.).
24. Az Atyához csak Jézuson keresztül lehet eljutni (Jn 14,6).
25. Aki megérti Jézust, az fel tudja fogni az Atyát is (Jn 14,9b).
26. Aki nem válik Fiúvá/Leánnyá, abba nem kerül bele az Élet (Jn 6,53).
27. Jézus megtalálása csak fáradozás árán lehetséges (Tm 57.).
28. Ez a szellemi erőfeszítés nem túlságosan megerőltető (Tm 91.).
29. Aki elhasít egy fát, vagy követ emel föl, az fáradozik.
(Itt egy jézusi képpel van dolgunk !)

Tm 79.

Jézus mondta: Minek mentetek ki a földre? Hogy széltől ingatott nádat lássatok? Hogy lágy ruhába öltözött embereket lássatok? Lám, királyaitokon és előkelőiteken lágy ruha van, és ők nem tudják megismerni az igazságot.

Mt 11,7–8; Lk 7,24–5; Isz 114/61 (Tm 35., 45.)

a földre = a pusztába, a lakatlan vidékre (vö. Mt 3,1; 4,1)

széltől ingatott nád = olyasvalaki, aki mindig arrafelé hajlik, amerre a szél fúj, aki mindig az adott körülményekhez igazodik, köpönyegforgató

lágy ruhába öltözött ember = a világ fia (vö. Tm 35.), aki „királyként” él és „palotában” lakik, magyarán: fényűző körülmények közepette. Jólétét éppen az „alkalmazkodó képessége” teszi lehetővé

1. Ismeretszerzés céljából nem feltétlenül kell kimozdulni otthonról.
2. Az ember jellemét a ruházata is elárulja.
3. Az igazság megismerhető.
4. Az élet császárai (a világ sikeres fiai) képtelenek megismerni az igazságot.
5. Jézus azokhoz beszél, akik képesek lehetnek erre.

Tm 80.

Egy asszony a tömegből mondta neki: Áldott a test, amely téged hordozott, és az emlékek, amelyek téged tápláltak. Mondta neki: *Áldottak, akik meghallották az Atya szavát, s megőrizték azt igazságban.* Mert jönnek majd napok, és azt mondjátok: áldott a test, amely nem fogat, és az emlékek, amelyek nem szoptattak.

Lk 11,27–8; 23,29 + Mt 7,21–7; Lk 6,46–9 + Jn 4,13–4; Isz 172b/207 (Tm 37.)

áldott = szerencsés

meghallották és

megőrizték azt igazságban = értelem vezérelte jöcselekedetekre váltották, éltek a lehetőséggel, élő gyakorlattá tették, megvalósították azt (Mt 6,33)

1. Az asszony Jézust dicséri a hagyományos formulával, mely tkp. azt jelenti: „Örülhet az anyád, hogy ilyen fia van”.
2. Az asszony lelkesedésében ragadtatja magát „éljenzésre”.
3. Az Atya szavát csak az irgalmas lelkületűek hallhatják és őrizhetik meg (Mt 5,7).
4. Olyan napok is jönnek majd, amikor a tömeg nem fogja éltetni a Fiút.
5. Mikor és miért jönnek el azok a napok?
6. Az áldottak akkor is lelkesedni fognak a Fiúért (az ő státusáért).

Tm 81.

Jézus mondta: Aki felismerte a világot, a testet találta, és aki a testet találta, a világ nem méltó hozzá.

Mt 5,27–32; Mk 9,43–50; Isz 133/34,4–16; 144/45 (Tm 4., 28., 55., 88., 113.)

1. A világ felismerhető (Tm 4.).
2. Minden (hús)test nemi jellemzőkkel bír.
3. Ez a világ a nemiségre épül, szervesen összefonódik vele.
4. A „kettő” csak együtt győzhető le.
5. A szexualitás Élet-veszélyes ellenfél!
6. Evilág Ura csúcsertékként kínálja a szexet (Ter 2,23–5).
7. Aki leszámolt a szexszel, az a világgal már könnyedén elbánik.
8. Jézusnak sikerült! (Jn 16,33c)

Tm 82.

Jézus mondta: Aki meggazdagodott, uralkodjon, és akinek hatalma van, mondjon le!

(Tm 1., 2., 28., 96., 109., 110.)

1. Meg lehet gazdagodni (igazán).
2. Uralkodni csak egy (Jézushoz hasonló) király tud!
3. Az uralkodásra a meggazdagodás képesít, nem a hatalom.
4. Hatalomra csak jogtalan módon lehet szert tenni.
5. Isteni felhatalmazása csak egy (Jézushoz hasonló) királynak lehet.
6. A formális tekintélyeknek nincs valódi felhatalmazásuk.

Tm 83.

Jézus mondta: Aki közel van hozzám, közel van a tűzhöz; és aki távol van tőlem, távol van a királyságtól.

(Tm 1., 9., 15., 109.)

1. Hogyan lehet közel kerülni Jézushoz ?
2. A „tűz” és a „királyság” közös nevezője: Jézus.
3. A „tűz” és a „királyság” ugyanarra a dologra utal.
4. A királyság egy lelki- vagy tudatállapot.
5. A tűznek elsősorban fénye van.
6. A „tűz” a megvilágosodásra utal.
7. Királyi státusba a megvilágosodás következtében lehet kerülni (vö. Tm 1.).

Tm 84.

Jézus mondta: A képek kijelentetnek az embernek, és a fény, amely bennük van, rejtett. Az Atya, fényének képében, ki fogja jelenteni magát, és az ő képe rejtett az ő fénye által.

Jn 8,12 8,19 8,56 10,30 10,38b 12,44–5 14,7a 14,9b 14,21b 15,23

Héb 1,3a; 2Kor 4,6

(Tm 14., 16., 21., 23., 32., 49., 85., 89., 109.)

kép = elgondolás, felfogás, képzet, körülírható fogalom (vö. Tm 21.)

kijelentetik = szellemi erőfeszítés és transzcendens segítség (vö. Tm 89.) következtében nyilvánvalóvá válik valami

a fény = az értelem, a lényeg, a mondanivaló, a világossá vált tartalom

az Atya fénye = Jézus, a kinyilatkoztatás tolmácsolója

1. Mikor és hogyan jelentetnek ki a képek az embernek ?
2. A képekben fény van.
3. A képek világosak és érthetőek.
4. A képek mondanivalója rejtett.
5. A mondanivaló jézusi képekben van elrejtve !
6. Az Atya felfogható a mondanivalók kihüvelykezése alapján.
7. Az Atya ki fogja jelenteni magát nekünk.
8. Ki által fogja kijelenteni magát nekünk az Atya ?
9. Hogyan és mikor fogja kijelentetni magát az Atya ?
10. Kinek tudja csak kijelentetni magát az Atya ?
11. Az Atya csak „belső” szemmel látható.
12. Az Atya látható ezzel a belső „szemmel” (vö. Tm 14.).

Tm 85.

Jézus mondta: Akkor, amikor képmásotokat látjátok, örültök; ha pedig ősképeiteket látjátok – amely kezdetetek előtt keletkezett; sem nem halnak meg, sem nem jelentetnek ki – hogyan fogjátok elviselni ?

képmás = a valóság tükörképe

valakinek a képmása = az, amit az illető személyesen felfog a valóságból

láttni = érteni

ősképek = ódon elgondolások, nagyon régi téveszmék, emberi okoskodás által keletkezett fogalmak, képzetek (vö. Tm 21., 84.)

nem hal meg = nem számolódik fel magától, él és virul, a kiirtásáig létezik (Tm 39.)

kijelentetik = szellemi erőfeszítés és transzcendens segítség (vö. Tm 89.) következtében nyilvánvalóvá válik valami

1. Rá lehet jönni arra, hogy mi a valóság.
2. A valóság megértése örvendetes dolog.
3. Hogyan és mikor lehet megérteni, hogy mi a valóság ?
4. Nem mindenki képes felfogni azt, hogy mi a valóság.
5. A hagyományos felfogást is „lehet” vallani.
6. Kik vallják a hagyományos felfogást ?
7. A hagyományos elképzelések nem tűnnek el csak úgy, azokat ki kell irtani.
(vö. Tm 39., 72.).
8. Honnan kell kiirtani azokat először ?
9. Isten nem erősíti meg a régi téveszméket.
10. Az ősi elgondolások Isten megerősítése ellenére is léteznek.
11. A hagyományos felfogással csak lelki tusák árán lehet azonosulni, hittelt hajtva fejet a felfoghatatlan előtt.

Tm 86.

Jézus mondta: Ádám egy nagy erőből és egy nagy gazdagságból lett, és mégsem lett méltó hozzátok. Ha ugyanis méltó lett volna, nem ízlelte volna meg a halált.

Fülöp–evangélium:

Ha Ádám leszármazottai sokan vannak is, mégis meghalnak. Mennyivel többek a tökéletes ember leszármazottai, akik nem halnak meg, hanem minden pillanatban megszületnek !

Jn 3,1–7; 3,27–35; Jer 27,5 (Tm Prológus, Tm 2., 14., 27., 28., 34., 45., 71., 79., 113.)

halált ízlelni = rettegve exitálni

Ádám leszármazottai = az emberek, akik testből és lélekből állnak, akik „üresen” jönnek a világra (tehát Pneuma nélkül), és üresen is mennek ki (vö. Tm 27.)

a tökéletes ember = Jézus, illetve az olyan ember, aki létrehozta a Pneumáját (vö. Tm 28., 71., 113.), s ezért antropológiai értelemben teljes

1. Ádám azt jelenti: „földből lett”.
2. Aki földből lett, az nem felülről született (vö. Jn 3,3; 3,31).
3. Ádám a homo sapiens szimbóluma.

4. Az embert egy nagy erő és egy nagy gazdagság hozta létre, nem pedig a Pneuma (Isten életető és teremtő ereje).
5. A nagy erővel és nagy gazdagsággal bíró egyén az atyai örökséggel felruházott Tékozló fiú, Evilág Ura és teremtője.
6. Ádám leszármazottai halandóak.
7. Ádám leszármazottai nem születnek újjá (vö. Tm 27.).
8. Ami (csak) húsból lett, az nem említhető egy napon azzal, ami Szellemből született (vö. Jn 3,6).
9. A Szellem az, aki megelevenít, a hús nem használ semmit (Jn 6,63a).
10. Aki a földből lett, az nem méltó az újjászületettekhez.
11. Aki „földből van”, az megízleli a halált.
12. A Szellemből (újjá-) születettek halált nem ízlelnek.

Tm 87.

Jézus mondta: A rókáknak vannak barlangjaik, és a madaraknak van fészük, de az Emberfinek nincs helye lehajtani a fejét, kipihennie magát.

Mt 8,20; Lk 9,58; Isz 195/37

Emberfi = Jézus maga-választotta neve, mely a státusát tükrözi, így a logion a követőire is érvényes!

1. A róka és a madár az ember alatti világhoz tartozik.
2. Az Emberfi az ember fölötti világhoz tartozik.
3. A rókabarlang és a madárfészek kicsinyke nyughely, minimális otthon.
4. Az Emberfinek még ennyije sincs ezen a világon.
5. Evilág Ura csak a saját teremtményeiről gondoskodott.
6. A Pneumából születettek nem Evilág Urának a teremtményei.
7. Az Atyának, itt, a Kozmosznak csúfolt Káoszban, nincsen semmije.
8. Amije van, az emberi Fiaiban/Leányaiban van.
9. A Fiak menedéke Isten könyörületének biztos székében van (vö. Isz 195/37).

Tm 88.

Jézus mondta: Nyomorult a test, amely egy testen függ, és még nyomorultabb a lélek, amely ezen a kettőn függ.

(Tm 2., 20c., 21c., 28., 29., 55., 67., 71., 81., 86., 113.)

nyomorult = szegény, szánnivaló, nélkülöző, nincstelen, nagy hiányt szenvedő

test = Pneuma nélküli hús és vér, megelevenítésre nem képes hústest
(vö. Jn 6,63a)

lélek = Pneumát (tehát nagy gazdagságot) létrehozni képes, Élet-csírát hordozó érzékszerv

1. Hogyan és miért függhet a test egy másik testtől?
2. Le lehet-e győzni a szexuális függőséget? (vö. Tm 81.)
3. Kinek a segítségével lehet legyőzni? (vö. Tm 29.)

Jézus a Fülöp-evangéliumban is érinti ezt a témát:

„Ha Ádám leszármazottai sokan vannak is, mégis meghalnak (országbeli értelemben). Mennyivel többek a tökéletes ember (tehát a Pneumával rendelkezők !) leszármazottai, akik nem halnak meg, hanem minden pillanatban megszületnek (felülről és újjá). Az égi embernek (Isten emberi Fiának vagy Leányának) több gyermeke van, mint a földinek. Ha Ádámnak sok gyermeke van is, azok mind halandók. Mennyivel több van a tökéletes embernek, hisz az ő gyermekei nem halnak meg, hanem mindig újra nemzik őket (felülről). Az Atya gyermekeket hoz létre (pl. Jézust), de a gyermekek nem képesek (földi) gyermekeket létrehozni (vö. Mt 19,12). Akit ugyanis (pneumatikusan) nemzettek, az nem képes nemzeni (emberi módon). A gyermek (Isten emberi fia) *testvéreket* hoz magának létre” (vö. Jn 15,9–17).

Tm 89.

Jézus mondta: Angyalok jönnek hozzátok prófétákkal, és nektek adják, amik a tieitek, és ti is nekik adjátok, amik a kezetekben vannak. S magatokban azt mondjátok: Melyik az a nap, amikor eljönnek, és elveszik azt, ami az övék ?

Mt 13,24–43; Mk 1,13; Lk 12,8–10; 16,12; Jn 1,51; Zsk 45.; Róm 8,28

(Tm 1., 4., 14., 16., 26., 32., 40., 84., 85., 95.)

angyal = a megértés segítője, a kinyilatkoztatás hordozója, égi tolmács (Mt 18,10b)

próféta = az isteni kinyilatkoztatások földi szöcsöve, alkotó művészek is !

ami a miénk = az egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatás (Lk 16,12)

ami a kezünkben van = mindaz, amit már tudunk (vö. Tm 40., 71.)

magatokban = a kinyilatkoztatás vételének „helyén”, azon a szellemi szinten

mondjátok = türelmetlenül várjátok, menjetek a dolog elébe

ami az övék = a dologhoz való saját hozzájárulásunk

1. Mikor és hol kerülhet sor a megvilágosodásunkra ?
2. A kinyilatkoztatás vételében nekünk is közre kell működnünk !
3. Ehhez az eszünket kell használnunk (vö. Tm 40.).
4. A kinyilatkoztatás egy folyamat, mely egyszer beteljesül.
5. Ehhez a beteljesüléshez félrevonulás és zavartalanság szükséges (vö. Tm 26.)
6. Jézus esetében a pusztában „tetőzött” a folyamat.

Tm 90.

Jézus mondta: Miért mossátok meg a kehely külsejét? Nem fogjátok fel, hogy aki a belsőt teremtette, ugyanaz, mint aki a külsőt teremtette ?

Mt 23,25; Lk 11,39; Isz 80/50,2; 109/53,1–3; 114/61; Tit 1,15a

(Tm 2., 11., 21., 29., 61., 71., 107.)

a kehely = az ember lelke, egy olyan „edény”, mely felfoghatja a Dolgokat

a kehely külseje = a látszat, az a kifelé mutatott kép, amit mi magunk teremtünk meg

1. Ez a logion (most) a Fiú-aspiránsokhoz szól, nem a farizeusokhoz !
2. A „kehely” külsejének mosása fölösleges, értelmetlen és haszontalan dolog a királlyá levés szempontjából.
3. Nem lehet két különböző lényünk: egy külső és egy belső.
4. Aki arra koncentrál, hogy megteremtse az imázsát, az a bensőjét teszi tönkre.
5. A benső létrehozásával (vö. Tm 71.) egyúttal a külsőt (a tekintélyt) is létrehozuk.
6. A kehelynek meg kell telnie fényel (vö. Tm 61.).

Tm 91.

Jézus mondta: Jöjjetek énhozzám, mert enyhe az igám, és az uralmam szelíd, és nyugalmat fogtok találni magatoknak.

Mt 11,28; Jn 7,37-8; Isz 132/113 (Tm 1., 2., 22., 32., 33., 37., 57., 58., 59.)

az enyhe iga = a gondolkodás „terhe”

a szelíd uralom = a belátás kényszere, a logika

a nyugalom = Jézus békéje, a tudás biztonsága

1. Csak az jut el a nyugalom helyére, aki Jézushoz megy.

Tm 92.

Mondták neki: Mondd meg nekünk, hogy ki vagy te, hogy higgyünk neked ! Mondta nekik: „Megvizsgáljátok az ég és föld színét, és azt, ami előttetek van, nem ismertétek föl ! Ezt az időt nem tudjátok megvizsgálni !”

Mt 16,1-3; Lk 12,54; Jn 8,25-9; Isz 153/160 (Tm 4., 42., 65., 79.)

ami előttük van = a közeli, könnyen ellenőrizhető dolgok

ez az idő = a jelen történései

1. A kérés az ellenfelektől érkezik.
2. Ez egy életveszélyes kérés (vö. Tm 65.).
3. Jézust nyilatkozattételre *kényszerítik*.
4. Ezek az emberek valójában nem akartak hinni Jézusnak.
5. Jézus nemegyszer megmondta, hogy kicsoda, mégsem hittek neki (vö. Jn 8,25).
6. Jézus nem mindenkivel tudja megértetni, hogy kicsoda is ő valójában.
7. Jézus felismeréséhez gondolkodni kell.
8. Az, hogy kicsoda Jézus, az a helyes következtetések levonása után fog kiderülni.
9. Helyes következtetésekre csak tiszta szívvel lehet jutni.
10. Jézus felismerését a gonosz lelkület gátolja.
11. Aki valóban hinni akar Jézusnak, az elgondolkodik a szavain.
12. Igazából nem a tekintélynek kell hinni, hanem a logikának.
13. Jézus maga a Logika.
14. Aki képes megvizsgálni az ég és föld színét, annak van esze.
15. Az emberek az égvilágon mindennel foglalkoznak, csak azzal nem, amivel kéne.
16. Az ég és a föld a világ két legtávolabbi pontja.
17. Az emberek éppen a közeli és aktuális dolgokkal nem törődnek, amelyek fontosak lennének a számukra.
18. Ez az oka annak, hogy a jelen történéseit képtelenek helyretenni.

Tm 93.

Jézus mondta: Keressetek és találni fogtok ! De amik felől azokban a napokban kérdeztek engem, nem mondtam meg nektek ama napokban. Most el akarnám mondani azokat, és nem keressetek azokat.

Mt 7,7; Lk 11,9 (Tm 1., 12., 37., 70., 89., 95.)

keresni = gondolkodni

találni = kinyilatkoztatásban részesülni

1. Jézusnak még a tanítványait is ösztökélnie kell.
2. A tanítványok nem keresnek.
3. Csak az találhat, aki keres.
4. A kinyilatkoztatás egy folyamat.
5. A mester, tanítványai viszonylatában, ütemezi ezt a folyamatot (vö. Tm 12.).
6. A tanítványok nem bizonyulnak állhatatos keresőknek.
7. A mester szeretne tovább lépni az oktatásban, de nem tud.
8. A haladás kerékkötői maguk a tanítványok.
9. Ahhoz, hogy kinyilatkoztatásokban részesülhessünk, nekünk is meg kell tennünk a magunkét (vö. Tm 89.).
10. A kinyilatkoztatás üteme gyakorlatilag csak tőlünk függ.
11. Az, hogy mikor jön el az Atya királysága – rajtunk fordul.

Tm 94.

Ne adjátok a szentet a kutyáknak, hogy ne vessék azokat a trágyadombra ! Ne vessétek a gyöngyöket a kocák elé, hogy ne tegyék azt morzsává !

Mt 7,6; Isz 72/3; 73/4 (Tm 62.)

a gyöngyök = talált kincsek, szellemi értékeink, melyek gazdagítanak bennünket

1. Egy kutya semmit sem tud a trágyadombra vetni.
2. Nem állatokról van szó.
3. A „kutya” és a „koca” egy-egy embertípust szimbolizál.
4. Az egyik csak a száját tépi, a másinak „a has az istene”.
5. Ezek az emberek nem tudják értékelni a kincseket.
6. A morzsává tett gyöngy értéktelenné válik.
7. Mit tud kezdeni egy kutya a szent dolgokkal ? (Válaszolok: csak ugatja őket.)
8. Mikor derül ki az, hogy valaki „kutya” vagy „koca” ?
9. Mi való a kutyáknak és a kocáknak ?
10. Jézus titkai nem valók nekik (vö. Tm 62.).

Tm 95.

Jézus mondta: Aki keres, találni fog, és aki bekopogtat, megnyitattik annak.

Mt 7,7–8; Lk 11,9–10 (Tm 1., 70., 76., 93.)

1. Mit találhat egy gondolkodó ember ?
2. Bekopogtatni csak egy ajtón lehet (vö. Jn 10,9).
3. Csak az kopogtathat, aki eljut az ajtóig (vö. Mt 7,13–4).
4. Csak az jut el odáig, aki valóban be akar menni (vö. Tm 70.).
5. Aki csak áll az ajtó előtt, annak nem fog megnyitni (vö. Tm 76.).
6. Csak annak nyitják meg, aki állhatatosan zörget (vö. Tm 93.).
7. Ki fog megnyitni nekünk ?
8. Hová nyílik az az ajtó ? (vö. Tm 76., Jn 10,9)

Tm 96.

Jézus mondta: Mikor pénzetek lesz, ne adjátok kamatra, hanem adjátok azt annak, akitől nem fogjátok visszakapni azt.

Mt 10,8b; 6,19–21; Lk 12,33–4; 14,12–4; 16,1–13; Jn 4,34–8

(Tm 1., 2., 13., 28., 40., 44., 53., 62b, 63., 70., 71., 74., 82., 110.)

pénz = olyasmi, ami lehetőségekhez juttatja az embert, amivel élhet

kamatra adni a pénzt = kiadni a kezünkből, más rendelkezésére bocsátani, nem használni azt, annak csak a töredékét (a kamatát) élvezni

akitől nem kaphatjuk vissza = attól, akinek szüksége van rá

1. Egyszer lesz pénzünk !
2. Pénzük csak a szegényeknek lesz ! (vö. Tm 53., 70.)
3. Pénze csak annak lehet, aki meggazdagodott (vö. Tm 82.).
4. A gazdagoknak nem lesz pénze (vö. Tm 63.).
5. Ez a pénz az igazi mammon, melynek folyósításához bizonyítanunk kell. (vö. Lk 16,1–13).
6. Mikor jutunk hozzá ? (Lk 12,33a)
7. Mennyi pénzünk lesz ? (Lk 12,33b)
8. Hol lesz a pénzünk ? (vö. Tm 44., Mt 6,19–21)
9. Hogyan juthatunk hozzá a pénzünkhöz ? (Tm 110.)
10. Ki fogja kifizetni azt ?
11. Ezt a pénzt nem szabad kamatra adni.
12. Ezt a pénzt „szórni” kell, ellenszolgáltatás nélkül.
13. Kitől nem fogjuk visszakapni azt ?

Tm 97.

Jézus mondta: Az Atya királysága hasonlít egy asszonyhoz: vett egy kevés kovászt, elrejtette azt a lisztben, nagy kenyereket csinált belőle. Akinek van füle, hallja !

Mt 13,33; Mk 4,30; Lk 13,20; 2Pét 3,10 (Tm 8., 19., 71., 110.)

a nagy kenyerek = a munka gyümölcse

1. Erről az asszonyról példát kell vennünk !
2. Mi az ő érdeme ?
3. Az asszonynak volt alapanyaga a kenyérbélesztéshez (vö. Tm 71.).
4. Az asszonynak jó alapanyaga volt (vö. Tm 8.).

5. Az asszony megcselekedte azt, amit a kenyérbékesítés érdekében tennie kellett. (vö. Tm 110.).
6. Az asszony a maga részéről mindent megcsinált.
7. A tulajdonképpeni munkát a kevés kovász végezte (vö. Tm 19.).
8. A kovászból kis mennyiség is elég, hogy nagy kenyerek készülhessenek.
9. A munka gyümölcse: a létrejött Pneuma.

Tm 98.

Jézus mondta: Az Atya királysága hasonlít egy asszonyhoz, aki midőn egy hosszú úton megy, egy liszttel teli korsót visz. A korsó füle letörött, a liszt kiömlött mögötte az útra. Nem vette észre, nem tudott a csapásról. Amikor elérte a házát, letette a korsót a földre, üresen találta azt.

Mk 4,26–9; 7,24–7; Lk 9,62; Jn 4,35–8; 14,1–4; 2Pét 3,10 (Tm 1., 57., 91.)

az asszony háza = a valódi éne, az igazi (Élő) lelke; a benne magában lévő, öröktől fogva létező mennyei menedék

1. Az út hosszú. (Egy megvilágosodási folyamatról van szó.)
2. Az asszony cipekedik.
3. Az asszony csak egy korsót visz.
4. Az asszony terhe könnyű (vö. Tm 91.).
5. Az asszony vállát enyhe iga nyomja.
6. Az asszony szellemi téren fáradzik (vö. Tm 57.).
7. Az asszony a háza irányába tart (vö. Jn 14,2a).
8. Ez a ház a logika sziklájára épült (vö. Mt 7,24–7).
9. Ez a ház csak szellemi síkon közelíthető meg.
10. Az asszony elérte a házát.
11. A Cél elérhető !
12. Az asszony csak akkor tette le a terhét, amikor már célba ért (vö. Tm 1.).
13. Az asszony csak ekkor konstatálta a történeteket.
14. Hogy lehet ez ?
15. Úgy, hogy egyszer sem nézett vissza! (vö. Lk 9,62).

Tm 99.

Jézus mondta: Az Atya királysága hasonlít egy emberhez, aki meg akart ölni egy előkelő embert. Kardot rántott a saját házában, és átszúrta a falat, hogy megtudja; erős lesz-e a keze. Akkor megölte az előkelőt.

Lk 14,25–35 (Tm 34., 60., 79., 86.)

a saját ház = maga az ember, az ember lelke, az az „építmény”, amiben otthon érzi magát, ami tartást ad neki, s menedéket nyújt a számára (vö. Mt 7,24–7; Lk 6,46–9)

1. A szóban forgó egyén mindenre elszánt ember.
2. Ez az ember fel van fegyverkezve. (Tudással.)
3. Ez az ember próbára tette magát. (Önmegtagadással.)

4. A sikeres próba után véghez vitte azt, amit akart.
5. Ki és miért akarhat megölni egy előkelő embert ?
6. Az „előkelő” ellenpólusa a szolga.
7. Aki a saját házában „ránt kardot”, az önmagával tusakodik.
8. Emberünk lelkét fogságban tartja az előkelőség iránti vágy.
9. Emberünk ki akarta ölni magából az előkelőség iránti vágyat.
10. Milyen fegyverei lehettek ehhez ?
11. Aki átszúrta a saját házának/lelkének a falát, az önmagát győzte le.
12. Emberünk „keze” erősnek bizonyult.
13. Emberünk elérte a célját.
14. Ha az „előkelő” meghalt, akkor ki maradt életben? (vö. Tm 60.)
15. Az előkelő emberek a világban élnek (vö. Tm 79.).
16. Emberünk leszámolt a világgal (vö. Jn 16,33c).
17. Hol győzte azt le ?

Tm 100.

A tanítványok mondták neki: A fivéridek és az anyád állnak kint. Mondta nekik: „Azok, akik e helyeken vannak, és Atyám akaratát cselekszik, azok az én fivérideim és az én anyám. Ők azok, akik be fognak menni Atyám királyságába.”

Mt 12,47; Mk 3,31–5; Mk 12,14a; Lk 20,21; Jn 3,3; 7,7; Isz 172a/190; 172b/207
(Tm 14., 54., 80., 102., 106.)

a fivéridek és az anya = a vérszerinti hozzátartozók
azok, akik... = az igazi, „országbeli” hozzátartozók
e helyeken = ahol Jézus megjelenik és tanít

1. A vérszerinti hozzátartozók kint megálltak, nem mentek be az „előadás” helyére.
2. Kívülmáradásukkal elhatárolódtak Jézustól.
3. Ezek a hozzátartozók nem akarták meghallgatni az „előadást”.
4. Az ő szemükben nem volt tekintélye Jézusnak (Jn 7,1–9)
5. Jézus körül sokan voltak, akik hittek benne.
6. Ezek közül azokat mondja a hozzátartozóinak, akik az Atya akaratát cselekszik.
7. Jézus igazi hozzátartozói be fognak menni az Atya királyságába.
8. Ezeket a hozzátartozókat az Atya adta neki (vö. Jn 6,37–40).
9. Attól, hogy valaki hittel hallgatja Jézust, még nem megy be az Atya királyságába... (vö. Mt 7,21–7).
10. Aki meg se hallgatja őt, az pláne nem fog.
11. Ki számít Jézus igazi rokonának ?

Tm 101.

Mutattak Jézusnak egy aranyat, és mondták neki: A császárhoz tartozók követelik tőlünk az adókat. Mondta nekik: „Adjátok a császáréit a császárnak, adjátok az Istenéit Istennek, és ami az enyém, azt adjátok nekem !”

Mt 22,15–22; Mk 12,13–7; Lk 20,20–5; Róm 13,7

(Akár azt is állíthatnám, hogy a három párhuzamos hellyel ellentétben, ez az Ige az igazi, a többről, valamilyen okból, lecsípték a hangsúlyos toldalékot. Ilyet azonban nem mondok, mert teljességgel valószínűtlen, hogy a logion végét levették volna Jézus ajkáról. Akkor viszont egyetlen lehetséges megoldás marad, amit teljes súlyommal képviselek is, nevezetesen az, hogy ezt a toldalékot maga Jézus írta hozzá, szellemi hagyatékának megalkotásakor.)

1. Kikhez szólnak Jézus logionjai ?
2. Mi az, amit Jézusnak kéne adni ?
3. Mit követelt Jézus a mindenkori hallgatóságától ? (Jn 6,29)

Tm 102.

„Aki nem fogja apját és anyját meggyűlölni, mint én, nem lehet tanítványom. És aki nem fogja szeretni apját és anyját, mint én, nem lehet tanítványom. Mert az anyám csak megszült, de az igazi anyám adta nekem az Életet.”

Mt 10,37; Lk 14,26; Jn 3,3; Isz 34/14; 172a/190; 172b/207

(Tm 43., 54., 80., 100., 106.)

tanítvány = a Jézust (életútjában) követni akaró személy, Fiú-aspiráns

1. Két különböző szülői párról van szó; földiekről és mennyieiekről.
2. Jézus meggyűlölte földi szüleit.
3. Mit jelent ez a gyűlölet (miben realizálódik) ?
4. Ki tud istenes módon gyűlölni ? (vö. Isz 34/14)
5. Aki újjászületett, az új szülőkre is szert tett.
6. Mi az elengedhetetlen feltétele annak, hogy megszeressük újdonsült szüleinket?
7. Jézus megismerte újdonsült szüleit.
8. A gyűlölet a mást szeretés természetes következménye.
9. Aki nem tud istenes módon gyűlölni, az nem tud istenes módon szeretni sem.
10. Csak egy újjászületett személynek lehetnek istenes érzelmei.

(A logion második mondata ugyanazt a feltételt támasztja, mint az első. A harmadik mondat rámutat a kétféle születés különbségére.)

Tm 103.

Jézus mondta:

Jaj nekik, a farizeusoknak, mert hasonlítanak a barmok jászolában nyugvó kutyához; mert sem az nem eszik, sem a barmokat nem hagyja enni.

Mt 5,20; 23,13; Isz 80/5,1; 108/197 (Tm 33., 38.)

jaj nekik = a szóban forgó személyeknek semmi esélyük sincs a Fiúvá/királyá levésre

farizeus = emberek által felhatalmazott, hivatásos és hivatalos mértékadó, formális tekintély

1. Nemcsak hivatalos, de önjelölt (eretnek) mértékadók is vannak !
2. A formális tekintélyeknek nincs esélyük.
3. Ezek a tekintélyek jól érzik magukat kiváltságos helyzetükben/szerepükben.
4. A kutya csak elterpeszkedik azon, ami a barmok számára élelem lehetne.
5. A farizeus „rátenyerel” mások élelmére.
6. Az élelem az életben maradás záloga.
7. A kutyának meg se fordul a fejében, hogy ő is ehetne a szénából.
8. A farizeus nem akar élelmet venni magához.
9. A farizeus azt hiszi, hogy ő Életben van.
10. A barmok ennének belőle, de tartanak a kutyától.
11. A farizeus megfoszt másokat az életben maradás lehetőségétől.
12. A farizeus lebeszéli a népet az élelem fogyasztásáról.
13. A kutyának semmi keresnivalója sincs a jászolban.
14. A farizeust nem hatalmazták fel arra, hogy közvetítői szerepet lásson el.
15. A kutya fel sem fogja, hogy milyen helyzetet teremt.
16. A farizeus nincs tudatában annak, hogy mit művel.
17. A kutyát a gazda ki fogja zavarni a jászolból.

Tm 104.

Jézus mondta: Boldog az az ember, aki tudja, hogy az éjszaka mely részében jönnek el a latrok, hogy fölkeljen, összeszedje magát, és fölövezze ágyékát, mielőtt bejönnek.

Mt 24,43; Lk 12,35–7 (Tm 20.)

boldog = jó annak, annak igazán jó, igazából jó annak
éjszaka = a sötétség órája (vö. Lk 22,53; Tm 63.)

1. Lehet tudni, hogy mikor és milyen minket érintő események fognak bekövetkezni.
2. A latrok mindig éjszaka jönnek (vö. Lk 22,53b).
3. Az eseményeket nem lehet meggátolni, csak befolyásolni.
4. Az előre látható dolgokra fel lehet készülni.
5. Ha meglepnek bennünket, akkor erre nincs mód.

Tm 105.

Mondták neki:

Jöjj, imádkozni fogunk ma, és böjtölni ! Jézus mondta: „Mi hát a bűn, amit elkövettem? Vagy miben kerekedtek fölül rajtam? De ha a vőlegény elvitetik a menyegzőről, akkor böjtöljenek és imádkozzanak.”

Mt 9,14–5; Mk 2,18–20; Lk 5,33–5; Jn 4,23–4 (Tm 2., 5., 13., 76., 107.)

ima és böjt = áldozati jelleggel gyakorolt dolgok, melyek képmutatáshoz vezetnek
a Vőlegény = az Úr, Izráel Istene, a választott nép jegyese
a menyegző (helye) = Jézus „lakodalmos házá” vált lelke (vö. Tm 76.)

1. A felszólítás kizárólag „hivatásos hívektől” származhat, ugyanis csak az ilyen lelkületű emberek imádkoznak és böjtölnek előírt módon és áldozati jelleggel, előljáróik parancsára.
2. Ilyesmire azt kell felszólítani, aki közismerten nem szokott imádkozni és böjtölni ! (vö. Mt 11,18–9).

3. Akkor szokás felszólítani valakit istennek tetsző dolgok gyakorlására, ha úgy véljük, hogy az az illető javára fog válni.
4. A felszólítók nem voltak tisztában Jézus státusával.
5. A felszólítók azzal sem voltak tisztában, hogy mi tetszik Istennek (vö. Jn 4,23–4).
6. Jézus szerint csak okkal kell imádkozni és böjtölni.
7. Isten irgalomgyakorlást akar látni, és nem áldozathozatalt.
8. A Völegény ott van a menyegző helyén!
9. Elvitetik-e valaha is a Völegény a menyegző helyéről?
10. Hol van a menyegző helye? (vö. Tm 76.)
11. El lehet-e onnan vinni a Völegényt?
12. A menyegzőt a lakodalmas házban tartják (vö. Mt 9,14–5).
13. Ki a „lakodalmas ház”?
14. Mi a menyegző? (vö. Tm 107.).

Ezen az igehelyen Jézus kikezdhethetlen istenkapcsolatáról van szó, a szinoptikusoknál a tanítványok és a Völegény viszonyáról. Számukra Jézus testesíti meg az Atyát, így a lakodalmas ház fiai bajban lesznek, ha távoztával megszűnik közvetett istenkapcsolatuk (vö. Tm 37.). Ekkor ugyanis elveszik tőlük a Völegényt.

Tm 106.

Jézus mondta: Aki ismerni fogja az aty(j)át és az any(j)át, szajhafinak fogják nevezni.

Jn 3,3; Isz 172a/190; 172b/207 (Tm 54., 80., 100., 102.)

valakinek az atyja és az anyja = az illető (égi) szülei

akit szajhafinak neveznek = az zabigyerek, akinek nincsenek (testi) szülei

1. Ki ismerheti az igazi szüleit?
2. Az újjászületett egyén nem vérszerinti alapon származtatja rokonait (vö. Tm 100.)
3. Az újjászületett egyén megtagadja vérszerinti rokonait (vö. Tm 54.).
4. Akinek nincsenek vérszerinti rokonai, az szajhafi.

Tm 107.

Jézus mondta: Ha a kettőt eggyé teszitek, (az Atya) ember fiai lesztek. És ha azt mondjátok: „Hegy, menj odébb!” – odébb fog menni.

Mt 17,20; 18,19; Mk 11,23; Isz 123/204; 1Ján 5,12; Efézus 2,14–6

(Tm 21., 29., 47., 48., 61., 76.)

az Atya ember fiai = Isten emberi Fiai vagy Leányai

1. Az Atyának vannak nem-ember fiai is.
2. Feltehetően ezek a mennyei fiak „az igaziak”.
3. Az ember idelent maximum Emberfivé válhat.
4. Az Emberfivé válás útja a kettő eggyé tévése.
5. Milyen téren egyesülhet az ember Istennel?
6. Hol kerülhet sor erre az egyesülésre?
7. Aki az Atya emberi Fia/Leánya lett, az újjászületett.
8. Az Atya kedvét leli újszülött gyermekeiben.
9. Mikor lehet szükség arra, hogy egy hegy odébb menjen?

Tm 108.

Jézus mondta: A királyság hasonlít egy pásztorhoz, akinek száz juha van. Egy közülük eltévedt, a legnagyobb. Ő elhagyta a kilencvenkilencet, kereste azt az egyet, amíg megtalálta. Miután vesződött, mondta a juhoknak: Jobban szeretlek téged, mint a kilencvenkilencet.

Mt 18,11-4; Lk 15,4-7 (Tm 1., 7., 57., 77., 93., 95., 110.)

keresni = gondolkodni

találni = megvilágosodni

veszódni = szellemi erőfeszítéseket tenni

1. Valójában csak egy a fontos (vö. Lk 10,41-2).
2. Csak akkor találjuk meg az egyet, ha elhagyjuk a kilencvenkilencet.
3. Meg lehet találni a legnagyobb „juh”.
4. A keresést egészen a találásig folytatni kell (vö. Tm 1.).
5. A „juh” megszeretése a vesződés következménye.

Tm 109.

Jézus mondta: Aki az én számból fog inni, olyan lesz, mint én; én azzá válok, aki ő. És azok, amik el vannak rejtve, kijelentetnek neki.

Tamás csel.: Jézus a szomszédos lelkeket saját javaiból itatja meg (vö. Tm 12.).

Mt 5,6; Jn 4,13-4; 6,53-8; 7,37-9; 17,26; Jer 31,31-4; 1Ján 3,24a; 5,12

(Tm 4., 12., 58., 75., 84., 85.)

1. Ki fog Jézus szájából inni? (vö. Tm 75.)
2. A szomszédos ihat Jézus szájából.
3. A szomszédos boldog, mert kielégítettik (vö. Mt 5,6).
4. Milyen vizet mér ki Jézus? (vö. Tm 12.)
5. Honnan tör föl az élet véze?
6. Mi jön ki Jézus szájából?
7. Jézus a kinyilatkoztatás kútfeje (vö. Tm 84.).
8. Ki volt Jézus?
9. Hogyan lehetünk mi is Isten emberi Fiai/Leányai?
10. Vannak dolgok, amik el vannak rejtve.
11. Ki rejtette el azokat a dolgokat?
12. Hova rejtette el?

Tm 110.

Jézus mondta: A királyság hasonlít egy emberhez, akinek a szántóföldjében elrejtett kincs van, amelyről ő nem tud. Miután meghalt, a fiára hagyta azt. A fia sem tudta, fogta a szántóföldet, eladta azt. És aki megvette azt, elment, hogy szántson, és megtalálta a kincset. Pénzt kezdett kölcsönözni azoknak, akiknek csak akart.

Mt 13,44; Jn 4,25; 20,22-3 (Tm 1., 2., 8., 19., 27., 28., 40., 71., 82., 96., 97.)

pénz = olyasmi, ami lehetőségekhez juttatja az embert, amivel élhet !

1. Hol van az ember szántóföldje ?
2. Mi az a kincs, ami bele van rejtve ?
3. Kinccsel a bensőnkben is meghalhatunk ! (vö. Tm 71.)
4. Hagyhat-e az ember olyasmit a fiára, amelynek létezéséről ő maga sem tud ?
5. A szóban forgó ember azért halt meg, mert nem tudott a kincsről.
6. Nem a kincset hagyta a fiára, hanem a szántóföldet.
7. Miben hasonlít apa és fia ? (vö. Tm 40.)
8. Mi az oka a tudatlanságuknak ?
9. Eladták-e volna a szántóföldet, ha tudják, hogy az kincset rejt ?
10. Miért találta meg a kincset az, aki megvette a szántóföldet ?
11. Hogyan szánhatja fel az ember a szántóföldjét ?
12. Az az ember, aki szántott, meggazdagodott (vö. Tm 96.).
13. Ez az ember a saját belátása szerint élhetett a gazdagságával.
14. Aki a fiára hagyja a szántást, az halott ember (országbeli értelemben).
15. Hagyhat-e az ember bármit is a fiára, biológiai halála után ?
16. Az örökagyó már életében lemondott a kincs megtalálásának lehetőségéről.
17. A szóban forgó kincs egy lehetőség (vö. Tm 71.).
18. Ennek a kincsnek az elrejtése ördögi tett.
19. Ez az elrejtés okozza az emberek halálát.
20. Tehet-e bármi érdemlegeset egy apa a fiáért, ha ő maga sem tud a kincsről ?
21. A kincs: a királlyá levés lehetősége.
22. A fiú eladta a szántóföldet, tehát végérvényesen elesett a lehetőség kiaknázásától.
23. A vevő azért vette meg a szántóföldet, hogy szántson.
24. Van, aki él a kínálkozó lehetőséggel.
25. Csak az élhet vele, aki felismeri ezt a lehetőséget.
26. Aki felismeri a lehetőséget és él is vele, az meg fog gazdagodni.
27. „Pénzt” csak az tud kölcsönözni, akinek van miből.
28. A szóban forgó illetőnek van miből, hiszen megtalálta a kincset.
29. Ez a kincs egy „talált pénz”.
30. Ezzel a „pénzzel” a rászorulókon kell segíteni (vö. Tm 96.).
31. Aki segíteni tud a rászorulókon, az gazdag ember.
32. A gazdagság uralkodásra képesít (vö. Tm 82.).
33. Egy király két dologról nevezetes: arról, hogy gazdag, s arról, hogy uralkodik.
34. A kincset megtaláló személy azoknak kölcsönöz, „akiknek csak akar”.
35. Ez a személy a saját belátása szerint dönthet.
36. Ennek a személynek (tényleges) szabad akarata van, amelyhez fantasztikus lehetőségek párosulnak.
37. Ez a személy uralkodik, mégpedig teljes felhatalmazással (vö. Tm 82.).
38. Aki uralkodik, az királlyá lett ! (vö. Tm 1.).

Tm 111.

Jézus mondta: Aki megtalálta a világot és meggazdagodott, tagadja meg a világot.

Lk 14,33; Isz 133/34,4–16; 145/72 (Tm 27., 63.)

1. Van, aki be tud illeszkedni a világba.
2. A világ javaival is el lehet telni (vö. Tm 27.).
3. Leginkább a gazdagok érzik jól magukat ebben a világban (vö. Tm 63.).

Ez a logion „a gazdag ifjú” párhuzama !

Tm 112.

Jézus mondta: Az egek föl fognak göngyölni, és a föld is, előttetek. És aki az Élőből él, nem fogja meglátni a halált. Nem úgy van, ahogy Jézus mondja?! Aki megtalálja önmagát, a világ nem méltó arra.

Mt 5,17-20; 24,35; Lk 16,17; Jn 1,51; 8,51 (Tm 2., 10., 21., 51., 55., 58., 81.)

az egek = a hagyományos istenkép

a föld = a hagyományos világgép

előttetek = magatokban

1. Mikor fognak bekövetkezni ezek az események ?
2. Hol fognak azok bekövetkezni ?
3. Nem mindenki fogja látni ezeket.
4. Ezek nem valóságos történések.
5. Ki az, aki az Élőből él ? (vö. Tm 10.)
6. Mi az Élőből élő eledele ? (vö. Jn 4,31-4)
7. Aki nem fogja meglátni a halált, azt a halál sem fogja látni !
8. Halál nincs (is igazából).
9. Ki és hogyan találja meg önmagát? (vö. Tm 2.)
10. A biológiai halál az evilági élet tartozéka.
11. Ez a világ halott (vö. Tm 55.), sőt, maga a halál (vö. Tm 2.).

Tm 113.

Jézus mondta: Jaj annak a testnek, amely a lelken csügg ! Jaj annak a léleknek, amely a testen csügg !

1Kor 15,50; Gal 6,8 (Tm 2., 28., 33., 67., 71., 81., 86., 88., 110.)

jaj annak = nincs esélye, nem lehet rajta segíteni

1. Az ember test és lélek megbonthatatlan egysége.
2. A tökéletes ember három komponensből áll ! (vö. Tm 86.).

Tm 114.

A tanítványai mondták neki: Mikor jön el a királyság? Jézus mondta: „Nem akkor jön el, amikor várják. Nem, amikor azt mondják: Íme erre, vagy íme ott ! De az Atya királysága a földön terjed ki, és az emberek nem látják azt.”

Lk 17,20-1 (Tm 16., 19., 50.)

1. Jézus és tanítványai „elbeszéltek” egymás mellett. A tanítványok állandóan a *mikort* feszegették, a mester pedig a *hogyan*nal válaszolt.
2. Ha csak (tétlenül) várjuk a királyság eljöttét, akkor az sosem jön el.
3. A királyság nem helyhez kötött dolog, nem határolható körül földrajzilag.
4. Ami kiterjed, az növekszik és tért hódít.
5. Ha ez a térhódítás az emberek számára láthatatlan, akkor a kiterjedés-érés-növekedés folyamata az egyénben megy végbe (vö. Tm 19.).

Tm 115.

Simon Péter mondta nekik: Bárcsak távozna Mária közülünk, mert az asszonyok nem méltók az Életre ! Jézus mondta: „Íme, én biztatni fogom őt, hogy férfiúvá teszem; hogy ő is élő szellemé legyen, amely hozzátok, férfiakhoz hasonlít. Mert minden asszony, aki férfiúvá lesz, be fog menni a mennyek királyságába.”

Lk 10,38–42; Jn 4,27 (Tm 20., 21., 52., 61.)

1. Mária a szűkebb értelemben vett tanítványok között volt.
2. Jézus az asszonyokat is tanította (vö. Tm 61.).
3. Az élő szellem logikus.
4. Az asszonyok is tudnak logikusan gondolkodni.
5. Mi az, ami elvezet a mennyek királyságába ?

A Máté–evangélium logionjai

(A Szellemi Hagyaték párhuzamaival.)

Én vízbe merítelek titeket, hogy más felismerésre térjeteK, ám aki utánam jön, erősebb nálam, s én arra sem vagyok elég, hogy saruját vigyem utána, ő majd szent Szellemben és tűzbe merít titeket (3,11).

Itt egy krisztológiai konstrukcióval van dolgunk, ami a 10. és a 12. vers közé van bevágva. A jézusi elemeket is tartalmazó mondat azonban nem illik a Bemertő szájába. János azért kínálta fel a vízbe való bemertés általi jelképes megtisztulást, hogy lehetőséget adjon az embereknek a gyakorlati jóvátételre. A bűnbocsánatot a bemertés utáni méltányos cselekedetek biztosították volna.

János ugyanis nem *más felismerésre* (helyes világnézeti alapállásra) akarta rábírní a népet – ezt egy vízkeresztiséggel nem is tudta volna elérni –, hanem egy rendszerváltásra. A Bemertő egy teokratikus alapokon álló társadalmi reformer volt, akinek *a szent Szellem* hollétéről (Tm 3.) és *a tűz* szerepéről (Tm 15.) fogalma se volt... Ő nem gondolkodás általi megvilágosodást hirdetett, így a tüzet pusztító elemként festi le (Mt 3,10b), míg Jézus ajkán az a szemléletváltásra alkalmas *lángoló viták* szimbóluma.

A Mt 3,2 alatti logiont se mondhatta a Bemertő, a 3,8-as pedig teljesen konfúz: „*TeremjeteK hát oly gyümölcsöt, mely méltó ahhoz, hogy új felismerésre térjeteK...*”

1.

Ne egyedül kenyérrel éljen az ember, hanem mindazzal a beszéddel, mely Isten szájából kijön (4,4).

Az a beszéd, mely Isten szájából a másik fülünkbe (vö. Tm 32.) jut, az az egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatás. Ez az „eledel” az, ami istennek tetsző tetteket szül (vö. Jn 4,32–4). Ezek végzése élteti az embert, mert ha már cselekszi azokat, akkor Emberfivé, azaz élő szellemmé (vö. Tm 115.) vált. Jézus, mint ilyen, megosztotta velünk a tudását, erről beszél az evangélista: „Mi mindnyájan abból kaptunk, akivel (!) ő volt tele... a kegyelem és igazság a Krisztus Jézuson át árad...” (Jn 1,16–8).

2.

Ne tedd próbára Istenedet, az Urat! (4,7).

Istent az teszi próbára, aki nem bízik benne. Jézus bízott...

3.

Istenedet, az Urat imádd, és csak őt szolgál! (4,10b).

Istent „szellemben és igazságban”, azaz értelem vezérelte jócselekedetekkel kell és lehet imádni. Az Atya csak ilyen imádókat kíván (vö. Jn 4,23–4), nem pedig tempomtoronyról leugró, vásári komédiásokat.

4.

Térjetelek új felismerésre, mert közel van a mennyek királysága! (4,17).

Ha bennünk van (vö. Tm 2.), mégpedig kiaknázható lehetőségként (vö. Tm 71.), akkor tényleg közel van...

5.

Boldogok a Szellem által szegények, mert övék a mennyek királyi uralma! (5,3).

(vö. Tm 15., 22., 48., 53., 68., 69., 70., 76.)

(Lásd a Lukács-kommentár 8–14. logionjait is!)

boldog = jó annak, annak igazán jó, igazából jó annak

Szellem által szegény = egyedülálló, kivetett, lekezelt, szellemi perifériára szorított
kereső

a mennyek királyi uralma = egy lelki- vagy tudatállapot

6.

Boldogok, akik sírnak, mert meg fogják bátorítani őket! (5,4).

Csak az sír, aki elégedetlen a sorsával. Az ilyen embert töltheti el a Bátorító (vö. Jn 14,16–7; 14,26), az Igazság Szelleme. (vö. Tm 48., 53., 68., 69., 70.)

7.

Boldogok a szelídek, mert örökrészül fogják kapni a földet! (5,5).

Nem a bolygónkról van szó, mert azt Evilág Ura kínálja (vö. Mt 4,8–9). Jézus itt arra céloz, hogy Izrael területén csak a szelídek maradhatnak élve, mert a lázadókat a megszállók el fogják pusztítani. A többiek viszont birtokolhatják az ősi életteret.

8.

Boldogok, akik az igazságosságra éheznek és szomjaznak, mert majd kielégítik őket! (5,6).

Kétféle igazságosság van, Jézus természetesen az Istenéről beszél (vö. Mt 6,33). Akik ezt az igazságosságot (tehát a tudást és az abból fakadó cselekedeteket) keresik, mégpedig intenzíven és állhatatosan, azok Célba is fognak érni.

(vö. Tm 53., 68., 69., 70.)

9.

Boldogok a könyörülők, mert rajtuk is könyörülni fognak! (5,7).

Aki irgalomból tud cselekedni, az lelkületében hasonlít az Atyához, aki irgalmat akar, és nem áldozatot. Az ilyen ember egyé tudja tenni a kettőt (vö. Tm 107). Ő könnyen el tudja érni a közvetlen istenkapcsolatot (vö. Tm 68.).

10.

Boldogok a tiszta szívűek, mert látni fogják az Istent ! (5,8).

Jézus ajkán a „tisztá” szív vagy szem a homogén lelkületre utal, vagyis a totális odaadottságra, melyet teljes megvilágosodás követ (vö. Tm 61.). Az ilyen ember természetesen célhoz ér (vö. Tm 14.).

11.

Boldogok a békességet készítők, mert majd Isten fiainak hívják őket ! (5,9).

Természetesen Jézus békéjéről, ama nyugalomról van szó (vö. Tm 1., 59., 91.), melyet csak a tudás biztosíthat. Aki ilyet készít magának, annak nem lesz nyugta (vö. Tm 15.), mert a belső biztonságot Jézus „nem úgy adja, ahogy a világ” (vö. Jn 14,27a). Ha viszont eléri azt, akkor Emberfivé válik, ami egyben a neve és a státusa is. Mint ilyen, másoknak is tud majd békességet készíteni.

12.

Boldogok azok, akiket az igazságosságért üldöznek, mert övék a mennyek királyi uralma ! (5,10).

Csak akkor üldözhetnek valakit Isten igazságosságáért (vö. Mt 6,33), ha már övé a királyság, hiszen éppen ez a lelkiállapot „képesíti” annak gyakorlására !

13.

Boldogok lesztek, még ha gyaláznak is titeket, ha énérettem üldöznek és hazugul mindenféle rosszat mondanak majd ellenetek ! (5,11).

Aki Jézus státusába kerül, az osztozni fog a sorsában is. A királlyá lett egyén csak üldözések közepette uralkodhat (vö. Jn 15,18–25). A Fiúi mivolt azonban mindenél többet ér.

14.

Örüljete, ujjongjatek ilyenkor, mert nagy a béretek a mennyekben ! Hiszen már a prófétákat is így üldözték, akik előttetek éltek ! (5,12).

A mennyekben csak egyféle „bérezés” létezik (vö. Mt 19,27 – 20,16); az élő, közvetlen istenkapcsolat, mely a Fiaknak már itt a földön osztályrészül jut. A vers második része nem magasztalja fel a prófétákat, éppen ellenkezőleg ! Ha már azokat is üldözték, akikben nem volt meg az Élet (vö. Tm 51.), akkor mire számíthatnak Isten Fiai?

15.

Ti vagytok a föld sója ! Ha a só ízét vesztené, mivel sóznak azután? Semmi ereje nincs többé, másra nem való, minthogy kivessék, és az emberek rajta tapossanak (5,13).

Jézus ajkán a „vagytok” általában „lesztek, lehetek”-nek értendő, tehát a lehetőségre utal. Ha tehát nem vállaljuk a só-szerepet, az mindenki számára tragédia lesz ! (vö. Isz 112/122).

16.

Ti vagytok a világ világossága. Lehetetlen elrejteni a hegyen épített várost. Mécsest sem azért gyűjtanak, hogy véka alá tegyék, hanem a mécslábra, onnan világít mindenkinek, aki a házban van. A ti világosságotok is úgy ragyogjon fel az emberek előtt, hogy mikor nemes tetteiteket látják, mennyekben lakó Atyátokat dicsőítsék! (5,14–6). [Tm 32.]

vagytok = lesztek (akkor, ha); lehettek

a világ világossága = Jézus

hegyen épített város = Istennek egy emberi Fia vagy Leánya (vö. Tm 31.)

a nemes tettek = Isten igazságosságának (vö. Mt 6,33) gyakorlása (vö. Jn 4,23–4)

1. Mi is olyanok lehetünk, mint Jézus!
2. Ezt senki sem tudja megakadályozni.
3. Nekünk magunknak is el kell vállalnunk a nyilvános tanúságtételt.
4. A megvilágosodás (az egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatás) fénye felragyog a sötétségben (vö. Jn 1,4–5).
5. Csak akkor világíthatunk másoknak, ha mi magunk már megvilágosodtunk! (vö. Tm 23., Isz 84/144).
6. Nemes tetteket csak egy Emberfi tud véghez vinni (vö. Tm 107., Jn 5,30–7a).

17.

Ne gondoljátok, hogy a törvényt vagy a prófétákat eltörölni jöttem. Nem eltörölni, hanem betölteni jöttem őket. Bizony azt mondom nektek, hogy amíg a menny és a föld elmúlnak, a törvényből egy *i* betű vagy egy vesszőcske sem múlik el, amíg csak minden meg nem történik. Ha tehát valaki a legkisebb parancsolatok közül egyet megront és úgy tanítja az embereket, azt a mennyek királyságában a legkisebbnek fogják nevezni. Azt ellenben, aki megteszi és tanítja is, nagynak fogják nevezni a mennyek királyságában. Mert azt mondom nektek, hogy ha igazságosságotok felül nem fogja múlni az írástudókat és fari-zeusokat, *semmiképp* be nem mehettek a mennyek királyságába (5,17–20).

a törvény = a Mózes által létrehozott kötelező érvényű vallási rendeletgyűjtemény, mely részletesen szabályozza a zsidó nép mindennapi életét, s mint ilyen, a kollektív istenkapcsolat záloga, az igazi kinyilatkoztatás pótléka

a próféták = a szent írások szerzői, akik műveikben Isten és a nemzet viszonyát taglalták, s utat mutattak az örök élet felé

betölteni = felülmúlni minden várározást (vö. Mt 13,17; Jn 5,39–40)

amíg = ez az időhatározó egy megokosodási (vö. Tm 112.) folyamatot jelöl, kétszer is!

a menny és a föld elmúlnak = a hagyományos isten- és világkép végérvényesen felszámolódik, a geocentrikus és emberközpontú szemlélettel együtt (vö. Mt 24,35; Tm 112.)

...egy vesszőcske sem múlik el = amíg a fentiek nem következnek be, addig a törvény és a próféták is megmaradnak, hiszen ebből a rossz alapállásból indulnak ki (vö. Tm 85.)

(Jézus az „elmúlik” kifejezés ismétlésével arra utal, hogy a két dolog összekapcsolódik: a törvény csak a valóság felismerésével számolódik fel, vö. Lk 16,17.)

amíg csak minden meg nem történik = totális szemléletváltozás csak a megvilágosodási folyamat végén várható (vö. Tm 1., 61.)

a legkisebb parancsolatok = például a kézmosás gyakorlata (vö. Mt 15,2) vagy az ételválogatás (vö. Mt 15,11)

„fogják nevezni”

a mennyek királyságában = szavai alapján minősítik (vö. Mt 12,36–7)

aki a mennyek

királyságában a legkisebb = egy újjászületett ember, pl. Jézus (vö. Mt 11,11), aki mindent tud (vö. Mt 11,27), mert megvilágosodott

aki megteszi és tanítja is

a mózesi törvény parancsolatait = az írástudók és farizeusok

aki nagy = az „igazságos” és „egészséges” mértékadók, akik gonosz tudósoknak bizonyulnak, a „bölcsek és belátók”, akik nem képesek megérteni semmit, mert formális tekintélyük nem az igazság tudásán alapul (vö. Mt 11,25–30)

az igazságosság = a tudáson alapuló, és az abból fakadó tevékenység (vö. Mt 6,33); Jézus nemes tettei (Jn 10,32) vagy „munkái”

a mennyek királysága = az Atyával való lényegi egység, a közös lelkület (vö. Tm 107.), a közvetlen istenkapcsolat

1. A tanítványok jogosan gondolhatták azt, hogy Jézus „töröl”.
2. A törvény ill. a próféták értelme és célja a kollektív istenkapcsolat kialakítása.
3. Jézus ennél jobbat tud!
4. Jézus felülmúlt minden várakozást (vö. Mt 13,17), hiszen ő a közvetlen istenkapcsolat megvalósíthatóságát demonstrálta (vö. Tm 27.).
5. Jézus egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatásban részesült.
6. Jézus Isten emberi Fia lett, s mindenkit a maga követésére buzdított.
7. Jézust bárki követheti, aki hajlandó gondolkodni (vö. Tm 57.), nemre való tekintet nélkül (vö. Tm 115.).
8. „A menny és a föld” el fog múlni, ugyanis Jézus az egész Építményt lerombolja (vö. Tm 72.).
9. A végérvényes felszámolódás egy gondolkodási folyamat eredménye lesz.
10. A törvény csak a hagyományos isten- és világképpel (a geocentrikus és emberközpontú szemlélettel) együtt múlik el (vö. Lk 16,17), hiszen abban gyökerezik!
11. Gyökerestül kivész *majd* minden ültetés, melyet nem az Atya ültetett (Mt 15,13).
12. Hol és mikor fog elmúlni „a menny és a föld”? (vö. Tm 112.)
13. Ki és hol fogja kitépni gyökerestül azt, amit nem az Atya ültetett? (vö. Tm 39.)
14. Végül is ki fogja eltörölni a törvényt és a prófétákat?
15. Jézus „megrontotta-e” a mózesi parancsolatokat?
16. Megmagyarázta-e a magatartását?
17. Ha csak a legkisebb parancsolatot is tudjuk „megrontani” (= felülmúlni és megmagyarázni), akkor már elindultunk az újjászületés útján.
18. Aki gondolkodás nélkül betartja és hirdeti a törvényt, azzal nincs mit kezdeni!
19. Az írástudók és farizeusok igazságossága *hagyományokon* alapszik, és *áldozathozatal* jellegű.

18.

Hallottátok, hogy az ősöknek azt mondták: Ne ölj! Aki öl, az ítéletre kerül! Én azonban azt mondom nektek: Mindenki ítéletre kerül, aki testvérével haragot tart. Annak, aki testvérének azt mondja: bolond, a nagytanács elé kell kerülnie! Azt pedig, aki azt mondja: ostoba, megfogta már a tüzes gyehenna (5,21–2). [Tm 24.]

ítéletre kerül = hazugnak és tudatlannak minősítik

testvér = a hozzánk hasonló kereső ember (vö. Tm 24.), akiből nagyon kevés van (vö. Tm 22.), a felebaráttal ellentétben

megfogta már a

tüzes gyehenna = kárba ment az evilági élete, nem használta ki az örök életre jutás (immanens) lehetőségét, „üresen” megy ki a világból (vö. Tm 27.), országbeli halált hal

1. Aki emberölés vádjával a bírák elé került, azt kivégezték.
2. A kivégzett egyén elvesztette az életét.
3. Aki a Nagytanács elé kerül, annak befellegzett.
4. Akit megfogott már a tüzes gyehenna, annak vége van.
5. Van-e lényegi különbség a bolondnak és az ostobának mondás között ?
6. Ha haragot tartunk, akkor kerüljük a kontaktust.
7. A bolondtól vagy ostobától szintén távolságot tartunk.
8. Nincs különbség sem a viselkedésformák, sem a végkifejlet között.
9. Jézus ehelyütt triplán nyomatékos: háromszorosan állítja ugyanazt.
10. A Törvény az emberek biológiai életével foglalkozik, Jézus pedig az igazival.

18/a

Ha csak azokat fogjátok szeretni, akik szeretnek titeket, micsoda béretek lesz?... Legyetek tökéletesekké, ahogy mennyei Atyátok is tökéletes (célját betöltött) [5,38–48].

[Tm 107.]

a bér = az Istennel azonos lelkület

(Az Atya „csak” ezt az egyetlenegy dolgot tudja nyújtani az embernek !)

ahogy = hozzá hasonló úton-módon

1. Az ember tökéletessé lehet (célját betöltött).
2. A mennyei Atya tökéletes (célját betöltött).
3. Tökéletes az, aki betölti célját.
4. Vajon mi lehet ez a cél ?
5. Az Iszlám hagyományban Jézust „Isten Lelkének” nevezik !

A 48. versbéli felszólítás az egész szakasz (5,38–47) mondanivalójára utal !

19.

Ügyeljete arra, hogy igazságos tetteiteket ne az emberek előtt műveljétek, hogy azok nézzenek titeket, ha mégis azt teszitek, nem kaptok jutalmat mennybéli Atyátoktól... Bizony azt mondom nektek, elesnek jutalmuktól. Mikor könyöradományt adsz, bal kezed ne tudja, mit tesz a jobb, hogy könyörületességed rejtve maradjon, s Atyád, aki rejtve néz, visszafizesse azt neked ! (6,1–4). [Tm 62.]

a mennybéli Atya jutalma = a szent Szellem

1. Hol és mikor vehetjük át a jutalmunkat ?
2. Mi lehet a visszafizetés gátja ? (vö. Tm 61.).

20.

Ti hát így imádkozzatok: Mennybéli Atyánk ! Megszentelt legyen neved, jöjjön el királyi uralkodásod, történjék meg akaratod, a földön éppúgy, mint a mennyben ! Naponkénti kenyerünket add meg ma is ! Engedd el tartozásainkat, ahogy mi is elengedtük azokat a nekünk tartozóknak ! Ne vígy bennünket kísértésbe, hanem ragadj ki a rosszból ! (6,7-15). [Tm 82.]

ti = a Fiú-aspiránsok

az Atya „neve” = azonos önmagával, lényegével, tehát a mivolta lesz megszentelve, vagyis a léte és csak-jósága (vö. Jn 17,6a), azaz irgalma nyer ezáltal bizonyítást (vö. Jn 3,33)

naponkénti kenyerünk = a mennyei kinyilatkoztatások, amelyek nemes tetteket (vö. Mt 5,16) vonnak maguk után ! (vö. Jn 4,34). A kinyilatkoztatás forrásává lett Emberfi értelemszerűen mennyei kenyérré (az örök élet biztosítójává) vált (vö. Jn 6,32-59)

ahogy = a módhatározó a közös lelkületre utal !

kísértés = veszélyes helyzet

1. Az Atya a mennyben van, tehát evilágtól távol.
2. Ez a távolság is azt bizonyítja, hogy itt valami nagyon nincs rendjén.
3. Evilágból hiányzik a közvetlen istenkapcsolat.
4. Az Atya nevét meg lehet szentelni !
5. Ki és mivel szentelheti meg a nevét ?
6. Aki megszenteli a nevét, az arról tesz bizonyosságot, hogy a Jóisten létezik.
7. Az Atya királyi uralma eljöhét !
8. Mikor és hol jöhet el királyi uralkodása ? (vö. Tm 2., 114.)
9. Minek következtében tudnak uralkodni az Atya emberi fiai ? (vö. Tm 82.).
10. Az Atya idelent is érvényesítheti az akaratát !
11. Hogyan teheti meg ezt ?
12. Naponkénti kenyerünket kérni kell ! (vö. Tm 89.).
13. Ha kérjük azt, akkor az Atya nem tagadja meg tőlünk.
14. A mennyei kenyér fogyasztásával Élet kerül belénk.
15. Azt fogjuk kapni, amire szükségünk van (vö. Tm 20).
16. Valójában csak egy a szükséges (vö. Lk 10,41-2).
17. Az Atya adománya a szent Szellem (vö. Lk 11,9-13).
18. A szent Szellem „vétele” önmagában való Életet eredményez (vö. Jn 5,26).
19. Ekkor lesz eggyé a kettő (vö. Tm 107.), ennek következtében válunk emberi fiakká, s ez teszi lehetővé azt a királyi uralkodást, melynek idején az Atya érvényesítheti az akaratát, itt, a földön is.
20. Ha elengedjük mások tartozásait, akkor olyanok leszünk, mint az Atya, aki arról híres, hogy elengedi azokat (vö. Mt 6,14).
21. Ha nem engedjük el mások tartozásait, akkor nem leszünk olyanok, mint ő.
22. Közös lelkület hiányában nincs érintkezési felület.
23. Az embert csak a közvetlen istenkapcsolat mentheti meg.
24. Az Atya veszélyes helyzetbe hozhat bennünket (6,13).
25. Ezt csak közvetett módon és egyetlenegy okból teheti.
26. Az Atya kénytelen veszélyes helyzetbe hozni minket, mások érdekében.
27. Az Atya nyilvános működést vár el emberi fiaitól.
28. A Sátán el akar tántorítani ettől bennünket.
29. Az Atya ki tud ragadni minket minden rosszból, ha homogén lelkületünk folytán közvetlen kapcsolatban állunk vele.

Az ima lényege egy mondat:

Add, hogy bármi áron bizonyosságot tegyünk a létezéséről és jóságáról !

21.

Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, hol azokat moly és rozsdá eszi meg, hol tolvajok átássák a falat és azokat ellopják, hanem a mennyben gyűjtsetek magatoknak kincseket, hol sem moly, sem rozsdá azokat el nem emészti, hol tolvajok falat nem ásnak át, és azokat el nem lopják. Mert ahol a kincsetek, ott lesz a szívetek is (6,19–21). [Tm 18., 63.]

kincs = valami, ami biztosítja az ember gazdagságát (vö. Tm 110.)

a földön = lent, alatt, test szerint, emberi léptékben

a mennyben = fent, „az égben”, szellemi téren, az isteni szférában

a szív = az ember lelke, lényege, igazi valója, életre nemzhető éne (Mt 16,26)

1. Amit megehet a moly és a rozsdá, az nem kincs, nem igazi (örök) érték.
2. Amit ellophatnak tőlünk, az nem a miénk (igazán).
3. Itt, a földön, nincsenek igazi kincsek.
4. Itt, a földön, valójában nem birtokolhatunk semmit.
5. A földi „kincsek” állandó aggodalmat okoznak nekünk (vö. Isz 136/221).
6. Az aggodalom elveszi az időnk, energiánkat és nyugalmunkat.
7. Időnk és energiánkat Istennek kell szentelni (vö. Mt 22,37).
8. Ha ezt tesszük, akkor nyugalmat találunk (vö. Tm 1., 91.).
9. Olyan kincsekre kell szert tenni, amik valóban gazdaggá tesznek bennünket! (vö. Tm 82.).
10. Mi a meggazdagodás útja-módja? (vö. Tm 110.)
11. A mennybéli kincsek (szellemi értékek) tárháza az agy (vö. Tm 44.).
12. A lélek az agyban van.
13. „Mennybéli” értékeink mások számára hozzáférhetetlen helyen vannak.
14. Ez egy bebiztosított gazdagság, ami felől nyugodtak lehetünk (vö. Tm 59.).

22.

A test mécsese a szem. Ha tehát szemed egyszerű, az egész tested világos lesz, de ha rossz a szemed, az egész tested sötét lesz. Ha aztán a benned levő világosság sötétség, mekkora lesz a sötétség! (6,22–3). [Tm 23., 61., 78.]

a test = Pneuma nélküli hús és vér

a mécses = világításra szolgáló alkalmatosság

a szem = az értő érzékszerv, tehát az agy (a lélek, a szív, a másik fül)

egyszerű = homogén, keveretlen, tiszta

mikor a világosság sötétség = ha értelmi képességeinket nem, vagy logikátlan módon használjuk (vö. Mt 7,16–20)

1. Az ember rendelkezik a gondolkodás képességével.
2. A megvilágosodást csak a homogén lelkület biztosítja (vö. Tm 61.).

23/a

Senki sem lehet két úr rabszolgája, mert vagy gyűlölni fogja az egyiket és szeretni a másikat, vagy az egyikhez ragaszkodik és a másikat megveti majd. Nem szolgálhattok egyszerre Istennek és a mammonnak! (6,24). [Tm 46., 61., 63.]

rabszolga = urának teljesen kiszolgáltatott személy

a mammon = a világ által felkínált javak összessége, azok megszerezhetőségének ígérete

1. Az ember két urat is szeretne szolgálni.
2. A gyakorlatban ezt is teszi.
3. A kétféle szolgálat időben nem esik egybe.
4. Amikor az egyiknek szolgál, akkor a másiktól teljesen elfordul.
5. Ez a gyakorlat tarthatatlan, és nem is vezet sehová.

23/b

Azért azt mondom nektek: Ne aggodalmaskodjatok lelketekért, hogy mit egyetek, vagy mit igyatok, se testetekért, hogy mibe öltözzetek ! Nem több-e a lélek, mint az eledel, s a test, mint az öltözet? Tekintsetek az égi madarakra, hogy nem vetnek, nem aratnak, csűrbe sem takarnak, mennyei Atyátok mégis táplálja őket ! Nem vagytok-e különbek azoknál? Ki az közületek, aki azzal, hogy gondot hordoz, egy arasszal meg tudja nyújtani életét? Az öltözet felől is miért viseltek gondot? Tanuljátok el a mezők liliomaitól, hogyan növekednek ! Nem fáradnak, nem szőnek, mégis azt mondom nektek, hogy Salamon minden dicsőségében sem öltözködött úgy, mint közülük egy ! Ha pedig Isten így ruházza a mező fűvét, mely ma van, holnap a kemencébe vetik, mennyivel inkább fog titeket, ti kishitűek ! Ne vegyetek hát gondot magatokra ilyen beszéddel: Mit együnk? Mit igyunk? Mivel ruházkodjunk? Mert mindezekre a pogányok törekszenek. Hiszen mennyei Atyátok tudja, hogy mindezekre szükségetek van. *A királyságot és az Isten igazságosságát keressétek előbb*, és azokhoz ezeket is hozzáadják majd nektek ! Ne viseljétek hát gondot a holnapért, a holnapnak ugyanis meglesz a maga gondja, elég minden napra annyi a bajból, amennyi reá jut (6,25-34).

[Isz 132/113; Tm 35., 63., 79.]

ne aggodalmaskodjatok a lelketekért = ne a biológiai élet fenntartása legyen a célotok
nem több-e... = nem azért élünk, hogy kielégítsük a szükségleteinket

vagytok = lesztok (akkor, ha); lehettek

Salamon = Izráel leggazdagabb királya

pogány = pagani = vidéki, tanulatlan, képzetlen-tudatlan

a királyság = a közvetlen istenkapcsolat mennyei tudatállapota

Isten igazságossága = az irgalomból fakadó és tudáson alapuló nemes tettek gyakorlása
(vö. Jn 10,32)

1. Akkor és azzal szolgáljuk a mammont, ha aggodalmaskodunk a lelkünkért.
(vö. Tm 63.).
2. Az aggodalmaskodás megosztottá tesz bennünket (vö. Lk 10,41-2).
3. Királyné csak az egyedülálló ember lesz (vö. Tm 15., 22., 29., 48., 60., 61.).
4. Az emberi mivoltban sokkal nagyobb lehetőség rejlik, mint a biológiai szükségletek kielégítése (vö. Tm 28., 71.).
5. Az élet értelme a Pneumánk létrehozása (vö. Tm 27.).
6. Ez az, ami nyugalmat fog biztosítani a számunkra (vö. Tm 91.).
7. A Fiú-aspiránsoknak az égi madarokról kell példát venniük.
8. A madarak fent vannak az égben.
9. A Fiú-aspiránsoknak is „az égben” kell tartózkodniuk, az isteni szférában.
(vö. Tm 26.).
10. A madarak abból élnek, amit találnak; az elhullajtott magokat csipegetik fel.
11. A Fiú-aspiráns is abból él, amit talál, magokat keres magának (vö. Tm 95.).

12. A mi eledelünkről nem tud más (vö. Jn 4,32), az emberek nem látják azt. (vö. Tm 114.).
13. A Pneuma–magok már el vannak vetve a számunkra, nekünk már csak le kell aratnunk a Gyümölcsöt (vö. Jn 4,31–8).
14. A mi eledelünk az Atya akaratának cselekvése (Jn 4,34).
15. A mezők liliomai a napfény és az esővíz hasznosításával növekednek.
16. A mezők liliomai fentről kapják azt, amittől növekedésnek indulnak.
17. A Fiú–aspiránsok is égi dolgoktól növekednek (vö. Tm 8.).
18. Az Atya szent Szellemmel tud táplálni bennünket, ha a Fiaivá válunk.
19. Az igazi gazdagságot és dicsőséget a mennyből adják (vö. Jn 5,41–44).
20. Ennél kevesebbel csak a tudatlanok (a pogányok) érik be !
21. A biológiai élethez szükséges dolgokat is meg fogjuk kapni, mindennap.
22. Az Atya csak a Fiúi státushoz és magatartáshoz tudja hozzáadni ezeket.
23. Általános (emberiségszintű) gondviselés nem létezik.

24.

Ne ítéljetez, hogy titeket se ítéljenek ! Azzal az ítélettel fognak titeket megítélni, amellyel ti ítéltek, azzal a mértékkel fognak mérni nektek, mellyel ti mérték. Miért nézegeted a testvéred szemében levő szálkát, mikor a saját szemedben a gerendát sem veszed észre? Vagy hogy mondhatod testvérednek: Hadd vegyem ki szemedből a szálkát ! Mikor a te szemedben ott a gerenda? Képmutató ! Vesd ki előbb saját szemedből a gerendát, aztán láss hozzá, hogy testvéred szeméből a szálkát kivedd (7,1–5). [Tm 24., 25.]

ítélet I. = minősítés, sommás vélemény

ítélet II. = logikus következtetések levonása (vö. Mt 16,1–3)

ítélet III. = „az igazság pillanatában” beálló megsemmisítő lelkiállapot, amely lappangva már a biológiai élet folyamán is jelen van (vö. Jn 3,18)

testvér = a hozzánk hasonló kereső ember, akiből nagyon kevés van, s ezért ügyelnünk kell rájuk (vö. Tm 24.)

a szem = az értő érzékszerv, itt: a gondolkodásmód

1. Az ember hajlamos sommás véleményt alkotni.
2. Aki ezt teszi, az az ítélet napján kellemetlen helyzetbe kerül.
3. Ítélni a Fiú fog (vö. Jn 5,22), vagyis az igazi (praexistens) énünk, tehát saját magunkat fogjuk vádolni ! (vö. Róm 14,12).
4. Az önvádnál nincs pontosabb mérték...
5. Minden bűnünk vissza fog szállni a saját fejünkre.
6. Akinek a szemében gerenda van, az nem láthat tisztán.

25.

Ne adjátok oda azt, ami szent, a kutyáknak, és ne dobjátok gyöngyeiteket a disznók elé, mert talán a lábukkal tapossák majd szét, s aztán visszafordulnak és belétek hasítanak ! (7,6).

[Tm 38., 62., 94., 103.]

gyöngyeink = talált kincseink, szellemi értékeink, melyek gazdagítanak bennünket
belétek hasítanak = sérülést okoznak, megsebeznek, visszavetnek a fejlődésben

1. Senki sem adja oda a szentet a kutyáknak.
2. Nem állatokról van szó!
3. A kutya és a disznó egy-egy embertípust szimbolizál.
4. A kutya (csak) ugat, a disznó folyton zabál.
5. Van olyan ember, aki csak a száját tépi, s a legtöbbnek „a has az istene”.
6. Ezek az emberek nem tudják értékelní a szellemi kincseket.
7. Mi való a „kutyáknak” és a „kocáknak”?
8. Jézus titkai nem valók nekik (vö. Tm 62.).
9. A „kutyák” és a „kocák” visszavethetnek bennünket a fejlődésben (Tm 38., 103.).

26/a

Kérjétek, s adnak majd nektek, keressetek és találni fogtok, zörgessetek és megnyitnak majd nektek. Mert minden kérő kap, minden kereső talál, és minden zörgetőnek megnyitnak majd. Vagy talán van olyan ember közöttetek, aki ha fia kenyeret kér, követ ad neki? Vagy ha halat kér, kígyót ad neki? Ha tehát ti, noha rosszak vagytok, tudtok jó ajándékokat adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább fog adni mennybéli Atyátok jókat azoknak, akik őt arra kérik! Mindenben úgy tegyetek hát az emberekkel, ahogy akarjátok, hogy ők tegyenek veletek! Mert ez az, amit a törvény és a próféták kívánnak (7,7–12). [Tm 1., 62., 93., 95.]

a kérő, kereső, zörgető = az élet nagy kérdésein gondolkodó ember

kérni, keresni, zörgetni = gondolkodni

kapni, találni = kinyilatkoztatásban részesülni

a törvény és a próféták = az istenkapcsolat lehetőségeit feszegető Írások

amit kívánnak = az, amit el szeretnének érni; a tulajdonképpeni céljuk és értelmük

1. Csak a keresők találhatnak!
2. Milyen jellegű dolgot találhat egy gondolkodó?
3. Azt fogjuk kapni, amire szükségünk van (vö. Tm 20.).
4. Valójában csak egy a szükséges (vö. Lk 10,41–2).
5. A kenyér és a hal eledel.
6. A mennybéli Atya mennyei eledelt fog adni nekünk.
7. Az Atya kinyilatkoztatásokban fog részesíteni bennünket.
8. A törvény és a próféták célja a (kollektív) istenkapcsolat megteremtése.

26/b

A szűk kapun át menjétek be! Mert tágas kapu és széles út, félre, a veszedelembe visznek, és sokan vannak, akik rajta mennek be. Mert szűk kapu és szoros út visz el az életre, csak éppen kevesen találnak rá (7,13–4).

[Tm 1., 2., 15., 22., 38., 48., 49., 76., 103.]

a szűk kapu és szoros út = az egyéni és személyre szabott megmenekülés lehetősége

a tágas kapu és széles út = a kollektív megmenekülés lehetetlensége

a veszedelem = az elveszés, az országbeli halál (vö. Jn 17,12b)

sokan vannak = tömegesen, intézményesen igyekeznek befelé

bemenés = a királyi lelki- vagy tudatállapotra jutás

kevesen = egyenként, egyénileg, kiválogatott módon (vö. Tm 22.)

1. Van egy szűk kapu, mely az Életre nyílik !
2. Ezen a kapun be lehet menni !
3. Van egy szoros út, mely az Életre visz !
4. Ez az út járható !
5. A szűk kaput és a szoros utat keresni kell !
6. A szűk kapu és a szoros út megtalálható !
7. Csak a kereső találhat.
8. Hol és hogyan kell kutakodni ?
9. Eredményesek lehetnek-e a kollektív formák ?
10. A tévút szinte kínálja magát, és könnyű rajta „haladni”.

26/c

Óvakodjatok a hamis prófétáktól, akik juhok ruhájában mennek hozzátok, de belül ragadozó farkasok ! Gyümölcsseikről ismeritek fel őket. Vajon szednek-e tövisbokorról szőlőt és a tüskéről fűgét? Így hát minden jó fa nemes gyümölcsöket terem, s minden hitvány fa rossz gyümölcsöket terem. Jó fa nem képes rossz gyümölcsöket teremni, sem hitvány fa nem teremhet nemes gyümölcsöket. *Kivágnak és tűzre vetnek minden fát, mely nem terem nemes gyümölcsöt.* Tehát gyümölcsseikről ismeritek fel azokat is (7,15–20). [Tm 42., 44.]

hamis próféta = mindenki, aki az istenkapcsolat kollektív módját erőlteti

juhok ruhájában = engedelmességet és alázatot hirdetve, csordaszellemet ajánlva

ragadozó farkasok = akik a csordából választják ki a prédáikat

jó fa = az Atya fia

hitvány fa = aki csak azt hiszi és állítja, hogy ő az Atya fia

nemes gyümölcsök = azok a tettek, melyek az Atyát dicsőítik (vö. Mt 5,14–6). Ezeket csak királlyá válva lehet művelni (vö. Jn 4,23–4)

rossz gyümölcs = az isteni igazságosság gyakorlásának a hiánya (vö. Mt 6,33)

1. Hamis próféták fognak jönni hozzánk.
2. Jézus nem hirdetett sem engedelmességet, sem alázatot.
3. Isten emberi fiai csak az Atyára hallgatnak.
4. Aki nem az Atyára hallgat, az védtelenné válik.
5. Akit csak a csordaszellem óv, az a ragadozók prédája lesz.
6. Az Atyához csak Jézuson keresztül (Fiúi státusba kerülve) lehet eljutni.
7. Az Atya–Fiúi kapcsolat csak egyéni és személyre szabott lehet.
8. Az igazi engedelmesség és alázat a nyilvános tanúságtétel elvállalása.
9. Ki az, aki kivágja és tűzre veti a nemes gyümölcsöt nem termő fát ?
(vö. Tm 59., Mt 10,28; Lk 12,4–5; Jn 15,1–8).
10. A gyümölcsök eredete egyértelműen azonosítható (vö. Jn 3,2).
11. Hogyan ? (vö. Tm 42.).

26/d

Nem mindenki fog a mennyek királyságába bemenni, aki nekem azt mondja: Uram, Uram ! Csak, aki mennybéli Atyám akaratát teszi. Azon a napon sokan szólnak majd így hozzám: Uram, Uram ! hát nem a te neveddel prófétáltunk-e? Nem a te neveddel üztünk-e ki ördögöket? Nem a te neveddel tettünk-e sok hatalmas csodát? Én akkor ilyen vallomást fogok nekik tenni: Sohasem ismertelek titeket ! Távozzatok tőlem ti, akik a törvény megrontásán munkálkodtok (7,21–3). [Lk 13,23–30]

a mennyek királysága = egy lelki- vagy tudatállapot, mely csak személyesen érhető el
aki Jézust urának szólítja = az szolgájának tartja magát

aki a mennybéli Atya akaratát teszi = az egy Fiú vagy Leány

a mennybéli Atya akarata = a Fiúi státus elérése és az annak megfelelő magatartás

azon a napon = amikor a magukat Jézus szolgájának tartók be akarnak majd menni a mennyek királyságába

neveddel = isteni felhatalmazásra hivatkozva, de nem Fiúként
(lásd a 92/d logiont is !)

a törvény = az istenkapcsolatra jutás eszköze (vö. Tm 26b), ami a szolgálni akarók rendelkezésére áll (vö. Jn 5,45-7; Lk 16,29-31). Ennek alapján is Célba lehet érni...

aki a törvény megrontásán munkálkodik = aki nem keresi a közvetlen istenkapcsolat lehetőségét (Jn 5,46), aki nem gondolkodik

1. Azért, mert azt hisszük, hogy Jézust szolgáljuk, még nem fogunk bemenni a mennyek királyságába.
2. Lehet, hogy éppenséggel az Ellenfél malmára hajtjuk a vizet.
3. Erre esetleg csak későn döbbenünk rá.
4. Tájékozatlanságunk oka a státusunkban keresendő.
5. A rabszolga nem tudja, mit cselekszik az ura (Jn 1 5,14-5).
6. A rabszolga nem marad örökké a házban, a fiú marad meg örökre (Jn 8,35).
7. A bemenést csak a Fiúi státus és magatartás garantálja (Jn 8,35-6).
8. Jézus a Fiú-aspiránsokat barátainak mondja (Jn 15,15).
9. Jézus barátai nem tájékozatlanok, mert hisznek neki, s ezért kinyilatkoztatásokban részesülnek.
10. Aki Jézus szájából iszik, az olyan lesz, mint ő (vö. Tm 109.).
11. Jézus mindent (Jn 3,35) a barátai tudtára ad, amit az Atyánál hallott! (Jn 15,15).
12. Jézus csak azokat tartja szolgáinak, akik megteszik azt, amit mond (Lk 6,46-9).
13. Aki valóban Jézust szolgálja, az követi is őt a Fiúságban (Jn 12,26a).
14. Jézus szolgáit meg fogja becsülni az Atya (Jn 12,26b).
15. Jézus szolgálói ott lesznek, ahol ő van (Jn 12,26b).
16. A Jézust követő Fiúk és Leányok istengyermeki státusban fognak működni.
17. Jézus ismeri az övéit, s az övéi is ismerik őt (vö. Jn 10,14b).
18. Ez a kölcsönös ismeretség Atya-Fiúi mélységű (vö. Jn 10,15).

26/e

Így hát mindenki, aki meghallgatja beszédeimet és megteszi azokat, hasonló lesz az olyan eszes emberhez, aki házát sziklára építette. Felhőszakadás támadt, áradások jöttek, szelek fújtak, rázúdultak a házra, de az nem omlott le, mert alapja sziklára volt vetve. Ám mindenki, aki meghallgatja beszédeimet, de nem teszi meg, hasonló lesz az olyan ostoba emberhez, aki házát fövényre építette. Felhőszakadás támadt, áradások jöttek, szelek fújtak, rázúdultak a házra, az leomlott nagy zúdulással (7,24-7).

Jézus beszédei = atyai kinyilatkoztatások, melyek örök életre vezetnek

az ember háza = a lelke, legbenső valója, az éne, a személyisége, az a belső építmény, ami tartást biztosít a számára

a szikla = a logika, a helyes következtetések rendszere

eszes ember = aki képes jó következtetéseket levonni, mert használja azt, amiye van (vö. Tm 40., 71.)

ostoba ember = aki nem gondolkodik, holott módjában áll

leomlik a ház = összedől a belső struktúra, mert nem bírja el a külső terheket; az ember nem marad talpon

1. Jézus beszédei rendelkezésre állnak.
2. Lehet azok értelmében cselekedni.
3. Az élet viharai senkit sem kímélnek.
4. Mit kíván tőlünk Jézus, a saját érdekünkben ?

27.

Bizony azt mondom nektek, Izráelben senkinél ekkora hitet nem találtam. Azt mondom nektek, hogy a mennyek királyságában napkeletről is, napnyugatról is sokan fognak érkezni s Ábrahámmal, Izsákkal és Jákobbal asztalhoz dőlni. E királyság fiait ellenben ki fogják dobni a külső sötétségbe, ott lesz aztán sírás és fogcsikorgatás (8,10–2).

[Lk 13,23–30; Tm 114.]

Izráel = Jézus saját monoteista kultúrköre, ahol írásos anyagokra hivatkozhatott mondanivalói szemléltetésekor

hit = Jézus státusának felismerése és a beszédeinek való feltétlen hitelt adás

a mennyek királyságában

érkezik valaki = királyként közeleg, s ez a királyság benne van, az ő személyében jön közel fizikailag is (vö. Tm 27.)

Ábrahám, Izsák és Jákob = az Istennel kötött szövetség szimbólumai

asztalhoz dőlni = egy társaságba kerülni, egyenrangú felekként

e királyság fia = Izráel ama generációja, akikhez Jézus személyesen szólott

a külső sötétség, ahol sírás és fogcsikorgatás van = evilág

1. Izráelben nagyon kevesen fogadták el Jézust Isten Fiának–Felhatalmazottjának.
2. Izráelen kívül sokan elfogadják majd őt, s ezek a személyek királlyá lesznek.
3. Ezekkel az emberekkel Isten szövetséget fog kötni.
4. Az egyetlen és igazi szövetség az Atya–Fiúság.
5. Hol és mikor köttetik meg ez a szövetség ?
6. Izráel szóban forgó generációjával nem köttetik meg az igazi szövetség.
7. Mi ennek az oka ?
8. A sötétségben nem lehet láni semmit.

28.

A rókáknak van barlangjuk, az égi madaraknak fészük, de az Emberfinek nincs hová lehajtania fejét (8,20). [Tm 87.]

Emberfi = Jézus maga választotta neve, mely a státusát tükrözi

1. A róka és a madár az ember alatti világhoz tartozik.
2. Az Emberfi az ember fölötti világhoz tartozik.
3. A rókabarlang és a madárfészek kicsinyke nyughely, minimális otthon.
4. Az Emberfinek még ennyije sincs ezen a világon.
5. Evilág Ura csak a saját teremtményeiről gondoskodott.

6. A Pneumából születettek nem Evilág Urának a teremtményei.
7. Az Atyának, itt a Kozmosznak csúfolt Káoszban, nincsen semmije.
8. Amije van, az emberi Fiaiban/Leányaiban van.
9. A fiak menedéke Isten könyörületének biztos székében van (vö. Isz 195/37).

29.

Kövess engem, s hagyd, hogy a holtak temessék el halottaikat! (8,22). [Tm 58.]

kövess = a Fiúságban

a holtak = az országbeli halottak

halottaik = a biológiailag elhunytak, akiknek már nincs esélyük feltámadni az országbeli halálból

1. Aki Jézust követi, az az Élőre tekint (vö. Tm 58.) és az Élőből él (vö. Tm 112.).
2. Aki Jézust követi, az nem lát halált (vö. Jn 8,51), s ezért halál t sem ízlel.
3. Aki Jézust követi, az hozzá és az Atyához hasonlóan önmagában fogja bírni az Életet (Jn 5,26).
4. Jézus tanításaiban örök élet van (vö. Jn 5,39–40).
5. Mindaz, aki megérti és követi a Fiút, az feltámad az országbeli halálból és örök életet szerez (vö. Jn 6,40; Tm 18.)
6. Aki elhiszi azt, amit Jézus mond, annak már most örök élete van (vö. Jn 6,47).
7. Ha nem leszünk olyanok, mint Jézus, akkor nem kerül belénk az Élet (Jn 6,53).
8. Aki Jézus szájából iszik, az olyan lesz, mint ő (vö. Tm 109.).

30.

Nem azoknak van szükségük orvosra, akik jó erőben vannak, hanem azoknak, akik gonoszul szenvednek. Ha elmentek, tanuljátok meg ezt: könyörületet akarok, nem áldozatot, mert én nem azért jöttem, hogy igazságosokat hívjak, hanem hogy vétkezőket (9,12–3).

[Tm 90.] (*Lásd a Lukács-kommentár 6. logionját is!*)

az orvos = Jézus

akik jó erőben vannak = akik nem éheznek és szomjaznak az igazságot

akik gonoszul szenvednek = a megmentődésre vágyó szegények, a szétzúzott szívűek

ha elmentek = ti nem vagytok hajlandók ittmaradni, nehogy beszennyeződjetek

könyörület = spontán módon gyakorolt irgalmas cselekedet

áldozat = előírászerűen művelt vallási tevékenység és aszkézis

jöttem = azért léptem a nyilvánosság elé, az erőszakos halált is vállalva

az igazságosok = akik a Törvény szerinti megigazulás útját járják

a vétkezők = akik tudatlanságukban vagy készakarva megszegik a vallási előírásokat (Ennek a rétegnek a derékhadát az Írás-tudatlan pórnép adja, sereghajtóit pedig a nyilvánvalóan bűnösök: a vámosok és cédák.)

1. Nem mindenkinek van szüksége gyógyulásra-megmentődésre.
2. Nem minden bűnös van tudatában a bűnösségének.
3. A farizeusok alkalmatlanok az örömhír befogadására (vö. Jn 8,30–47).
4. A vétkezők fogékonyak rá.

5. A kétféle embertípus között lelkiületbeli különbség van.
6. Nem az szennyezi be az embert, ami reáarakódik, hanem az, ami benne van.
7. Mózes törvénye betarthatatlan (vö. Jn 7,19).
8. A Törvény alapján nem lehet megigazulni.
9. Az Atya irgalomból fakadó jócselekedeteket akar látni, amiket nem ír elő senki, s nem is áldozathozatalként gyakorolják.

31/a

Hát lehetséges, hogy a lakodalmas ház fiai gyászban üljenek, amíg a vőlegény náluk tartózkodik? Jöhetnek napok, amikor a vőlegényt elveszik tőlük, akkor majd böjtölni fognak (9,14–5). [Tm 37., 105.]

a ház = az ember lelke, legbenső valója, az éne, a személyisége

a lakodalmas ház = az ember megdicsőült lelke, életre nemzett éne, maga az Emberfi

a lakodalmas ház fiai = az Emberfi igazi hozzátartozói, tehát Jézus tanítványai

a Vőlegény = az Úr, Izráel Istene, az Örökkévaló, valójában az Atya, aki Fiában, Jézusban van

1. A mi lelkünk is lakodalmas házzá válhat! (vö. Tm 76.)
2. A Vőlegényt Jézussal együtt veszik el a tanítványoktól, hiszen az őbenne van.
3. Mikor nem vehetnék el a tanítványoktól a Vőlegényt?
4. Ha az Atya benne van a fiaiban, akkor közvetlen istenkapcsolatról beszélhetünk.

31/b

Régi köpenyre senki sem tesz toldatlan (új) anyagból foltot, mert az, amivel a lyukat betölti, magához szakítja a köpenyt s így még rosszabb szakadása támad. Új bort sem töltenek ócska tömlőkbe, ha mégis megteszik, szétszakadnak a tömlők, a bor elfolyik s a tömlők elpusztulnak, hanem új bort új tömlőkbe töltenek és úgy mind a kettő megmarad együtt (9,16–7). [Tm 46.]

32.

Sok az aratnivaló, de kevés az arató. Könyörögjetez hát az aratás urához, hogy küldjön munkásokat aratásába! (9,37). [Jn 4,34–8; Tm 74.]

sok az aratnivaló = van mit learatni, mégpedig csodálatos dolgokat, és már most lehet aratni (vö. Jn 4,34–8)

kevés az arató = alig akad olyan értelmes ember (vö. Tm 20.), aki észreveszi azt, hogy a Gyümölcsöt csak le kell szakítania (vö. Jn 4,38)

az aratás ura = az Atya

1. Hol van az az aratnivaló?
2. Miért kevés az arató? (vö. Tm 22.)
3. Az aratók száma miatt kell-e aggódnunk, vagy magunk miatt? (vö. Lk 13,23–30)
4. Hogyan lehet aratni?
5. Az aratás ura segíthet bennünket!
6. Kinek a közvetítésével segíthet nekünk? (vö. Tm 109.)
7. Csak az mehet Jézushoz, akit az Atya hozzá küld (vö. Jn 6,37–40).
8. Kiket tud az Atya Jézushoz küldeni?

33/a

A nemzetekhez vivő úton el ne induljatok és szamaritánus városba be ne térjeteK. MenjeteK el inkább Izráel házánaK elveszett juhaihoz ! (10,5–6). [Tm 42., 108.]

(Lásd a 61. és a 71. logiont is !)

a nemzetek = az Izráellel szomszédos országok

szamaritánus városok = Galileából Júdeába (s viszont) csak Szamária érintésével lehetett eljutni, ahol nem szerették a zsidókat

Izráel házánaK elveszett juhai = azok a személyek, akik ilyen vagy olyan okokból már nem gyakorló zsidók, s ezért képesek (vö. Tm 42.) és mernek is (vö. Tm 15.) logikusan gondolkodni, így Jézus meg tudja szólítani őket. Ezek egyáltalán nem „elveszett emberek” (vö. Tm 48.), csak a júdaizmus szempontjából !

1. Jézus Izráel határain belül akart működni, praktikus okokból.
2. A kiküldött tanítványok Jézus útkészítői voltak, akiket apostoloknak is nevezett.
3. A tanítványokat ekkor még csak korlátozott feladatokkal lehetett megbízni.
4. Később más népekhez is mehettek már (Mt 28,19–20).

33/b

Lámcsak, úgy küldelek el titeket, mint bárányokat farkasok közé. Legyetek hát eszesek, mint a kígyók, és egyszerűek, mint a galambok ! (10,5–6). [Tm 38.]

1. A kiküldött tanítványok életveszélyes helyzetbe is kerülhettek.
2. Jézus ennek ellenére kiküldte őket.
3. A kígyó azért „eszes”, mert kikerüli az akadályokat.
4. A galamb egyszerűen átrepüli azokat.
5. A tanítványoknak kerülniük kellett a konfrontációt (vö. Mt 10,23a).

33/c

Bizony azt mondom neKtek, Izráel városait nem járjátok végig addig, míg el nem jön az Emberfi (10,23b).

Jézus útkészítőinek sarkában járt.

34.

Ne féljeteK azoktól sem, akik a testet megölik, de a lelket megölni nincs hatalmukban ! FéljeteK inkább azt, akineK a lelket is, testet is hatalma van a gyehennán elveszteni ! (10,28). [Tm 59., Lk 12,4–5]

akik a testet megölik, de a

lelket megölni nincs hatalmukban = a gonosz emberek és lelkek

akineK a lelket is, testet is hatalma van elveszteni = a Gonosz

a gyehenna = evilág

35.

Vallást fogok tenni mennybéli Atyám előtt mindazok mellett, akik mellettem vallást tesznek az emberek előtt. De megtagadom én is azt mennybéli Atyám előtt, aki megtagad engem az emberek előtt (10,32–3). [Tm 109.]

1. Hogyan lehet vallást tenni Jézus mellett ?
2. Hogyan tud ő vallást tenni mellettünk ?
3. Hol és miben mutatkozik meg az ő vallástevése ?
4. Hogyan tagadhatjuk meg őt ?
5. Hogyan tagadhat meg ő minket ?
6. Honnan és mi fog hiányozni ebben az esetben ?

36.

Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet vessek a földre. Nem békességet, hanem kardot vetni jöttem. Azért jöttem, hogy szétválasszam és egymás ellen fordítsam az embert és atyját, a leányt és anyját, a menyet és napát, s hogy az embernek a saját házanépe legyen az ellenségévé. Aki atyját vagy anyját énnálam jobban kedveli, nem méltó hozzám. Aki fiát vagy leányát énnálam jobban kedveli, nem méltó hozzám (10,34–7). [Tm 15., 54., 100., 102.]

jöttem = léptem fel, vállaltam a nyilvános működést

békesség = a földi nyugalom és bebiztosítotttság hamis érzete, a látszólagos harmónia, a felszíni csend

kard = lángoló vita, szenvedélyes eszmecsere, melynek élet és halál a tétje

énnálam = a Fiúi státusnál

1. Miért akar Jézus konfrontációkat ?
2. Ezek a konfrontációk elkerülhetetlenek (vö. Mt 18,6–7).
3. A tudás hatalom.
4. Az ember egyedül a legerősebb.
5. Jézus békéje belül van (vö. Lk 17,20; Tm 1., 2.).
6. Ez a nyugalom a tudás biztonsága.
7. Csak az osztozik Jézus státusában, akiben ez a fajta béke honol.

37.

Aki nem fogadja el keresztjét és nem jön azzal utánam, nem méltó hozzám (10,38).

[Tm 54.]

a kereszt = a kivégzőeszköz

utánamenni = Jézus életútszerű követése

nem méltó hozzá = nem kerül Fiúi státusba

38.

Aki megtalálta lelkét, el fogja veszíteni, s aki értem elvesztette a lelkét, meg fogja találni azt (10,39).

megtalálta lelkét = közvetlen istenkapcsolat nélkül is boldog, jól megvan magával, beilleszkedett a világba

elvesztette a lelkét értem = a Fiúi státus érdekében lemondott a földi boldogságról

1. A döntés tétje maga a lélek.
2. Ez a lehető legkomolyabb tét.
3. Az ember legértékesebb kincse az életre nemzhető lelke (vö. Mt 16,26).
4. Ez a kincs egy lehetőség (vö. Tm 71.).

39/a

Aki befogad titeket, engem fogad be, s aki engem befogad, azt fogadja be, aki engem elküldött (10,40). [Jn 3,34; 14,20–1; Tm 109.]

aki befogad = aki majd hisz a Fiúvá vált tanítványoknak

titeket = a Fiúvá vált tanítványokat

engem = Jézust, a kinyilatkoztatás forrását

aki őt elküldte = az Atya

39/b

Aki prófétát befogad, azért, mert próféta, próféta jutalmát fogja kapni, aki igazságosat befogad, mert a neve igazságos, az igazságosnak jutalmát fogja kapni. És aki e kicsinyek közül egyet megítat egy pohár hideg vízzel, csak azért, mert tanítvány a neve, bizony azt mondom nektek, nem fogja jutalmát elveszíteni (10,41–2).

próféta = Isten állítólagos szócsöve, tolmácsa

igazságos = a Törvény szerinti megigazuláson munkálkodó, formális tekintéllyel rendelkező személy

kicsiny = újjászületett ember, aki birja az Atya felhatalmazását

a neve = a státusa

nem vész el a jutalom = örökre megmarad

1. Az Atya királyságában csak egyfajta jutalom létezik (vö. Mt 19,27 – 20,16).
2. Hol és hogyan lehet átvenni ezt a jutalmat ?
3. Az Emberfi sem a prófétákat (vö. Tm 51.), sem az igazságosokat (vö. Tm 45.) nem díjazza !
4. Csak a kicsinyeket megítató jutalma nem vész el !

(Lásd a Lukács-kommentár 11/b logionját is !)

40/a

Miért is mentetek ki a pusztába? Hogy széltől ingatott nádszálat lássatok? De hát mit is mentetek ki látni? Puha ruhába öltözött embert? Lám azokat, akik puha ruhákat hordanak, királyi palotákban lehet megtalálni. Hát akkor miért mentetek ki? Prófétát látni? Azt ! Sőt, azt mondom nektek: prófétánál is többet. Ő az, akiről az Írás szól: Lám, angyalomat küldöm el orcád előtt, hogy az előtted járva elkészítse majd utadat. (11,7–10). [Tm 79., 63., 111.]

a pusztába = a földre, a lakatlan vidékre

széltől ingatott nádszál = olyasvalaki, aki mindig arrafelé hajlik, amerre a szél fúj, aki mindig az adott körülményekhez igazodik, köpönyegforgató

puha ruhába öltözött ember = a világ fia (vö. Tm 35.), aki „királyként” él és „palotában” lakik, magyarul: fényűző körülmények közepette. Jólétét éppen az „alkalmazkodóképessége” teszi lehetővé

királyi paloták = a felső tízezer házai (akik e földön rendezkedtek be, vö. Tm 63.)

próféta = Isten (állítólagos) szócsöve, tolmácsa, aki a Törvény talaján áll

prófétánál is több = olyasvalaki, mint a Bemerítő, aki a nép minden rétegét megszólítja, a Törvényen kívülieket (Lk 3,12), és a bűnösöket is (Mt 21,31–2), aki egész Izráelben gondolkodik, nemcsak a „tisztákban” és „igazakban”, mert tudja, hogy a nemzeti kiválasztottság és a kollektív szövetség nem garantál semmit (Mt 3,9–10)

1. Ismeretszerzés céljából nem feltétlenül kell kimozdulni otthonról.
2. Az ember jellemét a ruházata is elárulja.
3. A puha ruhás emberek valóságos palotákban laknak.

Jézusnak nem a Bemerítő volt az útkészítője, hanem a kettésével előreküldött tanítványok (lásd a 33/a,b,c logiont). Itt csak arra céloz, hogy a társadalmi visszasságok miatt törvényszerűen fel kellett lépnie valakinek az osztó igazság nevében (lásd a 40/c logiont). Jézus gyakran felhasználja az Írásokat arra, hogy mondanivalóit szemléltesse.

40/b

Bizony azt mondom nektek: Az asszonyok magzatai között nagyobb nem támadt Bemerítő Jánosnál. Ám aki a mennyek királyságában legkisebb, nagyobb nála (11,11). [Tm 45.]

aki asszony magzata = olyasvalaki, aki nem született újjá (vízből és szellemből), aki nem felülről, ill. nem „kétszer” született (vö. Isz 172a/190; 172b/207)

aki a mennyek

királyságában a legkisebb = olyasvalaki, aki újjászületett

40/c

Bemerítő János napjaitól mostanáig erőszakoskodnak a mennyek királyságán és erőszakosak ragadják azt magukhoz. A próféták mind, és a törvény is, Jánosig prófétáltak. Ha ugyan el akarjátok fogadni: Illés ő, akinek jönnie kell. Akinek füle van, hallja meg! (11,12–5)

valakinek a napjai = az az időszak, amikor ráérez az Igazságra (vö. Tm 3.)

erőszakoskodás = szellemi erőfeszítéssel (vö. Tm 57.) egybekötött önmegtagadás, az enyhe iga felvétele (vö. Tm 91.), a küzdelem (vö. Lk 13,24)

a mennyek királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

a törvény és a próféták = a kollektív istenkapcsolat egyengetői

prófétálás = Isten akaratának kinyilvánítása

1. Bemerítő János napjai előtt nem erőszakoskodtak a mennyek királyságán.
2. Mindenki a Törvény és a próféták diktálta széles úton járt.
3. Ez az út a veszedelembé visz.
4. Bemerítő János napjai előtt senki sem ragadta magához a mennyek királyságát.
5. Ez a Törvény és a próféták bűne!
6. Ádámtól Jánosig senki sem hozta létre a Pneumáját (vö. Tm 86.).
7. Jézus az első Élő, előtte mindenki meghalt (vö. Tm 51.).
8. Csak az erőszakosak szerezhetnek örök életet.
9. Jánosnak erre már nem maradt ideje.
10. A királlyá levéshez idő kell.
11. A Törvény és a próféták kollektív istenkapcsolatot hirdetnek.
12. Jézus a közvetlen istenkapcsolat megvalósíthatóságát tárta elénk (vö. Tm 27.).
13. A kinyilatkoztatás igazi forrása: Jézus.
14. A Törvény és a próféták nem közvetítették Isten akaratát.
15. János „egy Illés” volt, tehát lelkületileg ő még a prófétákhoz tartozott.
16. Jánosnak muszáj volt fellépnie az osztó igazság nevében.
17. Jézus ezt nem tette (vö. Lk 12,13–34; Tm 73.).
18. Kettejük közül kit érdemes követni?

41/a

Vallást teszek rólad Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy a bölcsek és belátók elől elrejtetted e dolgokat, de kiskorúak előtt leleplezted azokat! Valóban így van Atyám, mert ezt te is így láttad helyesnek. Nekem adott át mindent az én Atyám. Senki sem ismeri meg a Fiút, csak az Atya, és senki sem ismeri meg az Atyát, csak a Fiú, és az, akinek szeme elől a Fiú a leplet el akarja vonni (11,25–7). [Tm 3., 4., 62.]

a bölcsek és belátók = a formális tekintélyek, akiknek a felhatalmazása „emberektől van”, és akik egymásnak adják a dicsőséget (vö. Jn 5,41–4)

kiskorúak = a kérdező–kereső emberek, akik újjászületettek és más felismerésre tértek
mindent = minden tudást, amit a homo sapiens felfoghat (vö. Jn 3,35)

1. A Dolgok el vannak rejtve.
2. A Dolgok könnyen megismerhetők!
3. Vajon miért?
4. Az Atya megismerhető.
5. Az Atya csak Fiúvá válva ismerhető meg.
6. A Fiú valakiket fel akar világítani mindenről (vö. Tm 109.).
7. A kinyilatkoztatás titkait nem lehet tölcsérral beletölteni az emberek fejébe.
8. A kinyilatkoztatás vételéhez kell egy „érezkszerv”.
9. Kik elől lehet csak elvonni a leplet? (vö. Tm 70.).

41/b

Jöjjetek hozzám mind, akik elfáradtatok és teher alatt éltek. Én nyugalmat adok nektek. Az én igámat vegyétek magatokra, és tanuljátok el tőlem, hogy szívből szelíd és alázatos vagyok, és nyugalmat találtok lelketeknek! Mert az én igám boldogító és a terhem könnyű (11,28–30). [Tm 1., 91.]

mind, akik... = ezek a keresők, akik száma igen csekély (vö. Tm 22.)

fáradtság és teher = ez a szívükben üldözöttek szellemi nyugtalansága (vö. Tm 69.)
nyugalom = Jézus belső békéje és biztonsága, mely tudáson alapul
Jézus terhe = a gondolkodás, a szellemi erőfeszítés, az ész használata
Jézus igája = a logika előtti főhajtás
szívből szelíd és alázatos = eredendően és alapvetően irgalmas lelkületű

1. Jézus csak a keresőket hívja !
2. Csak nekik tud nyugalmat adni.
3. A nyugalom birtoklásához gondolkodni kell (vö. Tm 1., 59., 91.).
4. A tudás szeliddé és alázatossá tesz.
5. Ismereteket szerezni jó.
6. Ezek az ismeretek könnyen beszerezhetők.

42.

Azt mondom nektek, hogy a szenthelynél nagyobb van itt (12,1–8).

43.

Ha megismertétek volna, mit jelent ez: Könyörületet akarok, nem áldozatot, nem ítéltétek volna el azokat, akik nem eshetnek vád alá. Hiszen az Emberfi ura a szombatnak (12,7–8).

megismerés = gondolkodás által szerzett tudás

könyörület = spontán irgalom

áldozat = előírászerűen gyakorolt, képmutatáshoz vezető vallási külsőség

akik nem eshetnek vád alá = a tanítványok, tehát a Fiú-aspiránsok

az Emberfi = Jézus maga választotta neve, mely a státusát tükrözi

1. Ismereteket gondolkodás által lehet szerezni.
2. Egy Fiú-aspiráns csak a mesterének van alárendelve (vö. Tm 66.).

44/a

Minden királyság, mely önmagával meghasonlik, elpusztul, nem állhat meg egy város vagy ház sem, ha önmagával meghasonlik. Ha pedig sátánt sátán űz ki, magával hasonlik meg, hogy állhat meg akkor királysága? Ha én Belzebubbal űzök ki ördögi szellemeket, fiaitok kivel űzik ki őket? Ezért ők lesznek bíraitok. Ha pedig Isten Szellemével űzök ki ördögi szellemeket, akkor hát eljött már hozzátok az Isten királysága. Hogy is volna képes valaki egy erős harcos házába bemenni s annak felszerelését elrabolni, ha előbb meg nem kötözi a harcost? Csak azután rabolhatja ki házát ! Aki nincs velem, ellenem van és aki velem nem gyűjt, széjjelszór (12,25–30). [Tm 34., 99.]

(Lásd a Lukács-kommentár 39. logionját is !)

királyság = Isten Ország, ill. a Sátán Ország, tehát egy-egy belsőleg homogén „közigazgatási” egység

város = Istennek egy emberi Fia vagy Leánya (vö. Tm 31.), aki megvilágosodott

ház = az ember lelke, legbenső valója, az éne, a személyisége

ők lesznek bíraitok = ítéletet fognak mondani rólatok

Isten Szellemével... = a bennem lévő, tudással felvértezett Lélek erejével

az Isten királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

az erős harcos háza = a Sátán által megszállt ember lelke, mely megosztott, s ezért sötét

1. Homogén lelkületre kell szert tennünk, különben elbukunk (vö. Tm 15., 21., 22., 26., 29., 46., 48., 60., 61., 90., 107.).
2. Jézus feltételezi, hogy az utókor folytatja majd az ördögűzést (az ő *nevében*).
3. Ha Jézus az ördöggel cimborál, akkor ez a majdani tevékenység lehetetlen lesz.
4. Megkötni csak azt lehet, akit előzőleg legyőztünk.
5. Be lehet menni az erős harcos házába, és el lehet rabolni a felszerelését.
(vö. Izaiás 49,24–5)
6. A megszállt emberekből ki lehet űzni az ördögöt.
7. Ez csak Jézus *nevében* (státusában, tehát: Fiúként) vihető végbe.

44/b

Ezért azt mondom nektek: minden vétket és káromlást meg fognak bocsátani az embereknek, de a Szellem káromlását nem fogják megbocsátani. Ha valaki az Emberfi ellen mond valamit, meg fogják neki bocsátani, de ha a szent Szellem ellen szól, nem fogják megbocsátani sem ebben a korban, sem a következőben (12,31–2). [Tm 43.]

vétek = erkölcsi–etikai bűn

káromlás = logikátlan gondolkodás, rossz következtetések levonása, másokra hallgatás, vakhit (vö. Tm 42., 43., 44.)

1. Az emberek sokat és sokszor káromolnak.
2. Mi lehet az oka ennek ?
3. A káromlások meg lesznek bocsátva.
4. Vajon miért lesznek azok megbocsátva ?
5. Ki által lesznek megbocsátva ?
6. Hol fogja azt megbocsátani ?
7. Mikor fog megbocsátani ?
8. Kicsoda a szent Szellem ?
9. Miért nem fog az ő káromlása megbocsáttatni ?

44/c

Ha egy fát nemesnek ítéltetek, akkor annak gyümölcse is nemes, ha romlottnak ítéltetek a fát, akkor a gyümölcseit is romlottnak kell mondanotok, mert gyümölcseről lehet a fát felismerni (12,33). [Tm 42., 44.]

44/d

Viperák fajzatai ! Miután rosszak vagytok, hogy is volnátok képesek jót beszélni? A száj azt szólja, amitől túláradsz a szív. Jó ember jó tárházából hordja elő a jót, s a rossz ember rossz tárházából szórja ki a rosszat (12,34–5). [Tm 44.]

44/e

Azt mondom nektek, hogy minden henye beszédért, melyet az emberek szólnak, számot fognak adni az ítélet napján, mert beszédeid alapján fognak igazolni téged, és beszédeid alapján fognak elmarasztalni (12,36–7).

1. Az ítélet napja egyszer eljő, legkésőbb az általános feltámadáskor (vö. Mt 12,41–2).
2. Az ítélet alapját nem a tettek képezik.
3. Nincs cselekedeti megigazulás.
4. A száj csak azt szólja, amitől túlárad a szív (vö. Mt 12,34b).
5. Az ítélethozatal alapja a lelkület.

Az ember lelke az agyában van, erre egyértelműen utal a jézusi terminológia is: a „másik” fül, a „világos” szem, a „tisztá” szív az mindig az *értő érzékszerv*, amely csalhatatlan, hiszen eszünket az Atya plántálta belénk (vö. Tm 39.). A megvilágosodás, fénnel telítődés azonban csak akkor következik be, ha „egyedüliek”, „egyszerűek”, „keveretlenek” vagyunk. Ez a lelki homogenitás a jó következtetések levonásának a függvénye; csak az részesülhet kinyilatkoztatásban, aki forgatja a talentumait (vö. Tm 40.).

A szent Szellemet tehát az káromolja, aki kikapcsolja az értelmét, kollektív hitet téve a logika helyére. Az ilyen ember nem a saját „szemének” hisz, hanem a formális tekintélyeknek. Ezért aztán megmenteni sem lehet, mert a megbocsátás–megmentődés a gondolkodás következménye. Aki nem képes felfogni az Igazságot, mert nem él ennek lehetőségével (vö. Tm 71.), azzal nem lehet mit kezdeni. A tudatlanság és a tévedés megbocsáttatik, de arra nincs mentség, ha valaki nem használja az eszét (vö. Tm 43)

45.

Ekkor az írástudók és a farizeusok közül némelyek megszólították őt: Tanító, szeretnénk látni valami jelt, amit te teszel. De ő ezt felelte: „Rossz, házasságtörő nemzedék jelek után tör, de más jelt nem fognak neki adni, csak Jónás próféta jelét...” (12,38–42).

46.

Ha a tisztátalan szellem kimegy az emberből, víztelen helyeket jár be, s csillapodást keres, de nem talál. Erre így szól: Megtérek házamba, melyből kijöttem. El is megy és azt üres tétlenségben, kisöpörve és felékesítve találja. Ekkor elmegy, magához vesz hét másik, magánál rosszabb szellemet, bemegy és ott lakik. Annak az embernek utolsó állapota pedig gonoszabb lesz az elsónél. Így jár ez a rossz nemzedék is (12,43-5).

A tisztátalan szellem nem megy ki az emberből csak úgy, önszántából, azt ki kell űznie valakinek. Ha a ház védtelenül marad, akkor a tüneti kezelés nem sokat ért, mert a gonosz lélek vissza tud térni. Az ember háza (lelke, legbenső valója) akkor a legsebezhetőbb, ha az üres tétlenségben, kisöpörve és felékesítve áll. Tudniillik, az a lélek-szellem-ész, amit nem használnak, könnyen legyőzhető, hiszen nincs hadrendbe állítva. „Tisztaszobánkba” ekkor rosszhiszemű és jogcím nélküli lakók fognak beköltözni, akiket aztán már önerőnkől nem is tudunk kitenni.

A gondolkodó ember ezzel szemben állandóan használja az eszét. Nem üres a feje: sohasincs „kisöpörve”. Egy dolgozószobát ugyanis nem érdemes kiglancolni, úgyis „rendetlenség” lesz benne. Az ilyen ember háza mindig lakott, tehát sohasem védtelen, a tisztátalan szellem nem tud csak úgy visszajönni, hiába hoz magával erősítést, akár egy légiót.

A Jézus által meggyógyított személyek mind rájöttek arra, hogy Isten emberi fiával találkoztak. Az írástudók és a farizeusok azonban nem tudták levonni ezt a helyes következtetést, mert agyukat megbénította az a hit, amit „a bölcsektől és belátóktól” örökölték.

Jézus éppen azért mondta el ezt a logiont, hogy figyelmeztesse őket a nem-gondolkodás súlyos veszélyeire. Hiába történnek csodás dolgok a szemük láttára, ha az nem hozza működésbe az agytekervényeiket. Ezért nem produkált sohasé égi jeleket, hiszen már a földiek (a gyógyítások) sem hozták meg a várt eredményt.

47.

Ki az anyám? Kik a testvéreim? – Tanítványai felé nyújtotta a kezét és így szólt: – Ím, ezek az én anyám és testvéreim ! Mert mindenki, aki mennybéli Atyám akaratát cselekszi, nekem testvérem és anyám (12,46–50). [Tm 100.]

az anya és a testvérek = a vérszerinti hozzátartozók
tanítványai = az igazi, „országbeli” hozzátartozók

1. A vérszerinti hozzátartozók kint megálltak, nem mentek be az előadás helyére.
2. Kívülmaradásukkal elhatárolódtak Jézustól.
3. Ezek a hozzátartozók nem akarták meghallgatni az előadást.
4. Az ő szemükben nem volt tekintélye Jézusnak.
5. Jézus körül sokan voltak, akik hittek benne.
6. Ezeket az „országbeli” hozzátartozókat az Atya adta neki (vö. Jn 6,37–40).

48.

Egyszer elment a magvető vetni. Mialatt vetett, volt olyan mag, mely az útfélre esett, jöttek is a madarak és felcsipegették. Más mag sziklás talajra esett, ahol nem volt sok föld, az hamar ki is hajtott, mert nem volt mély földje, de amikor a nap felkelt, elperzselődött s mivel nem volt gyökere, elszáradt. Megint más mag tövis közé esett s amikor a tövis felnőtt, elfojtotta. Más mag végre termőföldbe esett és megtermette gyümölcsét, egyik százannyit, a más a hatvanszorosát, megint más harmincannyit. Kinek van füle, hallja meg ! (13,3–9). [Tm 8.]

a magvető = Jézus, a Pneuma–magok elszórója
a magok = pneumatikus kezdemények, Élet–csírák
a termőföld = a „megművelt”, igénybe vett agy, a felszántott parlag (vö. Tm 110.)
a gyümölcs = a létrehozott Pneuma

1. Hol terem meg a sokszoros gyümölcs ?
2. Ki lehet Pneuma–mag vető ?
3. Hol lehet és miért kell vetni ?
4. Mivel lehet vetni ?
5. Mi hiúsíthatja meg a munkát, s milyen mértékben ?
6. Van-e jó föld, mennyi és hol ?

49/a

Ekkor tanítványai hozzámertek és megkérdezték: Miért beszélsz nekik példázatokban? Ezt felelte: „Mert néktek adták meg, hogy a mennyek királyságának titkait megismerjétek, azoknak nincs megadva (13,10–11).

a tanítványok = a Jézussal éjjel–nappal együtt levő kis közösség, a Tizenkettő
nekik = a tömeg, a sokaság, a szimpatizánsok
példázat = a jézusi mondanivalók közlésére alkalmas hasonlatok

1. Jézusnak vannak titkai (vö. Tm 62.).
2. Egy ugyanazon emberekből álló kisebb csoportot módszeresen lehet oktatni.
3. A tömeget csak feladványszerű példázatokkal lehet tanítani, melyeken otthon is gondolkodhatnak.

49/b

Azért beszéltem nekik példázatokban, hogy nézzék és mégse lássák, hallgassák, de mégse hallják, hogy belátásra ne jussanak, hanem beteljesedjék rajtuk Ézsaiás prófétálása, mely így hangzik: „Jól odahallgattok majd, mégsem látjátok be, jól megnézitek majd, s nem veszitek észre, mert háj nőtte be e nép szívét, fülük nehezen hallóvá lett, és szemüket behúnyták, hogy valahogyan ne lássanak szemükkel, ne halljanak fülükkel, szívükkel belátásra ne jussanak, hogy meg ne térhessenek és én meg ne gyógyítsam őket” (13,13–5).

példázat = a jézusi mondanivalók közlésére alkalmas hasonlatok
látni, hallani = megérteni, felfogni

1. Jézus minden példázatával gondolkodásra inspirál.
2. Jézus mindent megragad arra, hogy mondanivalóit szemléltesse.
(Lásd az 56. logiont is !)
3. Jézus minden tudását át akarja adni nekünk (vö. Tm 109.).
4. Jól csak a szívével lát az ember !
5. A „szem”, a „fül” és a „szív” = az értő érzékszerv, vagyis az agyban lévő Pneuma.
6. Aki nem használja a fejét, annak „nincs” esze (vö. Tm 40.).
7. A nagy lehetőséget fel kell ismerni (vö. Tm 71.).
8. Aki nem erőlteti meg az agyát, az elveszett ember (vö. Tm 57.).

49/c

Mert akinek van, annak adni fognak, úgyhogy feleslege lesz, de attól, akinek nincs, még amije volna, azt is elveszik (13,12). [Tm 40.]

1. Ki az, aki adni fog ?
2. Ki az, aki elvesz ?
3. Mi az az egyetlen dolog, ami akkor is a birtokunkban marad, ha „van”, s akkor is, ha „nincs” ?
4. Az, amit nem használunk, az olyan, mintha nem is lenne.
5. Csak az „van”, amit használunk !
6. Isten nem mértékkel adja a Szellemet (vö. Jn 3,34).

49/d

Ám boldog a ti szemetek, hogy láthat, és fületek, hogy hallhat. Bizony azt mondom nektek: Sok próféta és igazságos kívánczolt arra, hogy meglássa, amit ti nézhettek, és meghallja, amit ti hallhattok, de nem hallották meg (13,13–7).

a szem, ill. a fül = az értő érzékszerv, mely az agyban fejlődik ki (vö. Tm 71.)

próféta = Isten állítólagos szócsöve, tolmácsa

igazságos = a Törvény szerinti megigazuláson munkálkodó, formális tekintéllyel rendelkező személy, aki bíraskodik is

látni, hallani = érteni, felfogni

1. A tanítványok tulajdonképpen Fiú–aspiránsok voltak.
2. Jézust csak a Fiú–aspiránsok érthetik meg.
3. Vajon miért?

50.

A mennyek királyságát olyan emberhez hasonlítom, aki nemes magot vetett ugyan szántóföldjébe, de mialatt az emberek szunnyadtak, eljött ellensége, gyomot vetett a búza közé, majd odébbállt. Mikor aztán szárba szökött és gyümölcsöt termett, akkor láthatóvá lett a gyom is. Ekkor odamentek a gazdához a rabszolgái és így szóltak hozzá: Uram, hiszen te nemes magot vetettél szántóföldedbe, honnan van hát benne a gyom? Valamilyen ellenséges indulatú ember tette azt – mondta a gazda –, mire a rabszolgák megkérdezték: Akarod-e, hogy elmenjünk és összeszedjük? De ő így szólt: Nem. Esetleg amikor a gyomot szeditek, vele együtt a búzát is gyökerestül kihúznátok. Hagyjátok, hadd nőjön az aratásig a kettő együtt! Aratás idején majd megmondom az aratóknak: Először a gyomot szedjétek össze és kössétek kévébe, hogy megégjen, a búzát pedig csűrömbe gyűjtsétek! (13,24–30). [Tm 56.]

a mennyek királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

a gazda, aki nemes magot vetett = az Atya

a szántóföldje = az emberi lélek

mialatt az emberek szunnyadtak = éjjel, tehát sötétségben!

az ellensége = a vádlónak vagy Sátánnak nevezett Tékozló fiú

a Gazda rabszolgái = az Atya mennyei fiai, az angyalok

az aratás (napja) = az emberi megvilágosodás időszaka

az aratók = az értelmes (vö. Jn 4,35–8; Tm 20.) emberek

1. Csak az Atyának van nemes magja, melyet el kell és lehet hinteni.
2. Az Atya jót akart.
3. A Sötétség Fejedelme a sötétséget használja ki.
4. A nemes mag közé gyomot lehet vetni. (Ez nincs megakadályozva.)
5. Kik akarhattak segíteni mennyei Atyjuknak?
6. Az Atya mennyei fiai közbe akartak lépni.
7. Az Atya jobb belátásra bírta őket.
8. A jó fiak hallgatnak Atyjukra.
9. Az aratás napja egyszer eljő.
10. Ahhoz, hogy eljöhessen, először vetni kell.
11. Jézus már megtette a magáét (vö. Jn 4,36–8).
12. Számunkra mikor jön el az aratás napja?
13. Hol jön el?
14. Kik lesznek az aratók?
15. Mit fognak learatni?
16. A gyom haszontalansága egyszer nyilvánvalóvá válik.
17. Kik előtt lesz ez nyilvánvaló?
18. Kik fogják összeszedni, kévébe kötni és elégetni a gyomot?
19. Honnan fogják összeszedni azt?
20. Miért a gyommal kell kezdeni? (vö. Mt 13,43; Tm 61.).
21. Ami megsemmisült, az kinőhet újra? (vö. Tm 72.).
22. Hol nem fog az újra kinőni?
23. Hol van az Atya csűrje? (vö. Mt 6,19–21).

51.

A mennyeknek királysága mustármaghoz hasonló, melyet fog és szántóföldjébe vet az ember. A mustármag valamennyi magnál kisebb, de ha megnő, nagyobb a veteményeknél, sőt fává lesz, úgyhogy az ég madarai rászállnak és ágai között fészkelnek (13,31–2). [Tm 19.]

a mennyek királysága = egy lelki- vagy tudatállapot
az ember szántóföldje = a szellemi munkára fogott agy
fává lesz = könnyen és gyorsan felfogja a Dolgokat
az ég madarai = az angyalok (vö. Mt 13,41; Jn 1,51; Tm 89.)

52.

A mennyek királysága kovászhoz hasonló, melyet elővesz és három mérce liszt közé rejt az asszony, s várja, hogy az egész megkeljen (13,33). [Tm 97.]

a mennyek királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

1. Erről az asszonyról példát kell vennünk !
2. Mi az ő érdeme ?
3. Az asszonynak volt alapanyaga a kenyérfőzéshez (vö. Tm 71.).
4. Az asszonynak jó alapanyaga volt (vö. Tm 8.).
5. Az asszony megcselekedte azt, amit meg kellett tennie a kenyérfőzés érdekében (vö. Tm 110.).
6. Az asszony a maga részéről mindent megcsinált.
7. A tulajdonképpeni munkát a kovász végezte (vö. Tm 19.).

53.

Tanítványai hozzá járultak és így szóltak: Világosítsd meg nekünk a szántóföldbe vetett gyom példázatát ! „Az, aki a nemes magot veti – felelte ő –, az Emberfi. A szántóföld a világ. A nemes mag jelenti a királyság fiait, a gyom a rossznak fiait. Az ellenség, aki a gyomot vetette, a vádló. Az aratás a kornak befejezéséhez jutása, az aratók az angyalok. Mármost, ahogy a gyomot összeszedik és tűzben elégetik, úgy lesz a kornak befejezésekor is. Az Emberfi elküldi majd angyalait, s azok az ő királyságából összeszednek minden kelepécét, azokkal együtt, akik a törvényt megrontják, és a tüzes kemencébe vetik őket. Ott lesz csak sírás és fogcsikorgatás. Akkor az igazságosak, mint a nap fognak felragyogni Atyjuknak királyságában. Akinek füle van, hallja meg !” (13,36–43).

a királyság fiai = azok, akik a megvilágosodás útján haladnak (vö. Tm 49.)

a rossz fiai = azok, akik nem Istentől valók (vö. Jn 8,37–47)

a vádló = a Sátán, a Hazugság Atyja, a Sötétség Fejedelme, Evilág Ura és teremője

a kornak befejeződése = az egyes emberben végbemenő megvilágosodási folyamat

az aratás = a teljes kifényesedés

az angyalok = a megértés segítői, a kinyilatkoztatás tolmácsolói (vö. Tm 89.), akik túlcsonduló mértékkel bővítik ki ismereteinket (vö. Tm 40.)

az igazságosak = azok, akik tudásuk alapján (a valóság talaján állva) nemes cselekedeteket visznek majd végbe Jézushoz hasonlóan (vö. Mt 6,33)

1. Jézus sohasem mondta meg „a megfejtést”, tanítványai kérésére sem ! (pl. Tm 17., 23., 36.), és ennek komoly oka van (Tm 93.). A magvető példázatát sem veszte ki, csak jól megvilágította (Mt 13,18–23).
2. Ezt a példázatot sem fejt meg, hiszen ott van a végén a jól ismert gondolkodásra való felszólítás !
3. A világban levő rossz nem az Isten bűne.
4. Az angyalok csak azokon tudnak segíteni, akik elébük mennek (vö. Tm 89.).

5. Az angyalok nem tudnak nélkülünk vagy helyettünk aratni !
6. Hol és kikben jut befejezéséhez a kor ? (vö. Tm 112.).
7. Kik azok, akik megrontják a törvényt ? (lásd a 26/d logiont !).
8. A sírás és fogcsikorgatás helye „a külső sötétség”, azaz evilág.
9. Végül is, kik fogják elégetni a gyomot ?
10. Hol fogják elégetni azt ?

54.

A mennyek királysága hasonló a szántóföldben elrejtett kincshez, amelyet megtalált egy ember, aztán elrejtette, majd örömeiben elment, eladta mindenét, amije volt és megvásárolta azt a szántóföldet (13,44).

[Tm 110.).

a mennyek királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

a szántóföld = a szellemi munkára fogott agy

a kincs = a létrehozható Pneuma, a nagy lehetőség (vö. Tm 71.)

1. A kincset keresni kell.
2. Csak a keresők találhatnak !
3. Fel kell ismerni, hogy ez a legnagyobb érték az ember számára (vö. Mt 17,26).
4. Ez a kincs minden emberben benne van (vö. Tm 28.).
5. Bárki élhet a nagy lehetőséggel.
6. A kincs birtoklásához mindenünket el kell adni, amink csak van.

55.

Ismét hasonló a mennyek királysága egy kereskedőhöz, aki szép gyöngyöket keresett, és mikor talált egy nagy értékű gyöngyöt, elment, eladta mindenét, amije volt, és megvette azt (13,45–6).

[Tm 77.]

a mennyek királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

a kereskedő = olyasvalaki, aki nyereséghez akar jutni, s abból akar élni

egy nagy értékű gyöngy = parányi dolog, ami mindennel felér; a gazdagság egy olyan biztosítéka, melyet állandóan magánál tarthat az ember
(A királyság bennetek van !)

1. Csak akkor találhatunk gyöngyöt, ha kimondottan azt keresünk.
2. Hol és hogyan találta a kereskedő a gyöngyöt ?
3. Az élet nagy kérdéseivel kell foglalkozni.
4. Nyereségből is lehet élni ! (vö. Mt 6,25–34; Lk 12,22–31; Isz 132/113; Tm 91.).
5. Senkinek sem abból támad az élete, amiből feleslegesen sok van (vö. Lk 12,15).
6. Valójában csak egy dologra van szükség (vö. Lk 10,42).
7. A kereskedő mindenét eladta, hogy hozzájuthasson a gyöngyhöz.
8. A kereskedő magatartása követendő példa a számunkra.
9. Vajon hol tartja a kereskedő azt a gyöngyöt ?
10. Biztonságban van a kincse ?

56.

Újra csak hasonló a mennyek királysága a kerítőhálóhoz, mely mikor a tóba vetik, mindenfajta halat összefog, mikor aztán megtelik, kivonják a partra, leülnek, s a használhatókat edényekbe szedik, a hitványakat pedig kivetik. Eképpen lesz a kornak befejezésekor: az angyalok kimennek, a rosszakat az igazságosaktól különválasztják, majd a tüzes kemencébe vetik őket, ott lesz csak sírás és fogcsikorgatás (13,47–50).

a mennyek királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

a kor befejezésekor = a teljes megvilágosodás idején

az angyalok = a megértés segítői, a kinyilatkoztatás hordozói (vö. Tm 89.), akik túlsorduló mértékkel (vö. Lk 6,38) bővítik ki ismereteinket (vö. Lk 16,9–12)

a rosszak = az ilyen vagy olyan okokból elvetendő dolgok

az igazságosak = a jó, mert Célra vezető dolgok

a tüzes kemencébe vetik őket = véglegesen megszabadulnak tőlük

1. Az angyalok csak azokhoz tudnak kimenni, akik hívják őket! (vö. Tm 89.).
2. Kiknek vannak angyalaik? (Válaszolok: csak a kicsinyeknek, vö. Mt 18,1–10.)
3. Hogyan tudnak segíteni nekünk? (Válaszolok: intuitív módon, vö. Mk 1,13.)
4. Ki veti ki a hitvány halakat? (Válaszolok: az újjászületett egyén.)
5. A sírás és fogcsikorgatás helye: a világ.

57.

Nyertetek-e belátást mind e dolgokba? – Nyertünk – felelték, mire ezt mondta nekik: Ezért minden írástudó, akit a mennyek királyságára megtanítottak, hasonló a gazdaemberhez, aki kincsei közül hol új, hol régi dolgokat hoz elő (13,51–2). [Tm 26., 89.]

olyan írástudó,

akit megtanítottak

a mennyek királyságára = Jézushoz hasonló autodidakta (vö. Tm 26.)

gazdaember = olyasvalaki, aki önmagára van utalva, mert neki kell kitalálnia mindent

a gazdaember kincsei = a tapasztalatai, az ismeretei

újat is, régit is = esze segítségével bővíti, illetve felidézi azokat (vö. Tm 40.)

(Ez a logion válasz a Jn 7,15 kérdésére.)

58.

„Sehol sincs a próféta megbecsülés híján, csak a saját szülővárosában, a saját házában” (13,57). [Tm 30.]

a próféta = Isten küldötte

1. Jézus egy korabeli közmondást idéz!
2. A próféta attól még próféta, hogy nyilvántartott lakos egy országban.
3. Jézus annak ellenére Isten küldötte, hogy sokan ismerik őt és a múltját (vö. Jn 7,28–9).

59.

Nem az fertőzi meg az embert, ami a száján bemegy, hanem az, ami kijön a száján, az fertőzi meg az embert (15,11). [Tm 13., 44.]

60/a

Gyökerestül kivész majd minden ültetés, melyet nem mennyei Atyám ültetett. Hagyjátok őket! [Tudniillik: az írástudókat és a farizeusokat.] (15,13). [Tm 38., 39.]

1. Sok olyan ültetés van, amiket nem a mennyei Atya ültetett.
2. A mennyei Atya is ültetett valamit!
3. Vajon hová ültette azt?
4. Az írástudók és a farizeusok a kollektív istenkapcsolat egyengetői.
5. Jézus a közvetlen istenkapcsolatot demonstrálta.
6. Ez csak egyéni és személyre szabott dolog lehet.
7. Az Életre egy szoros út vezet (Mt 7,13–4).
8. A széles útról ki fog derülni, hogy járhatatlan.

60/b

Vakoknak vak vezetői ök. Ha pedig vak vezet világtalant, mindkettő verembe esik. (15,14). [Tm 33.]

a vakok = a hívek

a vak vezetők = a hivatalos és hivatásos mértékadók

a verem = a sírgödör, a gyehenna, tkp. evilág, a nagy csapda

1. Hogyan vezethet valakit egy vak?
2. Hogyan bízhatja rá magát egy vak egy másik vakra?
3. Ez a logion nem egy pusztán evidenciát mond ki!
4. A gyehennát hullák (= Pneuma nélküli testek) népesítik be! (vö. Tm 27.).
5. A hivatásos mértékadók a veszedelemben vezetnek a népet (Mt 7,13–4).
6. Mi az, amiben hazudnak?

Jézus ehelyütt súlyos valláskritikát gyakorol. Szerinte a mértékadó személyiségek nem értenek semmit, s így nem is tudnak semmit. Következésképpen mindenben félrevezetik a híveiket, akik úgy hiszik, hogy nyugodtan mehetnek az előjáróik után (vö. Tm 2.). Természetesen a vezetettek is felelősek a szellemi vakságukért, mert gondolkodás helyett mások zsebében hordják a lelkiismeretüket. A két „vak” egymást támogatva (a mértékadók alá a nép ad lovat!) esik a verembe, azaz evilág csapdájába. Erre a világra illik a „gyehenna” elnevezés, hiszen hullák (Pneuma nélküli testek) népesítik be (vö. Tm 55.).

A hívek a világba való beilleszkedés receptjének gondolják a vallást, a mértékadók pedig meg is akarnak felelni ennek a várákosnak. Gondolkodás helyett erkölcsi–etikai síkon mozognak, mert ők is úgy hiszik, hogy ez az egyéni boldogulás és a társadalmi felemelkedés útja. Ily módon maga az egyház segíti elő a szekularizációt, azzal, hogy híveit beleintegrálja a világba. A többi már elvégzik a Rendszer személytelen erői...

A szellemileg vak vezetők persze azt állítják, hogy ők tudnak valamit. Bizonytalanságaikat képmutató módon elleplezik, ám ez súlyos bűnnek minősül (Jn 9,39–41). Egyedül Jézus szólja az igazságot, ezért aztán nem is lehet vétket (= hazugságot) bizonyítani reá (vö. Jn 8,42–7).

61.

Nem küldtek engem másokhoz, csak Izráel házának elveszett juhaihoz (15,24).

[Tm 95., 108.]

(Lásd a 33/a és a 71. logiont is!)

Izráel házának elveszett juhai = azok a személyek, akik ilyen vagy olyan okokból már nem gyakorló zsidók, s ezért képesek (vö. Tm 42.) és mernek is (vö. Tm 15.) logikusan gondolkodni, így Jézus meg tudja szólítani őket. Ezek egyáltalán nem „elveszett emberek” (vö. Tm 48.), csak a júdaizmus szempontjából!

1. Jézust az Atya küldte.
2. Az Atya csak egy bizonyos réteghez küldte őt!
3. Jézus nem a maga akaratát teszi, hanem az Atyáét (vö. Jn 6,38).
4. Az Atya azt akarja, hogy mindenkinek örök élete legyen, aki látja a Fiút és hisz benne (Jn 6,40).
5. Jézus nem veti ki azt, aki hozzá megy (vö. Jn 6,37).
6. Csak az mehet Jézushoz, akinek az Atya megadta azt (vö. Jn 6,37–40; 6,65).
7. Mindenki Jézushoz megy, aki az Atyát hallgatta és nála tanult (vö. Jn 6,45).
8. Jézus csak az egyedülállókra és kiválasztottakra számíthat (vö. Tm 48.).
9. Ezek a gondolkodók autodidakta módon váltak Istentől tanítottá (vö. Tm 26.), ahogy az egykori názáreti építómester is.
10. Az egyedülálló és kiválasztottak (már) nem hívei vagy papjai valamely egyháznak.
11. A hívek és a papok nem gondolkodnak, nem is képesek arra, nem tudnak helyes következtetéseket levonni (vö. Tm 33., 38., 40., 42., 103.).
12. A hívek és a papok „tiszták”, „egészségesek”, „igazak”, „bölcsek és belátók”.
13. Az „egészségeseknek” és az „igazaknak” nincs szükségük az Orvosra! (Mt 9,12–3).
14. A „bölcsek és belátók” nem képesek felfogni semmit (vö. Mt 11,25–30).
15. Jézus azért jött, hogy a vétkezőket hívja (vö. Mt 9,13b).
16. A vétkezők fogékonyak a Dologra (vö. Mt 21,31b).
17. A vétkezők megszegik a júdaizmus előírásait.
18. A vétkezőket nem befolyásolják a hagyományok.

Jézust csak azokhoz küldték, akik képesek gyümölcsöt teremni.

A kánaáni asszony esete (Mt 15,21–28; Mk 7,24–30) néhány mondatos magyarázatot kíván. Az epizódszerű történet ugyanis fontos dologra utal. Nevezetesen arra, hogy Jézus (praktikus okokból) csak egy adott ország keretein belül akart működni. Ez persze nem azt jelenti, hogy Izráelben gondolkodott, s még kevésbé azt, hogy a zsidó vallásban. Világraszóló mondandói egyrészt szétfeszítik bármely földi kultúrkör kereteit, másrészt az országhatárokon belül a „nemzeteket” is tanította [vö. Jn 4,39–42], és pogányt is állított példaképül (vö. Mt 8,5–13), sőt, asszonnyal is szóba állt (vö. Jn 4,1–26).

Arról van csak szó, hogy – a biológiai életének megóvása érdekében –, időnként „visszavonult” [vö. Mt 15,21], esetünkben Tírusz és Szidón vidékére. Tehát a nyilvános tanúságtétel további folytatása érdekében akart rejtve maradni (Mk 7,24b). „Azt akarta, hogy ezt senki se tudja meg” (Mk 7,24a), hiszen a működését előre megtervezte (vö. Jn 12,20–33). Ha külföldön is ugyanazt csinálja, mint Izráelben, akkor nem marad olyan menedéke, ahol kifújhatja magát. Valódi nyugta úgyszem lehetett (vö. Mt 8,20; Lk 9,58; Isz 195/37; Tm 87.).

Jézus nemes tettei (vö. Mt 5,14–6), melyeket szellemben és igazságban cselekedett meg, sohasem voltak öncélúak, hanem mindig a szemléltetést szolgálták (pl. Jn 9,1–5). Az, amit végül is megtett a kánaáni asszonynak, oktatási szempontból céltalan (vö. Mt 15,26), hiszen az nem volt a tanítványa. A gonosz lélek kiűzése ily módon csak „tüneti kezelés” lehetett, mert (az élet nagy kérdésein való) következetes gondolkodás hiányában az rövidesen visszatérhetett (lásd a 46. logiont !). Jézus mégis segített rajta, mégpedig azért, mert az asszony tanújelét adta annak, hogy tud logikusan gondolkodni (vö. Mt 15,27). Ez pedig azt jelenti, hogy van esélye a gyümölcstermesre (vö. Tm 115.).

62/a

Magdala vidékére érkezett és ott farizeusok és szadduceusok mentek hozzá, hogy kísértsek őt. Azt kívánták tőle, hogy a mennyből jelt mutasson nekik. De ő ezt a nyilatkozatot tette előttük: Mikor jön az este, azt mondjátok: Tiszta idő lesz, mert tűzpiros az ég ! Kora reggel meg: Ma vihar lesz, mert piros és amellet borult az ég ! Annyi tudásotok van, hogy az ég arcát megítéljétek, de az idők jeleit nem vagytok képesek megítélni. Rossz, házasságtörő nemzedék jelt keres, mégsem adnak neki más jelt, mint Jónás jelét (16,1–4). [Tm 92.]

farizeusok és szadduceusok = hivatalos mértékadók

mennyei jel = olyasmi, ami igazolhatná Jézust

az idők jelei = a jelen történései

házasságtörő nemzedék = azok, akik a kapcsolat kollektivizálásával bűnös módon lehetlenné tették a közvetlen istenkapcsolat kialakulását, melyet az Úr és a választott nép frigye szimbolizál

1. A kérés hivatalos mértékadóktól érkezik.
2. A kérés – az indítékot tekintve – tisztességtelen.
3. Jézust nyilatkozattételre *kényszerítik*.
4. Ezek az emberek valójában nem akartak hinni Jézusnak.
5. Jézust a nemes cselekedetei kellőképpen igazolják (vö. Jn 3,2).
6. Jézus nem mindenkivel tudja megértetni, hogy kicsoda is ő valójában.
7. Jézus felismeréséhez gondolkodni kell.
8. A hivatalos mértékadók képesek következtetések levonására.
9. Ha a hivatalos mértékadóknak van eszük, akkor miyük nincs ? (vö. Tm 42.).
10. A hivatalos mértékadók mennyei jel helyett a logikára is támaszkodhatnak !
11. Helyes következtetésre csak tiszta szívvel lehet jutni (vö. Tm 44.).
12. A hivatalos mértékadók a jelen történéseit nem tudják megítélni.
13. A hivatalos mértékadók „szeme” sötét.
14. A hivatalos mértékadók teljes sötétségben vannak (vö. Mt 6,22–3).

62/b

A tanítványok átkeltek a túlsó partra, de *elfelejtettek* kenyeret vinni magukkal. Jézus rájuk szól: „Vigyázzatok ! Órizkedjétek a farizeusok és a szadduceusok kovászatól !” (16,5–6).

a kovász = élesztő, mozgató, energiát adó valami

a farizeusok és a szadduceusok kovásza (éltető eleme) = a képmutató lelkiület

63.

„Boldog vagy Simon, Jónás fia, mert hús és vér nem leplezhette le előtted ezt, csak az én mennybéli Atyám. Én meg azt mondom neked: Te Péter (kőszikla) vagy ! Én ezen a kősziklán építem fel *majd* az én eklézsiámat, s azon még a láthatatlan ország (Hádész) kapui sem vehetnek majd erőt. Odaadom *majd* neked a mennyek királyságának kulcsait, úgyhogy ha valamit a földön megkötnél, az a mennyekben is kötve lesz, s ha valamit a földön feloldanál, a mennyekben is oldva lesz.” Azután keményen rászólt a tanítványokra, hogy senkinek meg ne mondják, hogy ő a Krisztus (16,17–20).

boldog = jó annak, annak igazán jó, igazából jó neki

hús és vér = a Pneumát nélkülöző test

eklézsia = közvetítő intézmény az Örökkévaló és az ember között, s mint ilyen, kollektív istenkapcsolatot kínál

Jézus eklézsiája = az élő, közvetlen istenkapcsolat

a mennyek királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

a kulcsok = a királysághoz vezető ismeretek (vö. Tm 38.)

oldás és kötés = tetszés szerinti uralkodás (vö. Tm 82., 110.)

1. Az Atya képes leleplezni bizonyos dolgokat az ember előtt.
2. Hol és hogyan teheti meg ezt ?
3. Mikor nem tudja ezt megtenni ?
4. Simon Péternek jó, mert létrehozta a Pneumáját.
5. Egyszer minden nyilvánvaló lesz (vö. Tm 4.).
6. Ehhez a mi közreműködésünkre is szükség van (vö. Tm 89.).
7. Csak annak adatik, akinek van a kezében (vö. Tm 40.).
8. Jézus a logika kősziklájára épít (vö. Mt 7,24–7).
9. A helyes következtetést levonó Simon jó talajnak (vö. Tm 8.) bizonyul.
10. A közvetlen istenkapcsolat természetesen örök életet (is) jelent !
11. Ha Simon így folytatja, akkor Jézushoz hasonlóan (Tm 109.) olyan királlyá válhat, aki saját belátása szerint uralkodhat (vö. Tm 110.).
12. A királysághoz vezető ismereteknek Jézus a forrása (vö. Tm 12.).
13. Vajon miért nem szabad közhírré tenni, hogy Jézus a Krisztus ?

64.

Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét és kövessen. Mert aki lelkét meg akarná menteni, el fogja veszíteni, ha pedig valaki érettem elveszítené lelkét, meg fogja találni azt. Ugyan mi haszna lenne az embernek abból, ha az egész világot megnyerné, lelke pedig kárba veszne? Vagy mit adhat majd az ember cserébe a lelkéért? Mert kell, hogy az Emberfi eljöjjön angyalaival Atyjának dicsőségében, s akkor kinek-kinek megfizet majd cselekvéséhez mérten. Bizony azt mondom nektek, hogy vannak némelyek az itt állók közül olyanok, akik halált nem költenek addig, amíg meg nem látják az Emberfit királyként eljönni (16,24–8). [Jn 1,51; Tm 67., 71., 89.]

ha valaki utánam akar jönni = aki engem tekint a vezetőjének

tagadja meg magát = még a saját lelkét is gyűlölje (vö. Lk 14,26)

vegye fel keresztjét = tegye nyakába a kötelet

kövessen = a Fiúságban, szerezzé meg az istengyermeki státust

aki meg akarja menteni a lelkét = aki ragaszkodik a biológiai életéhez

aki érettem elveszítené = aki a Fiúi státusért hajlandó kockára tenni biológiai életét

elveszíti, ill. megtalálja azt = az örök életét

az egész világ = a Kozmosznak nevezett Káosz, a Sötétség Birodalma, az Univerzum, melyet Evilág Fejedelme meghódításra kínál fel az embernek

kárba vész a lelke = elmulasztja az örök élet megszerzésének a lehetőségét (vö. Tm 1., 2., 27., 28., 41., 67., 71., 110.)

az ember lelke = az igazi, életre nemzhető éne; tehát a legnagyobb (vö. Tm 7.), s valójában az egyetlen kincse (vö. Tm 110.)

mert kell = elkerülhetetlen szükségszerűség, megakadályozhatatlan dolog

az Emberfi el fog jönni

angyalaival, Atyjának dicsőségében = Jézus transzcendens segítséggel (Tm 89.) ki fogja nyilatkoztatni magát, nyilvánvalóvá lesz előttünk a státusa és követhetősége (vö. Jn 1,51)

s akkor kinek-kinek megfizet majd... = segít Életre nemzeni az énünket

...cselekvéséhez mérten = a megvilágosodás üteme szellemi erőfeszítéseink függvénye !

az itt állók közül némelyek = a tágabb értelemben vett tanítványok közül a Tizenkettő

halált nem kóstolnak = nem lesz halálfélelmük

amíg = ez az időhatározó egy megokosodási folymatot jelöl (lásd a 17 logiont !)

meglátni az Emberfit királyként = felismerni a státusát és a követhetőségét

1. Jézust kell a vezetőknek választani !
2. Aki így tesz, az helyesen dönt !
3. A totális önmegtagadás – lehetséges.
4. Az erőszakos halál gondolatával is meg lehet barátkozni.
5. Jézus bárki számára követhető.
6. A Fiúi státus könnyen megszerezhető (vö. Tm 91., 109.).
7. A biológiai élet és az örök élet kizárja egymást.
(vö. Isz 134/35; 142/193; 143/162).
8. Az ember (amúgy sem) nyerheti meg az egész világot.
9. A halandó ember igazából nem birtokolhat semmit.
10. A mammon túléli az embert (vö. Tm 63.).
11. A világ meghódításának „lehetősége” csak mézesmadzag az ember számára. Az uralom és ellenőrzés kivitelezhetetlen (vö. 1Móz 1,28).
12. Evilág Ura egy csalóka életérzést kínál csak az embernek.
13. Ezt a világot a Hazugság Atyja teremtette.
14. Ez a világ nem az emberért van.
15. Ez a világ amúgy is értéktelen (vö. Tm 55., 81.).
16. Az embernek valójában semmi mása nincs, mint az életre nemzhető éne.
(vö. Tm 2.).
17. Az ember kincse (csak) egy kihasználható lehetőség (vö. Tm 110.).
18. Jézus segít megtalálni nekünk ezt a kincset.
19. A kincset nekünk is keresnünk kell !

65.

Senkinek se mondjátok el ezt a látomást, amíg az Emberfi a halottak közül fel nem támad ! (17,9)

látomás = egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatás (vö. Tm 89.), amit csak annak lehet adni, akinek már van valami a kezében (vö. Tm 40.)

1. Péter, Jakab és János azt fogta fel, hogy Jézus az egyedüli mértékadó, mivel Mózesrel és Illéssel ellentétben őt Isten kente fel.
2. A feltámadást követően ez már minden tanítvány számára nyilvánvaló lesz.

66.

Bizony azt mondom nektek, ha csak mustármagnyi hitetek volna, s azt mondanátok ennek a hegynek: Eredj át innen amoda ! – Átmenne. Semmi sem lesz nektek lehetetlen. Ez a fajta pedig nem távozik el, csak imádságra és böjtölésre (17,20–1). [Tm 107.]

hit = utánagondolás nélküli igaznak tartás; vallási csordaszellem

a mustármagnyi hit = a gondolkodáson alapuló, rohamosan fejlődő tudás (vö. Tm 19.)

nektek = a Jézus után fellépő Fiaknak (vö. Jn 14,12–4)

imádság = az istenkapcsolat keresése

böjt = a világtól való visszahúzódás (vö. Tm 26., 27.)

1. A kollektív hit a veszedelembé vezet (vö. Mt 7,13–4).
2. A kereső biztosan Célba ér (vö. Tm 1.).
3. Nem a mustármag méretére kell figyelni, hanem a csodálatos tulajdonságára !
4. A tanítványok nem voltak kérdező–kereső–gondolkodó emberek (vö. Tm 93.).
5. Jézus csak az ilyenekhez jött ! (vö. Mt 17,17a–b).
6. Az ilyenek hegyeket fognak mozgatni (vö. Isz 123/204)
7. Ehhez egyé kell tenni a kettőt (vö. Tm 107.).

67.

Bizony azt mondom nektek, ha meg nem fordultok, és olyanok nem lesztek, mint a gyermekek, még csak be sem mentek a mennyek királyságába. Aki tehát annyira lealázza magát, mint ez a gyermek, az lesz a legnagyobb a mennyek királyságában. S aki az én nevemben magához fogad egy *ilyen* gyermeket, engem fogad magához (18,1–5).

[Tm 3., 21., 36., 109.]

(Lásd a Lukács-kommentár 34. logionját is !)

gyermek = az újjászületés szimbóluma (mert állandóan kérdez !)

még csak be se mentek = egészen biztosan kívülmaradtok, semmiképp se juthattok be

a mennyek királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

az én nevemben = státusomban, Fiúként

magához fogad egy ilyen gyermeket = kérdezősködővé válik

1. Újjá lehet és kell születni ! (Jn 3,7).
2. Hol és hogyan lehet újjászületni ? (vö. Tm 71.).
3. Miből kell újjászületni ? (vö. Jn 3,5).
4. Aki nem születik újjá, az nem látja meg Isten királyságát (vö. Jn 3,3).
5. Az újjászületéshez 180 fokos fordulatot kell tenni.
6. Mitől kell elfordulni ? (vö. Tm 26., 27.).
7. A gyermek minden iránt érdeklődő lény.
8. Hogyan „alázza le” magát a gyermek ? (Válaszolok: úgy, hogy nem szégyell kérdezni.)
9. Egy gyermek szakadatlanul új ismereteket szerez !

10. Csak az állhatatosan keresők találhatnak! (vö. Tm 1., 93., Isz 110/216,7).
11. A gyermek bárkitől hajlandó tanulni.
12. Nekünk kitől és mit kell (el)tanulni? (vö. Tm 58., Mt 11,28–30).
13. Mikor mondhatjuk, hogy valaki újjászületett?
14. Mi az újjászületés jele? (vö. Tm 49., 107.).

68.

Aki törbe ejt egyet e kicsinyek közül, akik bennem hisznek, annak hasznára volna, ha malomkövet akasztanának a nyakába s a tengerbe süllyedne (18,6).

törbe ejt = valakit meggátol a haladásban, megakasztja a szellemi fejlődését
a kicsinyek = az újjászületés útjára lépett kérdező-kereső „gyerekek”

1. A kicsinyeket a csapda felé lehet csalogatni.
2. E kicsinyek Jézusban hisznek.
3. Aki Jézusban hisz, azt nem lehet törbe csalni.
4. Aki másnak vermet ás, az maga esik bele.
5. Aki malomkövel a nyakában süllyed a tengerbe, annak vége van.
6. Akinek ez hasznára volna, az a biológiai halálnál is többet veszthet!
7. Mi lehet rosszabb a biológiai halálnál?

69.

Jaj a világnak a kelepccék miatt! Mert kikerülhetetlenek, hogy kelepccék támadjanak, azonban jaj annak az embernek, aki által keletkeznek a kelepccék (18,7).

jaj annak! = visszafordíthatatlanul rossz helyzetben van, semmi esélye sincs már
kelepce = tör, csapda

kikerülhetetlen, hogy kelepccék támadjanak = ez a világ „rendje”, itt ilyen az élet...
a kelepccék ember által keletkeznek = van, aki közreműködik ebben

1. A világban kelepccék vannak.
2. Ezek a kelepccék megfogják az embereket.
3. Ilyen kelepccék folyamatosan keletkeznek.
4. Ezt a világot nem a Jóisten teremtette.
5. Az ördögi kelepccék emberek közreműködésével keletkeznek (vö. Isz 157/117)

70.

Jól vigyázzatok, hogy e kicsinyek közül egyről megvetőleg ne gondolkozzatok. Mert azt mondom nektek; angyalaik a mennyekben mindenkor látják mennybéli Atyám orcáját. Azért jött az Emberfi, hogy megmentse, ami elveszett (18,10–1). [Tm 89., 109.]

kicsinyek = az újjászületés útjára lépett kérdező-kereső „gyerekek”
 (Lásd a 61. logiont is!)

angyal = a megértés segítője, a kinyilatkoztatás hordozója, égi tolmács
 (vö. Jn 1,51; Tm 89.)

mindenkor látják mennybéli Atyám orcáját = közvetlen istenkapcsolatuk van

ami elveszett = a józan ész, a logika (Tm 42.), ez hiányik Izráel házából (= a júdaizmusból), [A „kicsinyek” olyan személyek, akik megtestesítik ezt a következtességet. Ezeket a *gondolkodókat* tudja csak megmenteni Jézus.]

1. A kicsinyeket könnyű „lekezelni”.
2. Vigyázat: e lekezelés oka a tudatlanság!
3. A kicsinyeknek őrangyalaik vannak.
4. Ezek az angyalok tkp. az Atya mennyei fiai (vö. Mt 22,30).
5. A kicsinyek folyamatos kinyilatkoztatásban részesülnek (Tm 89.).
6. E kinyilatkoztatás csak egyéni és személyre szabott lehet (Tm 85.).
7. A kicsinyeket a mennyek királyságára tanítják (Mt 13,51–2).
8. A tanítóknak közvetlen istenkapcsolatuk van.
9. A kicsinyek az Atyánál tanulnak! (Jn 6,45).
10. Jézus is az Atyánál tanult (Jn 6,41–2).
11. A kicsinyek Jézushoz mennek (Jn 6,45).
12. Csak az mehet Jézushoz, akit az Atya von (Jn 6,37–40; 6,44).
13. Aki Jézushoz megy, az olyan lesz, mint ő (Tm 109.).

71.

Mi a véleményetek? Ha egy embernek száz juha volna, s azok közül egy eltévelyednék, nem hagyná-e a kilencvenkilencet a hegyeken, s nem menne-e el, hogy megkeresse az eltévedtet? Ha pedig úgy történnék, hogy megtalálja, bizony azt mondom, jobban örülne neki, mint a kilencvenkilencnek, mely nem tévelyedett el. Így van ez! S a ti mennybéli Atyátok nem akarja, hogy e kicsinyek közül egy is elveszen (18,12–4). [Tm 95.]

(A három példabeszéd-változat három különböző mondanivalót tartalmaz!
Tm 108., Lk 15,1–7)

a kicsinyek = az újjászületés útjára lépett kérdező-kereső „gyerekek”
Így van ez! = akinek van füle, hallja!

1. Nem juhokról van szó, hanem emberekről! (*Lásd a 33/a és a 61. logiont is!*)
2. Vajon miért „tévelyedik el” az az egy? (Válaszolok: mert gondolkodni kezd.)
3. Miért hagyja ott az ember a kilencvenkilencet? (Mert azok nem hajlandók erre.)
4. Miért megy az eltévelyedett után? (Mert azzal szót tud érteni.)
5. Az „eltévelyedett” ember értékesebb, mint a kilencvenkilenc!
6. Vajon miért? (*Lásd a 33/a és a 61. logiont is!*)
7. A szóban forgó egyén egyáltalán „nem egy elveszett ember”!
8. Vajon miért? (vö. Tm 42.).
9. Csak az „elveszett” embert lehet megtalálni!
10. Vajon miért? (vö. Mt 15,24).
11. Az „elveszett” ember örömet tud okozni.
12. Vajon mivel? (vö. Tm 40.).
13. A többiek nem képesek örömet okozni.
14. Vajon miért?
15. A kicsinyek közül egy se fog elveszni.
16. Vajon miért? (vö. Tm 71.).
17. A kilencvenkilenc mindegyike el fog veszni!
18. Vajon miért? (vö. Mt 7,13–4).

72.

Bizony azt mondom nektek, hogy amit a földön megkötök, a mennyben is kötve lesz, és amit csak megoldotok a földön, a mennyben is oldva lesz. Ismét mondom nektek, hogyha közületek ketten a földön bármi dolog felől is megegyeznek és azt kérik, mennybéli Atyám meg fogja nekik adni. Mert ahol az én nevemben ketten vagy hárman öszszegyűlnek, közöttük vagyok (18,18–20).

oldás és kötés a földön = tetszés szerinti uralkodás Isten emberi fiaként, melyet a meggazdagodás tesz lehetővé (vö. Tm 1., 2., 82., 110.)

Ismét mondom nektek = Most aztán jól figyeljete... Akinek van füle, hallja!

ketten = a hústest és a szellem (vö. Tm 28., 29., 47., 60.)

megegyeznek = nem különböznek, teljesen homogénná válnak (Tm 21., 47., 60., 107.)

azt kérik, bármit = hegymozgatást, eperfa áttelepülését, a fűgefa elszáradását...

ahol = a kereső ember lelkében (vö. Tm 28., 29., 60., 107.)

ahol az én nevemben = Fiúi státusban (Jézus maga-választotta neve *Emberfi* volt)

ketten vagy hárman = a hústest, a szellem és a Lélek (vö. Tm 28.)

1. A logion egy földi ténykedésről beszél.
2. Az Atya királysága a földön terjed ki (vö. Tm 114.).
3. Jézus mindig az egyes emberhez szól (vö. Mt 7,13–4; Tm 1.).
4. Kik lehetnek azok, akik megegyezhetnek? (vö. Tm 28., 47., 60.).
5. Hol akarhatnak megegyezni? (vö. Tm 29.).
6. Mikor fognak törekedni erre a megegyezésre?
7. Mi lesz a megegyezés következménye? (vö. Tm 47.).
8. Hol és hogyan tudja megadni a mennybéli Atya azt, amit kérnek tőle? (vö. Tm 28., 40., 71., 89.)
9. Mit tud adni a mennybéli Atya? (vö. Lk 11,9–13; Tm 61.).
10. Mi tesz képessé az uralkodásra? (vö. Tm 82.).
11. Minek következtében gazdagodhatunk meg? (vö. Tm 110.).
12. Mi az ember *legnagyobb* és tulajdonképpen *egyetlen* kincse? (vö. Tm 7.)
13. Hol valósul meg a közvetlen istenkapcsolat? (vö. Tm 2., 71.).
14. Hol gyűlhetnek össze egyszerre ketten vagy hárman is, úgy, hogy Jézus közöttük lehet? (vö. Tm 29.)
15. Hol van most Jézus? (Válaszolok: nem a földön.)
16. Hogyan tud akkor mégis jelen lenni? (vö. Tm 109.).
17. Jézus a közvetlen istenkapcsolat megtestesítője (vö. Tm 27.).

A logion első mondatából hiányzik a feltételállítás: nem tudjuk, hogy mikor következik be ez a helyzet. A *mikor* mögött mindig a *hol* és a *hogyan* húzódik meg. A jézusi „akkor” és „ha” ezért a második mondatban kerül kifejtésre, a harmadik pedig magarázat jellegű.

73.

Ekkor Péter lépett hozzá s megkérdezte: Hányszor vétkezhet ellenem testvérem úgy, hogy meg kell bocsátanom neki? Hétszer is? Jézus ezt felelte neki: „Nem azt mondom neked, hogy hétszer, hanem akár hetvenhétszer” (18,21–2).

testvér = a hozzánk hasonló kereső ember (vö. Tm 24.), akiből nagyon kevés van (vö. Tm 22.), a felebaráttal ellentétben

akár hetvenhétszer = a megbocsátásnak (valami okból!) nincs felső határa

74.

Ha ilyen az ember ügye az asszonnyal – mondották tanítványai –, akkor nem hasznos dolog a házasodás. Jézus ezt felelte: „Nem mindenkinben van helye ennek az igének, hanem csak azokban, akiknek képesség adatott annak befogadására. Vannak ugyanis heréltek, akik anyjuk méhétől fogva úgy születtek, vannak heréltek, akiket az emberek heréltek ki, és vannak heréltek, akik a mennyek királyságáért magukat herélték ki. Aki képes arra, hogy ennek az igének helyet adjon, az adjon neki helyet! (19,10–2)

ember = a júdaizmusban csak a férfi

herélt = olyan férfi, akiben nincsen nemi vágy

adatott = az Atyától

a mennyek királysága = egy lelki- vagy tudatállapot, mely mindennél értékesebb!

1. A tanítványok válólevél-pártiak voltak.
2. A tanítványokban nem volt helye ennek az igének.
3. A tanítványoknak nem adatott képesség az ige befogadására.
4. A tanítványok nem az Atyánál tanultak (vö. Jn 6,37–45).
5. Hanem hol? (Válaszolok: Mózesnél.)
6. A tanítványok nem hasonlítottak Jézusra (vö. Tm 20.).
7. A Fiak a hasonlóból keletkeznek (vö. Tm 61.).
8. A tanítványok szexisták voltak (vö. Tm 20.)
9. A tanítványok szerint az asszonyok nem méltók az Életre (vö. Tm 115.).
10. A tanítványok szerint a házasság intézménye a férfiéért van.
11. Az Írások (férfi) szerzői ezt a (férfias) felfogást a Teremtő ajkára is adják. (vö. 1Móz 2,18–24).
12. Amikor Jézus az Írásokból idéz, az nem azt jelenti, hogy igaznak tartja a tartalmukat. Vagy a saját mondanivalói szemléltetésére használja a szövegeket, vagy ellenfelei fejére olvassa őket, mint azok állítólagos törvényeit, amelyeket maguk sem tartanak be.
13. Jézus szóhasználata (herélt) rávilágít arra, hogy a házasodás tulajdonképpen célja a nemi (bír)vágy.
14. Jézus nem állítja, hogy a házasság az Atyától ered!
15. Jézus később megmondja, hogy mi a helyzet „odafönt” (vö. Mt 22,30).
16. Jézus nem akarta, hogy bárki is elbocsássa a feleségét (Mt 19,9), de házasságkötésre sem buzdított!
17. Az első (legnagyobb) parancsolat szerint „minden egész erőnkéből” kell szeretnünk Istent, (Mk 12,28–34), tehát azokat az energiákat is bevetve, melyeket egyébként a nemiség terén tékozolnánk el!
18. Jézus szerint az a férfi vagy nő, aki a szexualitás kiszolgáltatottjává válik, antropológiai értelemben nyomorékká lesz, mert hiányozni fog belőle a legfontosabb emberi összetevő: a Pneuma (vö. Tm 88.).
19. Ez az állapot házasságon belül és azon kívül is előállhat!
20. Jézus a mennyek királyságával kapcsolatban a saját nőtlenségére is utalt!
21. A nők is királlyá lehetnek! (vö. Tm 115.).
22. A tökéletes ember három komponensből áll (vö. Tm 86.).
23. Csak a harmadik komponens (a Pneuma) menthet meg bennünket (vö. Tm 113.).
24. A Pneuma létrehozható (vö. Tm 27., 28., 71.).
25. A Pneuma az, ami éltet, a test nem használ semmit! (vö. Jn 3,6; 6,63a).
26. Az embernek választania kell a kettő között! (vö. Tm 7., 60., 77., 108.).
27. A királlyá lett emberhez nem méltó a világ, ami csak test (vö. Tm 81.).
28. Akit pneumatikusan nemzettek, az nem képes emberi módon nemzeni (Zsk 48.).
29. A valódi kérdés így hangzik: Hasznos dolog a házasodás?
30. Jézus milyen szempontból válaszolhatott erre?

75.

Akkoriban gyermekeket vittek hozzá, hogy kezét rájuk vesse és imádkozzék értük, tanítványai azonban korholták őket. Ám Jézus így szólt: „Engedjétek ide a gyermekeket ! Ne akadályozzátok őket abban, hogy hozzám jöjjenek, mert ilyeneké a mennyek királysága.” S azután, hogy kezét rájuk vetette, elment onnan (19,13–5). [Tm 21.]

a mennyek királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

gyermekek = az újjászületés szimbólumai (mert folyton kérdeznek !)

1. A szülők azt hitték, hogy egy szent ember kézzel való érintése és imája használ valamit.
2. Jézus nem foglalkozott gyermek-hitoktatással (19,15).
3. A lélek a kifejlett agyban van.
4. A mester ezt az esetet is felhasználta tanítványai oktatására.
5. Jézus a (kis)gyermekek egy tulajdonságára utal !
6. Csak a „gyermekek” mehetnek Jézushoz !
7. A „gyermekek” mind Jézushoz mennek (vö. Jn 6,37–45).
8. A „gyermekeket” nem szabad akadályozni (vö. Mt 18,1–11).
9. A „gyermekeket” nem is lehet megakadályozni abban, hogy Jézushoz menjenek.
10. Aki Jézushoz megy, az olyan lesz, mint ő (vö. Tm 109.).
11. Hol születik újjá az ember ?
12. Mikor és mitől fényesedik ki ? (vö. Tm 23., 32., 49., 61.).

76/a

Egyszer csak valaki hozzám ment és megszólította: Tanító, mi az a jó, amit tennem kell, hogy az örök élet enyém lehessen? „Miért kérdezel engem a jó felől?” – felelte neki. – „Csak egy a jó ! Ha pedig az életre be akarsz menni, őrizd meg a parancsolatokat !” Melyeket? – kérdezte tőle, mire Jézus ezt felelte: „Ezeket: Ne ölj ! Ne törj házasságot ! Ne lopj ! Hamis tanúságot ne tégy ! Tiszteld atyádat és anyádat ! Továbbá: Szeresd felebarátodat, mint magadat !” Az ifjú ezt válaszolta neki: Ezeket megőriztem. Mi hiányom van még? Jézus ezt felelte neki: „Akarod a végső célt elérni ? Eredj el, add el vagyonodat, oszd el a szegényeknek, s kincsed lesz a mennyben. Aztán jér, kövess engem !” Mikor az ifjú ezt a szót meghallotta, megszorodott és elment, mert sok szerzeménye volt. Jézus pedig így szólt tanítványaihoz: „Bizony azt mondom nektek, hogy a gazdag nehezen megy be a mennyek királyságába. Újra csak azt mondom nektek: kevesebb fáradsággal megy be valahova egy teve egy tű fokán keresztül, mint ahogy a gazdag megy be a mennyek királyságába”. Ahogy tanítványai ezt meghallották, nagyon megdöbbentek és így szóltak: Ki menekülhet meg tehát akkor? Jézus azonban rájuk nézett és ezt mondta nekik: „Embereknél ez lehetetlen, de minden lehetséges az Istennél”. Erre Péter megszólalt: Lám, mi mindent elhagytunk és téged követtünk. Mi lesz hát akkor velünk? Jézus ezt válaszolta nekik: „Bizony azt mondom nektek, hogy ti, *akik követtek engem, majd az újjonnan születéskor*, mikor az Emberfi dicsőséges trónjára fog ülni, ti magatok is tizenkét trónon fogtok ülni, s úgy fogjátok ítélni Izráel tizenkét nemzetségét. Mindenki, aki *az én nevemért* házakat, testvéreket, apát, anyát, gyermekeket vagy szántóföldeket elhagyott, ezeknek sokszorosát fogja kapni, és örökrésztül kap örök életet. Sok első lesz majd akkor utolsó, és sok utolsó első (19,23–30). [Tm 1., 2., 3., 63., 82.]

Lásd a Márk-kommentár 26. logionját is !

csak egy a jó = Isten

a végső cél (emberi viszonylatban) = a közvetlen istenkapcsolat és az abból fakadó nyilvános működés

a mennyek királysága = egy lelki- vagy tudatállapot
megmenekülés (a tanítványok szerint !) = a túlvilági üdvözülés
Jézus követése = a Fiúvá válás

mikor az Emberfi

dicsőséges trónjára ül = ha majd megértitek, hogy az én példám számotokra is járható út

ti magatok is trónra fogtok ülni = belőletek is istengyermekek válik (vö. Tm 1., 2., 82.)

az én nevemért = a Fiúi státusért

az elsők, akik utolsóvá lesznek = a formális tekintélyek, a hivatalos mértékadók

az utolsók, akik elsők lesznek = a lekezelt „kicsinyek”, vagyis az újjászületettek

1. A Tizenkettő nem követte Jézust a Fiúságban, csak vele együtt vonultak.
2. Jézus bízott abban, hogy a tanítványok előbb-utóbb újjászületnek és követik őt.
3. Ez a követés újjászületés nélkül lehetetlenség.
4. A királyi uralmat (ítélkezés + gazdagság) csak a Fiúi státus biztosítja !
5. Hol és mikor fog az Emberfi dicsőséges trónjára ülni? (vö. Mt 25,31-3)

76/b

A mennyek királysága ahhoz a gazdához hasonlít, aki mindjárt reggel kiment, hogy napszamosokat fogadjon fel szőlőjébe. Miután a munkásokkal napi egy dénárban meg-egyezett, elküldte őket szőlőjébe. Három óra tájban kiment és másokat látott henyén állni a piacon, azoknak is azt mondta: Menjetek el ti is a szőlőbe, és ami igazságos, megadom majd néktek. Azok pedig kimentek. Hat és kilenc óra tájban is kiment és hasonlóképpen tett. Amikor tizenegy óra tájban kiment, és újra ott talált némelyeket állva, így szólt hozzájuk: Mit álltok itt egész nap henyén? – Mert senki sem fogadott fel minket – felelték neki. Menjetek el ti is a szőlőbe, szólt hozzájuk. Mikor aztán este lett, a szőlősgazda így szólt tisztartójához: Hívd a munkásokat és add meg a bérüket ! *Kezdd az utolsókon*, míg majd az elsőkhöz jutsz. Eljöttek azok, akiket tizenegy óra körül fogadtak fel, s egy dénárt kaptak. Mikor az elsők mentek oda, azt gondolták, hogy többet fognak kapni, de ők is csak egy-egy dénárt kaptak. S amikor megkapták, zúgolódtak a gazda ellen. Azt mondták: Ezek az utolsók csak egy óráig végezték a munkát, te mégis egyenlőkké tetted őket velünk, akik a napnak terhét és izzó hevét viseltük. De az mindegyiknek ezt felelte: Pajtás, én nem vagyok hozzád hamis. Hát nem egy dénárban egyeztél meg velem? Vedd, ami a tiéd, és eredj ! Én ennek az utolsóknak ugyanannyit akarok adni, mint neked. Vajjon nem szabad nekem az enyémmel azt tennem, amit akarok? Vagy a te szemed azért rossz, mert én jó vagyok? Ekképpen lesznek az utolsók elsőkké és az elsők utolsókká (20,1-16). [Tm 1., 2., 3.]

a mennyek királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

napi egy dénár = a szokásos napszám többszöröse

mindjárt reggel = hat órakor (*három óra tájban* = kilenc felé; *hat és kilenc óra tájban* = tizenkettő, ill. du. három felé; *tizenegy óra tájban* = du. öt felé)

ami igazságos = ez egy sajátos igazságosság (vö. Mt 6,33)

vedd, ami a tiéd = a munkabér egyéni és személyre szabott, melynek mértéke (Tm 40.) és kifizetése (Tm 89.) tőlünk függ

a szem = a szív, a lélek

1. A gazda nagyon derék ember, mert túlfizeti a munkásokat (vö. Lk 6,38).
2. Ez a gazda csak az Atya lehet! (vö. Lk 6,38)
3. A szóban forgó szőlő az Atyaé! (vö. Tm 39.).

4. Hol van ez a szőlő ? (vö. Tm 2.).
5. Milyen munkások dolgozhatnak abban ?
6. A munkásoknak fel kell ismerniük azt, hogy hol és mit kell csinálni.
(vö. Jn 4,34–8).
7. Vajon milyen jellegű munkát végezhetnek ? (vö. Tm 91.).
8. Ezt a munkát állhatatosan kell csinálni (vö. Tm 1., 93.).
9. A munkások nagyon kevesen vannak (vö. Tm 22.).
10. Ezek a munkások nem csoportosan dolgoznak (vö. Tm 57.).
11. Aki még hat órákor (délben) is a piacon ténfereg, az nem kellett senkinek !
(vö. Tm 48.).
12. Az Atyának pont az ilyenek kellenek !
13. Vajon miért ?
14. Az Atya ezeken az utolsókon (= lekezelteken) kezdi a bérfizetést.
15. Vajon miért ?
16. Az Atya csak egyféle bért tud fizetni (vö. Lk 11,9–13).
17. Ez a bér egyéni és személyre szabott módon kerül kifizetésre (vö. Tm 1., 2.).
18. A munkabér mértéke és kifizetése tőlünk függ ! (vö. Tm 40., 89.).
19. Aki kilenc órákor (délután háromkor) is kimegy a piacra, az nagyon akar dolgozni
(vö. Tm 70.).
20. Aki még tizenegykor (a dologidő lejárta előtt egy órával, vö. Jn 11,9a) is kint áll,
az eszeveszetten reménykedik abban, hogy dolgozhat (vö. Mt 11,12).
21. Az ilyen ember hajlandó küzdeni (vö. Lk 13,24).

A gazdag ifjú távozása után a megzavarodott tanítványok felteszik a nagy kérdést: „Hát akkor tulajdonképpen mi mit fogunk kapni? Részesülünk-e egyáltalán valami jutalomban?” (Mt 19,27). Jézus először szabatosan, s így „rejtélyesen” válaszol (Mt 19,28–30), majd a fenti példabeszéddel is megvilágítja a dolgot. Mondandóját már sokszor és sokféleképpen megfogalmazta, s ehelyütt még egyszer megismétli:

Pontosan olyanok lesztek mint én, és lényegében ugyanazt fogjátok csinálni, mert ti is az Atya emberi fiaitok lesztek.

Az lesz közületek az első, ill. a nagy (Mt 20,26–8), aki elvállalja a Szolga szerepét (vö. Mt 20,20–8), tehát az, *aki a legkorábban követ engem a Fiúságban*. Az Atya azokon kezdi a jutalomosztást (Mt 20,23), akik hozzám hasonlóan megtagadják magukat és felveszik a keresztyüket, mégpedig azért, hogy másoknak is esélyük legyen az Élet megszerzésére (vö. Jn 15,12–3). Ők fognak a jobb- és baloldalamon ülni Odaát, mert megelőzik a többieket.

Ezek az „utolsó” lesznek az első (Mt 20,8c), mármint időrendileg. Valójában mindenki ugyanazt fogja kapni, mégpedig az Atya tökéletessége okán (vö. Mt 5,43–8). A nagy kérdés az, hogy kinek mikor jön el ez az idő ! A tanítványok is folyton ezt az időpontot firtatták, s ez az, ami valóban nem mindegy. A Jézus által felkínált (immans és maradandó) „királyság” azonban csak az újjászületéstől függ, tehát rajtunk fordul !

76/c

Ekkor hozzálépett Zebedeus fiainak anyja a fiaival együtt, s lábához borult, hogy valamit kérjen tőle. „Mit akarsz?” – kérdezte tőle az Úr, s az így felelt neki: Mondd ki, hogy két fiam jobb- és balkezed felől üljön királyságodban. Jézus azonban ezt válaszolta neki: „Nem tudjátok, mit kértek ! Vajon képesek vagytok kiinni azt a poharat, melyet nekem kell kiinnom?” – Képesek vagyunk – felelték. Mire ő ezt mondta nekik: „Poharamból ugyan inni fogtok, de a jobb- vagy baloldalamon ülést nem az én dolgom megadni, hanem azoké lesz, akiknek Atyám elkészítette”. Mikor a tíz ezt meghallotta, bosszankodott a két testvéren. Jézus azonban magához hívta őket és ezt mondta: „Tudjátok, hogy a nemzeteket fejedelmeik uralmuk alá hajtják, s nagyaik hatalmukba kerítik őket.

Köztetek nem így van, hanem aki közületek nagy akar lenni, kiszolgálja majd a többit, és aki köztetek első akar lenni, rabszolgátok lesz. Mint ahogy az Emberfi sem azért jött, hogy kiszolgálják, hanem hogy ő szolgáljon másokat, s hogy lelkét sokakért odaadja váltságul” (20,20–8). [Tm 23., 109.]

mond ki.. = hirdesd ki ország-világ előtt, hogy ez így lesz és nem másként

a remélt királyság = az Izráel helyreállítása után beköszöntő teokratikus uralom, melyben a tanítványok világi pozíciókat töltenének be „Jézus király” oldalán

az igazi királyság = egy lelki- vagy tudatállapot, mely közvetlen istenkapcsolatot jelent, Fiúi státusban, tehát immanens értelemben

nem tudjátok, mit kértek = fogalmatok sincs arról, hogy miről van szó, így aztán nem is tudtok megfelelni a dolognak

az a pohár, amelyet Jézus kiűrit = a kereséstől a végső tanúságtevésig tartó folyamat, mely erőszakos halállal zárul (vö. Mt 16,24–5)

poharamból ugyan inni fogtok = nem ürititek ki azt, csak belekóstoltok, de éppen ezért nem is lesztek olyanok, mint én (vö. Tm 61., 109.).

a Jézus jobb- ill. baloldalán való ülés = az időrend szerinti, státus alapú helyfoglalás (Lásd a 76/b logiont !)

azoké lesz,

akiknek Atyám elkészítette = a Jézushoz hasonló Szolgáké, akik „erőszakot alkalmazva” magukhoz ragadják a királyságot (vö. Mt 11,12)

a nemzetek = bármely emberi életközösség a törzstől a birodalomig

fejedelmek s nagyok = a világi hatalmat gyakorló személyek

köztetek = a Fiú-aspiránsok között

első akar lenni = időrendileg meg akarja előzni a többiekét a Fiúvá válásban

rabszolga = olyasvalaki, aki csak azért van, hogy másokat szolgáljon

sokakért = nem mindenkiért, csak azokért, akiket az Atya neki adott (vö. Jn 17,1–26)

váltságul = megmenekülési esélyt adva nekik az élete föláldozásával

1. Jézust a legreménytelibb tanítványai sem értették.
2. Jézus csak azokat tudja megvilágosítani, akik értik őt (vö. Jn 6,37–40).
3. Az Atya csak egyfajta dolgot tud adni-elkészíteni !
4. Jézus azért vállalta a Nyilvános Működést és az ezzel járó erőszakos halált, hogy mások ezáltal esélyt kapjanak az Élet megszerzésére (vö. Jn 12,24).
5. Jézus már jóval a Nyilvános Működés megkezdése előtt királlyá lett ! (Mt 12,28).
6. Aki Jézus jobb- és balkeze felől ül, az ugyanolyan király, mint ő (vö. Tm 109.).
7. Lesznek, akik Jézus oldalán foglalnak majd helyet !

A Zebedeus-fiak azért nem képesek kiinni Jézus poharát (= követni őt a Fiúságban), mert azt se tudják, hogy mi is az, amit tulajdonképpen kérnek. Ehhez legalább a „királyság” hollétével (Tm 2.) és az örömhír tartalmával (Tm 1.) kéne tisztában lenniük. A jobb- és baloldalt üléshez (az időrendi befutáshoz) pedig meg is kéne valósítaniuk a közvetlen istenkapcsolatot. Ez az, ami a trónra üléshez szükséges ! (Mt 19,28). Elvileg képesek lennének rá, de (amint a kérésük is mutatja) teljesen rossz úton járnak. Jézus még az utolsó órákban is magyaráz nekik (Jn 14,1–15,8), de nem sok sikerrel.

Tanítványai nem értik, hogy épp azért „megy el”, hogy valamennyien „ott” lehessenek, ahol ő „van”. Lelkesedésből (Jn 11,16) hajlandóak lennének meghalni is érte, ez azonban *kevés* a Fiúi státus eléréséhez. Az Élet megszerzéséhez ugyanis gondolkodni kell ! A Zebedeus-fiak csak akkor ülhetnének Jézus mellé, ha ugyanolyanok lennének, mint ő (vö. Tm 109.), aki tudja, hogy mit és miért csinál. Az Atya királysága tudniillik

nem a kivégzőkeresztén „jön el”. Ellenkezőleg: ezt a keresztet kizárólag egy királlyá vált személy képes elfogadni !

77.

Reggel, amikor a városba felment, megéhezett. Ahogy az út mentén meglátott egy fügefát, hozzáment, de semmit sem talált rajta, csak leveleket. Ezt mondta neki: „Amíg csak a kor tart, gyümölcs rajtad ne teremjen !” A fügefa azonnal kiszáradt ! Mikor a tanítványok ezt látták, csodálkozva szóltak: Mily hirtelen kiszáradt a fügefa. Jézus pedig így szólt hozzájuk: „Bizony azt mondom nektek: Ha hitetek volna s nem kételkednétek, nemcsak azt tehetnétek meg, ami a fügefával történt, hanem ha ennek a hegynek azt mondanátok: Emeljenek fel s vessenek a tengerbe, megtörténnék. Meg is fogtok kapni mindent, amit csak hittel és imádságban kértek” (21,18–22). [Tm 107., Isz 123/204]

a kor = a jelenlegi (rossz) aión

a hit = az Atya segítségével való feltétlen bizonyosság

a kételkedés = a nem-tudás okozta bizonytalanság

imádság = az istenkapcsolat keresése, annak megteremtési kísérlete

imádságban = a megvalósult (közvetlen) istenkapcsolat erejében

1. Jézus a fügefával csak demonstrálni akarta a mondanivalóját.
2. Jézus minden alkalmat megragadott a szemléltetésre.
3. Mikor nem kételkedik az ember ? (Válaszolok: ha tud valamit.)
4. A tanítványoknak egy szemernyi – tudáson alapuló – hite sincs.
5. A tudáson alapuló hitet a közvetlen istenkapcsolat szüli.

78.

Volt egy gazda, aki szőlőt ültetett, fallal vette körül, sajtót vésett le benne s tornyot épített belé, aztán kiadta azt szőlőműveseknek és külföldre utazott. Mikor a gyümölcsérés ideje elközeledett, rabszolgáit elküldte a szőlőművesekhez, hogy a kert gyümölcsét átvegyék. Ám a szőlőművesek megfogták rabszolgáit, s megverték őket, kit megverték, kit megöltek, kit megköveztek. Újra más rabszolgákat küldött, többeket az előzőeknél, de ugyanúgy bántak el velük. Utoljára a fiát küldte el hozzájuk. Azt mondta: A fiammal szemben csak elszégyellik magukat. A munkások azonban, mikor a fiút meglátták, így beszéltek egymás között: Ez az örökös ! Jertek, öljük meg, s tartsuk meg az örökségét ! Megfogták azért, kivetették a szőlőből és megölték. Ha most már a szőlő ura megjön, mit fog tenni azokkal a munkásokkal?” Mivel gonoszok, gonoszul elveszti majd őket – mondták neki –, a szőlőt pedig más munkásoknak adja ki, kik a gyümölcsét idejében beadják. „Nos hát – kérdezte Jézus –, sohasem olvastátok az Írásokban: *Az a kő lett a szeglet fejevé, melyet az építők a próbán elvetettek. Az Úrtól származott ez, bár a mi szemünkben csodálatos.* Ezért azt mondom nektek, hogy az Isten királyságát el fogják venni tőletek, s oly nemzetnek adják, mely megtermi gyümölcsét. Aki erre a kőre ráesik, szétzúzódik, akire meg az a kő esik rá, azt a kő széjjel fogja morzsolni. Mikor a főpapok és a farizeusok az Úr példázatait meghallották, rájöttek, hogy róluk beszélt (21,33–45). [Tm 65., 66.]

a gazda = az Atya

a szőlő = Izrael vallásos lakosai, akik közvetlen istenkapcsolatot igényelnek, és képesek is lennének rá, mivel az Atya ültetéséről van szó, ami hozhat gyümölcsöt, a holléte okán (vö. Tm 2., 71.).

a szőlőművesek = hivatásos mértékadók, akiknek formális tekintélyük és hivatalos megbízásuk van „a szőlő” művelésére, melynek gyümölcsöt kell teremnie

a kert gyümölcse = egy lelki, szellemi szféra lenne, egy olyan „hely”, ahol Isten emberi fia meg tudnának pihenni (vö. Tm 87.)

a rabszolgák = az isteni igazságosság szószólói

a fiú, a szőlő örököse = Jézus (az igazi mértékadó, aki éppen a státusa miatt az !)

az örökrész = Isten képvisellete, a közvetítői szerep

mivel gonoszok, gonoszul elveszti majd őket = azt fogják kapni, amit érdemelnek

a kő, melyet az építők elvetettek = „az ács fia”, akit a formális tekintélyek lekezeltek

az Úrtól származott ez,

bár a mi szemünkben csodálatos = furcsáljuk ugyan a dolgot, de be kell látnunk, hogy ez az igazság, mert Isten visszaigazolta

aki erre a kőre... = ez egy botránykő, amiben meg lehet botlani, mégis a kőnek lesz igaza ! (vö. Tm 12.: „...de tűz jön ki a kővekből és meg fog égetni titeket.”)

1. A szőlő az Atyáé, s az mindig a birtokában marad.
2. A szőlő nem egy fizikai értelemben vett „hely”.
3. Az Atya királysága nem látható és körülhatárolható dolog (vö. Tm 114.).
4. Isten „országát” nem lehet úgy építeni, mint a szocializmust.
5. A szőlő csak akkor terem, ha megművelik azt (vö. Tm 110.).
6. A királyság (lehetősége) bennünk van (vö. Tm 2., 71.).
7. Az Atya a kert egész gyümölcsére (minden termésre) igényt tart (vö. Tm 61.).
8. Ha ez így van, akkor nyilván bért fizet a művelésért.
9. Ez a bér az örök élet (vö. Jn 4,36a).
10. A szőlőmunkások az Atyától távolra ültették a szőlőtövet (vö. Tm 39.).
11. Ez a szőlőtő nem hozhat gyümölcsöt.
12. A szőlőmunkások nem tudnak gyümölcsöt felmutatni.
13. A szőlőmunkások nem is akarnak hallani a gyümölcstről (a közvetlen istenkapcsolatról).
14. Vajon miért nem akarják kiadni a kezükből a szőlő „művelését” ?
15. A szőlőművesek rabszolgákkal szembeni viselkedése nagyon durva.
16. Vajon mi lehet az oka ennek ?
17. Mivé lett a szőlő ? (vö. Mt 21,13).
18. Kit szolgálhat egy bünbarlang üzletvezetője ?
19. A szőlőmunkások tudják, hogy az örökösrel állnak szemben !
20. Mi lehet Jézus öröksége ?
21. Éppen ezért ölték meg őt !
22. A fiúban maga a gazda jött el.

79.

A mennyek királysága olyan emberhez, éspedig olyan királyhoz hasonlít, aki fiának lakodalmat készített. Elküldte rabszolgáit, hogy hívják el a lakodalomba a hivatalosokat, de azok nem akartak eljönni. Újra elküldött ezúttal más rabszolgákat, s azt üzenté: Mondjátok meg a hivatalosoknak: Ebédemet elkészítettem: tulkaim, hízlalt állataim le vannak vágva, minden készen, jertek el a lakodalomba ! Azok azonban nem törődtek a hívással, egyik szántóföldjére ment ki, a másik kereskedése után, a többiek pedig megragadták a király rabszolgáit, bántalmazták és megölték őket. A király erre haragra gyulladt, majd elküldte hadait, ama gyilkosokat elveszítette s városukat felégette. Aztán így szólt rabszolgáihoz: A lakoma kész, de a hivatalosok nem voltak rá méltók, menjetek el hát az

utak keresztezéseire, s akiket éppen előtaláltak, azokat hívjátok el a lakodalomba. Azok a rabszolgák szét is mentek az utakra, összegyűjtöttek mindenkit, akit csak találtak, rosszakat is, jókat is, úgyhogy vendégekkel telt meg a lakodalmas ház. Mikor azonban a király bement megnézni a vendégeket, észrevett ott egy embert, aki nem volt lakodalmas ruhába öltözve. Pajtás – mondotta neki –, idejöttél, holott nincs lakodalmas ruhád? Az néma maradt. Ekkor a király ezt mondta a felszolgálóknak: Kötözzétek meg kezét-lábát, és vessétek ki a külső sötétségre, hol sírás és fogcsikorgatás lesz. Mert sokan vannak a meghívottak, de kevesen a kiválogatottak.
(22,1–14). [Tm 22., 64., 89.]

a mennyek királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

a király = az Atya

a fia = Jézus

a lakodalom = a közvetlen istenkapcsolat lehetőségének kihirdetése

a hivatalosok = Isten állítólagos szolgálói, a hivatásos mértékadók

az egyik ide ment, a másik oda = nem azzal foglalkoztak, amivel kellett volna

a király rabszolgái = az angyalok, akik intuitív módon (vö. Tm 89.) ösztökélik a hivatalosokat

elvezítette, felégette = ez a dolog (országbeli) életre-halálra megy!

nem méltó (a királyságra) = nem Fiú-aspiráns, mert nem kereső ember

a lakodalmas ház = maga Jézus (vö. Mk 2,19a; Tm 76., 105.)

lakodalmas ruha = homogén lelkület, tiszta szív, egyszerű szem

néma maradt = megátalkodott mivoltával tüntetett

a külső sötétség = evilág, ahol nincs közvetlen istenkapcsolat, ezért aztán csak sírva és fogcsikorgatva lehet élni benne

1. A lakodalomba mindenki hivatalos, de elsősorban Isten állítólagos szolgálói.
2. Vajon mikor és hol lesz ez a lakodalom?
3. A lakodalom ideje már eljött, nincs mire várni! (vö. Mt 4,17).
4. Miért nem akartak elmenni a hivatalosok? (Válaszolok: mert nem hitték el Jézusnak azt, hogy a lakodalom helye az emberben van (vö. Tm 2.), s ezért nincs mire várni (vö. Tm 114.).
5. Csak az mehet Jézushoz, akinek az Atya megadta azt (vö. Jn 6,37–40).
6. Kinek és mit tud adni az Atya? (vö. Lk 11,9–13)
7. A király rabszolgáit csak magunkban bántalmazhatjuk és „ölhetjük meg”.
8. Aki ezt megteszi, az felégeti az Atyához vezető transzcendens hidat (vö. Tm 89.)
9. Az Atya mindenki számára elkészítette a személyre szabott lakodalmas ruháját.
10. A lakodalmas ruhát mindenkinek magának kell felöltötenie (vö. Tm 2.).
11. Ez egy fantasztikus lehetőség az ember számára! (vö. Tm 71.)
12. Mi ez a lakodalmas ruha, és hol kell felöltötenie azt?
13. Akinek meg van kötözve keze-lába, az semmit sem tud tenni megmenekülése érdekében.
14. Az embert a saját lelkülete kötözi meg!
15. Ez a lelkület a vádló atyától való (vö. Jn 8,37–47).

80.

Adjátok oda a császáret a császárnak, és az Istenét az Istennek (22,22).

81.

Feltámadt testben nem házasodnak, sem férjhez nem mennek, úgy lesznek az égben, mint az Isten angyalai (22,30). [Tm 21.]

(Lásd a Márk-kommentár 31. logionját is!)

82/a

Az írástudók és a farizeusok Mózes székébe ültek. Tegyetek meg, őriztetek meg mindent, amit csak mondanak nektek, de ne cselekedjetek úgy, ahogy ők cselekszenek! Mondják ugyanis, de nem teszik meg. Súlyos terheket kötöznek össze, s az emberek vállára rakják, ám ők maguk egy ujjal sem akarnak mozdítani rajtuk. Minden cselekedetüket azért teszik, hogy az emberek bámulják őket: széles imaszíjakat, hosszú bojtokat raknak magukra, a lakomákon az első helyeket s a zsinagógákban az első üléseket, a piacokon a köszöntéseket kedvelik, és szeretik, ha az emberek rabbinak szólítják őket (23,1-7).

(Lásd a Lk 47. logiont is!)

az írástudók és a farizeusok = hivatásos mértékadók, akik lehetnek hivatalosak és önjelöltek (eretnekek) is; törvénytudók

Mózes székébe ültek = olyanok lettek mint ő, s úgy is viselkednek: törvényt hoznak és bírászkodnak

tegyetek meg mindent

amit csak mondanak nektek = ha olyan barmok vagytok, hogy terelgetni lehet titeket...!

de ne cselekedjetek úgy = legalább ne utánozzátok őket

ők maguk egy ujjal sem

akarnak mozdítani rajtuk = mármint a rájuk eső „terhen”, tudniillik nem gondolkodnak (vö. Tm 38., 103.)

hogyan az emberek bámulják őket = cselekedeteiket a hiúság motiválja

1. Kik ültették Mózes székébe a formális tekintélyeket?
2. Kik hagyják, hogy ott is maradjanak?
3. Kik viselik ezért a felelősséget?
4. A formális tekintélyek nem homogének (vö. Tm 90.).
5. Ez a tulajdonképpeni bűnük!
6. A formális tekintélyek állítólag közvetítői szerepet töltenek be a Jóisten és az ember között.
7. Képviseleti-e a Jóistent egy nem homogén személy? (vö. Mt 5,48).
8. Isten csak a homogénná vált személyeket hatalmazza fel a képviselőt (vö. Tm 21., 47., 61., 107.).
9. A formális tekintélyek minden tekintetben közvetítői szerepükből élnek, megbízatásuk azonban semmis, mert felhatalmazásuk „emberektől van”.
10. A vallási rítusok gyakorlása fárasztó és terméketlen dolog.
11. Jézus igája enyhe és célravezető (vö. Tm 91.).
12. Csak a szoros út vezet az Életre, a széles a veszedelembé visz! (vö. Mt 7,13-4).
13. A formális tekintélyeket a hiúság élteti, nem az Atya szolgálata (vö. Jn 4,34).
14. A formális tekintélyek valójában nem Istent szeretik, ők az egymástól kapható dicsőségre szomjaznak, azt a dicsőséget viszont, ami egyedül Istennél található (a Fiúvá tevő közvetlen kapcsolatot) nem keresik (vö. Jn 5,41-44).
15. A formális tekintélyek üldözik azt, aki a közvetlen istenkapcsolatot demonstrálja (vö. Tm 27.), hiszen feleslegessé teszi őket (vö. Jn 11,46-8; 12,19).

82/b

Ti azonban ne hívassátok magatokat rabbinak, mert egy tanítótok van, ti meg mind testvérek vagytok. Atyának se szólítsatok senkit a földön, mert egy a ti Atyátok, a mennybéli. Oktatónak se hívassátok magatokat, mert csak egy oktatótok van, a Krisztus. Az, aki nagyobb közöttetek, szolgáljon ki titeket. Azt, aki magát magasra emeli, meg fogják alázni, de azt, aki magát megalázza, magasra emelik (23,8–12).

ti = a Fiú–aspiránsok

egy tanító = Isten (vö. Jn 6,45)

ti meg mind testvérek vagytok = mármint a Fiú–aspiránsok

a Krisztus = a Felkent (felkentséget csak a tudás adhat, tehát =) a Logika

aki nagyobb = aki többet tud

meg fogják alázni = nem kap felhatalmazást Isten képviselőre

aki magát megalázza = elvállalja a Szolga szerepét (lásd a 76/c logiont!)

magasra emelik = megbízást kap a Nyilvános Működésre

83.

Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, hogy a mennyek királyságát elzárjátok az emberek elől. Magatok ugyanis nem mentek be, de a bemenni akarókat sem hagyjátok bemenni (23,13). [Tm 103.]

jaj nekik = a szóban forgó személyeknek semmi esélyük sincs a Fiúvá/királyá levésre, tehát az immanens megmenekülésre

írástudó és farizeus = emberek által felhatalmazott, hivatalos és hivatásos mértékadó, formális tekintély

a mennyek királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

elzárjátok = a közvetlen istenkapcsolat helyett egy kollektívát kínáltak (a szoros út helyett a széleset, mely a veszedelembé visz)

nem mentek be = jól érzitek magatokat kiváltságos helyzetetekben/szerepetekben, mert nem tudjátok, hogy valójában kit és mit szolgáltok

sem hagyjátok bemenni = Isten és az ember közé álltok

1. Nemcsak hivatalos, de önjelölt (eretnek) mértékadók is vannak !
2. Ezek a formális tekintélyek azt hiszik, hogy ők közvetítői szerepet játszanak Isten és az ember között, holott éppen közéjük állnak.
3. Hogyan lehetséges ez ?
4. A formális tekintélyek nem kereső emberek (vö. Tm 4., 69., 70., 95., 103.).
5. A formális tekintélyeknek nem kenyerük a gondolkodás (vö. Tm 38.).
6. A formális tekintélyek nem képesek helyes következtetéseket levonni (vö. Tm 42.).
7. A formális tekintélyek káromolják a szent Lelket (vö. Tm 43.).
8. A formális tekintélyek nem tudják, hogy hol van a királyság (vö. Tm 2.).
9. A formális tekintélyek nem tudnak a nagy lehetőségről (vö. Tm 71.).
10. A formális tekintélyeknek nincs semmijük (vö. Tm 40.).
11. A formális tekintélyek nem részesülhetnek egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatásban (vö. Tm 89.).
12. A formális tekintélyek nem fognak meggazdagodni (vö. Tm 82.).
13. A formális tekintélyekből sohasem lesz Emberfi (lásd a 76/b logiont!).

84.

Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert felemésztitek az özvegyek házát, és színlelésből hosszasan imádkoztok: ezzel súlyosabb ítéletet vontok magatokra. (23,14).

özvegy = egyedülálló asszony, a legrászorulóbbak egyike
felemésztitek a házukat = kicsaljátok a pénzüket (vö. Mk 12,41–4)
színlelésből hosszasan imádkoztok = istenkapcsolatot mímelték
ítélet = túlvilági felelősségre vonás

85.

Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, hogy bebarangoljátok a tengert és a szárazföldet, hogy egyetlen csatlakozót szerezzetek, ám ha megszerzitek, magatoknál kétszerte inkább a gyehenna fiává teszitek (23,15). [Tm 33.]

bebarangoljátok... = hajlandók vagytok a világ végére is elmenni

csatlakozó = olyan személy, aki hajlandó beállni „a hívek” táborába, vagyis másvalaki zsebébe helyezni a lelkiismeretét

a gyehenna = a Pneumát nélkülöző, tehát Élet-telen evilág (vö. Tm 55.)

a gyehenna fia = olyasvalaki, aki illik ehhez a tákolmányhoz, vagyis szintén „hulla”

86/a

Jaj nektek, vak vezetők, akik így beszéltek: Semmi az, ha valaki a templomra esküszik, de ha valaki a templom aranyára esküszik, az kötelezve van. Ostobák, vakok, hát mi a nagyobb, az arany vagy a templom, mely szentté teszi az aranyat? Továbbá, semmi az, ha valaki az oltárra esküszik, de ha valaki az áldozati adományra esküszik, mely rajta van, kötelezve van. Vakok, hát ugyan mi nagyobb, az adomány vagy az oltár, mely az adományt szentté teszi? Hiszen, aki az oltárra tesz esküt, nemcsak az oltárra esküszik, hanem mindenre, ami rajta van. S aki a templomra tesz esküt, a templomra is esküszik, meg arra is, ami benne lakik. Aki pedig a mennyre tesz esküt, az az Isten trónjára esküszik és arra, aki rajta ül (23,16–22).

86/b

Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, hogy tizedet adtok a mentából, a kaporból és köményből, de elhagyjátok azt, ami a törvényben súlyosabb: az ítéletet, a könyörületet és a hűséget. Ezeket tennetek kellene, azokat el nem hagynotok. Vak vezetők! Megszűritek a szűnyogot, a tevét meg elnyelitek (23,23–4).

elhagyjátok az ítéletet = nem vonjátok le a megfelelő következtetéseket

könyörület = spontán irgalom, belülről fakadó segíteni akarás, Isten igazságossága

hűség = állhatatosság, következetesség

87.

Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, hogy a pohár és a tál külsejét megtisztítjátok, a belseje ellenben hemzseg a ragadozástól és mértéktelenségtől. Vak farizeus, tisztítsd meg előbb a pohár belsejét, hogy így a külseje is tiszta legyen (23,25–6). [Tm 90.]

pohár és tál = az ember lelke, azaz egy olyan „edény”, ami képes felfogni a Dolgokat, s így teljesen megtelni szent Szellemmel (vö. Tm 61.)

...külséje = a látszat, az a kifelé mutatott kép, amit mi magunk teremtünk meg magunkról; az imázs

belseje hemzseg... = valójában világi vágyak mozgatnak titeket
(vö. Tm 99., Isz 109/53; 114/61)

88.

Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, hogy a meszelt sírokhoz hasonlítotok, melyek kívülről szépeknek látszanak, de melyek belül holt csontokkal és mindenféle tisztátalansággal vannak tele. Így ti is kívülről igazságosoknak látszotok az embereknek, belülről azonban képmutatással és törvényrontással vagytok tele (23,27–8).

igazságos = a Törvény szellemében élő

a Törvény (elvíleg) = a (kollektív) istenkapcsolat záloga

törvényrontás = az istenkapcsolat tönkretévese

89.

Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, hogy a próféták sírjait építgetitek, az igazságosak síremlékeit díszítitek, és azt mondogatjátok: „Ha atyáink idejében éltünk volna, a próféták vérének kiontásában nem vállaltunk volna velük közösséget”. Így hát magatok tesztek tanúságot magatok ellen: ti azoknak fiai vagytok, akik a prófétákat meggyilkolták. Ti is betöltöttétek atyáitok mértékét (23,29–32).

próféta = érzékeny lelkiismeretű, igazságos ember

építgetés – díszítgetés = rendeltetésszerű használaton kívül helyezés (vö. Mt 12,44)

ti azoknak a fiai vagytok,

ill. ti is betöltöttétek

atyáitok mértékét = lelkületesen ugyanolyanok vagytok, mint elődeitek!

1. A próféták síremlékeit azok építgetik–díszítgetik, akik „szeretnék már helyretenni” a múltat.
2. A rehabilitációból, a végtisztesség megadásából és a posztumusz kitüntetésből csupán az utókor profitál!
3. A vérontás után a temetés következik, az új generáció tehát befejezi a gaztettet.
4. A vérontásnak és a sírhelyépítésnek ugyanaz a lényege: mindkét esetben meggyilkolják (egyszer de facto, egyszer pedig átvitt értelemben) az igazságosokat. Aki ugyanis síremléket épít, az eltemeti őket, azaz lezárja a munkásságukat.
5. Aki az igazságosoknak síremléket készít, tehát a munkásságukkal való foglalkozás helyett építkezik, az másodszor is megöli őket.
6. Aki „építkezik” (vö. Tm 66.), az nem azt csinálja, amiről a próféták beszéltek.
7. Az Írások Jézusról – a közvetlen istenkapcsolatról – tesznek tanúságot.
(vö. Jn 5,39).
8. Mózes is „Jézus felől” írt (vö. Jn 5,45–7).

Akik gondolkodás helyett síremlékeket díszítgetnek, azoknak semmi esélyük sincs a közvetlen istenkapcsolat megteremtésére!

90.

Kígyók, viperák fajzatai, hogy menekednétek meg a gyeheña ítéletétől? Azért úgy lesz, hogy én prófétákat, bölcseket és írástudókat fogok hozzátok küldeni, és ezek közül ti némelyeket meg fogtok ölni és meg fogtok feszíteni, közülük egyeseket zsinagógáitokban meg fogtok ostromoztatni, s városról városra fogtok üldözni, hogy az igazságos Ábel vére-től Barakiás fiának Zakariásnak véreig, kit a templom és az oltár között gyilkoltatok le, rátok szálljon minden igazságos vér, melyet a földön kiontottak. Bizony azt mondom nektek, mindezek elkövetkeznek erre a nemzedékre (23,33–6).

kígyók, viperák fajzatai = a formális tekintélyek kígyók módjára kerülnek a nép előtti nyílt megmérettetést, de viperaként igyekeznek belemarni az Emberfibe

a gyeheña = a Pneumát nélkülöző, tehát Élet-telen evilág (vö. Tm 55.)

a gyeheña ítélete = evilág elnyeli a fiait, akik illenek hozzá, vagyis szintén „hullák”

Ábeltől Zakariásig = Á-tól Z-ig mindenki

erre a nemzedékre = a mindenkori formális tekintélyekre, akik rendre „atyáik” örökébe lépnek, lelkületi szempontból (lásd a 89. logiont!)

91/a

Jeruzsálem, Jeruzsálem, ki megöldöd a prófétákat és megkövezed azokat, akiket hozzád küldtek, hányszor akartam gyermekeidet magamhoz összegyűjteni, ahogy a tyúk gyűjti csibéit szárnya alá, ti azonban nem akartátok. Lám, pusztá lesz házatok. Azt mondom nektek: Meg nem láttok engem addig, amíg azt nem mondjátok: „Áldott, aki az Úr nevében jó”! (23,37–9).

Jeruzsálem = a júdaizmus központja, szellemi fellegrá

a próféták = az isteni igazságosság szószólói

Jeruzsálem gyermekei = a júdaizmus nagyjai, a hivatásos mértékadók

magamhoz összegyűjteni = tanítványokként

ahogy a tyúk gyűjti csibéit szárnya alá = hogy megvédelmezzem őket

ti = a hivatásos mértékadók

házatok = lelketek

pusztá lesz = hiányozni fog belőle a Pneuma

meg nem láttok k engem addig = az élő, közvetlen istenkapcsolatot (vö. Tm 27.)

amíg azt nem mondjátok... = ameddig nem ismeritek fel, hogy én Isten Fia/Felhatalmazottja/Képviselője vagyok

1. Jeruzsálem mindig is megölte az isteni igazságosság szószólóit.
2. Ki az, aki az Úr nevében jött? (Válaszok: egy názáreti építőmester.)
3. Vajon miért nem akarták a hivatásos mértékadók, hogy Jézus (az ács fia!) megvédelmezzék őket?
4. A formális tekintélyek inkább belehalnak, minthogy laikusokra hallgassanak.

91/b

Látjátok-e mindezeket? – mondotta a templom épületeiről. – Bizony azt mondom nektek, hogy kő kövön nem fog itt maradni, melyet le nem rombolnak (24,1–2). [Tm 72.]

a Templom = a (geocentrikus és emberközpontú) júdaizmus szimbóluma

rombolás = teljes megsemmisítés

nem marad kő kövön = romok sem maradnak, így kizárt az újraépítés lehetősége

1. Hol és mikor fogják véghezvinni ezt a rombolást ?
2. Miért lehetséges ez a rombolás ? (vö. Mt 15,13; Tm 39.).
3. Kik fogják ezt a rombolást elvégezni ?
4. Ki fog segíteni nekik ? (vö. Tm 109.).
5. A rombolók egy pozitív dolgot csinálnak.
6. A rombolás szinte észrevétlenül (vö. Tm 98.) történik meg.
7. Ez a rombolás egy magától értetődő következmény (*lásd a 17. logiont is!*).

91/c

Mondd meg nekünk, mikor történnek meg ezek, s mi lesz a te megérkezésednek és a kor befejeződésének jele ? (24,3).

mikor? = a tanítványok klasszikusan rossz kérdése, amelyre csak a hol és a hogyan lehet a válasz

ezek = a templomrombolás, Jézus (második) eljövetele s a kor befejeződése (= a világvége) a tanítványok fejében összekapcsolódik, igen helyesen
(Lásd a 17. és a 91/f logiont is !)

Jézus valódi megérkezése = státusának és követhetőségének felismerése

(Lásd a 91/a logiont + Tm 12., 23., 36., 42., 78., 92., 109.)

a kor befejeződése = a helyes isten- és világkép kialakulása, mely a Törvény „elmúlásához” vezet!

(Lásd a 17. logiont + Mt 24,35; Lk 16,17; Jn 1,51; Tm 112.)

1. A templomrombolás egybeesik Jézus második eljövételével.
2. Aki képes felismeri Jézust, az le fogja rombolni a Templomot is (vö. Tm 72.).
3. Ez az illető vajon hol fogja lerombolni a Templomot ?
4. Mikor fejeződhet be számára „a (rég) kor” ?
5. „A (rég) kor” – szemléletét tekintve – geocentrikus és emberközpontú.

91/d

Jézus így válaszolt nekik: Vigyázzatok, hogy valaki el ne tévelyítsen benneteket ! Mert sokan jönnek majd el az én nevemmel s ezt mondják: Én vagyok a Krisztus ! És ezzel sokakat el fognak tévelyíteni (24,4–5). [Tm 58., 59.]

eltévelyítés = olyan tévútra terelés, melynek végén a halál leselkedik (vö. Tm 59.)

Jézus neve = Emberfi (Isten emberi fia)

Krisztus = Felkent, Felhatalmazott, Isten által küldött Tanító (vö. Jn 3,2)

az én nevemmel = az illető azt fogja állítani, hogy isteni felhatalmazása van, noha nincs Fiúi státusban (lásd a 26/d logiont is !), s ezért „hamis felkent”

én vagyok a Krisztus = rám hallgassatok, engem kövessetek

1. Mi volt Jézus maga-választotta neve ? (vö. Tm 87., Mt 16,13; 19,28; 26,64 stb.)
2. Jézus neve azonos a státusával !
3. Jézus fel- és megismerhető, tanítása és tettei alapján.

91/e

Akkor, ha valaki ezt mondaná: Ni ! Itt van a Krisztus ! Vagy: Ott van ! Ne higgyétek ! Mert hamis felkentek és hamis próféták fognak támadni, nagy jeleket, csodákat fognak tenni, hogy – ha lehetséges – még a kiválogatottakat is eltévelyítsék. Lám, előre megmondottam nektek. Ha tehát azt mondják majd nektek: Ni, a pusztában van ! Ne menjetek ki ! Ni, a kamrákban ! Ne higgyétek ! Mert ahogy a villámlás napkeleten támad s napnyugtáig ellátszik, úgy lesz az Emberfi megérkezése is. Ahol a hulla lesz, oda gyűlnek majd a saskeselyűk (24,23–8). [Tm 60., 114.]

ni, itt vagy ott,

pusztában, kamrában = a királyság nem helyhez kötött dolog, és nem is látható (vö. Tm 114.)

kiválogatottak = a tiszta szívű (homogén lelkületű) gondolkodók (vö. Tm 22.)

az Emberfi megérkezése = Jézus státusának és követhetőségének felismerése (vö. Jn 1,51)

ahogy a villámlás... = ez a megvilágosodás következménye lesz !

hulla = Pneuma nélküli test, csak hús és vér

saskeselyű = dögevő, mely a csontokig letépi a húst

91/f

Ama napok nyomorúságát követően *tüstént* elsötétül majd a nap, a hold nem sugároz fényt, a csillagok az égből lehullanak, és a mennyei hatalmak meginognak. *Akkor* aztán láthatóvá lesz az égen az Emberfi jele. *Akkor* gyászolni fognak a föld összes törzsei, és meg fogják látni az Emberfit, ahogy az ég felhőin nagy hatalommal és dicsőséggel eljön. *Akkor* hangos kürtszóval szét fogja küldeni angyalait, hogy az ég egyik szélétől a másik széléig a négy szél irányából öhozzá gyűjtsék kiválogatottait (24,29–31). [Tm 10., 112.]

ama nyomorúságos napok = a tudatlanság korszaka, „amíg menny és föld elmúlik” (Lásd a 17. logiont is !)

tüstént = a valóság felismerése villámcsapásszerűen következik be (vö. Lk 10,18)

elsötétül a nap,

a hold nem sugároz fényt,

a csillagok az égből lehullanak,

és a mennyei hatalmak meginognak = összeomlik a hagyományos világkép, az ember rájön arra, hogy a nap és a hold csak mesterséges világosságot ad, a csillagok nem az égben vannak, és „odafönt” egyáltalán nem úgy vannak a dolgok, ahogy azt elképzelte (vö. Tm 10., 112.)

akkor = ezt követően, vagyis *ennek hiányában elmarad* a szóban forgó dolog, három különböző témában is !

akkor aztán láthatóvá lesz

(a mindenkori) Emberfi jele = királyként uralkodik (vö. Tm 82.), azaz belső meggazdagodása erejében magabiztosan (vö. Tm 49.) tesz tanúságot szóban és tettekkel az Atya mellett, világossága beragyogja a sötétséget (vö. Jn 1,4–5; Tm 23.)

az égen = az istenkeresők szemében, szívében, lelkében (vö. Jn 3,2)

akkor gyászolni fognak

a föld összes törzsei = mert kiderül, hogy Istennek nincsen választott népe, így az összestől elvételük a Vőlegény (vö. Tm 105.)

meg fogják látni az Emberfit = felismerik státusát és követhetőségét (vö. Jn 1,51)

akkor szét fogja küldeni angyalait = intuitív segítséget nyújt a keresőknek (vö. Tm 89.)

hangos kürtszóval = mely csak „a másik füllel” (vö. Tm 32.) hallható !

az ég egyik szélétől

a másik széléig = csak abban a szférában, ahol a keresők találhatóak !

a négy szél irányából = Izráelen kívülről is ! (vö. Mt 8,11; Jn 10,16)

kiválogatottai = a tiszta szívű (homogén lelkületű) gondolkodók

1. Mikor fognak bekövetkezni ezek az események ?
2. Hol fognak „lezajlani” ? (vö. Tm 2., 112.)
3. A tudatlanság korszaka törvényszerű az ember életében.
4. Vajon miért ? (vö. Mt 7,13–4).
5. Mi okozza a megvilágosodást ? (vö. Tm 1., 4., 95.)
6. Hol és mikor fog megtörténni Jézus második eljövetele ?
7. Hol és kik láthatják meg az Emberfit ? (vö. Tm 40., 49., 84., 89., 109.)
8. Kik nem ? (vö. Tm 39., 40., 42., 43.)
9. Mi lesz a „meglátás” következménye ? (vö. Tm 109.)
10. Az Emberfivé válás a geocentrikus és emberközpontú világkép összeomlásának a függvénye (vö. Tm 112.)
11. A „világvégét” az Emberfivé válás jelzi !
12. Mi jellemző Isten emberi fiaira, miről lehet felismerni őket ?
(vö. Tm 32., 49., 82., 107.)
13. Hány ember válhat Isten fiává ?
14. Ha sem a nap, sem a hold nem ad fényt, akkor mi világíthatja be a világot ?
(vö. Tm 23.)
15. Miért csak a kiválogatottak fognak megvilágosodni ?

91/g

A fügefától tanuljátok el ezt a példázatot. Ha a fügefafa ága kizsendül és levelek hajtanak ki rajta, tudjátok, hogy közel a nyár. Így akkor is, mikor majd mindezeket beteljesülni látjátok, tudni fogjátok, hogy közel van Ő, már a küszöbön. Bizony azt mondom nektek, hogy az a nemzedék nem múlik el addig, amíg mindezek meg nem történnek. A menny és a föld el fognak múlni, de az én beszédeim el nem múlnak. Ama nap és amaz óra felől pedig senki sem tud semmit, a mennyek angyalai sem, a Fiú sem, egyedül csak az Atya (24,32–6). [Tm 109., 112.]

fügefafa = nagy, terebélyes fa, dús lombozattal, amely szinte nem is akarja elhullatni a leveleit, és már januárban rügyezni kezd, kora tavaszal pedig már gyümölcsöt is hoz, ezért nagyon alkalmas arra, hogy jézusi képként a megvilágosodásra utaljon

ha a fügefafa ága kizsendül = ha mi magunk is tapasztaljuk, hogy már könnyen és gyorsan felfogjuk azokat a mennybéli dolgokat, melyekről az Emberfi beszél (vö. Jn 3,12; Tm 109.)

nyár = korai és hosszan tartó világosság

mikor majd mindezeket

beteljesülni látjátok = ha az ég és a föld is felgöngyölödik előttünk (vö. Tm 112.), vagyis ha majd felfogjuk, hogy a régi isten- és világkép nem helyes (lásd a 17. logiont is !)

Ő = az igazi Messiás, a bennünk eljövő Fiú, aki az igazság közlésével szabadít meg bennünket (vö. Jn 8,31-6)

a küszöbön = (belső) házunk ajtajában, tehát már belépésre/megszületésre vár bennünk

közel van = a mennyek királysága (a Fiúvá válás lehetősége) adva van, élhetünk vele

az a nemzedék = a hagyományos szemlélet talaján álló és mindig újratermelő réteg, mely nem hajlandó gondolkodni

nem múlik el addig,

amíg mindezek meg nem történnek = a megokosodási (más felismerésre térési) folyamatnak előzőleg végbe kell mennie (Lásd a 17. logiont is !)

a menny és a föld el fognak múlni = a régi isten- és világkép fel fog számolódni

az én beszédeim

el nem múlnak = Jézus az igazság tolmácsolója, a kinyilatkoztatás forrása, szemben a hivatalos mértékadókkal (vö. Jn 8,30-47)

ama nap és amaz óra = a királyá levés egyénenként különböző időpontja (Tm 1., 112.), mely természetesen összeefonódik a helyes isten- és világkép kialakulásával

1. A fügefától tanulni lehet.
2. Vajon mit ?
3. Keresés nélkül nincs találás !
4. A hagyományos szemlélet nem fog magától felszámolódni (vö. Tm 85.).
5. A kollektív megigazulás mások (téves) elgondolásain alapul.
6. Az igazi kinyilatkoztatás egyéni és személyre szabott.
7. Jézusnál örök élet beszédei vannak (Jn 6,68b).
8. Az Atya már tudja a napot és az órát is !

91/h

Mert amilyenek Nőé napjai voltak, olyan lesz az Emberfi megérkezése. Mint ahogy az özönvizet megelőző napokban ettek, ittak, nősültek, férjhez mentek az emberek, ameddig csak Nőé be nem ment a bárkába, nem ismerték fel a veszélyt, amíg az el nem jött és el nem ragadta valamennyiüket: úgy lesz az Emberfi megérkezése is (24,37-9). [Tm 114.]

1. Az Emberfi „megérkezésének” nem lesznek látható jelei (vö. Tm 114.).
2. Az Emberfi mindenkiért eljön.
3. Az Emberfi csak „a világ végén” jöhet el !
4. Hol fog bekövetkezni a világvége ?
5. Kiknek a számára lesz csak világvége ?
6. Mit kell tennünk azért, hogy közéjük tartozhassunk?

7. A dolog tétje az időrendi elsőség (lásd a 76/b logiont), vagyis az immanens királyság, amit az itteni lehetőség (vö. Tm 71.) megragadásával lehet elérni (vö. Tm 41.).

91/i

Akkor ketten lesznek a mezőn: egyiket magukhoz veszik, a másikat otthagyják. Két asszony örül egy malommal: az egyiket magukhoz veszik, a másikat otthagyják (24,40–1). [Tm 60.]

1. Egy malommal csak egy asszony örülhet.
2. A megosztott emberben vannak „ketten”, ahol „hárman” is lehetnek (vö. Tm 29.).
3. Az Emberfi ehelyütt (91a – 91k) a megmenekülés hogyanjáról beszél, ami egyúttal a mikorra is utal.
4. Az előre megjövendőlt állapot (az ember egyik fele megy, a másik marad) csak úgy következhet be, ha a hústestre és a szellemre vonatkoztatjuk.

91/j

Legyetek hát ébren, mert nem tudjátok, hogy melyik napon jön el Uratok ! Azt meg tudjátok, hogy a ház gazdája, ha tudná, hogy melyik őrváltáskor jön a tolvaj, ébren maradna és nem engedné, hogy házát keresztülvájja. Ezért legyetek ti is készen, mert az Emberfi abban az órában jó el, melyben nem is gondoljátok ! (24,42–4). [Tm 20., 97., 98.]

legyetek hát... = ti, Fiú–aspiránsok

Uratok = az Atya

a ház gazdája = az ember, aki a saját lelkében él

ébren = tiszta fejjel, észnél

az Emberfi = a bennünk lakozó istengyermek

1. A tolvaj a sötétséget kihasználva vájja keresztül az ember házát.
2. A tolvajjal számolni kell !

91/k

Ki bizonyul hát akkor hűséges és eszes rabszolgának? Az ilyet ura azért állította cselédsége fölé, hogy azoknak a maga idejében kiadja a táplálékot. Az a rabszolga lesz boldog, akit ura, mikor megjön, ebben a munkában talál. Bizony azt mondom nektek, hogy mindene fölé fogja helyezni őt. Ám ha az a rabszolga gonosz és azt gondolja szívében: Elidőzik még az én uram. És aztán elkezdni verni rabszolgatársait és a részekkel együtt eszik, iszik: majd azon a napon, melyen nem várja s abban az órában, melyet nem is sejt, megérkezik annak a rabszolgának az ura, s kettévágatja őt s részét a képmutatók között jelöli ki majd. Ott lesz csak sírás és fogcsikorgatás (24,45–51).

(Lásd a Lukács–kommentár 61/b – c logionját is !)

rabszolga = olyasvalaki, aki csak azért van, hogy másokat szolgáljon (vö. Mt 20,26–8)

hűséges és eszes rabszolga = aki szívvel–lélekkel és örömmel teszi a dolgát

ura = az Atya

a cselédség = mindazok, akiket az Atya vonz (vö. Jn 6,43–4)

a táplálék = a mennyei kenyér, mely az Élet-ben maradáshoz szükséges

a hű és eszes rabszolga „ideje” = az az üdvtörténeti időszak, amikor a nyilvános működés sora rajta van

boldog = jó annak, annak igazán jó, igazából jó annak

mikor megjön = amikor a szent Szellem teljesen betölti a rabszolga lelkét

mindene fölé helyezi = uralkodóvá, királlyá teszi (vö. Tm 1.)

azt gondolja szívében = elhitei magával (vö. Tm 63.)

elidőzik még az én uram = ráérek még a Dolgokra

részeg = el van telve a világ javaival, azokat keresi (vö. Tm 27.)

a képmutatók része = a felhatalmazás nélküli, formális tekintélyek sorsa

1. Mi is lehetünk hű és eszes rabszolgák !
2. Az ilyen rabszolga felismeri a maga idejét.
3. Ezt az időt a nyilvános működésre szánja.
4. Ha így tesz, akkor meg fog érkezni hozzá az ura !
5. Aki nem készül ura érkezésére, az evilág szolgája lesz (vö. Jn 8,34).
6. Akit kettévágatnak, az meghal (országbeli értelemben).
7. A világ fiai élőhalottként fognak vegetálni a biológiai végig.

92.

Akkor a mennyek királysága tíz olyan szűzhöz lesz hasonló, kik fogták fáklyáikat és kimentek a vőlegény elé. Közülük öt ostoba volt, öt pedig eszes. Ostobák voltak ugyanis azok, akik fáklyát fogtak ugyan, de nem vittek magukkal olajat. Az eszesek ellenben a fáklyákkal együtt olajat is vittek edényeikben. Miután a vőlegény késett, mindannyian elszunnyadtak és aludtak. Éjfélkor kiáltás hangzott: Ni, a vőlegény ! Jertek ki elébe ! Akkor a szűzek mind felkeltek és felszerelték fáklyáikat. De az ostobák így szóltak az eszesekhez: Adjatok nekünk olajotokból, mert fáklyáink kialusznak. Csakhogy az eszesek így feleltek: Soha ! Nekünk is, nektek is, nem lesz elég ! Menjetek inkább az árusokhoz és vásároljatok magatoknak ! De míg azok vásárolni jártak, megjött a vőlegény, és *akik készen voltak*, bementek vele a lakodalomba. Aztán bezárták az ajtót. Utólag megjött a többi szűz is és így szólt: Uram, uram, nyisd meg nekünk ! De az így felelt nekik: Bizony azt mondom nektek, nem ismerlek titeket. Ébren legyetek hát, mert sem a napot, sem az órát nem ismeritek ! (25,1–13). [Tm 40.]

a mennyek királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

szűz = férjhezmenés előtt álló fiatal lány, akit – státusából kifolyólag – nagyon érdekel a vőlegény

fáklya = világításra alkalmas eszköz

a vőlegény = az Úr, Izráel Istene, akinek a választott nép a jegyese

éjfélkor = a legnagyobb sötétségben

a lakodalom = a közvetlen, élő istenkapcsolat

1. Mind a tíz szűznek volt világításra alkalmas eszköze.
2. Mindannyian nagyon kíváncsiak voltak a vőlegényre.
3. A fáklya, megfelelő mennyiségű olaj nélkül, nem sokat ér.
4. A vőlegényre való várakozás közben sok olaj fogyott.
5. A vőlegényre nem szabad várni (vö. Tm 114.), elébe kell menni !
6. A vőlegény megpillantása mindennél fontosabb.
7. Olaj nélkül nem lehet megpillantani a vőlegényt.

8. Éjfélkor csak nagyon nehezen lehet olajhoz jutni.
9. A vőlegény nem várt senkire, azokkal ment be a lakodalomba, akik készen voltak.
10. A bezárt ajtón nem lehet átjutni.
11. A vőlegény csak azokat ismeri, akik megpillantották őt (vö. Tm 14.).

93.

Ugyanígy hívja magához egy külföldre induló ember a rabszolgáit, rájuk bízva a vagyonát. Egyiknek öt talentumot adott, a másoknak kettőt, a harmadiknak egyet, mindenkinek képességéhez mérten. Aztán elutazott. Elutazása után az, aki öt talentumot kapott, tüstént elővette, dolgozni kezdett a talentumokkal, és szerzett hozzájuk még ötöt. Ugyanúgy a két talentumos szerzett még kettőt. De az, aki egyet kapott, elment, gödröt ásott a földbe és belerejtette urának ezüstjét. Sok idő múltán megjött azoknak a rabszolgáknak az ura, s elszámoltatta őket. Eléje járult az, aki öt talentumot kapott, és vitt neki még öt talentumot. Uram – mondta –, öt talentumot adtál ide nekem, lásd, szereztem még öt talentumot. Ura ezt mondta neki: Jól van, derék, hűséges rabszolgám, kevesen hű voltál, sokak fölé foglak állítani! Menj be urad örömébe! A két talentumos is hozzá ment és így szólt: Uram, két talentumot adtál ide nékem, nézd, még két talentumot szereztem. Ura ezt mondta neki: Jól van, derék, hűséges rabszolgám! Kevesen hű voltál, sokak fölé foglak állítani! Eredj be uradnak örömébe! Odajött az is, aki egy talentumot kapott és így szólt: Uram, úgy ismertelek meg téged, hogy kemény ember vagy, ott is aratsz, ahol nem vetettél, onnan is gyűjtesz, ahová magot nem szórtál! Féltemben elmentem és földben elrejtettem a talentumodat. Lásd, megvan neked, ami a tiéd! Ura ezt felelte neki: Lomha, rossz rabszolga! Tudtad, hogy ott is aratok, ahol nem vetettem, onnan is gyűjtök, hová magot nem szórtam! A pénzváltók asztalára kellett volna hát pénzemet adnod, hogy amikor megjövök, nyereséggel kaptam volna meg azt, ami az enyém. Vegyétek el azért tőle a talentumot, s adjátok oda annak, akinek tíz van. Mert mindenkinek, akinek van, adni fognak, úgyhogy feleslege lesz, de akinek nincs, attól azt is elveszik majd, amije van. Ezt a hasznavethetetlen rabszolgát pedig vessétek ki a külső sötétségre! Ott lesz csak sírás és fogcsikorgatás (25,14–30). [Tm 40.]

94.

A Mt 25,31–46 között található az egyetlen evangéliumi szövegromlás. A konfúz szöveg feltehetően egy példabeszéd *kétféle változatából* van összeollózva. A mondanivaló mindkettőben azonos, s természetesen a szétválogatás lelkületbeli alapja is. A pozitív és negatív szereplők megnevezése azonban eltérő. Tovább bonyolítja a helyzetet az, hogy a szerkesztő nincs tisztában Jézus „igaz, igazságos” kifejezésének jelentésével. Ezt az egyértelműen *negatív* (vö. Mt 13,17; Lk 15,7; Tm 11.) meghatározást pozitívnak gondolja, így a fejezet végén az igazságosok (= a Törvény-eskedők, az erkölcsi-etikai alapokon álló farizeusok) nyerik el az örök életet, az „átkozottak” kiléte pedig homályban marad.

A jézusi terminológia ismeretében könnyen és biztosan rendet lehet rakni. A jók természetesen jobbfelől állnak (hiszen Jézus is az Atya jobbján foglal helyet), a rosszak pedig balfelől. Üdvözülni „az Atya áldottai” fognak, így „az igazságosoknak” kizárásos alapon is örök tűzre kell menniük. Nincs más dolgunk tehát, mint az, hogy a Mt 25,37 után álló „igazságosak” szót kijavítsuk „az Atya áldottaira”, s a Mt 25,46-ban szereplő „igazságosakat” úgyszintén. Ezt a logika is így parancsolja, hiszen a Mt 25,34-ben Jézus „az Atya áldottait” szólítja meg, akik a Mt 25,37-ben válaszolnak neki.

Eme korrekciót a jézusi tartalom szerint is igazolni lehet. A példaként felhozott pásztor *nemek szerint* választja szét az állatokat, s ez azt jelenti, hogy a válogatás alapja egyértelmű és megfellebbezhetetlen. A trónusán ülő Emberfi válogatása ugyanilyen kategorikus, mert nagyság szerinti. A jobbfelől álló juhok ugyanis nagyok, míg a balra állí-

tott gödölyék (túl) kicsik. (Minden vadkecskeféle kicsinyeit gödölyének mondja a magyar nyelv.) Itt tehát ugyanarról van szó, mint a bölcs halász (vö. Tm 7.), illetve a kerítőháló (vö. Mt 13,47–50) esetében. Csak a nagy halakat tartják meg, a hitványakat nem!

Magyarra fordítva: az Emberfi csak az arra érdemeseket fogja kiválogatni magának (vö. Tm 22.), így üdvözülni is csak ezek fognak. A szövegösszefüggésből (Mt 25,1–30) az is kiderül, hogy mi számít érdemnek. Természetesen a gondolkodás. Az ész használata menti meg az embert, mert annak a segítségével tud más felismerésre térni. Ennek hiányában erkölcsi-etikai síkon marad, s egész életében a kehely külsejét fogja mosogatni (vö. Tm 90.). „Illő és üdvös” cselekedetei közben viszont rá fog tiporni az Atya áldottaira, mégpedig úgy, hogy vakságában ezt észre sem veszi.

Az „igazságosak” büntetése (vö. Mt 25,46) az, hogy nem találkoznak Istennel. Önhibájukból kerülnek el, hiszen más dimenzióban mozognak. Bemérintő Jánosnak is az lett a veszte, hogy nem született újjá (vö. Tm 45.). A fentiekben megtárgyalt igehely ugyanazt mondja, mint a Mt 19,27–30: ha követtek engem az újjászületésben, akkor hozzám hasonló királyok lesztek (Tm 1.).

Az értelmezést a 25,32-ben szereplő „nemzetek” kifejezés is zavarja kissé. Ez egy szolgál fordítás, mely egyszerre ostoba és magyartalan. A különböző szövegváltozatokban „népek”, „a világ pogányai”, ill. „a világ nemzetei” szerepelnek. E két utóbbi jó nyomon jár, csak hiányzik belőlük a határozottság. Természetesen a világ fiairól van szó, tehát olyan *egyénekről*, akiket a világ nemz (magának). A „nemzeteket mind” csupán annyit jelent, hogy *minden létező személyt*. Népeket ugyanis nem lehet nemek avagy nagyság szerint szétválogatni...

95.

A szegények ugyanis mindenkor veletek lesznek, én azonban nem leszek mindig veletek (26,11).

96/a

Mialatt ettek, Jézus fogta a kenyeret, hálát adott, megtörte s ily szóval adta oda a tanítványoknak: „Fogjátok, egyétek, ez az én testem !” Aztán a poharat fogta kezébe, hálát adott, odaadta nekik s ezt mondta: „Igyatok belőle mindnyájan ! Mert ez az én vérem, a szövetség vére – mely a vétkek megbocsátása végett –, sokakért ömlik ki” (26,26–8).

[Tm 109.]

tanítvány = Fiú-aspiráns

a szövetség = az Atya és emberi fiai között létrejövő lényegi azonosulás (vö. Tm 107.)

sokakért = minden reménybeli Fiúért (vö. Jn 10,1–16)

1. Ez egy szimbolikus cselekedet.
2. A kenyér a biológiai élet fenntartásához kell.
3. Az örök életet a mennyei kenyér biztosítja.
4. Az Élet kenyere: Jézus (vö. Jn 6,32–58).
5. Aki ebből a kenyérből eszik, örökké élni fog.
6. Az élő kenyérből bárki ehet (vö. Tm 115., Jn 6,50).
7. Aki eszi az Emberfi húsát és issza véré, az Jézusban marad, és ő is abban. (Jn 6,56).
8. A tanítvány olyan lesz, mint a mestere (vö. Tm 109.).

96/b

De azt is mondom nektek, hogy mostantól fogva a szőlőnek ebből a terméséből nem fogok inni addig a napig, melyen majd veletek együtt annak új terméséből fogok inni Atyám királyságában (26,29). [Tm 114.]

(Lásd a János–evangélium 16. és 17. fejezetét is!)

addig a napig = a feltámadásig (vö. Jn 16,22–3)

az Atya királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

1. Az Atya királysága nem köthető helyhez és nem is látható! (vö. Tm 114.)
2. Az Atya királysága már megjelent Jézusban (vö. Tm 27.).
3. A Tizenkettő ezt nem tudta felfogni... (vö. Tm 23., 36., 42.).
4. Kinek kell fejlődnie: a Mesternek vagy a tanítványainak?

97.

Kardtól vesznek el mindazok, akik kardot fognak (26,52).

98.

Mostantól fogva majd a hatalomnak jobbján látjátok ülni az Emberfit, és látni fogjátok őt az ég felhőin eljönni (26,64).

99.

Azután jobb keze felől és bal keze felől két haramiát feszítettek melléje. Az arra elmenők a fejüket csóválták s így szóltak: „Te, ki lerombolod s három nap alatt felépit-ed a templomot – mondták –, mentsd meg magadat, ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről!”. Ugyanúgy szóltak csúfolódva a főpapok az írástudókkal és vénekkel együtt: „Másokat megmentett, magát nincs hatalma megmenteni. Izráel királya, szálljon le most a keresztről, s akkor majd hiszünk benne. Istenben bízott: hát ragadja ki most Ő a bajból, ha ugyan akarja. Hiszen ezt mondta: Isten Fia vagyok” (27,38–43).

[Tm 72., 92., 114.]

(Lásd a János–kommentár 4. és 16. logionját is!)

haramia = olyan lázadó, aki az általa nemesnek tartott cél érdekében megszegi a Tízparancsolatot

az arra elmenők = a korábban jogosan megszegyenített formális tekintélyek, akiknek furcsa módon éppen arrafelé akadt dolguk

a templom = a júdaizmus fellegvára, a (szent) helyhez kötött vallásgyakorlás szimbóluma (vö. Jn 4,20–4)

1. Jézust példastatuálás céljából, saját hatalmuk megszilárdítása érdekében feszítették meg a hivatalos mértékadók (vö. Jn 11,47–8; 12,19).
2. Ezek a személyiségek nem fogták fel a Jézus–esemény lényegét (vö. Tm 92.).
3. Az Emberfi felismerése és megértése lelkiület kérdése.
4. Az Emberfit büntetlenül lehet káromolni, de a szent Lelket nem (vö. Tm 43.).

5. A hivatalos mértékadókban ördögi szellem munkált. (Lásd a János-kommentár 32/a, b, c, d logionját!)
6. Mindenki evilág fiává válik, aki geocentrikus és emberközéppontú szemlélet alapján gondolkodik (vö. Jn 15,18 – 16,4).
7. Jézus le tudott volna szállni a keresztről (vö. Tm 107.).
8. Az Atya kiragadhatta volna őt a bajból (vö. Mt 26,53).
9. Az Emberfi saját maga adta oda a lelkét, akkori és reménybeli tanítványai érdekében (vö. Jn 10,11–8; 12,24; 12,32).
10. A főpapok, az írástudók és a vének akkor sem hittek volna Jézusban, ha leszáll a keresztről (vö. Lk 16,19–31).
11. A vallási arisztokráciával Jézus már korábban sem boldogult (vö. Mt 23,37–9).

100.

Mennyben és földön minden fennhatóságot nekem adtak. Menjetek el azért és tegyétek tanítványokká az összes nemzeteket, bemerítve őket az Atyának, a Fiúnak és a szent Szellemnek nevében, s arra tanítva őket, hogy őrizzenek meg mindent, amit nektek parancsoltam. Íme, én mindennap veletek leszek e kor célba érkezéséig! (28,18–20).

mennyben és földön = mindenhol és mindenkor

fennhatóság = Felkent-ség, küldötti mivolt, képviselőre való jogosultság

azért = mert ez így van, s csak így lehet

tanítvánnyá = Fiú-aspiránssá

nevében = státusában; tehát Fiúként, Isten emberi gyermekévé válva

tanítva = nem formális tekintéllyel, hanem személyes példával illusztrálva; nem hirdetve, szervezve és védve, hanem életformaszerűen (szellemben és igazságban); nem erkölcsi-etikai síkon (bíráskodva és törvényeket hozva), hanem oktatva

mindent = az összes mondásomat és példabeszédemet

e (ill. „a”) kor = valakinek a belső üdvtörténeti útja az istengyermekké válásig, például a vénnek „a napjai” (vö. Tm 3.)

a Cél = elválaszthatatlan a keresés *korától* (időszakától), ez a Fiúvá válás, a királlyá levés

1. A „fennhatóság” az Atya képviselőjét jelenti.
2. A felhatalmazást az Atya adja gyermekeinek, s csak nekik tudja adni.
3. Az minősül gyermeknek, aki elvállalja a Küldetést.
4. Az Atya azt akarja, hogy *mindenki* elinduljon a Fiúvá válás útján.
5. A kinyilatkoztatást Jézus igéi tartalmazzák.

A Márk–evangélium logionjai

(A Szellemi Hagyaték párhuzamaival.)

1.

Te csak vízbe merítesz, én majd szent Szellembé foglak titeket meríteni! (1,8).

Tm 45., 46., 52., 67., 71., 73.

Jn 3,1–8; 4,23–4; 7,31–9; 8,21–4; 14,12 – 16,33

1Ján 3,9; 5,18

Isz 57,129; 114,61

Minden bizonnyal ez az eredeti logion, melyet megváltoztatott formában a Bemérito szájába adtak. Ilyesmit csak Jézus mondhatott, Jánosnak ugyanis fogalma sem volt a szent Szellem megmentő szerepéről. A Bemérito nem a gondolkodás általi megtisztulást hirdette. Az ő vízbe merítési gyakorlata csak *jelképezi* (Lk 3,3) a más felismerésre térést, amely erkölcsi–etikai síkon fog bekövetkezni, a delikvens magatartásának függvényében. János szerint tehát a bűnöktől való megtisztulás idézi elő a szemléletváltozást. Ez egy ősrégi papi felfogás (vö. Jn 3,25), amely sohasem igazolódott a történelem folyamán. Hiába előlegezzük meg a megváltást, az ember újra és újra visszaesik a bűneibe. Amíg ugyanis a világban gondolkodik, addig fogvatartják a Rendszer törvényszerűségei.

Jézus szerint a tudás alapú szemléletváltozás az elsődleges. Az igazság megismerése szabadítja meg az embert (vö. Jn 8,31–6), aki ezek után már nem is képes vétkezni (vö. 1Ján 3,9; 5,18; Jn 8,46). A Bemérito csak „szenteltvizet hint”, azaz munkássága nem hozhat eredményt (vö. Tm 45.). Lelkigyakorlatokon mindenki veri a mellét, de a katarzis gyorsan elillan. Maradandó értéket csak a kehely belső megtisztítása hozhat (vö. Tm 90., 107.). Ez nemcsak „jelképezi” a más felismerésre térést, hanem elő is idézi azt! (vö. Isz 114/61).

2.

Betelt az idő, közel jött az Isten királysága, térjetekek más felismerésre és higgyetek az örömhírnek! (1,15). [Tm 2.]

betelt az idő = nincs mire várni (s nem is szabad várni, vö. Tm 114.)

közel jött Isten királysága = most, személyemben, „fizikailag” is elérhetővé vált (vö. Tm 27.)

térjetekek más felismerésre = a világot illetően

higgyetek az örömhírnek = fogjátok fel, hogy ez nem egy „muszáj”, hanem fantasztikus lehetőség!

3.

Mi könnyebb; azt mondani a gutaütöttnek, hogy „vétkeid meg vannak bocsátva”, vagy ezt mondani: „Kelj fel, emeld fel a hordágyadat és járj!” (2,1–12).

1. Jézusnak jogában áll vétkeket megbocsátani.
2. Ezt a felhatalmazást demonstrálni is tudja.
3. Az ehhez szükséges erőt a státusa biztosítja.

4.

Az erejünkben levőknek nincs szükségük orvosra, csak a betegeknek. Nem azért jöttem, hogy igazságosokat hívjak, hanem hogy vétkezőket (2,17). [Tm 90.]

5/a

Vajon böjtölhetnek a lakodalmas ház fiai, amíg a vőlegény velük van? Ameddig maguknál láthatják a vőlegényt, nem lehet, hogy böjtöljenek. Jönnek azonban napok, mikor a vőlegényt elveszik tőlük, akkor, azon a napon, böjtölni fognak! (2,19–20). [Tm 37., 105.]

a ház = az ember lelke, legbenső valója, az éne, a személyisége

a lakodalmas ház = az ember megdicsőült lelke, életre nemzett (praeexistens) éne, ez esetben: Jézus

a lakodalmas ház fiai = Jézus igazi hozzátartozói, a tanítványok

a vőlegény = az Úr, Izráel Istene, valójában az Atya, aki Fiában, Jézusban van

1. A mi lelkünk is lakodalmas házzá válhat (vö. Tm 76.).
2. A vőlegényt Jézussal együtt veszik el a tanítványoktól, hiszen az őbenne van.
3. Mikor nem vehetnék el a tanítványoktól a vőlegényt?
4. Ha az Atya benne van a fiaiban, akkor közvetlen istenkapcsolatról beszélhetünk.

5/b

Új anyagból senki sem rak foltot régi köpenyre, ha mégis megteszi, a lyukat betöltő új magához szakítja a régit és gonoszabb lesz a szakadás! Senki sem tölt új bort régi tömlőkbe, ha mégis, a bor szétszakítja a tömlőket, elvesz a bor és a tömlők is, hanem új bort új tömlőkbe töltenek! (2,21–2). [Tm 46.]

5/c

Az Emberfi a szombatnak is ura (2,28).

a szombat = a júdaizmus egyik tartópillére

6.

A tisztátalan szellemek is, ha látták, hozzáestek és azt kiáltozták: „Te vagy az Istennek Fia!” Ő azonban nagyon keményen rájuk szólt, hogy ne tegyék őt láthatóvá (3,11–2).

1. A tisztátalan szellemek a Gonosz eszközei.
2. A Gonosz nem akar jót Jézusnak.
3. Jézus le tudta győzni a Gonoszt, szóval és tettekkel is.
4. Jézus nem tette közhírré a státusát.
5. Jézus gondolkodásra inspirált, szóval és tettekkel is.

7/a

Az erős harcos házába nem hatolhat be senki, és nem rabolhatja el a felszerelést, csak ha előbb megkötözte az erős vitézt, akkor aztán kirabolhatja házát! (3,23–7).
[Tm 34., 99.]

7/b

Bizony azt mondom nektek, hogy mindent meg fognak bocsátani az emberek fiainak, a vétkeket, a káromlásokat is, melyeket mondanak, de ha valaki a szent Szellem ellen szól káromlást, az nem kap soha bocsánatot, hanem örök véteknek terhe nyomja! (3,28–9). [Tm 43.] Jn 10,19–21

az emberek fiai = a Pneumát nélkülöző egyedek, akik csak húsból és vérből születtek, s így a test alapján tájékozódnak

vétek = erkölcsi–etikai bűn

káromlás = logikátlan gondolkodás, rossz következtetések levonása, vakhit, másokra hallgatás (vö. Tm 42., 43., 44.), s az ezeken alapuló cselekvés

a szent Szellem = az ember értő érzékszerve, a Lélek, a Pneuma, melyen keresztül Isten kapcsolatba tud lépni a homo sapiens–szel

8.

Ki az én anyám? Kik a testvéreim? Azután végignézett azokon, akik körben körülötte ültek és így szólt: Ezek az én anyám és testvéreim! Mert aki Isten akaratát teszi, az az én testvérem, az az én anyám (3,33–5). [Tm 54., 100., 102., 106.]

9.

A magvetőről szóló példabeszéd. [Tm 8.]

10/a

Az Isten királyságának titka nektek van szánva, azokhoz a kívülállókhöz minden példázatokban jut el, hogy jól megnézzék, mégse lássanak, jól odahallgassanak, mégse lássák be, hogy valamikor meg ne térjenek és bocsánatot ne kapjanak! (4,11–2).
[Tm 62., 94.]

az Isten királyságának titka = egy lelki– vagy tudatállapot elérésének a módja (vö. Tm 107.)

nektek van szánva = a Jézust követni akaró Fiú–aspiránsoknak

kívülállók = azok, akik nem igénylik a közvetlen istenkapcsolatot (vö. Tm 27.)
példázat = megértést segítő eszköz

1. A királyság elérésének módja – titok.
2. Ez a titok felfedésre vár.
3. Jézus a tanítványai számára fel akarja fedni ezt a titkot.
4. Jézus csak az őt követni akarókkal tud szót érteni.
5. Jézus a Fiú-aspiránsokat is példázatokkal tanítja.
6. Jézus nem veti a gyöngyeit disznók elé (vö. Isz 73/4).
7. Jézus nem tudhatja, hogy kik lesznek méltók a titkaira (vö. Tm 62.).
8. Jézusnak más juhokat is elő kell vezetnie (vö. Jn 10,16), olyanokat, akik még meg sem születtek.
9. A méltók Jézusra tekintenek (vö. Tm 58.).
10. Azok a méltók, akik megfejtik a példázatait.
11. Mi szükséges a példázatok megfejtéséhez? (Válaszok: Pneuma.)
12. A méltók nagyon kevesen vannak (vö. Tm 22.).

10/b

Nem ismeritek fel ezt a (könnyű) példázatot? Hát akkor hogyan ismeritek majd fel a többit? (4,13)

11.

Ugyan hova teszik a mécsest? A véka alá vagy az ágy alá? Vajon nem a mécslábra helyezik? (4,21). [Tm 32.]

12/a

Mert nincs semmi titkolt dolog, mely egyszer láthatóvá nem lesz, és nincs olyan rejtett dolog, mely egyszer napvilágra nem kerül! (4,22). [Tm 1., 4., 40., 109.]

1. Vannak az ember elől eltitkolt dolgok.
2. Vajon ki rejtette el őket a napvilág elől?
3. Hogyan bukkanhatunk az elrejtett dolgok nyomára? (vö. Tm 40.).
4. Ki és hogyan segíthet nekünk a felfedezésben? (vö. Tm 89., 93.).
5. Van-e az illetén megszerzett tudásnak határa? (vö. Tm 109.).

12/b

Vigyázzatok arra, amit hallotok! Amely mértékkel ti mértek, azzal mérnek majd nektek is, sőt, hozzá is tesznek számotokra. Akinek ugyanis van, annak adni fognak, de aki- nek nincs, attól azt is el fogják venni, amije van (4,24–5). [Tm 32., 40.]

amit hallani lehet = a kinyilatkoztatásokat

a mérték = a befogadási készség

ami van, ill. ami nincs = az ész

1. A hallott dolgokról el is lehet feledkezni! (vö. Isz 110/216,7).
2. A Dolgok megértése rajtunk fordul!
3. Az ismeretekből várakozáson felül fogunk részesedni.

13.

Hasonló az eset az Isten királyságával, amint azzal az emberrel, aki magot vetett a földbe, aztán elszunnyadt, *felkelt éjjel és nappal*, azalatt a mag kihajtott, a szár megnyúlt anélkül, hogy tudott volna róla. Magától terem gyümölcsöt a jó föld, először szárat, majd kalászt, aztán teli magot a kalászban. Mihelyt pedig a termés megengedi, az okos gazda azonnal nekiereszti sarlóját, mert az aratásnak itt az ideje (4,26–9).
[Tm 20., 74., 97., 98.] Jn 4,35–8

az Isten királysága = egy lelki- vagy tudatállapot
felkelt éjjel és nappal = naphosszat csak lustálkodott
a jó föld = megművelt elme, forogtatót agy
a gyümölcs = a létrehozott Pneuma

1. A magot el kell vetni, és Jézus el is vetette.
2. A jó föld magától terem gyümölcsöt.
3. A gyümölcs megérése egy *folyamat* eredménye (vö. Tm 1.).
4. Ez a folyamat szinte észrevétlenül megy végbe (vö. Tm 98.).
5. A gazda ezt a folyamatot nemigen tudja siettetni (vö. Tm 97.).
6. A gazdának az az érdeme, hogy jó földje van.
7. Az okos gazda észreveszi, hogy a gyümölcs már megérett.
8. Hol kell learatni a termést? (vö. Tm 74.).

14.

A mustármagról szóló példabeszéd. [Tm 19.]

15.

Csak hazájában, a rokonai közt, saját családjában nincs becsülete a prófétának!
(6,4). [Tm 30.]

16.

Elkezdte aztán oktatni őket, hogy az Emberfinek sokat *kell* szenvednie, *kell*, hogy a vének, főpapok, írástudók elvessek, mint próba-nem-állót, *kell*, hogy megöljék, de három nappal azután fel fog támadni (8,31). [Tm 66.]

Emberfi = Jézus maga választotta neve, mely a státusát tükrözi

kell = elkerülhetetlen, itt, a Sötétség és Hazugság Birodalmában

vének, főpapok, írástudók = a formális tekintélyek, a hivatásos mértékadók

próba = a hagyományos isten- és világnép alapján való megítélés, az egyetemes üdvtörténetbe való beilleszthetőség mérlegelése

17.

A 8,34–9,1 kommentálásához lásd Máté 64. logionját is !

18/a

A hívőnek minden lehetséges (9,23). [Tm 47., 107.]

Jézus itt nem a gyerek apjára céloz, hanem saját magára, illetve a reménybeli Fiú-aspiránsokra. Az apa egyáltalán nem „hívő”, el is árulja a hitetlenségét... Az ő „hite” nem is játszik szerepet a gyógyításban. Azt – ott és akkor –, csak Jézus tudta elvégezni, a saját hitével, ami a mivoltából fakadt. Igazi hívő ugyanis csak egy Emberfi lehet, akit a státusa képesít gyógyításra. A gyógyító erő tudniillik „Isten ujjából” (Lk 11,20) jön. Ez az erő űzi ki az ördögöket s támasztja fel a holtakat, akik nem működnek közre, sőt, egyenesen tiltakoznak. Amikor Jézus azt mondja, hogy „hited meggyógyított”, akkor csak azt jelenti ki, hogy az illető hitt abban, hogy Isten emberi Fiával áll szemben. A tanítványok gyógyítási kísérlete azért fulladt kudarcba, mert az ebbéli hit náluk is ingatag volt.

18/b

Ez a fajta semmi másra nem megy ki, csak az imádkozásra (9,29). [Tm 47., 107.]

1. A szóban forgó „ima” Jézus közvetlen istenkapcsolatára utal.

19.

Ha valaki első akar lenni, mindenki között utolsó legyen, mindenkinek kiszolgálója.

(9,35). [Tm 3.]

első = király, azaz Jézushoz hasonló Emberfi

utolsó = Jézushoz hasonló Szolga, aki életét adta azért, hogy megadhassa barátainak a szabadulás lehetőségét

20.

Aki az ilyen gyermekek közül egyet az én nevemben befogad, nem engem fogad be, hanem azt, aki elküldött engem ! (9,37). [Tm 3.]

gyermek = az újjászületés szimbóluma (mert folyton kérdez !)

az én nevemben = Fiúként

befogad = kérdezősködővé válik

21.

Tanító – mondta neki János –, láttunk valakit, aki a te nevedben ördögi szellemet űz ki, de nem követ minket. Eltiltottuk neki, mivelhogy nem követ minket. De Jézus ezt felelte: „Ne tiltsátok el, mert lehetetlen, hogy valaki az én nevemben úgy gyakoroljon isteni hatalmat, hogy utána nemsokára káromoljon engem” (9,38–9). [Lk 9,49–50]

nem követ minket = nem tartozik a Tizenkettő közé

Jézus nevében = hozzá hasonló irgalmas lelkülettel

isteni hatalom = az irgalom ereje

káromlás = logikátlan gondolkodás, rossz következtetések levonása

1. Jézus maga volt a Logika, és az ebből fakadó igazságosság (vö. Mt 6,33).
2. Jézus maga-választotta neve *Emberfi* volt, mely a státusára utalt.
3. Jézus képes isteni hatalmának átruházására, a befogadás függvényében (Mt 10,1).
4. Jézusnak sok tanítványa volt, és még több szimpatizánsa. Mindenkit nem gyűjtetett maga köré...
5. A Tizenkettő sem bizonyult sokkal különbnek a szimpatizánsoknál.

22.

Ha valaki e legkisebbek közül, akik hisznek, egyet is törbe ejt, az olyannak jobb volna, ha malomkővel a nyaka körül a tengerbe vetnék (9,42).

a legkisebbek = azok, akik már elindultak az újjászületés útján

akik hisznek = Jézusnak és az örömhírnek

törbe ejt = megátol a haladásban, megakasztja a szellemi fejlődést

1. Vajon miért akarna valaki törbe ejteni egyet a legkisebbek közül ?
2. Mivel és hogyan lehet törbe ejteni a legkisebbeket ?
3. Lehetséges-e egyáltalán ez a törbe ejtés ?

Akit egy malomkővel a nyaka körül a tengerbe dobnak, az rossz helyzetben van, mert holtbiztos, hogy megfullad. Az ilyen emberre a biológiai halál vár, mondhatni: ez az illető a halál fia. Ennél is rosszabb helyzetben van az, aki törbe ejti a legkisebbeket. Vajon mi lehet rosszabb a biológiai halálnál ? Csakis az országbeli !

Aki hitetlenségével-bizonytalanságával megtorpanásra kényszeríti a Fiú-aspiránsokat, vagy arra biztatja őket, hogy térjenek le a jó útról, az már kétségkívül az országbeli halál állapotában van. Vagyis sokkal rosszabb a helyzete, mintha csak biológiai értelemben lenne halott.

Egy tényről van szó tehát, nem pedig Isten kilátásba helyezett megtorlásáról, ill. egy ezzel való fenyegetésről.

A szándékos vagy akaratlan törbe ejtés sosem lehet sikeres, mert a legkisebbek „hisznek”, azaz igaznak tartják Jézus szavait. Ezek a kinyilatkoztatást tartalmazó igék pedig megmentik őket (vö. Jn 5,24).

23/a

Ha a kezéd törbe csal, vágd le ! Jobb volna neked, hogy csonkán az életre bemenj, minthogy két karral az olthatatlan tűzbe, a gyeheennába vessenek... Ha lábad törbe csal, vágd le ! Jobb neked sántán az életre bemenned, minthogy két lábbal a gyeheennára vessenek... Ha szemed csal törbe, vesd el ! Kedvezőbb rád nézve, hogy fél szemmel Isten királyságába bemenj, minthogy két szemmel a gyeheennára vessenek. Ott az ilyeneknek férge meg nem hal, és tüze ki nem alszik (9,43-8). [Tm 88., 113.]

törbe csal = gátolja a haladást, akadályozza a fejlődést, visszaesésre kényszerít

gyehenna = evilág

az *ilyenek* = azok, akik nem fogadják meg ezt a jézusi tanácsot

1. Mi az, ami törbe csalhatja az embert ?
2. A szenvedély függőséget okoz.
3. Ez a valami komoly fenyegetést jelent az ember számára.

23/b

Mert mindenkit tűzzel fognak megsózni (9,49). [Tm 47., 93.]

mindenkit = a Fiú-aspiránsokat

a tűz = olyasvalami, ami (elsősorban) világít

sózni = tartósítani (az örök életre)

1. Ki fogja elvégezni a sózást ? (vö. Tm 71.).
2. Hol fog megtörténni ez a sózás ? (vö. Tm 2.).
3. Mivel tartósíthatja magát az ember ?

23/c

Hasznos a só, de ha elveszti só ízét, mivel fűszerezhetnék meg? Tartsatok magatokban sót, és legyetek egymás között békességben ! (9,50). [Tm 47., 71., 93.]

a só = tartósítószer (az örök életre) = a megszerzett tudás

tartsatok magatokban sót = legyetek állhatatosak (vö. Tm 93.), önmegtagadás árán

egymás között békességben = a hústest és a lélek viszonyáról van szó ! (vö. Tm 47.)

[A szövegösszefüggés a 23/a logionnál kezdődik !]

1. A só elvesztheti az ízét ! (vö. Tm 40., Isz 110/216,7).
2. A királyság rajtunk fordul ! (vö. Tm 2., 71.).
3. A szóban forgó béke megvalósítható !
4. Kik köthetnek csak békét ?
5. Kik a szemben álló felek ? (vö. Tm 47.)
6. Hol történik a békekötés ?
7. Minek következtében áll elő ?

24.

Amit Isten egy igába fogott, ember azt ne válassza széjjel ! (10,9).

Az Emberfi ehelyütt nem a házasság szentségét nyilvánítja ki, hanem a válóleves gyakorlatot minősíti, de azt sem saját jószántából. Szorult helyzetéből (10,2) ezzel a *közmondással* bújik ki. Fentebb is csak Mózeset idézi (10,6–8), aki kísértői számára a legnagyobb tekintély. Jézus persze egyáltalán nem tartja mértékadónak a júdaizmus megalapítóját. Ezt a kérdése is elárulja: „Mit parancsolt *nektek* Mózes ?”.

25.

Gyermekeket hoztak hozzá, hogy megérintse őket, de a tanítványok korholták azokat. Jézus, amikor ezt észrevette, bosszankodott és rájuk szólt: „Hagyjátok, hogy a gyermekek hozzám jöjjenek ! Ne akadályozzátok őket ! Hiszen ilyeneké az Isten királysága. Bizony azt mondom nektek, aki az Isten királyságát nem úgy fogadja, mint egy gyermek, be nem megy abba”. Ekkor ölébe vette, majd megáldotta őket és rájuk vetette kezét (10,13–6). [Tm 3.]

az Isten királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

gyermek = az újjászületés szimbóluma (mert folyton kérdez !)

1. A szülők azt hitték, hogy az ember fejébe „tölcséren keresztül” is be lehet tölteni az ismereteket.
2. Az emberrel nem történhet semmi, tudtán, akaratán, és közreműködésén kívül.
3. Jézus nem foglalkozott gyermek-hitoktatással (vö. Mt 19,15).
4. A lélek a kifejlett agyban van.
5. Jézus arra használta fel az esetet, hogy valami fontosat közöljön a tanítványaival.
6. A gyermekek csak a szemléltető eszköz szerepét töltötték be.

26.

Egy hiányod van: Eredj, add el, amid csak van, és oszd el a szegényeknek ! Akkor kincs lesz a mennyekben. Aztán rajta, kövess engem ! (10,17–23).

(vö. Isz 152a/49 – 152b/126)

(A teljes kommentárt lásd Máténál, a 76/a logionnál.)

a kincs = a létrehozott Pneuma

kövess engem = a Fiúságban, a nyilvános működésben

1. A gazdag ifjú azt állítja, hogy ő tulajdonképpen büntelen.
2. Büntelenné csak olyasvalaki válhat, aki újjászületik vízből és Szellemből. (vö. Jn 3,5; Tm 90.).
3. Ez az illető automatikusan Isten emberi Fiává válik.
4. Egy Emberfi életre nemzett Pneumával rendelkezik.
5. Ez a Pneuma teszi lehetővé azt, hogy minden evilági dologról lemondjon.
6. A gazdag ifjú tulajdonképpen azt mondja, hogy neki van Pneumája.
7. Ha ez igaz, akkor szét tudja osztani minden vagyonát (vö. Lk 12,33–4).
8. Ekkor semmi akadálya sincs annak, hogy Jézushoz hasonlóan működjön.
9. Ez a működés fogja garantálni számára az örök életet.

27.

A 10,28–45 kommentálásához lásd Máté 76/a, b, c logionját is.

28/a

Bizony azt mondom nektek, hogyha valaki azt mondaná ennek a hegynek: „Emelkedj fel és hullj a tengerbe !”, ha nem kételkedne szívében, hanem hinné, hogy amit mond, megtörténik, akkor meg is lenne neki. Ezért azt mondom nektek: Akármért imádkoztok is, higgyétek, hogy már megkaptátok amit kértetek, és megszereztek ! (11,23–4).

[Tm 47., 107.] Isz 123/204

valaki = egy Fiú-aspiráns

ha nem kételkedne szívében = ti a lelketek mélyén nem hisztek nekem

1. Vajon mi az, amit a tanítványok nem hisznek el Jézusnak ?

28/b

De ha valamikor imádkozva álltok, bocsássatok meg, ha valaki ellen valamit tartogatok, hogy a ti mennyben lakó Atyátok is megbocsássa a ti botlásaitokat. Ha pedig ti nem bocsáttok meg, mennyei Atyátok sem bocsátja meg vétkeiteket (11,25–6). [Tm 61.]

ti = a Fiú-aspiránsok

imádkozva álltok = közvetlen istenkapcsolatot kívántok

mennyei Atyátok sem bocsátja meg vétkeiteket = nem fog létrejönni az áhitott kapocs

1. Ezek a Jelöltek egyáltalán nem büntelenek.
2. Jézus sem volt az, „trónörökös” korában.
3. Ameddig az ember lelkében düh van valaki ellen, addig „megosztott”.
(vö. Tm 61.).
4. A megosztott lélek el fog sötétülni.
5. Az Atya emberi Fiai teljesen világosak.

29.

A 12,1–12 kommentálásához lásd Máté 78. logionját is + Jn 6,32–59; 15,1–8.

30.

„Miért kísértetek? Hozzatok ide nekem egy dénárt, hadd lássam !” Hoztak, mire megkérdezte tőlük: „Kinek a képe és felirata ez?” A császáré – felelték neki. Mire Jézus így szólt hozzájuk: „Adjátok meg a császárnak, ami a császáré, és Istennek, ami az Istené” (12,13–7). [Tm 101.]

Ez egyike azon merényleteknek, melyekből összesen ötöt számolhatunk össze:

1. *A válóleveles gyakorlat* (Mt 5,31–2; 19,1–9; Mk 10,1–12; Lk 18,18)
2. *A felhatalmazottság kérdése* (Mt 21,23–7; Mk 11,27–33; Lk 20,1–8)
3. *A rómaiaknak fizetendő adó* (Tm 101., Mt 22,15–22; Mk 12,13–7; Lk 20,20–6)
4. *A hagyományos sógorházasság* (Mt 22,23–33; Mk 12,18–27; Lk 20,27–40)
5. *A házasságtörés büntetése* (Jn 8,1–11)

Jézus elveszejtését már nagyon korán elhatározták (vö. Mk 3,6), és az eleve elítélt Emberfi is tisztában volt a sorsával. Ő már a Nyilvános Működés megkezdése előtt tudta, hogy mi vár rá (vö. Lk 13,31–5). Jézus pusztá léte feleslegessé tette az egész templomi rendszert, hiszen közvetlen istenkapcsolatot hirdetett és demonstrált (Tm 27.). A mértékadók nem szenvedhettek, hogy „őutána megy már a világ” (Jn 12,19).

31.

Nem azért tévelyegtek-e, mert nem ismeritek az Írásokat, sem az Isten uralmát? Mikor ugyanis a halottak közül feltámadnak, sem feleséget nem vesznek, sem nőül nem mennek, hanem olyanok lesznek, mint a mennyekben az angyalok. A halottakat illetően pedig, hogy feltámadnak, nem olvastátok-e Mózes könyvében, hogy a csipkebokornál mit szólt az Isten: Én vagyok Ábrahámnak Istene, Izsáknak Istene és Jákobnak Istene? Nem halottak Istene az Isten, hanem élőké! Nagyon eltévedtetek! (12,24–27).

[Tm 21., 115.]

az Írások = a Törvény és a próféták

az Isten uralma = egy lelki- vagy tudatállapot

feltámadás I. = a megvilágosodás, (praeexistens) énünk életre nemzése, az örök élet immanens bírása

feltámadás II. = a biológiai halál véget érése, az örök élet transzcendens bírása

olyanok lesznek,

mint a mennyekben az angyalok = a közvetlen istenkapcsolat fogja éltetni őket

halottak I. = olyan élők, akik még nélkülözik a Pneumát

halottak II. = olyasvalakik, akik úgy exitáltak, hogy nem hozták létre a Pneumájukat

1. Jézust sarokba akarják szorítani, így szokásához híven támadói fejére olvassa a saját írásaikat.
2. Jézus nem tartja helyesnek a Törvényt és a prófétákat.
3. Amikor Jézus az Írásokra hivatkozik, vagy idéz belőlük, akkor csak a saját mondanóit igyekszik szemléltetni, a hallgatósága által jól ismert szövegek segítségével.
4. Jézus ezúttal is megmondja a helyes választ.
5. Jézus nőtlenül állt ki a világ színpadára.
6. Jézusnak közvetlen istenkapcsolata volt.
7. Jézust ez a közvetlen istenkapcsolat éltette (vö. Lk 4,4; Jn 4,32).
8. Az örömhír az, hogy ez a közvetlen istenkapcsolat már itt és most létrehozható.
9. A szadduceusok feladványában „igazi” halottak szerepelnek, olyanok, akik már régen elhaltak.

32.

Szeresd hát az Urat, Istenedet, egész szívedből, egész lelkedből, egész gondolkodásodból, és minden egész erődből! (12,30).

33.

A 13,1–37 kommentálásához lásd Máté 91/a – 91/k logionjait is.

34.

Mialatt ettek, fogta a kenyeret, megáldotta, megtörte, adott nekik és így szólt: „Vegyétek, ez az én testem!” Aztán fogta a poharat, hálát adott, odaadta nekik, s azok mindnyájan ittak belőle. „Ez az én vérem – mondta nekik –, a szövetség vére, mely sokakért ontatik ki” (14,22–4). [Tm 109.]

a szövetség = az Atya és emberi fiai között létrejövő lényegi azonosulás (vö. Tm 107.)
sokakért = minden reménybeli Fiúért (vö. Jn 10,1–16)

1. Ez egy szimbolikus cselekedet.
2. A kenyér a biológiai élet fenntartásához kell.
3. Az örök életet a mennyei kenyér biztosítja.
4. Az Élet kenyere: Jézus (vö. Jn 6,32–58).
5. Aki ebből a kenyérből eszik, örökké élni fog.
6. Az élő kenyérből bárki ehet (vö. Tm 115., Jn 6,50).
7. Aki eszi az Emberfi húsát és issza vérét, az Jézusban marad, és ő is abban.
(Jn 6,56).
8. A tanítvány olyan lesz, mint a mestere (vö. Tm 109.).

35.

Bizony azt mondom nektek, hogy nem iszom a szőlőtökének gyümölcséből többé addig a napig, amíg az Isten királyságában újra nem ihatok belőle (14,25). [Tm 114.]

(Lásd a János–evangélium 16. és 17. fejezetét is !)

addig a napig = a feltámadásig (vö. Jn 16,22–3)

Isten királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

1. Az Atya királysága nem köthető helyhez, és nem is látható! (Tm 114.).
2. Az Atya királysága már megjelent Jézusban (vö. Tm 27.).
3. A Tizenkettő ezt nem tudta felfogni... (vö. Tm 23., 36., 42.).
4. Kinek kell fejlődnie: a Mesternek vagy a tanítványainak?

Három vendégglion Jánostól Márknak

- Én elmegyek s ti keresni fogtok engem, de vétetekben fogtok meghalni. Ahová én megyek, ti oda nem jöhettek (Jn 8,21). [Tm 58.]
- Gyermekeim, még egy kevés ideig veletek vagyok, keresni fogtok engem, és amiként a zsidóknak már megmondtam, azt most nektek is mondom: Ahová én megyek, ti oda nem jöhettek (Jn 13,33). [Tm 37.]
- Ahová megyek, oda most nem követhetsz, de utólag követni fogsz.
(Jn 13,36b)

Az „ahová” az nem a biológiai halál, mert oda a zsidók is mehetnének. (Mennek is, az országbeli halál – az Isten–telenül leélt élet – végállomásaként.) Az „ahová” = az Élet, Isten Világa. Ide a zsidók nem követhetik, mert nem akarják követni. Az apostolok pedig a más felismerésre térés hiányában nem tudják követni. Ezzel a ténnyel – tetszik, nem tetszik – szembesülni kell. A *tudást* még Simon Péter *lelkessedése* sem pótolhatja (Jn 13,36–8). Az Emberfivel tartásnak egyedül a gondolkodás a garanciája. Péterben *a gondolkodó embert* avatta boldoggá Jézus (vö. Mt 16,17).

Sajnos, végső soron a tanítványok is zsidónak (= következetlen hívőnek) bizonyultak (vö. Tm 42., 43., 44., Mk 4,13; ApCsel 1,6).

36/a

Mindnyájan megütköztök majd bennem, és törbe estek, mert írva van: Megverem majd a pásztort és elszélednek a juhok (14,27).

bennem = státusomban

törbe estek = megtorpantok az úton, megreked a szellemi fejlődésetek

mert írva van = ahogy már megírták egy hasonló eset kapcsán ezt a jelenséget

1. Mi volt Jézus státusa ?
2. Szokott-e Jézus közmondásokat idézni ?
3. Megértheti-e az eseményeket olyasvalaki, aki nem gondolkodik ? (vö. Tm 92.)

36/b

Majd látni fogjátok az Emberfit, amint a Hatalom jobbján ül, s az ég felhőivel eljön ! (14,62). [Tm 112.]

láttni = érteni, felfogni

az ég felhőivel jön = ő is az éghez tartozik, akárcsak a felhők ! (vö. Jn 1,51)

36/c

Menjetekek el az egész világba, s hirdessétek minden teremtménynek az örömhírt: hogy aki hisz és bemeitkezik, megmenekül. De azt, aki nem hisz, el fogják kárhoztatni. (16,15–6).

menjetekek el = miután beleöltöztettek titeket a Magasságból jövő hatalomba (vö. Lk 24,49)

az egész világba = ahová csak tudtok

hirdessétek = szóval és nemes tettekkel

minden teremtménynek = nemzetiségre és nemre való tekintet nélkül

aki hisz = nekem, Jézusnak, aki kinyilatkoztattam a megmentő igéket

bemeitkezik = vízbe és Szellemben (bűnbánat + gondolkodás)

megmenekül = egy olyan lelki- vagy tudatállapotba kerül, mely immanens értelemben „királyságot” biztosít a számára, „odaát” pedig nem megy ítéletre

el fogják kárhoztatni = felmorzsolják az ördögi Rendszer személytelen erői, kárba megy az élete

36/d

Azokat ellenben, akik hittek, a következő jelek fogják kísérni: Nevemmel ördögöket fognak kiűzni, új nyelveken fognak szólni, kígyókat emelnek fel, s ha valami halálos mérget isznak, nem fog nekik ártani, gyengélkedőkre vetik kezüket, s azok állapota megjavul (16,17–8).

(Mt 10,1) (Lásd a Lukács-kommentár 35. logionját is !)

akik hittek = az örömhírnek, s ezáltal istengyermekeké váltak
nevemmel = Emberfiként, hiszen ők is azok lesznek
új nyelveken fognak szólni = teljesen másképp fognak beszélni a Dolgokról
kígyókat emelnek fel = a viperák fajzatait is jó útra terelik
halálos mérget isznak = félrevezető teológiát hallanak-olvasnak

1. Csak arról mondható el, hogy hitt az örömhírnek, aki istengyermekeké vált.
2. Egy istengyermek nemes tetteket visz végbe.
(*Lásd a Máté-kommentár 26/c – d logionját!*)
3. Jézus maga-választotta neve a státusára utalt.

A Lukács–evangélium logionjai

(A Szellemi Hagyaték párhuzamaival.)

1.

A 4,1–13 kommentálásához lásd Máté 1., 2., 3. logionját is.

2.

Az Úrnak Szelleme rajtam, mivelhogy felkent engem, hogy szegényeknek örömet hirdessek. Ő küldött, hogy szabadítást hirdessek a foglyoknak, szemük megnyílását a vakoknak, szabadon engedjem a szétzúzott szívűeket, hogy kihirdessem az Úrnak kedves esztendejét (4,18–9). [Tm 22., 48., 53., 58., 68., 69., 70.]

Lásd az I sz 57/129-et is !

az Úrnak Szelleme rajtam = engem az igaz Isten küldött (vö. Jn 7,28–9)

felkent engem = én vagyok (az egyedüli) mértékadó

szegény = egyedülálló, kivetett, lekezelt, szellemi perifériára szorított kereső személy

fogoly = aki bűnök rabságában vergődik (vö. Jn 8,31–6)

vak = olyasvalaki, aki nem lát, de szeretne

szétzúzott szívű = érzékeny lelkiismeretű személy

az Úr kedves esztendeje = a Nyilvános Működés időtartama, mikor testben jelentheti ki magát (vö. Tm 27.)

1. Hol és mikor kenhette fel az Atya Jézust ?
2. Mi lehetett az elküldés feltétele ?
3. Hol van az Isten királysága ?
4. Szám szerint hány emberhez jöhetett Jézus ? (vö. Tm 22., Jn 10,16).
5. Hogyan mentheti meg őket ?
6. Kik a menthetetlenek ?

3.

Egy próféta sem kedves a maga hazájában (4,24). [Tm 30.]

Jézus itt egy közmondást idéz !

4.

Az igazságot mondom nektek: Izráelben sok özvegyasszony volt... de közülük egyhez sem küldték Illést, csak a szidoni Szareptába, ahhoz az özvegyasszonyhoz. Elizeus próféta idejében is sok poklos volt Izráelben, mégsem tisztult meg senki közülük, csak a szír Námán (4,25–30). [Tm 22., 42., 43., 44.]

Izráel = a zsidók országa

zsidó = következetlen hívő (vö. Tm 42.)

a szidoni Szarepta = Izráel határain kívüli pogány terület

a szír Námán = egy nem zsidó személy

5.

Az 5,20–6 kommentálásához lásd Márk 3. logionját is.

6.

Az egészségeseknek nincs szükségük orvosra, csak azoknak, akik rosszul vannak. Nem azért jöttem, hogy igazságosokat, hanem hogy vétkezőket hívjak, hogy más felismerésre térjenek (5,31–2).

az orvos = Jézus

az általános gyógy mód = a más felismerésre térés

az egészségesek = akik nem éheznek és szomjaznak az igazságot

akik rosszul vannak = az érzékeny lelkiismeretűek

igazságosok = akik a Törvény szerinti megigazulás útját járják

vétkezők = akik tudatlanságukban vagy készakarva megszegik a vallási előírásokat

más felismerésre térés = szembesülés a helyes isten- és világgéppel

1. A nagy többség „egészséges”.
2. Ezek nem érzik szükségét a megmentődésnek, mert biztonságban érzik magukat.
3. Ezt a hamis biztonságérzetet a rossz isten- és világgép okozza.
4. A rossz isten- és világgépet a Sátán sugallatára az egyház rajzolta meg.
5. Az egyház Evilág Urát és teremtőjét szolgálja.
6. Az érzékeny lelkiismeretűek tudják, hogy „itt valami nagyon nincs rendben”.
7. Fejétől búzlik a hal!
8. Jézus csak a vétkezőkkel tud szót érteni.
9. Az „egészségesek” alkalmatlanok az örömhír befogadására.
10. Az „egészségesek” és a vétkezők között lelkületbeli különbség van.
11. A Törvény alapján – erkölcsi-etikai síkon – nem lehet megigazulni.
12. A nagy többség el fog kárhozni. (Lásd a Márk-kommentár 37. logionját!)

7.

Az 5,33–9 kommentálásához lásd Máté 31/a – b logionját is.

8.

Boldogok a szegények, mert övék az Isten királysága (6,20). [Tm 53.]

boldog = jó annak, annak igazán jó, igazából jó annak
az Isten királysága = egy lelki- vagy tudatállapot
szegény = a Szellem által szegény, Lelki szegény

Azokról a kereső személyekről van szó, akik a vallási perifériára szorultak (vö. Tm 15., 22., 48., 53., 68., 69., 70., 76.).

9.

Boldogok, kik most éheznek, mert ki fogják őket elégíteni (6,21a). [Tm 70.]

boldog = jó annak, annak igazán jó, igazából jó annak
éhező = olyasvalaki, aki személyesen érintett

1. Mire éheznek az illető ?
2. Ki fogja kielégíteni őt ? (vö. Tm 109.).

10.

Boldogok vagytok, akik most sírtok, mert nevetni fogtok (6,21b).

[Tm 48., 53., 68., 69., 70.]

boldog = jó annak, annak igazán jó, igazából jó annak

1. Csak az sír, aki elégedetlen a sorsával.
2. Az ilyen ember választ fog keresni az élet nagy kérdéseire.
3. Az igazság szelleme válaszolni fog neki (vö. Jn 14,16–7; 14,26).

11/a

Boldogok vagytok, ha az emberek gyűlölnék titeket, ha kirekesztenek titeket, ha szidnak, s ha neveteket, mint valami rosszat, kivetik, az Emberfiért (6,22). [Tm 68.]

boldog = jó annak, annak igazán jó, igazából jó annak
az emberek = a világ fiai
az Emberfiért = a jézusi státusért

1. Aki istengyermeki státusba kerül, annak Jézuséhoz hasonló sorsa lesz.
2. A jóban és a rosszban is osztozni kell.
3. Egy „király” csak üldözések közepette uralkodhat ! (vö. Jn 15,18–25).

11/b

Örüljete az azon a napon, repessetek, mert nagy a béretek a mennyben. Hiszen ugyanígy cselekedtek a prófétákkal atyáitok (6,23). [Tm 51., 89.]

azon a napon = amikor méltók lettek az istengyermeki státusra
(*Lásd az előző logiont!*)

a bér = az immanens királyság és az örök élet (vö. Mt 19,27 – 20,16; Jn 4,36–8)

próféták = Isten állítólagos küldöttei, akik nélkülözték az atyai felhatalmazást
(*Lásd a 2. logiont és az Isz 57/129-et!*)

atyáitok = elődeitek

1. Az a nap egyszer eljő! (vö. Tm 89.)
2. A mennyben csak egyféle bérezés van! (*Lásd Máténál a 39/b logiont is!*)
3. A prófétákat üldözték, legtöbbjüket meg is ölték.
4. A prófétákban nem volt meg az Élet (vö. Tm 51.).

12/a

Ellenben jaj nektek, gazdagoknak, mert oda van vigasztalásotok (6,24). [Tm 2., 71.]

jaj nektek = semmi esélyetek sincs, rajtatok nem lehet segíteni

gazdag = földi javakban bővelkedő, mammont szolgáló személy

oda van vigasztalásotok = nincs szívetek, amivel fogadni tudnátok azt

1. Hol jár a gazdag ember esze? (vö. Isz 155/50).
2. A földi javakhoz aggodalom, félelem és remény kapcsolódik (vö. Isz 136/221).
3. Hogyan szól a legfőbb parancsolat? (vö. Mk 12,29–30).

12/b

Jaj nektek, kik most beteltetek, mert éhezni fogtok! (6,25a). [Tm 2., 71.]

jaj nektek = semmi esélyetek sincs, rajtatok nem lehet segíteni

beteltetek = földi javakkal

éhezni fogtok = mert nem lesz „szátok” (Pneumátok) a mennyei eledel fogyasztására

1. Mikor és hol fognak éhezni, akik most beteltek?

13.

Jaj nektek, kik most nevettek, mert gyászolni és sírni fogtok! (6,25b) [Tm 2., 71.]

jaj nektek = semmi esélyetek sincs, rajtatok nem lehet segíteni

nevettek = boldogok vagytok

gyászolni és sírni fogtok = elhalt szívetek és hiányzó Pneumátok miatt

14.

Jaj nektek, ha minden ember szépet mond felőletek, mert ugyanígy cselekedtek atyáitok a hamis prófétákkal (6,26). (*Lásd a Máté-kommentár 5 – 14. logionjait is!*)

jaj nektek = semmi esélyetek sincs, rajtatok nem lehet segíteni

minden ember = a világ fiai

atyáitok = elődeitek

hamis próféta = isteni felhatalmazást nélkülöző, hivatalos vagy önjelölt mértékadó

1. Felhatalmazást csak a tudás adhat (vö. Jn 3,11–3).
2. Akinek nincs felhatalmazása, az nem tud igazat mondani.

15/a

Ha csak azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, micsoda kegyelem *van bennetek*? A vétkezők is szeretik azokat, akik őket szeretik. Ha azokkal tesztek jót, akik veletek jót tesznek, micsoda kegyelem lakik bennetek? A vétkezők is ugyanezt teszik (6,32–3). [Tm 13.]

kegyelem = lelkület

15/b

Úgy tegyetek jót, úgy kölcsönözzetek, hogy vissza semmit se várjatok ! Akkor sok lesz a béretek, és a Magasságos fiainak fognak nevezni, mert ő jóságos a hálátlanokhoz és a rosszakhoz is. Irgalmasok legyetek, mint Atyátok irgalmas (6,35c). [Tm 13., 96., 107.]

úgy tegyetek jót = ti, istengyermekek, a nyilvános működés során

úgy kölcsönözzetek = majd, ha lesz miből (vö. Tm 96.)

sok lesz a béretek = annál több, minél inkább így tesztek (Lk 6,38)

a Magasságos fiainak fognak nevezni = rólatok fognak következtetni az igaz Istenre

1. Nemes tetteket csak istengyermekként lehet véghez vinni.
2. Csak az kölcsönözhet, akinek van pénze.
3. Ez a pénz egy el nem avuló erszényben van (Lk 12,33b)
4. Hol található ez az erszény ? (Tm 2., 71.)

16.

A tanítvány nincs a tanító felett. Mindenki olyan lesz, mikor helyreigazítják, mint a tanítója (6,40). (Tm 109.)

a tanítvány = Fiú-aspiráns, lett legyen férfi vagy nő (vö. Tm 115.)

a tanító = Jézus

mikor helyreigazítják = a teljes megvilágosodás napján (vö. Tm 89.)

17.

Miért hívtok így engem: Uram ! Uram ! ha nem teszitek meg, amit mondok? (6,46).

Jézus itt a más felismerésre térést kéri számon !

18.

A 7,1–10 kommentálásához lásd Máté 27. logionját is.

19.

A 7,24–30 kommentálásához lásd a Szellemi Hagyaték 45. és 79. logionját is.

20.

Így kapta meg igazolását a bölcsesség, összes gyermekeitől (7,31–5).

Magatartásukból következtetni lehet az eszükre...

21.

A magvetőről szóló példabeszéd. [Tm 8.]

22.

A 8,10 kommentálásához lásd Máté 49/a logionját és Márk 10/a logionját is. [Tm 62.]

23.

Térj vissza házádba, s beszélj el ott mindazt, amit Isten tett veled (8,39).

A Fiú semmit sem tehet magától... (vö. Jn 5,19).

24.

Ne sírjatok! Nem halt meg, hanem szunnyad (8,52).

szunnyad = csak biológiailag halt meg, a Pneumája még újraéleszthető

25.

Hát ti kinek mondtok engem? – kérdezte tőlük. Megszólalt Péter: „Az Isten Felkentjének”. Ő erre keményen rájuk parancsolt, hogy ezt senkinek meg ne mondják (9,18–21).

26.

Az Emberfinek sokat *kell* szenvednie, s *kell*, hogy a vének, főpapok és írástudók elves-
sék őt a próbán, majd megöljék, de a harmadik napon fel fog támadni (9,22).
[Tm 66.]

Emberfi = Jézus maga választotta neve, mely a státusára utal
kell = elkerülhetetlen, itt, a Sötétség és Hazugság Birodalmában
vének, főpapok, írástudók = formális tekintélyek

próba = a hagyományos isten- és világkép alapján való megítélés, az egyetemes üdv-történetbe való beilleszthetőség mérlegelése

27.

A 9,23–7 kommentálásához lásd Máté 64. logionját is.

28.

Óh, hitetlen, kifícamodott nemzedék, meddig leszek még veletek, és meddig kell hordoznom titeket? (9,41).

hitetlen = Jézus szavainak nem hívó, tetteiből jó következtetést le nem vonó

kifícamodott = használhatatlan az Úton járásra

meddig leszek még veletek = vajon van-e értelme a tanítgatásnak

meddig kell hordoznom titeket = beköszönt-e egyáltalán az önállóság korszaka

29.

A 9,46–8 kommentálásához lásd Máté 67. logionját is.

30.

A 9,57–8 kommentálásához lásd a Szellemi Hagyaték 87. logionját is.

31.

Egy másikhoz így szólt: „Kövess engem !”. De az így felelt: „Engedd meg, hogy előbb elmenjek, s eltemessem az atyámat”. De ő ezt mondta neki: „Hagyd a holtakra, hogy eltemessék halottaikat. Te meg eredj és vidd szét az Isten királyságának hírét”. (9,59–60).

kövess engem = gyere velem, és tanulj el tőlem: hogyan lehetsz királlyá

holt = csak biológiailag élő, a Pneumát nélkülöző személy

halott = olyasvalaki, aki úgy halt meg, hogy nem hozta létre a Pneumáját

1. Jézus a Tizenkettőn kívül másokat is szeretett volna beemlíteni tanítványai sorába.
2. Nem mindenki követte első szóra Jézust.
3. A júdaizmusban igen hangsúlyos a holtak tisztelete.
4. Az illető csak be akarta tartani a magától értetődő ősi hagyományt.
5. Jézus olyan választ adott neki, ami megbotránkozást keltett az emberekben.
6. Jézus nem törekedett népszerűsége. (Lásd a 14. logiont!)
7. A halottakkal már nincs mit kezdeni.

32.

Megint más szólott: „Követni foglak uram, de engedd meg, hogy előbb búcsút mondjak az otthoniaknak”. Jézus ezt felelte: „Senki sem alkalmas az Isten királyságára, aki, miután kezét az eke szarvára tette, hátratekint” (9,62).

33/a

A 10,1–12 kommentálásához lásd a Szellemi Hagyaték 13. és 74. logionját is.

33/b

...és az úton senkit se köszöntsetek (10,4b).

köszöntés = tisztelgés mások formális tekintélye előtt

Az útkészítőként előreküldött tanítványoknak azért nem volt szabad köszönteniük senkit, mert az ő tekintélyük valódi, hiszen tudáson alapul. Ők már tudják, hogy Jézusban eljött az Isten királysága.

34.

Aki rátok hallgat, énram hallgat, Aki titeket elvet, engem vet el. Aki pedig engem vet el, azt veti el, aki küldött engem (10,16).

[Tm 109.] (Mt 18,5; Mk 9,37; Lk 9,46–8)

35/a

Visszatért a Hetvenkettő s örömmel beszéltek: „Uram, a te neved által még az ördögi szellemek is alánc vannak vetve”. Ő azonban ezt felelte nekik: „Figyeltem a Sátánt, amint villámként esett alá az égből. Lássátok, fennhatóságot adok nektek, hogy kígyókon és skorpiókon s az ellenség minden hatalmán tapossatok, úgyhogy semmi sem fog nektek ártani. De ne annak örüljete, hogy a szellemek alátok vannak rendelve, annak örüljete, hogy a nevetek a mennyekben be van írva” (10,17–20).

(Lásd a Márk-kommentár 36/d logionját is !)

a te neved által = Isten emberi Fiára hivatkozva (vö. Mt 10,1)

a Sátán = a júdaizmus bírői istenképe szerint egy mennyben levő ügyvéd, aki jogosan teheti próbára az embert

villámként esett alá az égből = fényesen beigazolódott, hogy ez nincs így; ő Gonosz

lássátok, fennhatóságot adok nektek = akkor, ha ti is Isten emberi Fiaivá váltok

kígyókon és skorpiókon = azokon, akik halálosan mérgező teológiát marnak belétek

de ne annak örüljete... = mert ez *a lelkiület* eltorzulásához vezethetne (vö. Lk 9,54–6)

nevetek a mennyekben be van írva = odafent már számon tartanak benneteket

1. A villám nem tud visszamenni az égbe...

35/b

Abban az órában, a szent Szellemtől indítva ujjongott: „Vallást teszek melletted Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy te ezeket a bölcsek és eszesek elől elrejtetted, a kiskorúaknak azonban leleplezted. Valóban, Atyám, így találkozott az a te tetszéseddel. Mindent átadott nekem az én Atyám. Senki sem ismeri, ki a Fiú, csak az Atya, és hogy ki az Atya, csak a Fiú, és aki elől a Fiú a leplet el akarja vonni” (10,21–2).

[Tm 3., 4., 62.]

abban az órában = a Hetvenkettő beszámoló idején

a szent Szellemtől indítva = logikusan kikövetkeztetve

a bölcsek és eszesek = a formális tekintélyek, akiknek a felhatalmazása „emberektől van”, és akik egymásnak adják a dicsőséget (vö. Jn 5,41–4)

a kiskorúak = a kérdező-kereső emberek, akik újjászülettek, más felismerésre tértek

mindent = minden tudást, amit a homo sapiens felfoghat (vö. Jn 3,35)

1. A Fiú valakiket fel akar világosítani mindenről (vö. Tm 109.).
2. Ki ez a Fiú? (vö. Jn 8,35–6)
3. Hol van ez a Fiú?
4. Mikor találkozhatunk vele?
5. A kinyilatkoztatás titkait nem lehet tölcserrel beletölteni az emberek fejébe.
6. A kinyilatkoztatás vételéhez kell egy „értő érzékszerv”.
7. Kik elől lehet csak elvonni a leplet? (vö. Tm 70.).

35/c

Ezután hátrafordult a tanítványaihoz és külön ezt mondta nekik: „Boldog az a szem, amely azt látja, amit ti láttok! Mert azt mondom nektek, hogy sok próféta és király akarta látni, amit ti láttok, de nem látta meg, hallani, amit hallotok, de nem hallotta meg” (10,23–4).

a tanítványaihoz = a Tizenkettőhöz

a szem = a belső fül, a szív, az értő érzékszerv, a lelkület, mely az agyban fejlődik ki
láttni, hallani = felfogni, érteni

próféta = Isten állítólagos szócsöve, tolmácsa

király = egyeduralkodó, törvényhozó, bíraskodó, önjelölt hatalmasság

1. A Tizenkettő mindegyike Fiú-aspiráns volt.
2. Egy Fiú-aspiránsnak már alakulgat a „szeme”.
3. Az önjelölt mértékadók vakok.
4. Egy vak nem láthat semmit.

36.

Márta, Márta, sok mindenre van gondod, és az zaklatottá tesz. De kevés a szükséges, valójában csak egy. Mária a jó részt választotta, és azt el nem veszik tőle (10,38–42).

[Tm 20d.]

a szükséges = énünk életre nemzése (vö. Tm 115.)

1. Saját nyugalmunkat csak mi magunk teremthetjük meg!
2. Lelki békénk egy választáson múlik.
3. Egy a fontos: a királlyá levés (vö. Tm 82a, Mt 6,33).

37.

A 11,1–4 kommentálásához lásd Máté 20. logionját is.

38.

Azt mondom nektek: kérjétek és adni fognak nektek, keressetek és találni fogtok, zörgetetek és megnyitvatnak majd nektek. Mert mindenki kap, aki kér, talál, aki keres, és a zörgetőnek meg fognak nyitni... Ha tehát ti, akik rosszak vagytok, jó dolgokat tudtok adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább fog mennyből való Atyátok szent Szellemet adni azoknak, akik tőle kérik (11,9–13). [Tm 1., 40., 57., 95.]

(Lásd a 84. logiont is!)

nektek = Fiú-aspiránsoknak

aki meg fog nyitni = az Atya

rosszak vagytok = az emberben alapvetően egy sátáni program munkál
(vö. Jn 8,41–44).

mennyből való Atyátok = aki csupa szeretet, mert csak-jó, „de” és „ha” nélkül
a szent Szellem = az Ész, az Értelem (vö. Tm 40.)

1. A keresők nagyon kevesen vannak (vö. Tm 22.).
2. Nekünk nem a megmenekültek számával kell foglalkozni (vö. Lk 13,23–4).
3. A kérés, keresés és zörgetés szellemi síkon történik (vö. Tm 95.).

39.

Elpusztul minden királyság, amely önmagával meghasonlik, ház a házra dől benne. Ha a Sátán meghasonlik önmagával, hogyan áll majd meg királysága? Mert azt mondjátok, hogy én Belzebubbal üzöm ki az ördögi szellemeket. Na, ha én Belzebubbal üzöm ki az ördögi szellemeket, fiaitok kivel üzik ki? Ezért ők lesznek bíraitok. Ha pedig Isten ujjával üzöm ki az ördögi szellemeket, akkor már el is jött hozzátok az Isten királysága. Ha a felfegyverzett erős vitéz védi udvarházát, békességben van a vagyona. De ha nálánál erősebb törne rá és legyőzné, az el fogja venni teljes fegyverzetét, amelyben bízott, és a tőle elvett martalékot széjjel osztja. Aki nincs velem, ellenem van, és aki nem gyűjt velem, széjjelszór (11,14–23). [Tm 34., 99.]

(Lásd a Máté-kommentár 44/a logionját is!)

királyság = Isten Országá, illetve a Sátán Országá, tehát egy belsőleg homogén egység
ház = az ember lelke, legbenső valója, az éne, a személyisége

ők lesznek bíraitok = ítéletet fognak mondani rólatok

Isten ujjával üzöm ki... = a bennem lévő, tudással felvértezett lélek erejével

az Isten királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

a felfegyverzett erős vitéz udvarháza = a Sátán által megszállt ember lelke, mely megosztott, s így sötét (vö. Tm 61.)

a nálánál erősebb = Isten egy emberi Fia vagy Leánya

1. Homogén lelkületre kell szert tenni, különben elbukunk (vö. Tm 15., 21., 22., 26., 29., 46., 48., 60., 61., 90., 107.).
2. Jézus feltételezi, hogy az utókor majd folytatja az ördögűzést, az ő nevében.
3. Ha Jézus az ördöggel cimborál, akkor ez a majdani tevékenység lehetetlen lesz.
4. El lehet venni az erős vitéz teljes fegyverzetét (vö. Izaiás 49,24–5).
5. A megszállt emberekből ki lehet űzni az ördögöt.
6. Ez csak Jézus nevében (státusában), tehát: Fiúként vihető végbe.

40.

A 11,24–6 kommentálásához lásd Máté 46. logionját is.

41.

Boldog a méh, amely téged hordozott, és boldogok az emlők, melyeket szoptál. Ő azonban ezt felelte: „Bizonyára azok boldogok, akik hallják és megőrzik az Istennek beszédét”. (11,27–8). [Tm 80.]

boldog = jó annak, annak igazán jó, igazából jó annak

hallják = felfogják (az eszükkel)

megőrzik = annak értelmében cselekednek

1. Aki méltó a „boldog” jelzőre, az büszke lehet magára.
2. A Szellemi Hagyatékban Jézus „áldottra” pontosítja a „boldogot” (vö. Tm 80.).
3. A bekiabáló tkp. azt mondja: „Erre az emberre büszke lehet az anyja”.
4. Ez a kijelentés természetesen dicséret a fiú számára is.
5. Az Emberfi nem teregeti ki a családi szennyest, ehelyett egy általános érvényű dolgot mond.
6. A szóban forgó logionban az édesanyja is benne lehetne.
7. A bekiabáló asszony benne van a jelzett körben.
8. Ez az asszony – ott és akkor – Jézus édesanyjává lépett elő, a Lk 18,29–30 értelmében.
9. Jézus – ott és akkor – kapott egyet a „százannyi” anyából.
10. Jézus édesanyja azt gondolta, hogy a fia nincs magánál (vö. Mk 3,21).
11. Mária nem volt büszke magára, így nem is lehetett „boldog”.
12. Jézus nem hagy kétséget afelől, hogy igazi anyjának Istent tekinti (vö. Tm 102.).
13. Ez az Élet-adó anya büszke a fiára: „Te vagy az én szeretett Fiam, benned van győnyörűségem! (Mk 1,11).
14. Jézusnak csak ez számított!
15. Jézus kétszer születettnek vallotta magát (vö. Isz 172b/207).

42.

Senki sem gyűjt azért mécses, hogy valami rejtett helyre tegye, azért sem, hogy a véka alá helyezze, hanem, hogy a mécslábra állítsa, hogy a belépők lássák sugárzását. A test mécsese a szemed. Ha szemed *egyszerű*, egész tested világos, de ha rossz volna szemed, egész tested sötét lesz. Nézz utána, hogy a benned levő világosság sötétséggé ne váljék. Ha tehát tested egészen világos, és nincs benne sötét rész, oly világos lesz mindenestől, mintha egy mécses sugaraival megvilágítana téged (11,33–6). [Tm 23., 32., 49., 61.]

a test = olyan pszichoszomatikus egység, amelyben még benne van a kicsírázni képes Pneuma-mag

a szem = a „másik” fül, a szív, az értő-érzékszerv, mely az agyban van

az egyszerű szem = a homogén lelkület (vö. Tm 61.)

a rossz szem = a megosztott lelkület, mely törvényszerűen a sötétség felé tendál

nézz utána = legyen gondod rá

a benned levő világosság = az Élet-képes Pneuma-mag

sötétséggé ne váljék = el ne haljon

ha tehát tested egészen világos = mert homogén lelkület van benned

1. A kicsírázni képes Pneuma-magot alanyi jogon birtokolja a homo sapiens.
2. Erről a Kincsről nem minden ember tud (vö. Tm 110.).
3. Ez az Élet-adó mag el is sorvadhat.
4. Csak a teljesen homogénná vált lélek tud fényel telítődni.
5. Jézus követésének a totális önmegtagadás a feltétele (vö. Mt 16,24).
6. A megvilágosodott ember egy „fénylény” (vö. Tm 23.).
7. A fénylények fényből születnek, fényből vannak és a fény élteti őket (vö. Tm 49.).
8. A fény a megvilágosodott ember belsejéből tör elő.
9. A királyság bennünk van, és nem is lehet máshol (vö. Lk 17,20–1).
10. A megvilágosodott emberről sugárzik a fény.
11. A megvilágosodott emberre rá van írva, hogy ő az Atya fia (vö. Tm 2.).

43.

Na, ti farizeusok is megtisztogatjátok a pohárnak vagy a tányérnak külsejét, de a belsőtök hemzseg a ragadozástól és rosszaságtól. Esztelenek ! Nem ugyanaz készítette-e a belsőt is, aki a külsőt készítette? Ne így cselekedjete. A bennlevőket adjátok könyöradományak, s egyszerre mindenitek tiszta lesz (11,39–41). [Tm 90.]

(Lásd az *Izlám hagyomány* 109/53 és 114/61 logionját is !)

farizeus = formális tekintély, mértékadó személyiség

pohár vagy tányér = az ember lelke, azaz egy olyan „edény”, ami képes felfogni a Dolgokat, s így teljesen megtelni szent Szellemmel (vö. Tm 61.)

belsőtök hemzseg

a ragadozástól és a rosszaságtól = valójában világi vágyak mozgatnak titeket

a külső = a látszat, az a kifelé mutatott kép, amit mi magunk teremtünk meg; az imázs

a bennlevőket adjátok könyöradományak = irgalomból cselekedjete !

44.

Jaj nektek, farizeusoknak, mert tizedet adtok a köményből, a rutából és mindenféle főzelékből, de elmellőzitek az ítéletet és az Isten szeretetét. Ezeket meg kellene tennetek, amazokat el nem hanyagolnotok (11,42).

jaj nektek = semmi esélyetek sincs, rajtatok nem lehet segíteni

ítélet = következtetés levonása egy gondolkodási folyamat során

az Isten szeretete = a szellemben és igazságban való imádás (vö. Jn 4,23–4)

45.

Jaj nektek, farizeusoknak, mert a zsinagógákban az első ülést és a piacokon a köszöntéseket szeretitek (11,43).

köszöntés = tisztelgés a formális tekintély előtt, a (nem létező) tudás előtti meghajlás

Aki abban a hiszemben van, hogy ő tudós ember, az nem válik keresővé, így nem is fog találni.

46.

Jaj nektek, mert olyanok vagytok, mint a felismerhetetlen sírok: az emberek rajtuk járnak, de nem tudnak róla (11,44).

*Csak azért mennek utánatok, mert nem tudják, hogy halottak vagytok !
(Isz 80/50,2).*

47.

Jaj nektek is, törvénytudóknak, mert nehezen hordozható terheket raktok az emberekre, de ti magatok ujjatokkal sem érintitek *a terheket* (11,46). [Tm 38., 91., 103.]

(Lásd a Máté-kommentár 82/a logionját is !)

törvénytudó = a mózesi rendeleteket magyarázó és továbbfejlesztő személy; „igazságos”
nehezen hordozható teher = a mindennapi életet aprólékosan szabályozó előírások
„a” teher = a törvénytudók feladata, vagyis az istenes dolgokon való gondolkodás

1. Vannak nehezen hordozható terhek, és olyanok is, amik könnyűek (vö. Tm 91.).
2. Az emberek inkább a nehezeket hordozzák.
3. Az emberek a könnyű terhet másokra bizzák.
4. Aki törvényhozással és bíraskodással foglalkozik, az menthetetlen.
5. Jézus szerint még a júdeai vallási arisztokrácia sem tartja be a törvényt.
(vö. Jn 7,19b).

48.

A 11,47–8 kommentálásához lásd Máté 89. logionját is.

49.

A 11,52 kommentálásához lásd a Szellemi Hagyaték 38. logionját is.

(A Lukács–evangélium 12. fejezete a mátéi Hegyi beszédhez hasonlóan különböző mondanivalójú logionok halmaza. A mondások sorrendje nem a jézusi logikára utal, sokkal inkább szerkesztői összeállásra.)

50.

Minden dolgról lehull egyszer a lepel, akárhogy leplezzék is, nincs elrejtett dolog, amely utóbb ismertté nem válnék (12,2). [Tm 4.]

51.

Úgy szólok hozzátok, mint barátaimhoz: Ne féljetez azoktól, akik a testet megölik, s azon túl többet nem tehetnek veletek. Megmutatom nektek, kitől féljetez. Féljetez attól, akinek azután, hogy megöl, hatalma van arra, hogy a gyehennára vessen. Igen... Azt mondom nektek, ettől féljetez (12,4–5). [Tm 55., 59.]

Jézus barátai = azok, akik megteszik azt, amit parancsol nekik (vö. Jn 15,14)

azok, akik a testet megölik = az emberek fiai, evilág szolgálói

azután, hogy megöl = országbeli értelemben

gyehenna = evilág, „a külső sötétség”, ahol csak sírva és fogcsikorgatva lehet élni

akinek hatalma van arra,

hogy a gyehennára vessen (bárkit) = Evilág Ura és teremtője, a Sátán

ettől féljetez = tudniillik: az országbeli haláltól

1. A Sátán személyes létező.
2. Evilág Ura a saját Birodalmában tartózkodik.
3. Hatalma van felettünk.
4. Őt nem lehet megölni.
5. Félni kell tőle.

(Mindaddig, amíg Jézushoz hasonlóan le nem győztük őt magunkban, vö. Tm 99.).

52.

Ugye, hogy öt verebet árulnak két fillérért? Mégis közülük egyet sem felejt el az Isten. A ti fejetez meg még a haja szála is mind számolva vannak. Ne féljetez ! Különbek vagytok, mint sok veréb (12,6–7).

vagytok = lesztek, lehettek

1. A Gondviselés csak az istengyermekek viszonylatában tud működni !

53.

Azt mondom nektek, hogy az Emberfi mindenki mellett vallást fog tenni az Isten angyalai előtt, aki mellette vallást tesz az emberek előtt. De azt, aki engem az emberek előtt megtagad, Isten angyalai előtt meg fogják tagadni (12,8–9). [Tm 89.]

az Isten angyalai = a megértés segítői, a kinyilatkoztatás hordozói, égi tolmácsok

vallást tesz mellette = aki Jézushoz hasonlóan elindul a Fiúvá válás útján
(vö. Mt 7,21)

54.

Mindenkinek, aki az Emberfi ellen szót emel, el fogják engedni azt, de annak, aki a szent Szellem ellen szól káromlást, nem fogják azt elengedni (12,10). [Tm 43.]

55.

Ha a zsinagógák, fejedelmek, hatóságok elé visznek majd titeket, ne legyen amiatt gondotok, hogy mivel védekezzetek, vagy mit szóljatok, mert a szent Szellem abban az órában meg fog titeket tanítani arra, amit mondanotok kell (12,11-2).

a szent Szellem = az Ész, az Értelem, a Logosz

56.

„Tanító, mondd meg a testvéremnek, ossza meg velem az örökséget.” Ezt felelte neki: „Ember, ki tett engem fölétek bírónak vagy osztónak?” (12,13-4). [Tm 73.]

1. Jogos volt-e a kérdés ?
2. Az osztó igazságosság nem Jézus asztala.
3. Miért nem ?
4. Kik szakosodnak az osztó igazságosságra ?
5. Az Atya fiainak milyen igazságosságot kell keresniük ? (vö. Mt 6,33).
6. Miért nem akar Jézus bírónak válni ?
7. Jézus a legegyszerűbb jogi esetet sem vállalja fel !
8. Ki tehetne volna Jézust osztóvá ?
9. Az Atya nem tette azzá.

Ez az élet-világ az igazságtalanságra épül, itt tehát nem lehet rendet tenni, s nem is érdemes ezen fáradozni. Jézus nem egy önjelölt társadalmi reformer (mint pl. Bemerítő János), és nincs is felhatalmazása arra, hogy ilyen értelmű igazságosságot szolgáltatson. Nem ezért „jött”, és nem is ezért küldték... Ő az Isten igazságosságát szemléltette és gyakorolta. A bírászkodás a hivatalos mértékadók kedvenc foglalatossága, ám ők is csak a tulajdonképpeni feladatuk helyett gyakorolják azt (vö. Mt 23,2). Jézus a homogén lelkületét félti, mert az effajta igazságszolgáltatás más embert csinálna belőle.

57.

Vigyázzatok, tartózkodjatok minden kapzsiságtól, mert senkinek sem abból támad az Élete, amiből feleslegesen sokja van, nem a vagyona adja az Életet (12,15).

[Tm 2., 71.]

az Élet = az igazi, az örök

58.

Az esztelen gazdagról szóló példabeszéd kommentálásához lásd a Szellemi Hagyaték 63. logionját is.

59.

Ne aggodalmaskodjatok lelketekért, hogy mit egyetek, se testetekért, hogy mivel öltöztessétek. Mert a lélek több az eledelnél, és a test az öltözetnél... Azt se kérdezzétek, hogy mit egyetek, mit igyatok, s félelem és remény közt ne lebegjete. Mert mindezek után csak a világ fiai törekednek: a ti Atyátok tudja, hogy ezekre szükségetek van. Ellenkezőleg: az ő királyságát keressétek, ama dolgokat majd hozzáadják nektek a királysághoz. Ne félj kis nyájacska, mert Atyátok úgy látta helyesnek, hogy a királyságot nektek adja (12,22–32).

[Tm 22., 35., Jn 10,16; Isz 132/113]

a lélek több az eledelnél = nem azért élünk, hogy együnk

És: nemcsak kenyérral él az ember (vö. Mt 4,4)

és a test az öltözetnél = nem a ruha teszi az embert (vö. Tm 35.)

a királyság = egy lelki- vagy tudatállapot

kis nyájacska = a világtörténelem során fellépő Fiúk és Leányok (vö. Jn 10,16)

1. Gondviselés csak az istengyermekek számára van !

60.

Adjátok el vagyonotokat, és adjátok oda könyöradományul ! Szerezzetek magatoknak el nem avuló erszényeket, ki nem fogyó kincset a mennyekben, ahová tolvaj nem fér, és ahol moly meg nem rágja. Mert ahol a kincsetek, ott lesz a szívetek is (12,33–4).

[Tm 44., 96.]

el nem avuló erszények = a királyság biztosította korlátlan lehetőségek (vö. Tm 82.)

ki nem fogyó kincs = a létrehozott Pneuma

a mennyekben = szellemi síkon, az isteni szférában

a szív = az ember lelke, legbenső valója, ő maga

1. Pusztán a vagyon szétoztásával nem lehet megszerezni a kincset.
2. Ki képes szétoztani a vagyonát ? (vö. Lk 18,22–3)
3. Csak az, aki már megszerezte az el nem avuló erszényeket ! (vö. Tm 110.)
4. Hogyan lehet szert tenni rá ? (vö. Tm 110.).
5. A lélek az agyban van.
6. A kincseskamra a szív ! (vö. Tm 44.).

61/a

Derekatok felővezve legyen, és lámpásotok égjen ! (12,35).

[Tm 104.]

a lámpás = a „szem”, a „másik” fül, a Pneuma

61/b

Ti meg azokhoz az emberekhez legyetek hasonlók, akik urukat visszavárják. Ezeknek arra van gondjuk, hogy bármikor kerekedik is fel uruk a menyegzőből, amikor eljő és kopogtat, tüstént megnyissanak neki. Boldogok azok a rabszolgák, kiket az úr, amikor megjő, ébren talál. Bizony azt mondom nektek, hogy körülkötöti magát, asztalhoz fekteti

őket, hozzájuk lép és felszolgál nekik. Akár a második, akár a harmadik órváltáskor jönne is meg, ha úgy találja őket, boldogok azok. Azt pedig tudhatjátok, hogy ha a gazda ismerné az órát, hogy mikor jó el a tolvaj, nem hagyná neki átvájni a házát. Ti is legyetek arra készen, hogy amely órában nem gondoltátok, akkor jön el az Emberfi (12,36–40). [Tm 20., 104., 114.]

ti = Fiú–aspiránsok

boldog = jó annak, annak igazán jó, igazából jó annak

rabszolga = olyasvalaki, aki csak azért van, hogy másokat kiszolgáljon

amely órában nem gondoltátok = meglepetésszerűen, váratlanul

az Emberfi = a bennünk lakozó istengyermek (vö. Tm 71.)

61/c

Ki hát akkor a hűséges és eszes sáfár, kit ura cselédjei fölé azért helyez, hogy a kellő időben kiadja nekik a lisztrészüket? Boldog az a rabszolga, akit ura, mikor megjő, így cselekedve talál. Igazán mondom nektek, minden vagyona fölé fogja állítani. De ha az a rabszolga így szól szívében: Késik még uram az eljövettel, és verni kezdi a légé-nyeket és rabszolgákat, eszik, iszik és részegeskedik, majd egy napon, amelyen nem várja, egy órában, melyről nem tud, megérkezik annak a rabszolgának az ura és kettévágatja azt, a részét meg a hitetlenek közt osztja ki (12,42–6).

(Lásd a Máté–kommentár 91/k logionját is !)

rabszolga = olyasvalaki, aki csak azért van, hogy másokat szolgáljon (vö. Mt 20,26–8)

a hűséges és eszes sáfár = aki szívvel–lélekkel és örömmel végzi a dolgát

az úr = az Atya

a cselédek = mindazok, akiket az Atya vonz (vö. Jn 6,43–4)

a kellő időben = az az időszak, amikor a nyilvános működés sora rajta van

a lisztrész = a mennyei kenyér alapanyaga

boldog = jó annak, annak igazán jó, igazából jó annak

mikor megjő = amikor a szent Szellem teljesen eltölti a sáfár lelkét

minden vagyona fölé állítja = uralkodóvá, királlyá teszi őt (vö. Tm 1.)

így szól szívében = elhitei magával

késik még az uram = ráérek még a Dolgokra

részegeskedik = eltelik a világ javaival

részét a hitetlenek közt osztja ki = nem nyer felhatalmazást

1. Mi is lehetünk hű és eszes sáfárok !
2. Az ilyen felismeri a maga idejét.
3. Ezt az időt a nyilvános működésre szánja.
4. Ha így tesz, akkor meg fog érkezni hozzá az ura.
5. Aki nem készül az érkezésére, az evilág szolgájává válik (vö. Jn 8,34).
6. Akit kettévágatnak, az meghal (országbeli értelemben).

61/d

Az a rabszolga, aki ismerte urának akaratát, de nem készítette azt el, illetőleg nem tette meg, sok verést kap, aki ellenben nem tudta, de verésre méltó dolgokat tett, kevesebb ütést kap. Mindenkitől, akinek sokat adtak, sokat fognak követelni, többet fognak elkérni attól, akinél sokat tettek le (12,47–8).

62/a

Tüzet vetni jöttem a földre, s mennyire szeretném, ha az már lángra lobbant volna!
(12,49). [Tm 9., 15.]

a tűz = lángoló vita, szenvedélyes eszmecsere, heves összeszólalkozás (vö. Jn 6,52)

a föld = a királyság kiterjedésének színtere (vö. Tm 114.)

1. Eredményt csak a (világ-) nézeteltérések hozhatnak.

§

Be kell még merülnöm egy bemerítkezéssel, és micsoda szorongás fog el, amíg az beteljesedik (12,50).

kell = elkerülhetetlen

A logion megfogalmazásakor Jézus már túl volt a „vízbe és Szellembé” való merülésen, ez tehát egy szenvedésbejelentés, mely két összefüggő mondás közé ékelődött.

62/b

Úgy vélitek, azért jöttem, hogy békét hozzak a földre? Nem azért, hanem hogy meghasonlást. Mert mostantól kezdve ott, ahol egy házban öten vannak, meghasonlanak: három kettő ellen és kettő három ellen lesz, apa a fiúval hasonlik meg, és fiú az apával, anya a leányával és leány az anyjával, anyós a menyével és meny a napával (12,51–3).

[Tm 15.]

1. Miért gondolhatják azt az emberek, hogy Jézus békét hozott?
2. Vajon miért akar Jézus konfrontációkat? (*Lásd a 62/a logion!*)

63/a

Ti, ha azt látjátok, hogy napszállta felől felhő kél fel, mindjárt azt mondjátok, hogy eső támad, és úgy is lesz. Ha a déli szél fúj, azt mondjátok, izzó hőség jön, és úgy történik. Képmutatók, a föld és ég arculatának megvizsgálásához értetek, hogy lehet, hogy ennek az időpontnak próbáját nem keresitek? (12,54–6). [Tm 42., 44., 92.]

ti = az ellenfelek

képmutató (itt) = olyasvalaki, aki azt állítja, hogy nem képes felismerni Jézus státusát
ennek az időpontnak a próbája = a jelen történéseinek okát és célját

1. Jézus státusát nem mindenki ismerte fel.
2. E státus felismeréséhez jó következtetéseket kell levonni (vö. Jn 3,2).
3. Helyes következtetéseket csak az tud levonni, aki gondolkodik az eseményeken.
4. Aki ért az ég és föld arculatának megvizsgálásához, annak van esze.
5. Az emberek az égvilágon mindennel foglalkoznak, csak azzal nem, amivel kéne.

63/b

Miért van, hogy magatoktól nem ítéletek meg azt, ami az isteni igazságosság rendjéhez tartozik? (12,57).

[Tm 92., 110.]

64/a

Hasonló az eset, amikor az ellenfeleddel a fejedelem elé mégy. *Még ameddig az úton vagy* vele, *fáradj* azon, hogy megszabadulj tőle, hogy a bíróhoz ne hurcoljon téged, a bíró át ne adjon a poroszlónak, és a poroszló tömlőcbe ne vessen. Azt mondom neked, hogy ki nem jössz onnan, amíg az utolsó fillérig meg nem fizeted (*a hanyagságod árát*) (12,58–9).

[Tm 41., 57.]

még a meddig az úton vagy = a biológiai élet aktív szakaszában

fáradj = vesd be az összes energiádat

a tömlőc = a biológiai halál időtartama

a hanyagság ára = ki kell várni az általános feltámadást

64/b

Abban az időben érkeztek oda némelyek, hogy hírt hozzanak neki azok felől a galileaiak felől, akiknek vérét Pilátus áldozataikkal elegyítette. „Úgy gondoljátok – szólította meg őket –, hogy ama galileaiak az összes galileabelieknél vétkesebbek voltak, mert ezeket szenvedték? Nem voltak. Sőt, azt mondom nektek, hogy ha más felismerésre nem tértek, ti is hasonlóképpen elvesztek. Vagy arról a tizennyolcra, kikre Silóámnál a torony ráesett és megölte őket, azt gondoljátok, hogy őket több vétek adóssága nyomta, mint az összes Jeruzsálemben lakókat? Nem nyomta. Azt mondom nektek, hogy ha más felismerésre nem tértek, mindannyian hasonlóképpen elvesztek” (13,1–5).

más felismerésre térés = a végső kérdésekkel való szembenézés

hasonlóképpen = még a Pneuma létrehozása előtt

1. Aki nem tér más felismerésre, az nem tudja létrehozni a Pneumáját.
2. Az embert csak a saját Pneumája mentheti meg (vö. Tm 71.).
3. Pneuma hiányában országbeli halált hal, azaz sírva és fogcsikorgatva fog élni.
4. Az országbeli halált a biológiai halál zárja le, amely csak az általános feltámadással ér véget.

*Ha az ember újra és újra elutasítja a Dolgokkal való szembenézést, akkor sohasem fogja létrehozni azt a közvetlen istenkapcsolatot, mely megmenti őt az országbeli haláltól. Ez esetben teljesen mindegy, hogy életének mely szakaszában, s hogy miképpen halálozik el, hiszen így is, úgy is Pneuma nélkül távozik. Márpedig a tét nem más, mint *prae-existens* énünk életre nemzése (vö. Tm 71.).*

Ennek elmulasztása akkora tragédia, hogy azt semmiféle sorscsapás nem képes fokozni. Jézus szerint az emberek üresen (= Pneuma nélkül) jönnek a világra, és arra törekednek, hogy üresen is távozzanak (vö. Tm 27.). Mivel ez „sikerül” is nekik, kár sopánkodni az exitus hogyanján...

64/c

Egy embernek a szőlőjébe ültetve volt egy fügefája. Elment, kereste a gyümölcsöt rajta, de nem találta. Megmondta hát a vincellérnek: Már három éve járok s keresek gyümölcsöt ezen a fügefán, de nem találok. Vágd ki hát, minek foglalja hiába a földet. De az így felelt neki: Uram, hagyd meg még ez évre, amíg körülkapálom, trágyával megszórom, hátha jövőre gyümölcsöt terem. Ha azután nem terem, vágasd ki (13,6–9). [Tm 110.]

az ember szőlője = olyan terület, mely képes a gyümölcsözésre, a holléte okán
(vö. Tm 2., 39., 71.)

fügefa = nagy, terebélyes fa, dús lombozattal, mely szinte nem is akarja elhullatni a leveleit, és már januárban rügyezni kezd, kora tavasszal pedig már gyümölcsöt hoz, így nagyon alkalmas arra, hogy jézusi képként a megvilágosodásra utaljon

a gyümölcs = a létrehozott Pneuma

a vincellér = képzettséggel rendelkező, felelős személy

vágd ki = tűzre vetnek minden fát, mely nem terem nemes gyümölcsöt (Mt 7,19)

körülkapálom, trágyával megszórom = megművelem (vö. Tm 110.)

1. Minden ember szőlőjében van egy fügefa (vö. Tm 71.).
2. Ezt a fügefát a mennyei Atya ültette (vö. Mt 15,13).
3. Ez az ültetés képes jó gyümölcsöt hozni.
4. A gyümölcs hiányáért a vincellér a felelős.
5. Saját szerencsénknek mi magunk vagyunk a kovácsai.
6. A gyümölcsstermés érdekében a földdel kell csinálni valamit.
7. A gyümölcs magától megéri, ha jó a föld.

65.

A 13,18–9 kommentálásához lásd a Szellemi Hagyaték 19. logionját is.

66.

A 13,20–1 kommentálásához lásd a Szellemi Hagyaték 97. logionját is.

67/a

Valaki megkérdezte tőle: „Uram, kevesen menekülnek-e meg?” Így felelt nekik: „Küzdjete azért, hogy a szűk kapun bemehessetek, mert azt mondom nektek, hogy sokan igyekeznek majd bemenni, de nem lesz rá erejük” (13,23–4). [Tm 57., 58., 59.]

(Lásd a Máté-kommentár 40/c logionját is !)

megmenekülés = szabaddá válás és Szabadítóvá levés

küzdjete = vessétek be minden energiátokat

a szűk kapu = az egyéni megvilágosodás lehetősége, a személyre szabott kinyilatkoztatás vétele

sokan igyekeznek majd bemenni = üdvözlőnének, de intézményes keretek között

nem lesz rá erejük = hiányozni fog a Pneumájuk

1. Jézus megnyilatkozásaiból sejthető, hogy csak nagyon kevesen lesznek királlyá.
2. Ez egy helyes feltételezés, melyet Jézus meg is erősít.
(vö. Tm 15., 22., 48., 68., 70., 76.).
3. A bemehetésért küzdeni kell.
4. Vajon miért ?
5. Hol folyik ez a küzdelem ?
6. Az ember egyedül a legerősebb !
7. A küzdelem önmegtágadást és szellemi erőfeszítéseket jelent.
8. A küzdelmet nem szabad feladni ! (vö. Tm 93.).
9. Aki nem küzd, az nem fog bemenni.
10. Bemenni csak a szűk kapun át lehet.
11. Miért szűk az a kapu ?

67/b

Annakutána, hogy a gazda felkél és becsukja az ajtót, ti kinn fogtok állani és kopogtatni az ajtón, s azt mondjátok majd: Uram, nyiss meg nekünk ! De ő ezt fogja mondani nektek: „Nem ismerlek titeket, nem tudom, honnan valók vagytok.” Ti majd ilyen beszédbe fogtok akkor: Hiszen előtted ettünk és ittunk, s a mi piacainkon tanítottál. Arra ő ezt mondja majd nektek: „Nem tudom, honnan valók vagytok. Távozzatok tőlem mind, kik hamisságot cselekedtek.” Majd lesz ott sírás és fogcsikorgatás, ha az Isten királyságában meglátjátok Ábrahámot, Izsákot és Jákobot, meg valamennyi prófétát, magatokat pedig kívülre vetve. Meg fognak majd érkezni napkeletről, napnyugatról, északról és délről, és asztalhoz fognak telepedni az Isten királyságában. Lám, vannak utolsók, akik elsőkké lesznek, és vannak elsők, akik utolsókká lesznek (13,25–30).

(Lásd a Máté-kommentár 26/d és 27. logionját is !)

a gazda = Jézus

ti = a bemenésre ácsingózók

kik hamisságot cselekednek = mindazok, akik Uruknek mondják, de nem teszik meg az Atya akaratát: nem válnak Fiúvá

ott = a külső sötétségben

az Isten királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

Ábrahám, Izsák, Jákob és a próféták = az Istennel kötött szövetség szimbólumai

meg fognak érkezni... = olyanok, akik a ti számotokra idegenek, nem zsidók (Tm 3.)

asztalhoz fognak telepedni = egy társaságban, egyenrangú felekként

1. A királlyá válás lehetősége nem áll fenn örökké ! (lásd a 61/c logiont !)
2. Jézus nem lesz mindig elérhető (vö. Tm 37.).
3. Addig kell példát venni róla, amíg nem késő ! (vö. Tm 58.).
4. Jézus csak azt ismeri meg, aki hozzá hasonló módon Fiúi státusban van.
5. Jézus ismeri az övéit, s az övéi is ismerik őt (vö. Jn 10,14b).
6. Ez a kölcsönös ismertség Atya-Fiúi mélységű.
7. Be csak az mehet, aki szövetséget kötött Istennel.
8. A történelem folyamán több ilyen is lesz (vö. Jn 10,16).

68.

A 13,34–5 kommentálásához lásd Máté 91/a logionját is.

69/a

Mert azt, aki magát felmagasztalja, le fogják alázni, s azt, aki megalázza magát, felmagasztalják majd (14,7–11). [Tm 3., 82.]

1. Hányan és hányféleképpen magasztalják fel magukat ?
2. Nincs nagyobb alázat a Szolga szerepénél, aki barátaiért elvállalja az üldözéssel járó nyilvános működést.

69/b

...mert így majd az igazságosak feltámadásakor kapod meg a visszafizetést (14,12–4). [Tm 96.]

1. Kitől kapjuk meg a visszafizetést ?
2. Mit tud adni a mennyei Atya ?
3. Mire képesít a szent Szellem ?
4. Mit kell tenniük az igazi mammonnal ?
5. Mennyi pénzünk lesz ? (vö. Lk 12,33b).
6. Hol lesz a pénzünk ?

70.

A 14,15–24 kommentálásához lásd Máté 79. logionját, és a Szellemi Hagyaték 64. logionját is.

71/a

Nagy tömeg utazott vele együtt. Jézus megfordult és így szólt hozzájuk: „Ha valaki hozzám akar jönni, de meg nem gyűlöli atyját, anyját, feleségét, gyermekeit, testvéreit, hozzá még a saját lelkét is, nem lehet tanítványom. Aki nem hordja keresztjét és nem jó utánam, nem lehet tanítványom” (14,26–7). [Tm 54.] Isz 34/14

nagy tömeg utazott vele együtt = uszályként kísérték, mint őhöz tartozók

hozzám akar jönni = Jézus istengyermeki státusára áhítozik

a saját lelke = múltbéli éne, a korábbi személyisége

tanítvány = Fiú-aspiráns

keresztet hordani = megbarátkozni az elkerülhetetlen kivégzéssel

utána menni = követni őt a nyilvános tanúságtételben

1. Az emberekben csordaszellem él.
2. Az emberek azt hiszik, hogy kollektív módon is meg lehet menekülni.
3. Egy Emberfi igazi szülei a mennyben vannak (vö. Tm 102.).
4. Egy Emberfi igazi hozzátartozói azok, akik az Atya akaratát cselekszik. (vö. Tm 100.).
5. Ezek a hozzátartozók be is mennek az Atya királyságába.
6. Az Atya királyságába csak Fiúként lehet bemenni (vö. Jn 8,35–6).
7. Biológiai hozzátartozóit csak az tudja meggyűlölni, aki már újjászületett (vö. Jn 3,3), ill. aki „kétszer született” (vö. Isz 172a/190 – 172b/207).

8. Az újjászületett személy szülő, feleség, gyermek és testvér is lehet!
9. Adott esetben mindenkinek meg kell tagadnia földi hozzátartozóit, hogy ne sértse meg a menyeieket.
10. Ez az istenes gyűlölet teljességgel elkerülhetetlen (vö. Tm 15.).
11. Aki „maga teszi nyakába a kötelet”, az földi hozzátartozói szemszögéből nézve gyűlöli őket, hiszen fájdalmat okoz nekik, és rossz fényt vet rájuk.
12. Jézustól is távolságot tartottak a rokonai (vö. Jn 7,3–4), sőt, haza is akarták toloncolni (vö. Mt 12,46).
13. Az ilyen magatartás bizony kiváltja az istenes gyűlöletet.

A Fiú-aspiránsnak nemcsak a rokonságát kell meggyűlölnie, hanem a saját, evilági életét is. Ez pedig csak totális önmegtagadás árán lehetséges, amihez viszont újjászületés szükséges, mert kizárólag igazi tudás birtokában kivitelezhető. A „kétszer született” embert korábbi relációi és múltja már csak visszafelé húzza (vö. Lk 9,59–62), ezért kell meggyűlölnie mindent és mindenkit, saját (evilághoz kötődő) lelkét is beleértve.

71/b

Van-e közöttetek egy is, aki ha toronyt akar építeni, nem ül le előbb, s nem számítja ki a költséget, lesz-e annyija, hogy be tudja fejezni? Valamiképpen úgy ne járjon, hogy miután alapot vetett, nincs ereje ahhoz, hogy befejezze, és akik kudarcát észreveszik, mind gúnyolni kezdjék: Ez az ember építkezni kezdett, s nincs ereje arra, hogy befejezze. Vagy van-e egy király is, ki háborúba ereszkedik egy másik királlyal anélkül, hogy leülne előbb, és számot nem vetne azzal, hogy képes lesz-e tízezerrel megtámadni azt, aki húszezerrel jön ellene? Ha nem teszi meg, követeket küld majd, és békét kér, még mikor távol van amaz. Eképpen, ha közületek valaki bűcsút nem mond minden vagyónának, nem lehet tanítványom. Hasznos a só, de ha a só megizetlenül, mivel sózzák meg? Sem a földnek, sem trágyának nem alkalmas, hanem kivetik. Akinek halló füle van, hallja meg! (14,28–35). [Tm 34., 96., 99., 107., 110., 113.]

torony = egy mindenki által jól látható és el nem rejthető dolog (vö. Tm 31., 32.)

háború = olyan szituáció, amelyben győzni kell

tanítvány = Fiú-aspiráns

a só = az örök élet tartósítószer, a totális önmegtagadás

(Lásd a Márk-kommentár 23/a, b, c logionjait is!)

1. A toronyépítéshez pénz kell (vö. Tm 96., 110.).
2. A háborúzáshoz erő kell (vö. Tm 34., 99.).
3. A vagyontól való elbűcsúzázáshoz Pneuma kell (lásd a 60. logiont!).

72.

A vámszedők és a vétkezők valamennyien Jézus közelébe törekedtek, hogy hallgathassák őt. Ellenben a farizeusok és az írástudók igen zúgolódtak. Azt mondogatták: „A vétkezőket magához fogadja, sőt, velük eszik” (15,1–2).

vámszedők és vétkezők = olyanvalakik, akik nem tartják be a vallási előírásokat

farizeusok és írástudók = a júdaizmus mintaképei

velük eszik = leereszkedik hozzájuk

1. Aki akart, az közel kerülhetett Jézushoz.
2. Csak az mehetett hozzá, akit az Atya vonzott (vö. Jn 6,43–4).
3. „Az igazak” nem vállaltak közösséget a vétkezőkkel.
4. Ily módon Jézustól is távol maradtak.

73/a

Van-e olyan ember közöttetek, aki ha száz juha van, s egyet közülük elveszített, nem hagyja ott a kilencvenkilencet a pusztában, s nem megy az elveszett juh után, míg azt meg nem találja? S ha megtalálta, örvendezve a vállára veti, hazamegy, összehívja barátait, meg szomszédait és így szól hozzájuk: Vigadjatok velem, mert megtaláltam bárányomat, mely elveszett. Azt mondom nektek, hogy ilyen öröm lesz a mennyben is egy vétkesen, ha az más felismerésre tér, nagyobb öröm ez, mint kilencvenkilenc igazságosan örülni, akiknek nincs szükségük arra, hogy más felismerésre térjenek (15,1–7).

Mt 18,12–4, Tm 108.

(A három példabeszéd-változat három különböző mondanivalót tartalmaz!)

az elveszett juh = olyasvalaki, aki ilyen vagy olyan okokból nem gyakorló zsidó, s ezért képes (vö. Tm 42.) és mer is (vö. Tm 15.) logikusan gondolkodni, s így Jézus meg tudja őt szólítani. Ez az illető egyáltalán nem „elvesztett ember” (vö. Tm 48.) csak a júdaizmus szempontjából! Az ilyen *vétkesnek* ugyanis van esélye a más felismerésre térésre, ami a következetlen hívókról nem mondható el...

más felismerésre térés = a helyes isten- és világkép kialakítása

igazságos = a Törvény alapján élő, erkölcsi-etikai síkon megigazulni akaró személy, aki tisztának és egészségesnek tudja magát

nincs szükségük arra = az egészségeseknek nem kell az orvos, nem akarnak szóbaállni vele! (Lelkületük miatt „nem is képesek meghallgatni”, egyenrangú félként kezelni Jézust, „nem fér meg” bennük a beszéde, vö. Jn 8,37–47.)

mint kilencvenkilenc igazságosan örülni = valójában bosszankodni az értetlenségükön!

1. A más felismerésre térés az alapja mindennek.
2. A geocentrikus és emberközpontú világkép helytelen.
3. A megmenekülés csak a szent Szellem segítségével lehetséges.
4. Vajon miért hagyják ott a kilencvenkilencet?

73/b

...Ilyen öröm lesz, azt mondom nektek, az Isten angyalainak színe előtt egyetlen vétkezõn, aki más felismerésre tér (15,8–10). [Tm 89.]

Isten angyalai = a megértés segítõi, a kinyilatkoztatás hordozói

más felismerésre térés = helyes isten- és világképre jutás

Ennek birtokában tudják odaadni nekünk „a mieinket” (vö. Tm 89.).

73/c

...Vigadnod és örülnöd kellene hát, hogy testvéred, aki halott volt, életre kelt, és azt, aki elveszett, megtaláltuk (15,11–32).

Jézus ezzel a három példabeszéddel válaszolta meg a farizeusok és az írástudók zúgolódását (72. logion).

74/a

Megdicsérte az úr a hamis sáfárt, hogy eszesen cselekedett. Mert ennek a kornak fiai a saját nemzedékükkel szemben eszesebben viselkednek, mint a világosság fiai teszik (16,1–8). [Tm 40.]

ennek a kornak fiai = a világ fiai

saját nemzedékük = a többi világ-fi

a világosság = Jézus (vö. Tm 23.)

a világosság fiai = a Jézus köré sereglett tanítványok

74/b

És én azt mondom nektek: Szerezzetek magatoknak barátokat a hamis mammonból, hogy amikor elfogy, magukhoz fogadjanak titeket az örök sátrakba. Aki a legkisebben hű, a sokon is hű lesz, és a legkisebben hamis a sokon is hamis lesz. Ha tehát a hamis mammonon hűekké nem lettetek, ki bízza majd rátok az igazit? És ha a másén hívekké nem lettetek, ki adja oda nektek a tiéteket? (16,9–12).

[Tm 1., 2., 40., 71., 82., 89., 96.]

(A 74/b-nek ugyanaz a mondanivalója, mint a talentumos, ill. a minás példabeszédnek!)

barát = önzetlen segítőtárs a keresés folyamatában, az egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatás tolmácsolója, „angyal és próféta” (vö. Tm 89.)

a hamis mammon = a homo sapiens veleszületett észbeli képességei (vö. Tm 40.)

amikor elfogy = ha ez már nem lesz igénybe vehető, ha kevésnek bizonyul

az igazi mammon = a Pneuma, ami soha nem fog el (vö. Lk 12,33)

magukhoz fogadjanak

titeket az örök sátrakba = legyen Pneumátok, amivel vehetitek a megmentő kinyilatkoztatásokat (vö. Tm 71.)

hű = állhatatos, következetes (a keresésben, vö. Lk 18,1–8)

hamis = állhatatlan, következetlen (vö. Tm 93.)

ha tehát a hamis mammonon

hűekké nem lettetek = ha a veletek született eszeteiket se használtátok

ki bízza majd rátok az igazit ? = akkor nem lehet titeket kinyilatkoztatásokban részesíteni, gazdagítani, megmenteni (vö. Tm 2.)

a másé = amit nem ti hoztatok létre

a tiétek = a kinyilatkoztatás folyamatának azon része, amire méltán lehetünk büszkék: a saját hozzájárulásunk, amire építeni lehetett

75.

A 16,16–7 kommentálásához lásd Máté 17. és 40/c logionját is.

76.

Volt egy gazdag ember, aki bíborba és gyolcsba öltözködött és naponta pompában vigadott. Volt ennek a kapujához vetve egy Lázár nevű szegény, kit fekélyek borítottak, s ki vágyott jóllakni azzal, ami a gazdag asztalától lehullt. Na, még a kutyák is eljártak hozzá, hogy fekélyeit nyalogassák. Történt azután, hogy a szegény meghalt, s az angyalok elvitték Ábrahám kebelére. Meghalt a gazdag is, és eltemették. Mikor a láthatatlan országban szemét felemelte, kínok közt győtrődve, Ábrahámot látta messziről, és annak kebelén Lázárt. Odakiáltott hozzá: Atyám, Ábrahám, könyörülj rajtam, és küldd el Lázárt, hogy mártsa vízbe ujjának hegyét és hűsítse meg nyelvemet, mert kínlódom e lángban. Ábrahám azonban így szólt: Gyermekem, emlékezzél rá, hogy életemben elvetted javaidat, Lázár éppenúgy a rosszat. Itt most őt vigasztalják, te pedig kínlódsz. Mindamellettt köztünk és köztetek szilárdan áll egy nagy szakadék, úgyhogy akik innen hozzátok akarnak átmenni, nem tehetik, sem onnan hozzánk nincs átkelés. Akkor hát arra kérlek atyám – szólott a gazdag –, küldd el őt atyám házába. Mert van őt testvérem, hadd tegyen nekik bizonyosságot, hogy ők is a kinnak e helyére ne kerüljenek. De Ábrahám így szólt: Ott van náluk Mózes és náluk vannak a próféták, azokat hallgassák. Nem úgy atyám – szólott mégis az –, ha a halottak közül menne valaki hozzájuk, más felismerésre térnének. De Ábrahám így felelt: Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, még annak sem adnának hitelt, ha valaki a halottak közül feltámadna (16,19–31).

[Jn 5,39–47]

az angyalok elvitték Ábrahám kebelére = azonnali üdvözült

eltemették = sírba kellett szállnia

a láthatatlan ország = a Hádész, a pokol

Mózes és a próféták = a júdaizmus reprezentánsai

más felismerésre térés = helyes isten- és világképre jutás

1. Vannak gazdagok, és vannak szegények.
2. Amíg a világ világ, addig ez így is marad (vö. Mt 26,11).
3. Ez nagyon nem jól van így.
4. Ha valaki mégis úgy találja, hogy ez természetes dolog, akkor annak el kell fogadnia ezen helyzet túlvilági megfordulását is.
5. Júdaizmuson felnöve is el lehet jutni az igazsághoz (vö. Tm 26b).

77.

A 17,1–3a kommentálásához lásd Máté 68. logionját, és Márk 22. logionját is.

78.

Növeld hitünket ! – szóltak az apostolok az Úrnak. Ő azonban ezt felelte: „Ha olyan volna a hitetek, mint a mustármag és azt mondanátok ennek az eperfának: Szakadj ki gyökerestül és ültetődjél át a tengerbe, engedelmeskednék nektek” (17,5–6).

[Tm 19.]

hit = utánagondolás nélküli igaznak tartás, vallási csordaszellem
mustármagnyi hit = gondolkodáson alapuló, rohamosan fejlődő tudás

1. A mustármagnak jó földre van szüksége.
2. Az apostolok a vallásos hit növelését kérték.
3. Az apostolok nem voltak kérdező-kereső emberek.

79.

Az Istennek királysága nem szemmel láthatóan jön el, nem mondhatjátok majd azt: Lám, itt vagy amott van. Lássátok, az Isten királysága bennetek van (17,20–1).

[Tm 2., 71., 114.]

az Isten királysága = egy lelki- vagy tudatállapot
lássátok = értsétek meg

80.

Napok jönnek, amelyeken azt kívánjátok, hogy az Emberfinek napjaiból bár egyet is láthassatok, de nem fogtok látni. Akkor ezt fogják majd nektek mondani: Lám, ott van ! Lám, itt van ! Ne menjetek el, ne fussatok utána. Mert ahogy a felvillanó villámlás egyik aljától a másik aljáig megvilágítja az eget, a maga napján olyan lesz az Emberfi is. Előbb azonban sokat kell szenvednie, kell, hogy ez a nemzedék elvesse őt, mint olyant, aki a próbát nem állja meg (17,22–5). [Tm 11., 37.]

az Emberfi = Jézus maga választotta neve, mely a státusára utal

napjai = a Nyilvános Működés időtartama

fogják mondani = a hivatásos (hivatalos vagy önjelölt) mértékadók, formális tekintélyek

lám ott, lám itt = ő ilyen és olyan volt, ezt és ezt akarta, ebben, ill. abban van a lényeg, ez és ez a tanítása

a maga napján = a második eljövétel idején, amely megvilágosodásunkhoz kötődik

kell = elkerülhetetlen (itt, a Sötétség és Hazugság Birodalmában)

próba = a hagyományos isten- és világkép alapján való megítélés, az egyetemes üdvtörténetbe való beilleszthetőség mérlegelése

1. Az Emberfi nem lehet mindig velünk, fizikailag, testben (vö. Tm 27.).
2. Az Emberfi mindig jelen van, a kinyilatkoztatást hordozó Igékben (vö. Tm 109.).
3. A keresők nem hallgathatnak semmiféle formális tekintélyre (vö. Mt 23,9).
4. Mikor lesz a második eljövétel ?
5. Miért vetette el Jézust a maga nemzedéke ?
6. Miért fognak bennünket elvetni ? (vö. Jn 15,18 – 16,4).

81.

A 17,26–32 kommentálásához lásd Máté 91/c, d, e, f, g, h logionját is.

82.

Azon az éjszakán ketten lesznek egy ágyon, az egyik felvételik, a másik ott hagyatik, két asszony örül egy helyen, az egyik felvételik, a másik ott hagyatik. Ketten lesznek a mezőn, az egyik felvételik, a másik ott hagyatik (17,34–6). [Tm 60., 61.]

azon az éjszakán (napon) = amikor eljön az Emberfi
ketten = a hústest és a szellem

1. Kikhez jöhet el csak az Emberfi ?
2. Hol fog végbemenni mindez ?
3. Kitől függ az időpont ?
4. A megosztott emberben vannak „ketten”, ahol hárman is lehetnek (vö. Tm 29.).

83.

Ahol a test lesz, oda gyűlnek a saskeselyűk (17,37).

test = hús és vér, Pneuma nélkül
saskeselyű = dögevő, ami csontig letépi a húst

84.

A következő példázatnak az a mondanivalója, hogy a közvetlen istenkapcsolat mielőbbi megteremtése mindennél fontosabb. „Valamelyik városban – mondotta –, volt egy bíró, aki Istent nem félt, és emberek előtt nem szégyenkezett. Volt egy özvegyasszony is abban a városban, s az ezzel a kéréssel zaklatta a bírót: Ítéld meg az igazamat ellenfeleimmel szemben. A bíró egy ideig nem akarta megtenni, de később így gondolkodott: Bár Istent nem félek, s emberek előtt nem szégyenkezem, mégis amiatt, hogy zaklat engem ez az özvegyasszony, megítélem az igazát, hogy végül arcon ne csapjon. – Hallottátok, mit mondott a hamis bíró? – kérdezte az Úr. – Hát az Isten nem ítéli-e meg választottainak igazát, ha azok nappal és éjjel kiáltanak hozzá, még ha hosszútűrő is velük szemben? Azt mondom nektek, hogy hamar megítéli igazukat. Hanem az Emberfi, amikor eljön, fog-e hitet találni a földön?” (18,1–8).

[Tm 2., 89., 93.]

(Lásd a 38. logiont is !)

Istent nem félt, és

emberek előtt nem szégyenkezett = nem nézett az se Istent, se embert

Isten választottai = a saját teológiai lábukon álló, homogén lelkületű emberek
(vö. Tm 15., 22., 48., 61., 76.)

nappal és éjjel = állhatatosan, következetesen

hamar = rajta nem múlik !

az Emberfi = a bennünk rejlő istengyermek (vö. Tm 2.)

(a Jézus által definiált) hit = gondolkodáson alapuló, rohamosan fejlődő tudás

a földön = ott, ahol az Atya királyságának ki kell terjednie (vö. Tm 114.)

85.

Bizony azt mondom nektek, aki nem úgy fogadja Isten királyságát, mint egy gyermek, nem megy be abba (18,15–7). [Tm 3., 21.]

Isten királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

gyermek = az újjászületés szimbóluma (mert folyton kérdez !)

86.

A 18,18–30 kommentálásához lásd Máté 76/a, b, c logionját is.

87.

Ma jött el a menekülés napja ennek a háznak, amennyiben ő is Ábrahám fia. Hiszen az Emberfi azért jött, hogy megkeresse és megmentse az elveszettet (19,1–10). [Tm 3.]

a menekülés napja = az az időpont, amikor valaki ráérez az igazságra

a ház = az ember lelke, legbenső valója, az éne, a személyisége

amennyiben ő is Ábrahám fia = ha a nevezetthez hasonlóan szövetséget köt Istennel

az Emberfi = Jézus maga választotta neve, mely a státusára utal

az elveszett = olyasvalaki, akit (már) nem kötnek a júdaizmus előírásai, így szót lehet érteni vele

1. Zakeus – a foglalkozása miatt – ki volt közösítve, akárcsak a cédák
2. Zakeus utolsóból első is lehet !
3. Ábrahám csak szimbolizálja azt a szövetséget, amiről Jézus beszél.
4. Az igazi szövetség egyéni és személyre szabott.

88.

A 19,12–27 kommentálásához lásd a Szellemi Hagyaték 40. logionját is.

89.

Azt mondom nektek, hogy ha ezek hallgatnak, akkor a kövek kezdenek kiáltani. (19,40).

(A kommentáláshoz lásd a Szellemi Hagyaték 18. logionját is.)

90.

A 20,1–19 kommentálásához lásd a Szellemi Hagyaték 65. és 66. logionját, és a Márk-evangélium 30. logionját is.

91.

A 20,27–40 kommentálásához lásd Márk 31. logionját is.

92.

A 21,5–38 kommentálásához lásd Máté 91/b – k logionjait is.

93.

Nagy volt bennem a vágy arra, hogy mielőtt szenvednék, ezt a pászkát elköltsem veletek. Mert azt mondom nektek, hogy többé nem eszem abból, amíg az Isten királyságában el nem jut a teljességre. Azután a poharat fogta meg, és hálát adván így szólt: „Vegyétek ezt és osszátok el egymás között. Azt mondom ugyanis nektek, hogy mostantól fogva nem iszom a szőlőtökének gyümölcséből addig, amíg az Istennek királysága el nem jó”. Ezután megfogta a kenyeret, hálát adott, megtörte s odaadta nekik ily szóval: „Ez az én testem, mely értetek adatik. Ezt tegyétek a rólam való megemlékezésül”. Estebéd után éppen úgy fogta a poharat is, és ezt mondta: „Ez a pohár értetek ömlő vérem által az új szövetség” (22,19–20). [Tm 109.]

(Lásd a János-evangélium 16. és 17. fejezetét is!)

az Isten királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

addig, amíg = a feltámadásig (vö. Jn 16,22–3)

a szövetség = az Atya és emberi fiai között létrejövő lényegi azonosulás (vö. Tm 107.)

1. Ez egy szimbolikus cselekedet.
2. A kenyér a biológiai élet fenntartásához kell.
3. Az örök életet a mennyei kenyér biztosítja.
4. Az Élet kenyere: Jézus (vö. Jn 6,32–58).
5. Aki ebből a kenyérből eszik, örökké élni fog.
6. Az élő kenyérből bárki ehet (vö. Tm 115., Jn 6,50).
7. Aki eszi az Emberfi húsát és issza vérét, az Jézusban marad, és ő is abban. (Jn 6,56).
8. A tanítvány olyan lesz, mint a mestere (vö. Tm 109.).
9. Az Atya királysága nem köthető helyhez és nem is látható! (vö. Tm 114.)
10. Az Atya királysága már megjelent Jézusban (vö. Tm 27.).
11. A Tizenkettő ezt nem tudta felfogni... (vö. Tm 23., 36., 42.).
12. Kinek kell fejlődnie: a Mesternek vagy a tanítványainak?
13. Jézus a tanítványok királlyá válását akarta kibőjtölni!

94.

Mert az Emberfi, ahogy elhatározták, elmegy ugyan, de jaj annak az embernek, aki elárulja (22,22).

az Emberfi = Jézus maga választotta neve, mely a státusára utal

ahogy elhatározták = a Nagytanács tagjai, ill. az azt ténylegesen irányító klikk

elmegy = kiebrudalják ebből a világból

jaj annak = semmi esélye sincs a királlyá válásra, rajta nem lehet segíteni

1. Jézus már a Nyilvános Működés megkezdése előtt tisztában volt a sorsával.
2. Aki eleve elítélt, annak nincs nagy mozgásteret.
3. Ha nem Júdás árulja el Jézust, akkor megtette volna valaki más.
4. Júdás csak megtestesítette a Tizenkettőben érlelődő csalódást.
5. Csalódásukért csak magukat okolhatják.

95/a

A nemzeteken királyaik uralkodnak, s azok, akiknek hatalmuk van rajtuk, jótévőknek hívatják magukat. Ti ne így legyetek ! Ellenkezőleg. Aki közöttetek legnagyobb, legyen olyan, mint a legkisebb, aki vezet, olyan legyen, mint aki felszolgál. Ki is a nagyobb; aki asztalhoz dől, vagy aki felszolgál? Ugye, hogy aki asztalhoz dől? Én azonban olyan vagyok közöttetek, mint aki felszolgál (22,24–7).

a nemzeteken (itt) = az emberi közösségeken (a törzstől az államig)

királyaik = vezetőik, lett légyenek azok diktátorok vagy választottak

uralkodnak = mások kárára használják ki a helyzetüket

jótévőknek hívatják magukat = cselekedeteiket hasznosnak és elkerülhetetlennek állítják be, sőt, Istennek tetszőnek

ti = a Fiú-aspiránsok

aki a legnagyobb = aki elsőként fog követni engem az istengyermekségben

aki felszolgál = a jó pásztor, aki életét adja barátaiért (vö. Jn 10,1–18)

95/b

Ti vagytok azok, akik kísértéseimben végig mellettem maradtatok. Én meg királyságot adok nektek végrendeletképpen, ahogy azt Atyám nekem elrendelte. Hogy: Királyságomban asztalomnál egyetek és igyatok, és trónon ülve Izráel tizenkét törzsét ítéljétek.

(22,28–30). [Tm 82., 109.]

(Lásd a Máté-kommentár 76/a, b, c logionját is !)

a királyság = egy lelki- vagy tudatállapot

végrendeletképpen = olyasmit hagyok rátok, amivel én ténylegesen rendelkezem

ahogy azt Atyám elrendelte = ti is csak úgy kaphatjátok meg, ahogy én megszereztem

asztalomnál egyetek és igyatok = legyetek velem egyenrangúak, a közös státus folytán

trónon ülve ítélkezzetek = viselkedjétek királyként (vö. Tm 82.)

1. Itt nem a múlttól van szó, hanem a jövőről !
2. Az Emberfi még passiója előtt áll, s azt reméli, hogy tanítványai ki fognak tartani mellette.
3. Ha ez így lenne, akkor...
4. A Jézus mellett maradás csak akkor lehetséges, ha értjük őt !
5. Aki megérti és igaznak tartja Jézus szavait, az ugyanazokat a dolgokat fogja tenni, mint ő (vö. Tm 109., Jn 14,12).

96.

Simon, Simon, lám a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát. Én azonban könyörögtem érted, hogy ki ne hagyjon a hited. Ha majd egyszer megtérsz, támogasd testvéreidet (22,31–2).

Simon = a legokosabb tanítvány

lám = szenvedésbejelentésem ellenére most is rangvitáztok (24. vers)

a Sátán = Evilág Ura és teremtője

megrostáljon, mint a búzát = hogy a pelyvát kigyűjtse magának

ki ne hagyjon = el ne fogyjon (vö. Lk 16,9)

1. Simon már nem méltó a Péter névre.
2. Jézus előtt nem maradt rejtve, hogy még a legigéretesebb tanítványa sem érti őt.
3. Ezt a Nyilvános Működés végén kénytelen konstatálni...
4. A Sátán nem kérhet ki senkit (Istentől), csupán Jézus fogalmaz zsidó módra, mert Simon még mindig a hagyományos isten- és világkép szerint gondolkodik.
5. Jézus nem tud sehohol és senkiért könyörögni vagy közbenjárni, ő már megtette azt, amit lehetett.
6. Jézus csak a logika szilárd talajára tud építeni (vö. Mt 16,18).

97.

Amikor erszény, tarisznya és saru nélkül elküldöttelek titeket, volt-e hiányotok valaminben? Azt felelték: „Semmiben”. Most azonban – szólott hozzájuk –, akinek erszénye van, vegye elő, hasonlóképpen az, akinek tarisznyája van. Akinek nincs, adja el köpenyét, és vásároljon kardot. Mert azt mondom nektek, hogy ennek az írásnak: Törvénytírók közé számították – végbe kell mennie rajtam. Mert az én dolgaim már a végükhöz jutottak (22,35–7).

erszény = olyasvalami, amiben Pénz van (vö. Tm 96., 110.)

tarisznya = olyasvalami, amiben (mennyei) Kenyér van

saru = olyasvalami, amivel járni lehet az Úton

kard = olyasvalami, amivel az ember megvédheti az Életét

adja el köpenyét = ha inged-gatyád is rámegeg

1. A tanítványoknak régen nem volt szükségük semmire, hiszen Mesterük valósággal „hordozta” (vö. Mt 17,17c) őket.
2. Az Erő azért tudott rajtuk keresztül is működni, mert úgy hitték, hogy Jézus a Messiás (vö. Lk 9,1).
3. Ezt jól gondolták.
4. A tanítványok (zsidó) hite szerint a Messiás nem vallhat kudarcot.
5. Ezt rosszul gondolták (vö. Jn 15,18 – 16,4).
6. Az ő szemükben Jézus kudarcot fog vallani, ezért a tőle kapott felhatalmazás automatikusan elillan.
7. Akit már nem „hordoz” a mestere, arra már az égiek se tudnak gondot viselni.

Akire már nem terjed ki az atyai gondviselés, annak elő kell vennie a saját sütnivalóját! (vö. Lk 12,33)

98.

A Nagytanácsban felszólították: Ha te vagy a Krisztus, mondd meg nekünk! „Ha megmondanám nektek – felelte ő nekik – nem hinnétek. Ha meg én kérdezek, ti ugyan nem feleltek nekem” (22,67–8).

Itt derül ki az, hogy miért „rejtettek” Jézus szavai, miért beszél „példaszóval”. Azért, mert az egyenes közléseket nem hiszik el az emberek. Csak akkor adható nekik valami, ha maguktól jönnek rá, gondolkodás következtében. Persze, hogy ő a Krisztus (az igazi Messiás), de ha ezzel kezdte volna a nyilvános működést, akkor nem futhatta volna be a pályáját!

99.

Jeruzsálem leányai, ne sírjatok rajtam! Inkább magatokon sírjatok, s gyermekeiteken. Mert napok jönnek, melyeken ezt fogják mondani: Boldogok a meddők, a méhek, melyek nem szültek, és az emlők, amelyek nem szoptattak. Azokban a napokban azt mondogatják majd a hegyeknek: esetek ránk!, és a halmoknak: borítsatok el minket! Mert ha a zöldellő fával ezt teszik, mi lesz a szárazzal? (23,27–31). [Tm 37., 80.]

Jeruzsálem = a júdaizmus vallási központja

Jeruzsálem leányai = a júdaizmus önkéntelen újratermelői

1. Jézus távozása után rossz idők fognak jönni.
2. Hosszú ideig senki sem fog közvetlen istenkapcsolattal rendelkezni (Lk 13,34–5).
3. Csak a zöldellő fa él!
4. A száraz fa a saját súlya alatt is összeroppan.

100.

A felfüggesztett gonosztevők közül is az egyik káromolta: „Hát nem te vagy a Krisztus? Mentsd meg magadat és minket is!” De megszólalt a másik, és korholta őt: „Nem féled az Istent? – mondotta neki –, hiszen ugyanaz az ítélet van rajtad! Mi igazságosan szenvedünk, mert annak méltó büntetését kapjuk, amit tettünk, ő azonban semmi helytelent nem tett”. Majd így szólt: „Jézus, emlékezz meg rólam, ha eljössz majd királyságodban!” Ő ezt felelte rá: „Bizony mondom neked, még ma velem leszel a Paradicsomban”. (23,39–43)

gonosztevő = lázadó hazafi, aki az általa nemesnek tartott cél érdekében megszegi a „Ne ölj!” parancsolatot

a királyság = egy lelki- vagy tudatállapot

semmi helytelent nem tett = a tízparancsolat szempontjából

még ma = rögtön a halálod után

1. Jézus nem ismert el semmiféle „nemes célt” az erőszak igazolására (Mt 5,38–48).
2. A gúnyolódó lator nem tartotta Jézust a Krisztusnak, ellenségszeretete miatt.
3. A gúnyolódó tkp. ezt mondja: „Na, mire jutottál a nagy pacifizmusoddal?”
4. Az Emberfit „lehet” gúnyolni (vö. Tm 43.).
5. A jobb lator magát a gúnyolódást is nehezményezi.
6. A jobb lator irgalmasabb lelkületű volt a társánál.
7. A jobb lator tudta, hogy a főpapok Jézust teljesen igazságtalanul végeztetik ki.
8. Akit a főpapok igazságtalanul végeztetnek ki, az csak jó ember lehet.
9. A jobb lator használta az eszét.
10. A Pneumát a gondolkodás szüli meg.
11. Az Emberfit a Pneuma segítségével lehet felismerni (vö. Mt 16,13–20).
12. A jobb lator *a szituáció ellenére* lehetségesnek tartotta, hogy Jézus a Krisztus...

13. A jobb lator az utolsó pillanatban megszülte a Pneumáját !
14. A jobb lator igazságosnak tartotta a maga szenvedését.
15. A jobb lator megbánta azt, amit tett.
16. A jobb lator ráérezett az igazságra.
17. A jobb latornak fogalma sem lehetett arról, hogy hol van a királyság, s hogy mikor jön el, az eljövétel érdekében pedig már nem tehetett semmit.
18. A jobb lator nem válhatott Jézushoz hasonló Emberfivé.
19. A jobb lator a Paradicsomba került.
20. A rosszabb lator nem.
21. A jobb lator hústeste a földön maradt.
22. A rosszabb latornak a lelke is.
23. Hús és vér Isten királyságát nem örökölheti (vö. 1Kor 15,50; Tm 113., Jn 3,6).

101.

Miért keresitek az Élőt a holtak között ? (24,5).

102.

Aztán elkezdte Mózesnél és az összes többi prófétáknál, és elmagyarázta nekik azt, ami az összes iratokban felőle írva van (24,27).

(Lásd a János-kommentár 22/a-b logionját is !)

103.

Ezekkel a szavakkal mondtam meg nektek, még amikor veletek voltam, hogy be kell teljenedniök mindazoknak, amiket Mózes törvényében, a prófétáknál és a zsoltárokbán felőlem megírtak. Ekkor megnyitotta értelmüket, hogy belelássanak az írásokba. (24,44–5).

ezekkel a szavakkal = a júdaizmus szent könyveire hivatkozva, azokból szemléltetési célból idézve

felőlem = a közvetlen istenkapcsolat lehetőségéről (vö. Jn 5,46–7)

104.

Ti vagytok ezeknek tanúi. Én meg elküldöm reátok Atyám ígését. Ti maradjatok a városban mindaddig, amíg a Magasságból jövő hatalomba bele nem öltöztetnek titeket (24,48–9).

ti = a tanítványok

tanú = az, aki látta és hallotta a dolgokat (a Nyilvános Működést)

az Atya ígérete = a szent Szellem

maradjatok a városban = Ne térjete vissza eredeti foglalkozásotokhoz !

a Magasságból jövő = az Atyától származó (vö. Lk 6,35c)

hatalom = a tudás okozta felkentség (vö. Mt 9,1–8; 18,18)

mindaddig = egy perccel sem korábban !

amíg = ez egy hosszú megvilágosodási folyamat lesz...

A János–evangélium logionjai

(A Szellemi Hagyaték párhuzamaival)

1.

Az igazi világosság, amely minden embert megvilágít, érkezőben volt már a világra. A világban volt, és a világosság rajta keresztül támadt, de a világ nem ismerte őt fel. A sajátjába jött, de az övéi nem fogadták be. Ám mindazoknak, akik befogadták őt, lehetőséget adott arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek, azoknak, akik nevében hisznek, az ő nevében, aki nem vérből, sem a hús akaratából, sem a férfi akaratából nem született, hanem Istenből (1,9–13). [Tm 23., 27., 32., 49., 52., 61., 102., 106.]

az igazi világosság, amely

minden embert megvilágít = az ész, az értelem, a logika, melyet Jézus, a Logosz testesített meg (vö. Tm 27.)

a világ = a Sötétség Birodalma, a Kozmosznak csúfolt Káosz

Jézus sajátja = a szellemi szféra, a hivatásszerűen gondolkodó emberek világa

nem fogadták be = szóba sem álltak vele (vö. Mt 23,37–9; Lk 13,34–5)

akik befogadták = akik meghallgatták és elkísérték útjain

Jézus maga választotta neve = Emberfi, mely a státusát tükrözi

akik nevében hisznek = státusában, Fiúi mivoltában

Istenből született = Lélekben született újjá (vö. Tm 52.)

1. Jézus pályáját elvileg valaki más is befuthatta volna.
2. Jézus követése bárkinek módjában áll.
3. Ez a lehetőség a nők számára is fennáll (vö. Tm 115.).
4. A világ csak a saját fiait ismeri föl.
5. A hivatalos mértékadók evilág szolgáinak bizonyultak.
6. Az Emberfi által felkínált lehetőséget csak a világgal szemben álló keresők tudják kihasználni (vö. Tm 1., 22.).
7. Csak az kerülhet Fiúi státusba, aki hajlandó használni az eszét. (vö. Tm 40., 57., 91.).
8. Az Emberfi könnyen felismerhető volt (vö. Jn 3,2).

2.

Mert a törvényt Mózesen át adták, de a kegyelem és az igazság a Krisztus Jézuson át támadt (1,17). [Tm 27.]

a törvény = a kollektív istenkapcsolat záloga

Mózesen át = az egy emberi konstrukció

a kegyelem (Jézus ajkán) = a lelkület

az igazság = a tudás

a Krisztus Jézus = a Felhatalmazott, az Atya által felkent, a Messiás

1. Az ember lelkülete és tudása kölcsönhatásban áll egymással.

3.

Fülöp találkozott Nátánáéllal és ezt mondta neki: „Megtaláltuk azt, akiről Mózes a törvényben és a próféták szóltak, József fiát, Jézust, a Názáretit”. Nátánáél megkérdezte tőle: „Názáretből támadhat-e valami jó?”... – „Jöjj, és lásd meg!” – felelte neki Fülöp. Jézus látta Nátánáélt, amint hozzáment és ezt mondta róla: „Lám, egy igazán izráelita, kiből nincsen csalárság”. „Honnan ismered engem?” – kérdezte tőle Nátánáél. Jézus azt felelte: „Mielőtt Fülöp hívott volna, láttalak, ahogy a fügefa alatt voltál”. „Rabbi! – felelte neki Nátánáél –, te az Isten Fia vagy, Izráel királya!”. Jézus ezt válaszolta neki: „Mert azt mondtam: Láttalak a fügefa alatt, hiszel? Nagyobbakat látsz majd ezeknél”. Azután így szólt hozzá: „Bizony, bizony azt mondom nektek: Megnyitva fogjátok látni az eget, s látni fogjátok Isten angyalait, amint föl s alá szállanak az Emberfire”. (1,45–51). [Tm 89., 112.]

láttni = érteni

az ég = a hagyományos isten- és világbép (vö. Tm 112.)

Isten angyalai = a megértés segítői, a kinyilatkoztatás tolmácsai

Emberfi = Jézus maga választotta neve, mely a státusát tükrözi

fügefa = vad szikomor, amely már töben elágazik, s ágai csaknem vízszintesek

1. Egész Izráel várta a Messiást.
2. Várta, de nem kereste! (vö. Tm 114.).
3. Nátánáélben „júdeai” lelkület volt (vö. Jn 7,52).
4. Ha Jézus dicsér valakit, akkor ennek komoly oka van.
5. Mi lehetett Nátánáél érdeme?
6. Mit csinálhat egy „igazán izráelita” a fügefa alatt?
7. Hol imádkoztak a farizeusok?
8. Nátánáél nem egy jól látható helyen, hanem *rejtekekben* imádkozott! (vö. Mt 6,5–6).
9. Ezt csak olyasvalaki vehette észre, akinek volt hozzá „szeme”.
10. Nátánáél tudta, hogy magatartását csak az értékeli, aki nagyon közel áll Istenhez.
11. Aki Nátánáélhez hasonlóan imádkozik, abban nincsen csalárság.
12. Nátánáél végül is nem került be a Tizenkettő közé.

4.

„Bontsátok le ezt a templomot, s én három nap alatt felépítem”. „Negyvenhat éven át épült ez a templom – felelték a zsidók –, és te három nap alatt felépíted azt?” De ő testének templomáról beszélt (2,13–22). [Tm 28., 72.]

templom = olyasvalami, amiben Isten jelen van

három nap alatt = hihetetlenül rövid idő alatt

a zsidók = hivatásos mértékadók, formális tekintélyek

1. Jézus nem beszélhetett a kőből épült szentélyről.
2. A templomi rendszerre se gondolhatott, mert három nap alatt azt sem lehetett volna újraszervezni.
3. Jézusnak nem is állt szándékában valamiféle egyházat létrehozni (vö. Tm 39.).
4. A hústest szentélye a Pneuma (vö. Tm 28.).
5. Az Isten – a homo sapiens számára – szellem (vö. Jn 4,24).

5.

...Jézus nem bízta magát rájuk, mivelhogy mindnyájukat ismerte, és mert nem volt szüksége arra, hogy valaki tanúságot tegyen valamely emberről, mert maga is jól tudta, hogy mi lakik az emberben (2,23–5).

tanúságot tegyen = előadást tartson neki

az ember = egy „zsebkiadású káoszharcos”, aki a teremtőjére hasonlít; önzésében és ostobaságában Evilág Urát mintázza

1. Jézus nem ismerhetett személyesen minden jelenlévőt.
2. Jézus tudta, hogy a homo sapiens hol helyezkedik el az evolúciós palettán.
3. Az emberben alapvetően egy sátáni program munkál (vö. Jn 8,37–47).
4. Ha az ember tudná, hogy hol van, s hogy micsoda is ő tulajdonképpen, akkor nem lehetne az orránál fogva vezetni.
5. Aki tudja, hogy mi az ember, az valamennyit ismeri!

6/a

Bizony, bizony azt mondom neked, hogy senki sem láthatja meg Isten királyságát, ha felülről nem születik (3,3). [Tm 3., 45.] Isz 57/129

nem láthatja meg = még csak be sem megy oda (vö. Mt 18,3)

Isten királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

felülről nem születik = ha nem gondolja át a végső kérdéseket, az elsőtől az utolsóig

6/b

Bizony, bizony azt mondom néktek, hogy ha valaki vízből és Szellemből nem születik, nem mehet Isten királyságába be (3,5).

víz (-be való merülés) = megtisztulás

Szellem (-be való merülés) = gondolkodás

vízből és Szellemből való születés = gondolkodás általi megtisztulás

6/c

Ami húsból született, az hús, és ami Szellemből született, az szellem. Ne csodáld, hogy azt mondtam néked, hogy felülről kell születnetek. A szél odafúj, ahová akar. Hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jő és hová megy: Így van mindenkivel, aki Szellemtől született (3,6–8). [Tm 2., 28., 81., 88., 113.]

hús (hústest) = Pneumát nem igénylő pszichoszomatikus egység

szellem = hústestet nem igénylő Pneuma

felülről kell születnetek = a végső kérdések átgondolandók, az elsőtől az utolsóig

1. Jézus tudja, hogy honnan jött, s hogy hová megy (vö. Jn 8,14).
2. Nikodémus nem tudja.
3. Jézus felülről született.
4. Nikodémus nem akar felülről (is) megszületni (3,4).
5. Az előljáró ennek ellenére tudni szeretné, hogy Jézus miképpen viszi végbe nemes tetteit, mert utánozni szeretné azokat (3,9).
6. Nikodémusnak ehhez életre kéne nemzenie a Pneumáját.
7. Jézus már létrehozta a magáét.

7/a

Bizony, bizony azt mondom neked, hogy amit tudunk, azt beszéljük, és amit látunk, arról teszünk bizonyosságot. A tanúságtételünket (mégsem) fogadjátok el (3,11).

[Tm 27., 32., 40., 84., 89., 109.]

1. Aki felülről született, az tudja, hogy mit beszél.
2. Aki nem gondolta át a végső kérdéseket, az nem tudja, hogy mit beszél.
3. Aki felülről született, az az általa megértett dolgokat demonstrálja.
4. A húsból születetteket mindez nem érdekli.

7/b

Ha földieket szóltam néktek és nem hiszitek, hogy fogjátok hinni, ha mennyieket szólok nektek? Senki sem jutott fel a mennybe, csak aki a mennyből szállt alá: az Emberfi. (3,12–3). [Isz 57/129]

a földiek = a Sötétség Birodalmának törvényszerűségei; hogyan működik evilág

a mennyiek = Isten Világának jellemző tulajdonságai

az Emberfi = Jézus maga választotta neve, mely a státusát tükrözi

8.

Mint ahogy Mózes is felemelte a kígyót a pusztában, úgy kell az Emberfinek is felemel-
tetnie: hogy örök élete legyen mindenkinek, aki hisz (3,14–5).

[Számok 16,1 – 17,3; 21,4–9]

Mózes = a júdaizmus megteremtője, vaskezű diktátor

felemelte a kígyót = elrettentésképpen közszemlére tette azt a fegyvert, amit továbbra is be kívánt vetni a lázadók ellen, „az isteni rend védelmében”

úgy kell = elkerülhetetlen, hogy ne úgy végezze, mint a gonosztevők

az Emberfinek = Jézusnak és követőinek (vö. Jn 15,18 – 16,4)

aki hisz = Jézus státusában, a megszerzhető istengyermeki mivoltban

1. Az egykori názáreti ács arra használta fel a szombatjait, hogy elmélkedjen az Írásokról (vö. Tm 26.).
2. Jézus logikus következtetést vont le az esetből.

9.

Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy senki el ne vesszen, aki őbenne hisz, hanem örök élete legyen (3,16).

a világ = egy olyan hely, ahol az ember elveszhet!

egyszülött Fiú = akik Jézus előtt jöttek, azok mind tolvajok és haramiák voltak!
(vö. Jn 10,8)

őbenne = nevében–státusában

(Jézus maga választotta neve *Emberfi* volt, ami a státusát tükrözi.)

hisz = aki követi őt az istengyermekké válásban

10/a

Mert az Isten nem azért küldte a Fiút a világra, hogy elítélje a világot, hanem, hogy rajta keresztül megmentse a világot. Az, aki benne hisz, nem kap ítéletet, aki nem hisz, már ítélet alatt van, mert nincs hite az Isten egyszülött Fiának nevében (3,17–8).

[Tm 27.]

a Fiú = a Megmentő, a Szabadító, a Messiás

a világ = olyasvalami, ami méltó az ítéletre!

az ítélet = a tudatlanságban–sötétségben maradás

rajta keresztül = az ő példája nyomán (vö. Tm 27.)

benne = a nevében–státusában

hisz = követi őt az istengyermekké válásban

ítélet alatt van = jelenleg nem tud semmit, teljesen sötét

10/b

Az ítélet pedig ebben áll: A világosság a világra érkezett, de az emberek inkább szerették meg a sötétséget, mint a világosságot, mert a tetteik rosszak voltak. Mindenki gyűlöli a világosságot, aki hitványságokat cselekszik, és nem jön a világosságra, hogy tettei rá ne bizonyuljanak. Aki ellenben az igazságot cselekszi, világosságra megy, hogy tetteiről nyilvánvalóvá legyen, hogy Istenben tette őket (3,19–21). [Tm 23.]

a világosság = a tudás fénye, az igazság

a világ = a Sötétség Birodalma

az emberek = a világ fiai, az Ördög szántóvetői (vö. Isz 157/117)

a sötétség = a tudatlanság

az igazságot cselekszi = tudásból fakadó tetteket hajt végre

1. Az emberek nem akarják megtudni az igazságot.

11.

Ezek után Jézus és tanítványai júdeai földre mentek. Ott időzött velük és keresztelt. (3,22).

1. Az Emberfi csak „tűzzel” keresztelhetett! (vö. Tm 9., 15., Jn 4,2)

12.

Az ember nem juthat semmihez másképp, csak ha a mennyből adják neki (3,27).

Ez egy János ajkára adott jézusi logion, melynek mondanivalója megegyezik a Jn 6,44 alattival.

13/a

Aki felülről jő, mindenképp fölötte való. A földből való a földből van, a földből is beszél. Aki a mennyből jön, mindenképp fölötte van (3,31). [Tm 78.]

(A 3,31–36 alatt János ajkára adott jézusi logionok olvashatók!)

felülről, ill. a mennyből jő = már átgondolta a végső kérdéseket, az elsőtől az utolsóig
mindenképp fölötte való = mindennel tisztában van, őt nem lehet sarokba szorítani
a földből beszél = le van ragadva a geocentrikus és emberközpontú világképnél

1. Az antagonisztikus ellentétet a Pneuma megléte, ill. hiánya okozza.

13/b

Arról tesz tanúságot, ami felől látást kapott, és amit hallott, de tanúságtételét senki sem fogadja be [aki a földből van]. Aki elfogadja tanúságtételét, azzal pecsétet tett arra, hogy az Isten igaz (3,32–3). [Tm 32., 84.]

arról tesz tanúságot = szóval, tettel és jelképes cselekedetekkel (vö. Tm 27.)

ami felől látást kapott = amit megértett a közvetítők segítségével (vö. Tm 89.)

amit hallott = a másik füllel (vö. Tm 32.)

elfogadja tanúságtételét = meghallja, megérti, felismeri, megőrzi

azzal pecsétet tett arra = ezzel bizonyítja

hogy az Isten igaz = valóság, tehát van, és csak-jó

13/c

Akit az Isten küldött el, az az Isten beszédeit szólja, mert az Isten nem mértékkel adja a szellemet. Az Atya szereti a Fiút, és mindent az ő kezébe adott. Aki a Fiúban hisz, annak örök élete van, aki nem engedelmeskedik a Fiúnak, nem fog életet látni... (3,34–6). [Tm 40.]

Isten küldötte = Jézus, az egykori názáreti ács, aki Emberfinek nevezte magát, e név pedig a státusát tükrözi

Isten beszédei = a kinyilatkoztatott igazságok

a szellem = az ész, az értelem (vö. Tm 40.)

az Atya mindent a Fiú kezébe adott = minden tudást, amit csak a homo sapiens felfoghat

a Fiúban való hit = az istengyermeki státus felismerése és megszerzése (vö. Tm 2.)

aki nem engedelmeskedik a Fiúnak = saját praexistens Lelke készítésének

14.

Ha ismernéd az Isten ajándékát... (4,10–12). [Tm 2.]

1. Isten ajándéka: a Pneuma (vö. Tm 28.)

15.

Mindaz, aki ebből a vízből iszik, újra megszomjazik, de aki abból a vízből iszik, melyet *majd* én adok neki, többé soha meg nem szomjazik, hanem az a víz, melyet *majd* én adok neki, örök életre buzgó víznek forrásává válik benne (4,13–4).

[Tm 2., 12., 27., 75., 91.]

az a víz, amit Jézus mér ki = az Élet vize (éltető eleme), a Pneuma

amit majd én adok = a megvilágosodás az egy szellemi erőfeszítésekkel „terhes” folyamat (vö. Tm 1., 91., 93.)

16.

Atyáink ezen a hegyen borultak le Istent imádni, ti meg azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, ahol imádni kell őt. „Higgy nekem – mondta neki Jézus –, hogy jön egy óra, amikor sem ezen a hegyen, sem Jeruzsálemben nem fogjátok imádni az Atyát. Ti azt imádjátok, amit nem ismertek. Mi azt imádjuk, amit ismerünk, mert a megmentés a zsidók közül ered. De jön egy óra, és az most van, amikor az igazi imádók az Atyát szellemben és igazságban fogják imádni, mert az Atya is ilyen imádókat keres magának. Szellem az Isten, és az imádóknak szellemben és igazságban kell őt imádniuk” (4,20–4). [Tm 2., 27., 71., 114.]

atyáink = a szamáriaiak vallási tekintélyei

ti = a júdaizmus követői

Isten = az a képzeletbeli személy, akit az egyes népek a saját képmásukra formáltak (A júdaizmusban ez Jahve, az Úr, aki szigorú és igazságos bíró.)

az Atya = az igazi Abszolútum, mennynek és földnek ura, Aki *tényleg* Van

amit az ember nem ismer = a rajta kívül álló dolgokat

amit ismer = a saját lelke

a megmentés a zsidók közül ered = mert ebben a kultúrkörben jöttek rá arra, hogy az Isten szellemi létező, vagyis Lélek

szellemben és igazságban = értelem vezérelte jócselekedetekkel, nemes tettekkel

szellem az Isten = a homo sapiens csak ésszel tudja megközelíteni őt

1. A kérdés az, hogy hol kell imádni Istent.
2. Nyilván ott, ahol elérhető.
3. A közvetlen istenkapcsolat lehetősége adva van a homo sapiens számára (Tm 2.).
4. A királyság bennünk van (vö. Lk 17,20–1).
5. Jézus ezt a tényt demonstrálta is (vö. Tm 27.).
6. Jézus az Atya igazi imádója volt.
7. Jézus nyilvános működése során bejárta az egész országot (vö. Tm 13.)

17.

Az én eledelem, hogy annak akaratát tegyem, aki elküldött engem, és bevégezzem az ő művét (4,31–4).

eledel = olyasvalami, ami elengedhetetlen az élet fenntartásához
Jézus eledele = a szellemben és igazságban való cselekvés

1. Jézusnak volt eledele.
2. Hol volt ez az eledel?
3. Elfogyhatott-e ez az eledel? (vö. Lk 12,33)
4. Jézus felismerte és elfogadta az Atya akaratát.
5. Az Atya csak ilyen embert tud elküldeni.

18.

Nem ti mondogatjátok, hogy még négy hónap és eljő az aratás? Lám, azt mondom nektek: Emeljétek fel szemeteket és nézzétek a tájakat, hogy fehérek már, aratásra készek. Már az arató elnyeri bérét és gyümölcsöt gyűjt örök életre, hogy a magvető és az arató együtt örüljön. Mert abban igaz a mondás, hogy más a magvető és más az arató! Én olyan aratásba küldöttem titeket, amelynek vetésével nem ti fáradtatok. Mások fáradtak, s ti abba léptetek be, amiért azok fáradtak (4,35–8). [Tm 20., 74., 91., 114.]

(Lásd a Márk – kommentár 13. logionját is!)

aratás = fárasztó, de örömteli munka, mert kézzelfogható a gyümölcse

a reménybeli aratók = Jézus tanítványai

az aratók bére = a Pneuma

a magvető = Jézus

mások fáradtak = az Emberfi jött rá a Dolgokra

1. A tanítványok várják az aratást.
2. Jézus szerint nem kell várni (vö. Tm 114.).
3. Jézus szeretne együtt örülni az aratókkal (vö. Mt 26,29)
4. Jézus könnyű munkát kínál (vö. Tm 91.).
5. Az „aratás” egy szellemi tevékenység.
6. Hol kell aratni?

19.

Maga Jézus tett ugyanis tanúságot arról, hogy a prófétának nincs becsülete a saját hazájában (4,44). [Tm 30.] (Csupán egy közmondást idézett!)

20/a

Bizony, bizony azt mondom nektek, hogy annak, aki hallja az én szómat és hisz annak, aki engem elküldött, örök élete van, ítéletre nem megy, ellenkezőleg: a halálból már átment az életre. Bizony, bizony azt mondom nektek, hogy jön egy óra, sőt, az már most itt van, amikor a holtak meghallják az Isten Fiának szavát, és akik meghallották, élni fognak (5,24–5). [Isz 57/129]

(Lásd a 10/a, b logiont is !)

nektek = a szombatnapi gyógyításán botránkozó zsidóknak

hallja az én szómat = megérti, hogy miről beszélek

hisz annak, aki engem elküldött = akit a lelkülete képessé tesz erre (vö. Jn 8,37–47)

örök élete van = Pneumával rendelkezik

ítéletre nem megy = nem marad tudatlan

a halál = a Pneumát nélkülöző biológiai lét, melyre a tudatlanság jellemző

az élet = a Pneuma életre nemződésének folyamata, mely fokozódó tudást eredményez

a holtak = a jelenlévő, Pneumát nélkülöző személyek

meghallják az Isten Fiának szavát = megértik, hogy az Atya irgalmat akar

1. Jézust könnyen meg lehet érteni.
2. Jézust az Atya küldte el.
3. Höl lehet hinni az Atyának ?
4. Milyen lelkület munkál a Jézust felelősségre vonó zsidókban ?
5. Mit kéne felismerni a jelenlévőknek ?

20/b

Ne csodálkozzatok azon, hogy jön egy óra, amelyben mindenki, aki a sírokban van, meg fogja hallani az ő szavát, és azok, akik jót cselekedtek, elő fognak jönni élet feltámadására, akik pedig hitványságokat cselekedtek, ítélet feltámadására (5,28–9).

aki a sírokban van = a (jelenlévő) országbeli halottak

meg fogja hallani az ő szavát = megérti, hogy miről beszél

akik jót cselekedtek = felhagytak az üldözésével (5,16)

elő fognak jönni

élet feltámadására = megindul bennük a Pneuma életre nemződésének folyamata

akik hitványságokat

cselekedtek = akik továbbra is azon vannak, hogy megöljék őt (5,18)

ítélet feltámadására = elhatalmasodik bennük a tudatlanság

21.

Sem a hangját nem fogta fel soha fületek, sem alakját nem észlelte soha szemetek, szava sincs maradandóan bennetek, ezért aztán nem hisztek annak sem, akit ő elküldött (5,37–8). [Tm 14., 32a, 107.]

a fül = a másik (belső) hallószerv

a szem = a lelki látószerv, mely a szív
az Atya szava = az irgalomra ösztönző lelkület (vö. Lk 10,25–37)

22/a

Ti fürkésztitek az Írásokat, mert úgy véltitek, hogy azokban örök életetek van, és éppen azok tesznek tanúságot felőlem. Ti azonban mégsem akartok hozzám jönni, hogy életek legyen (5,39–40).

ti = törvénytudók

az Írások = a Törvény és a próféták

felőlem = a közvetlen istenkapcsolat lehetőségéről

hozzám = a Fiúhoz, aki státusánál fogva mindent tud (vö. Jn 3,35)

22/b

Emberektől nem fogadok el dicsőséget, titeket azonfelül ki is ismertelek, hogy Isten szeretetét nem hordjátok magatokban. Az én eljövetelem az én Atyám nevében történt, ti azonban nem fogadtok el engemet. Ha majd más jó el a saját nevében, azt el fogjátok fogadni. Hogy volnátok képesek hinni ti, akik egymástól kaptok dicsőséget? Azt a dicsőséget ellenben, mely egyedül Istennél található, nem keresitek. Ne gondoljátok, hogy én foglak titeket vádolni az Atyánál. Van nektek vádlótok: Mózes, akibe reménységeteket vetettétek. Ha Mózesnek hittetek volna, talán nekem is hinnétek, mert ő énfelőlem írt. De ha az ő írásainak nem hisztek, hogy hihetnétek az én beszédeimnek? (5,41–7).

ember = olyasvalaki, akiben nem az Atya lelke működik (vö. Jn 8,37–47)

ti = írástudók és farizeusok

Isten szeretete = az irgalmas lelkület

eljövetelem = a Nyilvános Működés

az Atya nevében = felhatalmazásával

a saját nevében = atyai felhatalmazás, s így tudás nélkül

egymástól kaptok dicsőséget = elismerést, tiszteletet, kitüntetést (vö. Jn 12,42–3)

az Istennél található dicsőség = a Fiúi státus (lásd a 25. logiont is!)

Mózes = a júdaizmus megalapítója

(Átvitt értelemben a Törvény és a próféták szerzőiről van szó!)

énfelőlem = az egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatás vételének módjáról és következményéről: az istengyermekké levés lehetőségéről
(vö. Lk 24,25–7; 25,44–5)

1. Az írástudókban és farizeusokban „igazságos” (= törvényeskedő) lelkület munkál.
2. Az ilyenek nem fogadják el Jézust (s azokat, akik Fiúi státusban követik őt).
3. Jézus az ismeretlenségből jött, tehát nem volt „szakmabeli”.
4. A törvénytudók csak a hasonszőrűekkel állnak szóba.
5. A formális tekintélyek nem tudnak arról a dicsőségről, mely egyedül Istennél található.
6. Mózes vádolhatja a hivatásos mértékadókat, mert tudhatnának róla (vö. Tm 26b).
7. Vajon mi a tudatlanság oka? (Lásd a 6/a-b, 7/b-c és 13/a logiont!)

23/a

Bizony, bizony azt mondom nektek, ti nem azért kerestek engem, mert jeleket láttatok, hanem mert a kenyerekből ettetek és jóllaktatok. Ne az elvesző kenyéren munkálkodjatok, hanem azon a kenyéren, mely örök életre megmarad, amelyet az Emberfi fog majd nektek adni, mert erre az Atya ütött pecsétet (6,26–7).

ti = a szimpatizánsok tömege

jeleket láttatok = mert megérintettem a szíveteket

az Emberfi = Jézus maga választotta neve, mely a státusát tükrözi

fog majd nektek adni = a megvilágosodás egy folyamat (vö. Tm 1.)

erre az Atya ütött pecsétet = ő hitelesíti az Emberfi szavait

1. A kenyér elengedhetetlen az élet fenntartásához.
2. Az elvesző kenyér csak a biológiai életet képes táplálni.
3. Az Emberfi örök életet akar nyújtani.
4. Az Élet kenyere a Pneuma, aki Jézusban lett láthatóvá (vö. Tm 27.).

23/b

Bizony, bizony azt mondom nektek, nem Mózes adta nektek a mennyből való kenyeret, hanem Atyám adja nektek az igazi, mennyből való kenyeret. Mert Isten kenyere az, aki a mennyből száll alá, és életet ad a világnak (6,32–3). [Tm 71., 89.]

Mózes = egy isteni felhatalmazást nélkülöző nemzetvezető, törvényalkotó és államalapító

az igazi, mennyből való kenyér,

aki a mennyből száll alá = a Jézusban működő szent Szellem

életet ad a világnak = isteni kinyilatkoztatásokat

(Lásd a Máté-kommentár 20. logionját is!)

23/c

Én vagyok az élet kenyere, aki hozzám jő, meg nem éhezik, és aki bennem hisz, meg nem szomjazik soha (6,35). [Tm 70., 75., 84., 109.]

én vagyok az élet kenyere = az örök élet biztosítója

hozzám jő = aki engem fogad el egyedüli mértékadónak

aki bennem hisz = a státusomban

1. Csak az mehet Jézushoz, akit az Atya küld (vö. Jn 6,44).
2. Az Atya csak az éhezőket küldi (vö. Tm 70.).
3. Jézus a saját javaiból táplálja őket (vö. Tm 109.).
4. Jézusnak csak mennyei javai vannak (vö. Tm 12.).
5. A kinyilatkoztatás forrása: Jézus (vö. Tm 84.).
6. Az élet vízből csak az ihat, aki lemegy a kútba (vö. Tm 75.).
7. Honnan tör föl az élet vize? (vö. Tm 2., 71.).

23/d

Ám én megmondtam néktek, hogy bár láttok, mégsem hisztek. Minden, amit Atyám nekem ad, elérkezik majd hozzám. S azt, aki hozzám jó, ki nem vetem. Mert nem azért szállottam le az égből, hogy a magam akarátát tegyem, hanem hogy annak akarátát, aki elküldött engem. Ez pedig annak akarata, aki engem elküldött, hogy semmit el ne veszítsek abból, amit ő nekem adott, hanem feltámasszam az utolsó napon. Mert az az én Atyám akarata, hogy örök élete legyen mindenkinek, aki látja a Fiút és hisz benne, és hogy az utolsó napon azt én feltámasszam (6,36–40). [Tm 27., 107.]

néktek = akik csak az elvesző kenyérért töríték magatokat

aki lát, de nem hisz = olyasvalaki, akinek nincs értő érzékszerve, amivel felfoghatná azt, ami körülötte történik

minden, amit az Atya Jézusnak ad = a szent Szellem embereket inspiráló munkája

aki hozzám jó = aki elfogad egyedüli mértékadónak

nem azért szállottam le az égből = vállaltam el a testben való demonstrálást

feltámasszam = az országbeli halálból az Életre

az utolsó napon = amikor a kettőt eggyé teszi (vö. Tm 107.),
amikor learatja a Gyümölcsöt

aki látja a Fiút és hisz benne = státusát felismerve követi őt

23/e

Ne zúgolódjatok egymás közt ! Senkinek nincs arra hatalma, hogy hozzám jöjjön, csak ha az Atya vonja, aki engem elküldött, és én majd feltámasztom azt az utolsó napon. Meg van írva a prófétákban: Mindnyájan Istentől tanítottak lesznek. Mindenki, aki az Atyát hallgatta és nála tanult, hozzám jó (6,43–5). [Tm 1., 89., 107.]

ne zúgolódjatok = ti, zsidók (azaz: következetlen hívők)

hozzám jöjjön = engem fogadjon el egyedüli mértékadónak

ha az Atya vonja = ha a szent Szellem erre inspirálja

feltámasztom = az országbeli halálból az Életre

az utolsó napon = amikor a kettőt eggyé teszi (vö. Tm 107.),
amikor learatja a Gyümölcsöt

meg van írva a prófétákban = egy jól ismert szöveggel szemléltetem a dolgot

mindnyájan = akik találási szándékkal keresnek (vö. Tm 1., 70., 95.)

Istentől tanítottak lesznek = közvetlen kapcsolatba kerülnek velem

az Atyát hallgatta és nála tanult = fogta a szent Szellem sugalmazásait (vö. Tm 89.)

23/f

Nem mintha az Atyát másvalaki látta volna, mint az, aki az Atya mellől származik, annak volt alkalmát látni az Atyát (6,46). [Tm 14., 89.]

láttni = felfogni, megérteni

az Atya mellől származik = a megvilágosodási folyamat közben veszi a mennyei sugalmazásokat (vö. Tm 89.)

1. Az ember képes az ilyen jellegű látásra (vö. Tm 14.).
2. Jól csak a szívével lát az ember !

23/g

Bizony, bizony mondom nektek, hogy annak, aki hisz, örök élete van. Én vagyok az életnek kenyere... (6,47–51).

Lásd a Máté 96/a, a Márk 34. és a Lukács–kommentár 93. logionját is!

23/h

Bizony, bizony azt mondom nektek: Ha nem eszitek az Emberfi húsát és nem isszátok a vérét, akkor nincsen bennetek az Élet. Annak, aki húsomat eszi és véreimet issza, örök élete van, és én azt feltámasztom majd az utolsó napon. Mert húsom igazi étel és vérem igazi ital. Az, aki húsomat eszi és véreimet issza, bennem marad, és én is abban. Minthogy engem az Élő Atya küldött el, és én az Atya által Élek, úgy aki engem eszik, Élni fog általam (6,52–8). [Tm 107., 109.]

Emberfi = Jézus maga választotta neve, mely a státusát tükrözi

az Emberfi húsa és vére = a lényege, a státusa

aki eszi és issza = azonosul vele (a mivoltával)

feltámasztom = az országbeli halálból

az utolsó napon = mikor egyé teszi a kettőt (vö. Tm 107.)

igazi étel és ital = a státusom (az istengyermekség) az, ami megment

bennem marad = ugyanolyan lesz, mint én (az Atya emberi Fia vagy Leánya)

és én is abban = mindent a tudtára adhatok, a közös nevező miatt

23/i

Törbe ejt ez titeket? Hát ha majd azt látjátok meg, hogy az Emberfi felmegy oda, ahol előzőleg volt... A szellem az, aki megelevenít, a hús nem használ semmit. Azok a beszédek, amelyeket elmondtam nektek: szellem és élet. De vannak közöttetek némelyek, akik nem hisznek. Ezért mondtam nektek, hogy senki sem jöhet hozzám, csak akinek Atyám megadta azt! (6,61–6). [Tm 18., 28., 89., 109.]

törbe ejt = meggátol a szellemi haladásban

látni = érteni

Emberfi = Jézus maga választotta neve, mely a státusát tükrözi

felmegy oda, ahol előzőleg volt = az ember lelke praeeexistens (vö. Tm 18.)

a szellem = az ész, az értelem, mely képes életre nemzeni a Pneumát

a hús = a Pneumát nélkülöző, s azt nem is igénylő test (vö. Tm 28.)

azok a beszédek... = hűen tükrözik az igazságot, mely megmenthet titeket is (vö. Tm 109.)

akinek az Atya megadta azt = ha képes venni a szent Szellem sugalmazásait (vö. Tm 89.)

1. Csak azt lehet törbe ejteni, aki nem gondolkodik.
2. Csak az érthet meg bármit is, aki használja az eszét (vö. Tm 40.)
3. A megvilágosodás egy viszonylag hosszú folyamat eredménye.
4. Jézus kinyilatkoztatást hordozó igéi a segítségünkre vannak!

24/a

Ezek után Jézus Galileában járt-kelt, mert nem akart Júdeában járni, mivel a zsidók őt megölni igyekeztek. Közel volt a zsidók ünnepe, a sátorverés. Testvérei ezt mondták Jézusnak: „Menj innen tovább, eredj Júdeába, hogy tanítványaid lássák tetteidet, melyeket teszel. Mert senki sem tesz ilyesmit rejtekben, hanem a nyilvánosságra törekszik. Ha ilyen dolgokat teszel, állj ki vele a világ szeme elé (7,1–5). [Tm 100.]

Galilea = Jézus szűkebb hazája, egy Nógrád megyéni terület Izráel északi részén, melyet pogány országok öveztek, így könnyen lehetett „disszidálni”, azaz átmenetileg eltűnni a világ szeme elől

Júdea = Izráel központi része, amely a főváros körül terült el, s így a júdaizmus fellegvárának számított

a zsidók = hivatásos mértékadók, formális tekintélyek. (Átvitt értelemben: a júdaizmus követői, s mint ilyenek: következetlen hívők.)

megölni = a Törvény értelmében megkövezni (vö. Lk 11,53–4; Jn 7,13)

testvérei = akik jól ismerték Jézus felfogását, és látták a tetteit is

tanítványaid = azok, akik hallgatnak rád

állj ki a világ szeme elé = aztán, ha majd mindenki elismer, akkor mi is hinn fogunk neked

1. Jézus tartani akarta magát a tervéhez, a Küldetés sikere érdekében.
2. Jézus tudta, hogy előbb-utóbb likvidálni fogják (vö. Lk 13,31–3).
3. Testvérei attól féltek, hogy bátyjuk magatartása miatt reájuk is rossz fény vetül.
4. Testvérei büszkék lettek volna Jézusra, ha hivatalos elismerésben részesül.
5. Testvéreiben „júdeai” lelkület munkált (vö. Jn 7,52).
6. Ez a lelkület nem képesít tanítványságra.
7. Jézus rokonai később sem álltak be a tanítványok közé (vö. Tm 100.).
8. Jézus Galileában nagyobb biztonságban volt, mint Júdeában.
9. Testvérei nem akarták a vesztét, csak azt, hogy a dolog eldőljön valamerre.

24/b

Az én idóm még nincs itt, a ti időtök mindenkor készen áll. Titeket nem gyűlölködhet e világ, de engem gyűlöl, mert én ellene teszek tanúságot, hogy az, amin munkálkodik, rossz (7,1–9). [Tm 26a., 27., 55., 72., 81.]

1. Jézus testvérei a világ fiai voltak.
2. Jézus azért jött, hogy lebontsa a vádló munkáit (vö. Tm 72., 1Ján 3,8b)

Lásd a következő, az I szlám hagyományban megőrzött logionokat is:

Isz 29/90; 32/114; 57/129; 62/145; 133/34,4–16; 134/35; 139/141; 142/193; 143/162; 157/117; 158/123

25.

A zsidók csodálkozva szoltak: „Mi a titka, hogy az Írásokat így ismeri, mikor nem is tanulta?”. Jézus ezt felelte: Amit én tanítok, nem az enyém, hanem azé, aki elküldött engem. Ha valaki akarja az ő akaratát tenni, felismeri erről a tanításról, hogy Istentől való-e, vagy magamtól beszélek. Aki magából beszél, az a saját dicsőségét keresi. Aki annak dicsőségét keresi, aki elküldte őt, az olyan ember igaz, az olyanban hamisság nincsen. (7,14–8). [Tm 26b, 89.]

a zsidók = hivatásos mértékadók, formális tekintélyek

az Írások = Mózes öt könyve és a prófétai irodalom, s ezek hivatalos magyarázatai

nem tanulta = egy rabbi lábánál sem ült: nem volt felsőfokú vallási képzettsége

az Atya dicsősége = a Fiává lett ember

1. Jézus autodidakta módon szerezte a tudását (vö. Tm 26b).
2. Az Atya sugalmazásokkal bővítette az ismereteit (vö. Tm 89.).
3. Csak az nevezhető igaznak, aki az Atya emberi Fia lett.

26.

Ismertek is engem, és azt is tudjátok, honnan való vagyok. Magamtól én nem jöttem, hanem van valaki, egy igaz, aki engem küldött, akit ti nem ismertek. Én ismerem őt, mert mellőle való vagyok, és ő küldött el engem (7,27–9). [Tm 61., 107.]

ismertek engem = tudjátok a nevemet, címemet, életkoromat, szakképzettségemet, családi állapotomat, rokoni hovatartozásomat

nem magamtól jöttem = maga az Örökkévaló hatalmazott fel engem

mellőle való vagyok = én egyesítettem a lelkemet az övével (vö. Tm 61., 107.)

1. A zsidók nem ismerik az Atyát.
2. Vajon miért? (Válaszolok: mert nincs bennük irgalmas lelkület.)

27.

Még egy kevés ideig veletek vagyok, azután elmegyek ahhoz, aki elküldött engem. Keresni fogtok engem, de nem fogtok megtalálni. Ahol én vagyok, oda ti nem jöhettek (7,33–36). [Tm 23., 27., 37.]

(Lásd a 43. logiont is!)

elmegyek = az Atyához, az ő Világába

1. Jézus ideje szűkre volt szabva (vö. Jn 7,6).
2. A Sötétség Birodalmában az istengyermekeknek mihamarabb kioltják a gyertyáját.
3. Aki már eggyé tette a kettőt (vö. Tm 107.), annak a biológiai halál csak nyereség.
4. Hol és mi volt Jézus?
5. Jézus a közvetlen istenkapcsolatot testesítette meg (vö. Tm 27.).
6. A mennybemenetel után Jézus már csak az igéiben lesz elérhető, *a keresők számára* (vö. Tm 109.).
7. A logikátlanul gondolkodók számára ez a lehetőség sem áll fenn.

28.

Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám és igyon ! Annak, aki hisz bennem – amint az Írás mondja –, élő víznek ársjai folynak majd belsejéből (7,37–8). [Tm 12., 70., 75., 109.]

aki szomjazik = aki találási szándékkal keres (vö. Tm 70., Lk 6,21)

igyon = igéimmal csillapítsa tudásvágyát

jöjjön hozzám = fogadjon el engem egyedüli mértékadónak

hisz bennem = a státusomban

amint az Írás mondja = egy jól ismert szöveggel szemléltetem a dolgot

élő víz = a kinyilatkoztatás forrása (vö. Tm 12.)

ársjai folynak majd = a megvilágosodás egy viszonylag hosszú folyamat

belsejéből = a királyság lehetősége bennünk van (vö. Tm 2., 71.)

1. Az inni vágyóknak meg kell találniuk a kinyilatkoztatás forrását (vö. Tm 12., 109.).
2. A szomjazóknak le kell menniük a kútba (vö. Tm 75.).

29.

Én vagyok a világ világossága, aki engem követ, az nem jár sötétségben, hanem az Élet világossága az övé (8,12). [Tm 23., 49., 78.]

30.

Még ha magam tanúskodom is magam mellett, tanúságtételem igaz, mert tudom, hogy honnan jöttem s hová megyek, ti azonban nem tudjátok, honnan jövök s hová megyek (8,14). [Tm 18., 48.]

31/a

Ti hús szerint ítélték. Én nem ítélek senkit. Még ha ítélnék is, ítéletem igaz, mert nem egyedül vagyok, hanem mellettem van az is, aki küldött engem... Se engem nem ismeretek, sem Atyámat, ha ismernétek engem, Atyámat is ismernétek (8,15–9).

hús szerint = Pneuma nélkül (vö. Jn 3,6)

1. Aki már életre nemzette a Pneumáját, az soha többé nem lesz magányos.
2. Az Atya, ill. a Fiú ismerését az életre nemzett Pneuma teszi lehetővé.

31/b

Én elmegyek s ti keresni fogtok engem, de vétkeitekben fogtok meghalni. Ahová én megyek, ti oda nem jöhettek... Ti az alatt levők közül vagytok, én a fent levők közül való vagyok. Ti ebből a világból valók vagytok, én nem vagyok ebből a világból való. Megmondtam nektek, hogy vétkeitekben fogtok meghalni. Ha ugyanis nem hiszitek, hogy én vagyok, meghaltok vétkeitekben (8,21–4). [Tm 37., 42., 43., 44.]

én elmegyek = az Atyához, az ő Világába

ti = a bennem hinni nem akarók

„a” *vétek* = a szent Szellem káromlása, a nem-gondolkodás, a logikátlanság

véteketekben = a bennetek lévő lelkület miatt nem voltatok képesek felismerni a státusomat

én vagyok = az Atya emberi Fia, az egyedüli mértékadó, a kinyilatkoztatás forrása, aki bárkit megszabadíthat evilág börtönéből (vö. Isz 57/129)

1. Az embernek egy nagy vétke van: az, hogy minden téren engedelmeskedik a benne lévő sátáni lelkületnek.
2. Pneuma nélkül nincs átjárás az örökkévalóságba (vö. Lk 16,26)
3. Evilágból hiányzik a közvetlen istenkapcsolat alanyi jogon való birtokolhatósága.

31/c

Ha majd felemelitek az Emberfit, akkor fel fogjátok ismerni, hogy én vagyok, s hogy semmit sem teszek magamtól, hanem ahogy az Atya tanított engem, úgy beszélem e dolgokat. Az, aki küldött engem, velem van, nem hagyott engem egyedül, mert mindenkor neki tetsző dolgokat cselekszem (8,28–9).

felemelitek = elrettentésképpen közszemlére teszitek (vö. Jn 3,14)

az Emberfi = Jézus maga választotta neve, mely a státusát tükrözi

én vagyok = az Atya emberi Fia, az egyedüli mértékadó, a kinyilatkoztatás forrása

1. Jézus tudta, hogy példát fognak statuálni vele.
2. E „felemelés” elkerülhetetlen ebben a világban.
3. Az Emberfit csak Pneuma birtokában lehet felismerni!

32/a

Jézus aztán így szólt azokhoz a zsidókhöz, akik hittek benne: „Ha megmaradtok beszédemben, valóban tanítványaim vagytok, és akkor meg fogjátok ismerni az igazságot, és az igazság szabadokká fog tenni titeket” (8,31–3). [Tm 109.]

zsidó = a júdaizmus reprezentánsa, átvitt értelemben: következetlen hívő

megmaradtok beszédemben = megértitek, s annak szellemében cselekedtek

valóban tanítványaim vagytok = Fiú-aspiránsok lesztek

1. Egy helyes következtetéseket levonni nem tudó ember nem hihet igazán Jézusban (vö. Tm 42.).
2. Jézus – mint általában – most is feltételes módban beszél.

32/b

Bizony, bizony azt mondom nektek, hogy mindaz, aki teszi a vétket, rabszolgája a vétkeknek. A rabszolga pedig nem marad örökké a házban, a Fiú marad meg örökre. Így hát, ha a Fiú szabadít meg titeket, akkor lesztek tényleg szabadokká (8,34–6).

„a” vétek = az emberben levő sátáni lelkületnek való engedelmesség
a rabszolga = a homo sapiens, az emberek
a ház = az ember lelke, legbenső valója, az éne, a személyisége
a Fiú = a mindenkiben ott szunnyadó istengyermek

1. Az emberben alapvetően egy sátáni program munkál.
2. A homo sapiens egy több szempontból is kiszolgáltatott lény.
3. Jézus azért jött, hogy lebontsa a vádló munkáit (vö. Tm 72., 1Ján 3,8b).
4. Jézus a világ ellen tett tanúságot (vö. Jn 7,7).
5. Jézust gyűlölte a világ.
6. Jézus is gyűlölte a világot (vö. Isz 29/90; 139/41).
7. Az ember halandó.
8. Evilág Ura senkinek sem biztosít örök életet a Birodalmában.
9. A Sátán – éppen ezért – kezdettől fogva embergyilkos.
10. A helyhez és időhöz kötött szabadság – nem szabadság.

32/c

Tudom, hogy Ábrahám magva vagytok, de engem megölni igyekeztek, mert beszédem nem fér meg bennetek. Én, amit Atyámnál láttam, azt beszélem, ti is azt teszitek, amit atyátoknál hallottatok (8,37–8). [Tm 42., 92.]

Ábrahám magva = az Úrral kötött (állítólagos és kollektív) szövetség letéteményesei
beszédem nem

fér meg bennetek = szóba se tudtok állni a mondanivalóimmal

amit atyátoknál hallottatok = a belétek plántált sátáni program alapján gondolkodtok, amelynek szerves része a geocentrikus és emberközéppontú világkép

32/d

Ha Ábrahám gyermekei vagytok, Ábrahám tetteit teszitek, ámde ti megölni igyekeztek engem. Engem, az Emberfit, aki megmondtam nektek az igazságot, amit az Isten mellől hallottam. Ábrahám ezt nem cselekedte. Ti a ti atyátok tetteit teszitek (8,39–41).

1. Ábrahám tette (amiről híres): a szövetségekötés.
2. Ez az állítólagos és kollektív szövetségekötés csak üdvtörténeti mese.
3. Ábrahámot nem Jézus rángatta elő, hanem a zsidók.
4. Jézus csak szimbólumként utal Ábrahámra.

32/e

Miért nem ismertek rá arra, amit beszélek? Azért, mert nem vagytok képesek meghallgatni, amit mondok. Ti a vádló atyától valók vagytok, és atyátok kívánságait akarjátok megtenni. Az kezdettől fogva embergyilkos volt, nem állott meg az igazságban, mert az igazság nincs benne. Akkor a magáéból beszél, amikor a hazugságot szólja, mert hazug ő, és a hazugságnak atyja. De mert én az igazságot szólok, nem hisztek nekem. Közületek ki bizonyít rám vétket? Ha meg az igazságot mondom, miért nem hisztek nekem? Aki Istenből való, hallgatja Isten beszédeit. Ti azért nem hallgatjátok, mert nem Istentől valók vagytok (8,43–47). [Tm 42., 48., 92.]

amit Jézus beszél = atyai kinyilatkoztatások

nem vagytok képesek meghallgatni = szóba se tudtok állni a mondanivalóimmal

ti a vádló atyától vagytok = az ember Evilág Urának a teremtménye, akit saját képére formált, ezért a homo sapiens önző, hazug és ostoba

atyátok kívánságait

akarjátok megtenni = a belétek plántált sátáni program alapján gondolkodtok, melynek szerves része a geocentrikus és emberközpontú világkép

kezdetől fogva embergyilkos = terveiben nem szánt örök életet senkinek

nem állott meg az igazságban = gonoszságában nem gyakorolt irgalmat senkivel

mert az igazság nincs benne = önhibájából nem tett szert irgalmas lelkületre

hazug ő, és a hazugságnak atyja = tőle indul ki minden rossz, amit a nagy hazugságok tesznek lehetővé (például az, hogy evilágot a Jóisten teremtette)

de mert én az igazságot

szólok, nem hisztek nekem = ti azért kételkedtek, mert mindannak az ellenkezőjét állítom, amit a Hazugság Atyja belétek vert, pedig az nem igaz!

közületek

ki bizonyít rám vétket = a hallgatóságból senki sem tud logikai alapon megcáfolni

ha meg az igazságot mondom

miért nem hisztek nekem? = miért győzi le bennetek a vakhit a logikát?

1. Az Isten Szelleme, azaz Értelme, Ész, Logika.
2. Isten csak szellemi téren, vagyis ésszel közelíthető meg.
3. Jézust a János-evangélium Logosznak nevezi.
4. Aki hitet tesz az ész helyére, az nem veheti a kinyilatkoztatásokat.
5. Ki tett hitet az ész helyére a kereszténység vonatkozásában? (Válaszolok: Pál.)
6. Ki biztosítja a hazugság folyamatosságát? (Válaszolok: az ördögi egyház.)
7. Mi lesz ennek az eredménye? (Válaszolok: a mindenkori Emberfik likvidálása.)

33.

Megszóltak a zsidók: „Nem helyesen mondjuk-e, hogy szamaritánus vagy és ördögi szellem van benned?” Bennem nincs ördögi szellem – felelte Jézus –, ellenkezőleg, megbecsülöm Atyámat, ti azonban nem becsültök engem. Én nem keresem a magam dicsőségét, van, aki megkeresse és megítélje. Bizony, bizony azt mondom nektek, ha valaki megőrzi beszédemet, soha nem lát halált. „Most tudjuk hát, hogy ördögi szellem van benned – mondták neki a zsidók. – Ábrahám meghalt, a próféták is. Te meg azt mondd: Ha valaki megőrzi beszédemet, soha nem kóstol halált. Nagyobb vagy te atyánknál, Ábrahámnál, aki meghalt? A próféták is meghaltak... Mivé teszed te magadat?” Jézus ezt felelte: Ha én magam dicsóítem magamat, dicsőségem semmit sem ér. Van, aki engem megdicsőítsen: Atyám, akiről azt mondjátok: ő a mi Istenünk. De ti nem ismeritek (meg) őt, én ellenben ismerem őt, ha azt mondanám: Nem ismerem őt, hozzátok hasonló hazuggá lennék. Ám én ismerem őt, és beszédét megőrzöm. Atyátok, Ábrahám, ujjongott annak, hogy meglátja az én napomat, meg is látta, meg is örült. „Ötven éves sem vagy és láttad Ábrahámot?” – kérdezték tőle a zsidók. Jézus ezt felelte nekik: Bizony, bizony azt mondom nektek: Mielőtt Ábrahám lett, én öröktől fogva vagyok (8,48–59).

[Tm Prológus, 1., 2., 3., 10., 18., 27., 45., 51., 55., 58., 71., 85., 107., 112.]

zsidó = a júdaizmus reprezentánsa, átvitt értelemben: következetlen hívő
szamaritánus = pogány, hitetlen, istentelen (a zsidók szempontjából)
megbecsülöm atyámat = logikus gondolkodással, hiszen ő maga a Logika
ti azonban nem

becsültök engem = nem vontok le helyes következtetéseket szavaimból és tetteimből
megőrzi beszédemet = felfogja azt, amit mondok, s annak értelmében cselekszik
soha nem lát halált = megéri, hogy igazi halál nincs és nem is lehet (vö. Tm 112.)
semmit sem ér = az én számomra (Nekem az a jó, ha Atyám keresi a módot arra, hogy
megdicsőítsen, mert úgy ítéli meg; méltó vagyok arra.)

de ti nem ismertétek (meg) őt = addig, amíg én fel nem léptem, én nyilatkoztattam ki őt;
szavakkal, nemes tettekkel és jelképes cselekedetekkel

én ismerem őt = mégpedig közvetlenül, Atya–Fiúi mélységben !

beszédét megőrzöm = irgalmas lelkületét a magamévá teszem (vö. Tm 107.)

atyátok (Ábrahám) = én nem tőle származom, én Istenből való vagyok (vö. Tm 102.)

Ábrahám = olyasvalaki, aki nélkülözötte a Pneumát, de állítólag szövetséget kötött
Istennel

valakinek a napja = az az időpont, mikor életre nemzi a Pneumáját, mely lehetővé teszi
az igazi szövetségkötést (vö. Tm 3., 107.)

én = igazi valóm, a Pneumám, melyet életre nemzettem, s ami mindig is létezett, prae-
existens módon

1. Aki hitet tesz az ész helyére, az úgy vélheti, hogy Jézus az Ördöggel cimborál.
2. Jézus beszédeit csak egy Fiú–aspiráns őrzi meg.
3. Hol nem fog halált látni ez a Fiú–aspiráns ? (vö. Tm 112.).
4. Mikor nem fog halált látni ? (vö. Tm 1.).
5. Mivel nem fog halált látni ? (vö. Tm 27., 40., 71.).
6. Miért nem fog halált látni ? (vö. Tm 10.).
7. Látni csak azt lehet, ami van !
8. Aki nem lát halált, azt a halál se fogja látni !
9. A biológiai halál az evilági élet tartozéka (vö. Isz 133/34,4–16).
10. Ez a világ halott (vö. Tm 55.), melyet hullák népesítenek be (vö. Tm 2.).
11. Ádám-tól Bemérintő Jánosig mindenki meghalt, mert senki sem hozta létre a Pneumá-
ját (vö. Tm 45., 86.).
12. Isten az élők Istene !
13. Jézus az Élőből él (vö. Tm 112.).
14. Jézus mindig az igazi életről és az igazi halálról beszél !
15. Jézusban és az Atyában ugyanaz a Lélek munkál.
16. Ez a Lélek öröktől fogva megvolt.
17. Az Igazság kezdetől fogva létezik (Fülöp–evang.).
18. Boldog, aki már létrejötté előtt létezett (Fülöp–evang.).
19. Boldog, aki azelőtt lett, amikor még nem volt (Tm 18.).
20. Kezdetben már volt az Ige, az Ige Isten felé fordult és Isten volt az Ige.
(Jn 1,1–2).
21. Ki az egyetlen igazi létező ? (Válaszolok: a Jóisten).
22. Jézus ugyanúgy önmagában bírja az Életet, ahogy az Atya (vö. Jn 5,26).
23. Hogyan dicsőítheti meg az Atya Jézust ?
24. Az Atya azzal a dicsőséggel dicsőíti meg Jézust, mely már evilág keletkezése előtt
az övé volt (vö. Jn 17,5).
25. Akit az Isten küldött el, az az Isten beszédeit szólja (vö. Jn 3,34).
26. Isten nem mértékkal adja a Szellemet ! (vö. Jn 3,34).

27. Jézus valóban szövetséget kötött az Atyával.
 28. Ez a szövetség élő és közvetlen istenkapcsolatot jelent (vö. Jn 1 2,44–50).
 29. Az Atya szereti a Fiút, és minden tudást a kezébe adott (vö. Jn 3,35).
 30. A mindenkori Emberfi együtt uralkodik Atyjával (Mt 19,28), azt beszéli, amit nála lát (vö. Jn 3,11–3), és azt teszi, amit ő cselekszik (vö. Jn 5,17–21). Ez lenne az a bizonyos „királyság”, amelyről Jézus beszélt !

34.

Elmentében meglátott egy embert, aki születésétől fogva vak volt. Tanítványai megkérdezték: „Rabbi, ki vétkezett, ő–e vagy a szülei, hogy vakon született?” Jézus ezt felelte: Sem ő nem vétkezett, sem a szülei. Azért történt ez, hogy az Isten munkái rajta láthatókká legyenek. Amíg nappal van, annak munkáin kell dolgoznunk, aki engem küldött, éjszaka jön, amikor senki nem munkálkodhat. Én, amíg a világban vagyok, a világ világossága vagyok (9,1–7). [Tm 23., 37., 49., 72.]

ez = a csodás gyógyítás (9,6–7)

az Isten munkái = Jézus nemes tettei, melyeket az Atya segítségével vitt végbe (vö. Tm 107.)

amíg nappal van = amíg van, aki megvilágítja az egész világot (Tm 23., Jn 11,9–10)

éjszaka jön = távozásom után be fog köszönteni a sötétség korszaka (vö. Tm 11., 37.)

1. Születhetne–e valaki vakon egy Isten által teremtett világban ?
2. A júdaizmus szerint a betegség Isten büntetése valami miatt (vö. Jn 9,34).
3. A tanítványokban „júdeai” lelkület munkált.
4. Az Atya, ha tudja, akkor Fiai közreműködésével megszünteti a betegséget és a halált.
5. Az Atya csak akkor tudja ezt megtenni, ha vannak emberi Fiai.
6. Ezek az Emberfik nemes tetteikkel (is) lebontják a vádló munkáit (vö. Tm 72.).
7. Ez a „lebontás” csak akkor megy végbe, ha lesznek olyanok, akik elgondolkoznak a látottakon.
8. Hol fog végbemenni a lebontás ?
9. Kik fognak bontani ?
10. Jézus példát adott a követőinek.
11. Jézus követőinek szintén le kell bontaniuk a vádló munkáit.
12. E követőknek még nagyobb tetteket kell véghez vinniük (vö. Jn 14,12).

35.

„Ítélni jöttem e világra, hogy azok, akik nem látnak, látókká legyenek, és a látók vakokká”. A társaságát kereső farizeusok közül egyesek meghallották ezeket a szavakat s megszólították: Hát mi is vakok vagyunk? „Ha vakok volnátok – felelte nekik Jézus –, nem volna vétkeitek. De mivel azt mondjátok: Látunk –, vétkeitek megmarad (9,39–41). [Tm 3., 33.]

ítélni jöttem e világra = tevékenységem óhatatlanul polarizálódást vált ki (vö. Tm 3.)

akik nem látnak = a vezetettek

a látók = a vezetők

„a” vétek = a szent Szellem káromlása, a nem-gondolkodás, a logikátlanúság (Tm 43.)

36/a

Bizony, bizony azt mondom néktek, aki nem az ajtón át megy be a juhok karámjába, hanem máshonnan hág be, tolvaj az, haramia. Aki ellenben az ajtón át megy be, az a juhok pásztora. Neki az ajtónálló megnyit. A juhok is hallgatnak szavára. Saját juhait nevükön szólítja és kivezeti őket. Ha mind kihajtotta a saját juhait, előttük megy és a juhok követik őt, mert ismerik a hangját. Más embert egyáltalán nem követnek, hanem elfutnak tőle, mert nem ismerik a mások hangját (10,1-5). [Tm 22., 27., 109.]

a juhok = a Fiú-aspiránsok, akiket az Atya adott Jézusnak (vö. Jn 6,44)

a juhok karámja = a Fiú-aspiránsok lelke

a karám ajtaja = a közvetlen istenkapcsolat lehetősége

(Átvitt értelemben az a személy, aki megtestesíti azt, vö. Tm 27.)

máshonnan = kollektív „megoldások” felől, a széles úton járva (vö. Mt 7,13-4)

a juhok pásztora = Jézus, az első Emberfi

az ajtónálló = az ész, az értelem, a logika

a juhok is hallgatnak szavára = a Fiú-aspiránsok az értelem talaján állnak

Jézus saját juhait = a kiválasztottak (vö. Tm 22., Jn 10,16)

nevükön szólítja = egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatásban részesíti őket

kivezeti őket = a Sötétség Birodalmából

mind kihajtotta a saját juhait = csak a kiválasztottakat (hiszen csak azok követik őt)

előttük megy = megmutatja számukra az utat (vö. Tm 109., Jn 14,6)

a juhok követik őt = szintén Fiúvá, királlyá válnak (vö. Mt 19,28)

ismerik a hangját = tisztában vannak tanításának lényegével, s azt meg is valósítják

1. Az ember lelkébe be lehet hatolni.
2. Nemcsak a keskeny, de a széles út felől is lehet közelíteni.
3. Aki kollektív megoldásokat javasol, az elveszi az emberek elől az igazi lehetőséget.
4. Arra kell hallgatni, aki a közvetlen istenkapcsolatot testesíti meg.
5. Ezt a személyt a logika visszaigazolja.
6. Nem szabad hitet tenni az ész helyére.
7. Csak a kiválasztottak menekülnek meg.
8. A megmenekülést az egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatás vétele biztosítja.
9. A kiválasztottak egy már bejárt útvonalon haladhatnak a cél felé (vö. Jn 4,36-8).
10. Hogyan lehet megismerni a pásztor hangját? (vö. Tm 109.).

36/b

Bizony, bizony azt mondom néktek, hogy én vagyok a juhok ajtaja. Mindazok, akik előttem jöttek, tolvajok és haramiák, de nem hallgattak rájuk a juhok. Én vagyok az ajtó. Ha valaki rajtam át bemegy, megmenekül: Bemegy majd, kimegy majd és legelőt talál. A tolvaj csak azért jön, hogy lopjon, öljön és elveszítsen. Én azért jöttem, hogy életük legyen és bőségük (10,7-10).

én vagyok = az Atya emberi Fia, s ezért az egyedüli mértékadó, a kinyilatkoztatás forrása

a juhok ajtaja = a Fiú-aspiránsok lelkének kapuja

mindazok, akik előttem jöttek = rajtam kívül senki sem volt felhatalmazva

tolvajok és haramiák = lopni és rabolni akartak

de a juhok nem hallgattak rájuk = aki nem tett hitet az ész helyére, az nem dőlt be

én vagyok az ajtó = a kinyilatkoztatás csapját a közvetlen istenkapcsolat nyitja meg
(vö. Tm 12.)

ha valaki rajtam át bemegy = aki szintén Fiúi státust szerez, azzal, hogy eggyé teszi a kettőt (vö. Tm 107.)

megmenekül = nyugalmat talál, békére lel, megpihen, örök életet szerez, királlyá lesz

bemegy majd = a szűk kapun

kimegy majd = a másik oldalon

legelőt talál = olyan táplálékot, amire mindig is vágyott

a tolvaj lop, őt és elveszít = megfoszt a közvetlen istenkapcsolat lehetőségétől

36/c

Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor a lelkét adja oda a juhokért. Aki béres és nem pásztor – kinek a juhok nem tulajdonai –, mikor észreveszi, hogy jön a farkas, elhagyja a juhokat és elfut, a farkas meg elragadja és szétszórja őket, az ilyen ugyanis béres és nem törődik a juhokkal. Én vagyok a jó pásztor. Én ismerem az enyéimet és az enyéim ismernek engem, mint ahogy az Atya is ismer engem s én is ismerem az Atyát. Én lelkemet adom oda a juhokért. Más juhaim is vannak nékem, melyek nem ebből a karámból valók. Azokat is elő kell vezetnem. Hallgatni fognak a szavamra, úgyhogy egy nyáj lesz majd és egy pásztor. Azért szeret engem az Atya, mert lelkemet adom oda, hogy újra felvegyem. Senki nem vette el azt tőlem, magam vetem el azt magamtól. Felhatalmazást kaptam arra, hogy elvessem azt, és felhatalmazást kaptam, hogy újra magamhoz vegyem azt. Atyámnál kaptam ilyen parancsolatot (10,11–8).

[Tm 107., 109.]

én vagyok = az Atya emberi Fia, s ezért az egyedüli mértékadó, a kinyilatkoztatás forrása

a lelkét adja oda = mindenét, amiye csak van, a biológiai életét

a juhokért = a Fiú-aspiránsokért

más juhaim is vannak

nékem, melyek nem ebből

a karámból valók = a világtörténelem folyamán lesznek még kereső emberek

hallgatni fognak a szavamra = megértik, amit mondok, és meg is valósítják azt

egy nyáj lesz majd és egy pásztor = teljes lesz köztük az összhang (vö. Jn 17,20–4)

lelkemet adom oda,

hogy újra felvegyem = mindent feláldozok azért, hogy utat mutassak

1. Jézus ismeri az övéit, s az övéi is őt (vö. Tm 109.).
2. Ez az ismeretség közvetlen, és Atya–Fiúi mélységű.
3. Jézus az övéit az Atyától kapta (vö. Jn 6,44).
4. Jézus a jövőbeni Fiú-aspiránsokra is gondot visel (vö. Jn 17,20–1).
5. Jézus tudja, hogy rájuk is gondolnia kell.
6. Jézusban irgalmas lelkület munkál.
7. Jézus eggyé tette a kettőt (vö. Tm 107.).
8. Az Atya azt szereti, aki önként áldozza fel mindenét.
9. Miben mutatkozik meg az Atya szeretete? (vö. Jn 3,35).
10. Csak az kap felhatalmazást a lelke odaadására és újra felvételére, aki tudja, hogy ezt parancsolja az Atya.
11. Az Atya csak olyasmit parancsol, ami jó célt szolgál.

36/d

Körülfogták a zsidók és megkérdezték tőle: Meddig tartod még feszültségben a lelkünket? Ha te vagy a Krisztus, mondd ki a nyilvánosság előtt! „Már mondtam és nem hiszitek – felelte nekik. – A tettek, melyeket Atyám nevében teszek, tanúskodnak mellettem. Ti azonban nem hisztek, mert nem vagytok az én juhaim közül valók. Az én juhaim hallgatnak szómra, én is ismerem őket, ők meg követnek engem. Örök életet adok nekik, úgy, hogy soha el nem vesznek, senki sem fogja kiragadni őket a kezemből. Atyám, aki őket nekem adta, nagyobb mindeneknél, és senki sem képes kiragadni őket Atyám kezéből. Én és az Atya egy vagyunk” (10,22–30).

a zsidók = a júdaizmus reprezentánsai, átvitt értelemben: következetlen hívők

a Krisztus = a Felkent, a Felhatalmazott, a Messiás

Atyám nevében = az ő felhatalmazásával

Jézus juhaim = a Fiú-aspiránsok, tehát azok, akik tanulni szeretnének tőle

hallgatnak szómra = értenek engem és aszerint cselekszenek

én is ismerem őket = meg tudom ítélni, hogy ki keresi az istengyermeki státust

ők meg követnek engem = a Fiúságban

1. Jézus nem mondta ki a nyilvánosság előtt, hogy ő a Krisztus.
2. Vajon miért?
3. Aki nem jön rá magától, az biztos, hogy nem Fiú-aspiráns!
4. Jézus nemes tettei önmagukért beszélnek (vö. Jn 3,1–2).

37.

Nem tizenkét órája van-e a nappalnak? Ha valaki nappal jár, nem botlik meg, mert látja e világ világosságát. Ha valaki éjjel jár, megbotlik, mert nincsen benne világosság (11,1–11). [Tm 23.]

a nappal = az az időszak, amikor világos van

e világ világossága = Jézus, az Emberfi (vö. Tm 23.)

nem botlik meg = nem esik törbe, semmi sem gátolja a szellemi fejlődését

látja = érti

ha valaki éjjel jár = sötétben tapogatózik (tudatlanul viszonyul a dolgokhoz)

megbotlik = törbe esik, szellemi fejlődése megreked

nincsen benne világosság = az illető nélkülözi a Pneumát

1. A tanítványok féltették a Mester életét (vö. Jn 11,8; 11,16).
2. Ez a logion a Jézust befolyásolni akaró tanítványoknak szól.
3. Jézus az ilyen eltérítési szándékokat nem tolerálja (vö. Mt 16,21–3).
4. Mint kiderült, érdemes volt visszamenni Júdeába... (vö. Jn 11,17–45).

38.

Én vagyok a feltámadás és az élet, aki bennem hisz, élni fog, még ha meghalna is. Soha nem hal meg senki, aki él és hisz bennem (11,25–6).

[Tm 2., 10., 17., 27., 58., 107., 112.]

én vagyok a feltámadás és az élet = nekem közvetlen istenkapcsolatom van
aki bennem hisz = a státusomban, a mivoltomban (vö. Tm 27., Jn 5,24)
élni fog, még ha meghalna is = feltámad, mégpedig azonnal (vö. Lk 23,39–43).
soha nem hal meg senki = ez az eshetőség ki van zárva!
aki él = olyasvalaki, aki az Élőre tekint (vö. Tm 58.), ill. az Élőből él (vö. Tm 112.)
(Ennek az illetőnek van értő-érzékszerve, azaz Pneumája.)
és hisz bennem = követ engem a Fiúságban

1. Ki állíthatja azt, hogy ő a feltámadás és az élet?
2. Kiről mondhatjuk, hogy hisz az Emberfiben?
3. Mivel lehet felismerni Jézus státusát?
4. A Pneumával rendelkező személy is meghalhat (biológiailag).
5. Ez az illető fel fog támadni.
6. Mikor és miért fog feltámadni?
7. Jézus is meghalt... (vö. Isz 133/34,4–16).
8. A lélek feltámadása és az esetleges újra-testet-öltés két külön dolog!
9. Jézus a tanítványai miatt öltött újra testet.
10. A halál tényként való rögzüléséhez legalább három napnak el kellett telnie.

39.

Bizony, bizony azt mondom nektek, ha a földbe hullatott gabonamag el nem hal, egyedül marad. Ha azonban meghal, sok gyümölcsöt terem. Aki kedveli a lelkét, elveszti azt, s aki gyűlöli e világban a lelkét, örök életre megőrzi azt. Ha valaki kiszolgál engem, kövessen is engem, és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is. Ha valaki nekem szolgál, meg fogja becsülni azt az Atya (12,24–6). [Tm 23., 49.]

a földbe hullatott gabonamag = az Emberfi
egyedül marad = nem lesznek követői
sok gyümölcsöt terem = hozzá hasonló istengyermekeket
Jézus szolgája = olyasvalaki, aki Urának és mesterének tartja őt
aki neki szolgál = mindenki, aki igyekszik tanulni tőle
kövessen is = nyilvánosan működő Fiúként
ahol én vagyok = a királyi lelkiállapotban, mely uralkodásra képesít (vö. Tm 82.)

40.

A világosság még egy kis ideig köztetek van. Úgy járjatok, ahogy világosságotok van, hogy a sötétség hatalmába ne kerítsen titeket. Aki a sötétségben jár, nem tudja, hová megy. Minthogy világosságotok van, higgyetek a világosságban, hogy a világosság fiaivá lehessetek (12,35–6). [Tm 2., 23., 49., 61.]

a világosság = az Emberfi
úgy járjatok, ahogy világosságotok van = azt tegyétek, amit ő mond
a sötétség hatalma = a tudatlanság
nem tudja, hová megy = fogalma sincs arról, hogy micsoda az ember, hol van, mivé lehet s mit veszíthet
higgyetek a világosságban = a státusomban, a mivoltomban

41.

Aki bennem hisz, nem énbennem hisz, hanem abban, aki elküldött engem. És aki engem lát, azt látja, aki engem elküldött. Én világosságul jöttem e világra, hogy senki, aki bennem hisz, sötétségben ne maradjon. Ha valaki beszédemet hallgatja, és nem őrzi meg, én nem ítélem meg azt, mert nem azért jöttem, hogy a világot megítéljem, hanem hogy megmentsem a világot. Van, aki megítéli azt ! Aki elvet engem, és beszédeimet el nem fogadja, az Ige ítéli el, amelyet szóltam, az Ige ítéli el azt az utolsó napon. Mert én nem magamból szóltam, hanem az Atya, aki engem elküldött, adott nekem parancsot arra, hogy mit szóljak és mit beszéljek. És tudom, hogy az ő parancsa örök élet. Amiket tehát beszélek, úgy beszélem, ahogy az Atya mondotta nekem. (12,44–50). [Tm 14., 23., 27., 49., 61.]

aki Jézusban hisz = az, aki követi őt a Fiúságban, aki ugyanazt a státust tölti be

aki Jézust látja = érti őt, veszi a kinyilatkoztatásait

világosságul jöttem e világra = a közvetlen istenkapcsolatot bizonyítandó (vö. Tm 27.)

senki, aki bennem hisz = mindenki, de csak az

Jézus beszédei = atyai kinyilatkoztatások

hallgatja és nem őrzi meg = szóba áll ugyan velem, de elvet

én nem ítélem meg azt = nem vitatkozni, hanem kinyilatkoztatni jöttem (vö. Tm 27.)

az Ige = a Logika

az utolsó nap = ez egy egyéneenként változó időpont, melynek eljövetele rajtunk fordul

nem magamból szóltam = nem a saját sületlenségeimet terjesztem (vö. Jn 5,43)

1. Jézus lényegileg azonos az Atyával.
2. A világ sötét.
3. Jézus az egyetlen, aki világít (vö. Tm 23.).
4. Aki nem áll szóba Jézussal, az méltó az ítéletre.
5. Ez az ítélet be fog következni.
6. Vajon mikor és hol jön el „az utolsó nap” ?
7. Vajon mi lehet az oka annak, ha valaki nem őrzi meg Jézus beszédeit ?
8. Jézus maga a logika, ő a Logosz !
9. Az embert csak a helyes következtetések levonása mentheti meg.
10. Jézus szavakkal, nemes tettekkel és jelképes cselekedetekkel nyilatkoztatta ki az igazságot.

42.

Bizony, bizony azt mondom nektek, hogy aki valakit befogad, akit én küldök, engem fogad be, s aki engem befogad, azt fogadja be, aki küldött engem (13,20).

[Tm 107., 109.]

a „valaki” = a szent Szellem

1. Az Isten (a homo sapiens számára) – Szellem.
2. Az ember csak szellemileg tud összekapcsolódni Istennel.
3. Jézus megteremtette az Atyával való lényegi egységet (vö. Tm 107.).
4. Jézusban ugyanaz a Lélek munkált, ami Atyjában.
5. Jézus „csak” ezt a Lelket tudja elküldeni.
6. A Fiú–aspiránsok ezt a Lelket be tudják fogadni.
7. A világ fiai nem képesek befogadni (vö. Tm 27.).

43.

Gyermekeim, még egy kevés ideig veletek vagyok, keresni fogtok engem és amiként a zsidóknak már megmondtam, azt most nektek is mondom: Ahová én megyek, ti oda nem jöhettek. Új parancsolatot adok nektek, hogy egymást szeressétek. Ahogy én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást ! Arról tudja meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretet lesz bennetek egymás iránt (13,33-5).

[Tm 11., 23., 37.]

gyermek (itt) = olyasvalaki, akinek még sok oktatásra van szüksége (vö. Tm 20.)
a zsidók = formális tekintélyek, akik következetlenné bizonyultak (vö. Tm 42.)
ahová én megyek = az Atyához, az ő Világába
ahogy én szerettelek titeket = elvállaltam az erőszakos halállal járó nyilvános működést
szeretet = csak az minősül annak, amit Jézus annak mond

1. Jézusnak konstatálnia kellett, hogy a tanítványai még sehol sem tartanak.
2. Jézus ideje szűkre volt szabva (vö. Jn 7,6).
3. A Sötétség Birodalmában az istengyermekek gyertyáját mihamarabb kioltják.
4. Aki már egyé tette a kettőt (vö. Tm 107.), annak a biológiai halál csak nyereség.
5. A mennybemenetel után Jézus már csak az Igéiben lesz elérhető *a keresők számára* (vö. Tm 37., 109.).
6. A logikátlanul gondolkodók számára ez a lehetőség sem áll fenn.
7. A Tizenkettő és a zsidók valamiben hasonlítanak egymásra.
8. Közvetlen istenkapcsolat nélkül nincs átjárás az örökkévalóságba (vö. Jn 10,9).
9. Jézusnak új (az előzővel össze sem hasonlítható) parancsolatot kellett adnia.
10. Mi volt az eredeti parancsolat ?

44.

Azért megyek el, hogy helyet készítsek nektek. És ha elmegyek és helyet készítek nektek, ismét megjövök és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek. Az utat tudjátok oda, ahová megyek (14,1-5).

[Tm 23.]

elmegyek = vállalom a kereszthalált is
megjövök = feltámadok
magamhoz veszek titeket = tovább tanítalak benneteket
az út = a közvetlen istenkapcsolat kialakítása (vö. Tm 2., 71., Mt 7,13-4)

1. Hol lehet az a Jézus által elkészített hely ?
2. Az a hely nem ebben a világban van ! (vö. Tm 87.)
3. Hogyan és hol készít nekünk helyet Jézus? (Válaszolok: a kereszthalál és a feltámadás okozta katarzis által, a lelkünkben.)
4. Ha Jézus nem megy el, akkor nem tud nekünk helyet készíteni.
(Lásd a 39. logiont is !)
5. Hol és mi volt Jézus ?
6. Jézus a közvetlen istenkapcsolatot testesítette meg (vö. Tm 2 7.).
7. A meggazdagodással járó uralkodás a követői előtt is nyitva áll ! (vö. Tm 82.).

45.

Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem mehet az Atyához, csak rajtam keresztül. Ha engem megismertetek volna, Atyámat is ismernétek... Aki engem lát, látja az Atyát... Higgyétek el nekem, hogy én az Atyában vagyok és az Atya én bennem. Ha nem, magukért a tettekért higgyetek (14,6–11). [Tm 2., 14., 107., 109.] Isz 173/154

lát = ért

1. Ki és mi volt Jézus ?
2. Mikor és minek következtében vált Isten emberi Fiává ?
3. Mi az istengyermekség lényege ?
4. Hol van a királyság ?
5. Mi biztosítja azt, hogy az Atyához mehessünk ?
6. Az Emberfi megismerhető.
7. Mivel lehet megismerni őt ?
8. Mikor lehet meglátni az Atyát ? (vö. Tm 14.).

46.

Bizony, bizony azt mondom nektek, az, aki bennem hisz, ugyanazokat a munkákat fogja tenni, melyeket én teszek, sőt azoknál nagyobbakat fog tenni, mert én az Atyához megyek. S amit csak kérni fogtok az én nevemben, megteszem majd, hogy az Atya megdicsőüljön a Fiúban. Ha valamire nevemben kérni fogtok, én megteszem. (14,12–4). [Tm 107., 109.]

aki bennem hisz = a státusomban, a mivoltomban

ugyanazokat a munkákat = az Isten Fiára jellemző nemes tetteket (vö. Jn 10,32)

az én nevemben = státusomban, tehát (második, illetve n-edik) Emberfiként

hogy az Atya

megdicsőüljön

a Fiúban = hogy a mindenkori Emberfi fel tudja mutatni a helyes istenképet

1. Csak az hisz Jézusban, aki követi őt a Fiúságban (vö. Jn 12,26).
2. Jézus szavakkal, tettekkel és jelképes cselekedetekkel szemléltette a csak-jó Istent, aki ellentéte ennek a világnak.
3. A mindenkori Emberfi szintén nyilvánosan fog működni, Jézushoz hasonlóan.

47.

Ha szerettek engem, parancsolataimat megőrizzétek ! S majd kérni fogom az Atyát és ő más Bátorítót fog adni nektek, hogy az örökké veletek legyen: Az Igazság Szellemét, akit a világ nem képes befogadni, mert nem látja s nem is ismeri őt, ti ellenben ismeritek őt, mert nálatok marad és bennetek lesz (14,15–7). [Tm 2., 27., 40., 71.]

1. Csak az szereti Jézust, aki megőrzi a parancsolatait (vö. Jn 15,10a).
2. Jézus csak olyasvalakivel kapcsolatban kérheti az Atyát bármire is, aki megőrzi a parancsolatait (vö. Jn 15,10b).
3. Az embert Jézus megőrzött parancsolatai köthetik össze az Atyával.

4. Az Atya – a homo sapiens számára – Szellem.
5. Az Atya „csak” szellemet tud adni emberi fiai számára.
6. Ez a szellem az Irgalom, az Igazság, a Szabadság, a Tudás szelleme.
7. Az ember értő-érzékszerve a Pneumája.
8. Az életre nemzett Pneuma örökké velünk marad.
9. A Lélek az agyban van.
10. Az embert csak a Logika bátoríthatja.
11. Ez a világ nem nyújtja alanyi jogon a közvetlen istenkapcsolatot.
12. A világ nem is tud erről a nagy lehetőségről.
13. Evilág nem is akar tudni róla, mert nincs benne irgalom.
14. Az Igazság Szellemét csak az ismerheti, akiben benne van.
15. Ha belénk került, akkor bennünk is marad.

48.

Én vagyok az igazi szőlőtőke. Atyám a szőlőműves. Lemetsz rólam minden vesszőt, mely gyümölcsöt nem terem, és megtisztít mindent, mely gyümölcsöt terem, hogy még több gyümölcsöt teremjen. Ti már tiszták vagytok amiatt a beszéd miatt, melyet szoltam hozzátok. Maradjatok bennem, én is bennetek maradok. Miként a vessző nem képes magától gyümölcsöt teremni, csak ha a tőkén marad, úgy ti sem, ha bennem nem maradtok. Én vagyok a szőlőtőke, ti a szőlővesszők. Aki bennem marad s akiben én is megmaradok, sok gyümölcsöt terem, mert nálam nélkül semmit nem tehettek. Ha valaki nem marad bennem, azt kivetik, mint a szőlővesszőt, ott elszárad, azután összeszedik, tűzre vetik és elégetik. Ha megmaradtok bennem és beszédeim bennetek maradnak, kérjétek, amit csak akartok, és meglesz nektek. Azzal dicsőül meg Atyám, ha sok gyümölcsöt teremtek és tanítványaimmá lesztek (15,1–8).

[Tm 1., 38., 39., 61., 71., 72., 89., 107., 109.]

én vagyok = az Atya emberi Fia

az igazi szőlőtőke = ami képes a gyümölcsözésre (vö. Tm 44., Mt 7,15–20)

én vagyok az igazi szőlőtőke = csak a Fiúi státus lehet gyümölcsöző (vö. Tm 39.)

megtisztít = teljesen megvilágosít, angyalai segítségével (vö. Tm 89., Jn 1,51)

tisztaság = lelki fényesség, szellemi keveretlenség, homogenitás (vö. Tm 23., 49., 61.)

Jézus beszédei = isteni kinyilatkoztatások

ti már tiszták vagytok

amiatt a beszéd miatt,

amit szoltam hozzátok = a fény hatósugarában vagytok, kinyilatkoztatásaim folytán

maradjatok bennem,

én is bennetek maradok = ha igaznak tartjátok azt, amit mondtam, akkor az Igazság birtokosai lesztek

nálam nélkül semmit sem tehettek = csak a közvetlen istenkapcsolat nyújt mozgásteret

kivetik = a külső sötétségre, ahol sírás és fogcsikorgatás van

elszárad, összeszedik,

tűzre vetik és elégetik = felmorzsolják a világ ördögi Rendszerének személytelen erői (vö. Mt 10,28; Lk 12,4–5; Tm 59.)

tanítványaimmá lesztek = eltanuljátok tőlem a Mester-séget

1. Kollektív módon semmihez sem lehet jutni (vö. Mt 7,13–14; Jn 10,7–9).
2. Az egyházi formációk törvényszerűen a teljes szekularizáció felé haladnak.
3. Az egész Dolog lényege a gyümölcstermés, a Pneuma learatása (vö. Jn 4,34–8).
4. A Cél a teljes megvilágosodás (vö. Tm 1.).
5. A megvilágosodást Jézus kinyilatkoztatásai biztosítják.
6. Ezeket a kinyilatkoztatásokat venni és érteni kell (vö. Tm 89.).
7. Aki nem tartja igaznak azt, amit Jézus állít, az nem kerül Fiúi státusba.

49.

Ámde mindezt az én nevemért fogják veletek tenni, mert nem ismerik azt, aki elküldött engem. Ha nem jöttem volna, és nem szóltam volna nekik, nem volna vétküik, így azonban nincs mentségük a vétkükre. Aki engem gyűlöl, Atyámat is gyűlöli. Ha nem tettem volna közöttük azokat a tetteket, melyeket senki más nem tett, nem volna vétküik. Így azonban láttak is, meg gyűlöltek: engem is, Atyámat is. De azért lett ez így, hogy beteljesedjék a törvényükben megírt ige: Ok nélkül gyűlöltek engem. Ha eljő a Bátorító, akit Atyám mellől én fogok küldeni, az Igazság Szelleme, aki Atyám mellől jó elő, ő fog tanúskodni mellettem. De ti is tanúskodni fogtok, mert kezdettől fogva velem vagytok. Ezeket azért beszéltem nektek, hogy törbe ne essetek. Ki fognak vetni titeket a zsinagógából. De jön egy óra, mikor bárki, aki titeket megöl, azt fogja gondolni, hogy Istennek tesz szolgálatot vele. Azért fognak így cselekedni, mert nem ismerték fel az Atyát, sem engem (15,21 – 16,3). [Tm 38., 39., 42., 43., 44.]

az én nevemért = státusomért, mivoltomért

„a” vétek = a szent Szellem káromlása, a nem-gondolkodás, a logikátlanság
láttak is,

meg gyűlöltek is = a tapasztaltak alapján se vonták le a helyes következtetéseket

nincs mentségük = ítéletre fognak menni, és ezt senki sem gátolhatja meg

de azért lett ez így... = hogy egy közismert szöveggel szemléltessem a dolgot...

törbe ne essetek = ez nehogy meggátoljon titeket a haladásban

ki fognak vetni titeket = mindenféle istenes keretek közül

de jön egy óra... = törvényen kívülként fognak kezelni benneteket, nem lesz jogi védelem

1. A hivatalos mértékadók nem tudnak a közvetlen istenkapcsolat lehetőségéről.
2. Vajon miért? (vö. Tm 39.).
3. Jézus és az Atya lényegileg egy.
4. Mi képezi ezt a lényegi egységet? (vö. Tm 107.).
5. Jézus az Atya segítségével vitte végbe nemes tetteit.
6. Az Igazság Szelleme – a Logika.
7. Az Atya és a Fiú felismerhető.
8. Melyik érzékszervünkkel ismerhetők fel?
9. Hol található ez az értő érzékszerv?

50.

Még sok mondanivalóm van hozzátok, de most nem vagytok képesek elhordozni még. Ha azonban eljön ő, az Igazság Szelleme, útmutatótok lesz a teljes igazságban. Mert nem magától fog beszélni, csak amit hall, azt mondja el, s a jövődöt tudatja veletek. Engem fog dicsőíteni, mert az enyemből fog meríteni s azt mondja el nektek. Mindaz, amiye Atyámnak van, az enyém, ezért mondtam nektek, hogy az enyemből meríti, és azt tudatja veletek (16,12–5). [Tm 40., 110.]

az Igazság Szelleme = a Logika, mely a tudás biztosítója

a teljes igazság = a helyes isten- és világkép, amely azt is megmutatja, hogy mi az ember, s hogy hol van

a jövődőt tudatja = egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatások formájában (vö. Tm 17., 85., 89.)

engem fog dicsőíteni = a közvetlen istenkapcsolatot

1. Mikor jön el az Igazság Szelleme ?
2. Az eszünket használni kell! (vö. Tm 40., 110.).
3. Az Atya minden tudást átad a Fiainak (vö. Jn 3,35).

51.

A világ legyőzve áll alattam (16,33c). [Tm 1., 55., 81.]

Isz 29/90; 32/124; 57/129; 62/145; 103/194,1; 133/34,4-16; 134/35; 137/38; 139/41; 158/123

1. Hol és mikor győzhette le Jézus a világot ?
2. Minek következtében győzhette le ?
3. Vajon tud-e a világ arról, hogy legyőzték ?
4. Milyen jelei voltak annak, hogy Jézus legyőzte magában a világot ?

52.

Az az örök élet, hogy téged, az egyetlen igaz Istent ismerjenek, és azt, akit elküldtél, a Krisztus Jézust (17,3). [Tm 109.]

Krisztus = Felkent, Felhatalmazott, képviselőre kijelölt személy

53.

Nem volna semmi hatalmad ellenem, ha felülről nem adták volna neked. Ezért nagyobb annak a vétke, aki átadott engem neked (19,11). [Tm 72.]

1. Itt, a Kozmoszban, Evilág Ura és teremtője osztogatja a hatalmat (vö. Lk 4,5-7).
2. Pilátus csak egy kis fogaskerék az ördögi Rendszerben.
3. Az igazi ítéletvégrehajtó a Sátán.
4. Az Emberfi azért jött, hogy lebontsa a vádló munkáit (1Ján 3,8b)

54.

„Békesség nektek ! Ahogy engem elküldött az Atya, úgy küldelek el én is titeket”. Miután ezt mondta, rájuk lehelt és így szólt hozzájuk: „Vegyetek szent Szellemet ! Aki nek vétkeit megbocsátjátok, azoknak megbocsátják azokat, akikéit megtartjátok, azoknak megtartják” (20,21-3). [Tm 1., 2.]

békesség = a tudás biztonsága

ahogy... úgy... = azt az utat kell bejárnotok, amit én jártam (vö. Tm 109.)

rájuk lehelt = bennem van Szent Szellem, legyen hát bennetek is !

(Ez egy jelképes cselekedet volt !)

1. Minek következtében tudta az Atya Jézust elküldeni ? (vö. Tm 1.).
2. Mikor tudja Jézus elküldeni az övéit ? (vö. Tm 93., 95.).
3. Hogyan lehet megszerezni a szent Szellemet ?
4. Mennyi időt vesz igénybe ez a folyamat ?
5. Ki bocsáthat meg vétkeket ? (vö. Mk 2,1–12).
6. Miképpen kerülhet az ember istengyermeki státusba ?
7. A tanítványoknak ugyanott kell zörgetniük, ahol a mesterük kopogtatott !
8. Hol van a királyság ? (vö. Tm 2.).
9. A Lélek az agyban van.

55.

„Bizony, bizony azt mondom neked: mikor fiatalabb voltál, te övezted fel magadat és oda mentél, ahová akartál. De ha megöregszel, kinyújtod majd kezedet, más övez fel téged és odamégy, ahová nem akarsz.” Miután ezt mondta, így szólt hozzá: „Kövess engem !” (21,18–9b). [Tm 58., 59., Isz 91/29]

(Figyelem ! A 19a vers csak találgatás... Itt Életről és Halálról van szó !)

1. Péter még fiatal.
2. Még most is felövezheti magát, s oda mehet, ahová akar.
3. Pétert az öregség is fenyegeti.
4. Az idős ember már nem a maga ura.
5. Akit mások öveznek fel, az nem járhatja a saját útját.
6. Az Út: a Fiúvá válás (Jn 14,6).
7. Jézus erre hívja fel Pétert.
8. Aki követi őt, az mindig a maga ura lesz (Tm 1.).

Addig használjuk ki a lehetőségeinket az Élet megszerzésére, amíg nem késő !
(vö. Mt 10,28; 25,1–13; Lk 12,4–5; Tm 59.).

Jézus keresése az apostoli levelekben

Előszó

A cím láttán rögtön felmerül a kérdés; vajon a szóban forgó iratok alkalmasak-e ilyen jellegű vizsgálatra. Lehet-e bennük olyasmi, ami összhangban áll az Emberfi szellemiségével? Mit hozhatott össze az a „hitetlen és elfajult nemzedék” [1], melyet – kishitűségük miatt – „hordozni” [2] volt kénytelen? A Nyilvános Működés az ő viszonylatukban nem járt eredménnyel, hiszen még a mennybe menetelkor is a régi nótát fújják [3].

A Tábor-hegyi sikertelen megvilágítási kísérlet után már nem győzködi őket ebben a témában. Ezt követőleg már csak tetteivel és jelképes cselekedeteivel [4] demonstrálja, hogy az ő országa nem innen való [5], s ezért ő nem az a várva-várt politikai messiás, „csak” az igazi Szabadító.

Az őskeresztények – Pállal az élen – mégis a legközelebbi jövőben várták „Izrael helyreállítását”, melyet Jézus második eljövételével, és „a világvégével” kapcsolnak össze. Hiába kezdte azzal, hogy *nincs mire várni* [6], s hiába mondta, hogy *nem szabad várni* [7], a tanítványok gondolkodását a júdaizmus ősi várakozása határozta meg.

Az apostolok nem fogták fel, hogy a Messiás bennük jön el [8], s hogy a világ a fejükben fog összeomlani [9], s azt sem, hogy ezen „események” időpontja rajtuk fordul. Jézus a Templom lerombolásán [10] a hagyományos (geocentrikus és emberközpontú) isten- és világkép felszámolódását értette [11], ami *az egyéni és kereső gondolkodás* logikus következménye [12]. E más – szemléletbeli – felismerésre térés szempontjából közömbös, hogy Jeruzsálem éppen romokban hever-e.

A búcsúzó Emberfi tisztában volt azzal, hogy tanítványai még nem alkalmasak a stafétát átvetelésére [13]. Ezért a szent Szellemben való elmerülésre bízta őket, hangsúlyozva, hogy csak a teljes megvilágosodásuk után léphetnek ki a széles nyilvánosság elé. A Mester tehát ismét gondolkodásra inspirált, mint mindig, a Tizenkettő azonban nem várta meg *a Magasságból jövő hatalomba való beöltöztetést* [14], hanem működni kezdtek, a saját szakállukra. Ezt a bajt egy önjelölt [15] apostol is tetézte, Pál személyében [16].

[1] Mt 17,17

[2] Lk 9,41 (Csia Lajos fordítása)

[3] ApCsel 1,6

[4] Mt 21,1–7

[5] Jn 18,36

[6] Mt 4,17

[7] Tm 114.

[8] Tm 2., Lk 17,20–1

[9] Tm 112.

[10] Tm 72.

[11] Tm 85.

[12] Tm 1.

[13] Jn 16,12–5; Lk 22,31–2 A Sátán nem az utolsó vacsorán „kérte ki” a Tizenkettőt!

[14] Lk 24,49

[15] Jn 5,43

[16] *Szentlecke Párról* (mek.oszk.hu/16500/16532)

A szóban forgó hatalom a tudás hatalma [1]. Isten csak a logikusan gondolkodó embernek tud adni valamit [2], s ez a „valami” az Igazság Lelke, a szent Szellem, mely nem kívülről-felülről érkezik, hanem az ember belsejéből tör fel [3]. Kizárólag ezt [4] tudja adni az Atya, *ha kérjük tőle* [5]. Ezt a szent Lelket „káromolni” is lehet: mindig ezt tesszük, ha nem vagyunk hajlandók logikusan gondolkodni [6].

Nyilvánvaló, hogy az apostoloknak ugyanazt az utat kellett volna bejárniuk, mint az egykori názáreti építőmesternek: keresni a választ a végső kérdésekre, egészen a talá-lásig [7]. Ezt meg is mondta nekik: „*Amiképpen* engem küldött el az Atya, *úgy* küldelek el én is titeket” [8]. A szűk kapu mindenki számára nyitva áll, de csak a szoros úton közelíthető meg [9]. A tanítványok szem- és fültanúi voltak az Emberfi nemes tetteinek, aki személyre szólóan is tanította őket, mégsem fogták fel a lényegét.

Pál, ha akart volna, akkor se tanulhatott volna tőlük nagyon sokat [10]. A korai logion-gyűjteményekhez valószínűleg nem jutott hozzá, s feltehetően egyetlen evangélium se került a kezébe, vagy csak utólag. Jézus egyes mondásairól elsősorban az üldözöttei „tájékoztathatták” őt, felelevenített ismereteit pedig intuitív teológiájával egészítette ki.

Ráadásul ott hirdette az örömezenetet, „ahol a Krisztus nevét még nem említették” [11], tehát senki sem igazíthatta őt helyre... Péterrel három év elteltével beszél először, aztán csak 14 év múlva (!) kerül sor újabb jeruzsálemi látogatásra [12]. Ekkor azonban már nagy mellénnyel érkezik, és az erő pozíciójából tárgyal [13]. Több oka is volt tehát annak, hogy homályban maradt előtte; *hol* van a királyság, és hogy *mi* is az (egy ben-nünk lévő lehetőség, vö. Tm 71.).

A katolikus levelek témái nagymértékben hasonlítanak a Pál által elővezetettek-re. Ez azért van így, mert az apostoli és a páli teológia ugyanazon a két fő pilléren áll... Az isteni kinyilatkoztatást hordozó Igék helyett a júdaizmusra és az üdv történeti konti-nuitásra építenek. Magyarán: visszacsúsznak a mózesi hagyományokhoz, amint azt az Emberfi előre megjósolta [14]. Az újszövetségi iratokban hemzsegnek az ószövetségi uta-lások, egy nem létező folyamatosságot bizonyítandó.

Jézus is gyakran visszanyúlt az Írásokhoz, de csak azért, hogy a maga – merő-ben új – mondanivalóit szemléltesse. Ő egyáltalán nem vállalt közösséget a júdaizmus eszméivel és gyakorlatával, ahogy egyetlen más vallással se, hisz a földi vallások mind geocentrikusak és emberközpontúak... A Törvény egy rossz isten- és világkép talaján áll, következésképpen a más felismerésre (helyes szemléletre) tért ember *együtt rombolja le a kettőt*, vagyis az egész Építményt [15].

Jézustól mi sem állhatott távolabb, mint az, hogy egy egyházhoz hasonló szerve-zetet hozzon létre, mely jogfolytonos a régivel. Az *ő ekléziája* nem eklézsia, mert nincs közös vonása egyetlen intézménnyel se. Péterben a gondolkodási képességet magasztalta fel, ugyanis a logika kősziklája az egyetlen, amire Isten és ember is építhet. A szoros úton csak egyesével lehet járni, a szűk kapu az egyénnek tárul ki [16].

- [1] Jn 3,11-3; 3,31-5
- [2] Tm 89.
- [3] Tm 12., Jn 7,37-9
- [4] Lk 11,9-13
- [5] Mt 7,7
- [6] Tm 43.
- [7] Tm 1., 95., Jn 14,1-14 Az új fejezet a 15. verssel kezdődik.
- [8] Jn 20,21
- [9] Mt 7,13-4; Lk 13,24
- [10] Gal 2,6
- [11] Róm 15,20
- [12] Gal 1,10 - 2,1
- [13] Gal 2,1-14
- [14] Tm 11.
- [15] Mt 5,17-20 (Tm 72.)
- [16] Tm 1., 2., 3., 4.

Péter *ott és akkor* ígéretes alanynak bizonyult, ahogy máshol és máskor Tamás [1] is. János – a saját evangéliumában – kedvenc tanítvány, és Júdás is azt állítja, hogy ő állt a legközelebb a Mesterhez. Nyilván folytathatnánk még a sort, csak kevés evangélium maradt fenn... A megdicsért tanítványokat alkalomadtán le is szidják, végső soron pedig csalódást okoznak, nem utolsósorban a leveleikkel.

Statisztikailag nézve: a két péteri levélben mindössze egy (!) jézusi logion van [2], Jakab is csak egyet jegyez [3], Júdás–Tádé pedig egyet sem, ahogy a második és harmadik János–levél se. János első levele menti meg a renomét: 14 igét hoz, köztük hat olyat, ami sehol máshol nem szerepel! Pál is csak a Rómaiakhoz írt levelében remekel: 10 Jézusra valló igét hoz, a 2Kor–ban 4, az 1Tessz–ben 3, az 1Kor és 1Tim–ben 2–2 található; a Gal, Ef, Kol, Tit és Héb csak egyet–egyed hordoz; a Fil, 2Tessz, 2Tim és Filem pedig egyet sem.

A címzetes apostol ezeket az Igéket kizárólag másoktól hallhatta, olyan egyszerű emberektől, akik tanúi voltak az eseményeknek vagy beszéltek a szem– és fültanúkkal. Ha komplett logion–gyűjteményt olvasott volna, akkor nyilván több mondásra is hivatkozik leveleiben. Mégsem jelenthetjük ki, hogy „önhibáján kívül volt tájékozatlan”, mert kezdettől fogva nem kereste a Tizenkettő társaságát [4]. Rajtuk keresztül hozzájuthatott volna valamelyik ősevangéliumhoz, talán még a Szellemi Hagyatékhoz is!

Az elhangzott (és később le is írt) jézusi szövegekből sajnos maguk a tanítványok is rossz következtetéseket vontak le... Ezért az apostoli levelekben található Igéket helytelen fejtegetések keretezik. Ez azért is tragikus, mert az utókor gyakorlatilag egy szinten kezeli ezeket az iratokat az evangéliumokkal. Ez nagy hiba, hiszen az Örömhír az Emberfi velős kijelentéseiben van körvonalazva. Egy írásmű tehát akkor tekinthető evangéliumnak, ha a benne szereplő mondásokat helyesen értelmezik.

Az apostoli s a páli teológia kart karba öltve jár: mindkettő kezdettől fogva a nem létező üdvtörténeti kontinuitás tévútján halad. A Tizenkettő és Pál is a zsidóság mesebeli messiását véli felfedezni Jézusban, holott annak állítólagos eljövetele nem szerves része az eredeti júdaizmusnak. Az akkoriban küszöbön állónak hitt világvége az Emberfi státusának fel–nem–ismeréséből és szavainak félreértéséből fakadt!

Az egykori názáreti ács kénytelen volt „rossz emberanyaggal” dolgozni, hiszen vérszerinti hozzátartozói [5] és az általa kiszemeltek is [6] visszautasították a meghívását, a jeruzsálemi mértékadók [7] pedig szóba se álltak vele. Ez az utóbbi szöveg többszöri megkeresésre utal... Beméltó János se vette őt komolyan...

A Mester tudatos tanítványválasztási gyakorlata megkérdőjelezi Mátyás és Pál apostoli státusát. Se a sorshúzásos módszer [8], se az önjelöltség nem képesít az örömhír terjesztésére, hisz azt nemcsak hirdetni, hanem demonstrálni is kell! [9]. A Tizenkettő sajnos olyan személyek köré gyűlt, akik valósággal megtestesítették a júdaizmust. Jézus ezt előre megjósolta [10].

Szellemi Hagyatékát pontosan azért diktálta le Tamásnak, mert ily módon is gondoskodni akart az utókor keresőiről [11], akiket már nem feltétlenül határoznak meg az „üdvtörténeti előzmények”. Egyébként az apostoli levelek igéi (párhuzamaik révén) megerősítik az ún. Tamás–evangélium hitelességét. Ez a komplett logion–gyűjtemény minden fontos jézusi mondást tartalmaz, erre a szerző személye a garancia...

[1] Tm 12.

[2] 2Pét 3,10

[3] Jak 5,12

[4] Lásd *Szentlecke Pátról*, 16 – 19. old. (mek.oszk.hu/16500/16532)

[5] Mt 13,53–8; Mk 6,1–6; Lk 4,16–30; Jn 7,1–9

[6] Tm 64.

[7] Mt 23,37–9

[8] ApCsel 1,15–26

[9] Tm 13., 27. Bővebben: *Mint a nap!* 28 – 29. old. (mek.oszk.hu/22000/22058)

[10] Tm 11.

[11] Jn 10,16

A levelek jézusi tartalmai

Róm 2,28–9

Mert nem az a zsidó, aki szemnek láthatóan az, és nem az a körülmetélés, amely a húson látható, hanem az számít zsidónak, aki rejtett mivoltában zsidó, és a szív körülmetélése az igazi körülmetélés, amely szellemben, nem betűben történik, és amelynek magasztalása nem emberektől származik, hanem Istentől.

(vö. Tm 52., 62., Mt 6,1–4; Jn 6,63a)

Róm 6,15–23

De hála legyen Istennek, hogy csak voltatok a véték rabszolgái, ám szívből engedelmesskedtetek *a tudomány amaz alakjának, amelyre rendelve vagytok*.^{*} Miután megszabadultatok a vétéktől, az igazságosság rabszolgáivá lettetek.

(vö. Jn 8,31–6; Lk 4,18–21; Isz 57/129)

^{*}Tudniillik: a Fiú mindent-átlátásra, a valóság felismerésére. Ez képesít a *végleges* megszabadulásra.

Róm 8,5–8

A húshoz igazodók ugyanis a hús dolgain jártatják az eszüket, de a szellemhez igazodók a szellem dolgain. A hús észjárása viszont a halálra visz, a szellem észjárása ellenben életre és békességre. (vö. Jn 3,6)

Róm 8,13

Ha ugyanis a hús kívánata szerint éltek, meg kell halnotok. De ha a szellemmel megölitek azt, amit a hús művel, élni fogtok. (vö. Mt 7,19; Tm 10.)

Róm 8,28

Tudjuk, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden összedolgozik a javukra. (vö. Tm 89.)

Róm 10,17

A hit tehát az Ige hallásából támad, a hallás pedig a Krisztus beszédén át. (vö. Tm 109.)

Róm 12,20–1

Ne győzzön le a gonosz (ti. a benned elhatalmasodó), inkább jóval (= helyes módszerekkel) győzd le a gonoszt! (vö. Mt 5,38–41; Isz 50/65; Tm 6.)

Róm 13,7

Adjátok meg mindenkinek, amivel tartoztok, akinek adóval, az adót, akinek vámmal, a vámot, akinek (isten-) félelemmel, annak az (isten-) félelmet, akinek tiszteletadással, annak a tiszteletadást.^{*} (vö. Tm 101.)

^{*}Pál nem tudja, de itt a Jézus szavainak való hitelt adásról van szó!

Róm 14,12

Következőleg közölünk mindenki maga fog számot adni magáról Istennek.
(vö. Mt 7,1-5; Tm 24., 25.)

Róm 14,17

Az Isten királysága nem evés és ivás, hanem a szent Szellemben található igazságosság, békesség és öröm. (vö. Lk 17,20; Tm 2.)

1Kor 2,9

Amit szem nem látott és fül nem hallott, ami emberi szívben fel nem ötlött, azt készítette Isten az őt szeretőknek. (vö. Tm 16.)

1Kor 15,50

...mert hús és vér Isten királyságát nem örökölheti. (vö. Jn 3,6; Tm 113.)

2Kor 3,6c

...a betű megöl, a szellem ellenben megelevenít. (vö. Mt 5,17-20)

2Kor 4,4

...akikben e kor istene [!] vakká tette a hitetlen gondolkodást... (vö. Jn 8,41-7)

2Kor 4,6

Mert Isten volt az, aki azt mondta, hogy a sötétségből fény ragyogjon elő, aki szívünkben is világosságot gyűjtött annak a dicsőséges felismerésnek sugároztatására, amely Istennek a Krisztus orcáján megjelenő fénye. (vö. Tm 23., 49., 78., 84.)

2Kor 4,18

...kik nem a láthatókon tartjuk szemünket, hanem a láthatatlanokon. A láthatók tudniillik ideigtartók, a láthatatlanok pedig örökkévalók. (vö. Tm 14., 16.)

Gal 6,8

Aki a hús világába vet, saját húsából fog romlást aratni, aki ellenben a Szellembe vet, a Szellemből fog örök életet aratni. (vö. Jn 3,6; 6,63; Tm 113.)

Ef 2,14-6

Mert ő a mi békességünk, aki a kettőt eggyé tette, s azzal, hogy az ellenségeskedést, ezt az elválasztó közfalat saját húsában lebontotta, a parancsolatoknak rendletekben adott törvényét hatályon kívül helyezte, hogy *magában a kettőt egy új emberré teremtse* azzal, hogy békességet csinál, s mindkettőt egy testbe foglalva a kereszten át kiengeszteli Istennel, miután önmagában az ellenségeskedést megölte.

(vö. Tm 47., 107., Jn 14,27; Mt 5,9)

Kol 3,2

Eszetek a fenn lévőkön járjon, ne a földön levőkön. (vö. Jn 3,3; 3,7)

1Tessz 5,1-6

Az időtartamok és időpontok felől pedig nem szükséges nektek írunk, testvéreinknek, hiszen magatok pontosan tudjátok, hogy az Úr napja* úgy jön el, mint tolvaj szokott éjjel, olyankor, amikor azt beszéljük majd: Békesség, biztonság! – hirtelen tör rájuk a veszedelem, mint ahogy a fájdalom tör a terhes asszonyra, s nem menekülhetnek.

(vö. Jn 16,16–23; Tm 20., 36.)

* Jézus második eljövételéről van szó, mely bennünk fog végbemenni, *szinte észrevétlenül, váratlanul és feltartóztathatatlanul* (lásd a Mt 91. a – k logionokat is!). Pál – az öskeresztényekkel együtt – a világvégére (= a Föld megsemmisülésére) gondol, mert egyáltalán nem érti az Emberfit.

1Tessz 5,15a

Vigyázzatok, hogy valaki gonoszért gonosszal ne fizessen. (vö. Mt 5,39–41; Isz 50/65)

1Tim 1,15a

Megbízható és elfogadásra mindenképpen méltó az az ige, hogy a Krisztus Jézus vétkeket* menteni jött a világra. (vö. Mt 9,12–3)

* vétkesek = akik nem gondolják magukról azt, hogy tiszták és egészségesek, így igénylik az Orvost.

1Tim 4,8

A testtel folytatott gyakorlásnak kevés a haszna, az istenfélelem ellenben mindenre hasznos, mert mind a mostani, mind a következő élet ígérete benne van.

(vö. Jn 6,63).

Tit 1,15a

A tisztáknak minden tiszta.

(vö. Tm 90., Mt 23,25; Lk 11,39; Isz 80/50,2; 109/53,1–3; 114/61)

Héb 1,3a

A Fiú a dicsőség kisugárzása, az Istenben az ő lényének kimetszett képe.

(vö. Tm 78., 84.)

Jak 5,12

...ne esküdjetek testvéreim se az égre, se a földre, sem más valami esküvéssel, hanem a ti igenetek igen legyen, és a nemetek nem, hogy ítélet alá ne essetek.

(vö. Mt 5,33–7)

2Pét 3,10

Úgy fog eljönni majd az Úrnak napja, mint egy tolvaj. (vö. Mt 24,42–4; Tm 97., 98.)

1Ján 2,15-6

Ne szeressétek a világot, se a világban levőket. Ha valaki a világot szereti, az Atya szeretése nincs meg benne, mert minden, ami a világban van, a hús kívánsága, a szem kívánsága, kérkedő életforma, nem az Atyából, hanem a világból való.

(vö. Tm 26.; Isz 134/35; 139/41; 142/193; 143/162; 151/48; Jn 7,7)

1Ján 3,8a

Aki a vétket teszi, a vádlóból való, mert a vádló vétkezik kezdettől fogva.
(vö. Jn 8,38–47)

1Ján 3,8b

Avégett lett láthatóvá az Isten Fia, hogy lebontsa a vádló munkáit.
(vö. Tm 72., 112.; Isz 183/62; Mt 26,61; Mk 13,2; 14,58; 15,29; Jn 2,19; ApCsel 6,14)

1Ján 3,9

Képtelen mindenki a vétkezésre, aki Istenből született, mert az Isten magva benne marad. Nem is képes vétkezni, mert Istenből született. (vö. Jn 8,45–7)

1Ján 3,13

Ne csodálkozzatok azon testvéreim, hogy a világ gyűlöl titeket.
(vö. Jn 7,7; 8,23; 8,40; 13,16; 15,18–25)

1Ján 3,23a

Az az ő rendelkezése, hogy higgyünk Fiának. (vö. Jn 6,29)

1Ján 3,24a

Ha valaki megőrzi az ő rendelkezéseit, benne marad, és ő is megmarad az ilyenben.
(vö. Tm 109., Jn 13,20; 15,1–17)

1Ján 3,24b

Arról ismerjük meg, hogy bennünk marad, arról a Szellemről, akit nekünk adott.
(vö. Jn 14,15–21)

1Ján 4,17b

Mert amilyen az ő helyzete, olyan a mi helyzetünk is ebben a világban.
(vö. Jn 15,18–25)

1Ján 5,12

Akié a Fiú, azé az élet. Akinél nincs az Isten Fia, annak nincs élete.
(vö. Jn 6,53–8; 8,31–6; 10,9; 11,25; 12,26; 14,6; Mt 7,19; Tm 107., 109.)

1Ján 5,18

Tudjuk, hogy senki sem vétkezik, aki Istenből született. Ellenkezőleg: azt, aki Istenből született, megőrzi Ő, és a rossz nem érinti.

1Ján 5,19

Tudjuk, hogy Istenből valók vagyunk, és hogy az egész világ a rosszban vesztegel.
(vö. Tm 2.)

1Ján 5,20a

Tudjuk azonban, hogy az Isten Fia hozzánk érkezett, és olyan gondolkodást adott nekünk, mellyel megismerhetjük a valóságosat...

(vö. Tm 1., 2., 3., 4., 43., 89., 95., 109.)

1Ján 5,20b

...és hogy benne vagyunk a valóságosban, az ő Fiában, a Krisztus Jézusban. Ő a valóságos Isten és az örök élet.

(vö. Jn 14,7a; 14,9b; 17,14b; Tm 2., 27., 109.)

*Ezek a kinyilatkoztatásokat tartalmazó Igék
csak Jézustól származhatnak.*

Az iszlám hagyomány jézusi logionjai

(Csak azok a mondások, melyeknek van párhuzama a Szellemi Hagyatékban.)

Isz 29/90

Kinyilatkoztatta Isten Jézusnak: „Amikor valamelyik szolgámnak a szíve mélyéig eljutsok, és semmit sem találok benne e világnak és ennek az életnek a szeretetéből, akkor eltöltöm őt szeretetemmel, és mint barátot megtartom oltalmam alatt.”

(vö. Tm 55., 81.)

Isz 32/124

Isten a következőket nyilatkoztatta ki Jézusnak: „Emberi fiam ! Életed minden napján úgy viselkedj, mint aki búcsút mond a világnak, és mint akinek a vágya azon dolgokig terjed, amelyek Istennél vannak. A világ dolgaiból elégedj meg annyival, amennyi az élet fönntartásához elegendő, hogy ennek az életnek a silányságai és durvaságai is elviselhetők legyenek neked. *Ámen* mondom neked, hogy életed minden egyes napján megfizeted az írásban meghatározott árat mindazért, amit e világ dolgaiból elfogadsz. Eszerint végezz tehát számadást, mert azon dolgok miatt felelned kell. Azután, ha majd meglátod azt, amit a szenteknek ígértek, lelked bizony lehelleteddel kimegy testedből.” (vö. Tm 26., Mt 16,24–7)

Isz 33/7

Isten mondta Jézusnak: „Mária fia ! Önmagad buzdítsd ! Miután pedig magadat buzgóvá tetted, akkor buzdítsd az embereket is ! Ha nem így teszel, akkor engem szégyenítesz meg.” (vö. Tm 2., 25., 31.)

Isz 40/56

A messiás mondta: „Boldog az, akit Isten maga fog tanítani könyvéből, és nem hal meg majd elbizakodottan.” (vö. Tm 1., 2., 93., 95.)

Az országbeli halált a hiúság okozza !

Isz 41/57,3

„Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják Istent az ítélet napján.”

(vö. Tm 14., 61., 69.)

A tisztaszívűség lelki homogenitást jelent !

Isz 47/36,2

Mondá nekik Jézus: „Elegendőek nekünk azok használt ruhái, akik előttünk éltek.”
(vö. Tm 35.)

Isz 50/65

Mária fia Jézus ezt mondta: „Megmondták nektek azelőtt, hogy fogat fogért, orrot orrért. Én pedig mondom nektek: ne álljatok ellene a rossznak rosszal...”

Itt derül ki a nagy félreértés ! Mikor Jézus azt mondta, hogy *ne szálljatok szembe a gonosszal*, akkor azt nem úgy értette, hogy hagyjátok magatokat, hanem úgy, hogy a rosszat nem szabad *rosszal* viszonzni. Védekezni és jobb belátásra bírni szabad, sőt kell is, ami tilos; az a bosszú. A védekezéshez és a jobb belátásra bíráshoz legjobb a Jézus által ajánlott „pszichológiai hadviselés”: a kiszolgáltatottságunkkal való tüntetés, és az igazságtalanságra utaló túteljesítés.

A „gonosz” háromféle lehet: *a)* a Sátán, *b)* a megszálló rómaiak, *c)* a gazemberek. Evilág Ura kiesik, mert vele nagyon is szembe kell szállni, Jézus tulajdonképpeni ellenfele is ő volt. A parancs ugyanakkor nem vonatkozhat kizárólag a megszállókra sem, hiszen a mondást kiváltó magatartás egyidős az emberiséggel, ahogy az arra alkalmazott törvény is. Tehát: ha megdobnak kövel, dobd vissza kenyérrel, mert ha van valami, ami segít, akkor ez az (istennek tetsző) magatartás lesz az !

Isz 51/192

Az igaz Jézus már megmonda: „Ott van mindenkinek a szíve, ahol a kincse is van. Gyűjtsétek tehát kincseiteket a mennybe, mert így a mennyben lesz a ti szívetek is.”
(vö. Tm 18.)

Isz 57/129

Mondta a messiás apostolainak: „Én azért jöttem hozzátok, az én Atyámtól és a ti Atyátoktól, hogy fölkeltsélek titeket az ostoba halálból, hogy meggyógyítsalak benneteket a bűnök betegségéből, hogy végleg megszabadítsalak titeket a tévhitet, a rossz szokások és az elvetemült tettek megkötözöttségéből, azzal a szándékkal, hogy miután lelketek megtisztult a vétkektől, és a bölcsesség a lelket fölélesztette, az felemelkedhessék a mennyek országába, az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, ahol a boldogok életét fogjátok élni, és hogyan szabadítsalak benneteket evilág börtönéből, vagyis a szenvedések, a romlás és a megsemmisülés világából, amely bizony a siralom háza és az ördögök lakhelye a Sátán vezérlete alatt.”

Íme Jézus „székfoglalója”, mely a Lk 4,18–9 alatt is elolvasható. Ez a logion azonban több dolgot tartalmaz, igaz, semmi olyasmit, ami ne lenne összeszedhető a kánoni evangéliumokból. Megtudjuk belőle, hogy Jézus *csak az őt követni akarókhöz jött*; hogy a bűnös életmód *a helytelen világnézeti alapállás* következménye; hogy ez az élet igazából *halál*; hogy Jézus *a Messiás*, aki végleg meg tud szabadítani bennünket a tévhitteinktől, a rossz (vallási) szokásainktól és erkölcstelen tetteinktől. Egy megokosodási és – ennek következtében ! – egy megtisztulási folyamat áll előttünk, mely „királyi” lelkiállapotban fog tetőzni.

Bizonyos értelemben *ez a világ a pokol*, mert pokoli körülmények vannak benne. Ez az állapot azért jöhetett létre, mert evilág a Sátán birtoka (vö. Lk 4,6) és tartózkodási helye. A „siralomház” után csak a halál következhet, ettől a szomorú jövőtől akar

megkímélni bennünket az Emberfi. Ő azonban kizárólag a tanítványait tudja megmenteni, vagyis azokat, akik hallgatnak reá. Aki az Élőre „tekint”, annak lehetősége van az ismeretszerzésre, az országbeli halottak viszont hiába is próbálnak látni, nem értenek semmit (vö. Tm 58.). A Dolgokat csak az újjászületettek foghatják fel ! (vö. Mt 11,25–30; Lk 10,21–4).

Isz 62/145

„Én vagyok az, aki a világot a magasból az őt megillető alacsony helyre tettem, mégpedig Isten segítségével... Vessétek meg a világot, mert az így magától is könnyen megvetésre méltónak látszik. Becsüljétek le a világot, mert így magasztaljátok fel az örök életet. Azt semmiképpen se becsüljétek le azzal, hogy tisztelitek a világot, mert a világ semmi esetre se méltó a tiszteletre, mivelhogy benneteket mindennap kísértésbe és romlásba visz. Ha barátaim és tanítványaim vagytok, akkor lelketeket szoktassátok hozzá a világ gyűlöletéhez. Ha azonban másként tennétek, semmiképpen sem lesztek az én tanítványaim és barátaim... Fogadjátok el a szabad teret házatokul, a kriptákat pedig lakhelyül, és akkor ebben a világban úgy éltek, mint idegenek. Ugye látjátok az égi madarakat, hogy nem vetnek és nem is aratnak, és a mennybéli Isten táplálja őket?...”

(vö. Tm 27., 35., 41., 55., 81., 111.)

Csak az „idegenek” és az „átmenők” számára van Gondviselés ! Csak a Fiúknak nem kell aggodalmaskodniuk a holnapért !

Isz 73/4

Jézus mondta: „Ne akasszatok gyöngyöket a disznók nyakába ! A bölcsesség többet ér a gyöngyöknél, de aki megvetné, az rosszabb a disznóknál.” (vö. Tm 62., 94., Mt 7,6)

Isz 74a/89 – 74b/59

Beszélik, hogy Jézus ezt mondta Izráel fiainak: „Vajon hol hajt ki a mag? Ezt válaszolták: A földben. Mondta nekik: *Ámen* mondom nektek, hogy a bölcsesség is csak abban a szívben hajt ki, amely hasonló a földhöz.” (vö. Tm 8.)

A messiás mondta: „Az a mag, amely jó földben kihajt, nem hajt ki kemény kövek között. Így működik a bölcsesség is az alázatos szívben, de nem működik a gögös szívben. Vajon nem látjátok, hogy akinek a feje a mennyezetig ér, maga veri be azt, aki pedig lehajtja a fejét, azt a háztető beárnyékolja és megvédi?” (vö. Tm 8.)

Itt is nyilvánvalóvá válik, hogy az országbeli halál oka a hiúság ! Ez kínosabb diagnózis lesz az ítélet napján, mint a következetlenségből fakadó kimúlás (vö. Tm 43.). A nem-gondolkodásra sincs mentség, de a hiúságra és a gögösségre végképp nincs !

Isz 80/50,1

Jézus mondta: „Hasonlók a gonosz tudósok (írastudók) a folyóba csúszott sziklához, mert az a vízből sem iszik, és a termőföldet sem engedi öntözni.”

(vö. Tm 33., 38., 103.)

Isz 80/50,2

„Hasonlók még a gonosz tudósok az árnyékszékhez, amelyet kívülről lemeszeltek, de belül ürülékkel vannak tele. Hasonlók éppen így a siremlékekhez is, melyek kívülről lakhelyeknek látszanak, de belül a holtak csontjaival vannak tele.” (vö. Tm 90.)

Isz 84/144

„Mit használ a vaknak, ha lámpást visz, mely másoknak világít? Mit használ egy sötét háznak, ha a tetején lenne a lámpás? Mit használ nektek, ha amikor bölcsességet szóltok, aközben a bölcsességet nem teszitek?” (vö. Tm 2., Mt 7,21–3)

Isz 86/166

Jézus mondta: „Képes vagyok a holtat föltámasztani, de az ostobát sajnos nem tudom észre téríteni.” (vö. Tm 43.)

Itt is nyilvánvalóvá válik, hogy Jézus „igazi” (biológiai) halottakat támasztott fel. Az országbeli halálból való feltámasztás (vö. Isz 57/129) ugyanis éppen „az ostobák észre térítése”. Ez utóbbi lenne a fontosabb, mégsem boldogul a feladattal. A nehézséget a nem-gondolkodás okozza. Észre tudná téríteni az illetőket, ha azok hajlandók lennének használni a fejüket, de ezt hiúságból nem teszik. Ezen a lelkiületi gáton törik meg az Emberfi jóakarata.

Isz 91/29

Jézus és apostolai elmentek egy kutya teteme mellett, amely már bűzlött. Mondták az apostolok: Hogy milyen bűdös ez a kutya ! Ő ezt válaszolta: „És milyen fehérek a fogai”.

Ezt az „odavetett” mondást csak az tudja helyesen kommentálni, aki már érti Jézust. A nyilvánvalónak kínálkozó farizeusi magyarázat helyett (A világban nem a rossz, hanem a szépet kell nézni...), gondolkodjunk ! [Tm 58., 59.]

1. Miért voltak fehérek a kutya fogai ?
2. Lehetek volna elvászott sárgák is ?
3. Mire utalhat a fogak állapota ?
4. A kutya fiatalon (ereje teljében) múlt ki.
5. Ez a kutya használta a fogait !
6. A kutya arra használta a fogait, amire kell.
7. A fogak használata a kutya számára az életbenmaradás feltétele.
8. A kutya annak ellenére kimúlt, hogy helyesen cselekedett !
9. Halála harc közben vagy ember által következett be.
10. A kutya végelgyengülés folytán is elpusztulhatott volna.
11. A tetem mindkét esetben bűdös lenne.
12. A bűzlés teljességgel „természetes”, az apostoloknak nem ezt kéne észrevenniük !
13. Az apostoloknak messzemenő következtetéseket kéne levonniuk ebből a „helyszínelésből”, magatartás- és sorsazonosság szempontjából ! (vö. Isz 173/154)

Addig használjuk ki a lehetőségeinket az Élet megszerzésére, amíg nem késő !
(vö. Mt 10,28; 25,1–13; Lk 12,4–5; Tm 59.)

Isz 99a/125 – 99b/60

Jézus mondta: „A világ édessége az örök élet keserősége. A fényűző ruha a szív kevélysége, vagyis a hivalkodás és az elbizakodottság.” ... „A ruhák fényűzése: a szív büszkesége.” (vö. Tm 35.)

A világ és az örök élet antagonisztikus ellentétben áll egymással. (vö.: Senki sem szolgálhat két úrnak.) Az egyiknek tett engedmény nyomban elvesz a másiktól. A fényűző ruha a szív (a szem, a lélek) büszkeségére utal, azaz leleplezi az önelégültséget. Ez a kevélység és hivalkodás elbizakodottsághoz (hiúsághoz, gögösséghez) vezet, tehát országbeli halálhoz !

Isz 103/194,1

Jézus imígyen figyelmeztette egyik tanítványát: „Az evilági dolgoktól egészen tartóztasd meg magadat, az ilyen böjtöt halálodig ne hagyj abba !” (vö. Tm 26., 27.)

Isz 104/218

Mária fia Jézus mondta: „Óh, emberek fiai ! Csak a halálnak nemzetek, és csak a pusztulásnak építetek.” (vö. Tm 27.)

Ez Jézus talán legmélyebben szántó mondása. Letaszítja trónjáról a régi isten- és világképet, megmagyarázza celibátusát, feltárja az élet értelmetlenségét, rávilágít az Atya királyságának építhetlenségére. És még nagyon sok másra is !

Isz 108/197

Mária fia Jézus mondta: „Óh, tanítók gyülekezete ! Úgy letelepedtetek az örök élet útjára, hogy sem magatok nem jártok az úton, hogy az örök életre eljussatok, sem másokat nem hagytok elhaladni, akik mellettetek elmennének. Jaj annak az embernek, akit ti félrevezettek !” (vö. Tm 33., 38., 103.)

Isz 109/53,3

„Mit használ nektek, ha bőrötöket tisztogattok, ha közben a szívetek bemocskolódik?” (vö. Tm 90.)

Isz 109/53,6–10a

„Óh, világ szolgálói ! Hogyan éritek el az örök életet, amikor vágyaitok még mindig a világra irányulnak, és nem tudtok betelni vele? *Ámen* mondom nektek, hogy szívetek sírni fog tetteitek miatt, mert csak a világ javaival töröttök, s nem a jócselekedetekkel. *Ámen* mondom nektek: azzal, hogy kiaknázzátok a jelent, elveszítitek az örök életet. Úgy látszik, fontosabb nektek a világ élvezete, mint az örök élet nyeresége. Higgyétek el; nincs nálatok nagyobb vesztes !” (vö. Tm 27.)

Isz 110a/216,6

„Ugyan ki az, aki túskebokorról szőlőt szed, vagy tökről fügét? Ugyanigy a hazug bölcs szavai sem hoznak más gyümölcsöt, mint hazugságot.” (vö. Tm 44.)

Isz 110/216,7

„Mert amint a teve is igyekszik a sivatagból hazaszökni az övéihez, hacsak a gazdája feszesen meg nem köti, ugyanúgy a bölcsesség is gyorsan kibújik a szívből és eltűnik, hacsak a gazdája munkálkodásával meg nem valósítja.” (vö. Tm 1., 40., 93.)

Isz 112/122

Mikor megtudakolták Jézustól, hogy melyik emberre illik leginkább a „félrevezető” jelző, ezt válaszolta: „A bölcsre, aki bűnbe esik, mert amikor elbukik, az ő bukásával az egész világ elbukik.”

A bölcszet árgus szemmel figyel a világ, mert bukása menlevelet jelentene sokaknak. Az emberek alig várják, hogy kiderüljön: az Út járhatatlan.

Isz 114/61

Jézus mondta: „Miért van az, hogy szerzetesi ruhába öltözve jöttök hozzám, amikor szívetek a ragadozó farkas szívéhez hasonló? Vegyétek föl a királyok ruháit, és szívetek vágyait istenfélelemmel fojtsátok el!” (vö. Tm 5., 13., 90., 105.)

szereztes i ruhában = aszkéta szövegekkel, képmutató viselkedéssel
a ragadozó farkas szívéhez hasonló = ösztönös (evilági) vágyakkal teli
a királyok ruhái = azok viselkedési formái, akik bementek a királyságba
istenfélelemmel = az örök élet elvesztése iránti aggodalommal

1. Jézus a vesékbe lát.
2. A királyok ruháit fel lehet venni.
3. Aki fel tudja öltetni királyi ruháját, az királlyá válik.
4. A királlyá vált Jézus bűnösökkel evett és ivott.
5. Van indokolatlan, s így fölösleges aszkézis is (vö. Tm 105.).
6. Istenfélelemmel el lehet fojtani a szív vágyait.
7. Ez az igazi önmegtagadás.

Utánozzátok az én viselkedésemet, mely a lelkiütemből fakad !

Isz 123/204

Jézus ezt mondta: „A kegyelem jele, melyet a hívő Istentől kapott, az, hogy a hegynek azt mondja: Mozdulj meg! – és az megmozdul.” (vö. Tm 107.)

Isz 132/113

Mondta Jézus az apostoloknak: „Mennyire elámulok, amikor látom, hogy a világot követitek (abban, hogy a mindennapi dolgokért aggódtok), miközben Istentől fáradság nélkül megkapnátok az élethez szükséges evilági dolgokat. Ezzel szemben nem törekedtek az örök élet megszerzésére, pedig az ahhoz szükséges dolgokat fáradozás nélkül sehogyszem kaphatjátok meg.” (vö. Tm 35., 57., 78., 91.)

Gondviselés csak a Fiak számára van !

Isz 133/34,2-3

„Annál tartásátok kincseiteket, aki nem veszíti el. Mert akinek evilági kincse van, az félhet, hogy baj éri; míg aki Isten kincsét bírja, annak nem kell félnie a bajtól.” (vö. Tm 18.)

Isz 133/34,4-16

„Én ezt a világot bizony nem sokra becsülöm, és tiértetek arcra döntöttem. Óvakodjatok attól, hogy utánam majd fölállítsátok ! Mert a világ aljassága az, hogy *szembeszegül* Istennel. Az is a világ csúfsága/rossz mivolta, hogy a túlsó világ nem érhető el, csak úgy, ha ezt elhagyjuk. Nem így van? Tehát úgy éljétek benne, mint mellette elmenők, és ne mint odavalósiak. Tudjátok meg, hogy minden bűn gyökere a világ szeretete. Egy pillanatnyi élvezet hosszantartó szomorúságot hagy örökül. Én ezt a világot miattatok alacsonyítottam le, hogy a hátára üljétek, és így sem a királyok, sem az asszonyok nem harcolhatnak ellenetek... A világ olyanokból áll, akik keresnek és akiket keresnek. Aki az örök életet keresi, azt a világ is keresi, hogy teljesen magához kösse azokkal, amik a jelen élethez szükségesek. Aki azonban ezt a világot keresi, azt az örök élet is keresi, mindaddig a napig, amíg el nem jön a halál, hogy nyakon csípje.”

(vö. Tm 41., 55., 58., 59., 81., 111.)

Az Emberfi itt nem azt mondja, hogy „legyőztem a világot”, mert akkor az állna a szövegben, hogy „kétvállra fektettem”. Az „arcra döntöttem” azt jelenti, hogy *fejtetőre állítottam, fenekestől felforgattam, leromboltam, kihúztam a lába alól a talajt*. Ezt a nagy jézusi művet nem szabad tönkretenni a világ szentesítésével. Ez a világ ugyanis szöges ellentétben áll („szembeszegül”) Istennel, s ezzel vagy-vagy helyzetet teremt. (vö. „Nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak.”) *Ez a választásra kényszerítés aljas dolog*. Arról nem is beszélve, hogy az evilág börtönében élő személynek így vagy úgy, de meg kell halnia ahhoz, hogy elérhesse a túlsó (igazi) világot.

A Fiú-aspiránsok akkor járnak el helyesen, ha átutazóként, „turistaként” viselkednek. Mindent megnéznak (vö. Tm 4.), de nem kérnek letelepedési engedélyt. Ez a világ a bűn gyönyöreire épül (ez az élet sava-borsa), de az élvezetekért vastagon fogó tollal írják meg a számlát.

Aki – Jézus jóvoltából – a világ hátára ül, az *uralkodik* azon (vö. Tm 1.), tehát se a hatalom, se az érzékiség nem kerekedhet felül rajta.

Az embernek azonban csak addig van esélye, amíg él, a tét tehát az örök élet mielőbbi megszerzése ! (vö. Tm 41.).

Isz 134/35

Jézus mondta: „Nem fér össze a világnak és az eljövendő életnek a szeretete a hívő szívében, amint a tűz és a víz sem fér össze ugyanabban az edényben.” (vö. Tm 46.)

Isz 135/220

Jézus kezét a földbe mélyesztette, s vett egy maréknyit belőle. Majd kinyújtotta kezeit: az egyikben arany látszott, a másikban pedig trágya. Megkérdezte tanítványait: „A kettő közül melyik a kedvesebb szíveteknek?” Azt válaszolták neki: Az arany. Jézus meg ezt mondta: „Nekem pedig mind a kettő egyforma.” (vö. Tm 18.)

Az arany olyasmi, ami világi lehetőségekhez juttatja az embert, amivel „élhet”.

Isz 136/221

Jézus mondta: „Az ember szívét nem a birtokolt tárgyak tartják rabságban, hanem a vagyontárgyakhoz kapcsolódó aggodalom, félelem és remény. Ezek viszont együtt járnak a világi javak birtoklásával. A szabadulás egyetlen útja tehát az, ha nem birtokolunk semmi földi dolgot.” (vö. Tm 63.)

Isz 137/38

Jézus mondta: „Jaj annak az embernek, aki szereti a világot ! Amint meghal, elveszíti a világot és mindazt, ami benne van. A világba helyezte reményét, és az megcsalja; bízott benne és csalódik. Jaj azoknak, akiket a világ becsapott ! Mert megviseli őket az, ami nem illik hozzájuk. Cserben hagyja őket az, amit szeretnek, és legyőzi őket az, ami fenyegető. Jaj annak az embernek, akinek a világ a gondja, mert bűnök a művei ! Így gyalázata már korán bűnének számít.” (vö. Tm 55., 81.)

Isz 138/40

Jézus mondta: „Vajon ki lesz az, aki a tenger hullámaira épít házat? Így legyetek ti is a világgal ! Tehát ti se vegyétek úgy, mint szilárd helyet !” (vö. Tm 41.)

Isz 139/41

Ezt mondták a tanítványai Jézusnak: Csak azt az egyet tanítsd meg nekünk, amiért Isten szeret minket ! Jézus ezt válaszolta: „Gyűlöljétek a világot, és Isten szeretni fog titeket.”

Isz 142/193

Jézus mondta: „Óh, Izráel fiai ! Tudjátok meg, hogy itteni világotok úgy viszonyul örök életetekhez, ahogy napkeletetek viszonyul napnyugatotokhoz... Valahányszor kelet felé jöttök, nyugattól távolodtok; viszont valahányszor nyugat felé közeledtek, egyre inkább elváltok kelettől.” (vö. Tm 46a)

Isz 143/162

Jézus mondta: „Hasonlít a világ és az örök élet viszonya ahhoz a férfihoz, akinek két felesége van: ha az egyikhez kedves, a másikat rosszkedvűvé teszi.” (vö. Tm 46a)

Isz 148a/75 – 148b/46

A messiás mondta: „A világ híd, menjetek hát azon át, de semmiképp se telepedjete meg rajta!” (vö. Tm 41.)

Az emberek azért rendezkednek be a világban, mert nem ismerik fel, hogy hídnak is használhatják azt. Jézus erről a lehetőségről tudósít bennünket. Ez az élet-világ azonban csak akkor válik hiddá, ha nem telepedünk meg rajta.

Isz 149.

Jézus mondta: „A világ nagy(szerű) ház, vedd ezt figyelmeztetésnek, és ne építs rá!”

Egy, a maga nemében tökéletes (befejezett) házra az ember már nem akar és nem is tud még egy szintet felhúzni. Ez egyszerre fölösleges és káros dolog. A jézusi intelem egyértelmű: ne építs a világra, ne rendezkedj be itt, mert pórul jársz!

Isz 151/48

Jézus mondta: „Aki a világot keresi, az olyan, mint aki tengervizet iszik. Minél többet iszik, annál szomjasabb lesz, míg végül belepusztul.”

Isz 152a/49 – 152b/126

Mondták az apostolok Jézusnak: Isten Lelke! Mi már úgy imádkozunk, ahogyan te imádkozol, úgy böjtölünk, ahogyan te böjtölsz, és úgy tartjuk Istent emlékezetünkben, ahogyan te tanítottad. Mégsem tudunk a vízen járni. Jézus ezt mondta nekik: „Valljátok be nekem, milyen bennetek a világ szeretete!” ill.: „Milyennek értékelitek a dénárt és a drahmát?” Ezt válaszolták: Mi valóban szeretjük a világot. ill.: Jónak. Mondta Jézus: „A világ szeretete megrontja a hitet. Nekem viszont a világ annyit ér, mint a kő vagy a szemét.” ill.: „Én pedig szemétnek.”

(vö. Tm 13., 26., 18., 105., 107., Mt 6,19–21; Lk 12,33–4)

úgy imádkozunk és úgy böjtölünk = csak okkal, titokban és ritkán (vö. Tm 105.)

a kő vagy a szemét = a környező anyag, melyen taposunk (vö. Mt 3,9b; Lk 3,8c; 19,40)

1. Böjtölni a világgal kell! (vö. Tm 26.)

2. A hagyományos ima nem helyettesítheti a közvetlen istenkapcsolatot!

Maradandó értékeink „odaát” vannak. Ha tudjuk ezt, akkor a világ (= az anyag) már nem tud hatást gyakorolni ránk. Ellenkezőleg: engedelmeskedni fog nekünk, például a vízen is járhatunk. A kövek (= mindaz, amit a széjjeltekintő szem lát maga körül, s ami tkp. csak szemét) szolgálni fognak nekünk, oly módon, hogy hasznunkra lesznek valamiben. Minden ún. szerves anyag a szilárd közet elporlásából keletkezett a földtörténet során. A természet erői és a fizikai törvények csak az anyag tulajdonságai! (vö. Mt 8,23–7)

Isz 153/160

Mária fia Jézust megkérdezték: Milyen képességgel jársz a vízen? Ezt válaszolta: „Csakis hittel és bizonyossággal.” Mondták neki: Ezentúl mi is úgy hiszünk, ahogy te hiszel, és ahogy te nem kételkedsz, úgy mi sem. Jézus ezt válaszolta nekik: „Ha így van, akkor járjatok a vízen !” Elindultak tehát Jézussal együtt, de jött a tenger hulláma, mely őt a magasba emelte. Akkor ezt kérdezte tőlük Jézus: „Miért álltatok meg?” Ezt válaszolták neki: „Félünk a tenger hullámaitól ! Mondta nekik Jézus: „Miért nem félitek inkább a hullám urát?” (vö. Tm 23., 36., 59., 92.)

hit és bizonyosság = a tudás biztonsága

a hullám ura = Jézus (vö. Mt 12,8)

1. A vízen járás nem „képesség” dolga (vö. Mk 9,22b – 23).
2. A tudás biztonságát nem lehet egyik napról a másikra megszerezni.
3. Kiben kéne feltétel nélkül hinni a kéréssel előállóknak ? (vö. Mt 14,31).
4. Őszinte volt-e a kérdezők elhatározása ?
5. Elég-e a vízen járáshoz az őszinte elhatározás ?
6. Mi célból akartak a kérdezők a vízen járni ?
7. Miért és mikor járt (csak) Jézus a vízen ?
8. Tudta-e előre Jézus, hogy nem tudják őt utánozni ?
9. Minek a bizonyítéka a félelem ?

Az Emberfi számára semmi sem lehetetlen, mert egyé tette a kettőt (Tm 107.). A vízen járás és a többi, számunkra csodálatosnak tűnő dolog ennek az Atyával való lényegi eggyéválásnak a következménye. Ez a benne megnyilvánuló Erő akár át is ruházható (vö. Mt 10,1; Lk 10,17), a Fiúban való hit függvényében. Ha pedig követjük őt az istengyermekségben, akkor rajtunk keresztül is működni fognak ezek a (teremtő) erők. A státus az, ami lehetővé teszi a munkálkodást. Egy Fiú – magától értetődő módon – fiúként viselkedik, vagyis azt csinálja, amit az Atyánál lát.

Simon Péter azért tudott elindulni Jézus felé a vízen, mert elhitte neki, hogy ez lehetséges (s csak azért hihette el, mert *tudta*, hogy az ő mestere Isten fia). Péter tehát nem a saját jogán maradt fenn a vízen, hanem ugyanazért, amiért az útkészítőnek előreküldött tanítványok gyógyítani tudtak: a Jézus által delegált Erő segítségével. Péter azért kezdett el süllyedni, mert a hite mellé nem társult bizonyosság. Az ész használatát ugyanis nem lehet hittel helyettesíteni.

A kéréssel előálló – a gazdag ifjúhoz hasonlóan – csak szerettek volna valamit Jézustól, de nem akarták követni őt. Ily módon viszont nem lehet tudásra szert tenni, hiszen a tudást a státus biztosítja. A tenger hullámaitól való félelem e státus hiányát jelzi. Aki tudja, hogy nem fog elsüllyedni, az nem fog félni sem.

A „hullám ura” természetesen az Emberfi, hiszen ő az, aki tud a vízen járni. Az ő „félelme” a neki való megfelelést jelenti. A logion végén tehát ugyanarra szólítja fel a kéréssel előállót, mint a gazdag ifjút: „Kövessetek engem a Fiúvá válásban ! Akkor majd a vízen is tudtok járni...”

Isz 155/50

Jézus mondta: „A gazdagságban három rossz van: vagy meg nem engedett módon szerzi meg valaki...” Mondták neki: És ha megengedett módon szerzi? Ő így folytatta: „Vagy olyan dolgokra fordítja, amelyek megengedhetetlenek...” Mondták neki: És ha megengedhető dolgokra költi? Így fejezte be: „Akkor a gazdagsággal való foglalkozás akadályozza meg abban, hogy Istenre gondoljon.” (vö. Tm 27., 63.)

Isz 156/110

Jézus mondta:

Jaj nektek, akik ezt a világot szolgáljátok ! Hogyan lehetnek ellentétben az ágak a gyökerekkel, és vágyaitok a gondolkodásotokkal? Szavatok orvosság, mely megszabadít a betegségtől, tettetek azonban beteg, és semmiképpen sem engedi az orvosságot hatni. Vajon olyanok vagytok, mint a szőlő, amelynek a levele szép, gyümölcse kellemes, ágai pedig könnyen növekszenek? Semmiképpen, hanem olyanok vagytok, mint a tövisbokor, melynek a levele kevés, a tüskéje sok, az ágai pedig nagyon nehezen nőnek.

Jaj nektek, evilág szolgálói, akik munkátokat lábbal tiporjátok, hogy aki csak akar, vegyen belőle, de a világot fejetek tetején hordjátok azzal a szándékkal, hogy senki se vehesse el azt tőletek. Nem vagytok tehát sem hű szolgák, sem szabad és nemeslelkű emberek.

Jaj nektek, gonosz napszámosok, akik a bért elfogadjátok, de a munkát elrontjátok ! Íme, valóban megtaláljátok azt, amitől féltek, amikor a munka ura elgondolkodik művéről, melyet elrontottatok, és béréről, melyet már megkaptatok. (vö. Tm 33., 38., 103.)

Jézus itt „a gonosz tudósokhoz”, „az elvetemült bölcsekhez”, magyarul a farizeusokhoz (papokhoz) szól. A logionnak azok a címzettjei, akik Isten szolgáinak hiszik magukat, az „emberektől kapott” felhatalmazás alapján.

Isz 157/117

Mondta a messiás: „A világ bizony az ördög szántóföldje, a világ fiai pedig az ő szántóvetői.

Isz 158/123

Jézus mondta a világnak: „Takarodj, te disznó !” (vö. Tm 55., 81.)

Isz 164/173

Mária fia Jézus mondta: „Az evilági élet csak három napból áll: tudniillik, a tegnaptól, amelyik már elmúlt, és belőle semmi sem marad a kezében. Aztán a holnaptól, amiről egyáltalán nem tudod, hogy megéred-e, vagy sem. Végül a mából, amikor bírod az életet. Használd ki tehát ezt a napot előrehaladásodra !”

Isz 170/115

Mondta a messiás: „Isten barátai bizony nem félnek semmitől, és nem is szomorkodnak semmin, hiszen ők azok, akik e világ belső lényegét látják, míg ezzel szemben a többi ember csupán a külsőségeket nézi. Isten barátai e világ végére fordítják figyelmüket, míg a többi ember csak a közeli és mulandó dolgokat veszi észre. Akik attól félnek, hogy e világ dolgai legyőzik őket, azok már le is győztek; és akik tudják magukról, hogy elhagyatottak, azok már el is hagyták a világot. Isten barátai ellenségei azoknak a dolgoknak, amelyekkel más emberek megbékültek, viszont áldják azokat a dolgokat, amelyeket mások elleneznek. Míg az emberek mások vagyonát csodálják, addig nekik olyan vagyonuk van, amely a legfőbb csodálatra méltó. Róluk beszélnek a szent Írások, ők pedig azt idézgetik. Bennük van a helyes út ismerete, és ezen járva tudáshoz jutnak. Nem másba vetik bizalmukat, csak amit elérni remélnek, nem is félnek mástól, mint amitől őrizkedniük kell.” (vö. Tm 2., 55., 59., 81., 110.)

Isz 171/213

Isten kinyilatkoztatta Jézusnak: „Nem nélkülözi a próféta az őt megillető tiszteletet, csak a maga hazájában.” (vö. Tm 30.)

Isz 172a/190 – 172b/207

Jézus mondta: „*Ámen* mondom nektek, hogy nem jut be a mennyek országába, aki nem születik meg kétszer. Istenre mondom és tanúsítom, hogy én is azok közé tartozom, akik kétszer születtek. Az első nemzés ugyanis a természeté, a másik azonban a Léleké a mennyben, ahol isteni dolgokat szemlélünk.” (vö. Jn 3,3; Tm 54., 80., 100., 102., 106.)

Isz 173/154

„Én vagyok az élet kezdete és az igazság útja. Aki engem megismer és úgy hal meg, nem halállal hal meg, hanem étellel él. (vö. Jn 14,6)

Jézus megismerése után már nem lehet természetes halállal meghalni, csak „úgy”, azaz hozzá hasonló módon; tanúságtevő, nyilvános működés közben, tudniillik ez az Atya akarata (vö. Mt 7,21)!

Isz 183/62

Mondták az apostolok a messiásnak: Nézd meg a templomot, milyen szép ! Ő pedig ezt válaszolta: „Népem, népem ! *Ámen* mondom nektek, Isten nem hagy követ kövön állni ebben a templomban, amelyet bűnössége miatt leront... Isten nem törődik arannyal, ezüsttel, sem ezekkel a kövekkel, melyeket ti csodáltok. Istennek minden dolog közül a nyilvánvalóan jó szívek (ti.: a létrehozott Pneumák) a legkedvesebbek.” (vö. Tm 69., 72.)

Isz 194/79

Jézus leült az egyik ember házának árnyékába, de a ház tulajdonosa elmozdította őt a helyéről. Akkor Jézus ezt mondta: „Nem te mozdítottál el erről a helyről, hanem az, akinek sehogyan se tetszett, hogy a falak árnyékában felüdüljek.”

Isz 195/37

Beszélik, hogy Jézust egy napon elkapta a zuhogó eső, a mennydörgés és villámlás. Menedéket keresett, ahová behúzódhat, és meglátott messziről egy sátrat, így arra tartott. Amikor azonban belépett, egy asszonyt látott odabent, ezért kijött a sátorból. A hegyoldalon viszont látott egy barlangot, ezért oda igyekezett. Abban pedig egy oroszlán volt, akire Jézus rátette a kezét, és ezt mondta: „*Óh, Istenem ! Minden teremtménynek rendeltél egy hajlékot, ahol tartózkodhat, csak nekem nem jelöltél ki egy menedéket.*” Akkor Isten kinyilatkoztatta neki: A te menedéked az én könyörületem biztos székében van. (vö. Tm 87.)

Az Iszlám hagyományban megőrzött jézusi logionokat Pikó Gábor Mózes engedélyével emeltem át művembe.

ZSIDÓKERESZTÉNY HAGYOMÁNY

Az újszövetségi szentírásban a négy kánoni evangélium után az *Apostolok cselekedetei* című „egyháztörténelmi kalandregény” következik. Ez egy Pál által lektorált, teológiailag súlytalan, egzegétikai elemzésre alkalmatlan mű. Egyetlenegy jézusi logion sincs benne, leveleiben is csak elvétve akad [1]. A mások nevével fémjelzett levelekben is az ő szája-ize szerinti témák kerülnek elő. A *Jelenések könyve* műfaját tekintve érdekes, messzemenő következtetések azonban nem vonhatók le belőle. Az irat mondanivalója a saját korához kötődik, megértéséhez pedig nagyon alapos ószövetségi ismeretek szükségesek. A Zsidókeresztény hagyomány viszont egykor teljes terjedelmű, mára darabokra törött evangéliumok cserepeiként értékes anyagnak bizonyul.

Zsk 4a (Héberek evangéliuma)

Az Úr anyja és testvérei mondták neki: Keresztelő János keresztel a bűnök bocsánatára. Menjünk és keresztelkedjünk meg általa ! De ő ezt válaszolta nekik: „Mit vétettem, hogy menjek és megkeresztelkedjem általa? Hacsak az, amit mondtam, nem tudatlanság.”

Ez a nagy valószínűséggel megtörtént eset a kánoni evangéliumokba és a Szellemi Hagyatékba is belekerült [2].

Zsk 7a (Nazoreusok evangéliuma)

Fiam, minden prófétában rád vártam, hogy eljőjj és megnyugodjam benned. Mert te vagy az én nyugalmam, te vagy az én elsősülött fiam, aki mindörökké uralkodsz.

A „fiam” elé már csak az *emberi* jelző kellene, akkor az elsősülöttség is értelmet nyer. Ne feledjük: világszerte támadnak majd Fiak, akik királyként lépnek a nyilvánosság elé [3].

Zsk 11. (Héberek evangéliuma)

Én a legméltóbbakat választottam ki magamnak; a legméltóbbak pedig azok, akiket az én mennyei Atyám adott nekem [4].

[1] Ezek gyűjteményét lásd *Szentlecke Pálról*, 56 – 63. old. (mek.oszk.hu/16500/16532)

[2] Tm 105., Mt 9,14–5; Mk 2,18–20; Lk 5,33–5

[3] Mt 8,11; Lk 13,28–30

[4] Jn 6,44; 17,2; 17,6; 17,9–10; 17,24

Zsk 14a (Szíriai Efraim)

Ahol fájdalemek vannak, oda siet az orvos – mondta az Úr [1].

Zsk 20. (Kopt zsoltárkönyv)

Jézus mondta: Olyan közel vagyok hozzátok, mint testetek ruhája [2].

Zsk 21. (Héber evangéliuma)

Azt mondta neki egy gazdag: Mester, mi jót tegyek, hogy éljek? Jézus ezt válaszolta neki: „Ember, tedd a törvényt és a prófétákat!” Az így válaszolt: Megtettem. Mondta neki: „Menj, add el mindenedet, amid csak van, oszd szét a szegények között, és jöjj, kövess engem!” A gazdag azonban vakarni kezdte a fejét, és nem tetszett neki. Ezt mondta neki: „Hogyan mondhatod; megtettem a törvényt és a prófétákat? Hiszen meg van írva a törvényben: Szeresd felebarátodat, mint önmagadat. És íme, sok testvérednek, Ábrahám fiainak, por lepi a ruháját, éhen halnak, a te házad pedig tele van mindenféle jóval, de abból sehogy sem jut nekik semmi.” Aztán megfordult, és így szólt tanítványához, Simonhoz, aki ott ült mellette: Simon, Jóna fia, könnyebb a tevének átmennie a tű fokán, mint a gazdagnak bejutnia a mennyek országába” [3].

Íme „a gazdag ifjú” igaz története!

Zsk 24a (Alexandriai Kelemen)

Jézus ezt mondja: Kérjétek nagy dolgokat, és hozzá a kicsinyek is megadatnak [4].

Zsk 24b (Origenész)

...és kérjétek mennyieket, és hozzá a földiek is megadatnak [4].

Zsk 27. (Tertullianus)

Megkísértés nélkül senki sem juthat be a mennyek országába [5].

Zsk 28.

Minden áldozat tűzzel sózatik meg [6].

Zsk 32a (Alexandriai Kelemen)

Legyetek szakértő pénzváltók, akik némely pénzeket visszautasítanak, a jót pedig megtartják.

[1] Mt 9,10-3; Mk 2,17-21

[2] Tm 2., 3., Lk 17,20-1 (Csia Lajos fordítása)

[3] Mt 19,16-26; Mk 10,17-27; Lk 18,18-27

[4] Mt 6,33

[5] Mk 1,12-3; Lk 4,1-13

[6] Mt 5,13; Mk 9,49-50

Zsk 33. (Codex Cantabrigiensis)

A kalásztépés után [1], ugyanazon a napon, Jézus meglátott egy embert, aki szombaton munkát végzett, és ezt mondta neki: „Ember ! Ha tudod, hogy mit teszel, boldog vagy. De ha nem tudod, átkozott és a törvény megszegője vagy.”

Zsk 35. (Fülöp 109.)

Senki sem láthat semmit a valódi létezők közül, hacsak olyan nem lesz, mint azok ott. Nem úgy, mint amikor az ember, aki a világban van, látja a napot, bár ő nem nap, és látja az eget, a földet és minden egyebet anélkül, hogy azonos lenne velük. Nem így van az Igazsággal, hanem ha láttál valamit az ottaniak közül, azonossá váltál az ottaniakkal. Láttad a Lelket, és Lélekké lettél, láttad a Krisztust, és Krisztussá lettél... Ugyanis, amit látsz, azzá fogsz válni [2].

Zsk 37. (Fülöp 122.)

Az Atya a Fiúban volt, a Fiú pedig az Atyában [3]: ez a mennyek országa [4]. Helyesen mondta az Úr: vannak, akik nevetve mentek be a mennyek országába [5], és ... nem azért, mert ez tréfa, hanem mert megvetette ezt a világot a mennyek országáért. Ha megveti valaki a világot [6], és semmibe veszi, mint ami tréfa, nevetve fog kijönni belőle.

A királyi tudatállapotot a közvetlen istenkapcsolat okozza ! Nem egy szocializmus-szerűen építhető-szervezhető földi ország létrehozására kell törekedni !

Zsk 38. (Fülöp 101.)

Rablók közé került a lélek, foglyul ejtették, Krisztus azonban kiszabadította... [7].

Zsk 39. (Fülöp 100.)

A pogány nem hal meg, hisz nem is élt soha... [8]. Aki hitt az igazságban, az élt, és fönnáll a veszélye annak, hogy meghal [9]. Akik azt állítják, hogy az Úr először meghalt, és azután feltámadt, tévednek. Ugyanis először támadt fel, és utána halt meg (biológiailag). Aki nem nyeri el először a feltámadást [10], az nem is fog meghalni... Mivel ebben a világban vagyunk, az illik hozzánk, hogy létrehozzuk magunknak a feltámadást [11], hogy amikor levetjük a hústestet, a megpihenésbe kerüljünk... Mert jó távozni a világból, mielőtt az ember bünt követett volna el.

[1] Mt 12,1-8; Mk 2,23-8; Lk 6,1-5

[2] Tm 14., Mt 5,8; Jn 5,37-8

[3] Jn 5,17-30; 12,44-50; 14,6-11

[4] Tm 1.

[5] Jézus önmagáról beszél, akárcsak a Mt 19,12 alatt.

[6] Tm 99., Lk 14,25-35; Jn 16,33b: Én legyőztem a világot magamban.

Isz 62/145: A világ magától is könnyen megvethetőnek látszik.

[7] Tm 28.

[8] Isz 57/129 „Én azért jöttem, hogy felkeltssek titeket az ostoba halálból...”

[9] Tm 58., 59., Jn 11,25-6

[10] Tm 1., 71., Fp 100., Filipp 3,10-2

[11] Tm 1., 71., 59.

Zsk 40. (Fülöp 111.)

Egy számár, körben járva a malomkő körül, megtett jártában száz mérföldet, de mikor szabadjára engedték, ugyanazon a helyen volt. Vannak az emberek között is olyanok, akik nagy utat tesznek meg, de nem jutnak előre.

Zsk 41. (Fülöp 104.)

Senki sem fog egy nagy és értékes tárgyat elrejteni egy nagy dologban, sokszor előfordul azonban, hogy valaki tizezreket tett fillért érő dologba. Hasonló a helyzet a lélekkel is, értékes dolog került értéktelen testbe [1].

Zsk 43. (Fülöp 111.)

Az Úr jobban szerette a magdalai Máriát összes nőtanítványánál [2], és sokszor megcsókolta [3]. A többi asszony látta, hogy mennyire szereti őt, és azt mondták neki: Miért szereted őt jobban mindnyájunknál? A Megváltó pedig így válaszolt nekik: Miért nem szeretlek titeket úgy, mint Máriát? Egy vak és egy látó, amíg mindketten sötétben vannak, nem különböznek egymástól. Mikor azonban eljő a világosság, a látó látni fogja a világosságot [4], a vak pedig sötétben marad.

Zsk 45. (Fülöp 100.)

A rabszolga csak arra törekszik, hogy szabad legyen, de nem törekszik ura vagyonára. A fiú azonban nemcsak fiú, hanem igényt tart atyja örökségére is [5]. Akik a halott dolgokat öröklik, maguk is halottak. Akik az életet öröklik, élnek, és öröklik az életet is, és a holtat is [6]. A halottak egyáltalán nem örökölnék, hiszen hogyan örökölhette az, aki halott? Ha a halott öröklé az életet, nem fog meghalni, az a halott nagyon is élni fog... [7]. Mondta az Úr a tanítványoknak: Törekedjetez bemenni az Atya házába [8], de ott ne fogjatok meg semmit, és ne vigyetez el onnan semmit. Mindaz, ami az Atyáé, az a Fiúé is [9], de amíg a Fiú kicsi [10], nem bízzák rá mindazt, ami az övé. Amikor azonban férfi lesz, az Atya odaadja neki mindenét, amije van.

Zsk 46. (Fülöp 115.)

Az igazság nem meztelenül jött a világba, hanem szimbólumokban és képekben [11]. Máshogy a világ nem fogja megkapni az igazságot [12]. Az igazság, mely kezdettől fogva létezik, el van vetve mindenütt. Sokan vannak, akik látják, amint elvetik, de kevesen vannak, akik látják, amikor learatják.

[1] Tm 2., 71., 28., Jn 6,63

[2] Hetet név szerint is ismerünk.

[3] Szokás volt a hosszú útról érkezöt testvéri csókkal köszönteni, fejét olajjal megkenni (Lk 7,45-6).

[4] Tm 23., Mt 6,22-3; Lk 11,35-6; Jn 8,12

[5] Jn 8,31-6

[6] Tm 10.

[7] Jn 11,25-6

[8] Jn 14,2

[9] Tm 61., Jn 16,14-5

[10] Tm 20. kicsi (gyerek) = még éretlen

[11] A jézusi képvilágot ugyanúgy kell ismerni, mint a terminológiáját!

[12] Csak így lehet a mondanivalót pontosan és az utókor számára is érthetően közölni.

Zsk 47a (Fülöp 115.)

Van újjászületés és van az újjászületésnek egy képmása. Valóban illő, hogy újjászüleszenek a képmás által [1].

A képmás: a valóság tükörképe. Valakinek a képmása: az, amit az illető *személyesen* felfog a valóságból. A hagyományos elképzelések nem tűnnek el csak úgy, a régi téveszméket ki kell irtani magunkból [2], hogy helyet adjanak az egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatásoknak [3].

Zsk 47b (Jusztinosz)

Újjászületés nélkül nem léphetsz be Isten országába [4].

Nem erkölcsi megújulásról van szó, hanem a geocentrikus és emberközpontú világnézet lecseréléséről [5].

Zsk 48. (Fülöp 106.)

Az égi embernek több gyermeke van, mint a földinek. Ádámnak ugyan sok gyermeke van, ám azok halandók [6]. Mennyivel több van a tökéletes embernek [7], hiszen övéi nem halnak meg, hanem mindig újra nemzik őket. Az Atya gyermekeket hoz létre, de a gyermekek nem képesek (földi) gyermekeket létrehozni. Akit ugyanis (lélekből) nemzettek [8], az már nem képes (földi módon) nemzeni. A (lelki) gyermek (lelki) testvéreket hoz létre magának, nem pedig (földi) gyermekeket.

A tökéletes vagy *új ember* az, aki már békét teremtett magában [9]. Ezzel antropológiai értelemben teljessé vált, hiszen Pneumával is kiegészült.

Zsk 49. (Fülöp 110.)

A gyöngy, ha sárba dobják, nem lesz értéktelenebb, és balzsammal bekenve sem lesz értékesebb, tulajdonosánál mindig becsben áll. Ugyanígy van ez Isten gyermekeivel is: bármilyen körülmények között legyenek is, Atyjuknál megvan az értékük... Sem a világ nem romolhatatlan, se az, aki a világot alkotta [10]. Mert a dolgok nem romolhatatlannak, csak a gyermekek. És semmi sem kaphatja meg a romolhatatlanságot, hacsak nem lesz gyermekké [11]. Aki azonban nem képes a befogadásra, mennyivel kevésbé lesz képes az adakozásra...

Ha nem azonosulunk az irgalom logikájával [12], akkor nem is inspirálhat bennünket nemes tettek végrehajtására.

[1] Tm 85.

[2] Tm 39., 72., Mt 15,13

[3] Tm 89., Mt 18,10b; Mk 1,13; Lk 12,8–10; Jn 1,51

[4] Tm 102., 106., Jn 3,3–6; Isz 172a/190 – 172b/207

[5] Tm 112., Mt 5,17–20; 24,35; Lk 16,17

[6] Tm 86.

[7] Tm 47., Efézus 2,14–7a

[8] Tm 102., 107., Zsk 7a

[9] Tm 47.

[10] A Sátánna lett Tékozló fiú, aki demiurgoszként hozta létre sötét birodalmát.

Bővebben: *Az ember igazi tragédiája*, 1 – 20. old. (mek.oszk.hu/10100/10148)

[11] Mt 18,1–6; 18,10 A gyermekben valódi tudásvágy él (Tm 70.), ezért folyton kérdez !

[12] Tm 107., Jn 4,23–4

Zsk 52. (Fülöp 124.)

Akiben megvan az igazság ismerete, az szabad [1]. A szabad ember pedig nem vétkezik [2], mert aki vétkezik, az a bűn szolgája.

Zsk 58. (Titusz)

Krisztusnak, a mi Urunknak a kérdése és válasza szerint a ciprus a tisztaság misztériuma. S méltán, mert a ciprus csúcsa egyetlen ágával az ég felé törekszik.

Zsk 59. (A Megváltó dialógusa)

Aki az igazságtól származik, az nem hal meg, aki azonban asszonytól született [3], az meghal.

Zsk 61a (Alexandriai Kelemen)

Salome megkérdezte az Urat: Meddig lesz a halálnak hatalma? Ő ezt válaszolta: Amíg ti, asszonyok, szültök.

Ez a Zsk 48. női változata. Egyenjogúság van!

Zsk 65. (Péter cselekedetei)

(Jézus mondta) Akik velem vannak, nem értettek meg engem.

Zsk 66. (A Megváltó dialógusa)

A tanítvány nem hasonlít mesterére [4].

Zsk 68a (Héberok evangéliuma)

Még ha keblemen vagytok is, ám az én Atyám akaratát nem teljesítitek, elúzlek titeket az én keblemről [5].

Az Atya akarata: az ő felhatalmazását követő nyilvános működés.

Zsk 99. (Barnabás levele)

Akik engem akarnak látni, és országomba akarnak eljutni, azok sérüléseken és szenvedéseken át érhetnek csak el.

[1] Jn 8,31–6

[2] 1Ján 3,9

[3] Tm 14., 45., Mt 11,11; Lk 7,28

[4] Tm 20., 115.

[5] Mt 7,21–3

Zsk 109. (Mária evangéliuma)

Amikor Jézus mindnyájunkat köszöntött, ezt mondta: Békesség néktek ! Az én békeségemet szerezzétek meg [1]. Vigyázzatok, hogy senki ne vezessen félre titeket e szavakkal: „nézzetek ide !” vagy „nézzetek oda !” [2], mert az Emberfi a bensőtökben van [3]. Őt kövessétek ! Akik keresik, megtalálják őt [4]. Menjetez hát, és hirdessétek az evangéliumot az országról.

A királyság, ami egy isteni tudatállapot [5], nem köthető helyhez. Ez az „ország” a kereső emberben növekszik láthatatlan módon [6], és az egyén környezetében hódíthat egyre nagyobb teret. Az Atya nevét (létét és mivoltát) nemes tetteinkkel szenteljük meg [7].

Zsk 114.

Az Úr azt mondta: „Olyanok lesztek, mint a bárányok a farkasok között” [8]. Péter ezt kérdezte tőle: És ha a farkasok széttépik a bárányokat? Ezt felelte neki: „A bárányok ne féljenek a farkasoktól, még akkor se, ha azok halálukat okozzák. És ti se féljetez azoktól, akik megölnék benneteket, mert mit sem árthatnak nektez [9]. Féljetez inkább attól, akinek hatalmában áll a testeteket és lelketeket is a gyeheza tüzérez vetni [10].

A farkasok nem mások, mint a rossz emberek és a gonosz lelkek. Ezek csak a testünkhöz férhetnek hozzá, halhatatlan lelkünkhöz nem [11]. A Sátán viszont – szinte észrevétlenül – „elvilágiasíthat” bennünket. Ez azt jelenti, hogy biológiai életünk kárba megy. Sírva és fogcsikorgatva tengődünk majd a külső sötétségben, menekülési lehetőség nélkül.

Zsk 119. (Euszébiosz)

Péter, Jakab és János, a gyülekezet oszlopoi, az Üdvözítő mennybemenetele után, nem törekedtek a dicsőségre [12], inkább Jakabot, az igazat [13] választották meg jeruzsálemi püspöknek.

A Szolga szerep [14] Fiúi státussal járt volna [15], tehát valódi hatalommal, nem formális tekintéllyel. Az „igaz” Jakab az utóbbival is beérte, ahogy Péter későbbi és mai utódai, a pápák is. A mennyország kulcsainak birtokba vételéhez azonban ez nagyon kevés ! [16].

[1] Jn 14,27

[2] Tm 114.

[3] Lk 17,20-1

[4] Tm 93., 95.

[5] Tm 1.

[6] Tm 19., Mk 4,30-2

[7] Mt 5,16

[8] Mt 10,16; Lk 10,3

[9] Jn 11,25-6

[10] Mt 10,28; Lk 12,4-5

[11] Bővebben: *Pszichén innen, és túl...* 12 – 21. old. (mek.oszk.hu/10800/10888)

[12] Jn 13,12-7

[13] Tm 11. A Mester előre látta, hogy rossz kezekbe kerül az irányítás.

[14] Lk 9,46-8

[15] Mt 20,26-8; Mk 10,43-5; Lk 22,24-7

[16] Mt 16,19 Jézus nem anyakönyvezetőt akart csinálni Péterből, hanem hatalomgyakorlót !

A gazdag ifjú

Jézus már a – nem is olyan fiatal [1] – személy közeledésén is mérgeződik. Tehetősége látszódnak a ruházatán [2], különben honnan vették volna a jelenlévők, hogy pénzes ember... Az Emberfi tudása más kérdés ! [3]. A hízelkedő megszólítás sincs inyére [4]. Egyetlen útmutató logiont se szán rá; a Törvényt olvassa a fejére [5]. Nem kívánt kérdések esetén mindig ezt teszi. Ráadásul itt olyasvalakiról van szó, aki a vagyonában bizik, lelkületileg arra hangolódott rá [6].

E negatív figura csupán az egyházfiak számára testesíti meg a jámborság, az élet-szentség, sőt a büntelenség eszményét. Valójában a torka véres, mert a Pneuma hiánya miatt képtelen megfelelni annak a feltételnek [7], ami csak az „értő érzékszerv” [8] birtokában teljesíthető. Ez a magatartás [9] kizárólag a teljesen megvilágosodott, mindent átlátó [10] Fiak számára lehetséges. Ők már „Istennél vannak” [11], azaz sikeresen kialakították közvetlen istenkapcsolatukat a lelkükben [12].

A Héberok evangéliumában [13] olvashatók után teljesen világos, hogy a jó Mester nem „megszerette” őt [14], hanem megmosolyogta ! Az ifjúnak tudniillik (a Zebedeusfiakhoz hasonlóan) fogalma se volt arról, hogy mit kér [15]. Az örök élet ugyanis a végső Cél eléréséhez van kötve, amihez [16] az ifjúnak nincs lelkületbéli affinitása.

[1] Lk 18,18

[2] Tm 35., Isz 47/36,2

[3] Tm 17., Isz 38b; Jn 3,27; 3,31-2; 3,34-5; 4,25-6; 16,30

Jézus „mindentudása” úgy értendő, hogy minden ismeretet megkapott, ami a homo sapiens számára felfogható. Istenhez viszonyítva a mennyiségi korlát egyértelmű, ám egy Fiúnak csak arra van szüksége, ami a nyilvános működéshez kell. A mondások amúgy is az Atyától származnak (Jn 8,26), ahogy a logionokba rejtett kinyilatkoztatások is (Tm 78., 84., Jn 16,12-5). Így már érthető Jézus szavainak minden korban megfejthető (Mk 4,21-5), keresztrejtvényszerű pontossága. Ez tehát nem emberi, hanem isteni zsenialitás ! Ezért örök érvényű zsinórmérték a Szellemi Hagyaték (mek.oszk.hu/14600/14682).

[4] Mk 10,17-8; Lk 18,18-9

[5] Mt 19,18-9

[6] Lk 12,16-21; Tm 63. szívében gondolta = reménységét abba vetette (Mt 6,19-21)

[7] Minden vagyonunktól meg kell válni (Lk 14,33), és nemcsak az anyagiaktól ! Még saját lelkünk is meggyűlölendő... (Lk 14,26).

[8] Tm 71. Ezt kellett volna megszerezniük a „soron kívül” elhunytaknak (Lk 13,1-5), sőt a Tizenkettőnek is (vö. Tm 59.).

[9] Mt 16,24; Mk 8,34; Lk 9,23: Ezt a hozzáállást naponként kell a magunkévá tenni !

[10] Tm 1., 4., 112.

[11] Mt 19,26; Mk 10,27; Lk 18,27 Nem Isten mindenhatóságáról van szó, hanem arról, hogy egy gazdag ember is eljuthat az Igazsághoz, természetesen „akkor” és „ha”. (vö. Tm 111.). Ez a logion „A gazdag ifjú” szellemi hagyaték-beli párhuzama.

[12] Tm 107.

[13] Zsk 21. In: *Ami szemet szúr*, 49. old. (mek.oszk.hu/22800/22805)

[14] Mk 10,21

[15] Mt 20,20-3; Mk 10,35-40

[16] Mt 19,21 (Csia Lajos fordítása)

Kulcs a példabeszédekhez

A parabolák mondanivalói máshol is előtűnnek, a szemléltetést célzó elbeszélésekbe való ágyazás általában a körülmények függvénye. Ezek közül a hallgatóság összetétele a legfontosabb. A szinoptikus evangéliumok főleg a galileai eseményekről tudósítanak, János viszont a júdeai történeteket részesíti előnyben. A Nyilvános Működés az egész országot felbolygatta, az egyszerű emberektől a vallási értelmiségig. Az Emberfi még a diaszpórát is megcélozta [1], a Jézus-esemény pedig az egész világnak szólt [2].

A zsinórmérték szerepét betöltő Szellemi Hagyaték [3] egyértelműen a szerző gondosságáról tanúskodik. Példabeszédei itt a legtömörebbek, érződik rajtuk, hogy már volt idő a pontosításokra. *A szántóföldben elrejtett kincs* a Tm 110-ben lényeges adalékokkal bővül ki, *Az igazgyöngy* (Tm 77.) tágabb keretet kap, *Az eltévedt juh* (Tm 108.) merőben más mondanivalót, *A búza és a konkoly* magyarázata el van hagyva, *A kerítőhálósat* felváltja *A bölcs halász* (Tm 7.), nincs *Gazdag ifjú* [4], hiszen a Tm 63. és 111. ugyanarról beszél, s lelünk két újat is; *A liszttel teli korsót* (Tm 98.) és *Az előkelő embert* (Tm 99.), melyek sehol máshol nem szerepelnek! [5].

Az evangéliumokban található logionoknak kb. 15%-a a példabeszéd [6]. Ennek az a magyarázata, hogy elmondásuk csak tovább sulykol egy már korábban kijelentett dolgot. Jánosnál látszólag egy parabola sincs, ám valójában abban vannak a legösszetettebbek. Igazolásként álljon itt a Jn 15,1–8 elemzése:

„Én vagyok az igazi szőlőtőke. Atyám a szőlőműves. Lemetsz rólam minden vesszőt, mely gyümölcsöt nem terem, és megtisztít mindent, mely gyümölcsöt terem, hogy még több gyümölcsöt teremjen. Ti már tiszták vagytok amiatt a beszéd miatt, melyet szoltam hozzatok. Maradjatok bennem, én is bennetek maradok. Miként a vessző nem képes magától gyümölcsöt teremni, csak ha a tőkén marad, úgy ti sem, ha bennem nem maradtok. Én vagyok a szőlőtőke, ti a szőlővesszők. Aki bennem marad s akiben én is megmaradok, sok gyümölcsöt terem, mert nálam nélkül semmit nem tehettek. Ha valaki nem marad bennem, azt kivetik, mint a szőlővesszőt, ott elszárad, azután összeszedik, tűzre vetik és elégetik. Ha megmaradtok bennem és beszédeim bennetek maradnak, kérjétek, amit csak akartok, és meglesz nektek. Azzal dicsőül meg Atyám, ha sok gyümölcsöt teremtek és tanítványaimmá lesztek.” [7]

én vagyok = az Atya emberi Fia

az igazi szőlőtőke = ami képes a gyümölcsözésre (vö. Tm 44., Mt 7,15–20)

én vagyok az igazi szőlőtőke = csak a Fiúi státus lehet gyümölcsöző (vö. Tm 39.)

megtisztít = teljesen megvilágosít, angyalai segítségével (vö. Tm 89., Jn 1,51)

tisztaság = lelki fényesség, szellemi keveretlenség, homogenitás (vö. Tm 23., 49., 61.)

[1] Jn 12,20–4

[2] Jn 12,32; Mk 16,15 A görög szöveg szerint az egész Kozmoszban hirdetni kell az örömhírt.

[3] *A Tamás-evangélium* (mek.oszk.hu/14600/14682)

[4] Lásd *Pintér István: Kenyértörés*, 42. old. (mek.oszk.hu/18400/18476)

[5] Ezek nyilván benne voltak a kanonizálás során eltűnt evangéliumokban.

[6] Tamásnál 14., Máténál 18., Márknál 7., Lukácsnál 19 példabeszédet számolhatunk össze.

[7] vö. Tm 1., 23., 38., 39., 44., 49., 61., 71., 72., 89., 107., 109.

Jézus beszédei = isteni kinyilatkoztatások

ti már tiszták vagytok

amiatt a beszéd miatt,

amit szoltam hozzátok = a fény hatósugarában vagytok, kinyilatkoztatásaim folytán

maradjatok bennem,

én is bennetek maradok = ha igaznak tartjátok azt, amit mondtam, akkor az Igazság birtokosai lesztek

nálam nélkül semmit sem tehettek = csak a közvetlen istenkapcsolat nyújt mozgásteret

kivetik = a külső sötétségre, ahol sírás és fogcsikorgatás van

elszárad, összeszedik,

tűzre vetik és elégetik = felmorzsolják a világ ördögi Rendszerének személytelen erői (vö. Mt 10,28; Lk 12,4–5; Tm 59.)

tanítványaimmá lesztek = eltanuljátok tőlem a Mester-séget

8. Kollektív módon semmihez sem lehet jutni (vö. Mt 7,13–14; Jn 10,7–9).

9. Az egyházi formációk törvényszerűen a teljes szekularizáció felé haladnak.

10. Az egész Dolog lényege a gyümölcstermés, a Pneuma learatása (vö. Jn 4,34–8).

11. A Cél a teljes megvilágosodás (vö. Tm 1.).

12. A megvilágosodást Jézus kinyilatkoztatásai biztosítják.

13. Ezeket a kinyilatkoztatásokat venni és érteni kell (vö. Tm 89.).

14. Aki nem tartja igaznak azt, amit Jézus állít, az nem kerül Fiúi státusba.

Vagyis: közvetlen istenkapcsolat hiányában elmarad a gyümölcstermés, és az Atya sem dicsőül meg. Legyetek hát olyanok, mint én!

Feltétlenül tisztázandó, hogy miért beszélt Jézus példázatokban... A válasz benne rejlik a szövegösszefüggésben [1] de meg is mondta:

„Mert néktek adták meg, hogy a mennyek királyságának titkait megismerjétek, azoknak nincs megadva.” [2]

a tanítványok = a Jézussal éjjel–nappal együtt levő kis közösség

nekik = a tömeg, a sokaság, a szimpatizánsok

példázat = a jézusi mondanivalók közlésére alkalmas hasonlatok

2. Jézusnak vannak titkai (vö. Tm 62.), amiket szívesen megosztana másokkal.

4. Egy ugyanazon emberekből álló kisebb csoportot módszeresen lehet oktatni.

5. A tömeget csak feladványszerű példázatokkal lehet tanítani, amelyeken otthon is gondolkodhatnak.

Tehát: Jézus a tágabb értelemben vett tanítványait is oktatni szeretné.

Az már más kérdés, hogy „az emberek fiait” nem érdeklik a titkai. Ezért illik rájuk a közismert izajási szöveg [3], amit hasonlatképpen mond el. Ez azonban nem azt jelenti, hogy szándékosan úgy beszél, hogy ne értsék őt. A vészjósló „beteljesedés” egyszerű tény-megállapítás: a csordaszellem semmit sem változott az idők folyamán.

[1] Mt 13,1–17

[2] Mt 13,11

[3] Izajás 6,10

Az Emberfi nem dobja gyöngyeit „kutyák és disznók” elé [1]. Kinyilatkoztatásait elemzésre váró mondásaiban rejtette el. Ezeknek a logionoknak a modern emberhez is szólniuk kell, ezért a keresztretjvényyszerű pontosság. A bonyolultnak látszó példabeszédek „poénsora” többnyire egyetlen szó, maximum egy mondat. Ha már megvan a megfejtés, akkor a körítést el lehet felejteni... Nem kell leragadni azokon a pontokon, amik csak azért vannak, hogy meg lehessen húzni az eredőt.

A mondanivaló általában már a szövegösszefüggésből is behatárolható. Ez még a Szellemi Hagyaték esetében is így van, mert a logionok sorrendje egyáltalán nem esetleges. Pikó Gábor Mózes szerint [2] e gyűjtemény csak „memorizált kulcsszavak révén függ össze”. Valójában olyan isteni műgonddal van megkomponálva, hogy Jézus akár alá is írhatná.

A megfejtésnél célszerű észben tartani két dolgot. Az Emberfi mindig a királyságról beszél, hallgatósága pedig folyton a *mikort* feszegeti. A válasz persze csak a *hogyan* adható meg, hiszen az időpont a mi kereső magatartásunk függvénye [3]. A példabeszéd csattanója ezek szerint nem idő– hanem módhatározó lesz ! A királyság tehát *magától, észrevétlenül, váratlanul, kiszámíthatatlanul és feltartóztatlanul* jön el.

Ezt jól foglalja össze a Pál által is „idézett” jézusi mondás:

„Az időtartamok és időpontok felől pedig nem szükséges nektek írunk, testvéreinknek, hiszen magatok pontosan tudjátok, hogy az Úr napja úgy jön el, mint tolvaj szokott éjjel, olyankor, amikor azt beszéljük majd: Békesség, biztonság ! – hirtelen tör rájuk a veszedelem, ahogy a fájdalom tör a terhes asszonyra, s nem menekülhetnek.” [4]

A címzetes apostol persze Jézus második eljövételére gondol, ám nem tudja, hogy az mibennünk fog végbemenni, újjászületésünk idején. Ez a felismerésszerű világvége azonban nem a Földet semmisíti meg, hanem ódon elgondolásainkat [5].

Pál nincs tisztában az Emberfi terminológiájával, ezért olyan szavakat is belekever a mondatba, amiket a Fiú ebben az összefüggésben sosem használna [6]. Az „éjjel” nála szellemi sötétségre utal, ami kizárja az eljövettet. A „béke” és a „biztonság” tudás alapú nyugalom, amit nem lehet megzavarni. A vészjósó „veszedelem” a királyság ellentéte, a „nem menekülhetnek” pedig negatív végkicsengést ad az egésznek, holott az eredeti logion pozitívumot fogalmaz meg ! A terhes asszony „csak” képzavart okoz.

Ebből a páli igehelyből is látszik, hogy a címzetes apostol erősen felülvizezi Jézus tanítását. Leveleiből valósággal ki kell bányászni az eredeti logionokat [7], amelyekkel a *saját* teológiáját igyekszik megtámogatni. Felőle tehát nem lehet megközelíteni az örömhírt, mert pontosság híján nem kerülhet felszínre. A logikai fejtörőbe rejtett kinyilatkoztatások szerencsére igen egyszerűek. Konklúzióként többnyire felszólítások vonhatók le: *Használd az eszedet ! Válaszd a legjobbat ! Légy éber !*

A problémák mindig a túlbonyolításból adódnak. Olvassuk el például a tálentumokról (minákról) szóló parabolát [8]. Ez egy hosszú, sokszereplős példabeszéd, zavarba ejtő fordulatokkal és jézusidegennek tűnő befejezéssel. A történet szellemi hagyaték-beli megfelelője mindössze egyetlen mondat ! [9]. Szót ejteni legfeljebb a végéről kell, mert a delikvenst Máténál *kivetik*, Lukácsnál pedig *lekaszabolják*. A gonosz szolgát is *kettévágják* [10], de hát ő tényleg bűnös módon viselkedett...

[1] Tm 94., Mt 7, 6; Isz 72/3; 73/4

[2] *Minden Jézusról*, Paulus Hungarus/Kairosz Kiadó, Budapest, 2002., 41. old.

[3] Tm 37., 93., 95.

[4] 1Tessz 5,1–6 (Mt 24,43; Mk 4,26–9; Lk 12,35–9; Jn 16,16–23; Tm 20., 36., 97., 98.)

[5] Tm 85., 112., Zsk 47a (Fp 115)

[6] Nem is használt ! vö. Tm 20., Mt 24,43; Lk 12,35–40

[7] *Válogatott tanulmányok*, 128 – 135. old. (mek.oszk.hu/08000/08019)

[8] Mt 25,14–30; Lk 19,12–27

[9] Tm 40.

[10] Mt 24,45–51; Lk 12,42–6

Igen, csakhogy a vétke nem nagyobb és nem is kisebb, mint a balga szűzeké [1]. Náluk ugyanis már a szövegösszefüggésben járunk [2], ami arról szól, hogy időnk nem korlátlan. Ha nem világosodunk meg, akkor fel fog örölni minket a világ. Az a dolog, amiről az Emberfi beszél, nem babra menő játék, hanem véresen komoly ! A lelkekért vívott csata életre-halálra megy [3], a szeretetlennek tűnő kardforgatás minden esetben erre figyelmeztet bennünket [4].

Az iszlám hagyományban megőrzött logionjai között [5] nincsenek klasszikus értelemben vett példabeszédek, ám ez az új anyag – a János-evangéliumhoz hasonlóan – bővelkedik „bujtatott” logikai fejtörőkben. Ezek megfejtése már sokkal keményebb dió, ahogy ezé az „odavetett” mondásé is:

Jézus és apostolai elmentek egy kutya teteme mellett, amely már búzlótt. Mondták az apostolok: Hogy milyen büdös ez a kutya ! Ő pedig (ezt) mondta: „És milyen fehérek a fogai”. [6]

14. Miért voltak fehérek a kutya fogai ?
15. Lehetek volna elvásott sárgák is ?
16. Mire utalhat a fogak állapota ?
17. A kutya fiatalon (ereje teljében) múlt ki.
18. Ez a kutya használta a fogait !
19. A kutya arra használta a fogait, amire kell.
20. A fogak használata a kutya számára az életben maradás feltétele.
21. A kutya annak ellenére kimúlt, hogy helyesen cselekedett !
22. Halála harc közben vagy ember által következett be.
23. A kutya végelgyengülés folytán is elpusztulhatott volna.
24. A tetem mindkét esetben büdös lenne.
25. A búzlás teljességgel „természetes”, az apostoloknak nem ezt kéne észrevenniük !
26. Az apostoloknak messzemenő következtetéseket kéne levonniuk ebből a „helyszínelésből”, magatartás- és sorsazonosság szempontjából !

Tehát: Addig használjuk ki a lehetőséget az Élet megszerzésére, amíg nem késő !

[1] Mt 25,1–13

[2] Mt 24,36 – 25,46

[3] Mt 10,28; Lk 12,4–5; Tm 59.

[4] Mt 22,1–14 (Itt a bűnösök elveszejtése és városuk felégetése érzékelteti a dolog súlyát.)

Lk 22, 35 – 8 (Ehelyütt a kardvásárlás jelzi, hogy a tanítványok Élete a tét.)

Tm 99. (Az előkelőség iránti vágyat szó szerint meg kell ölnünk magunkban.)

[5] *Pikó Gábor Mózes: Minden Jézusról*, Paulus Hungarus/Kairosz Kiadó, Budapest, 2002.

[6] Isz 91/29; Tm 58., 59.

Jézus–szótár

A

- a Féreg fölfalta* – megölte a Sátán, hullává tette, kiirtotta belőle a Pneumát
- a Forrás* – az Élet vize, mely a lelkünkben tör föl
- aggodalmaskodás* – a félelem és remény közti lebegés
- a gödör* – a sír
- a gyehenna* – evilág
- a ház* – maga az ember, az a belső építmény, ami tartást ad neki, a személyisége
- a Ház vagy Templom* – az Építmény, azaz a hagyományos (világ-) Rend, vagyis a hamis világkép, mely geocentrikus és emberközpontú, s ezért materialista
- a házigazda* – a lélek (psziché) birtokosa, az ember
- a hely, ahol Jézus van* – a királyi tudatállapot, az Atyával való lelki egység
- a hit* – a Jézus által kinyilatkoztatott dolgok igaznak tartása
- a kehely, a pohár, a tál* – maga az ember, a homo sapiens pszichoszomatikus egysége
- a keresztfelvétele* – felkészülés az erőszakos halálra, mely teljesen bizonyos
- akinek füle van, hallja meg!* – ezt csak az engem követni akaró keresők érthetik meg
- a kor befejeződése* – az egyes emberben végbemenő megvilágosodási folyamat
- a kövek* – az egész környezet, minden
- a kút* – Jézus, aki a kinyilatkoztatás forrása
- a külső sötétség* – a világ
- a lakodalmas ház fiai* – Jézus tanítványai, a Tizenkettő
- áldott* – jó helyzetben van, ami az ő érdeme is
- a menyegző helye* – az ember megdicsőült lelke, a lakodalmas ház, a királyi lelki- vagy tudatállapot
- a Mennyei Atya akarata* – az istengyermekké válás
- a mennyek királysága köztetek van* – itt és most, énbennem, aki az embergyűrű közepén állok
- amink van* – az eszünk (ha használjuk)
- amink nincs* – az eszünk (ha nem használjuk)
- angyal* – a megértés segítője, az egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatás hordozója
- a saját nevében jön* – önhibájából kifolyólag fogalma sincs az igazságról, de azt állítja, hogy amit ő mond („legjobb tudása szerint”), az igaz
- a sarokkő vagy szegletkő* – a logikus gondolkodás, a józan ész használata
- a szelíd uralom* – a belátás kényszere, a logika előtti főhajtás
- a szent Szellem* – Pneuma, Lélek, Értelem, Ész
- a szent Szellem káromlása* – a nem logikus módon való gondolkodás, rossz következtetések levonása

asszonytól született – nem született újjá (vízből és Szellemből)
a szűk kapu és szoros út – az egyéni megvilágosodás lehetősége
átkozott – nagyon rossz helyzetben van, mégpedig önhibájából
a vádló – a Sátán, Isten Ördöggé lett tékozló fia, a Hazugság Atyja
„a” vétek – a szent Szellem káromlása, a nem-gondolkodás, a logikátlanság
a vető – a Pneuma-magok szórója, azaz Jézus
a világ – mindaz, amit nyújt, minden, ami abban van
a világ fiai – az ördög szántóvetői, evilág fenntartói
a Vőlegény – az Úr, Izráel Istene, a választott nép jegyese
a zsidók – a hivatalos és hivatásos mértékadók, a formális tekintélyek

Az

az Ajtó – Jézus, aki a mennyekbe tárul
az arató (aki learatta azt, amit lehet) – az Isten Fiává lett ember
az arató vagy munkás bére – az örök élet
az aratás napja – a megvilágosodás időszaka
az Atya áldottai – a Fiú-aspiránsok
az Atya fénye – Jézus, az Első és mindmáig Egyetlen emberi Fiú
az Atyától távolra – az (egyes) emberen kívülre, az egyén „feje fölé”
az Ég felé – a szent Szellem irányába, befelé, a bennünk lévő isteni szférában
az ég, ill. az égben levő dolgok – a hivatalos vallási felfogás, a hittételek
az ég madarai – az angyalok (nem tévesztendő össze a sima madarakkal !)
az egy szükséges, ill. a szükséges, amit vártok – a királyság, a királlyá levés
az Élet helye – a gondolkodó emberi agy, ahol az aktivizálható Pneuma található
az ellenség, az Ellenfél – Evilág Ura, a Sátán
az emberek – a mértékadók által vezetett nyáj
az emberek fiai – a Pneumát nélkülözők, a csak asszonytól születettek
az Emberfi – Jézus, Isten emberi Fia
az én nevemért – státusomért
az erős harcos – Evilág Fejedelme
az erős háza – a Sátán által megszállt ember
az enyhe iga – a logika előtti főhajtás
az építők – mindazok, akik látható és körülhatárolható módon akarják építeni a királyságot; hivatásos (hivatalos vagy eretnek) de önjelölt mértékadók, akik a saját nevükben jönnek, így nem hajlandók szóba állni Jézussal, akinek az országa nem innen való, „szent” kísérleteket végző „igaz” és „nagy” emberek, társadalmi reformerek
az Ige – Jézus, a kinyilatkoztatás forrása
az ismeret kulcsai – a gondolkodáshoz szükséges feltételek
az Isten igazságossága – a csak-jóságból fakadó irgalmas cselekedet, a homogén lelkiület birtokában véghez vitt munka
az Orvos – Jézus
az Úr napja – az egyén teljes megvilágosodása
az utolsó napon – akkor, amikor valaki teljesen megvilágosodik

B

béke – a földi (evilági) nyugalom és bebiztosítotttság hamis érzete, a látszólagos harmónia, a felszíni csend

bennetek és kívületek van – ha belétek kerül, akkor meg is látszik rajtatok

bér – az örök élet

betelt – eljött

betöltsem – megvalósítsam

biztonság – a tudás nyújtotta belső tartás, a sziklára épült ház

boldog – jó annak, igazából jó neki, annak igazán jó

bölcs, okos – helyesen gondolkodó, ill. cselekvő személy

CS

csodálkozás, zavar – a tudás okozta megmámorosodás

E

egészséges – magát tisztának és feddhetetlennek tartó személy, aki az életszentségén munkálkodik, de nem a Lényeket tekintve, hanem csak erkölcsi–etikai síkon, azaz a kehely külsejét fényesítve; áldozathozatalait és teljesítményeit számon tartó egyén, aki a cselekedeti megigazulásban bizik, s ezért nem kell neki az Orvos, nem áll szóba Jézussal

egyedül, egyedüliek – az osztatlan, homogén lelkülettel rendelkezők

egyedül lesz – homogén lelkületűvé válik

egyes–egyedül lesz – az utolsók közé kerül, magányos sereghajtóvá válik

egyszerű – homogén

éjszaka – a sötétség (butaság) állapota

elkárhozik – kárba megy az itteni léte, értelmetlenül él és hal

élő (személy) – Pneumával rendelkező

élő (dolog) – örök, valóban létező

ember (emberek) – a sátáni program alapján tevékenykedő személy, aki nincs tudatában cselekedetei okával és súlyával

erődített város – Isten emberi Fia vagy Leánya

erőszakoskodás – szellemi erőfeszítéssel egybekötött önmegtagadás, belső küzdelem

F

fáradozás – szellemi erőfeszítés, gondolkodás

felebarát – minden elénk kerülő ember

felismerés – helyes következtetésre jutás

felszántott föld – megművelt, igénybe vett emberi agy, szellemi munkára fogott kobak

fény – megvilágosodás, értelem

G, Gy

- gazdagság* – a Pneumában való bővelkedés
gyermek – újszülött kereső, aki már elindult a királlyá válás útján
gyom – jó gyümölcsöt nem termő gondolat, vágy, cselekedet

H

- hamis mammon* – a homo sapiens veleszületett értelmi képessége
hamis próféta – az, aki önhibájából valótlán Jézus-képet fest
hallgattok rám – szavaim értelmében cselekedtek
halottak – olyan élő vagy holt emberek, akik országbeli értelemben hullák, nem Élők, mert nem hozták létre a Pneumájukat
hétnapos – még körülmételetlen, tehát a Törvény szerint nem zsidó, aki még nincs a kollektív szövetség hatálya alatt, átvitt értelemben: pogány
hiányt szenved önmagában – nincs közvetlen, élő istenkapcsolata
holt – Pneumával nem rendelkező, értéktelen
hullák – Pneumával nem rendelkező személyek
hús és vér – Pneumát nélkülöző test (sarx)

I

- igaz, igazságos* – a Törvény szellemében élő, törvényeskedő, jogalkotó–bíráskodó; erkölcsi–etikai síkon mozgó; az osztó igazságosság nevében munkálkodó személy; farizeusi lelkületű ember; többnyire hivatalos és hivatásos mértékadó; bírói istenképpel rendelkező pap; hiú, önhitt, képmutató egyén; vakbuzgó, nem–gondolkodó, a vallási felsőbbiséget feltétlenül tisztelő egyházi; aki mindezek miatt alkalmatlan a tanítvánnyá válásra

- igazságban* – valójában, igazán
ige – kinyilatkoztatást tartalmazó mondás
Isten ajándéka – a Pneuma
istenfélelem – az örök élet elvesztése miatti aggodalom
ítélet – tudatlanná–hazuggá való minősítés
ítélet alatt van – tudatlanságban–hazugságban él
ítéltek – döntéseket hoztak

J

- jaj neki* – semmi esélye sincs, rajta nem lehet segíteni
Jézus Napja (mint égitest) – az Atya
Jézus békéje – a királyi lelki– vagy tudatállapot
Jézus nevében – státusában, Fiúi mivoltában (Emberfinek nevezte magát !)
jócselekedet – irgalomból és tudásból fakadó Istennek tetsző dolog
jó föld – megművelt, igénybe vett emberi agy, szellemi munkára fogott kobak
(jó) gyümölcs – a létre hozott Pneuma, a megérett, learatható, betakarítható örök termés
jutalom – az örök élet

K

- kegyelem* – lelkület, irgalom
kehely – az ember lelke, mely felfoghatja a Dolgokat
kell – elkerülhetetlen
kép – elgondolás, felfogás, nézet, szemlélet, fogalmakkal körülírható dolog
képmás – a valóság tükörképe, az, ami személyesen fogható fel a valóságból
keresés – a gondolkodási folyamat
kereső – a végső kérdéseken gondolkodó ember, aki élete értelmét kutatja
kereszt – a kivégzés eszköze
kereszthordozás – megbarátkozás az erőszakos halállal
kétszer született – a szelleme is életre kelt, létre hozta a Pneumáját
kicsi, kisgyermek – újjászületett személy
kicsiny lesz – újjászületik
kígyó (és skorpió) – maró, mérgező, halálos szellemi táplálék
kijelentetnek – szellemi erőfeszítés következtében nyilvánvalóvá válnak, angyali segítséggel
kiment vetni – megkezdte a nyilvános működést
királyság – a Pneuma generálta lelki- vagy tudatállapot
kiskorú – már újjászületett, de még teljesen meg nem világosodott személy
kiválasztott (ak) – lekezelt, kivetett, kiközösített, szellemi perifériára szorított személy, Törvény-en kívüli, eretnek
kövess engem – te is válj istengyermekké
közel jött az Isten királysága – most, énbennem, fizikailag is

L

- lakodalmas ház* – Istennek egy emberi Fia vagy Leánya, aki Jézushoz hasonlóan megvilágosodott, s tudása birtokában nyilvánosan működik
lakodalmas ház fiai – Jézus tanítványai, a Fiú-aspiránsok
látni – megérteni, felfogni
legkisebb – más (világnézeti) felismerésre tért, újjászületett ember
legyetek tökéletesek – mindig a lelkiismeretekkel összhangban viselkedjetelek
lehetetlen – abszolút kivitelezhetetlen–megvalósíthatatlan, teljes képtelenség

M

- magok* – pneumatikus kezdemények, Élet-csírák
mammon – a világ javainak összessége, azok megszerezhetőségének ígérete
más felismerésre térés – szemléletváltozás, új világnézeti alapállás felvérese
megeszi – bekebelezi, magáévá teszi, asszimilálja
megismerés – gondolkodás általi tudatba szerzés, birtoklás
meg fognak állni – kivetettséjük ellenére is talpon maradnak
megmenekülés – az utolsó pillanatban való jó útra térés
megőrzi beszédemet – annak értelmében cselekszik, viselkedik
megőrizték azt igazságban – értelem vezérelte jócselekedetekre váltották, gyakorlattá tették, megvalósították

méltó – megkapja az őt illető státust
mindenben hiányt szenved – tulajdonképpen semmije sincs, talmi értékeket birtokol
mindenség – a Kozmosz, a Világegyetem
mozgás – cselekvő, magabiztos tanúságtevés a nyilvánosság előtt
munka – irgalomból és tudásból fakadó Istennek tetsző cselekedet
munkálkodás – a saját, egyszemélyes üdvtörténetünk építgetése

N, Ny

nagy ágat (kalászt) hoz – könnyen és gyorsan felfogja a Dolgokat
napjai (valakinek a) – tündöklésének időszaka
nemes dolog – Istennek tetsző cselekedet, munka
nem izleli meg a halált – nem lesz halálfélelme
nem lát – értetlen
nem lát halált – megérti, hogy igazi halál nincs és nem is lehet
nem méltó – nem éri el a neki szánt státust
neve – státusa
nyilvánvaló – letagadhatatlan igazság, tény, evidencia
nyilvánvalóan jó szív – életre nemzett Pneuma
nyomorult – szánivaló, Pneumát nélkülöző személy
nyugalom, nyughely – Jézus békéje, a tudáson alapuló királyi lelkiállapot, mely bensőnkben honol

O, Ö

öskép – ódon elgondolás, régi téveszme, emberi okoskodás által keletkezett fogalom

P, R

pecsétet üt rá – igazolja, bizonyítja
puha ruhába öltözött emberek (királyok) – nagypolgárok, akik „palotákban” laknak
puszta hely – olyan terület, ahol zavartalanul tartózkodhat az ember
rabszolga – olyasvalaki, aki csak azért van, hogy ura kedvében járjon
rejtett – megfejtésre váró, könnyen megoldható dolog

S, Sz

sokakért – nem mindenkiért
szegénység – a Pneuma hiánya
szellemben és igazságban – értelem vezérelte jócselekedetekkel
széltől ingatott nád – olyasvalaki, aki mindig arrafelé hajlik, amerre a szél fúj
szem (szív, fül) – az ember lelke, az értő-érző szerve, mely belül működik
sziklás, kemény, felszántatlan,
parlagon hagyott föld, útfél – kihasználatlanul hagyott szellemi kapacitás
sziklára épült ház – logikus következtetésekkel megrajzolt isten- és világkép
szívében üldözött vagy szétzúzott szívű – lelki szegény, kivetett gondolkodó

szőlőtő – gyümölcsözésre (Pneuma létrehozására) képes dugvány

T, U

találás – megvilágosodás

tanítvány – Fiú–aspiráns, aki Jézushoz hasonlóan istengyermekké akar válni

testben – az emberek nyelvén

testvér – a hozzánk hasonló kereső ember

tiszta – homogén, keveretlen, egy–szerű, egynemű

törvényrontó – ostoba, irgalmatlan, farizeusi lelkületű

tövis – jó gyümölcsöt nem termő gondolat, vágy, cselekedet

tőrbe ejt – meggátol a szellemi haladásban

tőrbe esik – valamilyen okból nem képes felfogni a lényegét

tüzes kemencébe vet – egyéni döntés alapján történő totális megsemmisítése valaminek

tűz, kard, háborúság – vita, szenvedélyes eszmecsere

uralkodás – a királyi lelki- vagy tudatállapot szerinti cselekvés, nyilvános működés

V

vádló – a Sátán, Evilág Ura, a Sötétség Fejedelme, az Ördög

vagytok – azok lesztek, ha...

vak – olyasvalaki, aki a nyilvánvalót se veszi észre

valakinek a napjai – az az időszak, amikor egy személy ráérez az Igazságra, s annak megfelelően cselekszik (személyes üdvtörténet)

város – Isten megvilágosodott emberi Fia vagy Leánya

vén – kora, származása és vagyoni helyzete alapján mértékadónak számító személy, aki formális tekintéllyel rendelkezik

veszedelem – az elkárhozás fenyegető réme

veszedelem fia – az elkárhozás útján haladó személy

vesződni – szellemi erőfeszítéseket tenni

vétkesek – azok, akik nem gondolják azt magukról, hogy tiszták és egészségesek

vétkezők – a vámszedőkhöz csapódott haszonleső prostituáltak

világ – az ördög szántóföldje

viperák (fajzata) – olyan egyének (farizeusok, hamis próféták), akik halálos mérget (veszedelmes tévtanokat, hibás teológiát) marnak bele az emberekbe

Zs

zsidók – hivatalos mértékadók, formális tekintélyek, ill. ezek (következetlen) hívei

Rövidítések és elérhetőségek

Tm	Tamás–evangélium (Jézus példabeszédeinek kulcsával.)	mek.oszk.hu/14600/14682
Mt	Máté–evangélium	mek.oszk.hu/08900/08907
Mk	Márk–evangélium	mek.oszk.hu/08900/08907
Lk	Lukács–evangélium	mek.oszk.hu/08900/08907
Jn	János–evangélium (Lábjegyzetekkel és Jézus–szótárral.)	mek.oszk.hu/08900/08907
	A négy evangélium logionjai (Megfejtési segédlettel.)	mek.oszk.hu/08000/08061 175 – 317. old.
Isz	Iszlám hagyomány logionjai (Tamási és kánoni párhuzamokkal.)	mek.oszk.hu/08000/08019 116 – 127. old.
ApL	Apostoli levelek logionjai (Tamási és iszlám párhuzamokkal.)	mek.oszk.hu/08000/08019 128 – 135. old.
Zsk	Zsidókeresztény hagyomány	Pikó Gábor Mózes: <i>Minden Jézusról</i> Paulus Hungarus/Kairosz Kiadó Budapest, 2002.
KaB	Kalauz a Bibliához (Ószövetség)	mek.oszk.hu/12600/12635 Tótfalusi István műve

A mű szabadon letölthető és korlátlanul megosztható.
A papír alapú vagy on-line periodikákban való közlés engedélyköteles.
e-mail cím: tokodorszag@gmail.com

A SZERZŐ MŰVEI
A MAGYAR ELEKTRONIKUS
KÖNYVTÁRBAN

Válogatott tanulmányok, 2003 – 2009.

A szűk kapu, 2010.

Új írások – régi témákban, 2010.

Bulányi, a tisztelendő, 2011.

Az ember igazi tragédiája, 2011.

Pszichén innen, és túl... 2012.

Utolsókból elsők, 2013.

A Tamás–evangélium, 2015.

Krisztusi kiskáté, 2015.

Az elvetett kő, 2016.

Merre menjünk? 2016.

Szentlecke Pálról, 2017.

Kenyértörés, 2018.

A fizika költészete, 2018.

A vidám pokol, 2020.

Mint a nap! 2021.

Ami szemet szúr, 2022.

Hol rontottuk el? 2022.